Břetislav Kafka

Nové základy experimentální psychologie

Duševědné výzkumy a objevy

SEDARE DOLOREM DIVINUM OPUS EST
(tišit bolest jest božské dílo)
Všem trpícím věnuje autor

OBSAH

- Břetislav Kafka
- Úvod k prvnímu autorem doplněnému vydání
- Autorovy předmluvy
  - Předmluva k prvnímu vydání - květen 1925
  - Předmluva k druhému až sedmému vydání - březen 1938
  - Předmluva k osmému až čtrnáctému vydání - leden 1967
- Autorovy nové pojmy - stručný přehled
  - Subjekt
  - Esplana
  - Protosplana
  - Protonace
  - Ektoplazma
  - Magnetizmus tělesný
  - Telepatie
  - Výstavba hmoty:
- 1. Hmota
- 2. Počátek života
- 3. Buňka
- 4. Ganglie
- 5. Věk buněk
- 6. Smrt
- 7. Podivuhodná schopnost buňky
- 8. Čištění a zachování zdravých buněk
- 9. Krev
- 10. Zdravá krev
- 11. Oběh krve
- 12. Nákaza
- 13. Člověk
- 14. Duše
- 15. Poznání duše, její dokonalosti (vlastností) a vloh
- 16. Mozek
- 17. Činnost mozku a vrchní podvědomí
- 18. Činnost esplan
- 19. Duše a tělo - smyslový život

- 20. Dítě a výchova
- 21. Podvědomí
- 22. Přechod myšlenek na malý mozek
- 23. Činnost mozku v hypnotickém spánku
- 24. Protosplana
- 25. Magnetizmus
- 26. Nedostatek magnetického fluida - citlivost
- 27. Vlastnosti tělesného magnetizmu
- 28. Magnetická choroba
- 29. Přebytek tělesného magnetizmu
- 30. Mrtvý tělesný magnetizmus
- 31. Pohyb a výron magnetizmu
- 32. Vitaminy
- 33. Vznesení se a izolace osob, materializace, přemístění
- 34. Léčení tělesným magnetizmem (elektrizmem)
- 35. Jak máme magnetizovat
- 36. Příklady léčení
- 37. Léčení hypnotickým spánkem
- 38. Elektřina
- 39. Oduší
- 40. Hmota - oduší a záření
- 41. Jasnovidnost
- 42. Pokusy a zkušenosti v oboru jasnovidnosti
- 43. Oduší - život - smrt
- 44. Smrt a stav duše v oduší
- 45. Duševní průběh smrti
- 46. Jak pracuje jasnovidec
- 47. Duch
- 48. Hranice činnosti oduší
- 49. Praktický význam a cena jasnovidnosti
- 50. Samovolná jasnovidnost
- 51. Hadači, proroci, vykladači
- 52. Citlivci a protonace
- 53. Spiritizmus
- 54. Počátky spiritizmu
- 55. Praktické užití jasnovidnosti - určení pohlaví dítěte
- 56. Diagnóza nemocí jasnovidcem

- 57. Myšlenka
- 58. Přirozený spánek
- 59. Spánek autosugestivní, hypnotický a magnetický
- 60. Síla vůle a její moc
- 61. Získání silné vůle
- 62. Jak se bránit nepřátelskému působení
- 63. Hloubkou života ke štěstí
- 64. Duševní choroby (příčiny, druhy, rozbor)
- 65. Léčení duševních chorob
- 66. Léčení některých duševních chorob samostatně
- 67. Jak uzdravíš duševně chorého
- 68. Jak se můžeš sám duševně léčit
- 69. Dědičné zatížení - tajemství dědičnosti
- 70. Léčení autosugescí
- 71. Oduší nejlepším lékem nemocí
- 72. Moje vlastní nemoci
- 73. Varovné sny - vidiny - předpovídání
- 74. Posedlost - démonizmus
- 75. Stav duše v oduší
- 76. Prostor - čas - protonace
- 77. Vnitřní život duše
- 78. Je možné poznat existenci Boha pouhým rozumem?
- 79. Život - duše a cíl
- 80. Kristus - největší hypnotizér a magnetizér?
- Dílo Břetislava Kafky ve světle spekulativní psychologie
- Vysvětlivky
- Abecední seznam pokusů a příkladů
- Poznámka k abecednímu rejstříku pojmů k hledání v knize
- Rejstřík

BŘETISLAV KAFKA

Břetislav Kafka se narodil 14. května 1891 v Červeném Kostelci. Původním povoláním řezbář a sochař v sobě ve svých 19 letech objevil mimořádné hypnotické schopnosti. Jejich postupným rozvinutím se stal světově proslulým badatelem v oboru experimentální psychologie.

První vydání této knihy ještě s názvem „Svítání v duši“ vyšlo v roce 1925. Ve svých duševědných výzkumech pokračoval až do své smrti (27. srpna 1967).

Dokázal proniknout do hloubi lidské duše a odkrýt její vlastnosti a schopnosti.

Protože druhá světová válka a období nesvobody po roce 1948 neumožnily vydání „Nových základů experimentální psychologie“ včetně autorových dodatků a změn, toto kompletní dílo spatřuje světlo světa teprve nyní jako poselství lidem třetího tisíciletí.

ÚVOD K PRVNÍMU AUTOREM DOPLNĚNÉMU VYDÁNÍ

První vydání knihy Břetislava Kafky vyšlo v roce 1925 pod titulem „*Svítání v duši*“. Jak se vážený čtenář dočte v následujících autorových předmluvách, přistoupil počínaje osmým vydáním ke změně názvu, takže všechna další vydání již nesla titul „*Nové základy experimentální psychologie*“.

Za autorova života vyšla kniha celkem ve čtrnácti vydáních (do kterých aktuálně promítal další své poznatky), naposledy v roce 1949.

Pak ale bylo vydávání „Nových základů experimentální psychologie“ na dlouhá desetiletí zakázáno.

Břetislav Kafka však přesto dále experimentoval a svou knihu až do své smrti (1967) doplňoval a upravoval.

V roce 1968 byla kniha znovu připravována do tisku, ale po srpnové invazi bylo její publikování opět zakázáno. K dalšímu vydání došlo až v roce 1991, ale tehdejší vydavatel neměl k dispozici opravy a dodatky, kterými autor knihu stále doplňoval. Bohužel v něm také chyběly některé podstatné části z předchozích vydání.

Po dohodě autorových dědiců se současným nakladatelem se mi dostalo cti upravit knihu k novému vydání, a to včetně oprav, doplňků a dodatků, které autor zpracovával až do své smrti. Při zapracování všech změn do původního textu jsem plně a s pietou respektoval autorovy záměry, rukopisné poznámky, návody a rady k zachování srozumitelnosti a čistoty díla. To se týká i citlivosti při drobných významových, stylistických a jazykových úpravách, provedených v souladu se současnými pravidly a zásadami, na nichž se podíleli i někteří mí přátelé.

Za dílčí odborné konzultace z oboru fyziky, chemie, pedagogiky, tibetologie, metrologie a jazykovědy děkuji Dr. Kolmašovi, Ing. Pechovi, Ing. Krčálové, Ing. Halířovi, prof. Suchému, prof. Lindrové a Dr. Černé. Je i jejich zásluhou, že jsem do provedených úprav mohl zahrnout nejnovější související poznatky uvedených disciplin a očekávaných tendencí vývoje českého jazyka.

Při své práci jsem měl na mysli i zachování koloritu jazyka a doby vzniku tohoto významného díla. Mám tím na mysli také autorem používané termíny „subjekt“ (jako životný gramatický tvar), „oduší“ (v porovnání s jinými hypotézami, v současné době užívajícími termínu aura) a další.

S knihou pana Břetislava Kafky „*Nové základy experimentální psychologie*“ jsem se prvně seznámil jako student ve svém raném jinošském věku. Po mnoha desetiletích jsem se k ní vrátil, když jsem pracoval na své knize „*Záhady podvědomí*“, která vyšla jako první osvětové dílko o tajemných jevech a lidovém léčitelství po padesáti letech nesvobody začátkem roku 1991.

Dnes se vám, vážení čtenáři, dostává do ruky první úplné, Břetislavem Kafkou doplněné vydání jeho stěžejního díla „*Nové základy experimentální psychologie*“, a to včetně v posledním vydání nezahrnutých podstatných částí, pro úplné a správné pochopení nezbytných. Jedná se zejména o autorovy předmluvy ke všem za jeho života publikovaným vydáním a o jeho vlastní vysvětlivky. Kniha dále obsahuje panem Františkem Ducháčem, autorovým přítelem a spolupracovníkem, zpracovaný úplný seznam pokusů a příkladů a abecední rejstřík v knize používaných pojmů, jenž obsahuje odkazy na čísla odstavců, moudře do konstrukce knihy zakomponovaný.

Co je třeba, aby člověk mnohému z výsledků průkopnické práce uvěřil? Někteří účastníci jeho výzkumů a experimentů ještě žijí. Když nic jiného, tak předpovědi, ke kterým za jejich přítomnosti dospěl, jsou dodnes svědecky dokazatelné. I kdyby čtenář neuvěřil všemu, stačí pochopit, že autorovy pokusy a léčebné aktivity byly úspěšné, z čehož i pro nedůvěřivce může vyplynout, že „je něco mezi nebem a zemí“...

Pro ty z vás, kteří hodláte tuto knihu nejen číst, ale studovat, bude dobře, abyste ke koncepci jejího obsahu přistoupili s tolerancí. Názvy kapitol považujte jen za informativní, protože obsahují i na první pohled zdánlivě nesystémově zařazené již dříve uvedené skutečnosti a myšlenky, které by v nich člověk jen podle názvu kapitoly nehledal. Proto doporučuji každému zájemci o studium této knihy seznámit se s odborným posudkem filozofa PhDr. Miloslava Skácela, uvedeným v závěru této publikace.

Jaroslav Hofman, Trutnov - květen 1999

AUTOROVY PŘEDMLUVY

PŘEDMLUVA K PRVNÍMU VYDÁNÍ - KVĚTEN 1925

(1) Pokusil jsem se poněkud poodhrnout roušku, která zakrývá mnohá tajemství, jež nám zůstávají utajena. Po mnohých vlastních pokusech a zkušenostech podávám čtenáři knihu, práci mnoha let, která poskytne trochu světla v jevech, jež nazýváme metapsychickými a psychofyziologickými. Říkám poněkud, trochu, neboť se nechci domýšlet, že jsem poznal a objevil vše, co náleží do tohoto oboru vědy. Vím, že je množství věcí mezi nebem a zemí, které ještě jsou tajemstvími a záhadami.

Moje kniha znamená svítání v duši. Neměl jsem v úmyslu uložit v ní nějaký vědecký systém. Proto jsem místy volil způsob volných, účelně uspořádaných rozprav a nedoporučuji, aby čtenář četl nahodile kteroukoli z nich bez znalosti předcházejících. Neporozuměl by jí. Dobrý psycholog zkoumá obsah zkušeností.

Kniha zklame ty, kteří vidí v metapsychických jevech jen a jen jevy záhrobní. Nechtějí se vzdát svých domněnek a bludů, ač právě oni by měli vděčně číst knihu, která by je vyvedla z pošetilého a škodlivého bludu, jehož nešťastnými oběťmi se mnozí jednotlivci stali. To platí hlavně o spiritistech.

Bylo by málo filozofické popírat existenci jevů duševních sil jen proto, že vyhlížejí podle nynějšího stavu našeho vědění nevysvětlitelně. Mou snahou bylo zkoumat, jak by bylo možné poznat skryté síly člověka i přírody, a využít je. Nikoli k sobeckým cílům, nýbrž pro dobro a zdraví lidstva. A mám naději, že právě pro tento dobrý cíl a účel bude kniha od povolaných kruhů vlídně přijata a posouzena bez předsudků a že vzbudí větší a pravý zájem o vědu, jejíž význam není často dobře chápán. Přemnozí dosud pohlížejí na ni jako na zábavu, takže se, bohužel, zábavnými pokusy téměř vyčerpává neobyčejný zájem širokých vrstev o jevy metapsychické. Jiní zase dali metapsychologii směr nesprávný, škodlivý, který vede k poblouznění, a pokoušejí se na základě špatně pochopených metapsychických jevů tvořit si nový životní názor, ba i nové, ovšem zcela bludné náboženství.

(2) Uvedu-li subjekta do hlubokého transu, přiblížím se k samotné podstatě duše, osvobozené od hmoty, smyslů a esplan. Přiblížím se k jejímu vnitřnímu světlu, neobvyklým vlohám, vlastnostem, schopnostem a mohutnostem. Duch v transu, pomocí energetického fluida oduší, může nazírat na zpřítomnělou minulost i budoucnost, na děje současné i vzdálené.

Stojím u pramene a mohu čerpat nové poznatky z přímé aktivity duše. Aby se tak mohlo stát, bylo nutno odstranit veškeré zmatené překážky, které z dohadů získala a na trh uvedla literatura, a prováděním pokusů najít v duševním bádání

pravý směr skutečné zákonitosti k vyjasnění poznatků o duši a jejích projevech v transu, aby bylo možno schopností duše z našeho střízlivého rozumu použít pro nové objevy a k vyjasnění různých záhad.

Povrchní čtenář, který hledá zábavu, mnohé těžší stati knihy přejde bez nutné pozornosti. Pro takové ovšem kniha určena není, ač je psána, pokud obsah připouští, populárně a srozumitelně. Ale čtenář, zabývající se studiem těchto otázek, právě těžším partiím věnuje pozornost, zájem, čímž věc v jádře samém se mu stane pochopitelnou, samozřejmou. Že mu z takového studia vyplyne mnohonásobný užitek, je jisté. Zkušenosti psychologie jsou pro život nejcennější.

Základním prvkem lidské bytosti je myšlení v celém svém rozsahu. Jde o veškeré vnitřní dění (počitky, city, vjemy, zážitky, pojmy, touhy, chtění, přání atd.). Vědomí proniká absolutně všemi těmito psychickými jevy, takže z nich tvoří nedílnou jednotu. Zkoumáním duševních chorob se experimentální psychologie stává zároveň fyziologickou psychologií, pokud zkoumá poměr mezi psychickými jevy a projevy mozku a nervů. Vzniklé omyly opraví člověk lepším poznáním. Lidský duch má schopnost pronikat hlouběji do věci. K proniknutí věcí vede analýza a syntéza. Pokusem poznáváme fakta. Ta vyžadují aktivitu ducha soudem. Soud je složitý projev mysli a záleží na stupni smyslové zkušenosti.

V této knize zaujímám stanovisko k nejtěžším problémům lidského ducha. V jednotlivých článcích chci promluvit o otázce vztahu duševna a tělesna, o němž lze hluboce uvažovat, jakož i o fyziologii nervstva, zvláště mozku, jeho projevech a psychologii vůbec.

Člověk má vlastnosti duchovní a tělesné. Pokud duše a tělo tvoří jedinou podstatu, hypostazi, jednu osobu, spočívá takřka každý duševní děj v souběžném soupodstatném ději fyzickém (fyziologickém), nervovém. Duše a tělo souvisí mezi sebou a působí na sebe. Tento psychofyziologický předpoklad je pokusem a zkušeností v každém případě poznatelný.

První základ (princip) myšlenkového života je duchovní. Duše je formou smyslového projevu. Tento projev není přímý. Není duchovní, ani tělesný. Tím, že je vázán na hmotu, je s ní soupodstatný, je psychofyzický. Vlastní ráz poznání, počitků a vjemů je již děj nadfyzický a nadfyziologický - je to děj vědomý. Tuto zákonitost průběhu soupodstatného dějství poznáváme a získáváme studiem dějů nervových a duševních, ale také zvláštnosti energie oduší a hmoty esplan, a proto se toto poznání může stát důležitým doplňkem, základem vědecké psychologické soustavy, na níž lze vybudovat psychologii jako vědu.

Psychologie nemůže být ihned exaktní vědou, neboť zkoumajíc řád života nevystačí s metodami, jimiž pracují skutečné exaktní vědy, jež své poznatky získávají metodami přesnými, jako je výpočet, vážení, chemická analýza, pokus apod.

(3) Bude také dosti těch, kteří začnou knihu číst s velikou nedůvěrou. Proto jsem místy uvedl některé ověřené zdařilé pokusy zvláštní praxe, jež případnou nedůvěru čtenářů odstraní. Ani já bych neuvěřil, kdybych se nepřesvědčil. Ti, kteří mi neporozumějí a neuvěří dnes, porozumějí snad a uvěří zítra, za rok nebo později. Zvláště na povolaných odbornících záleží, aby se přesvědčili a na tomto základě dále sami pracovali a bádali.

S nedůvěrou jsem se setkával i při svých pokusech. Vzpomínám na jistého úředníka z J., který mne navštívil v době, kdy jsem pro vědecké pozorování veřejně půl druhého roku prováděl pokusy a každého přijímal. Tento pán pochyboval, že by bylo možné stanovit přesnou a správnou diagnózu pomocí subjekta v transu, aniž se nemocný předem o své chorobě zmínil.

Po výkonu rozechvěn potvrdil přesnost výpovědi o všech příznacích choroby své nohy a přiznal se, že vše zařídil tak, abychom předem nic nezpozorovali a nemohli poznat, kde a v čem chorobu třeba hledat a jaký je její původ. Proto odložil gumovou část své hole, kterou při chůzi používal, a počínal si jako úplně zdravý člověk. Tento pán se dlouho nemohl zbavit mocného dojmu a ještě po dvou hodinách, před odjezdem vlaku, opět k nám přišel a vyjádřil svůj podiv, že bádání, které by mohlo velmi prospět lidstvu, nesmí se konat veřejně a je zákonem stíháno.

Vzpomínám ještě na jiného nemocného, pana V. z R., jehož chorobu nemohl žádný lékař nalézt. Po tolika zklamáních se choval úplně skepticky. Přesto jsme stanovili diagnózu. Vypisuji ze svých poznámek:

Subjekt říká: „Vidím stíny v levé části mozku, budou - jsou to chorobné šťávy, je to vadnutí, odumírání a nedostatečná výkonnost. Oběh krve je porušen. Chvěje se též prodloužená mícha. Druhá polovina mozku je překrvena, mnoho se ten pán duševně namáhá, vidím mnoho ozářených a rozšířených esplan, vinou nemocné druhé poloviny mozku se brzy vysiluje. Vidím jej v nějaké tmavé místnosti, jak již ve dvě hodiny odpoledne cítí velikou únavu a není schopen práce. Ten pán má mnoho duševní práce. Vidím jej dříve, bylo to tehdy horší, nemohl spát. Musí se šetřit, aby si neuhnal velikou duševní prací kornatění cév ve zdravé polovině. Vidím jej před čtyřmi roky v davu, jak byl udeřen do hlavy.“ Nyní jsem subjekta přerušil, neboť se mi zdálo, že mluvil nesmysly. Pan V. však řekl: „Nechte jej, vše je úplně správně, byl jsem před čtyřmi lety poraněn na

hlavě demonstranty při pouliční srážce. Jistě ta vada mozku bude taková, jak ji líčil. Trpím tak.“

O tělesném životním magnetizmu mnozí pochybují. A přece existuje a magnetickým spojením lze docílit neobyčejných výsledků. Uvádím případ slečny K. z R., za kterou se mnoho osob přimlouvalo, abych ji zbavil velikých duševních muk, neboť byla obava, že skončí sebevraždou. Dívka se velmi vyhýbala lidem. Za magnetického spojení se uzdravila za pět týdnů natolik, že spoluúčinkovala ve veřejné divadelní hře.

(4) Na velké množství dopisů od nemocných a od lidí, kteří se o metapsychologickou vědu zajímají, jsem z časových důvodů nemohl odpovědět a žádám zde o prominutí. Ani v budoucnu nebudu moci na dopisy odpovídat.

Podotýkám to, abych nevzbudil domněnku, že odpověď neznám. Kniha je odpovědí všem pisatelům i nemocným a doufám, že uspokojí i nová přání.

Speciální diagnózy jednotlivcům vzhledem k mému zaneprázdnění nemohu poskytovat. Kniha budiž všem vodítkem a směrnicí, jak v takových případech postupovat. Její bedlivé studium přinese jisté objasnění i složitých případů. Přesto je ještě mnoho skrytého, co zbývá poznat a objevit. Užiji všech svých sil a zkušeností k další práci ve prospěch lidstva. Metapsychická věda je dílo abstrakce; čím více se duch povznese k nehmotnému, tím je vědění dokonalejší. Je třeba mnoha dalších pokusů, značné námahy a veliké trpělivosti.

Jsem člověk prostý. Navštěvoval jsem jen školu obecnou a měšťanskou. To je okolnost, která svede někoho, aby upíral mým pokusům vědeckou hodnotu. Dějiny vědy, zvláště vynálezů, nás poučují, že často stačí jasný rozum a silná vůle k dílům vynikajícím a pozoruhodným.

Zvláště ve vědě metapsychické jsou nejvýznamnějšími činiteli silná, vypěstovaná vůle a jasný rozum. Kdo je získal, je v jistém směru schopnější než vědecký teoretik, který i při přesné znalosti předmětu nedovede podložit své poučky a doktríny prostým pokusem. Pokrok v tomto směru může spočívat na praktických pokusech a jejich správném vysvětlování. Bývá zvykem uvádět literaturu, kterou spisovatel použil, zvláště u knihy, která nebývá vlastně nic jiného než výtažek z jiných knih, a mnoho původního zpravidla nepřináší. V této knize uložené výsledky jsou získány mou vlastní prací. Je možné, že některé moje poznatky a výsledky odpovídají a jsou do jisté míry i totožné s výsledky autorit v tomto směru, např. Reichenbacha, Habáně, Schönenbergera aj. To jen tím více potvrzuje a ukazuje správnost mých vývodů a poznatků, potvrzuje, že samostatné cesty, po nichž jsem došel k výsledkům v této knize uloženým, jsou

správné. Je to přirozené, protože je to cesta skutečnosti, praktických pokusů, dotvrzených svědectvími.

Pravda je majetkem všeobecným. Cesty, jimiž se k této absolutní hodnotě blížíme, jsou svérázné, odpovídající individualitě a okolnostem, životním poměrům, v nichž může nové dílo vždy vyniknout a růst.

Je také přirozené, že bylo použito, ač v malé míře a pokud informativnímu účelu knihy to odpovídalo, až dosud známých výsledků vědy, i když je nutno přiznat, že zdaleka není vykonáno to, co v zájmu veškerenstva vykonáno být musí.

Konče tento krátký doprovod své knihy děkuji vřele všem svým přátelům a příznivcům, kteří mi svou obětavostí, nechávajíce se přivádět do transu, přispěli svými schopnostmi k jejímu vydání a umožnili je.

PŘEDMLUVA K DRUHÉMU AŽ SEDMÉMU VYDÁNÍ - BŘEZEN 1938

(5) Bylo mi odměnou za úmornou a vysilující mnohaletou práci, že již v červnu 1925 bylo nutno přikročit k druhému vydání mého spisu. Neobyčejný úspěch přispěl mému snažení, takže v měsíci říjnu 1926 vyšla kniha ve třetím, v některých statích rozšířeném a doplněném vydání, a za necelá další dvě léta, dne 4. června 1927, je vydána počtvrté. Je to jejím nejlepším doporučením a důkazem, že vyplnila mezeru ve svém oboru a myslích čtenářů.

V roce 1932 vyšla kniha v pátém a téhož roku ve vydání šestém, a to ve vzorném překladu Dr. Alfreda Fuchse do němčiny. V březnu 1938 vyšlo vydání sedmé.

Děkuji vážené čtenářské obci za neutuchající zájem o objektivní duševědné bádání pro využití vlastních přirozených sil člověka k dobru a pomoci pro překonávání životních obtíží, snahou po dosažení radosti z ovládnutí vlastní vůle a zdraví, plynoucího z uvědomělé životosprávy a horoucí víry v čistotu duše.

Doplnil jsem některé stati v těchto vydáních a velice lituji, že v současné době nemohu pokračovat v dalších vědeckých pokusech, neboť můj nejlepší subjekt pan K. zemřel na zákeřnou krční chorobu.

Vděčně vzpomínám jeho pomoci, neboť pan K. byl jasnovidcem skutečně fenomenálním. S ním jsem mohl činit pokusy s nejméně 90 % jistotou, kdežto s ostatními průměrnými subjekty s jistotou nejvýše dvoutřetinovou. S průměrnými subjekty bych svá pozorování musel založit zčásti na dohadech, což by pro vědu nemělo žádoucí význam.

V započaté práci ovšem neustanu a budu dále pokračovat, jakmile se mi podaří nalézt nového dokonalého subjekta, abych mohl dílo doplňovat o výsledky novějšího poznání a pokusů.

PŘEDMLUVA K OSMÉMU AŽ ČTRNÁCTÉMU VYDÁNÍ - LEDEN 1967

(6) Protože veškeré poznatky uvedené v mé knize jsou stavěny na pokusech, dostává kniha na přání čtenářů název vhodnější k plnění svého poslání.

(7) V prosinci 1945 vychází kniha v osmém vydání, namísto dřívějšího názvu „Svítání v duši“ pod novým titulem „Nové základy experimentální psychologie“. V květnu 1946 je vydána podeváté. V únoru 1947 vychází ve vydání desátém a téhož roku v červenci v jedenáctém. V únoru roku 1948 ve vydání jedenáctém jako dotisk, v červnu 1948 znovu a v lednu 1949 opět jako dotisk.

(8) S novým vydáním spisu podávám čtenářům výsledek dalších pokusů a poznání, shrnutých v doplňcích a článcích, s přáním, aby kniha podle svého názvu byla lidem prospěšná, neboť každý člověk z biologické nutnosti, která je mu vrozena, visí na životě všemi nitkami svého bytí. Ve věcech psychických jsme byli v mnoha oborech velmi vzdáleni vědecké jistotě. Z vlastní aktivity jsem vnikal na základě experimentálních pokusů až do hloubek základů, principů lidské duše, a pokud naše schopnosti stačí, odkrýval jsem její vlastnosti, mohutnosti, vlohy a schopnosti pro vědecké obohacení.

(9) Tisk dalšího vydání byl z politických důvodů v roce 1949 zastaven. Kniha se dostala na index tehdejší politické moci.

Břetislav Kafka

AUTOROVY NOVÉ POJMY - STRUČNÝ PŘEHLED

SUBJEKT

V celé této knize pojem pro citlivce, osobu disponovanou k ovládnutí hypnologem, také médium, prostředník mezi hypnologem a předmětem (objektem) hypnologických pokusů.

ESPLANA

Sídlo paměti. Fluidové obláčky, určitý druh buněk, vymykající se svou podstatou dosavadnímu vědeckému zkoumání. Pronikají šedou hmotu mozkovou, od níž přejímají myšlenkové vzruchy. Na každý neuron hmoty mozkové připadá několik set esplan. Esplana ukládají do sebe vzpomínky. Při přemýšlení a vzpomínání se rozzáří (rozkmitají) vždy ta esplana, která mají vztah k předmětu myšlenky. Tak vznikají myšlenkové asociace. Korespondující chvění vzniká v mozkové hmotě. To je podstata myšlení.

PROTOSPLANA

Zvláštní obláčky fluidové podstaty jako esplana, které se nalézají v oblasti povrchu malého mozku. Jsou neobyčejně citlivé, reagují předem na náhlé meteorologické změny, jsou drážděny blížícími se přírodními katastrofami daleko dříve, než je lidé zpozorují, a jsou citlivými příjemci vyslaných vln myšlenkového fluida, které je rozechvívají. Touto poslední svou činností zachycují telepatické zprávy, ať již vyslané vědomě, či uvolněné nevědomě z mozků lidí nic netušících. V noci za spánku jsou protosplana neustále drážděna bloudivými vlnami částic myšlenkového fluida, vyslanými většinou nevědomě telepaticky mozky jiných lidí, čímž vyvolávají sen. Do protosplan člověka mohou telepaticky vtisknout své podněty bytosti dobré i zlé.

PROTONACE

Jakási tajemná látka, která není ani hmotné, ani duchovní povahy (je čímsi mezi tím). Je starší než prahmota, kterou prostupuje, a má úžasnou schopnost. Přesně do sebe otiskuje veškeré činy, myšlenky, představy a události, které se kdekoliv a kdykoliv na světě udaly. Stává se jejich věčným zápisníkem a okultisté ji proto nazývají „astrální kronikou“. V této protonaci zůstává každý děj, ať myšlenkový nebo hmotný, na věky věrně a živě zaznamenán a může být v transcendentním stavu duše opět viděn, slyšen - prostě prožit. Skrze záznam v protonaci může uvolněný duch spatřit děje dávno zašlých světů naprosto věrně jako v současnosti.

EKTOPLAZMA

Tak bylo dříve nazýváno hmotné fluidum, z něhož se vytvářejí hmotné a polohmotné útvary (fantomy) při tzv. metapsychických úkazech. Ektoplazma vzniká tak, že hmota mimořádně disponované osoby (média v transu či citlivce v hlubokém spánku) je rozkládána na pyrotony a sitony, putuje z těla disponované osoby ven a v určité vzdálenosti se znovu skládá v atomy a molekuly. Říkáme tomu dematerializace a materializace (odhmotnění a zhmotnění). Materializace do určitých tvarů fantomu je řízena nadnormální činností duše média. Při zmizení fantomu probíhá pochod v opačném pořadí. Přenáší-li se hmota ve stavu dematerializovaném do velké dálky a tam se opět skládá, nazýváme ji teleplazmou.

MAGNETIZMUS TĚLESNÝ

Zvláštní hmotné fluidum, které vzniká v živých tělech. (V minerálních a jiných neživých látkách se nalézá také zvláštní magnetické fluidum, to je však odlišné od magnetizmu tělesného.) Tělesný magnetizmus je fluidum mnohokrát řidší než nejlehčí známá látka - vodík. Oživuje hmotu živých těl. Jeho nedostatek vyvolává choroby. Lze jím léčit a uspávat lidi. Magnetické fluidum se vyskytuje v přírodě v různých variacích (zde **nemám** na mysli tzv. magnetizmus fyzikální, způsobující úkazy paramagnetické, diamagnetické a feromagnetické), a uvádím proto přehled známých fluid:

1. **Magnetizmus minerální**: vyskytuje se v neživé hmotě (v krystalech minerálů, v kovech a solích, horninách a lučebninách atd.), z níž mírně vyzařuje. Citlivci podle něj poznávají povahu oněch neživých hmot.
2. **Magnetizmus tělesný**: fluidum hmotné, unikající z protoplazmy buněk. Je poměrně hrubé, lze jej řídit vůlí a lze mu obrazností a vůlí vtiskovat různé speciální vlastnosti buď prospěšné, nebo škodlivé. Vyzařuje-li se z těla vědomě v nejčistší formě za účelem léčivým, nazývám jej elektrizmus.
3. **Elektrizmus**: je jemnější, účinnější a má vlastnosti do určité míry podobné elektřině. Vysíláme-li jej jako zářivý (pro citlivce) paprsek z rukou, připomíná proud fyzikálních elektronů. Je prvořadým lékem.
4. **Fluidum oduší**: zatímco tělesný magnetizmus vzniká v protoplazmě buněk, vyzařuje fluidum oduší z jader buněk. Ač je také povahy hmotné, je velmi jemné a slouží duši při provádění obdivuhodných metafyzických jevů, zdánlivých „zázraků“. Je velmi rychlé, pohybuje se rychlostí myšlenky (tělesný magnetizmus se pohybuje pomalu). Ač je součástí prahmoty, je žádaným nástrojem duše, jíž plně vyhovuje. Fluidum oduší nelze ovládat vědomě, ovládá jej duše v transcendentním stavu.

TELEPATIE

Nazýváme tak přenášení myšlenek, které se děje pomocí částic myšlenkového fluida. Znám dva druhy přenášení myšlenek: buď se tak děje vědomě, kdy se dva lidé chtějí myšlenkami na dálku dorozumět bez hmotných pomůcek (či jeden vysílá vědomě vůlí a obrazností myšlenky na jiného, třeba bez jeho vědomí), nebo myšlenky samy unikají z mozku osob bez jejich vědomí. Tyto dva způsoby se liší:

1. **Vědomé, záměrné vysílání myšlenek**: přenos se děje přímočaře letícími vlnami částic myšlenkového fluida. Tyto vlny vytrysknou z mozku telepata, jsou oživeny jeho obrazností, hnány jeho vírou ve zdar přenosu a usměrňovány jeho pevnou vůlí. Po dosažení cíle narazí na protosplana žádané osoby, rozvlní je ve svém rytmu, a dalším působením na mozek se přenos uskuteční. Tyto částice myšlenkového fluida nebyly dosud vědecky zkoumány. Jako průvodní jevy (nikoli podstatné) vznikají v mozku při přenosu také vlny elektrické.
2. **Neuvědomělé, náhodné přenášení myšlenek**: přenos se děje bloudivými vlnami částic myšlenkového fluida. Z mozku nic netušící osoby samovolně vytrysknou vlny myšlenkového fluida při některých intenzivních a obrazností oživených představách, a protože nejsou usměrněny vůlí, bloudí prostorem a rozechvívají protosplana osob, na něž náhodou dopadnou. Většinou se tak děje ve spánku, a takto zachycené představy se mění ve sny.

VÝSTAVBA HMOTY:

Prahmota - Nejjednodušší stvořená hmotná substance, nejstarší forma hmoty. Je měnivá a schopná přetváření a seskupování. K tomu má všechny potřebné vlastnosti.

Sitony - Nejjednodušší hmotné částice prahmoty, dále nedělitelné. Jsou to nejmenší stavební jednotky hmotného vesmíru.

Pyrotony - Vznikají sdružováním sitonů v útvary složené, od nejjednodušších složenin až k útvarům značně komplikovaným. Jednotlivé pyrotony se liší počtem, uspořádáním a vzdáleností sitonů. Podle způsobu uspořádání vzniká pozitivní a negativní povaha pyrotonů. Ta jim umožňuje slučovat se v ještě vyšší celky:

1. **Megatron** - Stavební jednotka atomového jádra z druhu pyrotonů. Z atomových jader protoplazmy buněk vymrštěné částice se shlukují a tvoří zmíněné zářivé fluidum živočišného magnetizmu.
2. **Siloton** - Stavební jednotka atomového jádra, též z druhu pyrotonů. Z atomů obsažených v jádru živočišné buňky se vymršťují velejemné částice, které se shlukují v zářivé fluidum, tzv. oduší, prostupující celé tělo. Při aktivitě podvědomé činnosti vytvářejí paprskovité vlny, nosiče myšlenek a představ k zevním projevům.
3. **Nukleon** - Je to stavební prvek atomových jader. Dnešní atomová fyzika (nukleotika) zná dosud jen několik těchto stavebních jednotek atomů: proton, deuteron, helion (alfa-částice), elektron (pozitron a negatron), neutron, foton. Některé další kaménky právě v současné době věda dokazuje (mezotrony a varitrony) a jiné teprve tuší (neutrino).
4. **Atom** - Nejmenší částečka hmoty, kterou dále nemůžeme chemicky dělit. Lze ji dělit jen bombardováním atomovými střelami (rozbíjení atomů).
5. **Molekula** - Nejmenší částečka hmoty, kterou nemůžeme již dále mechanicky dělit (stříháním, drcením, krájením, mletím atd.). Z molekul je složena veškerá hmota, i naše hmotná těla. Molekuly lze dále dělit na atomy jen chemicky.

1. HMOTA

(10) Veškerý vesmír je velkolepá spleť tajuplných, velmi těžko poznatelných skutečností, jež se snaží hloubavý lidský duch dosáhnout a proniknout.

Smyslové poznání je omezeno, sníženo nesmírností a nepatrností hmoty.

Víme, že lidské tělo obsahuje sloučeniny různých prvků, které jsou složeny z částeček nesmírně nepatrných, zvaných molekuly (jednotlivé částice protoplazmy). Molekuly nevyplňují prostor hmoty spojitě, uceleně, nýbrž jsou od sebe odděleny mezerami a přitahují se navzájem.

Lidské duši ve stavu podvědomého JÁ se při pokusech jeví hmota prostupnou.

Nejmenší částečky sloučenin, molekuly, jsou zbudovány z atomů prvků.

Molekuly sloučenin, jakožto látek složených, jsou chemicky dělitelné na částečky svých prvků - atomů.

Molekuly sloučenin i prvků (železa, fosforu) jsou složeny z atomů. Atomy různých prvků mají rozdílnou hmotnost a odlišné vlastnosti.

Atomy jsou nezměrně malé. Jejich existence je mnoha vědeckými metodami spolehlivě zjištěna. Bádáním jsme poznali, že ani atomy nejsou nejmenší nedělitelnou hmotou, nýbrž že se skládají z částic, jednotek ještě menších, zvaných elektrony. Jsou to náboje záporné elektřiny, soustředěné na jakémsi bodovém tělese. Jsou to středy sil, které nemají vážitelnou hmotu v obvyklém smyslu slova.

Atom si lze představit jako shluk či jádro elektřiny kladné, kolem kterého obíhají v kruhu záporné elektrony. Každý elektron kteréhokoliv prvku obsahuje jednotkové množství záporné elektřiny. Elektrony všech prvků jsou stejné podstaty, hodnoty. Počet elektronů je odvislý od existence prvků. Tomu lze rozumět tak, že kolik jednotek elektřiny kladné obsahuje jádro atomu, tolik záporných elektronů krouží kolem tohoto jádra. Elektrony, pozůstávající z elektřiny záporné, se navzájem vyrovnávají s elektřinou kladnou, obsaženou v jádru atomu. Proto se atomy navenek jeví jako neelektrické, elektroneutrální.

(11) Samotné jádro sestává z kladně nabitých protonů, později objevených kladně nabitých pozitronů a neutronů (bez nábojů).

Atom lze přirovnat k sluneční soustavě o pranepatrných rozměrech. Jako v ní tvoří střed Slunce, kolem něhož krouží planety, tak jádro atomu tvoří střed, z něhož tryskají různá záření nestejné hodnoty a intenzity. I okolo tohoto středu se pohybují závratnou rychlostí částice - elektrony.

Elektron (v nejširším smyslu) se nám jeví buď jako tělísko, nebo jindy jako vlna, podle toho, jakými metodami s elektronem experimentujeme.

Poznáváme, že hmota není veličina stálá, nýbrž že je v ní pohyb, čímž se trvání hmoty převádí na účinek energie.

Pro naše smysly vytvořený obraz či model atomů je přibližný. Přesný obraz si vytvořit nemůžeme, neboť obal i jádro atomu podléhají změnám. Příčinou toho je mechanika kvant a mechanika vln.

Z uvedeného vidíme, že vnikáme značně do tajemství zákonů hmoty, ale původ hmoty, její podstatu, jsme dosud nepoznali.

2. POČÁTEK ŽIVOTA

(12) O nehmotnosti hmoty nás poučuje nabyté fyzikální poznání. Podle tohoto poznání není hmota nic jiného než takřka úplná prázdnota. Hmota je prázdný prostor, prostoupený několika silokřivkami. Několik řídce rozesetých vibrujících elektrických nábojů, pohybujících se úžasnou rychlostí, předstírá nedokonalým smyslům hmotu, pevnost a tělesnost. Je to všemoc všudypřítomných vibrací.

Tyto neviditelné, neuchopitelné, neváživé kmity jsou základem světa. V prostoru řídce rozeseté částice sitonů neznámé síly kouzlí hmatatelný, věcný, pevný svět těles.

Když neklid těchto kmitů překročí hranice, když tento věčný pohyb dostoupí bilionů a trilionů kmitů za sekundu, vzniká z přeskupení těchto kmitových částic to, co nazýváme teplem, barvou, elektřinou, magnetizmem, oduším, světlem a silou. Není v přírodě děj, který by nebyl výsledkem kmitající energie.

Tvoření se projevuje v prostoru a čase, energii a hmotě, v životě a vědomí.

O záhadě, čím je podmíněn život, panuje dnes zrovna jako před tisíciletími nejasno. Proč jednotlivá buňka žije a proč se buněčná tkáň rozmnožuje, to je a zůstane nepochopitelné lidskému rozumu a nepřístupné lidskému bádání.

Mocné bezmezné biologické síly budují z nepatrného obrovské. Na začátku je mikroskopický kousek látky - bílkovina, nejsložitější ústrojná látka, - v němž začnou působit neznámé podivuhodné síly. Umným a důmyslným způsobem rozpředou původní pletivo, buňky, ke stavbě a členění.

Domnívám se, že z nevzhledného, nejasně pulzujícího prvopočátku - shluku bílkoviny - vzniklo na Zemi vše živé. Jednotnost živé substance je všeobecná. Všichni tvorové, od améby až k člověku, mají jeden základ tělesnosti.

(13) Život člověka se projevuje stavbou lidského těla a počíná se sloučením dvou buněk, totiž seménka mužského s ženským vajíčkem. Vajíčko je možno pozorovat i pouhým okem, má průměr jedné pětiny milimetru. Mužské semeno je dvoumilionkrát menší. Vajíčko čeká osaměle na oplodnění. Při početí krouží kolem něho stamiliony mužských buněk, ale jen jediné buňce, jedné z půl miliardy, se podaří vniknout do ženského vajíčka a oplodnit je. Tvoří se zázrak života. Obě jádra splynou a z vajíčka i semene se stala jedna buňka - dítě člověka je počato.

Tato zygota, zvaná zárodek (embryo), má schopnost vytvářet všechny speciální odrůdy buněk, ze kterých se později skládá celé tělo.

Takto povstalá první buňka se pak dělí na buňky nové (blastomery). Během několika hodin po oplodnění se tvoří dělením 2-4-8-16 atd. nových buněk (podle stanovených zákonů Prozřetelnosti), nastává přesné třídění buněk a jejich skladba pro nový organizmus.

(14) To jsou začátky tělesné stavby, připravené k tomu, aby přijala nesmrtelnou duši, která se spojuje s tímto počátkem hmoty (zárodkem), až když buňky k tomu účelu připravily šedou substanci mozkovou. Proto má hlava zárodku přednost ve vývinu před ostatním tělem. Ta je pak způsobilá (jak poznává subjekt) přijmout duši šestý týden po oplodnění, někdy i dříve, což záleží na síle a dispozici buněk. Před pátým týdnem subjekt ještě duši nepoznává. Někteří učenci a bohoslovci zastávající „vitalizmus“, tzn. že i rozumová duše se již v zárodku vyvíjí dělením buněk. Tento názor popírám, děje se tak jen u duše vegetativní a smyslové, mající základ ve hmotě. Při svém vědeckém bádání uvádím zjištění svých subjektů bez poznámky. I v okamžiku sloučení zárodečných buněk je duši poskytnut základ k přijetí duše rozumové. Protože lidská duše v transu může přítomnost jiné duše určit jen za spolupůsobení hmoty lidského těla, subjekt ji zjišťuje, až když je k takovému projevu dána možnost. Při početí se uplatňuje vegetativní duševní schopnost, a jakmile se vytvoří první šedé buňky mozkové, jsou z nich vyzařovány částice, které jsou způsobilé přenášet podvědomé dění rozumové schopnosti. Tak se podráždí citlivé záření jiné hmoty, tzv. „oduší“, vyzařující z těla subjekta v transu, který teprve v tomto pozdějším čase (pátém týdnu vývinu embrya) má možnost přítomnost rozumové duše pevně zjistit. Podle přirozeného zákona v okamžiku, kdy je dána přirozená dispozice a podmínky k oživení těla, tvoří Bůh duši. Po spojení duše se zárodkem si již ona sama upravuje šedou substanci pro svou rozsáhlou činnost k budoucím životním projevům.

Stálým dělením sestavují tvořící se buňky postupně jednotlivé tkáně, svaly, kosti, nervy, cévy, substanci mozkovou, řadíce se pevně k sobě tmelovitou hmotou, již samy produkují, přeměňujíce původní útvar k pevnosti a organické jednotě.

3. BUŇKA

(15) Buňka je nejmenší jednotka živé hmoty a skládá se z jádra, zrnité protoplazmy a buněčné blány, která ji chrání. Buněčné jádro je základem života. Protoplazma (živoucí substance) obklopuje jádro. Je to živná látka obsahující vodu, látky bílkovinné, sloučeniny cukru, tuku, látek minerálních jako sodíku, hořčíku, draslíku, železa, síry, fosforu, vápníku, fluoru, chloru. Podle toho k jakému účelu je buňka určena, musí obsahovat více látek, vyhovujících témuž účelu: např. buňka kostní přijímá z krve mnoho fosforečnanu a uhličitanu draselného, kdežto buňka mozková přijímá více sloučenin fosforečných. Základními prvky protoplazmy jsou: dusík, vodík, kyslík a uhlík. Uhlík je význačným činitelem v ústrojenství, dostane-li se do spojení s jinými prvky, které jsou mu podřízené a výpomocné.

Živá buňka je v nepřetržitém koloběhu, dráždivost protoplazmy podporuje její vyživování a růst.

Zároveň potřebuje buňka nevyhnutelně kyslík, který přijímá z krve. Buňka kožní přijímá kyslík přímo ze vzduchu. **Proto hleďme tělo vystavovat přímo zdravému vzduchu a zbavíme se chudokrevnosti!**

(16) Poznáváme, že buňka je podrobena ustavičné výměně látek a energie. Přijímá výživné látky z okolí a přizpůsobuje je pro svou potřebu, tj. ke stavbě těla a k získání životní energie (schopnosti konat životní úkony). Jedná se o pochody asimilační.

Současně probíhají pochody opačného smyslu - desimilační. Jimi se z těla pomocí krve a výparů vylučují látky, které jsou na závadu životní činnosti. Rovněž se vybavuje energie získaná asimilací, a to v podobě pohybu, tepla, oduší, magnetizmu a elektrizmu. Předpokladem asimilace je výživa, desimilace vyměšování.

V živém těle není nikdy chemický a fyzický klid. Ustavičnou výměnou látek a energií se zachovávají buňky naživu. Pokud přijímají více látek, než vyměšují, rostou. Mimo to podléhají vlivu svého okolí, přizpůsobují se mu stavbou i činností a upravují je ve svůj prospěch.

Protoplazma buňky obsahuje průsvitnou, sliznatou, polotekutou až tuhou jemně zrnitou hmotu, na kterou jsou vázány všechny životní projevy živočišného těla: výživa, vyměšování, růst, pohyb, rozmnožování aj. Protoplazma je živá hmota, která je podstatou každé živé buňky. Život protoplazmy se projevuje rovněž pohybem, schopností odpovídat na vnější vlivy (tzv. dráždivostí) a schopností upravovat tyto vlivy podle různých potřeb.

Chemické změny v buňkách probíhají působením nepatrného množství složitých látek, tzv. enzymů (fermentů), jež usnadňují rozklad ústrojných sloučenin, aniž se samy při tom mění.

K podpoře látkové výměny buňky slouží kyseliny nukleové. Jádro obsahuje kyselinu dezoxyribonukleovou, kdežto plazma ribonukleovou. Tyto kyseliny jsou podstatnou součástí buněčného těla, vytvářejí složité ústrojné látky, pravé elixíry života, jakož i ničitele mikrobů. V rentgenem nebo rádiem ozářené nebo chemikáliemi poškozené buňce nastupuje zástava tvorby kyseliny nukleové a chemický proces je uveden do zmatku, jednotlivé úkony dříve harmonicky zcelené propadají chaosu, takže chromozómový systém se rozpadá, odumírá, jeho životní schopnost ustává a buňka hyne.

Buněčná šťáva obsažená v protoplazmě zprostředkuje výměnu rozpustných živin mezi buňkami. Mimo to odstraňuje z buněk látky, jež by překážely životní činnosti. Proto se mění jakost i množství potřebných látek. Buňky rostou tím, že se nové částice vsunují mezi částice starší. Když buňky přestávají růst, tloustne buněčná blána, aby se upevnila.

(17) Když buňka dospěje určité velikosti, množí se dělením. Nejprve se její jádro rozdělí na dvě části. Pak se buněčná blána uprostřed zaškrcuje, až se původní (mateřská) buňka rozdělí na dvě buňky (dceřiné). Ty se od sebe oddělí a rostou do velikosti buňky mateřské, načež se znovu dělí. Popud k dělení buňky vychází z jádra. Jádro se dělí dříve než ostatní buněčná plazma.

Jádro řídí souladně životní činnost buňky a pokládá se za nositele vloh, které se přenášejí z původní buňky na její potomstvo. Existuje rodová souvislost buněk. V některých buněčných jádrech nacházíme jedno i více jadérek (nukleolů).

Buněčné jádro, které se nalézá v bezbarvé protoplazmě, je ještě zvlášť ohraničeno jadernou blankou. Pletivo jaderné plazmy obsahuje chromatinová zrnka, což jsou částice, podmiňující tvorbu a postup stavby těla, jeho vývin. Z nich se při mitóze (jaderném dělení) formují chromozomy, nesoucí vlohy pro různé sklony a vlastnosti, které se štěpením přenášejí do nové buňky.

Lidské tělo sestává asi z osmi bilionů buněk, z nichž každá žije svým vlastním životem, ve své buněčné protoplazmě (molekulách) se stále obnovuje, sílí, roste, až konečně odumírá.

(18) Nemysleme, že všechny buňky jsou stejného tvaru a velikosti. Některé jsou nepatrné, viditelné jen jemnými mikroskopy, jiné značné velikosti, např. žloutek ptačího vejce. Uspaný subjekt zjišťuje ve žloutku oplodněného ptačího vejce živé zářící jadérko, známku příštího života. Toto záření je fluidum oduší.

Kostních buněk je několik druhů, liší se od sebe stavbou. V lidských kostech jsou hlavně buňky, obsahující podlouhlé jádro a protoplazmu, která tvoří plazmatické výběžky. Kostní buňka je nejméně vyživována.

Povrchové kožní buňky jsou ploché, na řezu vřetenovitého tvaru. Odumře-li nebo rozpadne-li se některá kožní buňka, ihned se v témž místě tvoří nová.

Buňky smyslové jsou obráceny svou největší citlivostí k povrchu, jako např. v nose, kde tvoří jemné nervové pletivo, soustřeďující se v provazce vedoucí k mozku. Tak tomu je i v prstech, v jejich konečcích máme hmat nejvyvinutější. U vrchní pokožky je bolestivost menší a nastupuje větší citlivost hmatová. Zvláště jemné jsou nervové buňky na sítnici oka, a buňky sluchové, které mají mimořádně zvýšenou citlivost. Když dorostou nervové buňky do nedělitelnosti, pozbývají schopnost rozmnožovat se dělením. Obnovují se ve své protoplazmě.

Buňka nehtů, vlasů a chlupů je zajímavá tím, že nemá nervové spojení s ústředím mozku, které mají všechny ostatní buňky. Proto zde nemáme žádnou citlivost.

Buňka svalová je menší, podlouhlá a jemnější, protahuje se jako kožní, potřebuje více výživy a je v podstatě trvalejší. Existuje dvojí druh svalové tkáně: příčně pruhovaná a hladká. Odumře-li některá z těchto svalových buněk, netvoří se již ve stejném místě buňka nová.

Buňky gangliové jsou různé velikosti a různého tvaru. Nejdokonalejší je buňka šedé substance mozkové (povrch mozku). Má málo výběžků a potřebuje nejvíce a co nejjemnější výživy. Ta bude hlavním předmětem této knihy.

(19) Veškeré buňky, jak jsem se již zmínil, potřebují ke svému životu alespoň ze 40 % přibírat stravu nevařenou - vařením vznikají mrtvé buňky, které z 80 % pozbyly důležité vitaminy a jsou základem nemocí, jež jsou zdrojem a potravou podstaty buněk. Není-li tato živoucí substance v krvi (následkem nedostatku výživy nebo nesprávnou životosprávou), buňky hynou. Z počátku si vypomáhají, silnější pomáhají slabším. Hrozili již zkáza všem, stravuje silnější buňka slabší. Řekli bychom, že se navzájem požírají. Zbytky vylučují zprvu na povrch těla. Mimo to krev strhává do svého proudu zbytky těchto látek, jež pomocí kyslíku rozkládá k snadnějšímu vyměšování na kyselinu uhličitou, vodu a močovinu.

Při silnější katastrofě, nemůže-li krev tyto zbytkové látky ze sebe odstranit, zanáší je do různých části organizmu, kde se jich snaží zbavit spálením. Nastává zápal plic, ledvin atd. v témž místě, kde se ony látky nahromadily, neboť jsou dobrou půdou pro choroboplodné bacily.

Celkový přehled:

(20) Živé tělo čerpá z části asimilovaných látek potravy energii k pohybu a výživě. Při tom se látky rozpadávají na jednoduché složky odpadové, výchozí. Při rozpadu (štěpení látek) vydává tělo různé druhy volné zářivé energie, se kterými účelně hospodaří. Z uchráněných látek si živé tělo staví samo sebe - roste.

Opotřebované a nemocí zničené části si tělo nahrazuje obdobně. Neustálým dělením se buňky množí, rostou a nahrazují. Dceřiné buňky dorůstají a opět se dělí, až dorostou do nedělitelnosti.

Pohlavní buňky, z nichž vzniká potomstvo, zůstávají trvale dělitelné. Tímto opatřením se řada funkcí vrací tam, kde povstala. Je to děj zvratný. Soustava se vrací k základnímu ději do stavu, z něhož vyšla, či odkud začala změna. Život je tedy děj cyklický, který se udržuje sám ze sebe autonomně.

V těle se živá hmota ustavičně mění tím, že do sebe přijímá látky zvenčí, obměňuje je a výměšky vylučuje. Růst bioplazmy buněk se děje vpravováním nových molekul mezi molekuly dosud nespotřebované.

Zároveň každá buňka má schopnost účelně regulovat fyzikálně-chemické pochody, a to tak, jak to prospívá buňce. Je to průběh autonomní a účelně regulovaný.

K životu těla si buňky vyrábějí hormony a enzymy, které usměrňují chemické reakce. Poznáváme, že se život projevuje stálými chemickými, fyzikálními a mechanickými proměnami energie.

4. GANGLIE

(21) Buňky nemají stejnou funkci. Nejsou jen stavivem, ale některým z nich je přidělena důležitá a zajímavá práce, zvláště v mozku, míše, plicích, srdci, žaludku atd. V nich jsou automatické uzly buněk, určené k samočinným pohybům, tzv. ganglie. Tyto uzly uvádějí do stálé činnosti srdce, plíce atd. bez našeho vědomí. Rozeznáváme centrální nervový systém: mozek a míchu a periferní nervový systém: souhrn všech nervů, spojujících centrální nervový systém s různými orgány. Zvláštní místo zaujímá systém nervů útrobních - sympatický, jenž nevychází z centrálního nervového systému, nýbrž je po těle roztroušen a ovládá orgány, které pracují bez našeho vědomí. Jde především o útroby a široce rozvětvený systém cévní. Tyto uzly potřebují nejvíce a nejlepší živné látky, které, podle pozorování subjekta v transu, již nejdůkladněji propracované dostávají tímto způsobem:

Vždy dvě buňky sají potřebnou látku z krve a předávají ji jedné buňce, která ji uschová a v potřebném čase předává znovu dvěma buňkám ke zpracování, přičemž je zbavována škodlivin. To se několikrát opakuje. Obě buňky pracují přesně a dokud látku nezpracují, novou nepřijímají. Až se její jakost plně zlepší, přijímá ji buňka tzv. zásobovací, která ji v sobě udržuje a má ji k dispozici pro šedá jádra automatických buněk uzlových (ganglie), které potřebují k svému životnímu úkolu, kde není vůbec odpočinku, látky nejpodstatnější, nejvýživnější jakosti.

Kdyby nebylo tohoto důmyslného pochodu daného Prozřetelností, nebylo by takové délky lidského života. Pro život jedné ganglie obstarává tyto pochody větší množství buněk. Čím kratší je pročišťovací cesta živné látky určené gangliím, tím kratší je život.

(22) Všimněte si, že v jiných částech našeho organizmu jsou buňky živeny přímo z krve, a jaká krev - takové zdraví. Obsahuje-li krev choroboplodnou látku, nastává brzy onemocnění celého organizmu.

Ganglie jsou v této věci výjimkou. Dostávají totiž výživnou látku již přepracovanou a pročištěnou. To se děje i pro nejmenší a nejdokonalejší buňky šedé substance mozkové (neurony). Tento pochod probíhá ještě dokonaleji tím způsobem, že je látka podávána delší cestou kvůli zlepšování její kvality.

Subjekt zjišťuje ještě jiné buňky, tzv. „esplana“, jež jsou nad šedou substancí a pod ní, a „protosplana“, jež jsou na malém mozku. Tyto buňky, které se jeví subjektu pouze jako obláčky, sají živnou látku, která se vypařuje. O dědičnosti zárodečných buněk viz část „Dědičné zatížení - tajemství dědičnosti“.

(23) V lidském těle se nacházejí pozoruhodné orgány, které vyměšují specifické šťávy. Vnitřní vyměšování, to jsou velká tajemství vnitřně sekretických žláz.

V dutinách těchto žláz s vnitřní sekrecí se shromažďuje jimi vyráběný specifický produkt v husté tekuté, koloidní formě. Koloid pak prosakuje mezibuněčnými mezerami, je vstřebáván lymfatickými cévami a vlásečnicemi, a tak se dostává do krve.

Tyto žlázy často vyměšují šťávy v nezměřitelně malém množství, po tisícinách a miliónтinách gramu. Vysílají je do krve, do střev a v bezpočetných směrech proudí tělem. Přesto však z těchto jen ve stopách existujících šťáv vzchází velký zázrak. Tyto sekrety mají netušený účinek. I při svém minimálním množství jsou řiditeli, správci a vládci procesů výstavby i rozpadu v lidském těle. Za součinnosti těchto šťáv klíčí vedle duševních schopností nejvyšší lidství, sláva i krása - nebo tělesný zánik a duševní temnota - a poskytují prameny mladistvé síly, které tajuplně mění maličkého trpaslíka v obra. Rozplameňují vášně a nechávají je zase zemřít, svádějí pohlaví v mládí a i ve stáří k výstřednostem. Žlázy řídí vzrůst těla, výměnu látek, funkci nervů, činnost srdce, duševní čilost. Ovlivňují rozhodující silou duši, temperament, nálady.

(24) Povaha a skutky člověka se dají předvídat podle převažující síly hormonů té které endokrinní žlázy. Nestává se tak pravidlem a je to pravděpodobné jen u těch jedinců, kteří mají tendenci pro tělesnou životnost a jsou málo závislí na činnosti vyšší síly svobody ducha.

Uvědomuji-li si a pěstuji-li síly ducha, rozum a vůli, docházím k bdělosti ducha. Poznávám, čeho jsem schopen, co je pro mne možné, a nabývám schopnosti reflexe nad sebou, nad svou činností. Dobývám si tak vědomí síly, duchovní hodnoty osobnosti pro cílevědomou, svobodnou, samostatnou, svébytnou činnost v rozhodování. Pak povaha a skutky budou pod kontrolou rozumového soudu a vůle, která rozhoduje. A nestanu se slabochem, naprosto závislým na činnosti sil nějakých endokrinních žláz, které by měly svým vlivem rozhodovat o mém životě a budoucnosti.

5. VĚK BUNĚK

(25) Při narození má dítě určitý počet buněk. Jsou malé, jemné. Za pomoci sekretu auxinu se napíná a rozvíjí tělo buněčné protoplazmy a přijímáním potravy až do 26 let věku člověk roste. Potom asi do 42 let mohutní a sílí veškeré buňky ve své životní podstatě a energii. Je to doba největší způsobilosti plození, po níž nastává postupné odumírání.

Nejlépe je to možné poznat podle odumírání plodových jader u ženy po klimakteriu. (Vajíčkové folikuly, kterých má žena v obou svých vaječnících asi 100 000 až 200 000.) V tom čase nemůže vzniknout nový život. Žena může být matkou jen v čase života vlastních plodových buněk. Ponenáhlu nastává ubývání jejích životních sil, jakési odumírání a sesýchání, až k úplnému odumření asi v 80 letech. Z uvedeného počtu folikul, od prvé menstruace až do přechodu, mnohé folikuly během života zanikají a tím tvoří buňky vyměšující hormony. (Viz odstavec 233 - Elektřina.)

Lidská buňka našich prapředků byla mocnější, životnější podstaty, a udržela se v plné sile 300 až 400 let.

(26) Podstata našich buněk z neznalosti správné životosprávy stále degeneruje a lze se domnívat, že za 5 až 6 tisíc let bude povaha jadernosti buňky zeslabena na průměrný vývoj 25 let, kdy již nastane ubývání její životní a regenerační síly a nejvyšší její stáří bude 50 let. A to jen u toho, kdo žil nejspořádanějším životem. Z toho se dá vypočítat, že neuvedeme-li životosprávu na správnou cestu, žijeme v sedmém stupni věku lidstva, rozdělíme-li jej na deset dílů.

Hlavní vinu na své degeneraci má lidstvo samo nespořádaným životem, neznalostí svého těla, nedostatkem pohybu a zdravého vzduchu, slunce, a hlavně nesprávnou výživou.

Dříve lidstvo přijímalo potravu nevařenou, nepoužívalo k přípravě pokrmů oheň. V té době byl věk člověka nejdelší. Pak nastalo častější používání ohně a strava přirozená ustupovala stravě vařené, pečené apod. Těmito úpravami se ničí regenerační živoucí podstata jadernosti buňky v potravě, tělu se přinášejí již mrtvoly a lidská buňka si nemůže vzít živoucí látku ke své původní životnosti jako při stravě nevařené. Nejlehčeji se zažívá a pro nás nejlepší je strava nevařená, taková, která přichází do stavu, kdy se buničina zduřuje, rozkládá, a to hned při počátku rozkladu, jako u syrového kyselého mléka a u masa v tom stavu, v jakém je požívaly kočovné národy, přivádějící je do toho stavu pod

sedlem na koni, u ovoce hrušky hniličky, švestky, třešně, jablka, vše přirozeně sušené. Ale je nebezpečné přijímat podobnou stravu při jejím úplném rozkladu.

Bílé pečivo, látky hodně mleté a jemně upravené, vše vařené zabíjí, zeslabuje trávicí schopnost zažívacího ústrojí.

Hleďme se alespoň z 50 % přizpůsobit a navykat si na nevařenou stravu. To je zvláště důležité u člověka nemocného, neboť tento postup má vliv na jeho brzké uzdravení. Přínosem živé rostlinné hmoty totiž znovu nastane mladistvá obroda buněk v lůně buněčné protoplazmy.

(27) Někteří badatelé mají za to, že během 7-10 let nastává úplná výměna všech buněk. Varuje-li se člověk toho, co jeho nemoc vyvolalo, je prý možno dočkat se zase úplného uzdravení. Tento názor je mylný. Zde nastává pouze výměna buněčné protoplazmy, jaderná látka života buňky znovu vzpruží, oživí a je schopna svému požadavku vyhovět. Pouze některé buňky dovedou zahájit regenerační pochod náhrady, např. kostní a jaterní. Regenerace je růst. Kožní buňka má dotyčnou schopnost úplné obnovy, nastalo-li odumření některé buňky.

Tento postup existuje též u buněk chlupů, vlasů, zubů, nehtů, např. postoupíme-li někomu část své kůže, nemusíme mít obavu, že by se nám neutvořila nová, kdežto vyřízneme-li kteroukoli část svalu, neobnoví se. Orgán jednou ztracený se nedá nahradit. Nikdy již nenaroste, na jeho místo nastupuje vazivo neschopné funkce - jizva.

Nejlépe se nám to ukazuje po vředech, neštovicích. Byl-li kvašením zasažen sval, zůstane vždy jamka. Regenerační schopnost se projevuje jenom na oněch částech těla, které ještě rostou nebojsou schopny růst obnovit. Kůže je tkáň, která si až do pozdního věku zachovává schopnost růstu. Rozsáhlé kožní rány se hojí snadno a rychle. Nervové buňky nemají schopnost se obnovovat. Z toho důvodu je léčení nervových chorob zdlouhavé.

Také jistý druh slabosti nohou je dokladem, že nedostatkem výživy stravovala ke své záchraně silnější buňka slabší. V tomto případě se noha rozhodně nepřivede do normálního stavu. Přesto však lze zbylé buňky ve slabé části cvikem a otužováním namísto odumřelých zesílit. (Něco jiného je, jestliže se poraníme. To nastává porucha tisíců buněk, ale ne jejich smrt. Krvinky brzy napraví to, co se porušilo.)

Totéž můžeme pozorovat u dospělých osob slabé tělesné konstrukce, o kterých všeobecně víme, že i při sebelepší výživě zůstávají stále hubení a nesílí. Říká se: „To je už taková povaha.“ Přesto se necítí slabými, a ještě si pochvalují své zdraví. Zde je doklad, že se po narození neudržel veškerý počet buněk. Podvýživou, nemocí apod. mnohé buňky odumíraly a zcela se rozpadly,

nebo stravovala jedna druhou, ubírala výživu sousední. Zbylé buňky v dospělosti nemohou nikdy tak zmohutnět, aby nahradily v mládí ztracený počet buněk. Ovšem jsou i výjimky, kdy je slabost konstrukce vrozená. Též u starců nastává podobné sesýchání, vzájemné stravování buněk (vinou zažívacího ústrojí) a jejich rozpad. Říkáme: „Ztrácí se.“

(28) Do 55 let se buňky při nemoci pouze stahují, po uzdravení zase nabývají své původní mohutnosti. Zato však regenerují lidské vnitřnosti.

Schopnost obnovení (náhrady, regenerace) je jeden z kouzelných darů naší buňky. Regenerace je svého druhu růst určitých částí orgánů.

Tento popud k obnově však pochází ze samotného poškozeného orgánu. Dostatečně regenerují lidské vnitřnosti, hlavně játra. Při určitých nemocech hyne část jaterní tkáně, může dojít ke zkáze až tříčtvrteční, a přece z pozůstalého zbytku za 7-8 týdnů vzejdou játra nová.

Též při zlomeninách kostí se vytvořená mezera vyplňuje pomalu kostní substancí a mohou přibýt až čtyři centimetry kostní hmoty.

Regenerační síla, obsažená v plazmatu, má plnou schopnost k obnově tkáně a tím je zaručen život jednotlivého tvora. Lidská buňka má dvě hlavní funkce: v protoplazmě regeneruje, aby udržela neporušitelnost individua, obnovuje se a projevuje se hojením a růstem.

U některých orgánů udržuje neporušitelnost, vytváří je znovuvybudováním, a tu pak se dělením rozmnožuje a nepřekročí zákonitost daného počtu buněk.

Skutečnost, že při poranění vydrží podstata jadernatosti buňky při svém životě až do 48 hodin, má veliký a neocenitelný význam pro lékařskou vědu, zvláště při operacích, např. transplantacích nosu. Je možné potřebnou část na vhodném místě odejmout, a než dostane podobu pravého nosu, musí být dříve zapojena na bližší orgán živé tkáně, až přiroste. Pak je možné dát odejmuté části podobu nosu a vhodně ji připojit.

(29) Trvání života jednotlivé částice protoplazmy je značně rozdílné. Látky minerální (pevnější) se spotřebují v kratší době než látky bílkovinné.

Tuky a cukry mizí velmi záhy. Jakmile je vnitřní živoucí síla částice, protoplazmy (molekuly) vyčerpána, rozpadne se a kyslíkem rozloží (spálí). Buňka si tyto látky nahradí ze šťáv, které ji obklopují.

Jádro souladně řídí životní činnost buňky. Do 40 roků roste, sílí, mohutní a upevňuje se ve svém středu. Asimilací (výživou) nabývá vnitřní životní síly, kterou stále ze sebe vydává v podobě zářivé energie (oduší). Po čtyřiceti letech již vnitřní životní sílu vydává převážně ze svých rezerv rozpadáváním jádra. Tato zářivá energie, tak jako enzymy, má blahodárný vliv na plazmatické

tělo buňky k růstu, výměně zplodin a zároveň k získávání jiné, tzv. magnetické energie pro naši zevní činnost, která se uvolňuje z potravin v plazmatu buňky.

Proto, jsme-li v mládí stále nemocní a špatně živení, ochuzujeme buněčné jádro o přísun látek pro jeho růst k získání životní energie oduší. Jádro se nedostatečně vyvíjí a člověk rychleji stárne, má sklony k různým nemocem a k celkové slabosti tělesné a duševní, nezachraňuje-li se v pozdějších letech dietní přirozenou výživou, šetřením sil, otužováním a cvičením vůle.

6. SMRT

(30) Odloučení duše od těla při našem poznání „umřel“ dosud nenastalo, protože buňka zůstává ještě nějaký čas při životě, dokud se nevyčerpá zásoba látek kolem jádra. Ta odumírá pozvolna. U starého člověka je její životnost omezena na 10-15 hodin (u zdravého jedince do věku 45 let). Nastala-li smrt předčasně, zůstává při životě až dva dny. Více je uvedeno v dalších odstavcích.

Pro odborníky je živoucí povaha buňky významná v tom, že u zdánlivě zemřelého, jehož duše je od celého organizmu kromě mozku téměř odpoutána, zabrání předčasné úplné smrti. To lze způsobit silou vůle hypnologa-lékaře, který podepře telepaticky oslabenou vůli umírajícího a poručí mu oživení v celém organizmu.

Máme dost příkladů zdánlivé smrti a dalo by se v mnohých případech skutečné smrti předejít.

Nemysleme si, že se duše vždy odpoutá naráz. Co se nám zdá již hotovou událostí, je často jen zdánlivé. Duše nebývá úplně odpoutána zvláště u mladého člověka, který má slabou vůli a nedovede překonat tělesné choroby. Podléhá, ale kdyby jeho vůle byla silná, kdyby pevně věřil a vší silou se vzepřel své nemoci, překonal by ji. Nižší i vyšší princip jednoty duše, která tu pracuje pomocí oduší, bude násilně oživovat choré tělo. Ale při slabé vůli neodolá a duše s oduším právě ve slabé víře tělo opouští. To tvrdím o lidech do 45 let věku.

(31) V pozdějších letech, kdy podstata již odumírá, varuji hypnologa před pokusy. Darmo bychom se namáhali. Naopak, nemocnému bychom jen přitížili a v několika dnech by smrt přišla neodvratně, neboť se již vyčerpala živoucí schopnost buněčného jádra. Vím to z vlastní zkušenosti.

Varuji před magnetizováním umírajícího. Delším, těsnějším magnetizováním bychom jej přiváděli do strnulosti (katalepsie), ublížili mu a ztěžovali si práci. Stačí působit vírou a po chvíli učinit asi tři tahy ve větší vzdálenosti od těla, abychom unikající oduší zadrželi jako prostředek udržování života buněk. Opakuji: zde lze působit jen živou vírou, slovem a silou ducha.

Vyšší princip nesmrtelné duše umírajícího odlučujíc se od veškerých buněk přechází do fluidového vyzařování na povrchu těla, kde se uvolněné oduší soustřeďuje a zhušťuje kolem hlavy. Musí tudíž vůlí nastat spojení obou oduší, jež se jeví subjektům (citlivcům) jako zářivá páska mezi nemocným a hypnologem-lékařem. (Více viz v kapitole „Smrt a stav duše v oduší“.)

7. PODIVUHODNÁ SCHOPNOST BUŇKY

(32) Buňka má ještě jinou vlastnost, v níž spočívají takřka zázraky budoucnosti. Každá jednotlivá buňka je totiž schopna přijmout duševní projevy. Ztratí-li někdo svůj zrak, sluch, je možno probudit jej ve zcela jiné části organizmu. Znám z pokusů, že uspaný subjekt viděl a četl prstem, slyšel dobře ušním lalokem a ještě lépe zády nebo lýtky. Když je to možné v hypnóze (v podvědomí), dá se to přenést i na vrchní vědomí. Nyní záleží na tom, kdo a jak toho dříve dosáhne.

8. ČIŠTĚNÍ A ZACHOVÁNÍ ZDRAVÝCH BUNĚK

(33) V počátečních stadiích se nemoc neprojevuje žádnými příznaky, později neurčitými a nepatrnými, takže nikdo nepomýšlí na diagnózu.

Po době čekání, kdy se nemoc již dá rozeznat patologicko-anatomicky a projeví se zánětem, nádorem, vředem, kaménky atd., bývá zpravidla již pozdě.

Moudrý bude ten, kdo včas prozkoumá své rezervní síly a zamítne vyčkávání na nějaký příznak, který se projeví poruchou funkcí.

Mezi prvními příznaky choroby a fyzikálně nebo chemicky dokazatelnými nálezy je určitý čas, který můžeme zabrat pro léčení, neboť v tu dobu se kyselina močová méně vylučuje a váže ve tkáních.

Ve všech případech je nutné si všímat celého organizmu a je důležité, kolik zdravé a funkční tkáně ještě zbylo. To, co je mrtvé, je pro nemocného bezvýznamné. Prozkoumání rezervních sil je jedním z prvních úkolů při léčení. Živá tkáň je dosud rezervou životní energie, je schopna růst, obnovovat se.

Nánosy, které se tu a tam nalézají na tkáních, nejsou příčinou jejich onemocnění. Usadily se na místech ochořelých, např. vápenné soli na částech tkání, jež ztratily pružnost. Proto nebudeme patologické změny dělit podle napadaných orgánů, ale podle poškozených funkcí. Každá částečka až k poslední buňce zachovává veškeré funkce. Tak např. poškození, jež postihlo funkci pružnosti, bude ji ovlivňovat na všech částech těla. Našim očím však bude zjevná jen na těch místech, kde se vyskytuje hromadně. Avšak při tělesné souvislosti všech funkcí bude postupně působit na funkce ostatní.

(34) Každý organizmus v sobě chová ustavičný očistný zákon. Kdyby toho nebylo, nebyl by život možný. Dojde-li to v organizmu tak daleko, že fyziologická očista v něm již není možná, hyne. Každý příznak choroby je viditelným projevem, že ono přirozené fyziologické čištění v těle je porušeno a nastalo v něm hromadění škodlivých látek.

Úkolem léčení je odstranit látky škodlivé pro organizmus (pro jeho životní funkce), vzít choroboplodným bakteriím živnou půdu k množení a tím k vyrábění různých zhoubných jedů, ničících buněčný život našeho těla. Zdraví spočívá na úplné rovnováze mezi výživou a vyměšováním. Všechny orgány lidského i živočišného těla jsou závislé ve svých strukturách i funkcích na krvi, jíž jsou zásobovány. Krev pak sama závisí na potravě, kterou požíváme, na jejím zpracování a na tom, jak je potřebě těla přizpůsobena.

Základem obrany proti infekci jsou buněčné pochody speciálních buněk našeho těla, jimž říkám retikuloendoteliální. Tyto buňky dovedou pohlcovat mikroby a strávit je svými fermenty. Ty vyrábějí protijedy, jež přecházejí do krve, kolují v ní a tvoří podklad imunity - látky nutné pro regeneraci tkáně.

(35) Obranným prostředkem proti veškerým nemocem je profylaxe (předcházení onemocnění): vystříhání se všech tělu škodlivých příčin, které jsou zřídlem nemocí a ničí životní sílu. Pak nebude živá tkáň trpět nedostatkem této životní síly, s níž má organizmus po celý život disponovat. Nemoci vznikají neschopností životní síly organizmu, aby vzdoroval různým škodlivinám a mohl neutralizovat veškeré kyseliny v těle, hlavně kyselinu močovou, tj. přeměnit ji na močovinu, a aby utvořil dostatek obranných látek proti vznikajícím nemocem a tvořícím se virům. Virus je životní molekula bílkoviny, která je vlastně krystalem - životním krystalem z jedné molekuly. Je to žijící molekula bílkoviny.

Nejobávanější nemocí je dnes zhoubný nádor, rakovina. Má původ v chemické látce, která se tvoří při nemoci buněk, a proto je nutno hledat příčiny nádorového bujení ne v nádoru samém, ale v celém nemocném člověku. Nemocí těla nastává předčasné stárnutí organizmu, nedostatečná výměna látková a tím zeslabení životní síly. Buňky zestárnou dříve, tedy předčasně, a blíží se k smrti. Normální pochody v buňce se obrátí, poruší se rovnováha mezi fyzikálně-chemickým stavem buňky a jejím okolím, a tím vznikne podklad pro nádorové bujení.

Chemická látka, která se tvoří v nemocné buňce, je živnou půdou pro různé druhy mikrobů nakažlivých nemocí i nenakažlivého živého nádoru rakoviny. Zhoubný nádor se vyvíjí z vlastního extraktu. Ten obsahuje substanci (látku), která rakovině umožňuje napadnout buňky živočicha a proměnit je v buňky rakovinné. Tedy typ zhoubného nádoru závisí na specifickém faktoru (tj. na půdě, tělesných šťávách), aby se normální buňka proměnila v buňku zhoubnou zničením svých obranných sil.

Zničení obranných sil buňky a tvorbu škodlivé chemické látky mnohdy zaviňuje nedostatečné dýchání buněk vlivem chronického nedostatku kyslíku. Příčinami jsou civilizace a tím i sedavý život, nedostatek slunečního záření a pohybu, čímž též buňky onemocní. Jihoafričtí divoši a Eskymáci, žijící svými primitivními způsoby života, neonemocní rakovinou. Též přejídání ovlivňuje vznik nádorů. Výživa má být lehká, ale kaloricky vydatná.

Rakovinu, tuto zhoubnou nemoc, nádor ničící tkáně, je možno dříve, než dojde k bujení a rozpadu, ještě vyléčit. To platí i pro nemocné, u nichž je rakovina dědičná pro konstituční dispozici.

(36) Churaví-li zvíře, nežere. Pudově nehromadí zbytečné potraviny podléhající rozkladu a zaplavující ještě více nemocné orgány, váznoucí ve svých normálních funkcích.

Suchá dieta, kterou naznačím, je jedinečným prostředkem při mnohých nemocech, aby se z organizmu vyloučily nečinné, zesláblé, nemocné buněčné elementy, jakož i rozpadávající se buňky, které v odporu proti bakteriálnímu působení jsou oslabeny, a všechny rozkladné produkty, kterými životní činnost zdravých okolních buněk trpí, společný styk s chorými je ochrnuje a zastavuje. Aby normálně žila, potřebuje buňka ozdravení, výživu, práci a odpočinek. Co nepracuje, umírá. To platí i o každé buňce. Odumírá-li jedna buňka, působí i na sousední tak, že nevykonávají své vlastní funkce, onemocní, a tento proces se pak rozšiřuje dál.

Lidský organizmus, aby mohl své funkce řádně vykonávat, potřebuje denně dva až tři litry vody, kterou mu dodáváme potravou. Samotné plíce za čtyřiadvacet hodin vydýchají přes jeden litr vody, ledviny vymočí více než litr vody, něco vody odejde póry a stolicí. My však tuto potřebnou vodu tělu nedáme, ale zavedením dietofyziologické léčby poskytneme tělu dostatek jídla, zbaveného vody, aby muselo ze sebe vydat šťávy k trávení této suché potravy. Co se bude v organizmu dít?

Tělo dá k dispozici a pošle tak na popravu ty buňky, které mají nejmenší a nejkratší životnost. Nemají už obrannou životní sílu, samy se rozpadnou ve stavbě svého chorého a neduživého těla, aby z nich sedmdesát procent vody bylo k dispozici pro normální funkce orgánů dýchacích, trávicích a vyměšovacích. **Kdo máš oči, prohlédni!!!**

(37) Rozumem musíš poznat, že je to nejlepší lék k ozdravění a zachování dosud živé tkáně. Tu je nutné zbavit nemocných buněk, aby postupně sama nepropadla nákaze. Po výměně buněk těžce nemocných přijdou na řadu buňky churavé lehce, které se dají vyléčit, tj. obnovit v protoplazmě, z níž odstraní choré látky včetně potřebné vody.

Zdravé buňky zůstávají a na řadu by přišly jen ty nejslabší, i kdybychom dietní léčbu nerozumně prodlužovali. Je tu jakási zákonitost: to, co již pozbylo vlastní životní sílu, je při suché stravě dáno k dispozici k udržení zbylé zdravé tkáně. Sám organizmus, resp. buňky, se normálně čistí prostřednictvím krve. Ta je zaplavena různými látkami, jež opotřebované a jedovatostmi prosycené buňky ze sebe již vydaly a kterých se tělo chce zbavit. Aby se mohl přivodit a nastal rozpad nemocných tkání, ve svých funkcích již neschopných, budeme týdně nemocnému tělu pomáhat tím, že provedeme léčebné dietofyzikální očištění tělesného organizmu. Jedině suchá dietní léčebná kúra vyvolá převraty v

chorém těle buňky, aby se dráždivé látky rozpustily a vyplavily. Je přece známo, že kyselina močová ničí nervovou tkáň, ucpává cévy a přivodí dnu (ukládání soli kyseliny močové v kloubech aj. orgánech). Suchá dietní léčba čerpá z celého těla pro své funkce potřebnou tekutinu i s nezdravými odpady. Přitom nepotřebné látky vycházejí z těla ledvinami, střevy, kůží a hleny sliznic. Vše mrtvé odchází, tělo si ponechává jen části potřebné k zachování života, a to již očištěné a zdravé. Této očisty se zároveň účastní živočišná energie, která pomáhá v těle spalovat látky, jež překážejí normální funkci organizmu. Když se tělo vyčistí, hojí se každá choroba. Touto léčbou můžeme předcházet veškerým chorobám, i rakovině.

(38) Dietofyziologickou léčbu budeme provádět s vědomím, že vůle je silou ducha. Zavoláme ji na pomoc a s chutí se každý týden zúčastníme obnovy a čištění svého organizmu.

Ve čtvrtek večeříme pokud možno nevařené, syrové jídlo. Např. 2-4 lžíce ovesných vloček polijeme smetanou či ovocnou šťávou nebo medem a přidáme podle chuti hrozinky a strouhané jablko. Zapíjíme ovocnou šťávou. Za 1,5 hodiny si koupeme nohy v teplé vodě po dobu 12 minut a dáme si chladný zábal na dvě hodiny, přičemž ležíme v posteli. Použijeme dvě prostěradla, která namočíme v chladné vodě, vyždímáme je tak, aby z nich voda nekapala, vtáhneme do plic vzduch, a prostěradla obtočíme kolem těla od paží až po kotníky. Přes ně ovineme dvě přikrývky, které ještě tkanicí přitáhneme k tělu. Takto ulehneme do postele a přikryjeme se peřinou. Po dvou hodinách zábal sundáme a spíme klidně až dorána. Druhý den, v pátek, požijeme pouze suché dietní jídlo bez veškerých tekutin. Jíme dostatečné množství až do úplné sytosti. Podle chuti budeme dopoledne jíst topinky z dobrého tvrdého chleba s máslem a česnekem, 2-3 dny staré tvrdé housky s medem či suché keksy a sušenky. V poledne je možné ke stejnému jídlu vypít nejvýše jednu osminku bílého přírodního vína, které pijeme horké se třemi kostkami cukru, aby působilo proti slabosti, pocitům zimy a pro dobrou náladu. Ke svačině několik fíků a datlí nebo křížal z jablek. Večer pojíme suché perníčky se šesti svařenými suchými švestkami beze šťávy. Na noc si před spaním zase vykoupeme nohy. V sobotu ráno si dáme velký mýdlový klystýr ze dvou až tří litrů vlažné vody, aby se tlusté střevo řádně vyčistilo. Snídat budeme až po desáté hodině, neboť ráno do devíti hodin se organizmus čistí od přebytečných zbytků potravy z předešlého dne, a proto nemá být z této činnosti vyrušován novým přívalem práce. K jedenácté hodině posnídáme očistný čaj z listů jahodových, ostružinových, květu černého bezu a lipového květu, slazený cukrem, se zákuskem. V poledne jíme již normální oběd, sestavený z lehčích jídel, ve kterých je menší množství tekutin než obvykle (omelety, kaše, záviny).

Samotné vody se vyvarujme. Z jídel vyloučíme těžká masa (ze starých zvířat), těžké omáčky, uzeniny, luštěniny, čaj, kakao, zrnkovou kávu, cukrovinky, jídla kořeněná, kyselá a přesolená, stejně i lihoviny. Ze zeleniny se vyvarujme chřestu, rajských jablíček, brusinek, hub, které uvolňují kyselinu močovou a šťavelovou.

(39) Stravu volme převážně rostlinnou: různá jídla z mléka, ovoce, zeleniny, brambory pečené ve slupce, celozrnný chléb, syrové kyselé mléko, čerstvý sýr, rýži, ovesnou kaši, olivový olej, jedno až dvě syrová vajíčka denně. Maso nejvýše dvakrát týdně, léčivý je brzlík. **Solme jen šedou solí, která obsahuje chlorid horečnatý.** Ten zamezuje tvoření rakovinných nádorů a podporuje růst nervové energie, zvyšuje odolnost proti nemocem, omezuje únavu a stařecký třes, vzpružuje svalstvo, léčí ekzémy, podporuje sekreci žluče. **Bílá kuchyňská sůl a bílá mouka hořčík neobsahují.** Sůl chloridu horečnatého (surová, nečištěná, minerální nebo mořská - dále jen šedá sůl) možno užívat v roztoku destilované vody - 10 g na 100 g vody, jednu až dvě lžíce denně.

V této ozdravovací léčbě budeme pokračovat každý týden po dobu tří měsíců, a to dvakrát za rok, v době jarní a podzimní, nebo vždy, když se cítíme nemocní.

Kdo je postižen vleklou těžší chorobou, může tuto léčbu prodloužit ze čtyřiceti na osmdesát hodin. Při velmi těžkých případech provedeme obnovu organizmu dietní léčbou tak, že potrvá nepřetržitě devatenáct až pětadvacet dnů. V té době vždy obden užijeme chladný potivý zábal pro povzbuzení činnosti kůže a vytvoření vlhkého tělesného tepla k rozpouštění nežádoucích látek a výplach střev. Každý třetí den užijeme větší dávku tří až čtyř osminek bílého horkého vína s cukrem, které vypijeme po doušcích, a namáčíme do něho tvrdé housky a perník. Víno si rozdělíme na celý den. Po těchto devatenácti i více dnech udržujeme pak dietní léčbu na další dva měsíce vždy jednou týdně po dobu čtyřiceti hodin.

(40) Dietní léčba, provádíme-li ji více dnů za sebou, má charakter i vrchol všech léčebných reakcí. Suchý povlečený jazyk, žízeň, mnohdy nechuť k jídlu, pocity nelibosti, denní tmavá moč se sraženinami kyseliny močové a oxalové a ztráta tělesné váhy nás nesmí znepokojovat. Dostaví-li se krize sklíčeností, je to znamení, že je léčba účinná, a musí nás to tím více povzbudit k vytrvalosti, neboť po přestálých fyzických obtížích koliky, migrény, bolesti žaludku, obnovení pozůstatků dřívějších nemocí aj. se dalším postupem léčby dostavuje nebývalý pocit blaha. Dietní léčbou nastává vysátí všech částí cév, které jsou ucpány chorobnými látkami, i rozrušených částí tkaniva. Tyto změny v těle se projevují slabou nevolností.

Jakmile je vrchol léčby překročen, ochabnou pocity žízně a horečnatého stavu. Jazyk se stane čistším, moč dostane světlejší barvu a dostavuje se touha po běžné stravě.

Dietní strava, kterou jsem naznačil, se nesmí zaměňovat za jinou. Musí být jednoduchá, bez vody a co nejvíce zbavena tuku, aby ledviny nebyly rušeny ve své vyměšovací funkci. Proto topinky natíráme máslem jen slabě. Ořechy a mandle, obsahující velké procento tuku, nejsou dovoleny. Též pečivo zadělováváme jen málo tučným mlékem a dbáme, aby bylo několik dní staré.

Odůvodnění této dietofyziologické léčby je logické, vědecké a spočívá na zkušenostech. Při chorobách ledvin, kaménčích nebo po odejmutí ledviny se nesmí provádět.

9. KREV

(41) V živé buňce platí autonomní účelná regulace, tj. nechová se pasivně k fyzikálně-chemickým pochodům, nýbrž reguluje intenzitu jejich působení aktivně tak, jak jí to prospívá. Život buňky závisí na zdravé krvi.

Potravou všech buněk je buněčnost (buničitost) krve. To je zřídlo života. K docílení správného složení krve potřebujeme přijímat co nejvíce živé hmoty, kterou obsahuje syrová rostlinná strava.

Krev se skládá z krevní tekutiny (plazma) a z pevných prvků buněk, tzv. krvinek bílých a červených. Poměr bílých k červeným je 1:300-400. Tato tělíska plavou v uvedené krevní tekutině jasně nažloutlé barvy. Krevní plazma sestává z krevního séra, z bílkovinných látek a fibrinu, který sráží krev.

Bílkovina, základní podstata všech živých bytostí, z níž se skládá buněčná plazma, tak jako krev a všechny tělesné šťávy, je chemicky tím nejsložitějším, co vůbec známe.

Krvinky mají podobu okrouhlých destiček, na okraji vyklenutých. Jsou tak malé, že se jich vejde do jednoho krychlového milimetru až 5 milionů.

Červené krvinky mají důležitý význam, neboť obsahují železo, které pohlcuje životodárný kyslík, a přivádějí jej veškerým tkáním těla. Úbytkem obsahu železa nebo červených krvinek nastávají těžké poruchy těla, projevující se bledničkou (chudokrevností).

(42) V kostní dřeni a ve slezině se tvoří životní míza, tzv. lymfa. Ta se šíří lymfatickými cévami do celého těla, přivádí potřebnou látku krvinkám a sama již v sobě obsahuje nové buňky, řekněme lymfové buňky, které se na své cestě oddělují a přidělují krvinkám. Jsou tak stálou náhradou za krvinky vysílené, jež se rozpadávají. Můžeme říci, že se míza pozvolna proměňuje v krev. Cévním systémem je výživná látka přiváděna tkáním a krev s odpadovými látkami odváděna.

Protože se síla krvinek brzy vyčerpává, rozpadávají se a oba druhy se nahrazují novými, jež se tvoří v kostní dřeni a ve slezině. Oběhem krve přicházejí nové krvinky do plic, kde jsou okysličením přivedeny k životu a schopny svého úkolu.

Krev obsahuje vše, co má tělo zapotřebí k růstu, výživě a pochodům výměny látek, totiž hlavně kyslík, vodu, látky bílkovinné, cukry, tuky, minerální sloučeniny, mezi nimi vedle železa dosti fosforečnanu a uhličitanu sodnatého.

Krev zároveň do svého proudu strhuje i produkty výměny látkové, kyselinu uhličitou a močovinu. Výživná krev je hnána ke tkáním tepnami a odpadní látky odcházejí žilami.

Železo dává červeným krvinkám schopnost přijímat v plicích kyslík z vdechovaného vzduchu. Ten vniká z krve do celého organizmu a rozkládá (spaluje) látky nepotřebné (je to pozvolné hořeni). Zbytky těchto látek jsou pohlcovány nejjemnějšími cévkami, tzv. vlásečnicemi, a krví odplaveny do plic, kůže, ledvin, a odtud se dostávají ven.

(43) Mimo červená tělíska jsou v krvi tělíska bílá, již zmíněné bílé krvinky. Jsou větší než červené a utvořené tak, že každá funguje jako jednobuněčný prvok, který má schopnost vychlipovat ze sebe výběžky, měnit svůj tvar a protahovat se nejužšími otvory, a tak se dostat do celého organizmu, vyplavit odtud veškeré škodliviny, nebo je učinit neškodnými tím, že vyrábějí ze sebe „léčivé sérum“, účinkující jako protijed. Látky na toto sérum musí být obsaženy ve zdravé krvi a jsou to: draslík, sodík, vápník a hořčík. Z krve je bílé krvinky přijímají a teprve pak zpracují.

U nemocného je hlavním úkolem vědět, jak získat zdravou krev a znát prvky důležité pro organizmus: draslík, hořčík, fosfor a dusík. Zvlášť důležitý je hořčík, který zamezuje onemocněním.

Je tudíž nutné zvýšit počet bílých krvinek, které choroboplodné látky vyhánějí z těla, čistí krev, uzdravují ji a způsobují, aby zmíněné látky byly co nejdříve zneškodněny a odvedeny. Dále je třeba zesílit jakost červených krvinek pro vzpružení všech druhů buněk v našem organizmu. Snažíme-li se o to v době, kdy životní podstata buněčného jádra ještě nedegeneruje, tedy asi do 40 let věku, věřím, že je možné vyléčit každou nemoc, ne však každého nemocného.

10. ZDRAVÁ KREV

(44) Podle mých poznatků získáme a udržíme si zdravou krev nejlépe tímto způsobem:

Bílé krvinky se nejrychleji množí z vařeného hovězího masa. Že tomu tak je, můžeme zkusit u vyspělého dítěte, které bychom vyživovali jedině vařeným hovězím. Během 1 až 2 měsíců se organizmus zbaví červených krvinek natolik, že by se rozmohly bílé, což se však nesmí stát.

K posile červených krvinek, jak již bylo uvedeno, je zapotřebí přivádět stravu pokud možno nevařenou, ve stavu, kdy se buničité látky počínají rozkládat, aby se lehce zažily. Přitom dbejme o hlavní součástky protoplazmy (molekuly).

K získání živných solí, jež neobsahují uhlík a jsou ze sodíku, draslíku, vápníku, hořčíku, železa, fosforuje nutné pojídat dost černého celozrnného chleba, jablek, salátů, zeleniny atd. a vystavovat se slunečnímu světlu, jež teprve přetvořuje šťávy na síly zdravotní a léčivé. Pobyt na slunci však nelze přehánět. Přímé sluneční paprsky by na obnažené tělo měly dopadat jen 15 minut za hodinu. Sluneční lázeň však můžeme za den víckrát opakovat. Nemírné slunění škodí. Subjekty bylo pozorováno, že množství červených krvinek po deseti dnech nadměrného slunění kleslo až o čtyřicet procent.

Dále je potřebný hojný pohyb na čerstvém vzduchu, neboť se jím podporuje chuť k jídlu a dobrá krev. Ve vzduchu obsažený kyslík je zároveň i důležitou výživnou látkou, která pomáhá tělu nejen k udržení správné teploty, ale i zbavit se škodlivých zbytků látkové výměny.

(45) Vodoléčebné aplikace způsobují reakci - pohyb krve, jež někde líně proudí, takřka stojí.

U zdravého má krev oběhnout celým organizmem za 6-15 sekund, u některých nemocných však oběhne za 30-60 sekund. To je velmi zlé, protože choroboplodné látky pak převládají nad zdravými.

Je nutné pít dostatek pramenité vody, neboť lidské tělo se skládá až ze 70 % z vody. Ta má důležitý úkol při chemických rozkladech a výměně látek. Přijímejte co nejvíce nevařené stravy bohaté na bílkoviny, tuky a uhlohydráty.

Bílkoviny jsou hlavní součástí každé buňky a jsou složeny z pěti prvků: kyslíku, dusíku, vodíku, uhlíku a síry. Bílkovinu obsahuje veškerá rostlinná a masitá potrava.

Tuky mají velikou důležitost, slouží v těle hlavně k výrobě tělesného tepla, které vzniká okysličováním (spalováním). Bez tohoto tepla by látková výměna

choroboplodných látek nebyla možná.

(46) Důležité jsou rovněž uhlohydráty, jež jsou obsaženy hlavně v různých druzích cukrů. Tvoří se i ze skupin látek, které se teprve v těle mění na cukr, zvláště ze škrobů, dextrinu a klovatiny. Všechny uvedené látky jsou nejvíce obsaženy v rostlinné stravě. Uhlohydráty i tuky jsou složeny ze tří prvků: kyslíku, vodíku a uhlíku.

Uhlohydráty jsou hlavním zdrojem svalové síly. Vyrábějí také hodně tělesného tepla.

Nutit se přijímat nevařenou stravu je třeba ještě z toho důvodu, že vařením a pečením se nejen ničí buněčná jádra, ale strava ztrácí i různé druhy magnetické energie, která je působením tepla snadno porušitelná.

Tato zářivá energie rostlin, obsažená ve vitaminech, se hromadí nejvíce na povrchu, kde je chráněna slupkami, aby se snadno nevybila. Tyto druhy vitaminů jsou pro náš organizmus nevyhnutelně potřebné, neboť se v těle mění na životní nervovou energii, tělesný magnetizmus.

Toho všeho musíme dbát, abychom si vyrobili co nejvíce krve bohaté na stavební látky.

(47) Přitom je nutno dbát na správné zažívání, neboť působením různých šťáv podléhají živné látky postupně chemickým změnám. Pravidla jsou asi tato:

Pohledem na jídlo vzbudíme chuť, která vyvolá tvorbu šťáv, potřebných pro trávení konkrétního jídla. Kdo to zanedbává, nedostává se mu dobrých šťáv, potravu zažije nedostatečně a slábne.

Jíst máme pomalu, hodně žvýkat a slinit. Dbát na denní stolici, nesnídat před 8. hodinou a večeřet nejpozději v 19 hodin. Jíst jen třikrát denně a nepřejídat se.

Jsem rozhodně proti kávě, čaji, lihovým nápojům, kouření cigaret, bílému pečivu, uměle kořeněným omáčkám, cukrovinkám. Jedem jsou vepřové sádlo a tučné uzeniny. Mnoho solit, octovat, kořenit rovněž škodí. Strava chudá na sůl podporuje hojení zánětů, hlavně nervů.

Poznali jsme, že buňky našeho těla jsou odkázány na krev, která jim přináší kyslík a živiny a odvádí všechny zplodiny látkové výměny.

To však nelze nikdy provádět dokonale. A tak se v buňkách a kolem nich shromažďuje stále více a více zplodin (strusek výměny látkové). Buňky se počnou vzájemně otravovat svými neodstraněnými odpadovými látkami. Dochází ke stavům všeobecné deprese organizmu, které působí srážky plazmatu, a koloidální poruchy urychlují celkový úpadek a nakonec odsuzují celý shluk buněk k zániku. Život se pak stává pomalým umíráním.

(48) Stárnutí je postupné slábnutí reaktivity buněk, spočívající v biofyzikálních a biochemických změnách buněčné plazmy, ve změně její fyzikálně-chemické skladby, v postupné ztrátě schopností buňky rozmnožovat se a obnovovat své biochemické skladebné prvky, v ucpání buňky zhrublými, změněnými, fyziologicky neúčinnými částicemi vlastní buněčné plazmy.

Proto je nutné usměrnit tuto odpadovou nadprodukci, zadržet a co nejvíce oddálit tento otravný proces organizmu, aby člověk v nejlepších letech tělesně nedegeneroval předčasným stárnutím, samootravou.

Abychom zamezili zestárnutí buněk vzniklou otravou odpadními látkami, budeme po celý život rozumně napomáhat celému organizmu k včasnému urychlení jejich výměny.

K tomu nám dopomohou procházky na zdravém čerstvém vzduchu dvě až tři hodiny denně. Rovněž každodenní hluboká dechová cvičení a požívání potravy v převaze zásadotvorné, upravené z mléka, brambor, ovoce a zeleniny s přidáním menších dílů ostatních potravin, které jsou však již kyselinotvorné. Je třeba sladit medem, kyselit citronem, mastitmáslem nebo stolním olejem, málo solit, kořenit, octovat. Masitá a vaječná jídla omezit na nejmenší míru. (Maso obsahuje málo organického vápna, kterého tělo potřebuje 2 gramy denně. Abychom vápno tělu dodali pouze z masa, museli bychom jíst denně třicet kilogramů masa, čtvrt kilogramu sýra apod.)

(49) Masitá strava vyvolává v celém těle horkost, tvoří lehké žaludeční záněty, veškerá krev se rozpaluje, a tím se tělesné ústrojí značně zeslabuje - člověk pak snadno onemocní.

Pojídejme chléb z celého žitného a pšeničného zrna. Pečivo jen z bílé mouky tělu neprospívá, způsobuje chudokrevnost. Nekuřme a nepijme lihové nápoje - nejvýše jednu až dvě osminky pravého vína denně. Aby se mohly odpadní látky rychle rozpustit a být odvedeny z těla, je třeba jedenkrát za týden před spaním celé tělo napařit. K tomu slouží skříň zvlášť pro tyto napářky upravená, aby hlava zůstala volná. Setrváme v ní 25 minut. Po napaření omyjeme tělo studenou vodou.

Obden, třikrát v týdnu, ponoříme se na 5 sekund do studené vody a ihned se neosušení vrátíme do postele, kde pevně zakryti zůstaneme aspoň hodinu.

Po tři dny v týdnu pijeme čaj čistící krev, a to z jitrocele, zeměžluče, kopřivy, třezalky, rozrazilu, truskavce, březového listí, pelyňku, šalvěje, macešky polní. Stačí vzít směs ze tří až čtyř bylinek a jednu polévkovou lžíci dát povařit jednu minutu ve čtvrt litru vody. Pak na 20 minut odstavíme, scedíme a neslazené pijeme vždy půl hodiny po jídle ráno, v poledne a večer. Ve druhém týdnu tuto směs tří bylin vystřídáme jinými, aby si organizmus na jeden druh nezvykl.

(50) Jednou v týdnu si uložíme suchý půst, tzn. že ten den naprosto nic nepijeme, a jíme ráno, v poledne a večer pouze suché, tři až čtyři dny staré žemle. Tím se v těle chorých buněk uvolní potřebná voda k trávení, dýchání, pocení, močení a stolici a současně s ní se uvolňují škodlivé látky.

Málo dbáme o denní stolici. Náš střevní kanál obsahuje z jedné třetiny objemu výkalů střevní bakterie. Každodenně lidské tělo vylučuje s výkaly asi 130 trilionů bakterií. Zácpa je příčinou jejich rozkladu a hniloby pro tvoření špatné krve, a tím přispívá k urychlení stáří. Mají-li být zkráceny tyto vleklé otravy, pak kefír nebo syrové kyselé mléko, užité na noc, ničí tyto bakterie a zácpě zamezují.

Kdo se chce udržet mladý, zdravý a svěží, bude se řídit těmito pokyny, které jsem sám vyzkoušel.

11. OBĚH KRVE

(51) Protože veškeré části našeho organizmu jsou vybudovány z buněk, je nutné pečovat o správný oběh krve, aby byly náležitě a stejnoměrně vyživovány a okysličovány.

Poznáme-li, že některá část našeho těla zůstává chladnější, provádíme na ta místa různé vodní aplikace jako: omývání, zábaly, polévání, koupele. U chudokrevných je třeba teplem, u plnokrevných chladem - ale krátce - tělesnou teplotu povzbuzovat, ne však podchladit. Omývání celého těla třikrát týdně (obden) pomáhá rovněž udržet správný oběh krve. Omývejme nejprve nohy a ruce, pak ostatní tělo.

Vykonavatelem krevního oběhu je zdravé srdce. Je to dutý kuželovitý sval. Je rozdělen na dvě komory oddělené přepážkou. Každá komora má svoji předsíň. U vchodu a východu komor jsou chlopně, určující směr krevního toku. Pracovní výkon srdce se děje rytmickým stahováním svalstva (systoly) pomocí automatických ganglií (nervových samočinných uzlů).

Od levé srdeční komory vychází největší tepna, tzv. srdečnice (aorta), která se dělí na dva směry, a to k horní a dolní části těla. Dále se člení do mnoha tepnových větví, a pak se jako ratolesti stromu rozvětvuje do všech částí těla, až do nejjemnějších tepenných cévek, tzv. vlásečnic, kde ještě přechází do nepatrných průchodů, obtékajících jednotlivé buňky. Takže kamkoli píchneme, všude se setkáváme s krví.

Opotřebovaná krev vyúsťuje nejmenšími tepénkami do podobných cév, tzv. kapilár žilních, které se spojují ve větší a větší žíly, a těmito cestami, tzv. vénami, se vrací do pravé předsíně srdeční. Odtud krev vchází do pravé komory, z níž je hnána do plic, aby tam nabrala nový kyslík a zbavila se kyseliny uhličité. Okysličená krev jde zpět do levé srdeční předsíně, odtud do levé srdeční komory, ze které vychází srdečnicí zpět do těla. Tepenná, aortální krev je světle červená a venózní krev je temně modročervená.

Dospělý člověk potřebuje denně 700 g kyslíku a vyměšuje z krve až 900 g kysličníku uhličitého.

(52) Máme-li slabou, chorobnou a nesprávně obíhající krev, nastává porucha v lůně buněčné protoplazmy. Ta se projeví často na kožních, svalových a nervových buňkách, špatnou náladou, únavou, stísněností a bolestí při změně počasí. Takové osoby nás 2 až 3 dny předem s určitostí upozorňují na špatné počasí, a samy nevědí, jak si to vysvětlit. Chemické změny v přírodě, hlavně proudy elektronů, které se odpoutaly od atomových jader, mají neblahý vliv na

oslabenou soustavu nervovou. Tlakem a vlhkostí vzduchu dráždí se nemocná buničitá látka, jež zduřuje, tlačí na nervy a vzbuzuje uvedené nepříjemné pocity. U zdravého člověka se buněčná Protoplazma při změně počasí chemicky nerozkládá. Chorobná buničitá látka reaguje na kolísání atmosférického tlaku, na změny ionizačních výkyvů v atmosféře. Ty mění složení iontů a koloidní skladbu ve tkáních lidského těla, a tím vyvolávají duševní rozladěnost a různé bolestivé pocity.

Na změnu počasí reagují osoby, jejichž buněčná Protoplazma je nemocná, a dále ty, které patří mezi citlivce, jak později ještě vysvětlím.

Uvedl jsem to nejdůležitější, co je nutné pro tvorbu zdravé krve, na které závisí celé naše zdraví a spokojený život. U starců, kdy buňky degenerují, je tvořící se krev k jejich výživě nedostatečná. Pro omlazení buněk a celého organizmu může jedině pomoci přidání krve mateřské - z jinochů a dívek -, což doporučuji.

Je-li osoba, která poskytuje k záchraně nemocných svou krev senzitivní, zůstává s nemocným nějaký čas v duševním spojení prostřednictvím zářivě vibrujícího oduší. Nepodaří-li se přes tuto pomoc zachovat nemocného naživu, vycítí dotyčná osoba smrt toho, komu krev poskytla. V takovém případě mívá nevolnost, zvracení a bolesti v horní části těla. Podle těchto příznaků je možné očekávat smrt nemocného.

Uzdraví-li se, přeruší se vzájemné fluidové spojení tím, že nemocný prosytil přijatou krev vlastním oduším a vytlačil cizí oduší z přijaté krve.

12. NÁKAZA

(53) Nemějme obavy, že v syrové stravě získáme nějaké ty bacily. Někdo se snad bude bát syrového mléka, aby nedostal souchotiny, a proto se nevařeného mléka vůbec nedotkne, dbaje přitom úzkostlivě této nesmyslné sugesce. Přitom však tvaroh, máslo, sýr, což jsou produkty vyrobené jen ze syrového mléka, bezstarostně pojídá, jako by již tyto bacily v nich nebyly obsaženy.

Takovým osobám připomínám, že žaludeční šťáva, která je kyselá, usmrtí veškeré druhy bakterií, je-li však dbáno předem stanovených zásad. Obava před bacily je dnes mnohdy až směšná.

Bakterie jsou velmi malé organizmy, které je třeba zvětšit mikroskopem tisíc až třítisíckrát, aby byly vidět jako tečky. Objevil je roku 1671 kněz jezuitského řádu na hnijících hmotách.

Sám jsem pozoroval bacily a tvrdím, že ani buňka, ani rozkládající se buněčná protoplazma nemají v našem těle ani stopy bakterií. Ty mohou vniknout teprve přenesením ze vzduchu a ze zkažené krve, která je dobrou půdou k jejich přijetí, a započít v organizmu své zhoubné dílo. Stane se to právě tam, kde je pro ně mnoho vhodné půdy, fluidem oduší neprostoupené, rozkladné, aby se mohly množit. Je-li krev špatná, pak se tvoří takové žaludeční šťávy, jež nejsou schopny bacily usmrtit. Není tudíž hlavní příčinou nemoci bacil, nýbrž z těla neodvedená choroboplodná látka.

Dbejme rovněž o zdravý chrup: zkažený zub je velmi nebezpečným prostředníkem k přenášení bacilů do krve.

Jsem-li si jist, že dbám na přirozenou životosprávu, nemusím se bát bacilů z nevařené stravy. Vím, že v mém těle je čeká jistá smrt, že pojídám stravu oživenou, na vitaminy bohatou a ne vařením jich zbavenou a mrtvou.

13. ČLOVĚK

(54) Člověk byl úmyslně postaven do tvůrčího díla. Bůh stvořil svět, aby oblažil tvory. Veškeré tvorstvo je obrazem božské dobroty. Člověk je stvořen bezprostředně od Boha. Bůh sám člověka stvořil. Užil k tomu neústrojné látky, hmoty, hlíny země, která Jím byla učiněna z ničeho.

Člověk byl stvořen k obrazu a podobě Boha. I hmota nese v sobě stopy obrazu božího; svou jakostí a schopností je přizpůsobena ke spolupráci s duchem. Zvláště se uplatňuje v lidském těle. Celé tělo, hlavně mozek, esplana a hormony, jsou mistrně uzpůsobeny a vzájemně se doplňují v aktivitě duše pro její vyšší nebo nižší činnost. V oslaveném těle má věčné trvání. Energetická hmota oduší se při pokusech přemisťuje rychlostí myšlenky.

Člověk se skládá z hmotného těla a nehmotné duše, které jsou spojeny v jednu lidskou přirozenost (podstatu). Duše je formou těla, tj. dává tělu lidský život.

Bůh je čiré konání, nekonečná činnost rozumu a vůle. Tato činnost je vnitřní. Vnitřní činnost má i člověk, když myslí a chce. Člověk, jestliže poznává a chce, může něco poručit, sám zevně vykonat a věci nepoznané objasnit.

Metody přírodovědeckého bádání jsou: přímé pozorování, pokus, rozumová úvaha.

Lidský duch je ve schopnosti svého bytí ovlivněn hmotou, a mnohý člověk nechce nic slyšet o vyšším principu života. Jeho život se přibližuje k souhrnu vlastností živočišných tvorů, které se uskutečňují prostřednictvím hmoty a různých energií, řízených nižším, nehmotným pudovým činitelem, a takováto podstata života je řízena ohraničeným řádem. U takového člověka nenajdeme kulturu, neboť žije ve znamení oživené hmoty a život je mu osudem. Přitom se nedivme, že v osvíceném dvacátém století pokroku, osvěty a humanismu mohla tak úžasně poklesnout důstojnost člověka. Člověk pokroku a osvěty se snížil pod úroveň dravce, který bez citu a milosrdenství ničil, bil, věznil a vraždil člověka.

Toto zlo bude pronásledovat lidstvo, co živo bude. Egoizmus, lest, podlost, dravost a žravost jsou pudové zbraně mnohých dravých živočichů k zachování existence, jejíž duch vychází z řádu hmoty. Lidské tělo a jeho nižší duše jsou téhož živočišného původu. Tělesná podstata a její fylogenetická usazenina skrývá tyto pudové vlastnosti, které, jsou-li jednou probuzeny, determinují, ponoukají k nižšímu jednání duch řádu vyššího: rozum, vůli a cit, který z

nedostatečné výchovy a zanedbané sebevýchovy se ve vývoji opozdil a oslabil. Nestal se svobodným a silným k uhájení mravní osobnosti.

(54a) Smysly nepostačí chápat duševní děje ani všechny hmotné vlastnosti světa, neboť pro ně nic víc neexistuje. Bůh lidské smysly doplnil nazíráním duchovním. Rozum - možnost myšlení, citu a chtění - nám předvádí svět v mnohem dokonalejší perspektivě, než jak jej mohou poznávat pouhé smysly nižších tvorů.

Život je účelná souhra, v níž je vše harmonicky skloubeno a projevuje se dokonale teprve jakožto organizovaný celek.

Život není výslednicí energií. Samotná energie nepodmiňuje život. Život je vtělením principu vyššího řádu, podstaty nehmotné a neenergetické, tedy jiné, než je hmota a energie. Známe obecné vlastnosti hmoty a energie, avšak z žádné z nich nelze vyvodit vlastnosti života, jako je např. myšlení, pud, dědičnost, účelnost atd. Hmota tu pouze spolupůsobí. V pozadí tušíme něco víc, přičemž se nám hmota a energie jeví pouhými materiálními prostředky v díle umělcově. Jako je obraz vtělením malířovy myšlenky, je život vtělením principu vyššího řádu, než je samotná hmota a energie. V obecné i ústrojné hmotě se jeví účelnost. Ta je záměrným uskutečňováním určitého cíle. Účelnost je v ústrojné přírodě nepopiratelná. Naplněním tohoto zákona se uskutečňuje jev vyššího řádu, neznámý obecné hmotě, a proto se nemůže vykládat jako důsledek kauzality, čili příčinné souvislosti.

Podstata života, to, co dělá život životem, je nadhmotné a neenergetické povahy. Život vznikl stvořením. Vlastnosti živých tvorů jsou nutně určitým způsobem potenciálně obsaženy ve vlastnostech neživé hmoty.

Bůh spojil elementární částici prahmoty - siton - s principem života. Siton, za určitých podmínek, tvoří hmotu obecnou i hmotu oživenou, jež je základem ústrojenců. Je jeden druh hmoty (siton), ve kterém působí energetický činitel a činitel s potencemi psychickými. V obecné hmotě je duchový princip života ve stavu latentním. Za určitých chemických a fyzikálních pochodů se hmota mění v hmotu ústrojnou. Tím nižší duchový princip, vegetativní a smyslový, přichází do činného stavu. V obecné hmotě projevuje pouze svou energetickou stránku, v oživené hmotě navíc svou stránku psychickou, které poskytuje formu. Forma je tedy životním principem, jenž uschopňuje hmotu k ústrojnému bytí. Forma - duše - tkví v podstatě tělových jednotek - atomů a molekul, určuje jejich silám směr.

Vesmír se vyvíjel a vyvíjí podle zákonů aktu stvoření - zákonů, vložených do hmoty obecné i oživené.

Bůh je jsoucno jsoucí, jež svým myšlením uskutečňuje celý svět. Vše směřuje k účelu a pohyb je ve shodě s účelem světa.

Že Bůh je a že je čirým aktem, základem, nositelem vlastností, sám sobě prvním předmětem myšlení a prvním předmětem žádání, musí uznat každý myslící člověk. Výsledkem jeho myšlení a vůle je stvořený svět a řád v přírodě, kterým tak projevuje rozum. Bůh je jsoucno jsoucí samo sebou, bez příčiny, nezávislé, nepodmíněné - absolutní a je příčinou všeho jsoucna. Bůh je první svrchovaná příčina všeho jsoucna skutečného i možného. Bůh vidí sám sebe, proniká sám sebou a v sobě vidí, jak je nenapodobitelný navenek. Tím existují v Bohu ideje věcí navenek uskutečnitelných. Ideje boží jsou myšleny Bohem. Podle nich jsou vytvořeny podstaty věcí jakožto pravzoru původního nejvyššího vzoru.

Vzor k vybudování vesmíru byl navržen a určen rozumem a vůlí boží. Neměnné ideje - vzor - jeví se člověku jako typy a principy. Myšlená podstata idejí existuje v Bohu. Jen některé ideje byly určeny k stvoření hmotného vesmíru a jeho tvorstva. Některé zůstaly potenciálními. Ostatní byly určeny k stvoření světa duchovního a jeho vysoce inteligentních, činných duchových bytostí vyšší formy s velice dokonalým rozumem a vůlí. Podstaty věcí jsou odrazem věčných idejí, jak je myslí Bůh. Svůj věčný plán, chce-li, uskutečňuje. Všechno co je stvořené, hmota obecná a ústrojná i tvorstvo, patří do řádu jsoucna konečného, omezeného.

(54b) K zevnímu projevu hmoty vdechnutím stvořil Bůh nejprve všeobecnou podstatu nižšího duchovna, závislou na Něm jako prvním hybateli, jenž není uváděn v pohyb jiným. Nižší duchovno je nejnižší stvořená duchovní formace k uskutečnění, tj. pro vznik hmoty obecné a hmoty ústrojné. Aby byl pohyb, aby vznikl, musí být skutečnost, první hybatel - energie. Pohyb je pak spolupůsobením možnosti a skutečnosti. Skutečnost je činnou silou k pohybu a obsahuje v sobě účel. Od skutečnosti (Boha) se dostává směru, uskutečňování možného.

Do tohoto nehmotného principu, duchovní formace, vložil (z Jeho vůle vzešel) zákon a také obdobu části svých neměnných idejí. (Uplatnění idejí mimo podstatu boží si představme takto: Myšlenka existuje v mé podstatě. Vyslovením existuje sice dále ve mně, ale také u přítele, v davu i běžícím zvukovém pásu.) Podstatu nižšího duchovna obdařil Bůh životní účelně jednající silou, aby vznikla hmota obecná a ústrojná, s potencí pro individuální rozvinutí vegetativní a smyslové (senzitivní) schopnosti, a pak nechal podle těchto směrnic vyvíjet vesmír.

Duchovno ze svého pohybu vydalo světelnou energii. Energie se ve spojitosti s duchovnem sjednocovala, rozdělovala a ze sebe, ze svého pohybu vydala, vytvořila první samostatné hmotné celky, nejmenší, neproměnné a nedělitelné svítící částice sitonů, které daly vznik prahmotě. Nedělitelný element, částice prahmoty - siton - přijal vlastní činnost a potřebné nejdokonalejší vlastnosti. Siton dostal povahu hmoty, energie a psýchy. Zároveň byl vybaven plánem, řádem a organizací. Ačkoliv se sitony rozdělily, tvoří jediné souvislé pohybující se těleso. Vznikem sitonů přestala existovat všeobecná duchovní formace jako samostatný jednotný činitel.

Sitony obdařené energií projevily nesmírnou hybnou sílu, takže se přitahovaly a odpuzovaly navzájem a daly vznik různým druhům tvarů od jednoduchého malého až do nepředstavitelného sdružení, hutnosti a vzdálenosti sitonových částic, vázaných energií rozdílné síly. Tím vznikly složené útvary velmi komplikovaných jednotek, v čemž spočívá základ pro odlišné chemické vlastnosti různých prvků.

Odlišné druhy těchto jednotek - malých kamenů - vznikly s různými rozdílnými novými vlastnostmi, jež obdržely při setkání a sloučení sitonů. Tyto kameny, které nazývám pyrotony, se liší počtem, uspořádáním a vzdáleností sitonů. Způsobem uspořádání vznikla pozitivní a negativní povaha pyrotonů, která jim umožňuje slučovat se v ještě vyšší celky, tzv. nukleony, které se stávají jednotkami atomových jader. Známe je pod jmény proton, deuteron, helion, elektron, neutron, foton, mezotron, silotron atd. Tyto druhy kamenů se dále sdružily a sloučily v konečné základní, již stavební kameny - atomy pro výstavbu vesmíru. Z atomů a atomových molekul je zbudováno celé mistrovské dílo živého i neživého světa, které směřuje k účelu. Není tu tedy příčina mechanická, nýbrž účelná. Nižší formující duchovno je základem veškeré hmoty, uplatňuje se v ní jakožto činitel řádotvorný. Chemickými a fyzikálními pochody se hmota mění v ústrojnou, a životní nehmotný princip ji vede k cíli. Nižší duchový princip živočicha - životní síla vegetativní a smyslové schopnosti - přechází ve spojitosti s hmotou ze stavu latentního do stavu činného, bytného, a bytost určuje, projevuje pudovým instinktivním chováním, ve kterém uplatňuje ohraničenou vlohu jakéhosi mechanického rozumu. Tato duše řídí požívání potravy a rozmnožování. Kromě těchto funkcí může také vnímat, žádat a řídit pohyb těla. Bytnost - podstata z ideje neboli z vlohy, přešla do skutečnosti - stala se existencí. Podstata, stálý neměnný nositel, jí poskytuje formu a určuje její bytí.

(54c) Člověk je též živočich s animální duší, která má původ ze všeobecného duchovna, neboť přijala existenci z její potence. Avšak Bůh aktem stvoření dal člověku duši rozumovou, učiněnou k obrazu a podobě své. V rozumu se

uvědomuje, přemýšlí a rozhoduje. Tato duše z nižší čisté formy (vyšší formu mají jen bytosti podstaty duchovní) je zároveň životním principem, hýbající silou hmotného těla, a může se plně uplatnit jen ve spojitosti s hmotou. Její podstata má vyšší vlohu vegetativní a smyslové schopnosti. Ta jí dává možnost, že oba druhy forem nižšího řádu živočišného a vyššího řádu rozumového se v lidské duši spojí v jednotu. V dokonalé jednotě je sloučen trojí řád: vegetativní, smyslový a rozumový. Činnost vegetativní je nadmechanická. Činnost smyslová je nadbiologická, nadfyzická. Činnost duchovní je nehmotná.

U lidské bytosti - tak jako u živočicha - si animální duše zachovává pudy a instinkty, které přecházejí ke konání jen reflexí hmoty, pudovou žádostí těla a reflexí zevního světa. Instinkty vložil Bůh do veškeré přírody, resp. do nižšího duchovna. Instinkt je projev mechanizmu přírody. Je to řetěz reflexů, vyvolaných podrážděním - směřuje za cílem, aniž jej zná.

Naproti tomu duše rozumová si zachovává rozum, svobodnou vůli, cit, intuici a inspiraci. Jen v rozumu je uložena jednota a jistota. Rozum poskytuje sebevědomí, to je sebe samu reflektující činnost. Jen rozum ví o svém jsoucnu, o svém bytí. Rozum je vybaven schopností zdokonalování. Aby člověk dostal trvalý znak duševní zralosti, zdatnosti, rozvážnosti a dospělosti, aby jednal správně a šlechetně, musí jít výše. Může se - svobodně - rozhodnout k mravnímu rozvinutí ve ctnostech (mravních vlastnostech), které jej zdokonalují pro život a ideální společenské žití a zkrášlují před Bohem. Získání ctností je nejvyšší prospěch člověka. Rozum, obohacený ctnostmi, vítězí nad zvířecí stránkou člověka, zjasňuje temné představy, odstraňuje špatnost lidské povahy, a tím jej vyvádí ze stavu podlidského.

Činnost duše animální - živočišné - nepřesahuje dané vlohy pudové, jedná stále v kruhu pudové zákonitosti podle principů, vložených do podstaty nižšího duchovna. Její duševní zážitky jsou ve smyslech, ne v rozumu.

Rozumová duše svobodně rozpíná svůj projev a svoji tvůrčí činnost daleko za tento okruh. Koná vědomě, svobodně. Tím, že je rozumový duševní projev vázán na hmotu, je s ní soupodstatný, psychofyzický. Duševní zážitky a poznání spočívají ve smyslech i v rozumu. Vlastní ráz poznání je již děj nadfyzický a nadfyziologický - vědomý.

(54d) Uvědomme si, že rozumové vlohy a schopnosti jsou jen v potenciálním stavu. Kdo se nepřičiní, zůstane animálem - živočichem s nedostatečně rozvinutým rozumem a slabou vůlí. Jeho myšlení probíhá v nedostatečných soudech, nežije v plné přítomnosti, ztrácí smysl své existence. Páchá zradu na svém duchu - pozbývá duchovní zdatnosti a není schopen dokonalého myšlení. Nemá sílu rozumného ducha, aby svobodně řídil morální obraznost. Nedovede

vytvořit a pojmout ideu jako cíl. Zříká se duchovních hodnot a své svobody. Zaostal duchovně, a proto nechápe trvalé duchovní hodnoty. Zná jen hodnoty materiální, nezná a nechápe hodnoty ideální. Hodnoty materiální mají v životě podřadný význam, jsou jen podstavbou hodnot duchovních a mravních, jsou prostředkem, nikoli cílem. Je to pak pohybující se živočich, odkázaný na činnost pudovou, který žije nanejvýš z vrozených apriorních dispozic, získaných zkušenostmi předchozích generací, které se realizovaly v jeho dědičné tělesné hmotě. Jen vychovaný člověk dovede živočišné pudy produševnit, racionalizovat a moralizovat, a tak se vyvíjet v lidskou osobnost. Nikdy však není bytostí tvůrčí, neboť u neprobuzeného ducha (v oblasti chtění být tvořivým a dokonalejším) není svobody. Plná svoboda je nutností a cílem rozvoje a uplatnění člověka. Skutečné poznání a zdokonalení člověka nastává, když se rozum sjednocuje s věcmi, dotýká se systému božských idejí a zákonů.

Novodobý člověk, tvůrce idejí, elektrických transformátorů, letadel, atomových pum atd., zpyšněl a přestal věřit ve věčné ideje a jejich účel. Nedomyslil, že jeho tvoření je závislé na první příčině, že jeho ideje nejsou stálé, že nejsou myšleny od věčnosti, nýbrž vymyšleny, a tím že mají pomíjející trvání. Jejich účel je jen k dočasnému a nahodilému prospěchu člověka. Jsou povahy proměnlivé se vztahem k dobru i ke zlu, jsou relativní. Nejsou řízeny k absolutnímu dobru.

Hmotné dění, účelně jednající síla, se nezastavuje a fylogenetický vývoj hmoty bude pokračovat ve stálém zlepšování, zdokonalování a objevování nových druhů jak v říši rostlinné, tak i živočišné.

Pojetí trojí duše (vegetativní, smyslové a rozumové) je zdůvodněno pouze do té míry, že se tak život rostlin, zvířat a člověka skutečně jeví. I některé rostliny mají smyslová ústrojí. Není tedy životní princip jen formujícím činitelem jedince, nýbrž u celého druhu a v celé ústrojné říši je řízen k určitému vývojovému cíli, k postupnému zdokonalování tvorstva z generace na generaci. Ve hmotě není nic strnulého, pasivního, ukončeného, nýbrž vše je ve stálém vývojovém pohybu.

(54e) Duše vegetativní a duše smyslová jsou schopny existence pouze ve spojení s hmotou. Při zániku ústrojenců zaniká jejich duše jen na čas. Zůstává ve stavu latentním do doby, než nastoupí nové chemické a fyzické podmínky pro nový ústrojný život rostlin, zvířat i člověka. Zůstává pouze v psychických možnostech v jednotlivých částech sitonů, ne jako samostatná duše, která se do ústrojenců vtěluje. U člověka je však duše rozumová, která tvoří jednotu s duší vegetativní a smyslovou. Ta je vyššího řádu a při chemických poruchách, rozpadu hmoty, tj. po smrti, může žít odděleně od těla a uskutečňovat svou nejvyšší funkci myšlení bez pomoci hmoty. Lidská duše s rozumem a vůlí může

existovat jako čistá forma - je nesmrtelná, má v sobě něco z vůbec nejvyšší formy, jíž je Bůh, z něhož vychází, jsouc Jím stvořena při početí každé lidské bytosti. Vyšší forma duše, rozum a vůle, má božský původ. Z této víry vyplývají vysoké etické hodnoty křesťanství, jako rovnost členů lidské společnosti před Bohem, bratrství, láska k bližnímu apod. Tu začíná veliká funkce náboženské víry, jež není formou rezignace lidského ducha, nýbrž jeho přirozenou potřebou jakožto „obrazu božího“, ba naopak, nejvyšším umocněním a nejvyšším rozvojem lidského ducha jakožto obrazu božího, kterýžto rozvoj působí Bůh nadpřirozeně, tj. nad pouhé lidské schopnosti, požadavky a nároky, z pouhé své dobré vůle.

Nejvyšší formou činné inteligence je Bůh. Ze stvořených nejvyšších činných inteligentních forem jsou to andělé. Po nich je vyšší činnou inteligentní formou duše člověka. Z nižších forem jsou duše senzitivní - živočišná a duše vegetativní, uplatňující se u rostlin i těl živočichů. Nejnižší, avšak základní formou pro vznik hmoty je všeobecné duchovno. Formy smyslová, vegetativní a nejnižší duchovno jsou na sebe odkázány ve své jednotné a společné základně. Jejich aktivita je řízena plánem, zákony a řádem. Lidská duše, vyznačující se rozumem a vůlí, má vlohu vejít v jednotu s těmito formujícími činiteli, tj. s hmotou, v níž je potence vegetativní a smyslové duševní schopnosti, a dát projev rozumové bytosti. Podstata lidské bytosti je snadno porušitelná. Porucha tělesného a duševního zdraví však nevzniká ve formě duše vyšší, nýbrž ve formách nižších.

(55) Původcem a udržovatelem hmotného i živého světa je Bůh. Prahmota, pralátka, obdržela vlastní činnost a potřebné dokonalé vlastnosti. Elementární částice prahmoty, „siton“, byla vybavena pro své specifické utváření vlastním řádem, plánem a organizací. Tyto svítící částice prahmoty se organizovaly v pyrotony, elektrony, makromolekuly, molekuly, buňky, orgány, až i v život živočichů a člověka.

Neživá hmota má určité stupně volnosti. V živých systémech je zvláštním způsobem organizována a dojde-li ve svém slučovacím dění určitého pořádku, vznikají vlastnosti chemické a psychické. Ve hmotě není strnulost, nýbrž stálé dění ve smyslu dynamické představy, která spojuje hmotu a dění v jeden nedílný celek.

Pro vývojový život chemicko-fyzický a zvláště živočišný, byl do stvořené původní nejnižší podstaty všeobecného duchovna zároveň Bohem vložen životní princip, jenž je také účelně jednající silou, která z daných idejí, plánu a řádu vytváří energii, prahmotu, hmotu obecnou i ústrojnou, a to se všemi vlastnostmi a potencemi pro život, k rozvinutí vegetativní a smyslové duševní schopnosti.

Nic tu nebylo stvořeno dříve nebo později. Dává-li nejnižší stvořené duchovno vznik hmotě, je hmota, resp. prahmota - siton - v podstatě duchovní formací v řádu uskutečňování všeho hmotného, rostlinného i živočišného.

S postupujícím vývojem na Zemi byly uskutečněny nejprve procesy chemicko-fyzické, a pak teprve z tohoto základu se zvolna objevovaly složitější a složitější živé bytosti s duševními projevy různých vlastností. Pro každou oblast jevů platí vlastní zákonitost.

Hmota vykazuje ve všech svých projevech jednotu a harmonii, kterou lze vyjádřit pojmem celku. Celek je více než jen souhrn částí. Hmota při své organizovanosti (celku) dostává různou kvalitu. Veškeré organizmy se ve své celistvosti uvádějí v soulad s ostatním jsoucnem, a to děním čili procesem.

Život je řád, vložený Tvůrcem do částic prahmoty. Nesmírné síly sitonů budují svět hmotný a živočišný. Molekuly, vzniklé z pyrotonového a atomického chaosu, vykazují ve svém atomickém složení určitý pořádek. Z něho se buduje život vyšší, složitější řád. Když se tyto krystaly seskupují v makromolekulu, vynořuje se z hmoty jakási vyšší forma, již životná, a v dalším vývoji nastupuje ještě dokonalejší forma vegetativního života, jako např. u prvoka améby, která již vyvíjí důležité funkce vegetativního života. Dalším stupněm uskutečnění životních schopností hmoty je buňka rostlinná nebo živočišná, která po splynutí s buňkou jiného pohlaví vytváří vyšší, složitější rostlinný nebo živočišný organizmus, v němž se rozvíjejí bohaté psychické děje, ale třeba jen vegetativní a smyslové. Takový dokonalejší živočich nebo rostlina jsou už nadány schopností vytvářet zárodky schopné vývoje v dokonalou bytost stejného druhu rostlinu či živočicha.

(56) Duševno, alespoň vegetativní, je přívlastkem všeho živého. A to i u poslední améby nebo u nejjednoduššího bakteriofágu či filtrabilního viru. Duše vegetativní a smyslová, ovšem také nižšího řádu, se tu přímo vynořuje z možností hmoty. Mezi hmotou těla a životním principem živočicha je jednota, takže živý organizmus tvoří celek. Živočich i rostlina jako živý organizmus jsou určitým celkem.

Každý druh, každé individuum žije svůj vlastní druhový nebo individuální život. Dynamika života probíhá pod neustálým napětím dvou pólů: tendence k životu a tendence k smrti. Obě tyto tendence vyrůstají z ohromné a komplikované složitosti živých systémů.

U živočicha, a připusťme, že i u zárodku lidského, vychází vegetativní, resp. smyslová duše z hmoty, totiž z možnosti Svořitelem do hmoty vložené, uskutečňuje se za jistých podmínek a bezpochyby, alespoň pokud jde o první výskyt života a jednotlivých druhů, také za pomoci zvláštního, přímého zásahu

božího. Duše rostliny a živočicha zaniká rozkladem nebo nastalou nezpůsobilostí hmoty těla, protože je svou činností, tedy i bytím, vázána na hmotu. Člověk však byl povýšen nad ostatní tvorstvo vdechnutím nehmotné, duchovní, tedy nesmrtelné duše, která současně představuje princip vegetativního a smyslového života v člověku. Lidská duše je tedy jedna. A nehmotný princip duše, charakterizovaný schopností rozumu a vůle, tvoří s jeho vegetativním a smyslovým duševním principem dokonalou jednotu, jednu podstatu, jednu bytost. Duchovní stránka člověka, jeho rozum a vůle, poznává mravní řád, dohlíží na nižší vegetativní a smyslovou pudovou činnost a do jisté míry ji i ovládá a řídí.

Schopnost rozumu je též nástrojem myšlení a dorozumění. Bez řeči by nebylo rozvoje myšlení. Bez myšlení by nebyl možný vznik a vývoj řeči. Mluvené slovo není jen projevem myšlenky, nýbrž i ukazatelem duševní úrovně mluvícího. Máme se proto snažit, aby se rozum vytříbil a duchovním životem ukáznil. Pak myslí přesněji, hlouběji, usuzuje opatrněji, kritičtěji, jde do hloubky, pod povrch jevů a zdání. Myšlení je pojmovým tokem, řetězem pojmů. Nastávají-li mezery v myšlení, ve vědomí, je tento tok v podvědomí nepřetržitý.

Hmota lidského těla je činná mimo vědomé JÁ, zejména vegetativně.

Vyšší, rozumová stránka duše má však mocný vliv na nižší hmotnou a duševní činnost. Síly pudů může usměrňovat a dokonce sublimovat pro vlastní myšlenkovou činnost. Churaví-li tělesná hmota, může ji vyšší stránka duše - vůle spojená s vírou - uvést do chemického pořádku a k uzdravení. Je-li rozumové JÁ rozladěné, nevěří v uzdravení, rozrušuje pořádek ve hmotě a urychluje smrt.

(57) Ptáme se: odkud pochází člověk? Člověk byl úmyslně postaven do tvůrčího celku přímým zásahem Boha. Objevuje se na světě náhle v době diluviální, a to jako dokonalá bytost.

Biologie však učí, že člověk povstal po všech stránkách vývojem z nižších organizmů, ze zvířete. (Naproti tomu je známo, že podle zákona dědičnosti trvá neměnnost druhů.) Toto ještě zvíře se dále zdokonalovalo, až z něho povstal poločlověk. Toto polozvíře (poločlověk) se dále připodobňovalo člověku, až jednoho dne dospělo k lidskému vědomí, k vědomí sebe samého, k řeči a k rozumovému myšlení. Paleontologie však dostatečně neprokázala žádný přechodný druh poločlověka. Veškeré nálezy, uváděné pro obhájení této teorie, jsou dosud nedostatečné. Že se vůbec nějaké plemeno mohlo proměnit v nový druh, není dokázáno, ani že by výjimečné vlastnosti byly dědičné, a vedly tak neustále ke zlepšování druhů. Nový druh se objevuje náhle, a proto soudím, že vznikl přímým zásahem vůle boží na základě biogenetického zákona,

vyvolávajícího transmutaci genů při oplodnění, neboť ta způsobuje biologické změny již při růstu rostliny a u živočicha ve stadiu embryonálním. Křesťanské učení se nevzpírá možnosti živočišného původu lidského těla, připouští, že Bůh ke stvoření člověka, k vytvoření jeho těla, použil již stávajících nižších organizmů.

Připusťme a z hlediska zdravého rozumu si vyložme možnost, že člověk povstal z jediného praplemene. Věda se může spojit s křesťanským učením, vírou, a dojít k jednomu a témuž možnému vysvětlení. Člověk je obratlovec, patří k savcům, a z nich zřejmě k primátům, neboť mozek primátů a člověka se liší od ostatních živočichů tím, že je rozdělen na závity a je rýhován. Po této stránce šimpanz a gorila stojí člověku velmi blízko. Člověk však nepochází přímo od opic, nýbrž spíše z jistého velmi dokonale vyvinutého příbuzného živočišného druhu. Tento předchůdce člověka, vyzbrojený dokonalými vegetativními a smyslovými schopnostmi, žijící v houfech pod zákonitostí pudů, mohl být Bohem určen za hmotného původce lidské bytosti, opatřené rozumem a vůlí. Bůh mohl použít páru tohoto předchůdce člověka, aby z jednoho oplození samičího vejce a zásahem tvůrčí moci transmutací genů při embryonálním vývoji vznikl nový druh, a přišla tak na svět třeba současně dvojice nových bytostí. Tento nový druh (tato zvířecí dvojice) překonal své rodiče dokonalostí celého těla, trvale vzpřímenou chůzí, mohutnějším mozkem, a stal se tak schopným přijmout duchovní duši. Když se pak dokonalý tvor mužského pohlaví rozvinul, mohl Bůh této živočišné bytosti vdechnout duši k obrazu svému, duši obdařenou rozumovou schopností a vůlí. Tato duše jaksi pojala ve svou jednotu dosavadní princip vegetativní a smyslové schopnosti. Onen první člověk, Adam, přirozený vtělený obraz Boha v člověku, poznal světlem svého rozumu, že vyniká tělem i duchem nad ostatní tvory a že je dítkem božím. Jeho tělo i nižší duchovní vegetativní a smyslový princip vznikly z živočišné buňky zprostředkovaně a duše vyššího principu s rozumem a vůlí bezprostředně z přímého úkonu vůle boží. Bůh všechny tři duševní schopnosti spojil v jednotu, v jednu bytost.

První člověk měl k rozvíjení svého ducha oproti zvířeti mozek celkově uspořádanější a rozšířenější o čelní lalok, používal rozum a svobodnou vůli. Neznal hřích, byl šťasten.

(58) Přirozený boží obraz v člověku spočívá v tom, že první člověk byl bytost rozumná, která se svobodně rozhodovala, projevovala svou inteligenci, a byl podle zjevení povýšen posvěcující milostí boží k nadpřirozené účasti na životě božím. Člověk ve viditelném tvorstvu zaujal přední místo postavou, rozumem a vůlí. Adam chápal rozumem rozkošný kraj, obdělával a opatroval pole. Nenašel však pomocnici sobě podobnou v chování a v rozumu. Ve spánku mu Bůh

přivedl pomocnici podobnou, neboť byla současně s Adamem počata, a v odrostlejším věku jí vdechl obraz a podobu svého ducha. Tato pomocnice byla počata buď ze současného oplození dvou vajíček dvěma spermiemi, nebo oba vznikli z jednoho vajíčka, které bylo oplozeno jedním chámovým tělískem, a při dalším dělení tohoto oplozeného vajíčka došlo k novému jeho dělení na dvě poloviny, přičemž každá polovina se vyvinula v samostatné individuum odlišného pohlaví. Adam svou intuitivní inteligencí ihned poznal, že je to kost z jeho kosti, krev z jeho krve..., že je mu rovnocenná, neboť embryonálním dělením se oddělila od jeho boku - z místa elementárních částic - „z žebra“. I dnes se rodí dvojčata, ovšem stejného pohlaví, vznikající z jednoho oplozeného vajíčka, jež se rozdělí na dvě individua, a která nazýváme identickými dvojčaty.

Tato lidská dvojice neměla zájem o své předky, kteří se značně lišili stavbou těla a čistě pudovým životem. Protože měli dříve duši živočišnou, která ještě nebyla obdařena rozumovou schopností, nemohli si uvědomovat nic z dřívějšího života před vdechnutím duchovní duše. Pouze rozum si uvědomuje sebe a jen rozumem poznáváme, že jsme. Zvířecí pudová paměť si to neuvědomuje.

Kdyby Bůh obdařil živočišné vajíčko rozumovou duší ihned při početí, věděli by Adam i Eva o svém dětství a o svých živočišných rodičích, kteří se vyznačovali tělesnými i duševními zvířecími znaky.

Postavením člověka na Zemi vymizel jeho předchůdce, který jistě nevytvořil rozvětvenou skupinu. Tento již vyhraněný druh poločlověka žil krátce a byl málo rozšířen. O jeho přechodných tvarech nemáme doloženo takřka nic, ačkoli o vývoji bytostí, jež v oněch dobách žily, svědčí pozůstatky nalezené ve vrstvách země.

První člověk byl zbaven duševního štěstí hříchem. Poznáním zla přišel o posvěcující milost, jeho rozum se zatemnil, byl nakloněn ke zlu a začala se v něm bouřit živočišná vegetativní a smyslová pudovost. První lidé se živili rostlinnou stravou. Když k obživě nepostačovala, přešli k lovu, ke stravě masité. Vybíjením zvěře a pátráním po ní se rozšířili po celém světě. Z nedostatku zvěře pak přešli znovu k rostlinné stravě. Pouhý lov neposkytl člověku možnosti rozvíjení ducha, jeho mozek nemohutněl, lebka s čelním lalokem klesala zpět, zato mohutněla spodní čelistní žvýkací část, jak ji nacházíme u člověka neandertálského. Teprve když z nedostatku zvěře se musel znovu vrátit k stravě rostlinné a začít přemýšlet o uhájení své existence, měnila se lebka vlivem rozvíjení mozku a menším namáháním čelistí, poznáním ohně a tím volbou jemnější potravy, znovu v původní ušlechtilý tvar, jak ji zdědili Adamovi potomci.

(59) Bůh mohl stvořit tělo člověka i jedním úkonem z existující živočišné buňky jako základu a oživit jej nesmrtelnou duší. Bůh tvoří rozumem a vůlí. Mohl

pouhou myšlenkou, zásahem vůle učinit, aby podle věčného plánu z organické buňky vzniklo tělo buď okamžitě, nebo postupným dělením buněk. Je nadevše jisté, že Bůh nepoužil k stvoření člověka organizmu celého těla opice tak, aby odstranil duši senzitivní a nahradil ji duší lidskou, obdařenou rozumem a vůlí, neboť odporuje moudrosti boží, aby Bůh dílo jednou stvořené rušil nebo měnil, ale může zdokonalit všechny tři duševní schopnosti, sjednotit a povýšit jej nad ostatní tvorstvo. Víme, že živočišná buňka je téže podstaty jako hlína země, a proto z ní pocházíme, jsme z jedněch a týchž elementárních částic prahmoty.

Použití biologického základu existující živočišné vaječné buňky a spermatu dává vysvětlení pudových znaků a vlastností, které má člověk společné se zvířaty a které mají sídlo v genech a v biologické stavbě buněk a přenášejí se z potomstva na potomstvo.

Tělem, jeho funkcemi, podobá se člověk živočichu a má s ním mnoho společného. Čím je však člověk nejvýše povznesen nad zvíře, je vědomí vlastní existence, svého JÁ, odlišného prostředí. Hlavní rozdíl mezi člověkem a zvířetem spočívá v duševním životě, v tom, že člověk může myslit a svobodně chtít. Člověk je obdařen rozumem a chtěním. Může dosáhnout nejvyšší mravní dokonalosti a inteligence. Schopnost rozumu je však ve stavu potenciálním a nesnaží-li se člověk výchovou o její probuzení a duševní růst, dostatečně se nevyvine. Zato však převládá pudovost, která je společným znakem všech zvířat. Úpadek rozumu je úpadkem inteligence a kultury. Nevychovaný člověk pudově tíhne k mase, k davu, kde převládají nižší duševní funkce, instinktivní a mechanické, nad funkcemi rozumovými; nechává se vést duchem silnějšího.

Duch řádu hmotného a duch řádu nesmrtelného - rozumového, ač v lidské bytosti tvoří jednotu, jednu duši, jsou ve společenském dění individuálně rozděleny na dva tábory mezi sebou zápasící a neustále svádějící ideologické boje o své bytí. Z nevědomosti a neznalosti nedovede člověk dát svému životu smysl a klesá na úroveň pouhého bojovného živočicha. Duch hmoty, nemající vlastní rozum, by nikdy vývojem nedorostl k ideovým útokům, kdyby mu k nim duch rozumu ve své slabosti a nedostatku poznání nepropůjčoval formu. Slabost ducha se odstraňuje vzděláním a věděním. Úkolem činnosti rozumu je poznávání pravd a pozvednutí života na vyšší stupeň dokonalosti a vzájemné pospolitosti. Kdyby se duch rozumu snažil proniknout silou moudrosti k samotným základům lidského ducha, vystihl by jeho podstatu a poznal, objevil by sebe, zahořel by pro dokonalost a vybavil se, vyzdobil božskými vlastnostmi, ctnostmi a křesťanskými pravdami. Vybředl by z bludů a osvobodil by se z krize, kterou lidstvo prožívá, odstranil by bludné formy života a boje.

Jen takto jasným poznáním vyzbrojený, svobodný, jednotný a nezávislý duch směřuje vědomě k pravdě, je silou existence a jeho tělo s pudovou duší i s jejími instinkty se mu stává pomocníkem na cestě k vyšším cílům. Stojí pevně - sám. Je-li duch rozumu o tyto síly ochuzen, oslaben, ztrácí svobodu a podléhá determinaci nižších pudových sil z řádu ducha hmoty. Je duševně rozvrácený, nesamostatný, neprozíravý, nesnášenlivý a závistivý, má temné představy a postrádá tvůrčí sílu. Převládá v něm síla k ničení hodnot, vchází a zapadá do služeb ducha hmoty, kde, jsa ovládán pudy, instinkty a fylogenetickou, od předků přejatou usazeninou, je na nich závislý a dostává falešnou osobnost - formu. Z opožděného duševního vývoje, z nevědomosti a nepochopení bojuje skutečně marný, pochybený a bezúčelný boj proti duchovním ideám a vyšší formě své duše, kterou nechápe a nepoznává.

Zrozené dítě je nutno již od útlého mládí vést výchovou k zákonu božímu - ke ctnostem. Ctnosti patří k řádu rozumové duše, která je chápe. Nižší živočišný pudový řád duše ctnosti nechápe. Oba duchovní řády tvoří u lidské bytosti jednotu - jednu duši. Bez vštěpování ctností vytváříme sice člověka rozumového a klidného, ale pro lidské soužití nebezpečného. Jeho živočišné dravé chtíče vzplanou v různých okamžicích života a nejsou-li z rozumu ovládány mravními silami - ctnostmi, bezohledně omezují svobodu bližního, nemilosrdně jej ničí a rdousí. Jen majetky ze světa mravních vlastností, ctností, učiní člověka trvale šťastným.

Vrcholem všeho tvorstva je člověk jen tehdy, dosáhl-li ve vyšším řádu ducha mravního rozvinutí a širokého rozvoje rozumu a vůle. Bez tohoto duševního růstu nedosahuje své velikosti a mění se v bytost pudovou s průměrným rozhledem. Průměrný duch vyžaduje konkrétní a jednoduché představy a je málo přístupný logickému usuzování. Snadno uplatňuje svou hrubou sílu a pudy, vycházející z doby divošství, z řádu nižšího ducha.

Člověk, který neodkrývá svou duševní kapacitu, se vrací tam, odkud původně vyšel, k pudové živočišnosti a stádnosti. Nižší instinkty, společné všem lidem, určují jeho duši. Mění se v bytost pudovou a podléhá kolektivní psychóze. V mase, davu, cítí svou moc a sílu, kterou opěvuje, a chce - potřebuje vůdce, za nímž slepě jde. Bez rozmyslu odhlasovává zákony omezující svobodu všech, dovolující rozvíjet se a tvořit jen v rámci stávající pochybené ideologie. Pudové instinkty jej zahánějí a snižují jen na pole pouhých pracovišť a celkového primitivního vyžívání v kolektivu. Mění se tak v stádního živočicha, jemuž stačí chléb, hry a lepší „hnízdo“. Tato nebezpečná hra se slabostí lidské duše může národy stojící kulturně vysoko vrhnout o celá staletí zpět.

Svobodný, uvědomělý duch nechce být spoután, rozpoznává a nesnáší chybné ideologie. Pracuje pro světový rozvoj svobodného ducha všech. Člověk nesmí být naplněn pudovými silami a zákony, omezujícími jeho svobodný duševní rozvoj.

Člověk není pouhý nadživočich. Řídí se intelektem - rozumem a vůlí. Je schopen individuálního rozvoje v obou řádech ducha. Jen ve svobodě lze vytvořit celého člověka, zvláště pomůže-li mu dobře vedená výchova rodiči a státem. Nejvyšším projevem bytí je vědomí v řádu mravního rozumu a svobodné vůle, ne v pudech a instinktech. Ze svobody ducha vyzařuje iniciativa a inspirace pro činnost mravní a tvůrčí. Intuice jako bleskem osvětluje celé záhady, rozum zdravě usuzuje a vůle se rozhoduje. Je to práce ducha svobody pro vlastní činnost k metám a velkým cílům, novým obzorům a směrům. Jen ve svobodě ducha se člověk dostává k podvědomému zdroji netušených vloh, schopností a výtečných vlastností. Odkrývá a využívá kapacitu z vyšší podstaty ducha, skutečného dobra, která poskytuje nejvyšší kulturní, sociální, humánní a morální rozmach a blaho všem. Nebude-li se člověk snažit poznávat svou podstatu, nerozvine se ve vyšším řádu ducha svobody a zůstane vězet v pudových silách řádu ducha nižšího. Dává se do služeb duchů silnějších, mnohdy nemravných intrikánů a spekulantů, zakrývajících svůj špatný úmysl nezdravými ideologiemi.

Ze všech živoucích tvorů jedině člověku byl dán rozum a svobodná vůle, aby se uplatnil a povznesl na úroveň myslícího tvora. Byl obdařen schopností přemýšlet o účelu svého života a skutečnosti světa, aby chápal tvůrčí sílu a pátral po zákonu života a smrti. Tento vnitřní život vede k poznání ducha, který není bytostí hmotnou. Duchovní část člověka tedy přetrvá smrt těla.

(60) Biologie nesprávně soudí, že člověk je pouhým článkem přírody jako zvíře. Správněji bychom řekli: lidská bytost je svými kořeny hmotného těla zakotvena v přírodě, svým duchem však je vysoko nad ní. Uvědomuje si dobře, že ona není jeho pravou a konečnou vlastí.

Po stránce biologické člověk zvlášť nevyniká. Nemá všechny schopnosti v dokonalé míře. Nechrání ho kostěný krunýř ani svalová síla, nevyniká velikostí. Jeho přirozené obranné prostředky jsou nepatrné. Schopnosti jeho smyslů nejsou mimořádné. Zato lidská osobnost je jedním z nejsložitějších útvarů utvořených vědomím. Tento dosti křehký, nepevný výtvor vědomí, který se růstem těla postupně vyvíjí, se snadno poruší a rozštěpí, jak dokazují pozorování psychopatologická.

Stvoření na Zemi vyvrcholilo člověkem. Bylo odlišné od stvoření velkého díla přirozených řádů druhů. Jedině člověk byl obdařen rozumem a svobodnou vůlí.

Stvořením člověka se ve hmotném světovém celku objevil projev ducha, vědomí, zakotveného v lidském mozku. Člověk, obdařený nesmrtelným duchem, si uvědomuje sebe a sám se odvažuje, aby budoval a tvořil, odvažuje se upoutat svou mysl, svou duševní touhu na obrovské problémy.

Podivuhodný dar, duchovní potenciál, vede člověka, aby myslil a bádal. Tuto touhu nelze potlačit. Člověk prahne, aby si vyložil jevy ve svém okolí a jejich spojitost, a tak duch přemáhá všechny hranice a obtíže.

Člověk přírodu prožívá a také s ní zápasí. Zvnějšku se stále hlásí tlak, nutí jej, aby přemýšlel a žil. Chtě nechtě je vystaven věčnému přívalu vlivů z vnějšku a reakcím, které v něm vznikají. Kdyby se tomu všemu chtěl vyhnout, klesl by takřka na úroveň zvířete jako vyhoštěnec tvořivých sil.

Z této souhry běžných nebo mimořádných popudů, dojmů a působení zvnějšku a z jejich reakcí se v těle i duši utváří ve vrchním podvědomí teprve onen stav napětí nazvaný lidský život. Popudy a dojmy z okolí člověk přijímá svými smysly. Prostřednictvím smyslů získává zkušenosti a poznatky. Obraz duševního vývoje se u člověka vytváří výhradně na podkladě smyslových pozorování a duševních zážitků výběrem a osvojením vyšších hodnot. Rozlišením dobra od zla zlepšuje člověk svou soudnost a inteligenci.

(61) Každý jednotlivec je jsoucnem, které je osobností a jemuž nemohou být odpírána lidská práva svobody a duševního rozvoje, nemá-li se stát padělkem života, duševně úchylným. Nového člověka vytváříme již od jeho zrození, přihlížíme-li k člověku celému. Vychovatelství se musí zakládat na celostním, úhrnném a jednotném pojetí člověka. Člověk není jen pouhý živočich, nestačí tudíž pěstovat jen jeho tělesnou stránku. Člověk však rovněž není jen pouhý duch, nestačí tudíž vzdělávat jen jeho ducha. A lidský duch není jen paměť, vyučování se nesmí omezovat jen na pouhé vštěpování poznatků a memorování. Duch není jen rozum. Vyučování nesmí obsahovat jen teorie, nýbrž i činnost, protože člověk má i vůli. A konečně jako bytost duchovně-tělesná má člověk i cit. Odtud požadavek výchovy výtvarné, hudební a umělecké vůbec. Člověk není jen bytostí individuální, nýbrž i sociální. Odtud požadavek výchovy sociální a občanské. Člověk není jen bytostí časovou, ale i bytostí nesmrtelnou s nadpřirozeným cílem. Odtud požadavek výchovy náboženské a etické, jakožto základu vztahů k Bohu a bližním. Je třeba vidět člověka celého a vychovávat jej celého, se všemi jeho schopnostmi, se zřetelem ke všem jeho úkolům, a ne trhat jej na kusy a všímat si jen některých jeho stránek.

Stálá aktivita ducha je plamen života pro kulturní činnost a vyspělý rozum je věčná hodnota. Rozum se nesmí zastavit, ale musí jít v nepřetržitém vývoji

kupředu. V řádu poznání je nejvyšší moudrost, která nás vede k poznání prvních příčin a vztahů. Touha po pevném pojmu, stálém, neměnném a ostře vymezeném, stojí proti proměnlivému a neohraničenému světu hmotných změn a jevů. Proto síla ducha hledá a objevuje pravdu o bytí, které nezaniká, ani se nemění, ani není mnohým, nýbrž jediným, neměnným jsoucnem, a to je Bůh. Snílkové, kacíři, fanatici a duševní lenoši ztrácejí jasný rozum. Myslící rozum má zdravá přání a přání vyvolávají potřeby. Základní potřeby jsou hmotné (jídlo, oděv, byt) a duševní (věda, umění, mravnost).

Život se nesmí vykládat jen jako činnost chtivosti, ukájení různých pudů a vášní, neboť požitkářství eroticko-sexuální, požitkářství v jídle a pití, kuřáctví, hazardní hry, spolkaření atd. pohlcují a ubíjejí člověka. Nejsou vzácné situace v životě, kdy je člověk zavlečen citem a řadou vášní do chaosu jenom proto, že se vlády neujal rozum. Zkušenost ukazuje, jak rozum vyvádí člověka z tohoto chaosu, neboť má dostatek síly, aby zvládl situace nejspletitější. Kdo v této oblasti (chaosu) nalézá moudrost, ztrácí život. Moudrost je světlem rozumu. Moudrý člověk se snaží dosáhnout pravdy, protože si je vědom jejího ontologického charakteru, totiž totožnosti se skutečností. Člověk si uvědomuje, že jeho skutečný, specificky lidský život spočívá v uskutečňování daného mravního řádu.

(62) Duševní dění je výslednicí všech v člověku skrytých sil. Není tudíž správné rozkládat činnost na části a vysvětlovat každou zvlášť, neboť představy, city a touhy samy o sobě jsou materiálem pro činnost rozumu a vůle. Nabývají smyslu teprve v celku duševního života: celek je však víc než pouhý součet jeho částí. Smysl částí můžeme poznat jen tehdy, známe-li smysl celku.

Je nepochybné, že i člověk, pokud je součástí přírody, je podroben přírodním zákonitostem. Ale člověk není jen pouhou částí přírody, a proto nelze každý přírodní zákon přenášet jen tak beze všeho na lidský život. Jako bytost duchovně-tělesná a jako hodnotící subjekt a tvůrce kultury stojí člověk nad přírodou.

Je nutno si znovu osvětlit a připomenout následující: Bůh je tvůrcem, pořadatelem pro velkou linii celého vesmíru a duševní život člověka.

Bůh, jsoucno první, absolutní, existující od věčnosti a nezměnitelné, byl před hmotnými částicemi. Bůh nejdříve stvořil celek, formu nejnižšího duchovna, které vybavil životní silou, plánem, zákonem, řádem... Toto duchovno poskytlo existenci hmotným částem, přičemž každá část je toto jedno, je od celku neoddělitelná a je sama v sobě zcela celistvá. Části jsou celistvé jedno. Forma nejnižšího duchovna jako celek předchází části, tzn. že funkce částí je určena funkcí celku. Problém celku a části má svůj původ v jednotnosti celého kosmu.

Svým hmotným tělem a jeho nižší duševní vegetativní a smyslovou formou patřím k tomuto celku. Avšak řeknu-li: „já jsem“, není již mé abstraktní JÁ z tohoto celku. Vyvěrá ze samostatné duchovní podstaty, která je určována individuální duší, bezprostředně od Boha stvořené a tělesnou hmotu v nejvyšší formě oživující a určující, vytvářející s ní novou podstatu - člověka.

Duše sama není nikdy v nečinnosti. Pouze pro hmotu těla je určen spánek, aby mozková kůra a esplana se klidem osvěžily. Duše ve své stálé činnosti ustupuje do oduší, z něhož tělo ve spánku není rušeno.

Rozdíl mezi člověkem a zvířetem spočívá v duševním životě. Duše je příčinou cítění, vnímání a jednání. V existenci myšlenky je důkaz, že člověk má duši. Myšlení, cítění a chtění, jak se projevují v tomto pozemském životě, jsou jen malou částí celého duševního života člověka. Vyvrcholení, dokonalý život, je ukryto v duši samé a čeká na svůj skvělý projev po smrti těla. Je daleko rozsáhlejší, než dovoluje život prostřednictvím mozku, na němž je z velké části závislý. Oddělením duše od těla přestává její působnost pouze ve hmotném orgánu. Smrtí se samotné tělo rozpadá s nižším živočišným pudovým i duševním principem vegetativním a smyslovým, neboť má svůj původ v řádu hmoty. Vyšší duchovní princip, obraz boží, charakterizovaný schopností rozumu a vůle, nositel vědomého JÁ, zůstává i s vlohou pro vegetativní a smyslovou schopnost. Zdá se nám, že se tu rozbíjí jednota duše. Děje se tak jen na čas, nestálostí a porušitelností hmoty. Hmota však v sobě nese všechny možnosti a svým vývojem stále spěje k novým, dokonalejším světům a novým druhům rostlin a živočichů. Hmota, živočišně-duchovní princip, a nesmrtelný princip rozumový spějí k tomu, aby znovu vytvořily trvalou, nesmrtelnou jednotu. Aby mohl rozumový princip žít v plnosti své podstaty, náleží mu spojení s tělem. Nesmrtelný duchovní princip zůstává po smrti těla ve svém individuálním JÁ nezměněn, neboť v mohutnosti rozumu je vědomí a poznání sebe sama. K poznání hmotného světa v něm zůstává vloha a bez použití smyslových orgánů vidí, slyší, chutná, poznává přímo ve své bytosti, všude tam, kde je prostorově přítomen. Ve skutečnosti život duše nepřestává existovat, jenom forma (způsob života) se mění.

Smrt člověka nezávisí na principu formy nesmrtelné duše, nýbrž na formě duše vegetativní. Smrtelný úraz a těžká nemoc rozrušují hmotu v jejím biochemickém pořádku, čímž se vegetativní duše ve své podstatě zeslabuje. Následkem je porušení řádu v jednotě všech duševních schopností (vegetativní, smyslové a rozumové). Zde nadřazený a rozvinutý duch rozumu může svou vírou v uzdravení do tohoto porušeného řádu zasáhnout a uvést porušenou hmotu do pořádku, čímž se vegetativní duše oživí ve svém bytí a upevní jednotu lidské duše.

Forma nesmrtelného principu lidské duše, ač ve své rozumové schopnosti stojí níže než duchovní forma anděla, je nejzajímavější ze stvořených forem. Lidská duše má vyšší vlohu vejít do jednoty s nejnižší formou všeobecného duchovna, s hmotou a jejími živočišnými formami vegetativní a smyslové duše, a dát projev lidské bytosti. Může se od těla a jeho duševních forem odloučit a žít jako samostatná čistá forma. Zároveň má nejvyšší vlohu k účasti na absolutní formě, podstatě boží.

Průměrný člověk tím, že nezná sebe, zanedbává rozvinutí svého rozumu, myslí nedostatečně a těžko tuto skutečnost chápe. Nemůže jinak, neboť jeho myšlení je příliš hmotné, smyslové a instinktivní, převážně závislé na formách nižšího řádu. Chybí mu intuice a světlo rozumu, které poskytuje forma nesmrtelná, která vidí za hranice smyslové zkušenosti.

(62a) Kde se všude v prostorové hmotě nachází člověk?

Elementární částice prahmoty - sitony rozeseté v prostoru budují miliony spirálních mlhovin, zvaných galaxie, obrovských hvězdných soustav, menších i větších, podobných systému Mléčné dráhy, jejímž nepatrným členem je též Slunce se svou planetární rodinou, a tedy i naše Země. Jak nepatrná a omezená je činnost lidského ducha v poměru k ohromující činnosti boží při vývoji nekonečných prostor a hmot vesmíru. Jaký to úžasný a překvapující pohled! Žádná lidská představa, žádný mozek nevytvoří pojem k jejich obsáhnutí a pochopení. Víme pouze, že jsou a že jedině moudrost boží může být jejich Pořadatelem.

Částice prahmoty, siton, div hmoty, byla pro specifické utváření Stvořitelem vybavena řádem, plánem, organizací. Nese možnosti pro život chemicko-fyzický, vegetativní a psychický. Úžasné síly sitonů budují podle božské ideje a jednotného plánu v nekonečném prostoru světy všech vesmírů. Toto veledílo, majíc společný základ, se vyvíjí jednotně. Jistě se v každém jednotlivém hmotném vesmíru nachází jedna i více slunečních soustav, jejíž oběžnice, za určitého slučovacího řádu sitonů, poskytují rostlinný a živočišný život, tak jak vznikal a existuje na naší Zemi.

Přichází myšlenka, zdali i tam živočišný vývoj dospěl nebo dospívá k objevení člověka. Možno říci, že ano! Neboť vývoj se nezastavuje. Je však otázka, zdali Bůh tamějšího člověka povýšil nad ostatní tvorstvo vdechnutím nesmrtelné duše, charakterizované rozumem a vůlí, která, zůstane-li v milosti boží nedopuštěním se smrtelného hříchu, může dojít účasti na jeho Podstatě. Zde však Bůh může učinit rozdíl od podstaty naší duše, neboť duch rozumu a vůle není z hmotného řádu. Člověk tam může žít řádem daným od Boha jako dokonalý, inteligentní živočich, obdařený velice rozsáhlým pudovým,

instinktivním poznáním i tvořením, které však je ohraničeno, omezeno - není svobodné v rozumové tvůrčí činnosti.

14. DUŠE

(63) Duše lidská vyššího řádu, podstaty duchovní, je stvořena pouhou vůlí všemohoucího Boha - v přesném slova smyslu. Není učiněna ani z Něho, ani, jak někteří tvrdí, z nějaké všeobecné, předem stvořené duchovní látky. Je stvořena z ničeho v celé své podstatě.

Duše je tedy duchovní podstata, to znamená, že je samostatnou bytostí, je nehmotná a nesmrtelná. Jsouc jednoduchá (nesložená), je svou přirozeností neschopna porušení. Má své duchovní funkce (poznávání a chtění), čehož hmota není schopna.

Duše má sice počátek, ale nebude mít konce, je relativní věčností. Bůh je věčnost absolutní, tzn. žádná změna, žádná minulost, žádná budoucnost, nýbrž nekonečná přítomnost.

Duše je stvořena z ničeho pouhou vůlí boží v okamžiku, kdy se spojuje s tělem a jeho nižším živočišným principem a řádem. Nemůže vzniknout z lidské duše jako tělo z těla, neboť je samostatná bytost, jednoduchá, nedělitelná. Je stvořena od Boha bezprostředně, a je tudíž tvorem božím.

Náš (stvořený) rozum, co svět světem bude, nikdy nerozpozná a nepochopí tajemství stvoření podstaty duše, a je nesmysl namáhat se toto tajemství rozřešit a pochopit.

Lidská duše se nevyvíjí a neroste současně s tělem, nýbrž je cele, dokonale ve své podstatě přítomna v těle plodu, dítěte, muže i starce. Znám u člověka jen jednu duši a hmotu těla, nikoliv ducha, duši a tělo. Duše je rozumná nehmotná podstata, ale s hmotou přirozeností spojená.

Tato lidská duše, podstaty duchovní, má trojí schopnost: vegetativní, smyslovou a rozumovou. Vegetativní, aby tělo přijímalo pokrm, rostlo, aby bylo schopno životních úkonů. Smyslovou, aby viděla, slyšela, cítila apod. Rozumovou, aby mohla samostatně myslit a svobodně chtít.

(64) Schopnosti duše jsou rozdílné, nejsou totiž při stvoření dány všem stejně. Od těla oddělená duše rozumí a chce, k ostatním úkonům v ní zůstává vloha, takže kdyby se spojila s tělem, činila by je opět schopným.

Nemysleme, že duše oddělená od těla přestává vidět, slyšet, cítit apod. Nevidí jako my přirozeným zrakem, nýbrž prostoupením hmoty poznává vše sama v sobě, a to daleko dokonaleji než my svým přirozeným zrakem.

Duše podstatně oživuje tělo svou bytostí, a to skrze sebe sama, bezprostředně. Duše a tělo s živočišnou duší, dvě podstaty na sebe odkázané,

jsou spojeny v jednu podstatu, v jednu bytost.

Pro snazší pochopení: vodík a kyslík ztrácejí svou podstatu a sloučením z nich vzniká podstata nová - voda.

Tak ovšem duše a tělo spojeny nejsou - uvedený příklad je jen analogií. Duše a tělo se v člověku neztrácejí, nýbrž trvají dále, ale jsou spojeny v jednu podstatu.

Člověk je jsoucno hmotné, oživené. Všechny tři duševní schopnosti jsou podstatným znakem člověka. Principem vegetativního a smyslového života je podstatný tvar živočišné duše. Tento duchovní princip je totožný s principem života rostlinného a živočišného. Duše s vlastní činností rozumu, poznávání a vůle, obdařená vyšší vegetativní a smyslovou vlohou, tvoří s principem živočišné duše osobní a bytostnou jednotu, uděluje člověku existenci specificky lidskou, neboť všechny životní lidské síly prýští z podstatného základu jednoty duše. Duše a tělo tvoří společnou jednotu (bytí) a ovlivňují se navzájem jednotlivými vegetativními, smyslovými a rozumovými činnostmi, majíce společný princip, jímž je jedna duše. Duše s činností rozumu a vůle je nehmotná, nemá žádnou kvantitu, nedotýká se těla, ani jím není dotýkána, nýbrž na tělo působí. Tato duše žije po smrti těla životem specificky sobě příslušným. Neumírá tedy a vyvíjí dále svou nadsmyslovou činnost, která se projevuje sebevědomím, myšlením a svobodným chtěním. Nesmrtelnost lidské duše je skutečná a osobní, neboť není složena z látky a tvaru, je tvarem čirým. Nemůže proto zaniknout. Duše je povýšena nad pomíjivé tělo.

Duše obdařená rozumem a vůlí je úplnou podstatou a může žít i bez těla, neboť byla podstatným tvarem, příčinou jeho mravní inteligence a kulturního rozmachu. Chemickou poruchou se tělo rozpadá, vegetativní duše a duše smyslová se ztrácejí, zůstávají však ve hmotě pro další možný ústrojný život.

(65) K přiměřenému životu duše náleží spojení s oslaveným tělem, neboť je pro to stvořena. V tom je neúplnou podstatou. (Toto bezprostřední spojení duše s tělem umožňuje především velejemná látka oduší, která je součástí těla.)

Duše je celá v celém těle a celá v každé jeho části, neboť je to duchovní, jednoduchá, nehmotná podstata. Formujícím prvkem osobnosti je duše, nesoucí obraz boží.

Tato jediná, samostatná bytost je obdařena rozumem a svobodnou vůlí, má v těle své nervové ústředí - mozek, kde má, pokud je spojena s tělem pro všechny funkce svého JÁ, své centrum.

Protože je duše duchovní, v celém těle celá, má tuto schopnost v tomto životě i mimo své tělo, ale zase prostřednictvím hmoty, tzv. oduší, (bez něhož by se

tělo rozpadlo, neboť oduší je energetická síla, která váže elektrony v atomu), a to na dálku, ale vymezenou zákonem přirozenosti. Může své vlastnosti uplatnit v každém místě, jakož i v každé své jednotlivé zdravé buňce, což se dá dokázat pokusy hlavně ve 4. stupni hypnotického spánku.

Podstatou stvořené duše je pohyb, činnost sama o sobě. V rozumu je vědomí a poznání sebe sama. V podstatě duše je nevyčerpatelný zdroj netušených požitků krásy, blaha, radosti a rozkoše.

Duše, vědoma si své dynamické pohyblivosti a povahy svých sil, vloh a vlastností, má tomuto zdroji vrozenou snahu, sklon prožívat jej v lásce, milujíc tak dokonalost své podstaty. Sebe poznává duše vnitřním světlem jasně a neustále jako absolutní dobro, poznává své výborné kvality, poznává, že je v sobě a ze sebe blažená.

(66) Zdrojem největších požitků je dar lásky: je to účast na blahu, kterou poskytuje poznání vlastní podstaty tím, že je stvořena k obrazu a podobě boží. Tento zdroj činnosti v obměnách stálého dobra je jí též nevyčerpatelnou základnou pro různé tvary, ideje, pro předmět rozumové abstrakce, pro rozpínající se myšlenkovou činnost a poznání nekonečných rozsahů a možností.

Vlastní poznání je předmětem poznání zpětného či reflexního, jímž si uvědomujeme své vlastní poznání.

Myšlenková činnost duše je tehdy dokonalá, vychází-li z reflexe vyšších sil ducha, rozumu a vůle.

Duše si uvědomuje v aktivitě rozumu sebe a svůj vlastní zdroj, který hodnotí, má k němu úctu, a protože jej chce prožívat a mít v něm rozkoš, může se z rozumu a vůle svobodně rozhodnout k té nebo oné činnosti, k prožívání.

Je to dokonalé, na čase, prostoru a hmotě nezávislé duševní blaho, prožívané v plné svobodě reflexního uvědomění za účasti rozumu a vůle, které se nedá přirovnat k zážitkům, jež duši poskytují věci hmotné, závislé na prostoru, čase a hmotě.

Zdroj požitků, rozkoše, jakož i vloh a schopností je duchovní.

(67) Duše je příčina (princip), základ činnosti, život sám v sobě ve stálém uvědomění sebe, své podstaty.

Podle subjekta K. v předchozích řádcích vylíčený stav poznání své podstaty skrze samu sebe, účast na zdroji vlastního blaha, vědomí svobody, rozumu a vůle prožila každá duše v okamžiku svého stvoření jakoby zábleskem. Tato skutečnost není snad ověřena jedním nebo několika pokusy. Podepírají ji sta opětovaných pokusů.

Při spojení intelektu v jednu podstatu s embryem v době, kdy se vyvíjí a dokud se nástroj - mozek - neupraví pro duševní činnost, je duše ve stavu činnosti podvědomého dění a prožívání. Vytvořením takto vzniklé nové psychofyzické jednotky vzešel na kratší čas stav nesvobody i v užívání rozumu a vůle.

Je to současně i doba určitého prožívání a hnutí vlivem zásahů vlastní hmoty i zásahů zevních k podvědomé uvědomělosti podle síly reflexe, jež přecházejí do samotné paměti duše. V době těhotenství se silnější hnutí vtiskují do genů a zachovávají pro budoucí vývin dítěte stopy v jeho tvořící se osobitosti. (Viz těžké porody, nebezpečí pro život matky, prožité katastrofy, umělé zákroky apod.)

Tato veškerá předcházející činnost duše a poznání sebe zůstává v paměti duše - čili v duševědomí, do doby prožívání věčného posmrtného života, konečného cíle duše.

(68) Duše co do své schopnosti není přítomna v každé části těla stejně, nýbrž rozděleně podle schopností té které části organizmu.

Při spojení s tělem se uplatňuje druhá schopnost duše, schopnost vegetativní, aby tělo rostlo, živilo se a plodilo. Postupně pak i třetí schopnost, smyslová, která má vztah navenek, k světu, aby prostřednictvím čidel (smyslů) viděla, slyšela, chutnala, cítila a hmatala. Proto v intelektu člověka kromě dědičnosti (vrozených představ, zážitků a forem myšlení) není nic, co by neprošlo smysly. Lidská přirozenost, pokud se nenachází v trascendentním stavu, je zařízena tak, že duše již neproniká k existenci a poznání věci přímo, ale v pojmech, získaných abstrakcí ze smyslových představ, jen někdy intuitivně.

Tělo se vyvíjí a smyslovým poznáním se vytvářejí představy. Předmět rozumového poznání je nejdříve vnímán vnějšími a vnitřními smysly (realizováním předmětu v esplanech), a z tohoto smyslového vnímání obdrží rozumové poznání svůj předmět. Představy, které se realizují v esplanových buňkách mozku, jsou k dispozici pro rozumové poznání.

Životním principem člověka je jeho rozumná duše. Duše je tím, co dává tělu život - tělo je hmota, v níž se život jeví.

Lidský duch je pro život na Zemi povýšen nad své tělo a je bohatou základnou vloh a schopností k činnosti, které jen pílí a sebevzděláním, při rozvinutí rozumu a vůle, přivádíme do aktivity k projevu a uplatnění.

Smyslové poznání oznamuje skutečnost smyslového vjemu. Rozumově zpracováno vede k všeobecnému vědění.

Duše je též obdařena nadsmyslovou činností. Rozumem si člověk uvědomuje předměty nepřístupné smyslovému vnímání. Nadsmyslová činnost duše

směřuje k nehynoucímu - k pravdě, ctnosti, umění, kráse, lásce, Bohu - a tím se zdokonaluje. Tyto cíle jsou věčné, tak jako sama podstata duše. Touto abstraktní činností, nezávislostí rozumu a vůle na tělesných silách, je duše povznesena nad hmotu. Činnost duše je tedy nezávislá na porušitelné hmotě. Nejvyšší cíl, k němuž duše směřuje, je oslava Boha. Svými schopnostmi může slavit Boha i po smrti těla, protože je povahy duchovní.

Vinou dědičného hříchu přešly rozum a vůle z dřívější aktivity do stavu potenciálního, a jsou u každého ve schopnosti pro činnost. Aby se znovu staly silami ducha, musí být mravně řízenou křesťanskou výchovou vedeny k rozvinutí a zralosti. Duševní schopnosti pudové, vegetativní a smyslové se růstem těla rozvíjejí samy.

Silami rozumu a vůle může člověk dosáhnout osobnosti ušlechtilé, nezávislé na povaze a charakteru předků. Povaha, charakter a jiné vlastnosti našich předků se realizují do dědičné hmoty a ta svými tvořivými silami života, zákony biochemickými, vytváří určité individuum, které sem vrhá příroda. Uvědomělý duch z vlastních sil, z vlastní reflexe, která vychází z rozumu a vůle, může zasáhnout do své zděděné, někdy mravně pochybené individuality a svobodnou volbou vypěstovat individualitu - osobnost - jinou, která je mravně dokonalejší a uvědomělejší. Osobnost je jsoucno existující v sobě, sebevědomé a svéprávné, jímž může být pouze jsoucno rozumné a svobodné. Individualita zděděná je nahodilá, svým předurčením a vznikem závislá na přírodních zákonech transmutace genů, nositelích dědičných znaků. Individualita je nadále řízena vlohami (předpoklady, vlastnostmi a mechanickými silami), a tím je v převaze své činnosti na hmotě závislá, v rozumu a vůli nerozvinutá, duševně slabá, nesvobodná, nerozumná a neuvědomělá. Takové individuum, které není vychováváno a samo k výchově nepřispívá, je jedincem průměrným, převážně pudovým. Svůj úspěch, cíl a sílu hledá v kolektivu, v mase, v davu. Uplatňuje se u něho zákon sdružovací, jako je u hmoty zákonité sdružování atomů v molekuly. Lpí na něm tvrdá zákonitost hmoty, ze které se nedovede vymanit. Existuje tedy dvojí zdroj reflexivní činnosti. Jeden vychází z řádu hmoty a druhý z řádu ducha. Většina lidí si toto neuvědomuje, jde životem slepě a je více nebo méně řízena reflexivními silami hmoty vycházejícími z vlastního těla i silami hmoty tělo obklopujícími. Není divu, že takový život je neuspokojený, osudový. Je proto třeba poznat duševní síly, přetvořit sám sebe, vyvinout si uvědomělým a svobodným rozumem osobnost novou, která se stále zdokonaluje a mravně vede. Teprve kultivovaný individualizmus umocňuje osobu v osobnost, aby se stala samostatným jedincem. Silná osobnost nespoléhá na druhého, stojí pevně - sama, má probuzenou sílu rozumu a vůle, iniciativu a tvůrčí schopnost, kterou uvádí do činnosti.

Lidská činnost má svůj pevný základ v duchovní stránce člověka. Maluji, počítám, píšu - tuto konkrétní práci vykonává moje psychofyzická osobnost. Je to činnost hmotného těla za nehmotné činnosti rozumové. Avšak je tu ještě někdo, kdo na tuto pracovní činnost dohlíží, kontroluje ji, zlepšuje, radí, provádí nad ní reflexi. Tento někdo je moje vyšší duchovní JÁ, které je svobodné a na těle nezávislé. Jeho úkolem je reflexe nad mou nižší činností lidskou. Toto JÁ kontroluje z vyšší reflexe ducha mou činnost rozumovou a činnost vnějších i vnitřních smyslů, např. tvůrčí obrazotvornost. Vyšší JÁ, nezávisle na mé činnosti, samostatně a reflexivně myslí, provádí reflexi nad vlastní abstraktní činností a může provádět neomezeně reflexi nad reflexí reflexe atd. Princip vyššího JÁ je lidský duch - vyšší činnost téže duše. Toto JÁ má ráz podstaty, je nositelem vědomé činnosti. Jeho činnost je nad časem a prostorem, je čistě duchovní, nevázaná zákony hmoty. Co je nehmotné, je duchovní, a co je duchovní, je nesmrtelné.

(69) Duše může někdy uplatnit své smyslové schopnosti pomocí oduší přímo, bez účasti smyslových orgánů. Tam, kde je přítomna, poznává vše přímo ze své existence jako prostředku.

Rozumovou poznávací schopností se nazývá duševní schopnost, kterou si uvědomujeme předměty nepřístupné smyslovému poznání. Předmětem této schopnosti je jsoucno (bytí) v celém rozsahu.

Sám rozum je skutečnost, je to myšlení určující sebe, nejvyšší poznání a přesvědčení.

Mezi děním samotné duše a vědomým děním je dosud neznámá oblast - hlubina -, odkud vycházejí různé jevy, počiny a zážitky, jejichž zdroj a pohnutky člověk nezná, nebo které mají jinou motivaci, než si člověk myslí.

Tedy pouhé vědomí člověka nepředstavuje celý duševní život. Dnešní psychologie tuto neznámou a na vědomí nezávislou oblast nazývá podvědomím a přisuzuje mu všechny nevysvětlitelné stavy intelektu. V tom je podvědomí dosud nevyjasněnou záhadou a neurčitostí tohoto pojmu se v psychologickém bádání dochází k mnoha nelogickým závěrům.

Světlo do těchto hlubinných duševních stavů (čili podvědomého dění lidské přirozenosti) vnášejí pokusy se subjekty na základě vrozených zkušenostních poznatků, takže je možné tyto různé duševní stavy přesné definovat v ujasněné celky.

(70) Protože se budeme v celém spise s těmito rozdílnými duševními stavy stále setkávat, rozčlenil jsem podvědomí na následující základní celky:

1. **Vědomí**: Bdělý normální stav, duševní činnost ve schopnosti rozumu a vůle za pomoci šedé kůry mozkové, smyslů a součinnosti esplan.

2. **Vrchní vědomí**: Totéž co vědomí, avšak s dokonalým uvědomováním ve vyšším vzdělaném rozumu a vůli.
3. **Vrchní podvědomí**: Činnost esplan, místa paměti, počitků, vjemů, představ apod.
4. **Spodní podvědomí**: Občasná samovolná činnost šedé kůry bez rozhodování a uplatnění vědomého JÁ, která je řízena představami předrážděných esplan (vědomý chorobný stav).
5. **Vstupní podvědomí**: Ústup duše z činnosti vědomí do zdravé činnosti 1., 2. a 3. stupně hypnózy (transu) nebo extáze. Blíží se podvědomí.
6. **Nižší podvědomí**: Chorobný stav vstupního podvědomí, který byl způsoben vinou nemocných esplanových buněk.
7. **Podvědomí**: Činnost duše v šedé kůře a jejím zářivém oduší, bez účasti esplan a smyslů. Esplana a smysly mohou být řízeny přímo z podvědomí. Je to 4. stupeň hypnózy, extáze a duševního dění. Z tohoto stupně podvědomí vycházejí vzácné duševní schopnosti, vlohy, sklony, vztahy, vlastnosti, vize a mimořádné zjevy a jevy.
8. **Nejzazší podvědomí**: Duše ve svých schopnostech zůstává pouze v oduší, bez vztahu k světu. Je to nejpříjemnější stav duše, v němž si sama sebe dostatečně uvědomuje, poznává svou podstatu a prožívá svou dokonalost.
9. **Duševědomí**: Veškerá duševní a smyslová činnost, která přechází do paměti samotné podstaty duše. V ní se přímo a plně uvědomuje bez prostřednictví esplan.
10. **Práh vědomí**: Myšlenky, pocity, schopnosti, vlohy, které se dostaly z podvědomí a vstupních podvědomí do vrchního podvědomí, do tzv. esplan, bez součinnosti vědomí.
11. **Tvořivé podvědomí**: Duše ve stavu hlubokého transu a extáze, pokud se v něm může uvědomit: vědomí je úplně zaniklé, nebo zůstává temné, nebo je i soupodstatné. Tvoří z vlastního tělesného buněčného plazmatu přeskupováním prvků materializace: buď vlastní (dvojnictví), nebo různých jiných oživených bytostí, dosahuje pohybu předmětů a jiných jevů, kombinace fenomenálních objevů i fantastických nesmyslů, nachází-li se v některém vstupním podvědomí.

15. POZNÁNÍ DUŠE, JEJÍ DOKONALOSTI (VLASTNOSTÍ) A VLOH

(71) Lidská duše podstaty duchovní chová v sobě mnohá tajemství dosud skrytých a podivuhodných sil, vloh a vlastností, které se uplatňují za určitých stavů duše.

Lidský duch a rozum se snaží, aby do nich vnikl a objasnil je. Toho se dosáhne převážně jen pokusy a vytrvalostí lidského ducha, který bojuje o nové poznatky a vniká do záhybů a nedostupných tajemných hlubin lidské duše. Základem veškeré vědeckosti a rozumové pochopitelnosti je jasnost a zřetelnost. Jednoduché a jasné poznatky jsou nám samozřejmé na první pohled.

To, čeho se dosahuje pokusy - a má kniha je založena jen na pokusech, které jsem prováděl po osmatřicet let takřka denně -, dává nám již dnes možnost nahlédnout do jiného života, neboť těla subjektů jsou uvedena do hlubokého transu, tj. tělesného spánku, a máme možnost sledovat aktivitu duše. Nabýváme nových a nových poznatků o dosud neznámých vlastnostech, vlohách a schopnostech lidské duše. A jaké nesmírné pravdy se lidskému duchu teprve otevřou v budoucnosti?

Přirozeným světlem rozumu lze poznat existenci naší duše, její schopnosti a vlastnosti. Bezprostředně poznáváme mnohé duchovní a citové jevy svého nitra. Aktivita zdravého ducha nám dává přirozené poznání existence duše, které máme z rozumu prostého i filozoficky vyškoleného. Dobře vzdělaný rozum je základem správných úsudků. Je také bezpečným vůdcem vůle při pokusech.

(72) Člověk se skládá ze dvou podstatných částí: těla a (ve společné jednotě) duše živočišné nižšího řádu a duše nesmrtelné vyššího řádu. Tvoří novou jedinou podstatu (přirozenost), hypostazi, jednu osobu. Duše ve své společné jednotě oživuje tělo, a to sama skrze sebe, tj. bezprostředně svou podstatou. Prvotní úkon duše je chválit, velebit a ctít svého stvořitele Boha a první její funkcí, jako principu života, je oživovat tělo.

Tato jedna duše ve spojení s tělem poznává jen prostřednictvím smyslů. Za součinnosti duše mohou pak smysly samostatně, na základě nabytých počitků (vjemů), pracovat dále. Smysly mohou vyvíjet své schopnosti jen pod vlivem duše vyššího řádu, jež je obdařena rozumem a vůlí.

Poznání působí na vůli a představuje jí žádoucí dobra i nežádoucí odporná zla, ale vůle má svobodu se rozhodnout. Odtud pochází vědomí odpovědnosti.

Rozumová duše a tělo s duší živočišnou se sebou souvisejí a působí na sebe. Duchovní činnost vyššího řádu a duchovní činnost smyslová a vegetativní řádu nižšího jsou na sobě různě závislé. Tato jednota je utvořena ze dvou neúplných, vzájemně se doplňujících podstat. Duše a tělo se v člověku neztrácejí, nýbrž trvají dále, ale jsou spojeny v jednu podstatu. Tyto dvě neúplné podstaty jsou na sebe odkázány a docházejí k vrcholnému zdokonalení při spojení v úplnou podstatu lidské bytosti.

Jinak je nesmrtelná duše podstatou úplnou a může žít i bez těla. Každý člověk má svou vlastní duši. Duše je duchovní podstata, je samostatnou bytostí. Tělo, podléhající porušení, omezuje projevy a schopnosti duše. Lidský život ve své podstatě mizí porušením chemicko-fyzikálních zákonitostí procesů hmoty. Zvláště duše vegetativní, živočišného řádu, ztrácí sílu svého bytí a pomalu vchází v latentní stav jednotlivých hmotných prvků. Život člověka je veden k umírání. Porušuje, rozvazuje se jednota mezi duší řádu živočišného a duší řádu nesmrtelného.

(73) Základ myšlenkového života je duchovní. Duchovní princip je ten, který je schopen existovat a jednat bez vnitřní závislosti na organizmu a na hmotě.

Lidská duše je rozumná a duchovní podstata, pohybuje se a je činná vlastní silou. Duše má duchovní funkce, poznává a chce.

Rozumem myslíme, zatímco svobodná vůle má různá chtění. Tyto funkce jsou fyzicky v rozumu a vůli. Ale ne nahodile, neboť tam být nemusí. Když nechceme, nemyslíme, nejsou v nich obsaženy - je to tedy složenina pomyslná (logická - metafyzická).

U lidí se rozeznává rozum, vůle, vloha, tj. výkonná síla (princip) k tomu, co rozum poznal a vůle chce.Vůle je duchovní vloha řízená rozumem. Chce dobré a odvrací se od zlého. Když duše dobro nemá, tak po něm touží. Naopak když je má, spočívá v něm s láskou a potěšením.

(74) Pro všechny činnosti máme smysly, schopnosti a vlohy: pro činnost okem (neboli vlohu) vidět, pro činnost uchem pak slyšet, pro přemýšlení schopnost rozumovou.

Smysly (čidla) vidí např. kola, nápravy, žebřiny, oje: duše řekne - to je vůz. Pojem „vůz“ je něco duchovního. Každý vnitřní soud je duchovní funkce. Pojmy jako věčnost, krása, ctnost jsou pojmy duchovní. Očima může duše vidět věci hmotné a jsouc duchem, může z nich snímat (abstrahovat) jejich ideu, obecninu. Například: duše vidí auto a sejme si z obrazů duchový pojem „vůz“, společný všem vozům.

Aby tato činnost mohla vznikat, musí být duše nehmotná. Síly, z nichž tyto funkce vycházejí, musejí v něčem být jako v podmětu.

Je jisté, že duchovní funkce a síly mají duchovní podmět, že v člověku je duše, jež, jsouc sama o sobě podstatou, myslí a chce.

Poznáním rozumu vyjadřujeme, zobrazujeme v sobě nějaký předmět pomyslným způsobem. V rozumu (v duši) je duchovní obraz věci. V obraznosti v esplanech je ještě hmotný obraz určitého vozu, neboť tam má svůj tvar jako na fotografii. V rozumu je už jen pojem vozu, tedy to, co vyslovíme, když dáváme jeho popis (výměr). V člověku je vždy obojí zároveň - obraznost zobrazí vůz a rozum dodá jeho pojem.

Zevní předmět působí nejdříve na smysly a vzrušuje je. Rozum jej pak poznává skrze tyto smysly a vůle chce, nebo nechce. Hnutí ve smyslech proběhne totiž dříve, nežli rozum a vůle mu mohou dát směr, a může trvat i proti nim.

(75) Obrátili jsme poznání smyslové na poznání rozumové, kdy můžeme říci, že rozum něco chápe a vidí. Kdy duchovní věc, vlastnosti a ctnosti, o něž jde, stojí bezprostředně před rozumem a přímo jej vzrušují.

Duše je podstatnou formou těla. Člověk přijal rozumovou duši, která toto tělo skrze sebe podstatně určuje - formuje. Duše je základ - princip - lidského života, např. pohybu, růstu, myšlení, všeho, čím se jeví živočišný a duchovní život člověka.

V člověku jsou stvořeny různé vlastnosti smíšené s různými nedokonalostmi v různém omezení. Každá vlastnost vyrůstá z postaty (bytí) duše jako z kořene. Člověk má vlastnosti duchovní a tělesné.

Dobré vlastnosti, jež se přičítají vůli, jsou ctnosti, které činí člověka mravně čistým. Hřích znamená mravní vadu, ale také nedokonalou činnost, nedokonalý skutek. Hřích je zloba proti vůli boží. Od hříchu očištěná duše není hned dokonalá v sobě a ve vlastnostech, ale může se cvikem k dokonalosti přivést. Pak prožívá slast, pokoj a mír, neboť spočívá bezprostředně v Bohu.

Člověk má i různé vášně. Jsou to hnutí duše, způsobené tělesnou žádostivostí a vznětlivostí, nahodilé skutky vůle. Rozeznáváme čtrnáct takových hnutí: lásku, nenávist, radost, žal, touhu, odpor, naději, zoufalství, odvahu, bázeň, žárlivost, závist, hněv a sklíčenost. Jsou to afekty neboli citová hnutí duše (emoce).

Projevy vášnivosti musí být pod kontrolou rozumu a vůle, aby jim udělila svou duchovní a rozumovou výši, předpokládajíc vyšší sílu ducha. Vypěstuje-li si člověk tuto sílu v projevech afektů, získává si vědomí duchovní hodnoty osobnosti a ušlechtilosti.

(76) Lidská duše má božské kvality, přijala ode všeho něco z božských dokonalostí: jsoucnost, jasnost, velikost, rozumnost, takže je přirozeným, přímým obrazem božím. Stvořením duše učinil ji Bůh účastnou na své

dokonalosti. Je mu podobná, jeví rysy božské bytosti. Proto můžeme mluvit o bohopodobnosti a nesmrtelnosti duše. Bůh je čirý duch a duše je mu zvláště podobná, protože je také duch. Pro svou duchovnost je duše zvláštním obrazem božím. Bůh se odhalil tvorstvu. K obrazu náleží, aby „s úmyslem“ byl učiněn „podobný“ svému vzoru. Člověk, maje duchovou duši s rozumem a vůlí, představuje Boha skutečně podle toho, co Bůh je, totiž nekonečný „duch, rozum a vůle“.

Obrazem božím je člověk i ostatními vlastnostmi své duše jako: vůlí, jednoduchostí, svobodou a nesmrtelností, avšak i všudypřítomností, všudyvidností, tvořením z hmoty, poznáním věcí skrytých, znalostí dějů minulých a částečně budoucích, ovšem vždy v míře omezené. Duše je rozumem a vůlí i každou dokonalostí (vlastností) na Bohu závislá, omezená a konečná, neboť co je stvořeno, je omezeno v jsoucnosti, tudíž i v podstatě.

(77) Všechny kvality a dokonalosti duše nelze poznávat přirozeným způsobem. Musí nastoupit cesta mimopřirozená, hluboký trans, extáze.

Rozum vyspělého člověka není a nemůže být bez vědomostí o své duši a Bohu vůbec. Bůh je světlem našeho rozumu, protože jej stvořil ke svému podobenství tím, že dal člověku rozum, jenž je jako světlo, jsouc obrazem nekonečného božího rozumu (světla). Z účinku soudíme na příčinu, z vlastnosti na podstatu, čímž dojdeme k promyšlenému soudu a rozborem pokusů k vědeckému důkazu o existenci lidské duše. Kdo soudí jinak, má rozumovou vadu. Chybí mu soudnost, neboť každý složitý a trvalý pořádek je dílem rozumu, inteligence duše.

Existenci rozumu budeme v celé knize poznávat sledováním a usuzováním z mimopřirozených projevů, vyvolaných pokusy. Duši vidět nemůžeme, ale vyjadřujeme její vlohy a vlastnosti.

Používám-li slova duše nebo duch, je to ve smyslu slova stejné. Duch vyjadřuje více podobnost s čirými duchy, duše pak tu vlastnost, že je určena pro tělo.

(78) Lidská duše je věčný zdroj života, princip stálé aktivity (činnosti). Lidské tělo je závislé na přirozených podmínkách pokrmu, pohybu, odpočinku, spánku apod. Tělo se ve svých stavebních a k udržení života potřebných látkách opotřebovává, stárne a přechází do únavy, přirozeného spánku, do tzv. stavu potenciálního. Přitom je stále odkázáno na přísun nových hmot, aby nabývalo nových sil a bylo schopné pro novou činnost za spoluaktivity duše. V tomto potenciálním stavu těla mizí schopnost uvědomovat si přemýšlení. Člověk nemůže sám sebe poznávat přímo, nýbrž jen potud, pokud je jeho tělo schopno činnosti.

V odpočinutém těle vchází duše do součinnosti reflexí esplan z počitků, vjemů atd., čímž se duši dostává materiálu k myšlenkové činnosti a chtění. Odpočinutím těla je duše přinucena přejít z aktivity podvědomého dění do dění vědomého.

Upadne-li člověk do přirozeného hlubokého spánku, spánku vyvolaného narkózou nebo do bezvědomí, je vyřazena smyslová činnost s esplany, tedy činnost vědomého dění. Připadá nám, že i duše je tu v potenciálním stavu, což je však hluboký omyl. Duše nikdy neupadá do naprosté nečinnosti. Stává se to jen hmotnému tělu z vyčerpanosti nebo z nějaké fyzické poruchy či vady. Pokud je duše spojena s tělem, vstupuje ve své aktivitě do podvědomí, do hmoty oduší, která se uvolňuje rozpadem buněčných jader a prostupuje celé tělo. V této zářivé energii se cítí volnější a svobodnější v projevech svých vlastností, ne však v plném uplatnění rozumu a svobodné vůle, v nichž je v podvědomí omezena, jak bude dále z pokusů patrné.

(79) Lidská duše jako duch je stálé konání bez trpnosti. Nepodléhá změně přechodem z potenciality (z trpnosti neboli mohoucnosti) do stavu činnosti.

Náš lidský rozum je vloha činná, neboť myslí samostatně. Aleje i vlohou trpnou, neboť přijímá dojmy zvnějšku (které dříve neměl). Vloha, která přijímá pouze cizí dojmy, není dokonalá, neboť přijímá dokonalost, kterou neměla.

Dokonalejší je vloha, která není závislá na přijímání dojmů, ale je sama činností a může ještě přijímat vedlejší dojmy. Tou je od hrubé hmoty osvobozená lidská duše.

Lidská duše jako konání je činnost sama, v níž není žádné trpnosti, pasivity. Trpnost znamená nedokonalost. V duši, která je stvořena k obrazu a podobě Boha, nemůže být nějaké nedokonalosti, jakou pozorujeme při spojení duše s tělem. Ovšem není svrchovaně, absolutně dokonalá jako Bůh, neboť má jsoucnost na Něm závislou. Je však dokonalá ve své podstatě stvoření, v přijaté jsoucnosti, je částí jsoucnosti.

Pouze v Bohu jsou všechny dokonalosti přítomny eminentně bez nedokonalosti, tj. vyšším božským způsobem bez omezení. Neboť Bůh je svrchovaně jednoduchý, nesložitý a nekonečný rozumem, vůlí a každou vlastností.

(80) Naše lidské poznání je sice projevem nejdokonalejšího života na Zemi, ale přesto je nedokonalé. Rozum poznává skrze smysly, a teprve z takto nabytých pojmů může soudit dále. Jeho usuzování se děje namáhavým pochodem, nemůže pravidelně myslit víc než na jednu věc, tisíce věcí nikdy nepozná apod. Mnohem dokonalejší je již poznávání duše prostřednictvím podvědomé činnosti

v uvolněném záření oduší, v níž může i prožívat a poznávat svou podstatu jako zdroj nejdokonalejší činnosti všemožných požitků, krásy a rozkoše.

Poznávat vše přímo záleží v podivuhodné jednoduchosti podstatné přirozenosti duše. Duše poznává jediným úkonem vše tam, kde je prostorově přítomna. Přitom podstata duše, rozum a poznávací úkon, je jediná nerozdělená věc, protože duše je jednoduchá podstata.

Duše ve své prostorové přítomnosti, se kterou se budeme při pokusech stále setkávat, prostupuje, objímá a vyčerpává omezený prostor nejvýše jedné pětiny naší Země jediným úkonem své schopnosti a poznává vše najednou. Nepostupuje od případu k případu jako my, nýbrž obsáhne a poznává jednotně, okamžitě, všechno to, nač bychom přirozeným způsobem potřebovali celá léta.

Duše může zaujmout svou činností určitý ohraničený kus prostoru - místo. To je její přítomnost prostorová. Je celou svou bytostí v celém tomto prostoru a zároveň celá v každé jeho části, může být ve svém JÁ současně koncentrována v některém jeho dílu. Duše může být v prostoru, kde je již jiná věc, ať hmotná nebo duchovní, protože nevyplňuje prostor tak jako tělesa. Duše, duch, vyplňuje prostor omezeně, po částech - duše je tam, kde působí! Bůh má všudypřítomnost, tj. nejdokonalejší přítomnost celého prostoru, ničím neomezenou. Působí všude najednou, čili je nezměrný, je nejdokonaleji přítomen všude v nekonečnu.

(81) Jinak je tomu s lidským poznáním. U člověka je něco jiného rozum, něco jiného poznání. Denně máme tisíce a tisíce poznávacích úkonů. Jedny vznikají, druhé mizí. Proto poznání oddělené duše není pod vlivem okolních předmětů jako poznání naše. Nás musí předmět vzrušit, dotknout se nás, aby vzniklo poznání. Musí nás determinovat. Jaký předmět za světla nebo za dne se dotkne rozumu, vzruší jej, takové je poznání o něm. Dvou věcí je třeba: naší poznávací vlohy (rozumu) a předmětu. U duše oddělené nebo částečně uvolněné tento pochod chybí. Poznání duše je stálá činnost a nepotřebuje osvětlený nebo zvučící předmět, aby ji vzrušil. Při poznání předmětu není duše závislá ani na světle, ani na tmě.

Poznání takové uvolněné duše nezáleží v prostých pojmech, v obecninách, v soudech, v posloupnosti, jako poznání naše, ale záleží v pojmech plně vyjasněných, dokonalých. Prostý pojem pes, keř, vůz, vrána je pojem neúplný, protože neukazuje na všechno, co ve věci je, a nedává jistotu, přesnost a spolehlivost úplného, dokonalého poznání. Tak to ale není u duše, uvolněné v prostoru, který při pokusech zabrala pro poznání. Duše prostupuje celý prostor najednou, jediným čirým úkonem. Pro nové poznání musí zaujmout vždy nový prostor. O každé poznané věci má výbornou rozsáhlou vědomost. O každé věci

ví takřka vše, co o ní vědět lze. Svým poznáním každý předmět takřka vyčerpává, poznává (vidí, slyší, chutná, cítí) jej z různých stránek, např.: co je, jaký je, odkud je, jaké má účinky za různých okolností. Uplatňuje své vlastnosti smyslového poznání přímo. Duše je poznávací úkon - tam, kde působí, poznává přímo a bezprostředně ve své podstatě jako prostředku takřka všechno, ovšem omezeně.

Prosté bytí duše je prostředkem a příčinou tohoto poznání, avšak jen v omezeném prostoru. Bůh však vidí a poznává dokonale, neomezeně, neboť je nesmírný a neomezený, nekonečný. Poznání boží je čirý úkon, totožný s božskou bytostí, jsouc poznání samo je vzrušeno samo sebou ke každému poznání, je vůbec stálé poznání všeho minulého, přítomného i budoucího.

(82) Duše předem poznává své činy, které jednou vykoná ze své svobodné vůle. Její poznání je nadčasové. Vidí sebe v budoucím rozhodnutí. Budoucí svobodné rozhodnutí je pro duši poznatelné, neboť žije v stálé přítomnosti, ve stálém trvání.

Poznávání věcí budoucích se děje poznávacím úkonem z vnitřní síly duše skrze její podstatu, jejím vnitřním světlem, patřením na její vnitřní vůli v budoucím rozhodnutí, jak u sebe, tak u jiných, pokud nejsou jejich duševním tajemstvím. Toto poznání, vlastnost i podobnost boží, má duše lidská, neboť byla stvořena k obrazu a Jeho podobě, ovšem v míře nepatrné, na Bohu závislé.

Lidská duše má i jiné schopnosti a vlastnosti. Dovede být při aktivitě svého podvědomí činná při tvoření (ne stvoření), přísluší jí vlastnost tvořit. Dovede přeskupovat prvky v nové přechodné útvary a uspořádat je libovolně pro své záměry.

(83) Lidská předvídavost není vlastnost patřící jen vůli, nýbrž náleží především rozumu. Předvídavost je umění a je dvojí: cíl a vést věci k cíli. Vůle a rozum dávají plán, existující v mysli duše, podle něhož vše vede k cíli. Předvídavost je určité poznání, jež vůle působí. Samo toto vedení se nazývá předvídavost. Touto vědomostí svítí rozum vůli, která již plán provádí, užívajíc vhodných prostředků, řídíc a spravujíc všechny věci podle něho k cíli.

U duše, ducha, je tato vlastnost prozřetelností, kterou uplatňuje ve svých činech, ve své stvořené schopnosti. Rozum má vlastní ideje, čisté vzory ze sebe, a duše nemusí být odkázána jen na okolí, aby dosáhla svých cílů.

Boží prozřetelnost je předurčení všeho stvořeného spojené s jeho péčí o toto stvořené a vedením k vytčenému cíli. Plán, podle něhož je vše stvořeno a řízeno k cíli, určuje a uskutečňuje Bůh. Tento plán a veškeré řízení jsou dány od

věčnosti. Řízení se děje přírodními zákony, činností každé věci podle její přirozenosti, prostřednictvím zákonů, které Bůh vepsal do lidského rozumu.

(84) Jedni praví: „Lidé se rodí se stejnými schopnostmi, vlohami a sklony, všechno ostatní je pouze důsledkem výchovy a prostředí. Každý je schopen konat jakoukoli práci, je jen třeba ho zapracovat.“

Jiní tvrdí: „Nejsme si rovni ve schopnostech a vlohách.“ Oba názory jsou nedostatečné. Duše je potenciál a má síly pro všechny schopnosti, vlohy a sklony, avšak každá duše nemá tuto sílu ve stejné dynamice. Tato nestejná síla aktivity má rozdílný vliv na vlohy a schopnosti genů, získaných po předcích, ve kterých se různě a nestejně uplatňuje. Nemá-li duše tyto geny s vlohami a schopnostmi ve hmotné části těla, má možnost se všemu naučit z vlastní vůle a rozumu pílí, pouze s tím rozdílem, že podle vrozené síly aktivity a rozdílných citových vztahů pro věc bude jeden nad druhým vynikat ve schopnostech, vlohách a tvořivosti - nebudou si rovni.

Mějme víru v člověka, v jeho hodnotu, duchovnost a nesmrtelnost jeho duše.

Duše - duch - je podstata (substance) duchovní (nesložená), nehmotná, v podstatě nezměnitelná, bezprostorná a na základě těchto vlastností nesmrtelná. Jsouc jednoduchá a bez částí, nemůže být nijak rozdělena, a proto má život vyšší než bytost složená, a poznává sebe sama svým rozumem a vůlí.

(85) Duše, spasená od hříchů a očištěná, může hledět na své bytí i jakost a miluje ji. Duše se jasně a neustále poznává jako velké dobro, může hledět na své bytí a miluje se stálou láskou. Prožívá nepřetržitý samostatný vyšší myšlenkový život vysoké dokonalosti sama v sobě. Je dokonale jednotná ve své podstatě. Duše sama v sobě poznává vnitřním světlem své vlohy a dokonalosti, to, že je obrazem božím, Jemu podobná, že má účast na Jeho životě a dobrotě. Poznává, že je blažená v sobě a ze sebe, s líbezným pohledem poznává věci stvořené. S blahem je spojena radost, kterou stále prožívá. Poznává, že se pohybuje v absolutní svobodě.

Tyto stavy duše mají své zákony a podmínky. (Viz další odstavce.) Poznává, že blaho a radost budou trvat věčně. Věčnost je trvání - to, co trvá a zůstává ve své jsoucnosti, ve svém bytí. Věčnost je neohraničené, celé a dokonalé prožívání života. „Neohraničené“, tj. takové, které nemá počátek a konec. Tím se věčnost podstatně liší od každého stvořeného trvání, jež má alespoň začátek, a je tedy alespoň na jednom konci ohraničeno nebytím. Např. naše duše nebyla před stvořením. Věčnost je trvání celé najednou: hvězdy, moře, člověk trvají, a dokud jsou, mění se. Dokonalejší je takové trvání, při němž je méně změn. Zlato se skoro nemění, má dokonalejší trvání.

Vyšší je trvání podstat duchovních, neboť jsou nezničitelné a mění se jen nahodile a nikoli podstatně (v podstatě), aniž se pohybují z místa na místo jako hmoty. Ale i toto trvání má své nedostatky. I duchovní podstaty jsou stvořené a musí být Tvůrcem udržovány. Nejsou úplně beze změny, neboť poznávají a chtějí, což znamená změnu, alespoň nahodilou (případnou, akcidentální) v jejich rozumu a vůli.

V Bohu je trvání naprosto (absolutně) dokonalé. V něm nebylo změny od nejsoucnosti k jsoucnosti, v něm není změny jsoucnosti do jsoucnosti, v něm nebylo a není změn ani podstatných, ani nahodilých. V Bohu je tedy trvání bez jakékoli změny. Takové trvání, které nezačalo, nekončí, ani jinak se nemění, se nazývá věčnost.

16. MOZEK

(86) O tomto tajuplném nástroji duše už bádalo mnoho učenců, aby odhalili tajemství mezi hmotou a duší, ale přes veškeré úsilí nemohli dospět k uspokojivým výsledkům. Hlavně malý mozek zůstal nadobro zahalen tajemnou rouškou, a jen se hádá, že snad slouží tomu nebo onomu životnímu účelu.

Zdá se, že člověk, dokud je vázán svými duševními schopnostmi na mozek a jeho čidla, nemůže překročit hranice svého poznání. A přece ve 4. stupni hypnózy se duše projevuje a poznává vše přímo. Logicky myslící člověk se velmi těžko svým myšlením dopátrá pravého vědění o světě, protože jeho obraz vždy ponese stopy nedokonalého poznání.

Naše smysly tápou jako tykadla slepého zvířete v neznámém prostředí. Jsou pro vědecké poznání nedostatečné. Zde metapsychologie a metafyzika budou mít poslední slovo, neboť intuice převáží vědecké poznání a ovládne pole nad zdlouhavým vědeckým bádáním. Exaktní vědou se není možné dostat k úplnému pochopení nekonečnosti a tím poslední pravdy. Musí se jít do sebe, a tehdy je nám pomocníkem čisté podvědomí.

(87) Lidská duše je však hloubavá a nedá si pokoj, dokud nedojde k cíli. Oč se jiní pokoušeli, chci i já, zamýšleje prozkoumat záhady psychofyziologického výkonu mozku. Nejjemnější nástroje zde nic nepořídí. Nastupuji cestu nepovšimnutou, kterou je jedině možné dosáhnout žádaného cíle. Jsou to skryté síly lidské duše, jež dřímají nám všem v podvědomí a dají se vhodným způsobem, praktickými pokusy probudit, vyvinout na vysoký stupeň a použít k bádání.

Je zapotřebí lásky, trpělivosti, času a střízlivého rozumu, aby badatel sám neupadl do zmatku. Studoval jsem, a hlavně prováděl pokusy v tomto ohledu 38 let. V posledních letech jsem se věnoval této vědě denně několik hodin. Po dobu půldruhého roku jsem si určil předvést vědeckou zkoušku veřejně a od rána do večera jsem přijímal nemocné z celé naší republiky. Dal jsem je prohlížet a vyšetřovat osobami s probuzeným duševním zrakem. To se týkalo hlavně duševně chorých. Zvláště mě zajímali jedinci, kteří ke mně přijížděli ze všech stran se žádostí, abych zkoumal a posuzoval jejich zvláštní síly.

Některé z těchto osob jsem si ponechal k pozorování, znovu u nich vyvolával dané jevy a cenné výsledky jsem ověřoval svědky. U duševně chorých s různými poruchami jsem nezdravé jevy účelně odstraňoval.

Byl jsem si vědom, že jevy hypnotické a somnambulní jsou nejvýznamnější z celé psychologie a pro poznání lidské duše a jejích projevů nejdůležitější. Byly

to jen zkoušky pro vědecké poznání a na dlouho by mi na ně nestačily síly.

Těžko si mnohý čtenář o této práci udělá představu. Vždyť jen zkoumání mozkové myšlenkové činnosti, jehož výsledek zabírá pouze několik stránek této knihy, vyžadovalo denně 2 až 5 hodin bedlivého pozorování ve stavu bdělém i v hypnotickém spánku po dobu jednoho roku.

(88) Ze stálých zkušeností, maje již přesvědčení o jistých speciálních mozkových pochodech, přicházím k dále popsaným závěrům. Neříkám a nedomnívám se, že bych již všechno odhalil. Jedinec to nedokáže. Je to jen částečka, ale cenná, a bude trvat dlouho, než budou prozkoumány všechny schopnosti mozku. A i přesto budeme ještě stále stát před záhadou, tajemstvím duše, která není výplodem mozku, nýbrž něco od hmoty zcela různého a odlišného, co zůstane tajemstvím pro lidstvo tohoto světa, co živo bude.

Duše není celou svou působností ve všech částech těla zastoupena stejně. Má totiž rozličné schopnosti, kterým odpovídají jednotlivé části těla. Zvláště pak působí v nejdůležitějším orgánu - v mozku.

Schopnosti duše jsou rozdílné, nejsou dány při stvoření všem stejně. K tomuto poznání docházíme ve 4. stupni hypnotického spánku (dále jen stupeň hypnózy), kdy odhalujeme rozdíly schopností duší. Vyšší a dokonalejší schopnosti duše jsou v tomto životě brzděny nedostatečně vyvinutým mozkovým ústředím, takže se jen málokdy uplatňují. (Viz velikáni různých národů.) K úplnému uplatnění dojdou teprve v posmrtném, vyšším a dokonalejším životě.

Jemně odstupňované výkony našeho těla a jejich podivuhodnou souhru řídí nervový systém. Je to soustava orgánů, uvádějících výkony našeho těla do harmonického celku. Rozeznáváme centrální nervový systém: mozek a míchu a periferní nervový systém: souhrn všech nervů, spojujících centrální nervový systém s různými orgány.

(89) Velký mozek je pracovnou duše. Každý pohyb, smyslový dojem, vědecký poznatek atd. má v šedé kůře a závitech mozkových své místo. Zjistili jsme, že vědomí našeho JÁ sídlí ve velkém mozku na povrchu šedé kůry (substance).

Malý mozek úzce souvisí s udržováním tělesné rovnováhy.

V tomto životě nám není dáno duševní dění bez hmotného doprovodu. Každá změna ve světě je pohybem, a tudíž i vše tělesné - také vědomí - je pohybem, i duševní stav je jevem pohybu.

Regulačním principem myšlení je lidská duše, která se rozhoduje ze zdroje živé aktivity. Přitom však z vědomé svobody. Duchovní aktivita je člověku vlastní, proto dokonalost lidského života je v dokonalé aktivitě ducha, a v ní je jeho požitek.

Pod velkým mozkem v záhlaví je umístěn malý mozek, jenž pokrývá prodlouženou míchu, která přechází v míchu. V prodloužené míše je dýchací centrum.

Z míchy vystupují nervy pro horní i dolní část těla, rozvětvují se a tvoří nejjemnější nervovou pleteň. Rozeznáváme dvě skupiny nervů. Jedny vedou od mozku k povrchu těla, tzv. pohybové (motorické), a vykonávají žádosti naší vůle. Druhé vedou od povrchu těla k mozku, tzv. citlivé (senzitivní). Pohybové nervy jsou umístěny v přední části míchy, citlivé v zadních míšních provázcích.

(90) Narozené dítě je bezmocným, nejbídnějším tvorem ze všech tvorů, neboť jeho velký a malý mozek jsou dosud nevyvinuty. Protože mozek je orgánem duše, musí si duše na základě dojmů v mozkových závitech vyvíjet přirozené vlohy pro život.

U narozeného dítěte jsou v činnosti vnitřní ústrojí: srdce, plíce, zažívací orgány (hlavně pudem po potravě) - tedy v této době jsou v mozku dokonale vyvinuty jen části, jež slouží této činnosti. Tyto závity jsou již při narození dokonale vytvořeny a svěřeny gangliím k samočinnému výkonu. Ostatní jednotlivé smysly a schopnosti se vyvíjejí postupně, časem se do jisté míry vytříbí, což závisí na vnějších vlivech. Zde je důležitá výchova a práce rodičů. Vyvinutí schopností vyžaduje mnoho cviku a námahy jak ze strany rodičů, tak dítěte.

Příklad: Víme, jaké obtíže dítěti působí chůze. Musí nejprve usilovně namáhat ducha, aby se udrželo v rovnováze. Chce-li udělat krok, tím více to vyžaduje napětí, a tím se vytváří postupně jednotlivý závit jak ve velkém, tak i v malém mozku, kde se tato schopnost víc a více vtiskuje učením a osvojením si chůze. Řekli bychom, že zpočátku chodí dítě mozkem. Dalším cvikem se motorické nervy stále zesilují a nabývají své schopnosti.

Současně se zesilují šedá jádra, která jsou samočinnými vykonavateli pohybů. Pak již nepodléhají šedé kůře, pracují jen podle přání vůle. Tak je tomu se všemi tělesnými i duševními výkony.

(91) Stálým vzděláváním a osvojováním si vědomostí a znalostí se mění podoba mozku. Čím více nabývá duševních schopností, tím více se tvoří mozkových závitů. Stoupáním inteligence se stále rozvíjí povrch mozku v závitech a hloubce jeho rýh, což umožňuje tvořící se čistá přípravná nová plocha. Čím hustší jsou závity, tím hlubší jsou rýhy mozkové kůry.

Čím více je kdo myšlenkově vzdělán, tím větší množství mozkových rýh a závitů má, kdežto na mozku prostého člověka je rýh a závitů daleko méně. Inteligence není závislá na váze mozku, spíše na množství závitů a rýh. Bylo zjištěno, že mozek zesnulého francouzského spisovatele Anatola France vážil

jenom 1017 g, oproti normální váze 1300 g. Zato měl neobyčejně spletité záhyby a tím rozšířenou povrchovou plochu.

Aby se mohly duševní schopnosti uplatnit a rozvinout, nezáleží tolik na váze mozkové hmoty jako na hustotě buněk. Žádný savec nemá víc než 5000 buněk v jednom kubickém centimetru mozkové kůry - u člověka však dostupuje hustota buněk v mozkové kůře na 50 000 v jednom cm3. Co se týče povrchu zvířecího mozku - králičí a ptačí mozky jsou takřka hladké. Mozek orangutana se všemi záhyby, brázdami a závity má povrch sotva 500 cm2.

Naproti tomu povrch mozkové kůry lidského mozku se rozprostírá v rozloze asi 2200 cm2.

Inteligence však nezávisí ani tolik na hustotě buněk a ploše mozkové kůry, váze mozku a množství rýh, jako na účelném zaplnění veškerých esplan vědomostmi. Stav myšlenkové schopnosti je potenciální a je uváděn do činnosti duchovní formou věci, abstrahovanou z představ, které se vryly do esplan.

(92) Nabývání vědomostí lze přirovnat k stoupání na horu. Stoupáme stále výš a výše. Každým krokem se obzor před námi rozšíří. Každým krokem objevuje náš zrak širší obzor. A když konečně vystoupíme na vrchol hory, vidíme celý kraj.

Vzděláváním vystupujeme také k nedozírným výšinám. Tu zcela malými krůčky, jindy většími, podle příležitosti a snažení. Mnohdy ani stoupání nepozorujeme. Je nenápadné, ale za nějaký čas pociťujeme sebevědomí, poznáváme, že se náš duševní obzor rozšířil, že chápeme dokonaleji než dříve, že usuzujeme střízlivěji, že jsme moudřejší a rozumnější.

Každý lidský mozek (mimo ojedinělé případy) je již předem způsobilý vyvinout se k nejvyšší inteligenci. Můžeme jej přirovnat k ještě nevyvolanému negativu, který chceme vložit do vývojky. Negativní deska se nám zdá prázdná, postupně se však proměňuje v krásný obraz, předem fotograficky zachycený. To ovšem jen za předpokladu, že si počínáme správně a necháme-li působit vývojku, až všechny detaily jsou náležitě propracovány. Při nedostatečném působení vývojky a nesprávném zacházení vyvoláme obraz slabý. Vývojkou je naše duše, která si svou pílí musí vyvolat, vytvořit, vyvinout dříve neviditelné rýhy a závity, které k tomu již předem byly založeny a určeny. Při malé, nedostatečné duševní píli zůstává mozek slabý, nepropracovaný.

(93) Člověk má duši ve výrazu lidského ducha. Zvíře má duši s pudy a instinkty. Projevují-li se pudy a instinkty u člověka z neporozumění a nepochopení sebe a své duše, označují se jako nižší podstata, jež vychází ze zadrženého a vlastní vinou zanedbaného vývoje jeho inteligence.

V lidském duchu je potenciální síla (skrytá), která není dokonale zachycena provedenými výkony. Proto může každý, i jednotlivci otestovaní, vyvinout silou své vůle nové výkony inteligence, obrátit její dosavadní směr, prohloubit ji, jít od všeobecného k přestavbě a nadstavbě. Totéž platí i o jiných duševních silách: temperamentu, odhodlanosti, výbojnosti, stálosti atd. Testování u lidí spíše pasivních dokládá pravděpodobnost. U lidí samostatné duševní aktivity a jejího tvoření nelze zjistit meze, které činnost ohraničují.

(94) Velký mozek je utvořen ze dvou polovin (hemisfér), spojených v hloubi bělavou vláknitou hmotou, nazvanou „trámec“.

Od šedé substance vycházející nervová vlákna se sbíhají v trámci, který je spojovačem myšlenky, odeslané z obou polovin do středu nervstva malého mozku, aby odtud přešla na příslušný závit, který je na povrchu malého mozku a v němž je již vytvořena samočinná schopnost k ovládnutí hybných nervů tělesného organizmu.

Při tvorbě myšlenky pracují vždy obě poloviny velkého mozku, a to v celém rozsahu mozkové kůry. Obě poloviny se vyvíjejí v závitech vždy stejnoměrně: co je na jedné straně, je v témž místě poloviny druhé.

Nastane-li postupně porucha, odumírání některého závitu jedné poloviny, zesiluje a probouzí se schopnost v něm obsažená v protilehlém závitu poloviny druhé, a to zpočátku na úkor okolních závitů. V tu dobu cítí nemocný jakési ubývání duševních sil. Tento dojem se však později ztrácí náhradou v druhé polovině mozku.

Stává se, že v některých případech v téže polovině odumírá jeden závit za druhým a vše se nahrazuje v polovině druhé. Ovšemže rozsah a vytrvalost myšlenek již nejsou takové, proto nesmíme uchráněnou polovinu přepínat.

(95) Velký mozek je rozdělen hlubokými zářezy na více laloků, z nichž lalok čelní a týlní jsou zvláště obsáhlé.

Nervy vycházející z obou polovin mozku se v prodloužené míše křižují, takže vlákna vycházející z poloviny levé směřují do pravé poloviny těla a naopak. Nastala-li porucha v pravé noze nebo v pravé ruce, nutno ji hledat v levé polovině mozku.

Z prodloužené míchy vychází mícha, která vyplňuje kanál obratlů páteře, jež jsou sestaveny do sebe. Je do jisté míry jakýmsi pokračováním velkého a malého mozku.

Silné nervové provazce jsou v míše prostoupeny gangliemi, které jsou roztroušeny i po celém těle a jsou udržovány v činnosti známými šedými buňkami (neurony) a vzájemně spojeny nejjemnějšími vlákénky. Tyto buňky jsou zvláště proniknuty duší a oživeny oduším.

Šedé buňky se pod nejsilnějšími mikroskopy jeví jako černošedá hmota a stejné zbarvení má i šedá substance velkého mozku. Táž hmota je také uprostřed mozku.

(96) Od šedé substance vedou nervová vlákna do všech oddílů a ústrojí těla, jsou spojena s mozkem, míchou a s gangliemi.

Automatickou činnost žaludku, plic, srdce, tepen, ledvin, jater, žláz rozmnožovacího ústrojí atd. obstarávají ganglie. Některé z nich jsou umístěny v samotných orgánech, zčásti probíhají uzlovitými provazci po stranách páteře, někdy seskupeny ve zvláštní pleteně.

Nám nejznámější je pleteň sluneční, ležící v krajině žaludeční. U nervově slabých osob v ní vznikají pocity strachu a jiné nepříjemnosti.

Veškeré ganglie jsou mezi sebou spojeny vlákny a tvoří síť sympatického nervstva.

(97) Aby duše mohla dokonale ovládat mozek, svůj nástroj, kterým je podmíněno udržování života, má na mozkové kůře vymezená pole jednotlivých činností. Jsou tu jednotlivá střediska pro zrak, sluch, čich, hmat atd. Je-li např. dotyčné zrakové centrum (které je v týlním laloku) upoutáno zrakem, je toto centrum uvedeno do činnosti podrážděním a zároveň je činná celá šedá mozková kůra směřující k podrážděnému laloku. Podle výše duševních schopností, úsudků, rozumu, vůle, které jsou poutány k celé kůře mozkové, vytváříme si různé pojmy a dojmy, buď příjemné, nebo nepříjemné, podle povahy spatřeného předmětu.

Veškeré myšlenky, úsudky a projevy vyšší duševní činnosti se vzbuzují na základě dojmů, jež jsme postřehli svými smysly. Ty jsou tykadly našeho vědomí. Na základě těchto dojmů se mozek vyvíjí, nastává rozumové tříbení, a čím více se vzděláváme, tím více přibývá množství hmoty šedé mozkové kůry.

Poznali jsme, že v mozku, a hlavně v jeho šedé kůře, existuje neobyčejně veliký počet druhů nervových buněk, které se mezi sebou liší nestejnou velikostí a formou svého těla, jakož i nestejným zakončením výběžků, které tvoří přechody od jedné nervové buňky ke druhé. Každý druh nervových buněk leží jen na přesně omezeném místě šedé mozkové hmoty a zde tvoří sám, nebo s několika jinými druhy centrum pro zvláštní funkce a pro výkon různých úkolů.

(98) Stárnutím se nervové buňky svrašťují, až nakonec postupně mizí. Přitom následkem záření ubývá všech jaderných součástí a plazmatických útvarů buněčného těla. Jádro žije zvláštní aktivity, se kterou disponuje po dobu asi 150 let. Ne však plazmatické tělo buňky, které se musí stále obnovovat.

Mozkonervovým buňkám, aby nestárly, prospívá duševní činnost. V této činnosti oživují a omlazují se stálou výměnou protoplazmy a dosahují řádné

výměny opotřebovaných látek. Duševní nečinnost vede k úpadku a k hromadění zvláštní tukové látky, tzv. lipofuscinu, v plazmatickém útvaru jejich buněčného těla. Hromadění tukové látky v buněčném těle vede k poškození, tím k neschopnosti pro duševní činnost a nakonec k zániku buňky. Buňky se staly nefunkčními tím, že zestárly nečinností. K prodloužení lidského života vede tudíž činnost - práce.

Lidský život pochází z vnitřního zdroje aktivity a životních jevů, počitků, vjemů, dojmů, představ, obrazů, pojmů. Je to život individuální, projevující se vědomím, svobodou a odpovědností.

Za nepoznaným fyzikálním zákonem je nepoznatelný „skutečný“ svět, jenž má metafyzickou hodnotu skutečnosti. Pravda je v každém případě skryta za věcmi, ale ne v nich.

(99) Každý lidský čin je působením na přírodu. Duševní a tělesné se navzájem podmiňuje. Za aktivity duše začíná činnost jistými elektrickými procesy v mozkových buňkách, které jsou chemicko-elektrickými ději v nervech převáděny na svaly a ze svalů pronikají v nepřetržitém řetězu příčin a následků do vnějšího světa. Za součinnosti duše čistá představa, děj netělesný, uvede do pohybu celý kauzální řetěz. Je jisté, že existují také tělesné děje bez tělesných příčin, jejichž příčina je v aktivitě duše. Přechod mezi tělesnými a duševními ději je plynulý, působí na sebe navzájem, a musíme do tohoto příčinného svazku kauzální stavby zahrnout duši.

Lidská duše je zvláštní autonomní činitel, jenž v těle vládne suverénně a rozhoduje o tom, co se stane. Základní vlastnost duševního dění se liší od hmotných procesů. Duševní život je tvořením nového, stálou změnou, abstrakcí, syntézou, růstem, žádný okamžik se nepodobá předchozímu.

Tvůrčí činnost lidského ducha formuje zkušenosti - tím, že se mění, že reprodukuje nové činnosti, jež nebyly ještě v esplanech obsaženy.

(100) Duše je schopna meditace a dovede se u vjemu zastavit, izoluje ho od ostatních vjemů a pozoruje ve vztahu jeho částí.

Dynamická vlastnost duše z předcházejícího smyslového poznání tvoří nové, vyšší útvary, jeho inteligenci, jež pasivní reprodukcí představ vede k zamýšlenému cíli a vytváří spontaneitu, s níž se rozhoduje pro činy, vyhovující daným účelům, měnícím se podle okolností.

Myslím-li na vědomí, myslím jím.

Vědomí, které by nemělo vlastní zdroj aktivity a vlastní dynamiku, které by nemělo obsahy v esplanech, nebylo by ničím. Obsahy vědomí jsou zdrojem poznávání skutečnosti. Pozorujeme-li obsahy našeho vědomí, shledáváme, že jsou v neustálém pohybu, nesetrvávají v klidu (jsou podrobeny ustavičné

změně). Tyto psychické stavy jsou jedinečné, tzn. že jeden a týž obsah se nemůže ve vědomí vyskytnout dvakrát ve dvou různých obsazích a že stále se rozvinující proud vědomí zůstává ve vzpomínce jako jednota.

(101) Myšlenka, kterou vyjadřuji, nestojí ve vědomí izolovaně, nýbrž je nepatrným výsekem toho, co jsem již řekl a co ještě říci chci. Ani minulost, ani budoucnost nejsou v ní obsaženy přímo. Jediné, co zažívám, je vědomí souvislosti, ovšem její postavení může být i potenciální, tj. mohu si kdykoli vyvolat i to, co předcházelo, minulé obsahy vědomí reprodukovat. Budoucnost si pak uvědomuji jako určitý cíl, k němuž směřuji.

Jakým způsobem se děje přechovávání myšlenek a smyslových dojmů, představ, vjemů a pojmů a jejich hromadění v kůře mozkové, o tom zatím věda vyslovuje pouhé domněnky. Vzal jsem si za úkol rozřešit tento záhadný, neprozkoumaný bod praktickými pokusy.

17. ČINNOST MOZKU A VRCHNÍ PODVĚDOMÍ

(102) Vlastní pracovnou duše je šedá substance (kůra), proto ji také nazýváme centrem duše. Tato substance je složena z nesčíslného počtu nejjemnějších buněk (neuronů), jež jsou vzájemně spojeny velmi jemnými vlákny. Jsou živeny odspodu nám již známými buňkami, které jim dodávají nejkvalitnější výživu. Aby vnímání bylo možné, je nutná existence psychického nástroje, mozku, pro psychické dispozice. Duše přijímá pomocí smyslů počitky a vjemy vnějšího světa, a to takto:

Předměty vnějšího světa dráždí smyslové ústrojí. Toto podráždění vyvolává záchvěvy smyslových nervů. Ty přenášejí počitky na šedou kůru, která se tím rovněž podráždí. Duše, která sídlí v šedé substanci, si uvědomuje přijaté vjemy, jež se podle obsahu rozumově třídí a podle intenzity se ukládají na volná místa do jakýchsi obláčků, které jsou v nesmírném množství na obou stranách celé šedé kůry. Tyto dvě protilehlé říše obláčků jsou sídlem „vrchního podvědomí“. Jednotlivé obláčky jsem nazval „esplana“. Každý neuron je obsazen několika sty esplan.

V tomto vrchním podvědomí se od dětství pro tento svět utvořené JÁ ukládá k dispozici. Tak počitek, vjem, prostřednictvím smyslového vnímání a za pomoci esplan přechází do psychického vědomí v poznání. Za každým vnímáním je duše, která se toho účastní. Poznáním máme věc v sobě (v duši) i v esplanech. Je to duševní reprodukce věci. Z hlediska psychofyzického paralelizmu nám není dáno duševní dění bez hmotného doprovodu.

(103) Chceme-li myslit, nastává v celé šedé kůře vlnění, jakési proudění, čeření, z příčiny rozumové duševní schopnosti, a tím se v ní přitom tvoří myšlenky, což schopní subjekti potvrzují, jak bude patrné z následujících pokusů. Jejich podkladem jsou v esplanech uložené a do vědomí vyvolávané počitky, vjemy, dojmy a představy již dříve utvořené myšlenky, které se znovu třídí, kombinují, upravují a hned zase přepracované, zformované ve vrchním podvědomí se na příslušných volných místech v esplanech ukládají, aby byly k dispozici k další tvorbě. Mozek slouží duši k tvoření myšlenky, vzbuzení vzpomínky, ale ne k jejich uchování.

Jakým způsobem se vjemy, představy, myšlenky, slova (slova jsou výrazem představ) v esplanech zachycují a ukládají? To probíhá takto:

Vše, co duše přijala, uvědomila si a vytvořila, se ukládá samočinně a v celém ději současně v obojích obláčcích čili v esplanech, a to tak, že slabé všední myšlenky, představy, vjemy přecházejí do obláčků spodních, nepatrně zářících.

Co je silnější, intenzivní, zvláště živé, význačné, přechází do obláčků vrchních, silněji zářících, kde v jádrech obláčků je vše roztříděno na vlastní paprsky vycházející z jádra, a na nich se zachycuje v podobě zářících uzlů. Myšlenky příbuzné, podobného obsahu, se zachycují v uzlech na jednotlivých společných paprscích, takže takový obláček je schopen zachytit na svých jednotlivých paprscích postup příbuzných myšlenek a představ. Čím delší a rozložitější je děj nebo souvislá řada myšlenek, tím více zabírá k tomu potřebných paprsků, popřípadě i obláčků, jak spodních, tak i vrchních. Ve spodních obláčcích se děj ukládá do zářivých svisle vrstvených tělísek. Pracujeme-li duševně, bádáme-li o nějakém problému, učíme-li se cizím jazykům, pracujeme-li na vynálezu apod., zabírá tato činnost jistý mozkový okrsek, který byl vyvinut dotyčnou činností i s esplany.

(104) Jsme-li takto činní, uvádíme sice celou šedou kůru do činnosti, ale okrsek, kterému tato činnost náleží, je vystaven mimořádné námaze, tzn. že se podráždil, probudil obláčky ve směru studia, které rozkmitáním probudily veškeré počitky a vjemy a přešly na šedou kůru pro rozumovou duševní činnost, jež se opírá o celou šedou kůru.

Vjemy, představy a myšlenky, které se současně setkaly v šedé kůře, ve vědomí, tvoří skupiny: vybaví-li se jeden člen skupiny, vybavují se z esplan i ostatní s ním sdružené. Představy se tudíž sdružují a vybavují podle zákona současnosti. Vzpomínáme-li na nějaký děj, probouzejí, obnovují se představy v témž pořádku, ve kterém do něho vstoupily, a zase v témž pořádku se ve vědomí vybavují. Vybavování v jiném pořadí je takřka nemožné.

Zákony asociace, sdružování představ, jsou vázány zákony spojitosti a podobnosti.

Počitky, vjemy, vášně, city, které se dějí současně nebo bezprostředně za sebou, mají sklon k spojitosti, takže vyvstane-li později představa jedné věci, současně vyvstávají i druhé, samy se oživují, majíce k sobě vztah. Stejné je to při podobnosti viděného předmětu.

(105) Hmotné věci vnímáme prostřednictvím psychické podoby nebo formy, která je vytvořena v poznávací schopnosti z objektivního popudu a vytváří v ní poznanou věc.

Vrchní i spodní obláčky (esplana) mají při myšlenkovém pochodu vzájemné přímé fluidové spojení skrze šedou kůru.

Spodní obláčky (jednotlivé buňky) se subjektovi jeví jako jasná mlhovina, ve které lze slabě rozeznat jednotlivé části.

Vrchní obláčky subjekt poznává podle silnější záře a rozeznává v nich jednotlivé zvláště jasné části se zářícími paprsky.

Oboje esplana (obláčky) tvoří nejjemnější zvláštní fluidová látka a nelze je pozorovat sebevýkonnějšími vědeckými přístupy a způsoby. Jen vyspělý subjekt, v tomto směru zvláště vedený, je vidí.

(106) Jelikož jsou esplana nejjemnější látkou, nesmíme se domnívat, že zaujímají nějaký prostor v šedé kůře mozkové. Jako elektřina prostupuje vodivá tělesa, tak esplana prostupují hmotou mozkové šedé kůry.

Vědomé JÁ se probouzí k životu pohybem celé šedé kůry. Vědomí je soubor představ, jež právě máme, a to s účastí aktivity duše. Nemusíme je ani mít, pak ale vědomí je vyšší reflexe nad vlastním JÁ.

Uvědomění si něčeho se opírá o vědomí toho, že přemýšlíme. K přemýšlení je třeba stálé vzájemné činnosti esplan s jejich myšlenkovými útvary, obrazy, dojmy, a to jak starých, tak nových esplan. Stará esplana jsou potřebná, abych se mohl jako člověk projevovat, přemýšlet o věcech, učit se apod. Nová prázdná esplana jsou třeba k tomu, abych v nich mohl ukládat nové myšlenky a představy, pojmy a dojmy, což se děje samočinně a bezvadně, jeli nervové ústředí zdravé. Během rozumového přemýšlení nám přicházejí do vědomí často již hotové myšlenky. Ty se dostaly na práh vědomí již hotové z podvědomí a jeho činnosti. (Viz část „Hadači a proroci“.)

Utvoří-li se činností duše zdravá myšlenka ve vědomí (v šedé kůře), jsou podrážděna k silnějšímu kmitání jen ta esplana, která mají obsahovou souvislost s tím, o čem právě přemýšlíme, neboť myšlenka, která šedou kůrou probíhá, působí na ta z nich, která mají k oné myšlence vztah. Nikdy nemůže myšlenka podráždit ta esplana, jejichž obsah se nevztahuje vůbec ke smyslu myšlenky, nemá s ní příbuznost. Ostatní esplana zůstávají tudíž v klidu, nemají na šedou kůru vliv a kmitají jen slabě. Touto duševní činností nastalo vzájemné spojení příbuzných esplan a šedé kůry, v níž hlavně sídlí a vyjadřuje se vědomé JÁ duše. Tím nabývá naše myšlení, uvažování, hloubání, pochopení a bádání jistého rozsahu a hloubky a zároveň odrazu, jakéhosi zrcadlení a stálé sebekontroly v esplanech.

(107) Abychom si učinili lepší představu o myšlenkové činnosti, uvádím příklad: v divadle sledujeme hru, jejíž děj přechází ze zrakového a sluchového laloku k rozumovému úsudku na šedou kůru. Z ní postupuje celý děj současně do obláčků (esplan) spodních i vrchních, kde zůstává, realizuje se. Je-li dotyčný děj pro nás bezvýznamný, nebaví-li nás, přechází, promítá se na esplana spodní a jen některý význačnější projev, který nás upoutal živěji, se zachycuje silněji v paprscích esplan vrchních, kde zůstává. Po čase nám z celého děje zůstaly jen ty momenty, jež přešly na paprsky vrchních esplan a zářením se dále udržely tak, že si můžeme děj v hlavních bodech zobrazit. Nemají-li pro

nás valnou cenu, po delším čase v záření ustávají a po letech, i kdybychom si chtěli onen děj oživit, nevzpomeneme si, neboť zánikem starého děje se esplana stala způsobilá k přijetí dojmů a dějů nových, čerstvých.

Projevy, které nás strhují, rozčilují nebo děsí přecházejí vesměs do esplan vrchních, zářivých, ale i do spodních.

(108) Chceme-li v mysli opět vyvolat kdysi zažitý děj, nastane jako bleskem vlnění v celé šedé kůře, i ve starých závitech, vůlí se podráždí ta esplana, která dotyčný děj přijala a uložila. Podrážděné esplano se chvěje. Je-li děj obsáhlejší, chvěje se jich více, tím se probudí esplana spodní a u hořejších se na paprscích rozzáří uzlíky, zvětší se, rozšiřují, nastává v nich probuzení děje, jenž podle zákona současnosti přechází do šedé kůry, k vědomí centra duše, kde můžeme celý děj znovu vidět a prožít. Záleží na tom, v jaké síle byl onen děj prožit: podle toho si představíme děj buď celý, nebo jen některé jeho části. Někdy se však stává, že některá žádaná myšlenka rozčeřila celou mozkovou substanci, a přece si nemůžeme na věc vzpomenout. Žádné esplano se nehlásí chvěním. Usilovným myšlením nastává mocnější vlnění, při něm někdy dochází k okamžitému zachvění dotyčného esplana, ale ihned dojde k jeho uklidnění. Pak říkáme: „Už to mám, už to mám - ale zase nic nevím.“ V tomto případě nastalo jen zcela nepatrné zasažení šedé kůry a tím, že esplano ustalo v chvění, nemohlo se rozzářit, rozšířit - děj zmizel, neboť esplana se musí při znovu vyvolaném ději neustále chvět v paprscích a uzlech, protože jen chvěním, silným kmitáním esplan a rozestupováním se dotyčných uzlíků se na nich zapomenutý děj oživí a podnítí šedou kůru k našemu uvědomění.

(109) Ve velmi starých závitech se esplana dráždí obtížně, září jen slabě, šedá kůra se rozčeří nesnadno, závit se nechce hnout. Lehce se toho však dosáhne v hypnotickém spánku, v němž se zapomenutý děj probudí.

Buňky neuronů, které jsou schopny chemických procesů a podléhají jim, přecházejí aktivitou duše do vzruchů, v nichž myslíme. Buňky esplan jsou utvořeny z dokonalejšího elementu, chemickým změnám tolik nepodléhajícího, a tím trvaleji po celý život mohou v sobě uchovávat počitky, vjemy, představy atd.

Myšlenky, dojmy, představy a úsudky se nejen z esplan ztrácejí, nýbrž se i přetvářejí. Nedají se porovnat s nezměnitelným předmětem, který se uchová. Proto od normální paměti nemůžeme očekávat fotografickou věrnost a musíme vždy počítat s jejími omyly. Rozsáhlé ztráty paměti - amnézie - bývají nejčastěji podmíněny onemocněním šedé kůry, a tak trpí i esplana podvýživou.

Zásobárna paměti je takřka neomezená. 70-90 % esplanových buněk zůstává prázdných - nevyužitých. Proto čím více víme, tím snadněji získáváme další vědomosti. Osvojování poznatků se děje asociací. Čím více zážitků je

nahromaděno v paměti (v esplanech), tím je mysl schopnější tvořit více asociací (myšlenek).

(110) Mnohé děje, zážitky, naučení a poučky, jež si znovu neuvědomujeme, časem zapomínáme. Vytratily se částečně nebo úplně z esplan. Překvapuje nás, že někdy v horečkách, v hypnóze nebo narkóze vyslovujeme věci úplně zapomenuté - vybavily se z duševědomí.

Uvědomujeme-li si jednu myšlenku stále silněji, pak září v jednotlivých uzlech 2-6krát silněji oproti druhým. Takovéto myšlence, je-li chorá, říkáme „trauma“. Tyto myšlenky, zdravé i nemocné, může citlivec lehce telepaticky přijímat a na naši žádost sdělit. Jde však jen o myšlenky usazené, které přešly na svá místa a s nimiž naše vůle není právě ve spojení. Citlivec nám tak nemůže sdělit myšlenku právě se tvořící, která není ucelená, ale ani tu, která je zrovna ve spojení s myšlenkou předcházející, nýbrž jen tu, která je uložena v esplanech a intenzivně září.

Vnitřní pozornost, obrácená k představě, vzpomínce či myšlence, je jako reflex. Jestliže je jejím účelem popis a analýza duševní činnosti, nazývá se introspekce, sebepozorování.

Lidské myšlení není čistě obsahové, nýbrž je podloženo city a touhami, které mu dodávají osobní charakter.

(111) U narozeného dítěte jsme nalezli vytvořené a tvořící se obláčky esplan v nesčíslném množství současně se šedou kůrou v celém rozsahu mozkové plochy, v níž se projevuje duše ve své čistotě a nevinnosti. Nalezli jsme místa (esplana) prázdná, opakuji: místa prázdná, čekající, co tam bude zaseto. Esplana jsou připravena pro počitky, vjemy, dojmy tohoto světa k vytváření osobnosti. (Pokud se týče jejích vlastností - dobra, zla aj.)

V tom je vidět krása čisté duše dítěte. Není tu nic z jeho vlastního rozumu a vlastní vůle. Záleží na tom, co cenného a ušlechtilého se v ní uloží, neboť sama je v přijímání jak dobrých, tak i zlých věcí bezmocná. Takové dítě, jež má úplně prázdné zářivé obláčky, se snadno učí a pamatuje si lehce všechno, v čem je vychováváno, a záleží opravdu jen na tom, co dobrého nebo zlého do nich bude zaseto, jaké výchovné příležitosti dítěti poskytneme. Ti, kdo mají vliv na výchovu dítěte, bývají pěstiteli jeho duše, neboť vlastní rozum a vůle přicházejí k platnosti nejpozději, a to zase jen z nastřádaných počitků, představ a dojmů ukrytých v esplanech.

Časté případy opožděného vývoje chápání některých dětí oproti druhým jsou zaviněny nedostatečným vývinem esplan. Chápavost a normální vnímání odpovídající věku se u nich dostavuje později. Řádnou životosprávou a povzbuzováním mozkové činnosti se může vývoj těchto esplan urychlit. Po

stránce pedagogické není správné takové dítě srážet do pocitů méněcennosti trestáním nebo špatně volenou domluvou.

(112) U starších osob se už tolik esplan netvoří a ta nově utvořená nejsou schopna vjemy udržet. Tím slábne paměť. Minulé, dávno prošlé věci se probouzejí (v esplanech), kdežto věci čerstvé (z nových esplan) mizí.

V nebezpečí života, hrozí-li nám smrt, nastupuje mocné prudké vlnění šedé kůry mozkové. Veškerá esplana, spodní i vrchní, se náhle silně rozkmitají. V tomto okamžiku se nám zjeví a znovu prožijeme celý svůj život. Prožijeme okamžik v přítomnosti činů dobrých i zlých.

Veškerá esplana potřebují rovněž výživu. Té se jim dostává vypařováním živných látek prostřednictvím neuronů šedé substance (převládají látky fosforečné). Ubývá-li jich, trpí-li při jejich nedostatečném vypařování podvýživou (což se stává často u osob chudokrevných a intenzivně duševně činných), sají esplana živnou látku z neuronů šedé kůry, a není-li to možné, slábnou a hynou. Šedá kůra pak ve své schopnosti ochabuje, čímž zároveň oslabuje i vůle, a nastávají různé duševní poruchy, o kterých pojednávám v dalších statích.

U duševně činných se denně, hlavně v noci, tvoří stále nová esplana mlhovin spodních i zářivých vrchních současně s neurony šedé kůry, neboť potřebují více šedé substance. (Po nočním spánku se vždy lépe učíme něčemu nazpaměť.) Růstem inteligence se šedá kůra se svými esplany zavíjí dovnitř, čímž se stále zvětšuje plocha šedé kůry, a není vůbec na újmu, že myšlení probíhá v těsných závitech, aniž to škodí mlhovině spodních i vrchních esplan čili vrchnímu podvědomí, jak jsem tuto říši obláčků nazval.

(113) Zamyslíme-li se nad stavbou lidského mozku, nabízí se nám srovnání s vesmírem. Což mozek není vesmír v malém? Hmota mozku značí vesmírný prostor a rozeseté neurony jsou stálice. Jednotlivá esplana se svými obláčky jsou pak naším Sluncem s jeho oběžnicemi, velké shluky nedozírných světů esplan s mořem obláčků jsou mlhoviny Mléčné dráhy.

18. ČINNOST ESPLAN

(114) Nahlíželi jsme do pracovny duše otevřenými dveřmi. Postupme dále do této dílny duševního světa esplan a podívejme se na některé její detaily.

Prvním nástrojem duše jsou naše čidla pro smyslové vnímání všech počitků. Smyslové počitky budí příslušnou reakci v nervových drahách. Přitom počitek má ráz pasivní, vyčkávací. Teprve když si jej uvědomíme z reflexu esplan, do nichž za součinnosti duše vnikl a vtiskl se, vzniká vjem předmětu, který pak vidíme nebo poznáváme.

Při vnímání víme, že vidíme, a proto se díváme, víme, že slyšíme, a proto naslouchámе, víme, že cítíme, a proto chutnáme atd. Poznáváním získáváme smyslové vědomí o existenci svých počitků.

Duševní stav vnitřního smyslu vytváří jednotu, soulad, ucelenost představy.

Rozumějme: rozmanité počitky, pocházející z vnějších popudů, se spojují do jednoty předmětů. Pro tu je k dispozici každé jednotlivé jádro esplanového obláčku, který vnímá, přijímá a shrnuje v sobě několik počitků různých smyslů, např. teplo, zimu, sladkost, záři, hudbu apod. Širší obsah počitků, vzniklých např. pohledem na oblohu (že je prostorná, šerá, s hvězdami a měsícem), se v jádru obláčku již třídí v pořadí, jak jsme je dříve přijali, a počitky upínají na vlastních paprscích z jádra obláčku vycházejících v podobě menších obláčků nebo uzlů. Jednotlivý paprskovitý výběžek je schopen přijmout a upoutat na sebe nesčíslné množství počitků, vjemů, dojmů a představ.

Při této třídící, rozlišující a v jádře esplanového obláčku zároveň jednotící činnosti je zúčastněna duše se svým vnitřním ústředním smyslem, který má schopnost současně vnímat činnost vnějších smyslů i všech nově přijatých počitků.

Všechny tyto počitky, již hotové vjemy, dojmy a obrazy jsou pro duši spojujícím předmětem jednotného pohledu, jenž prochází ústředními jádry spodních i vrchních esplan a prolíná středem mozkové kůry do psychického vědomí v poznání.

(115) Cit a vědomí vlastní existence jsou pro nás jedinou přímo prožívanou skutečností.

Všechno nové, co prožíváme, se v každém okamžiku nezanáší, neukládá, nevtiskuje do mozkových esplan jako přesné představy a obrazy vnímané skutečnosti, nýbrž se takřka bleskurychle zpracovává, formuje a porovnává s dřívějšími zážitky, rozkládá, hodnotí, jakoby ochutnává, stravuje a dále pak

„zažívá“, a teprve pak se jako nová směrnice využívá pro potřeby naší osobnosti.

Do paměti (esplan a současně do duševědomí) se ukládají již osobitá a tendenčně zpracovaná témata, někdy zjednodušená do krajní bezvýraznosti, jindy zase bohatě vybarvená podrobnostmi, přizdobená přívěsky získanými dřívějšími zkušenostmi, vyvěrajícími za stálé aktivity z hlubin vědomí duše, pokud při vědomém prožitku spolupůsobil hlubší zájem nebo zanícení.

Vnímání není pouze pasivní přijímání podnětů z vnějšku, nýbrž za každou pohotovostí čidla se účastní duše, podle zájmu s vyšším nebo nižším psychickým napětím.

Každý nový zážitek vstupující do vědomí je zhodnocen již v okamžiku, kdy jej prožíváme podle své předchozí zkušenosti. Každý nový zážitek má do jisté míry i vliv na všechno to, co prošlo naším vědomím a co jaksi tvoří jeho dějiny a zkušenost.

Každým novým zážitkem a přemýšlením se rozhojní zkušenosti našeho vztahu k minulosti. Srovnáme-li pak současné a minulé prožitky, často se divíme dřívějším kritikám a někdy se za ně i stydíme.

(116) Jen velmi jemná schopnost subjekta dovede provést analýzu existence esplan a funkčního významu intimního vnitřního ústředního smyslu pro pochody myšlení a rozumového poznání.

Vznik počitků a vjemu závisí na popudu daném smyslovým schopnostem. Věc svým působením a popudem určuje svou podobnost. Poznáním věci jsme určeni, pohnuti k činnosti, k níž máme přirozenou vlohu. Dojem, účinek počitků je psychicky různý - příjemný, nebo nepříjemný, působí slast nebo nelibost. Je to jakýsi psychický soud, hmotně vyjádřený ve vjemu.

Vlastní ráz počitků a vjemu není výhradně fyzický nebo chemický či fyziologický. Je to děj psychický, tedy nadfyzický a nadfyziologický, vědomý.

Předmět poznatelný smysly vnímáme přímo a teprve jeho reflexí zjistíme, že se toto vnímání děje psychickou dispozicí. Vjemové smysly patří jednotnému celku, bytosti složené z těla a duše, která má vlastnost nadfyzicko-chemickou, tj. psychickou, duševní.

Jinak je smysl schopnost pasivní, která přijímá popud z věci. Teprve když přijme popud, přechází ze stavu pasivního do činného.

Počitky a vjemy nezmizí z duševního světa esplan, zůstávají jako nadfyziologický základ jak pro obrazotvornost, tak pro paměť. Jak jsme poznali, můžeme si kdykoli vyvolat představu nepřítomného děje nebo předmětu. Můžeme se různě uvědomit a přemýšlet o věcech přítomných i nepřítomných.

(117) Každý počitek a vjem rodí, vytváří, vyvolává svou podobu, svůj obraz, a proto uchováváme v esplanech obrazy zrakové, sluchové, chuťové, hmatové, čichové i svalové. Obrazotvornost je schopnost, která reprodukuje a spojuje obrazy a tvoří představové novotvary. Je to schopnost asociativní a konstruktivní.

Při duševní činnosti se vjemy vztahují na přítomnou skutečnost, představy pak na nepřítomné věci. Představy jsou dvojího druhu: jedny jsou psychickými podobami věcí, které nás poučují o bezprostřední skutečnosti - druhé jsou skutečnými představami neboli obrazy.

Každý druh počitků má svou představu zvuků, barev, chuti, vůně apod. Zdravá esplana mají schopnost obrazy udržet. Tato schopnost se nazývá pamětí. Jsou různé druhy paměti, roztříděné na typ sluchový, pohybový, vizuální atd., podle toho jaké představy převládají.

U zdravého člověka zobrazuje představa věci mnohem slaběji než vjem. U duševně chorého, kdy se vytváří halucinace, je tomu obráceně. Proto můžeme, hlavně v hypnóze, dávat nemocnému ozdravující sugesce k potření halucinačních představ.

Představa je zastavení myšlenky: rodí se, když myšlenka místo toho, aby pokračovala ve své cestě, ustane, nebo přemítá o sobě samé.

Představy mají hybnou sílu. Smyslová činnost jde spolu se svalovými pohyby a s jejich počitky. Představíme-li si předmět své záliby (např. dobré plzeňské pivo), ihned cítíme vyměšování slin atp. Všechny naše představy mají odezvu ve svalech, takže tělo je ve stálém chvění.

(118) Představy mají v duševním životě dynamickou sílu. Každá představa - chceme-li - spěje k tomu, aby byla uskutečněna. Představy mohou vyvstávat přímým zásahem intelektu a vůle. Činnost obrazotvornosti má v duševním vývoji velký význam. Svou funkcí podporuje duševní růst a přispívá k formování duše. Čím více duševních znalostí však člověk nabývá, tím méně podléhá obrazotvornosti. V umělecké tvořivosti je obraznost schopností produktivní a konstruktivní. Sama spojuje obrazy a představy věcí a činů a vytváří nové kombinace a spojitosti. Kombinaci obrazů se daří nejlépe ve snění, musí však být kontrolována rozumovou reflexí.

(119) Chceme např. v sále naslouchat hudebnímu koncertu. Pomocí smyslů, které jsou vázány na šedou kůru, vnímáme počitky: různé melodie, výzdobu sálu, významné osoby a jejich oděv, pohyby dirigenta, zkoumáme ovzduší v sále, o přestávce se osvěžujeme nápoji, ovocem či pochoutkami atd. Tyto počitky rychlostí blesku stále probíhají šedou kůrou a jádry spodních i vrchních esplan. V téže rychlosti podle druhů, jak je smysly za činnosti duše přijaly, se v

jádrech obláčků rychle třídí a v přijatém pořadí se upoutávají na paprscích mateřského esplana v podobě obláčkových uzlů. Jednotlivý paprsek, větev, na sebe upíná počitky, které přijala oční čidla (jiný paprsek počitky zrakové, jiný počitky chuťové atd.).

Tak, jak počitky smysly vnímáme, teprve zpětnou reflexí si je uvědomujeme. Chceme-li si vše prožité z hudebního koncertu znovu uvědomit, nastane v celé šedé kůře čeřivá činnost. Ve smyslu žádané myšlenky se podráždí jen ta esplana, kterých se myšlenka týká. Jádro esplana je podrážděno a uvedeno do činnosti. V současném podráždivém postupu jsou činné uzlíky větví vycházejících z esplan - nastalo probuzení celého děje. Tato zvýšená činnost esplana podráždila kůru mozkovou. Počitky, vjemy, dojmy, představy všech smyslů v témž pořadí, jak jsme je přijali, procházejí ústředními esplany, dopadajíce na mozkovou kůru a nastává uvědomění si celého zážitku tak, jak jsme jej na koncertě přijali.

(120) Jdeme-li na další koncert, můžeme si předem i při něm uvědomit první poslech, posoudit charakter a úroveň obou koncertů. Dovedeme již posuzovat i kritizovat. Při druhém poslechu, jsme-li pozorní a máme-li zájem, jsou do činnosti uvedena všechna esplana z prvního koncertu.

Tyto nové počitky se v jádře esplana zase třídí a upoutávají na tytéž paprskovité větve, na kterých se nacházejí příbuzné počitky z prvního koncertu. Toto esplano je ještě vícekrát schopno přijmout další nové příbuzné počitky ode všech smyslů. Esplano roste, mohutní a obohacuje se. Ovšem tento růst se děje jen do určité úrovně, pak nastupuje esplano nové.

Chceme-li, můžeme si kdykoli ve své mysli prožité koncerty představit. Poznáváme, že máme již jinou, větší soudnost, že jsme zkušenější. Proč? Podrážděná esplana již vytvářejí dokonalejší obsah všech počitků. Ty se v jádře esplana setkaly již nově upravené, lépe sdružené, zkombinované a zformované. V tomto sjednocení dopadají na mozkovou kůru k novému uvědomění. Poznáváme, že každým novým poslechem stoupá naše inteligence a vzdělání.

(121) Esplano má univerzální schopnosti. Poznáme je takto: jsme hudebně vzděláni, slyšeli jsme již mnoho skladeb, máme zkušenosti a chceme posuzovat a kritizovat partie z jednotlivých poslechů. Při tomto přání podráždí šedá mozková kůra všechna esplana, která mají spojitost s hudbou. Do vědomí nám vstoupil povšechný hudební dojem. Chceme z něho pouze jednotlivosti, nutíme se vzpomenout si. Toto přání působí na esplana tak, že se v tomto směru podráždí ony počitky, které jsme se zájmem přijali, a společně dopadají na šedou kůru. Uvědomujeme si několik melodií současně. Protože si chceme uvědomit každou melodii zvlášť, oddělené, jsou podrážděny podle zákona

současnosti nejprve ty počitky, které jsme přijali s největším zájmem. Centrální útvar esplanového jádra má vlastní schopnost probudit na svých výběžkových větvích odděleně jednotlivé řady počitků, které se v něm současně setkaly. Postupně může tak činit i u dalších. Při této činnosti esplan pozoruje subjekt intenzivnější záření centrálních jader a také střídavé záření jednotlivých uzlíků na paprscích, stálé změny v síle záření se střídavým rozsvěcováním a pohasínáním.

(122) K pochopení tohoto jevu je možné částečně přirovnat esplano k válci hudebního automatu. Na jeden válec můžeme nahrát více druhů písní, které si podle přání můžeme jednotlivě poslechnout a libovolně střídat.

Esplana mají schopnost přijaté počitky obsahově přetvářet, zhoršit je nebo zlepšit. Děje se to na podkladě vnitřní rozumové činnosti tím, že jsme došli k novému úsudku. Naše vyjádření je od původního rozdílné, jiné. A i kdybychom chtěli, mnohdy se nemohou projevit v původní podobě. Přeformováním počitků zanikl náš původní projev beze stopy.

Samotné esplano si představíme takto: jádro tvoří vlastní střed, který více září. Kolem krouží mírněji zářící mlhovina. Z celého jádra, kromě spodní části obrácené ke kůře mozkové, vycházejí do všech stran nesčíslné přímé větve v podobě paprsků, které září jako mlhovina kolem jádra. U člověka, který se již uvědomuje, jsou výběžkové paprsky esplan posety nesčíslnými zářícími body různých velikostí v podobě malých obláčků, uzlíků, které jsou nositeli počitků, vjemů, dojmů, obrazů, představ atd. Různá velikost těchto zářivých bodů souvisí s intenzitou toho, jakou lhostejností či mírou zájmu jsme věc přijali. Tato různá velikost skutečné intenzity počitků působí při obnovených vzpomínkách na psychický stav duše.

Strana esplana, která je obrácená k mozkové kůře, slouží dotykovým pólům neuronových jader šedé kůry a jader esplan k vzájemnému vysílání, prolínání přání a zpětných esplanových reflexů.

(123) Chceme-li přemýšlet o určité věci, vysílají podrážděné buňky šedé kůry kmity ve formě paprskových výbojů částic. Tyto částice dráždí jádra esplan a ve směru přání se podráždí jen ta esplana, která je v sobě uchovávají. Přitom zespodu jádra se vytvoří podobný zářivý dotyk k buňkám šedé kůry, který je přenašečem a zprostředkovatelem všech počitků a zážitků, jež jsme kdysi přijali.

Zářivé uzlíky, nositelé počitků, vjemů atd., se nacházejí na paprscích esplan a mají rovněž podobu malého obláčku jako mateřské esplano centrální (pro jednoduchost je nazývám rovněž esplana).

Ve své jemnosti je vlastní podstata esplan snadno rozrušitelná. Na míře této porušitelnosti závisí nedostatečná paměť nebo ztráta paměti.

Dobrá a zdravá krev tvoří zdravou mozkovou kůru s jejími esplany a dobrou pamětí, zvláště cvičíme-li ji. Cvičení spočívá v opakování myšlenek. Většího úspěchu ve cvičení paměti dosáhneme, činíme-li tak se zájmem, v plné soustředěnosti a pozornosti duše.

Opakováním myšlenek esplana rostou a sílí - dosahujeme tak trvalé paměti, obzvláště v mládí, kdy vzdělávajíce se vyplňujeme svými počitky esplana panenská, která jsou kvalitativně zdatnější než ta, jež se vytvoří v pozdějších letech. Proto lehčeji oživujeme své dojmy a představy z mládí než z let pozdějších. Počitky, vjemy a dojmy, které měly v dětství na nitro a cit duše výraznější vliv, a ty, které nám v mládí zpříjemňovaly bezstarostná léta, udržujeme v paměti až do pozdního stáří. Zakotvily silně do esplan a ještě zmohutněly a zesílily tím, že si je rádi připomínáme.

Myšlenky, které nemáme v paměti dlouho, můžeme snadno bez obnovování a připomínání zapomenout, neboť se vryly do esplan nedostatečně.

(124) Jemná hmota esplan je také ve své podstatě snadno porušitelná, máme-li nezdravou krev, otravujeme-li se různými jedy, tabákem, alkoholem, silnými léky, nedostatkem spánku apod. To vše působí hlavně na esplana v tu dobu se tvořící a ničí je. Vytvořená esplana mizí u starých osob často i se získanými představami již po několika dnech.

U lidí, jež těmto škodlivinám podléhají, se dostavuje snížená duševní dynamika, projevuje se nedostatečná paměť, z nedostatku tvořivé síly ducha mají malý zájem o vše, co vede ke vzdělání osobnosti, protože své schopnosti musejí čerpat z dříve nabytých dispozic esplan.

(125) V takovém případě však přicházíme k poznání, že nově vytvořená esplana lze určitými vlivy a jedy ničit i s jejich počitky, vjemy, představami a pojmy, získanými v poslední době.

U osob duševně nemocných můžeme ničit chorobné myšlenky a halucinační představy, které v esplanech dosud trvale a pevně nezakořenily.

V léčení dojdeme nejlepšího účinku, uvedeme-li nemocného do hypnotického spánku a vhodně volenou sugescí působíme, aby chorobné vjemy, myšlenky a představy z esplan mizely. Tímto sugestivním úderem do systému nemocných esplan přímo ničíme zhmotnělé útvary vyšinutého duševního dění.

Základ nemocných myšlenek a představ je psychofyziologický. Znamená to, že chorobné představy se vtiskly do esplanového systému buněk. Rozbitím esplan žádná představa nemůže být znovu vzbuzena, žádná vzpomínka

obnovena, jsou-li ony částečky, z nichž se esplana skládají a v nichž jsou minulé dojmy uloženy, zničeny a rozmetány.

(126) Jiným způsobem ničení hmoty chorých esplan je, učiníme-li náraz do tohoto esplanového systému uměle způsobeným šokem. Tím vznikne náhlá oběhová slabost, která se projeví ničivým účinkem na tato esplana, jež se vytvořila v poslední době, protože jsou mladá a neustálená.

Tento způsob léčby spočívá v použití určitých léků v silných dávkách. Nemocný dostane šok, oběhový kolaps. To je nebezpečný stav. Vznikne náhlá slabost se ztrátou vědomí a pak nastoupí silné křeče, podobné křečím při epilepsii.

Tento otřes má účinek na esplana. Pozorujeme, že zmizely posledně se vytvořivší šílené představy. Proč? V předchozí době vytvořená hmota esplan zmizela, rozpadla se i se svými chorými počitky, vjemy a představami. Přitom starší, zakotvenější chorá esplana se otřesem zakymácela ve svých základech a jejich síla se zeslabila - duše nemocného se osvobozuje a vyjasňuje. Vyvoláním nových šoků dosáhneme dalších léčebných úspěchů.

Takováto šoková terapie přináší 30-60 % případů schizofrenních psychóz zlepšení, mnohdy s úplným uzdravením.

(127) Nejlepší výsledky jsou u případů čerstvých, kdy hmota nových esplan je ještě mladá a nevyvinutá. Esplana, která se rozrostla a zmohutněla, nárazu odolávají.

Účinek šoku spočívá v silném otřesu esplan, čímž mladá a čerstvá esplana mizí.

Starší chorá esplana, projevující se na podkladě dědičnosti a formami stuporu a katatonie, u nichž vystupuje do popředí jistý druh zábran nebo brždění, nelze již tak dobře léčit.

U tvrdošíjných případů musíme šok několikrát opakovat. Každým opakováním se zeslabuje a rozptyluje ve své podstatě hmota v nedávné době vytvořených esplan. Rozpadáváním esplan se zeslabují a mizí v nich zhmotnělé choré myšlenkové útvary, jakož i zdravé, v té době přijaté.

(128) Všechny myšlenky se zhmotňují v esplanech a současně přecházejí do duševědomí, do paměti duše. Proto při léčení nepřekvapuje, že nemocný nepoznává ihned předmět vtisknutý do nového esplana, ač jej v poslední době znal a jím se zaobíral - je nyní pro něho cizí.

Teprve postupně poznává, že daný předmět už někdy viděl. Nepoznává jej, protože ztrátou starého esplana existuje předmět v novém esplanu osamoceně,

v jiné podobě a představě, nespojuje jako dříve širší obsah příbuzných počitků, ve kterých jej dříve znal.

Duše si pro znovupoznání z vlastní aktivity, ze sebe sama, vybaví kdysi viděnou věc, kterou si opětovným poznáváním uvědomuje.

Uzdravený může poznat i příčinu, v níž spočívala jeho choroba. Nové poznání vešlo do nových, zdravých esplan. Tím, že je zápis ještě mladý, neustálený, málo zářící a životný, nemučí už duši. Stal by se chorobným tehdy, kdyby na něm ulpěl s nepřiměřenou myšlenkovou úzkostí a stále se jím zaobíral do té míry, až by se stal vtíravým.

K vyvolání šoku je možné použít větší dávky inzulínu, kardiazolu, vysokofrekvenčního proudu apod.

(129) Při tomto šoku ničíme obojí: hmotu esplan i chorobné představy. Při likvidaci chorých esplan jsou současně se svým obsahem ničena i esplana zdravá, která se vytvořila v době nemoci. Této ztráty zdravých esplan se však není nutné obávat, provádí-li léčbu zkušený lékařský odborník. Zdravá esplana se získanou inteligencí z dřívější doby již nelze zničit. Stálým tvořením šedé kůry s jejími novými esplany máme možnost se dále vzdělávat.

Naproti tomu léčba hypnotickou sugescí vlastní esplano neničí, nýbrž odstraňuje pouze zářivé uzlíky, upjaté na paprscích esplan tím, že je známe jako chorobné představy a myšlenky, a proto opakovanými sugescemi můžeme na ně v tomto směru působit přímo k jejich zániku. Tento způsob léčby je sice namáhavější, zato zdravější, přímější a účinnější, neboť tak, jako můžeme choré myšlenky a představy sugescemi v hypnóze odstraňovat, můžeme zároveň novými sugescemi vštěpovat myšlenky zdravé a pro bdělé vědomí výchovné.

Léčba sugescemi prostřednictvím druhé osoby a také autosugestivní léčba nemocným samým působí na chorá esplana stejným způsobem i při plném vědomí pacienta. Ovšem průběh léčby je pomalejší a obtížnější. Jasný způsob léčby je blíže popsán ve statích o duševních chorobách.

19. DUŠE A TĚLO - SMYSLOVÝ ŽIVOT

(130) Lidskou přirozenost známe jako sídlo života, smyslového vnímání a dojmů a rozumové činnosti. Principem toho všeho je duše.

Základním prvkem myšlení je duše v plném rozsahu, totiž veškeré vnitřní dění s počitky, city, vjemy, pojmy, touhami a chtěním.

Pocity jsou jedinými prvky pro zákon asociativního spojení. Poznáváním věci je duše puzena k činnosti. Počitky, představy jsou popudem, aby duše přešla z podvědomé činnosti do vědomé. Popud je příčinou, že pasivní stav celé mozkové pracovny duše přejde do stavu aktivního. Spánek je odpočinkem a posilou celého mozkového nástroje. Při spánku jsou jen esplana schopna ze své autonomní činnosti podráždit šedou kůru, a tak získat duši pro vědomou činnost - probouzíme se. Též sama duše má přirozenou schopnost z vlastní aktivity opustit činnost podvědomou a vstoupit do vědomé činnosti, uvést šedou kůru i s esplany do činnosti a naopak.

(131) Při smyslovém poznání věci zasahuje rozum a vůle, a tím mají vliv na smyslovou stránku života. Je-li nějaká věc přitažlivá pro smyslovost, pozbývá přitažlivosti, zasáhne-li rozum svou úvahou a objasní pravý opak. Rozum chápe podstatu dobra i zla. Osvětlením v rozumu jsme uváděni do správných etických hranic.

Nejvyšší stupeň lidského poznání se projevuje v moudrosti, která poznává a uskutečňuje řád.

Vůle je řídící hybná síla, může působit dokonaleji než smyslovost, v životě určuje řádný směr. V duši poznává a rozkazuje rozum, vůle vede. Záleží na výsledku pěstování vůle, aby převládla nad nižšími chtíči, vášněmi a city a použila dynamické síly duše ke správným životním činům.

Vůle má hybnou moc nejen nad jinými schopnostmi, nýbrž i sama nad sebou. Vůle určí směr a pohne k činům, které rozum prozíravě stanovil. Stálým opakováním se dobré úkony vrývají do esplan, do tvárnosti duše, a jsou pro vůli pohotovostí. Stálou snahou je vůle schopna zdokonalení své moci a síly.

Vnitřní i vnější smysly mají nepříznivý vliv na vůli prostřednictvím myšlenkové činnosti. Hlavně nezřízená fantazie a nižší vášně zmenšují rozhodnost vůle.

Nevzpamatujeme-li se, nastupuje nemoc vůle, a to zaviněně od stavu přirozeného. Člověk slabé a nemocné vůle se neovládá, nedovede podřídit svou činnost a život vážnému cíli. Pak místo řádu vzniká nestálost a vrtkavost, které

jsou patrné hlavně u hysterie. Nastupuje nedostatek rozumné energie, vůle pak podléhá různým popudům, které někdy až odmítají svobodné rozhodování.

(132) Myšlenková činnost je závislá na anatomických a fyziologických podmínkách mozkoesplanového systému. Je-li tento systém porušen, je porušena i myšlenková činnost, a to podle stupně narušení. Proto i paměť závisí na zdravé krvi a na zdatné, zdravé, pružné, nikoli na nemocné a unavené šedé kůře, aby myšlenky a vzpomínky byly intenzivní, a tak dovedly dráždit esplana k asociační činnosti.

K vnitřní struktuře myšlenky pomáhají tělesné orgány dodáváním materiálu, s nímž myšlenka pracuje. Smysly a obrazotvornost dodávají mysli předmět.

Z toho lze chápat fyziologická fakta, že zdravý a dokonalý mozek se svými esplany pracuje dokonaleji a lépe připravuje asociativní činnosti materiál k myšlenkové práci. Ta je nepřímo vázána na předchozí činnost nervovou, smyslovou a hlavně esplanovou. Je-li některá z těchto činností porušena, trpí i činnost myšlenková vlivem přirozeného poměru jedné činnosti k druhé a nepřímé závislosti na dodávání materiálu k myšlení.

(133) Z esplanového vědomí si uvědomíme obsah, poznáváme počitky, vjemy a představy, které určují konkrétní věc, avšak jsou v něm i pojmy, které nemají vlastnosti konkrétní, jsou abstraktní.

V obsahu vědomí je část smyslově poznaná, která představuje konkrétní znaky věci, a část abstraktní, v níž je představa konkrétní věci zpracována v pojem, který již vyjadřuje obsah věci a je vlastní známkou intelektuálního poznání. Ve vědomí je poznání jako celek. Tato abstrakce je řádu fyzického. Abstraktní činnost může postupovat dál až k takovému stupni abstrakce, v němž existuje čistý řád myšlenkový čili metafyzický, kde se intelekt nezabývá vlastnostmi hmoty, nýbrž podstatným charakterem věcí, které se snaží vyjádřit dokonalým pojmem - tam má ráz absolutna.

Toto další zpracování smyslového vnímání samostatným způsobem jde dále než smyslové vnímání, hlouběji k věci a nevzdaluje se od konkrétních faktů. Tyto poznatky o intelektuální činnosti patří k duchovně vědeckému zkoumání, které má dát zadostiučinění dnešní snaze o hlubší poznání člověka a jeho ducha.

Myšlenkové poznání je hlubší než smyslové, jelikož postupně proniká k bytostnému jádru.

Celá myšlenková schopnost je svou povahou taková, že poznává abstraktním způsobem. Proto není myslitelný ani jediný její úkon, který by nebyl abstraktní.

V intelektu není nic, co neprošlo smysly, předmět v intelektu je však abstraktní a univerzální. Myšlenková činnost nese znamení abstraktních,

univerzálních pojmů. Je v nás život ducha, nejvyšší psychická možnost.

(134) Intuice jako bezprostřední zření:

Intuice ve vlastním smyslu znamená postřeh věci v konkrétní skutečnosti.

U subjekta je intuitivní poznání mnohem dokonalejší, protože se zaměřuje na bytí věci tak, jak je, v celé její univerzálnosti, pokud ji lze spatřit. Jasnovidec má dokonalé poznání. To se děje vnitřním světlem, tím, že předmět dostane v mysli psychickou existenci. Z tohoto hlediska je intuice pozorována spíše metafyzicky, kdežto v konkrétní intuici spíše psychologicky. Tyto všechny poznávací schopnosti patří k lidské duši, která je jediným principem života. Lidská inteligence je svou povahou nedokonalá, stupeň její pronikavosti, chápavosti a poznávání je malý, pravého poznání skutečna a pravdy se musí dopracovávat. Opak platí u jasnovidce, který skutečnost poznává svým vnitřním světlem.

Logický soud a intuitivní předpoklad nejsou u průměrného člověka v rovnováze!

(135) Snahové napětí v animálním smyslovém životě:

Lidský smyslový život má mimo vnímání ještě jinou stránku. Představíme-li si věc, buď nás přitahuje, nebo odpuzuje. Přitahuje-li, budí naše chtění či žádosti. Princip, z něhož vychází snaha, je smyslová vůle. U člověka existuje mimo smyslové snahové napětí ještě vyšší snaha, tj. rozumná vůle, která jde za poznáním rozumovým. Lidská vůle je též volní napětí vyššího druhu, které jde za intelektuálním poznáním dobra a zla. Má své projevy vášní, které jsou vyšší než smyslové, a proto je lze nazvat city.

Z poměru snahového napětí k dobru nebo zlu lze vypozorovat všechny hlavní vášně. Proti překážkám a nesnázím se život brání vášněmi a emocemi, které znamenají výbojnost a sílu. V člověku je schopnost a vznětlivost. Jejich projevy jsou vášně, podporující snahové napětí k překonání obtíží a nesnází. Láska je hlavní zdroj, z ní vycházejí všechny vášně: žádost, radost, touha, nenávist, útěk, smutek, naděje, zoufalství, odvaha, strach, hněv, vzlet, snaživost, vznětlivost.

(136) Vášně a city mají dvojí stránku: fyzicko-biologickou a psychickou. Biologická stránka značí organický projev, který působí hlavně při neovladatelném projevu rušivě na oběh krve, na ústrojí dýchací, na činnost srdce atd. Navenek se projevuje pohybem, gesty, křikem apod. Psychická stránka značí změny, které se projevují ve vědomí jako libé nebo nelibé. Jsou to již počitky, které neznačí vášně a city, nýbrž je předpokládají a vyjadřují. Vášeň nebo emoce je pro subjekta organická změna libá nebo nelibá, a je vnímána jako změna.

Jako projev snahového napětí pro dobro vzniká jen láska. Je-li dobro vzdáleno, vzniká touha. Je-li dobra dosaženo, touha je uklidněna, vzniká projev zadostiučinění, radost.

(137) Volní život:

Vůle svobodně chce nebo nechce. Toto rozhodnutí chtít nebo nechtít je závislé na rozumu a jeho soudu. Svobodný úkon vůle vychází z vůle samé. V psychickém životě je patrno, že chceme věci, po nichž toužíme smyslově, a máme vědomí a pocit, že po nich toužíme. Máme touhu po smyslovém dobru, které působí svou přitažlivostí na vůli. Poznáváme smyslovým svobodným soudem rozumu, který musí být praktický a univerzální, věci dobré od škodlivých. Tyto abstraktní úvahy má jen člověk. Lidský intelekt si dovede učinit pojem o dobru tak, že je v něm soustředěno, že obsahuje vše, co je dobrého v jednotlivostech, a povstává v něm ideál dobra, pojem univerzálního dobra. Tento ideál existuje v abstraktním řádu, jenž vychází ze zdroje aktivity duše. Chtění je svobodný úkon lidské vůle a jeho předmětem je univerzální dobro. Rozumná lidská vůle je schopností, která je bezprostředním principem chtění a úkonů, jimiž se člověk snaží dosáhnout univerzálního dobra.

Základ svobody je v rozumu, vlastní svoboda pochází z vůle. Vědomí svobody znamená vědomí síly, čeho jsem schopen, k čemu mám možnost. Dokonat - provést celý úkon nebo neprovést, je známkou schopnosti, která se svobodně rozhoduje.

Čím dokonalejší je rozvaha, rozbor a úvaha, co je lepší, tím svobodnější je úkon lidské vůle. Chtít zlo předpokládá nedokonalost, omyl. Je to známkou nedokonalé schopnosti, nedokonalé svobody. Svoboda je vlastnost inteligence a vůle, kterou člověk může určit sám ze sebe. Musí však znát i dědičné vlastnosti a nectnosti, které při uplatnění svobodného rozhodování předem vymycuje.

(138) City vůle jsou složeny z různých duševních prvků. Jsou city náboženství, city povinnosti, city mravnosti. Hlavním činitelem je intelekt. Oddá-li se člověk celým životem dobru a vůli, prožívá v sobě zadostiučinění a vědomí vyplněného cíle, blažený klid.

Nejhlubší zážitky jsou náboženské a metafyzické. V metafyzickém zážitku člověk prožívá konečný a nejvyšší smysl, neboť si osvojuje věci svým vnitřním duchovním světlem. Zážitky blaženosti záleží v činnosti duše. Proto psychická příčina nudy je vždy v nedostatku činnosti.

Obdobné však jsou i vášně (emoce) - touha, radost, hněv, odvaha, naděje. Jsou to projevy snahového napětí nižších schopností, žádostivosti a vznětlivosti. Je v nich prvek organický a psychický. Organický se projevuje fyzickou změnou,

psychický je patrný po předchozím smyslovém vnímání předmětu, který budí přitažlivost nebo odpor, stačí jen představa.

(139) Vášně jsou usměrňovány city vůle, jež vycházejí z její duchovní schopnosti, a přidávají vášním duchovní ráz. Jsou pak čistší a usměrněnější, ukázněné, neboť se uplatnila rozumná stránka ducha.

City vůle jsou dokonalejší. Láska jako projev vůle je víc než vášeň lásky smyslové. Je to přátelství, které vzniká z duchovní krásy, jež náleží do řádu nadsmyslného a metafyzického. Krása tělesná budí vášeň lásky a není stálá. Je proměnlivá a dá se smazat krásou silnější. Duch se může vznést láskou i k vyšším věcem nadsmyslovým, ke kráse, k ideálu, k Bohu atd. Vznikají city estetické, které mají v sobě prvky intelektuální.

City vůle předpokládají vyšší sílu ducha. Vypěstuje-li si člověk síly ducha v projevech citů vůle, získává si vědomí duchovní hodnoty osobnosti a ušlechtilosti. V tom spočívá charakternost a odpovědnost, člověk se zdokonaluje.

Vášně a city jsou hybnou silou snahového napětí žádosti i vůle. Ovlivňují obě schopnosti, aby svou aktivitu obrátily k dosažení dobra, nebo k odstranění zla. Jsou to dynamické prvky hybných schopností, které činí činnost intenzivní a stávají se pravým principem individualizmu v oboru duchovním.

Vášně vzbuzují hnutí fyzické, např. radost z překypujících pohybů, vyjádřených smíchem, zpěvem. Naopak smutek se projevuje uvolněním svalstva, poklesem životních funkcí, slzami, bolem apod. Člověk je veselý, proto si zpívá, je smutný, proto pláče apod. Mnohdy, je-li znemožněn vnější projev, zmizí i emoce, vášně. Všechny stavy emotivní a afektivní jsou vázány na projevy psychické a biologické, jsou dílem oživeného orgánu, spojeného ze dvou prvků.

(140) V psychických příčinách emocí se skrývá i melancholie, patřící do řádu nižšího podvědomí. Člověk je smutný a neví proč, v jeho nitru jsou melancholie a smutek, zaviněné neusměrněnými představami, které se uvolnily, odpoutaly od vědomé aktivity duše, jež pak mají hybnou sílu a vyvolávají emoce a city. Představy samy o sobě nepůsobí na každého stejně: jednoho rozesmutní, jiného rozveselí. Tedy sama představa není ani smutná, ani veselá. Podkladem fyziologické nauky je, že city a emoce se zrodí jen hrou uvolněných představ, které ve vědomí zápasí z vlastní síly jako vetřelci, a to působí bolest. Jejich souhrn v usměrnění a jejich připoutání k vědomé aktivitě duše působí radost.

Rovněž emoce utajené a skryté v podvědomí, zvrácené, dědičně zatížené, vůlí potlačené či neprobuzené, mají účinek na melancholii. Je nutné je odpoutat a podrobením rozboru je učinit vědomými.

(141) Myšlení je psychofyzický pochod. Není to jen výsledek práce, obrazotvornosti, asociativních postupů a spolupráce spojováním rozptýlených představ, nýbrž je tu i dvojí účinnost, fyzická a psychická, tvořící celek, která vytváří cílevědomou činnost. Člověk je psychofyzická jednotná skutečnost a všechny jeho životní projevy mají základ v principu života, v duši. Pokud se oživuje tělo, je její život biologický a dá se biologicky pozorovat. Jakmile se však projevuje psychickými jevy, pudem, smyslovým poznáním, spontánní vůlí, hněvem, touhou, vášněmi, prozrazuje se jako psýcha - duše.

Vyšší částí duše je lidský duch. Nejsou to dva rozdílné principy, nýbrž jen druhá, vyšší část téže duše. Duch je nositelem vědomé činnosti. Jeho činnost je nad časem a prostorem. Duch přemýšlí, hledá smysl a obsah, hodnotí život, rozumí věcem i životu, reflektuje (zajímá se a přemýšlí, hodnotí) vlastní lidskou činností sebe sama. Reflexivní činností ducha si člověk uvědoměle opakuje to, co prožil bezprostředně, přímo a neurčitě. Přitom může korigovat a usměrňovat vše, co bylo v bezprostřední činnosti neurčité a nejasné. Lidé žijící jen v bezprostředním poměru k věcem a životu jsou plni zmatku a neurčitosti. Často si utvářejí v duševním životě různé komplexy, např. pocit méněcennosti, a jimi trpí.

Reflexivní činností ducha si člověk uvědomuje své vlastní JÁ jako nositele všeho prožívání. Rozvahou může poznat přesněji pohnutky a důvody rozhodování. Touto rozvahou se projevuje duch svobody a zároveň nejvyšší zákonitosti života.

(142) Plné vědomí kontroluje činnost vnějších i vnitřních smyslů, např. obrazotvornosti. Normální stav znamená bdělost ducha reflexivní myšlenkovou prací a svobodným rozhodováním vůle. Myšlenková činnost soudí a usuzuje, vůle směřuje k ideálnímu dobru a vede tam i ostatní.

Celek duševního života spojuje dohromady všechny schopnosti, jedna druhou ovlivňují. Smysly jsou podřízeny myšlenkové schopnosti, vůle má v moci všechny, kdežto zase všechny jiné mají svým způsobem vliv na vůli. Rozhodování vůle je závislé na rozhodování rozumu. Rozum chápe podstatu dobra, proto poznává nepoměr mezi dobrem a mezi jednotlivými věcmi, které mají v sobě část dobra.

Nadbytečná energie má být mírněna přímo instinktivní elegancí a umírněností ducha a citu. K tomu je nutné potlačování vášní a pudů, aby člověk nabyl instinktivní elegance. Musím milovat a vyhledávat vyrovnanou činnost, v níž se účastní duch i tělo - tělo jako zrcadlo duše. Musím jednat správně, abych dospěl k životní kráse a dobru.

(143) Myšlenkové poznání je duchovní. To platí i pro schopnost, a princip, z něhož vychází, je duchovní, tj. nezávislý na organičnosti a na hmotě, je svébytný a činný. Činnost organická a hmotná není schopna reflexe (ucho neslyší, že slyší, oko nevidí, že vidí). Je tudíž reflexivní činnost nehmotná, duchovní, nevázaná zákony hmotnosti.

Vůle a její svoboda prozrazuje tytéž vlastnosti nehmotnosti a duchovosti lidského života, tj. duše. Proto i snaha vůle po ideálním dobru dokazuje nehmotnost volní činnosti a jejího principu. V lidské duši platí duchovní a samostatná činnost, proto je i její zdroj duchovní a samostatný. Lidská duše je jednoduchá, tzn. že není složena ze součástí kvantitativních a součástí bytostních. Je proto nerozložitelná. Že opravdu nemá kvantitativní složky, je patrné z povahy její duchovní činnosti. Činnost není vázána na prostor, čas a kvantitu, tedy ani na její princip. Duše je schopnost reflexe nad sebou, nad svou činností, proto nemá hmotné části. Sama duše je samostatná a samočinná, vnímá přímo, tudíž není závislá na myšlenkové činnosti smyslové, na obsahu a materiálu v esplanech. Naopak závislost na smyslovém vnímání a obrazotvornosti působí tak, že nás unavuje.

(144) Prvním úkolem lidské duše již u nemluvněte je, že ve spojení s tělem je oživuje, živé tělo poznenáhla roste, vnímá, myslí. Duše ho oživuje a je principem všech životních úkonů, až si v těle vytvoří nutné podmínky ke své činnosti. Dokud nejsou v těle podmínky k vnímání předmětů, dokud nepracuje smyslová schopnost, není duše schopna své duchovní činnosti. Duše tělo oživuje a činí jej schopným vegetativního a smyslového života. V její duchovní potencialitě zůstává myšlenková a volní schopnost, která není organická.

Duše je ustavujícím prvkem živého těla, proto je v celém těle, které oživuje. Protože je jednoduchá a nedělitelná, je celá v celém těle, avšak není celá v každé části těla svou myslící, rozumovou a volní činností a schopností. Její síla a schopnosti jsou v těle umístěny podle organických součástí. Ve své duchovní potencialitě může za určitých okolností své vlohy, schopnosti a síly uplatnit i na kteroukoli část těla, aby viděla, chutnala a slyšela např. prsty, zády, lýtky atd., aby v téže schopnosti se umístila v prostoru a dala svou činnost znát, jak bude uvedeno v dalších statích.

(145) Z dynamické pohyblivosti se rodí vášně, tj. projevy smyslového snahového napětí, které vznikají z představ dobra nebo zla, a působí v člověku i organickou změnu. Ve vášních je skryta mocná životní síla, ženoucí člověka k předmětům záliby a uspokojení. A protože jsou spojeny s organickou změnou, jsou vášně obsaženy ve smyslovém snahovém napětí a nikoli ve vůli. Vůle je duchovní schopnost, tíhnoucí k dobru.

Celý život člověka i s jeho vášněmi musí být podřízen vedení rozumu a vůle, neboť vášnivost působí na lidský organizmus a strhuje jej s sebou, takže člověk v síle vášně je jakoby ochromen nebo opojen, a jeho rozum je postižen. Sebevýchovou může člověk s předcházejícím soudem rozumu dosáhnout zdatnosti a ctnosti, aby i vůle pohnula jinými schopnostmi. Rozum sám může svým hlubším způsobem pořádat a určovat svou vlastní činnost.

(146) Znakem rozumného člověka je schopnost správně uvažovat o tom, co je pro něho dobré a prospěšné, co slouží správně vedenému životu. Musí být praktický a činorodý, aby podpořil sklony k dobrému jednání podle pravdivého úsudku a norem. Dá-li se někdo vést libostí nebo nelibostí z vášně, není mu jasný ani podnět, ani to, že účel je jeho povinností, že má volit a jednat pro cíl. Nerozvážnost, nestálost a nedbalost jsou dnes rozšířené a pocházejí často z pohlavní nezřízenosti.

Vášně samy o sobě představují duševní sílu, kterou lze užít dobře nebo špatně. Člověk vlivem vášní dovede jednat rychleji a důsledněji. Vášnivá stránka má v lidském jednání často převahu nad nezřízeným způsobem života. Vášně se stávají mravně dobrými nebo zlými, jsou-li dobrovolné, tj. užívá-li se jich buď podle rozumu, nebo proti němu.

Vášnivost je živelná síla života, které se dá sebevýchovou užít k intenzivní práci a k radostné činnosti. Není-li jí užito správně, dovede však škodit a život zničit. Velký vliv na pohyblivost vášní má lidská obraznost. Vášnivý projev je přímo závislý na představě v obraznosti. Tyto představy, ať už normální, zveličené nebo přímo chorobné, mají hybnou sílu v psychickém životě a přirozený vztah k činu. Obraznost je třeba vychovávat, aby měla přirozeně dobrý etický a ušlechtilý vliv na projevy vášní.

Nesmíme se oddávat výstřednímu snění a bludům o životě, o slastech a požitcích, neboť fantazie skutečný život zkresluje. Zvláště bouřlivě se chová k projevům sexuálního života. Skutečnost je střízlivější a má své zákony. Obraznosti je třeba užívat pod kontrolou rozumu, zdravě, pokud rozum směřuje pozitivně k ušlechtilým představám, sloužícím kráse a umění.

(147) Zanedbaná výchova vášní a pudů (hlavně sexu) život člověka deformuje.

Sdružené shluky pochybených myšlenek, citů, afektů, dojmů a představ, potlačovaných výchovou a společenským životem, tvoří již od dětství „komplexy“, které se nesmazatelně vtiskují do esplan tzv. vrchního podvědomí, stávají se tak soustavami sil a tvoří v duši individua tajemný nepokoj tím, že tyto myšlenky a představy nebyly rozumově vysvětleny, ale již v zárodku násilně potlačeny, a tak se odpojily od asociací.

Mezi různě potlačené komplexy řadíme na první místo ty, které vznikly z pohlavního pudu. Ten zůstává nejsilnějším. Je-li zatlačen zpět do podvědomí donucovacími prostředky nesprávné výchovy, zaměstnává polovinu sil a myšlení u všech bytostí, jejichž sobecké JÁ nebylo schopno se podrobit, a vyvolává výbuchy nejrozmanitějšího vzrušení se všemi vášnivými záchvaty, jež pohlavní pud zahrnuje. Pak celá blízká i daleká orientace života tohoto jedince zůstane v závislosti na onom „citovém nárazu“ z prvních let. **Normální přirozený sex je však zdrojem životních sil pro zdravý tělesný a duševní vývoj.**

Dítě, které násilnou drezuru svých přestupků přijme trpně a bez odporu, tyto komplexy nemá. Nevytvoří se u něho tzv. psychologický traumatizmus, který by později ve zralém věku nebezpečně ožil.

Tento nepokoj komplexů vrchního podvědomí ruší a vysiluje nervovou soustavu. Vznikají různé psychózy a nastupuje stav jakéhosi „dosebeobrácení“, jímž se člověk stává nervózním, a duši, která je obdařena různými stupni vyšších schopností (neboť lidská duše se rozpíná daleko za vědomí), mnohdy inspiruje k aktivitě pro krásu a lásku k určitému dílu.

(148) U mnohých malířů, sochařů, hudebníků, básníků a literátů byl příčinou jejich tvorby základní neklidný komplex z dětství, který v nich probouzel dar tvořivosti a učinil podvědomí viditelným tím, že svou obrazotvorností tvořil formy, které si promítal navenek. Inspirace děl byla jen výlevem náhražky jakési radosti z vnitřní bolesti.

Aby takové dílo vzniklo, musel existovat komplex potlačeného sexu buď zásahem zákona dědičnosti, či zásahy jinými, dostavila se neuróza a byla spolupříčinou, reflexí k aktivitě duše - tvoření geniálních představ, prýštících z duchovní krásy.

Člověk, jemuž štěstí a spokojenost takřka září z očí, nikdy netvoří a nevymýšlí - nýbrž jen ten, kdo má smysl pro krásu, která jde za poznáním rozumovým a chce, anebo člověk stále vnitřně neuspokojený - štvaný.

Takřka každý umělec je nervózní a každý nervózní člověk se zaměstnává intenzivním vnitřním životem, myšlenkami a city, je plný subjektivních úvah a fantazií. Patří tak mezi typy introvertní, neboť tyto niterné reakce jsou pro jeho duši nejvýznamnější. Opačný proces je extroverze - člověk obrácený navenek, k světu, jehož duševní obsahy se vynořují na povrch a navazují složité a významné vztahy s vnějšími objekty. Extrovert se snadno seznamuje, rychle se přizpůsobuje, je ho všude plno. Introvert je navenek nenápadný, jeho vztahy k okolí jsou poměrně chudé, reakce na vnější podněty zpomalené, přizpůsobení nevýrazné a těžko měnitelné.

(149) Introverze se většinou vyskytuje u osob s nervovými poruchami pocházejícími z neuróz, potlačených představ nebo ze zděděné dispozice. Takový člověk se snaží vyléčit, očistit prostředky rozumovými: přemýšlí, jak by se vyprostil ze své neurózy - je inspirován k tvorbě díla. U koho nedochází k uplatnění rozumu a vůle z lásky k sobě, tam dochází ke zhoršení nervové choroby a dotyční mnohdy končí v ústavech. U těch, jejichž duch je silný a rozumově vzdělaný a sexus zvlášť vyvinutý, inspiruje duši k velkým dílům a činům - tělo se však předčasně rozrušuje, stravuje a ničí. U dívek však slabý duch, vyvinutý sexus s dědičnými sklony, nedostatečná kultivovanost a zanedbané rozumové vzdělání vedou k prostituci.

Učiní-li psychoanalýza potlačené komplexy a zvrácené popudy erotického života u bytostí zjemnělých, a tím nervově chorých, vědomými, zničí mnoho z krásných umění, která by u mnohých z těchto příčin vzešla. Podnětem k nejvyššímu stupni vývoje vzdělanosti a kultury je neuróza, a mnohé umělecké dílo je výplodem pudů. Sexuální cit a cit pro krásno jsou dvě funkce naší nadpřirozenosti. Každá má své zdroje, své příznačné rysy, své zákony a svůj vývoj.

Komplexy samy o sobě nebudou ničím, nebude-li duše mít zvláštní moc, aby z vlastní schopnosti a citů vytvořila formy.

Normální člověk, dědičně nezatížený, tyto impulzy rozmanitých komplexů a potlačených představ překoná vlastním rozumem bez obtíží. Pouze ti, jejichž rodová dispozice je podkladem k neuróze, na nich ztroskotají, nebo dosáhnou úspěchu jen psychoanalýzou, která je učiní vědomými. Umělec na ně za příznivých podmínek reaguje podvědomě.

(150) Sex a erotizmus nejsou v umění vším - jsou právě jedněmi z těch prvků, které jsou společné mnohým tělesným funkcím, jejichž syntéza byla postavena do služeb těchto mnohonásobných funkcí, a to na základě daného množství síly, aby byla vzpruhou, ale nikoli zákonem tvoření.

Zdrojem lidského činu je rozum a vůle, tzn. duchovní schopnosti. Rozum, v němž vrcholí vědomí a svobodné rozhodování, je schopen tvořivosti a svou činností dosahuje cíle. Proto je třeba si uvědomit samostatnost této duchovní vrstvy v člověku, její potenciál a funkci.

V člověku je zakotven rozumný a svobodný průběh života. Vlastní ideu jednání, která prochází myslí, mnohdy jen letmo, podle ní jedná. Jen tehdy je úkon dokonale lidský, pokud je uvážený a svobodný, ne pouze živočišný. Živočich neuvažuje, žije přítomností, kdežto člověk uvažuje o minulosti i budoucnosti.

Chceme-li snížit rozumovou činnost a odvést ji od skutečnosti, předkládejme někomu např. denně opakování stejné písně. Zpěvné akordy mu budou stále znít v duši a účinkovat jako nucené a vtíravé představy. Tím celou činnost ducha zaměstnají a převedou na jiný směr.

(151) Rozum dává určující prvek vůle: určit úkon znamená vést jej k cíli a dát mu jeho vlastní podobu a smysl.

Z duševní schopnosti, zdatnosti, vzchází lidská aktivita a vede k cíli, kterého chce dosáhnout. Dobro budí snahu po ukojení vytvořením uměleckého díla. Takové dobro má pro člověka přitažlivou moc. Probouzí volní napětí a je hybným činitelem pro duši. Dobro se stává cílem aktivity a schopností, a tím i celé duše, neboť lidský duch se dostává do pohybu právě svými schopnostmi a aktivitou, aby dosáhl cíle, který si předsevzal.

Psychický obraz cíle, který sleduje, je v mysli člověka reprodukován a budí sympatii, projevuje se jako touha a láska k dobru, a tak se rodí předpoklad díla.

Tato duševní činnost člověka uspokojuje, budí v něm blaženost, která mu je vlastní a zároveň nejlepší činností.

Nehledáme jen blaženost posledního cíle, nýbrž též blaženost přirozenou, která je na tomto světě sice přechodná, ale budí lásku, štěstí, radost, spokojenost a klid. Toto pojetí štěstí a blaženosti zdůrazňuje zdokonalení člověka podle jeho nejvyšších hodnot a schopností, z něhož plyne blažená radost a láska.

(152) Celý člověk je stvořen pro činnost a je pro ni vybaven svými schopnostmi. Proto je na omylu ten, kdo hledá štěstí v nečinnosti, v útěku od života, smutku nebo touze po smrti.

Nejlepší lidská činnost je činnost rozumu, pokud je aktivní podle vypěstovaných sil a vede a řídí činnost vůle i smyslů, aby byly činné podle duchovní síly - ctnosti. Tím se dostává celé lidské činnosti přirozeného správného rytmu. Síly nebo ctnosti rozumu jsou moudrost, chápavost, věda, rozumová schopnost a umění. Poslední dvě patří do praktického řádu, moudrost, chápavost a věda zdokonalují rozum v řádu poznání.

Umělec s dědičnou dispozicí k umění se vyznačuje citlivostí. Narodil se s mimořádným smyslem pro krásu. Láska k umění ho žene k tvořivosti, která vychází ze zdroje aktivity duše. Láska k dílu je náklonnost duševního rázu a umění přidává k síle života krásu. Láska jako projev vůle je víc než vášeň smyslné lásky. Je to touha po kráse a ideálu. Vznikají zde estetické city, které v sobě mají prvky intelektuální - prýštící z duchovní krásy. Člověk se svobodně rozhoduje ze svého rozumu a vůle, a je to lidská duše, která je jediným

principem k vytváření díla. Z poměru volního napětí pro krásu a umění je v člověku schopnost a vznětlivost, vášně, z nichž první je láska, ve které je prvek organický a psychický, aby se uplatnila rozumová stránka ducha. Láska je hlavním zdrojem všech vášní, které znamenají výbojnost a sílu k překonání obtíží a nesnází při tvorbě díla. Rozumná lidská vůle je schopnost, která je bezprostředním principem chtění a úkonů, jimiž se člověk snaží dosáhnout toho, co si předsevzal. Každá krása pudí k činnosti. Je to účinek, který je jí vlastní, a to od nejnižší smyslnosti až po nejvyšší duchovnost. Kdybychom odstranili z duše umělce cit a lásku, bude jeho dílo studené a drsné.

Umělec-citlivec má velkou sílu sublimace a jistou slabost potlačování mezi velmi mocnými popudy. Je to věčná neukojenost. Přizpůsobí-li se tomuto složení „princip duše“, který jde za rozumovým poznáním, a neosobní vynalézavost - vzniká umělecké dílo.

(153) Smrtí těla zaniknou naše čidla i esplana s jejich počitky, vjemy a představami. Byly totiž určeny pro aktivní činnost vědomého dění duše v pozemském žití.

V posmrtném životě nebude duše už závislá na čidlech a esplanech s jejich počitky, vjemy, pojmy a představami, nebude je potřebovat, neboť co se kdysi upnulo v esplanech v současném uvědomění, přešlo i do duševědomí, do niterné paměti duše.

Duše v posmrtném životě ve své aktivitě dále myslí, rozumí a chce. Pro schopnost vegetativní a smyslovou (čidel) zůstává v ní vloha pro případ, že by se s tělem znovu spojila. Samotná duše je v sobě poznatelná a svébytná, s nepřetržitou samočinnou duševní aktivitou, ve které vycítí svůj božský původ. Pro čistou duši to bude nejdokonalejší a nejvznešenější život v ní samé. Bude se pohybovat v absolutní svobodě, čímž dosáhne dokonale přímého poznání své podstaty v blaženosti a nekonečné radosti.

20. DÍTĚ A VÝCHOVA

(154) U narozeného dítěte jsem za pomoci nejlepších citlivců nalezl již vytvořená a tvořící se esplana se šedou kůrou v nesčíslném množství, dosud čistá a prázdná, čekající, co cenného a ušlechtilého do nich bude zaseto. Esplana jsou připravena pro přijetí počitků, vjemů, dojmů, obrazů, představ a pojmů tohoto světa k utváření duševního života, k lidskému projevu jeho dosud čisté a nevinné duše - připravena k obohacení se výchovou z různých poznatků, k vytváření vznešeného vědomí veškerých ctností, charakteru, moudrosti, citů, k dosažení všestranné inteligence pro dobro, nebo naopak pro zlo.

Esplana, tyto zářivé obláčky, nejsou ničím jiným nežli odrůdou buněk téměř nehmotných, jejichž podstatou je zářivá energie, která svým speciálním uzpůsobením a vlastností je schopna za aktivity duše přijmout všechny počitky, vnímané smysly.

Tento nepřehledný svět prvních esplan, která si dítě přineslo na svět, jsem nazval „panenská esplana“, a to na rozdíl od těch, která se teprve tvoří postupným růstem šedé kůry.

Tato panenská esplana mají nejvyšší životnost až do nejpozdějšího stáří (esplana vytvořená v pozdějších letech mají životnost kratší), a proto jsou prvními nositeli základních kamenů, poskytnutých výchovou pro budoucí duchovní život člověka a vytvoření mravní osobnosti.

(155) Na tomto základu se má již v primitivním stavu při vznikání esplan ze smyslových postřehů dítěte budovat vychovatelství. Pedagogiku je tudíž nutné pojímat jako umění. Tyto základní kameny, poskytnuté správnou výchovou, nikdy z duše dítěte nevymizí, ale zůstávají jako vzor, buď dobrý, nebo nebezpečný, pro další konstruktivní rozumovou a myšlenkovou činnost veškerého duševního dění.

Tento vzor všech základních kamenů (počitků, slov, dojmů a obrazů) dítě přijalo pasivně, proto zůstávají trvalé. Přijalo je, protože je muselo přijmout, bez jakékoli vlastní abstraktní činnosti k vytvoření určitých pojmů a představ, tedy bez možnosti, aby je samo mohlo korigovat a případně zamítnout. Probouzením rozumu se tato vlastní abstraktní činnost u dítěte začíná postupně vyvíjet. Nejdříve je nutné dítě a jeho vývoj poznat, a teprve pak je možné ho správně vychovávat.

(156) Dítě je původně po duševní stránce čistá přirozenost a důvěra, což jsou znaky pravé subjektivity. Vychovatel nesmí omezovat přirozenost, důvěru, odvahu a produktivitu nevhodnými pravidly, „drezurou“. Tím by porušil a omezil

jeho původní volnost vůči okolí, dítě by se vzdalo plného styku s objekty a stávalo by se podle síly drezurních zábran strnulým a podrážděným, takže by se pak jistým důležitým věcem a situacím vyhýbalo.

Proto je nutné respektovat a spíše podporovat subjektivitu jeho osobnosti. Matka, jako první vychovatelka, nesmí dítěti říkat: „Ty jsi hloupé, pitomé, neohrabané - nic nedokážeš. Nikam tě nemohu poslat, všechno pokazíš...“ apod. Potlačovala by tak v dítěti původní přirozenost a mohla by u něho vyvolat bojácnost a udělat z něho opravdu hlupáka a zaostalce.

Správně má říci: „Jsi chytré, šikovné dítě, dokážeš to, ale teď jsi právě přehlédlo chybu (kterou mu vysvětlí), které se příště vyvaruj.“

(157) Špatnou výchovou, chybnou drezurou, kterou dítě do panenských esplan přijímá, vznikají ustrnulé podmíněné reflexy. Takový človíček je přesvědčen, že kdyby zákaz daný drezurou překročil, stalo by se něco strašného, a drží se ho proto za všech okolností. Kde si není jist úspěchem, tam raději nejde, aby se vyhnul nepříjemným zážitkům. S postupující zkušeností roste počet takových sebeomezení a zdravou důvěru subjektivity dítěte nahrazují podrážděnost a strach, vytvářející pomalu kolem subjektu drezurou strnulý krunýř, v němž jeho JÁ je v duševních projevech spoutáno, trápí se a dusí. Je to jakási psychická skleróza z toho, že duševní JÁ nechce znovu trpět a upadá do utrpení ještě většího. Tento pochod vzdalování se od skutečnosti se stupňuje k osamocenosti, bezmocnosti až zoufalství, neboť ulpěl na nesprávném cíli.

Propuká krize: duševní JÁ má na vybranou buď zahynout, nebo se vypořádat se skutečností bez ohledu na drezuru. Toto sebeuvědomění a sebenalezení nepřichází vždy v plné míře a mnohdy zanechává v esplanech stopy, které jsou příčinou duševních poruch.

(158) Z pedopsychologie dnes víme, že výchova, která staví převážně na rozkazech, trestech, bití, domácím vězení (místo výkladů, přesvědčování a domluvy), vede k tělesnému, a hlavně duševnímu znetvoření individua.

Takto vychované dítě nemůže v období dětství a puberty na tuto tvrdou duševní a tělesnou tyranii reagovat jinak než vzdorem, psychoneurózou, vegetativní neurózou nebo návykovými chorobami.

Když však dospěje, osamostatní se a nabude volnosti v jednání, když již není vázáno pouty učitelů, rodičů, zaměstnavatelů, prostředí a společnosti, propukají veškeré potlačené pudy a touhy, mnohdy i se vší brutalitou a explozivností, jako protest a odplata za veškeré nepochopení, ponižování a utrpení v dětství a dospívání. Není pak divu, že jsou z nich sadisté, kteří se normálně odreagovávají nejčastěji ve snu, ale i pitím, rvačkami, bitím manželek a dětí a týráním podřízených, dokonce dochází i ke zvěrstvům a vraždám.

Po takovéto výchově se ušlechtilé lidské city zvrhávají ve zvířecí, dobro ustupuje zlu, kvetou homosexualita a perverze všeho druhu, podvody, násilí, nabubřelé fráze, klam, lež, brutální násilí, krádeže a vraždy.

Neznalá, nerozumná a nepochopená výchova vede k neštěstí lidstva. Takový jednotlivec se stává ubožákem, a dá jemu samotnému i jeho vychovatelům velkou námahu vše opravit, přetvořit a vyvést jej z této duševní zvrácenosti.

(159) Všichni musíme dbát na zušlechtění a rozvoj dobrých vlastností. Princip duše každého je neobyčejnou základnou vloh, sklonů, schopností a vlastností, které si ve stavu potenciálním přináší na svět. Též po předcích se dědí mnohé dobré vlastnosti a vlohy, které se realizují v hmotných genech, jimiž se přenášejí na potomstvo. Vše je v potenciálním, spícím stavu a je nutné to dobrou výchovou probudit, podnítit k růstu, rozvoji, zralosti a uplatnění.

Budou-li pěstovány jen jedny schopnosti, city a vlastnosti, nedivte se, že druhé zakrní. A nechtějte, aby vaše dítě k vám chovalo lásku a úctu, když jste ji v něm neprobudili a nevypěstovali. Nežádejte, aby mělo zájem o pilnost, čistotu, zbožnost, krásu, poslušnost, když jste tyto vlastnosti do něho nevložili. Nelze je u vašeho dítěte hledat a očekávat, ledaže by je později samo v dobrém společenském prostředí z vlastního rozumu a vůle pracně získalo.

(160) Narozený člověk si pro získání inteligence přináší na svět dvě základny. První je sama duše, jejíž podstata je nevyčerpatelným zdrojem vloh a schopností. Druhá je ukryta v genech, které jsou nositeli dědičných znaků a potenciálních tvořivých sil člověka. Dědí se náchylnosti k dobru i zlu, tvarové tělesné dispozice a vlastnosti, náchylnosti k chorobám, vlastnosti povahové, ale i ony pro život nejpotřebnější sklony, vlohy, schopnosti a nadání - tedy již určitý stupeň inteligence. V genech (v částicích pyrotonů) jsou uloženy zkušenosti našich předků a ty mají vliv na vývoj lidské osobnosti. Obě základny jsou ve stavu potenciálním, tzn. že jsou k dispozici schopnosti pro činnost. Dobře volenou výchovou a vzděláváním je pak přivádíme do aktivity, k projevům a uplatnění. V genech jsou uloženy všechny prazkušenosti a prazážitky celých národů. Ten národ, který se ve vývoji kultury opozdil, nedosáhne úrovně ostatních i při největším snažení a uspíšení školení svých členů ani za dobu jednoho století.

Člověk byl stvořen Bohem. Bůh je nejvyšší činné Dobro a každý tvor nese stopy dobroty Tvůrce. Jedině člověk porušuje sám svou přirozenost zlem.

(161) Rodí se i děti se sklony pro zločinnost, budoucí zločinci. Všechny špatné a zatížené nelze převychovat, jestliže jsme čekali s jejich výchovou až na školní léta, jestliže se po staletí páchané zločiny předků příliš zhmotnily v jejich genech

a zesíleně přecházely z potomstva na potomstvo. Čistá duše se tak spojuje se zatíženým embryem, které ve svých genech převzalo po předcích silnou dispozici pro zločinecké sklony. Z nedostatku správné výchovy stačí už malá příležitost, aby tyto sklony přešly ze stavu potenciálního do činnosti a zanechaly v esplanech vzory pro další vývoj dítěte.

Na základě těchto prvních počitků a představ vyvíjí se rozum a vůle se sklony pro zločinnost, a svědomí pak činí nesprávné výroky. Tyto silné vrozené zločinecké podněty jsou zhoubou pro vývoj duševního života dítěte, neboť již od kořene poškozují původní základ jeho čisté životnosti a důvěry.

A tak v zatíženém těle dochází k duševnímu znetvoření člověka a k výskytu nebezpečných rozených zločinců a sadistů v lidské společnosti, kteří se mnohdy k její škodě domohou i předních a vedoucích míst. Rozený zločinec a sadista si nemůže pomoci sám a musí být od zdravé společnosti včas oddělen. Jen v prvních letech života je možno mu dobře volenou výchovou vštípit do panenských esplan mravní základ, který pak trvale potírá náchylnosti a žádostivosti vedoucí ke zlu.

Nejsilnější podněty pro vybudování lidského duševního života tudíž pocházejí z nejútlejšího dětství.

Neprobudíme-li u dítěte či u sebe výchovou dobré vlastnosti, uplatní se převážně vlastnosti špatné, neboť mají větší dynamiku. Jsou to síly fylogenetická, duchovní realizace ve hmotném těle. Toto dědictví má velký vliv na utváření osobnosti. Nová osobnost se realizuje v prázdných esplanech. Jakou formu dáme své nebo dětské osobnosti? Neurčíme-li ji sami ve svém vědomí volbou a výběrem nejlepších ctností a mravního charakteru, stane se dítě (či my) osobou bezvýznamnou, pudovou, kterou řídí převážně síly zděděné, zavádějící k osudovosti.

(162) Základním pudem každého jednotlivce je snaha uplatnit se. Proto z pocitu méněcennosti v dětském věku hrozí zvláštní příčina duševních rozvratů.

Jde o obrodu člověka, celé lidské bytosti v jejích nejzákladnějších vztazích, a o to, zda v zápase podlehne, nebo se probere.

Lidé se nesnadno vymaňují ze šablony, do níž vrostli v prvních letech svého života. Obrátíme-li pozornost na dětství, najdeme nevyčerpatelný materiál, který je prostředkem k odstranění lidských chyb, do nichž dospělý člověk nemusel přijít, kdyby jej rodiče už v dětství probouzeli a vedli výchovou k užitečným počitkům, dojmům, obrazům apod.

Prvním principem života je u dítěte duše, z níž vychází vlastní aktivita vnitřních životních sil. Není možné omezit výchovu na formy neživotné.

(163) Duše dítěte je ve stavu podvědomého dění. To je oním účelovým a příčinným činitelem budoucího duševního života, který má spoluúčast na vývoji dění vědomého.

Vlastní aktivita řídí a přivádí vše k vnitřnímu cíli organizmu, k udržování. V ní je původ všech sil a schopností, reagujících svým způsobem, a dává zároveň vlastní ráz a povahu živé bytosti.

Dítě vnímá v jakýchsi celcích - tvarech. V dětské psychologii se proto setkáváme s tvarovým vnímáním. To záleží na smyslové dokonalosti jedince. Když jeho smysly a zkušenosti, opřené o dřívější smyslové vjemy, podají zprávu o určité věci vnějšího světa, teprve potom je dítě schopno tuto věc vnímat a poznávat. Prvky myšlení jsou vázány na existenci hmoty, proto hlavně u dítěte jsou pochopitelné.

(164) Inteligenci (čili souhrn intelektuálních schopností) si dítě přináší už při svém narození, ale rozvíjí se teprve životem, když nabývá vlastní zkušenosti. Inteligence společně se zkušeností tvoří mentalitu. Vzdělání činnost inteligence do značné míry zlepšuje a může zvýšit její výkonnost. Bez vrozené inteligence po předcích se duševní rozvoj zpomaluje. Inteligence vyvěrá z dynamické duševní schopnosti dobře volenou výchovou. Dítě, které v této duševní schopnosti vyniká, dosahuje obecně zpravidla výborných výkonů. Např. určitá myšlenka, která souvisí s předloženým úkolem, se objeví rychle a přesně ve vědomí.

Komplex duševních stavů se vyvíjí od dětství. Rozmanité příhody z dětství zanechávají své hluboké afektivní stopy, které bývají počátkem budoucí neurózy. (Viz část Duše a tělo... potlačené komplexy z dětství.)

Vstupní nižší podvědomí je zdrojem nezdravého duševního dění a sexuálních sklonů, které život velmi ovlivňují. **Normální sex je zdrojem životních sil pro zdravý tělesný a duševní vývoj.**

(165) Veškeré hmotné dění je řízeno přitažlivostí a odpudivostí. Dítě chce to a ono, vše si bere a přisvojuje. Prázdná esplana za aktivity duše všechno přejímají. Právě zde musíme bdít, hlídat a sami zvažovat, co mu můžeme dovolit, co poskytnout, co můžeme před dítětem říci a co máme zamlčet.

Na prvním stupni vývoje dítěte je primitivní pojetí, které vyjadřuje věci tak, jak si je ono na první pohled určí. Počáteční intuice dětského rozumu si je vyjádří velmi nedokonale. A právě zde klademe do prázdných panenských esplan první základy pro budoucí inteligenci jedince.

Vše, co duše obsahuje, pochází ze smyslového vjemu a počitků. Probouzející se duše ve vědomí vše přitahuje a nastupuje vnitřní asociace v esplanech. Budují se první pilíře, na nichž bude spočívat celá budoucí výstavba duševního

myšlení a rozhledu. Tyto pilíře již předem vyznačují přesný základní nárys budoucí duševní stavby.

Veškeré počitky jsou ony jediné prvky, které se z podrážděných čidel derou do esplan a seřadí se podle zákona asociativního spojení. Je to materiál pro rozumové utváření lidské osobnosti, aby z nich ve vědomí vystoupily již jako hotové pojmy různých dojmů, obrazů a představ pro duševní projevy.

Psychické prvky se pak již jeví ve spojení projevujícím nové vlastnosti, které nemají prvky počitků. Z podvědomí, z vnitřního popudu se uplatnila a zasáhla ústřední duchovní síla, která svým vlivem sjednocuje, pořádá a působí na průběh představ. Pozdějším vývojem dítěte se již uplatňuje volní činnost, která svobodně buď spojuje a vede, nebo brání, a myšlení dostává vůlí a chtěním nový směr, pokud se dítě snaží věci rozumět. Dítě se svobodně rozhoduje.

(166) Rozum a vůle se vytvářejí a rozvíjejí na základě prvních počitků, které jsme výchovou poskytli. Proto záleží na jejich výběru, aby myšlení mělo smysluplný ráz pro svobodné rozhodování dítěte.

Dítěti se musí umět podat pravda a skutečnost, musí se mu umět vysvětlovat, vykládat a odůvodňovat. Nikdy nesmíme své dítě bez poučení v jeho stálých dotazech nevrle odmítat, trestat, a tak vést k dalším omylům, zmatkům, uzavřenosti a k sobectví. Nepoužijemeli tohoto způsobu výchovy, naučíme dítě nedůvěře a nejistotě v jednání, a tím vytváříme zvrácený charakter. Je nutná zvláštní inteligence umět každý rozkaz nebo zákaz stručně a klidně odůvodnit, aby dítě pochopilo účelnost našeho jednání. I trest musí přijmout jako poučení. Veškerá výchova musí probíhat bez rozčilování, musíme si umět zachovat autoritu, vážnost, důstojnost a úctu.

Dětské chtění je vrozená schopnost a klíč k výchově. Na ně klademe všechnu váhu již v primitivním stavu při vzniku počitkových představ ze smyslových postřehů, třeba původně úplně podvědomých. Upoutáním pozornosti k jistému předmětu se teprve později z nich vyvíjí a zakotvuje v esplanech dojem vědomého chtění, volba a touha po předmětu a posléze rozkaz k činnosti nervů a svalstva. To proto, aby rukou byl předmět ovládnut, okupován, a stal se majetkem chtějící vůle.

Zde je ve výchově dítěte jen krůček k volbě pro různá dobra. Dítě, které již začíná chápat, má při náboženské výchově jen krůček k volbě mezi dobrem mravním a hmotným - mezi Bohem, jako nejvyšším a ničím nenahraditelným dobrem, a mezi dobrem pomíjejícím, případně zlem.

Tato síla vůle a chtění dobra, toto zacvičení nespočívá ani tolik ve stálém opakování a nucení, jako spíše v samotném předmětu jako cíli, v jeho kráse a přitažlivosti. Ve výchově záleží na umění vysvětlovat, aby cíl a předmět vůle a

chtění byl náležitě a dokonale ozřejměn a vylíčen. Pak v praktickém životě různé překážky vůle, omrzelost, zklamání ji nedokážou uvrhnout na špatné cesty, k zlým a nežádoucím ideálům. A i kdyby se tak stalo, bude to jen na čas. Zvítězí první předmět, jistý a vznešený cíl, uložený v panenských esplanech, absolutní dobro - Bůh.

(167) Je katastrofální, jak mnoho dnešních dětí je vychováváno bez Boha a jak snadno rodiče dopouštějí, aby jejich dítě v předškolním věku vyrůstalo, aniž si uvědomí existenci Boha a náboženství. Bůh, který je všudypřítomný, vše vidí a ví, dobré odměňuje a zlé trestá, stává se důležitým činitelem v myšlenkovém vývoji dítěte, odvrací dítě od zlých úmyslů a činí ho lepším. Složité psychologické úvahy o dobru a zlu bez vytčení pojmu Boha dítě těžko chápe. Představa, že má být hodné, aby je každý měl rád, není často tak přitažlivá a slibovat mu hmotnou odměnu za dobré chování probouzí v něm náklonnost ke kupčení s každým dobrým skutkem, který vykoná. Dítě, které je poučeno, že existuje Bůh, se dá lépe vychovat a rozmyslí si v dalším věku skutky, které jsou v rozporu s dobrými mravy.

Zdá se, že to tak úplně s naší novou generací neumíme. Malé děti olupujeme o náboženství a o klady, jež jejich mladému životu přináší. Odrostlé dítě - člověk, žije pak v hmotné nejistotě a v duševních pochybách. Touží po něčem, čeho by se pevně uchopil a v čem by našel oporu. Bůh, víra v Něho, láska, naděje a řád, které jeho přikázání hlásají, stávají se znovu směrnicí všem, kdož chtějí vybřednout z chaosu, který je obklopuje.

(168) Všechna vjemová fakta, která dítě svým pozorováním za pomoci svého duševního dění získalo, podržují si svou podobu po celý život.

V tomto prvotním projevu lidského poznání je schopnost ducha pronikat hlouběji do věci, avšak vjemová fakta zůstávají táž: jsou pouze přemístěna do jiné stupnice - základ zůstane.

Od primitivní definice, v níž je zdravé jádro intelektu postřehujícího povahu věci nejasně, postupuje dítě diskurzivně (rozhovorem i samo se sebou) od základních prvků k poznání věci, až dospěje k přesnému uvědomění a vyjádření. Jaké základní prvky dítěti poskytneme, takové bude jeho vyjádření a představa pro další život.

Do esplan se upínají, vrývají všechny počitky, vjemy, pojmy, dojmy, představy, city a vášně, z nichž dítě znovu poznává jemu milou tvář nebo věc. Paměť mu o tom dává vědomí.

Výchova paměti je v mládí velmi důležitá, neboť představy a vzpomínky z mládí jsou nejvlivnější při utváření duševního života.

Dítě se duševně vyvíjí na podkladě zkušeností získáváním poznatků vnějšími i vnitřními postřehy, pozorováním a zkoušením. Dítě od začátku žije ve skutečnosti, prožívá ji a stále na ni reaguje. Toto zapojení do skutečnosti předchází před každým poznáním a spoluvchází do poznání. Teprve později, po příslušné pozornosti, nastává rozumové chápání.

K tomuto myšlení je zapotřebí pojmů, jež při prvních postřezích ještě chybějí. Na základě pojmů (proč kůň jede s povozem, proč má strom ovoce a pod.), jimiž se označuje skutečnost, přijímá dítě tyto předměty zkušenostně a činí si o nich úsudek. Je to cesta vnitřní zkušenosti, která se opírá o konkrétní fakta a skutečné zkušenosti. Vžitím se a proniknutím celé věci nastupuje pro duši obraz věčné objektivity.

(169) Veškeré poznání má vycházet z čerstvého zážitku skutečnosti. Pak dostane již od počátku zdravý směr a vytvoří vědění zdravého lidského rozumu.

Myšlenková činnost dítěte je vnímána předběžně smysly vnějšími a vnitřními a dostává svůj předmět ze smyslového vnímání. Nemůže být pojmu bez představy. Při každém myšlení vyvstávají představy. Představa je vnitřně vázána na myšlenkovou činnost. Dovede rozptýlit myšlení na jiný předmět, jímž se školák zabýval, a zaujme tak, že se nedovede soustředit na úkoly a práci, vyvolá i vášně a upoutá na jeden bod tak, že myšlení je na něj vázáno. Vášně, strach, touha po zábavě a rozkoši ovlivňují soud rozumu a zatemňují jej tak, že jeho pozornost je absorbována, upoutána na jednu stránku věci, která nebývá ani moudrá, ani spravedlivá a ušlechtilá. Nezřízená fantazie mládeže je pramenem nezřízených vášní a ony zase ovlivňují vyšší schopnosti.

K výchově a vyjádření vnitřního soudu u žáka je nutné předkládat materiál spojením dvou pojmů, aby se jasná myšlenka mohla ztělesnit a zkonkrétnit do představ a obrazů, a on poznal a uvědomil si svou chybu.

(170) Různou činností u žáka probouzíme jeho různé schopnosti, rozum a vůle se obohacují a vyjasňují, takže si žák s žákem navzájem rozumějí a vyměňují si myšlenky pro společné a abstraktní znaky věcí. Později poznávají, že jiným způsobem jsou věci obsaženy ve smyslovém vnímání a jiným v myšlenkovém poznání.

Obsah vědomí se vyjadřuje pojmy. V podstatě je pojem duchovní, nadsmyslový. Aby vznikly pojmy, k tomu je třeba jak smyslové činnosti a jejích představ, tak aktivní abstraktní činnosti intelektuální.

Tvořivá abstraktní schopnost dává předmětu poznání duchovní ráz, aby bylo možné mu rozumět, je uveden do myšlenkového pohybu, aby žák věc chápal, rozuměl jí.

Tato činnost není produktem smyslů, spolupracuje zde aktivita myšlenkové schopnosti, čili tvořivý intelekt, jehož duchovní aktivitou je abstrahován obsah a smysl věci, tj. pojem věci ze smyslové představy.

Pojmy jsou upravovány a upřesňovány spojováním a oddělováním. Je to druhý krok myšlenkové práce, z níž vycházejí myšlenkové proudy buď kladné, nebo záporné.

Myšlenková práce spočívá v abstrakci pojmů ze smyslové činnosti, v jejich spojování do složitějších pojmů a v oddělování pod vedoucí jasností prvních principů. Je to diskurzivní postup, který je známkou nedokonalosti poznávací myšlenkové schopnosti, avšak je nutný, aby poznání postoupilo dál. Hlavní myšlenková práce a činnost spočívá v chápání smyslu a obsahu věci. Všechny ostatní myšlenkové a logické konstrukce probíhají proto, aby mysl postoupila do větší hloubky své vlastní činnosti, čímž se rozumové poznání rozšiřuje a prohlubuje.

(171) Rozum se dělí na spekulativní, tj. úvahový (teoretický), a praktický. Teoretický rozum se spokojuje poznáním pravdy, vnímá pravdu a zdokonaluje se jí. Rozum praktický aplikuje poznání činu k vykonání díla. Rozumová reflexe doplňuje a zdokonaluje empirické poznatky. Úvahová myšlenková činnost se pohybuje v univerzálních pojmech a v absolutnu, kdežto praktická činnost se zabývá konkrétním a relativním. Praktická činnost uplatňuje abstraktní pojmy a principy na jednání a tvoření.

Dětem působí větší zálibu a jejich pozornost budí více vždy nové věci. Známé působí monotónnost a nudu, nedovede upoutat pozornost ani činnost. Psychická příčina nudy je vždy v nedostatku činnosti. Proto ve výchově uvedeme do vyučování více duševní aktivity, snažíme se žáka přimět ke spolupráci. Tím u něho vzbudíme více radosti a záliby pro práci.

Panenská esplana jsou úrodnou půdou pro růst každého druhu květeny. Záleží na výběru druhů. Zaseji-li druhy špatné, bude úroda špatná. Vyberu-li druhy nejlepší, mohu očekávat skvělou sklizeň. A tak za pomoci podvědomé aktivity dítěte a jeho panenských esplan můžeme špatným nebo dobrým výběrem osvědčených zásad a pravidel vychovávat různé druhy charakteru a inteligence.

(172) Poznáním vlastností a důležitosti panenských esplan a utvořením si správného názoru na čisté a dobré lidství musíme správně volenou výchovou dětí již od kolébky působit k tomu, aby státu a národu vyrůstali správní a vhodní jedinci.

Nenechte své děti jednat podle jejich choutek. **Rozmarná výchova** s přepjatým nákladným oblékáním, zahálkou, exkluzivním jídlem, oddáváním se

všelijakým rozkoším, nevázanou volností, při níž dělají, co se jim zlíbí, neřídíce se cestou ctnosti, nevzdělávajíce se v dobrém a nedbajíce božího zákona, plodí všechny neřesti a sklon k páchání zločinů.

Znalost božího zákona dává ochranu před mnohým zlem. Krize tohoto věku spočívá v bezduchovnosti našeho života. Je dobře být spojen s vyšším principem - Bohem.

Lidský duch tvoří vědomé JÁ, kdežto nižší činnost, neurčitá a snivá, nedává sebevědomý a uvědomělý poměr k životu.

Proto u dítěte probouzíme také duchovní život, který přivádí k plnému uvědomění sebe sama a k plné vnitřní svobodě ducha. Vede k vnitřní nezávislosti na bezprostředním prožívání. Duchovní nezávislost znamená hloubku chápání a poměru, životní klid a řád, podřízení nižšího vyššímu.

Z plného vědomí vlastního JÁ vychází i uvědomělá činnost, jíž lze zasáhnout účinně do bezprostředního proudu života duše a těla, takže činnost jinocha nebo dívky nabývá duchovního výrazu života a krásy lidskosti a ušlechtilosti.

(173) Leckdo si klade otázku, proč jedno jeho dítě má vlohy a sklony dobré, a druhé zase naopak špatné. Rodiče naříkají, že toto dítě jako by ani do jejich rodiny nepatřilo.

Je známo, že se lidé rodí přímo se sklony ke zlu, aby v budoucnosti byli nebezpeční lidské společnosti. Nemilosrdně zde zasahuje zákon dědičnosti, takže se dědí sklony, vlohy, povahové vlastnosti i náchylnosti ke zlu od předků. Tento obecný jev platí pro říši rostlinnou, stejné jako pro živočišnou.

Je nutné rozeznávat vlohy, sklony, vlastnosti a schopnosti dané přirozeně v základu samotné duše a vlohy, sklony, vlastnosti a schopnosti zděděné po předcích, jež byly již uplatněny a které lze vhodnými způsoby probudit.

Stupeň inteligence a jiné příjemné i nepříjemné vlohy, sklony a vlastnosti jsou v podstatě obsaženy v zárodečných dědičných jednotkách. Záleží na výchově a vzdělání, aby se neprojevily vlohy a sklony špatné, které se vyvíjejí teprve vlivem vnitřních a vnějších činitelů. Není-li jim dána a poskytnuta příležitost, tlumí se a na čas zanikají, ovšem jen pro samotného jednotlivce, zůstávají však v tělíscích buněk nadále skryté pro další pokolení.

Tyto sklony a vlohy se u dětí v jedné rodině neprojevují vždy stejně, ač je ve stejném počtu všechny děti přejaly. Stane se, že u jednoho vystupují do popředí sklony a vlohy dobré, u druhého se v převaze uplatňují ty špatné. Záleží na tom, v jakém duševním rozpoložení bylo dítě zplozeno, nebyli-li muž, žena či oba ve stavu podnapilém, nebo rozezleném a hrubém. Obráceně přicházejí k uplatnění sklony a vlohy dobré, byli-li rodiče v duševním rozpoložení vyrovnaném, v dobré, ctnostné a láskyplné náladě, anebo zase ve stavu

smutném, roztržitém, ustrašeném, bojácném, starostlivém, což má vliv na uplatnění sklonů a vloh s náchylností k hysterii, plachosti, méněcennosti, nerozhodnosti, stranění se společnosti atd.

Mnohdy se tyto tajemné a skryté sklony a vlohy probouzejí a uplatňují v době, kdy se žena v těhotenství chová podobně, jak bylo uvedeno při plození. Jindy se tak stane, je-li dítě svěřeno a ponecháno ve špatném prostředí, samo sobě nebo v rodině, kde stále slyší a vidí takřka veškeré chyby a nedokonalosti.

(174) Došli jsme až k samým pramenům duševních schopností. Prostudovali jsme jejich skrytou potenciální sílu, jakož i zděděné sklony a vlohy pro různé vlastnosti a schopnosti, které můžeme z vlastní vůle determinovat, tj. vzrušit je k uplatnění, k osvojení a k úplnému dobudování vybraně výchovným principem pro různá odvětví vzdělání a probuzení geniality.

Novomanželé mají klíč k tomuto zřídlu. Ještě než vstoupí do manželství, mají si osvojit vědomosti jasného poznání uvedených pravidel. Cesta k výchově je přímá, představa jasná. Záleží jen na zvýšeném zájmu a vlastní inteligenci, chceme-li ze svého svobodného rozumu a odpovědnosti, z vlastního přičinění dát ve svých příštích dětech národu uvědomělé, schopné a sebevědomé pracovníky, ať již řemeslníky, zemědělce, umělce, dělníky, politiky, učence a dobré, laskavé a vzácné matky nebo uvědomělé ženy.

Budoucí manželé mají možnost zjistit, kdo z předků vynikl v některém oboru, měl-li určité vlohy a schopnosti, a to i v negativním smyslu (alkoholizmus). Tyto ojedinělé vlohy a sklony se přenesly i na vás a jsou tajně ukryty v zárodečných tělíscích vašich buněk, kde čekají, až budou probuzeny. Tyto schopnosti či genialitu si musíte v rozumu jasně představit a uvědomit. Máte-li přání, aby vaše příští dítě bylo stejně nadané, nebo aby svého předka ještě předčilo, musíte vyvinout plnou snahu k vyvolání a uskutečnění tohoto záměru. Je to cesta k regeneraci skrytých sil každého jednotlivce.

(175) U mužů jsou tyto skryté dědičné vlohy uloženy s větší možností pro regeneraci. Proto nesejdou-li se u manželů dědičné vlohy stejné nebo alespoň přibližné, manželka se připojí ve výchovné účasti k vlohám svého muže. Najdou-li se určité vlohy geniality u předků ze strany manželčiny, pak se manžel připojí k podpoře regeneračního probuzení a uplatnění dědičných vloh ze strany své ženy.

Po řádném poznání všech předních vloh svých předků ještě před vstupem do manželství, na což kladu důraz, vytvořte si v mysli jasný a přesný vzor, např. malíře, význačného umělce. Od této chvíle si jej budete alespoň dvakrát denně vždy po několik minut jasně představovat a do jeho práce a tvorby se vžívat. Vzbuďte v sobě zájem o malířská díla, která budete vyhledávat, pozorovat,

kritizovat, případně i kupovat, doma se zálibou umisťovat a o nich debatovat. V manželství a v době těhotenství bude pak již žena sama ráda v uvedeném postupu pokračovat a spolu s manželem v pevné víře si budou denně připomínat své předsevzetí, že jejich příští dítě si přinese tyto vlohy na svět. Po narození dítěte si oba manželé osvojí veškeré rady a pravidla týkající se výchovy, popsané v předchozích částech této knihy. Mají na paměti představu, že se jim narodilo dítě s neobyčejným smyslem pro krásu a tvoření.

(176) Už od prvních tří čtyř měsíců, kdy dítě začíná věci kolem sebe sledovat zrakem, ač ještě podvědomě, budou je manželé denně nosit před obrazy, plastiky či kresby, aby je dítě mohlo pozorovat, a budou s ním o nich rozmlouvat, i když vědí, že jim dítě ještě neporozumí. Duše dítěte v podvědomí bdí a vše vnímá, v sobě uchovává a vtiskuje do esplan. Od pátého či šestého měsíce začne dítě již samo tyto věci poznávat, sledovat a postupně i chápat.

V tomto směru pak ve výchově pokračujme, volme příhodné hračky, ať obrázkové knihy či z nerozbitných materiálů vytvořené plastické předměty umělecké ceny.

Pro budoucího strojníka, montéra či konstruktéra volme podle tohoto návodu různé strojky a mechanizmy. Pro hudebníka housličky, píšťaly či jiné miniaturní hudební nástroje.

Od prvních let pak budeme s dítětem denně o tomto jeho předsevzatém umění rozprávět, budeme s ním chodit na výstavy do galerií atp. Koupíme mu sešity, tužky, štětce a barvy, takže dítě bude postupně samo v tomto oboru pracovat a nabývat všestranný zájem.

V době školní docházky nebudeme ve volném prázdninovém čase zapomínat na pokračování ve výchově pro náš cíl a použijeme různých příležitostí, abychom v dítěti vzbudili obrazotvornost a rozhled, pro příštího umělce tak potřebné schopnosti, aby v době, kdy mu budeme moci poskytnout odborné vzdělání, bylo naše dítě již plně duševně připraveno.

Při této výchově nezapomeneme do prázdných esplan vštěpovat všechny ostatní obecné vlastnosti, vlohy a ctnosti pro získání vysoké inteligence.

(177) Toto systematické výchovné nasazení novomanželů pro aktivitu, probuzení skrytých vloh předků a vštípení vloh a schopností nových tak, aby se uplatnily, má pro dítě velký psychofyzický a fyziologický význam. Jeho celý duševní stav jsme takřka okupovali pro své výchovné záměry. Zmocnili jsme se jeho skrytých vloh, sklonů a panenské půdy čistých esplan, abychom v nich sami zasetím dobrého zrna hospodařili. A jaká je sadba, taková i sklizeň. Dítě do svých příštích let dostalo základní zrno - existenční věno a životní pravidla -,

s nímž pak samo hospodaří, avšak již velmi těžko může zpět, neboť má v tomto směru hluboko zapuštěné kořeny do panenské půdy esplan.

Narodí-li se místo chlapce děvče, nelitujme námahy a snažme se, aby bylo vzděláním postaveno na stejný stupeň, jaký jsme přichystali chlapci.

Tento výchovný postup vyžaduje určitou námahu, oběti, sebezapření rodičů a jejich čas. Avšak vědomí, že je to námaha pro vlastní dítě a pro radost z něho (přičemž dáváme národu nejvíce tím, že mu budou vyrůstat jedinci čistého lidství), nepřipustí při této námaze pocit oběti, nýbrž sebevědomé hrdosti v pohledu na příští novou uvědomělou generaci.

(178) Začít s výchovou dítěte až v jeho školních letech je pozdě. Vrozené vlohy a genialita jsouce připraveny se také probouzejí u dětí samovolně, ale již jen v ojedinělých případech.

Nezjistíme-li u svých předků žádné význačné jedince, na nichž bychom mohli na regeneračním základě příští výchovu dítěte budovat, alespoň dva měsíce před vstupem do manželství si v myslích vytvoříme nový, vlastní, jasný a přesný vzor a obraz budoucího dítěte. K této představě pak denně upínejme své myšlení a společně o ní rozprávějme.

Budou-li si rodiče přát, aby se jejich dítě stalo dovedným truhlářem, musí pozorovat krásné předlohy nábytku, jeho výrobu a hotová díla, neboť zrakové vjemy za aktivity duše se nejen upoutávají v esplanech, ale také se zároveň realizují v tělíscích, tzv. chromozomech. Toto vše budou mít na paměti i v manželství při pohlavním styku a pak i v těhotenství buď manželé oba, nebo alespoň matka sama bude denně pokračovat s výchovou autosugestivních živých představ a působit tak ve směru zvolených budoucích vloh dosud nenarozeného dítěte. Po narození povedou pak dítě k cíli způsobem, který jsem už popsal.

Než přijde další dítě, a budou-li si rodiče přát, aby přijalo dědičné sklony a vlohy pro životní existenci rozdílné od dítěte prvního, musí již dva až tři měsíce předem si v myslích vytvořit nový přesný a jasný vzor např. dovedného krejčího, učitele, lesníka apod. Tuto novou představu si budou oba rodiče dvakrát až třikrát denně po několik minut s nadšením a s chutí představovat a všestranně se jí obírat. Ve výchově dítěte podle tohoto nového vzoru pak budou pokračovat podobně jako dříve.

(179) Narodí-li se děvče, může přejmout výchovu předem rodiči určenou pro chlapce a vzdělat se v povolání, které bylo dosud převážně mužským povoláním. Jestliže rodiče měli vytvořenou představu speciálně chlapecké existence a nepřejí-li si, aby přešla do života děvčátka, pak zůstanou tyto vlohy a sklony skryty ve všech buňkách (hlavně zárodečných), aby se uplatnily v další

generaci, v manželství dcery. To platí zvláště v případě, že bude rodiči na tuto možnost s ponaučením upozorněna, jak svým vlivem může sama přivést vlohy a sklony vložené do buněk k uplatnění.

Rodiče narozeného děvčátka začnou pak již od tří měsíců s výchovou, která dívkám přináleží. Matka již od prvního kojení má ve vytčeném směru na dítě působit ve svých představách. Chce-li působit i na tělesnou krásu své dcery, činí tak pohledem na krásné tváře, obrazy či modely už před těhotenstvím i v jeho průběhu.

Při tomto postupu, kdy působíme na výchovu dítěte ještě před jeho početím, tedy působením na své vlastní buňky, z nichž má být počat nový jedinec, dospěje se k vrcholnému úspěchu v dalších generacích. K tomuto účelu je třeba, aby rodiče vedli rodový záznam, kde mimo data o svých předcích mají též zaznamenán výčet všech sklonů a vloh předků i svých vlastních. Přitom je třeba, aby se v nových manželstvích jejich dětí jak ze strany ženicha, tak i ze strany nevěsty setkaly příbuzné vlohy a sklony. Tímto postupem celkové výchovy je možné dospět k všestranným úspěchům vypěstováním výběrových jedinců a generací.

(180) Každý národ, každé století mají své velikány - génie. Vrozené výjimečné dary v některém oboru vlastní však obvykle jednotlivci, ojediněle i pokrevní synové. Tito géniové měli rodiče, u nichž shodou okolností byly v buňkách ukryty ve stejném počtu a síle příbuzné schopnosti, vlohy a sklony, které se při početí dítěte sdružily a z vlastní síly probudily a uplatnily v příštím jedinci - géniovi. U rodičů tohoto dítěte se tyto vlohy a sklony mohly ve svých prvcích určitým způsobem projevovat již dříve v předběžné podobě, třebaže se setkaly v manželství nahodile.

Tento šťastný génius nemohl svým nadáním dále obšťastnit svého syna či syny, jelikož jeho družka neměla ve svých buňkách vrozené dědičné síly příbuzných vloh a schopností, takže nadání pouze po otci se uplatnilo u syna v míře slabší. Synovi se nepodařilo vyrovnat v genialitě otci, ač se o to všemožně přičiňoval. Kdyby otec věděl, v čem tkví jeho genialita, vyhledal by si manželku s přibližně stejnými vlohami a schopnostmi jeho genialitu chápat a ve stejném oboru se vzdělávat, takže by se opět tyto dědičné sklony u jejich dítěte uplatnily. Obzvláště tehdy, kdyby rodiče poskytli dítěti vydatnou příležitost, aby se jeho vlohy výchovou vyvíjely k nejvyššímu vypětí.

(181) Ve vlastním zájmu si příští družky vyhledávejme s vlohami sobě příbuznými, aby se v příštích dětech opět uplatnily. Pak z nich mohou vzejít skutečně inteligentní jedinci s výtečnými vlohami.

Ke genialitě mohou ovšem jedinci dospět i z vlastní píle, jestliže začnou se studiem ve vytčeném oboru už ve svých mladých letech, tedy v době, kdy panenská esplana nejsou ještě zaplněna zbytečnostmi. Znamená to však usilovnou denní práci a vypjatou vůli. (Viz moji knihu *Kultura rozumu a vůle - Člověk zítřka*.)

Uzavíráme-li manželství v pozdějších letech svého věku, nebojme se mít děti. Přijmou totiž nejen vlohy dědičné, ale i naši inteligenci a poznání, jež jsme sami během let získali.

Započít s výchovou dítěte od kolébky je snadné, neboť panenská esplana jsou prázdná a nevzniká žádný odpor ve výchově. Obtížnější je výchova dospělejší mládeže, která špatným a nesprávným vedením přišla na scestí. V tomto případě potrvá náprava i léta, protože musíme znovu svážet jen nejlepší materiál a při znovuvybudování rozumně přesvědčovat, proč klademe tyto nové stavební kameny lepší výchovy.

(182) Každé ústřední esplano má v mládí na svých paprscích ještě prázdná místa. Proto volíme příbuzné vzory, aby se podle zákona asociace sdružily a upnuly v pořadí vedle vzorů pochybených představ. Při nedostatku místa se upnou do nových esplan, která se denně tvoří. Tyto nové hodnotné vzory budeme denně sugescí obnovovat a vzdělávat, až zesílí natolik, že se budou svým účinkem vyrovnávat vzorům nezdravým a svou kvalitou je budou převyšovat. Pak rozum a vůle je již uzná, takže staré budou vadnout a zakrňovat, aby převychovaní jedinci byli trvale napraveni a nebyli na obtíž. První vzory nezajdou úplně, ale zůstávají v esplanech skryté, aby se při vhodné příležitosti ve špatném prostředí během let zase probudily. Aby se to nemohlo stát, tomu zabrání rozum, který oba vzory podrobí vnitřnímu soudu, v němž pak zvítězí dobrý.

Bude-li po takovémto poznání nových cest výchovy dětí vzdělávání rozšířeno a všemi účastníky vedeno v celkovém uvědomění, budou se dědičné sklony a vlohy vylepšovat a stále zvyšovat, takže příští generace by dospěly do ideálních duševních hodnot čistého lidství.

Nyní je také zapotřebí podívat se na dítě po stránce ochrany duševního zdraví.

Už od prvního okamžiku početí až takřka do pěti let věku je dítě řízeno a utvářeno převážně jen jednou formou duše, a to schopností vegetativní, vybaveno sexuálním pudem k zachování rodu a reflexní reakcí nervového systému.

Do pěti let zůstává dítě pudovou a citovou bytostí. V té se rozvíjí jeho sexuální pud a ono přichází do konfliktu samo se sebou, se svým JÁ, i s

vychovateli. Fyzikálně-chemické reakce jsou podkladem jeho duševních projevů.

Od šestého do dvanáctého roku věku nastává doba sexuálního klidu a dítě se duševně rozvíjí poměrně klidně. Od dvanácti let se obnovuje období sexu, dítě prochází pubertou, zráním.

Tento tělesný a duševní vývoj člověka může být poškozen, neboť životní zvyky se utvářejí v raném dětství.

Vegetativní pudová duše je současně hnací silou k rozvoji inteligentní duše, obdařené rozumem a vůlí. V každé duši jsou energie, které jsou v pohybu nebo v klidu.

(182a) Každé dítě je náchylné k duševnímu úrazu - traumatu, jehož vznikem ztrácí svou samostatnost, anebo zůstane do sebe zamilováno, tzn. že jeho pudové JÁ je abnormálně vázáno na vlastní JÁ. Pudovost a vlastní JÁ samostatně vynikají v duševním vývoji zvláště silně. Tím se liší od ostatních druhů charakteru.

Životní projevy takového člověka slouží jeho vlastnímu JÁ, které žádá jen to, co slouží jeho pudovosti. Není-li dítě vedeno rozumnou výchovou, je-li hýčkáno a rozmazlováno různými požitky, a jsou-li všechna jeho rozmarná přání plněna, je-li středem pozornosti a ještě pochází ze zatížené rodiny (to ale není hlavním důvodem), vychováme typ potměšilý, lstivý, zlomyslný, umíněný, drzý, sem patří uhlazení podvodníci, blouzniví lháři, nemocní bezuzdní psychopaté, zpustlí jedinci apod.

Nedostatek citu a schopnosti kontaktu, jejž pozorujeme u těchto lidí, nás svádí, abychom je pojímali jako „schizoidní psychopaty“. Docházejí-li vlastního prospěchu, dovedou být naoko vysoce inteligentní, sympatického vzhledu a jemného způsobu života. Jejich samolibé pudové JÁ chce být všestranně ukojeno na úkor druhých a vynucuje si mnohé svou živočišnou pudovostí. Z neukojeného JÁ ohrožují někdy i život druhých. Jejich duše vyššího řádu nebyla vychována v mravních ctnostech rozumu a vůle tak, aby byla schopna vytěsňovat konflikty raného dětství. Jen mravně vychované vyšší JÁ se dovede vzepřít nezdravým pudům. Nouze, přísný zákon a strach před smrtí může přivést tyto jedince k omezení samolibých pudových chtíčů. Strach z trestu, strach z policie jsou prvky, které vytvářejí podmíněný reflex, jenž zabraňuje činům proti jinému jedinci nebo společenským skupinám. Tímto zastaralým způsobem, který používají převážně kulturně nevyspělé národy, trestáme člena lidské společnosti jen v největší nouzi, neboť realizace podmíněného reflexu porušuje vlastnosti dědičné živé hmoty a po duševní stránce znehodnocuje příští generace společnosti. Duševní realizace do vlastní hmoty je pouze částí

realizace do hmoty obecně. Nejlepším podmíněným reflexem k výchově jedinců a zlepšení vlastností dědičné živé hmoty jsou křesťanské zásady.

Rozumovým zkoumáním skutečnosti, které vychází z pozorování duševních jevů a z pozorování biologického vývojového přechodu od stupně ke stupni, je zvířecí původ lidského těla i s jeho duševně nižším pudově vegetativním a smyslovým principem dokázán. U všech živočichů je podstatným projevem živé hmoty vegetativní a smyslový duch, obdařený pudy a instinkty.

Při výchově dítěte musíme k této skutečnosti přihlížet, aby jeho duševní vývoj spěl k uvědomělému mravnímu zušlechtění a zhodnocení, jež je závislé na výchově vyššího principu duše, obdařené rozumem a vůlí, která je však ve stavu potenciálním a tvoří jednotu, jednu duši s tímto nižším zvířecím principem. Nutně musíme dbát, aby jeho vývoj nebyl ponechán neuvědomělým psychickým silám.

Necháme-li dítě do šesti let v jeho duševním vývoji sobě samému, nevěnujeme-li pozornost jeho vztahům k prostředí, nevysvětlujeme-li, vychováváme typ odlišný od typů uvedených výše.

(182b) Dítě je pudově citovou bytostí. Schopnost vegetativní duše společně se sexem mají ve vývoji nejsilnější dynamiku. Dítě se shání po potravě, jí, roste a rozvíjí se pohlavně. Současně se vyvíjí schopnost smyslová, dítě pozvolna uplatňuje vztahy k věcem. Vcelku je jeho životní projev plně determinován pudovou duší a jejími instinkty, a to společně se strukturálními a funkčními vlastnostmi ve vztahu k vnitřnímu i zevnímu prostředí. Teprve koncem druhého roku věku se začíná probouzet schopnost rozumu a vůle. V pozdějších letech může už dítě samo svobodně volit mezi dobrem a zlem. V počátku vývoje je rozum nezkušený a pracuje v jednotě s pudovou duší. Dítě, které postrádá vychovatele, jenž by je vedl, radil mu a vysvětloval, je odkázáno samo na sebe. Zvířecí duše vegetativně-sexuálně-smyslová už z rozvinuté dynamiky zastupuje místo vychovatele, poskytuje a vytyčuje svůj egoistický a často perverzní životní směr. Rozumové JÁ se deformuje, přirozené povahové a charakterové vlastnosti se mění.

Životní směr, který je řízen pudy a instinkty, vytváří omezené rozumové JÁ, jež se nedovede uplatnit v praktickém životě jasnými rozumovými soudy. Převážně setrvává ve sférách nižších, pudových, které mu poskytují slast, k níž se vracívá. Samolibé JÁ dostává existenční základ ze svévolných smyslně a smyslově pudových zážitků, které se realizují v jeho panenských esplanech a určují životní směr dalšímu životnímu rozvoji. Dítě umíněně ulpívá na citových zážitcích z raného dětství.

Školní výchova již zasahuje pozdě a převýchova je těžká. Pudově samolibé JÁ utkvívá na raných vývojových údobích. Nižší psychizmus vzdoruje. Narážíme pak na umíněnost, vzdorovitost, vztek, domýšlivost a nenávist. Takové JÁ se odpoutává od vnějších předmětů, soustřeďuje se a připoutává na předměty, které určuje nižší psychizmus.

U tohoto typu zůstává rozumové JÁ po celý život obsazeno a zajato pudy, tj. schopností vegetativně-sexuálné-smyslovou, která má stále aktivní převahu. Rozumově se nikdy plně nerozvine, nestane se bytostí vyšších kvalit, mravně svobodnou a tvůrčí. Postrádá sebekritiku a zdravou obrazotvornost.

Pudové JÁ žádá a má potřeby hmotné, hlavně sex, jídlo, bydlení, hry, sport, u žen fintivost a marnivost v oblékání. Na veřejnosti chce být obdivovaným jedincem, důležitým, touží a shání se po funkcích a předních místech. Jeho duch, jako u všech zvířat, žije jen z hmotné reflexe a není schopen svobodné abstraktní tvůrčí činnosti. Nechápe metafyziku. Jeho kulturní rozvoj je závislý výhradně na kulturní realizaci dědičné hmoty svých předků, která je jeho vývoji buď příznivá, nebo nepříznivá. Jeho charakter se zlepšuje, nebo zhoršuje. U těchto lidí vidíme, že kulturně nikdy nepředstihnou svůj rod.

Vládcem tohoto typu lidí je zvířecí pudová duše, jejíž bytí je závislé na existenci hmoty, jež je společným dědičným odkazem a činitelem lidských těl. Tato duše se z vrozené přirozenosti cítí zdatná a schopná uplatnění v kolektivním celku. Zvířecí duše jsou ve veškeré hmotě potenciální, možné. Z této zákonitosti směřuje jejich bytí pudově k celku, k mase. Takovýto jedinec nedovede ze sebe vydat osobnost, nedovede se stát samostatným a nezávislým. Silnou osobnost, která si dovede dát správný životní cíl, poskytuje jen vychovaná schopnost rozumu a vůle, která má pro existenci intuici a inspiraci.

Životní požadavky tohoto samolibého typu jsou převážně řízeny zvířecí chtivostí, v níž se mnohdy projevuje úskočnost, lstivost, záludnost, nepřejícnost, závist, lež, krádeže, egoizmus, často i masochizmus. Tak nízko se někdy propadá člověk, a proto je nebezpečný, a mnohdy horší než zvíře.

Převážná část lidské společnosti v různých odchylkách spadá do tohoto zaostalého a nízkého typu. Jen dobře volená výchova všech tří duševních schopností může přivést lidstvo k pravému rozmachu a lidství. Vychováváme-li schopnost rozumu v mravních vlastnostech s uvědomělou silnou vůlí, stává se schopností vyšší, a ovlivňuje nižší zvířecí schopnost, jejíž pudy sublimuje a zušlechťuje. Člověk není pouhým mechanizmem, strojem, nýbrž živou bytostí, až zázračně schopnou stálých regulací. Tělesná živá hmota, geny, jsou

dřímající potence, a v každém člověku existuje něco ze všech lidí, a geny lze v jejich dědičných vlastnostech stále zlepšovat.

(182c) Z neznalosti výchovy a vlivem škodlivého prostředí můžeme také vychovat typy s traumatickým podnětem - neurotické. Takřka každý pudově samolibý typ se vyznačuje sebeláskou, a proto není ve službách veřejných, státních, politických, vojenských, náboženských atd. spolehlivý, charakterově pevný a zásadový. Nesnáší nárazy zvenčí a často zradí program, ideu, kterou zastává. Zásadnější a stálejší je typ neurotický - málokdy ustoupí ze svého místa.

Výchova musí započít hned v prvních dnech života dítěte, jinak vzniknou nepříznivé dispozice k reakcím, které společnost nesnáší. Jestliže tyto dřímající dispozice nejsou v časném dětství v ohledu výchovném rozpoznány a řízeny tak, aby se jedinec učil přizpůsobovat světu, hrozí mu těžké poruchy (pokud se týče jeho zařazení do společnosti).

Dítěti musíme dostatečně rozumět. Ono si v prvních letech sílu JÁ vypůjčuje, jeho síla vzniká „opřením se“, aby se dovedlo vypořádat s pudovou stránkou a reálným světem. Proto k němu musíme mít zdravý citový vztah, aby nám náhlá změna jeho chování k úchylkám a nebezpečným traumatům, způsobená naší vinou, neunikla.

Dnes také víme, které specifické příčiny (jakožto nahromadění traumatických poškození) vyvolávají dětskou neurastenii a úzkostnou neurózu. Jsou to specifické poruchy průběhu pohlavního vzrušení, které prožívá každé normální dítě. Málokteré si ale samo věc vyřeší, takže se může vyvíjet s porušeným pudem. Proto je třeba rozumného zásahu, aby zvolením správné výchovy a pedagogiky, z hlediska psychohygieny, se předešlo duševním konfliktům a tím i neuróze (onanii). Cílem duševní hygieny je předvídat, jakým duševním vývojem by se člověk ubíral a kdy můžeme zasahovat tam, kde je dynamika duševních pochodů narušena.

(182d) Pochody pohlavního vzrušení a ukojení ukazují, jak vzájemně jsou na sebe odkázány duševní a tělesná hygiena. Pohlavní hygiena je z větší části hygienou fantazie. Psychohygienik musí důkladně znát vnitřní život a také jeho nevědomé složky u dítěte, a tyto znalosti si musí doplnit všeobecným jasným věděním o psychickém vývoji zdravého a normálního člověka.

Dítě je povahově citovou bytostí, která smyslově silně reaguje na zevní podráždění, a jeho vzrušitelnost umožňuje vychovateli, aby je nerušeně učil a vychovával.

V raném dětství je vědomé JÁ vyvinuto jen nepatrně. Pudy jsou naproti tomu poměrně silné. V době latence (mezi šestým a dvanáctým rokem) si vytváří

vědomé JÁ své nejdůležitější a nejsilnější pozice. Každé dítě prochází během normálního vývoje svého JÁ obdobím vzdoru. To prodělávají tíže, prudčeji a déle někteří jednotlivci, zejména ty děti, které byly v prvních letech života rozmazlovány, nebo naopak vychovávány velmi přísně a příkře. Především při výchově k čistotě dochází k oběma těmto chybám.

V období vzdoru dochází při každém záchvatu dítěte k rozbouření afektu, jež přechází do úplného zablokování vůle. V tomto období je dítě stále náchylné k úzkosti a nenávisti, jež se skrývají za divokou a vzdornou odvahou, a vedle nichž dítě silně touží po lásce a odpuštění. Mnoho duševních poruch zaviňuje neurotické prostředí, rodiče - kteří se neumějí ovládat.

Zlomení vzdoru stejně jako vůle, zejména hned bitím a hrozbami, je špatný postup. Vychovatele totiž nenapadlo nic prospěšnějšího, než aby se choval také svéhlavě a vzdorně. Zaviní tím, že z násilného potlačení mohou vzniknout negativní podmíněné reflexy, vyvolávající různé druhy záchvatů (epilepsie - padoucnice, psotník - božec atd.).

Vnitřní konflikty působí dítěti při zrání největší obtíže. Zvířecí primitiv v dítěti bojuje, podléhá a vítězí v boji s kulturním člověkem dítěti vnuceným - aby bylo mravné a společenské. Vzdor a odmítání patří k vývojovým projevům. Při vývoji nevyrovnané osobnosti a při těžkých schizofreniích mohou působit určité trvalé zážitky z konfliktů s vychovateli při řešení dětského vzdoru. Správnou výchovou a hygienou vzdoru zároveň předcházíme pozdějším afektivním křečím dýchacího ústrojí, poruchám spánku, řeči a celkové neuróze, tzv. „nemoci z očekávání“ nepříjemných věcí (menstruace, porodu, veřejného vystoupení, soudu apod.). Obraz dětské neurózy se skládá z nezdařeného vytěsnění, nadměrné fixace a vytvoření rušivých symptomů.

Touha po pohybu, křik, pud k ničení, lpění na primitivních rozkoších jsou přirozenými pudovými projevy zdravého dítěte. Tyto znaky vídáme i u starších lidí a celých národů. Zůstali primitivními dětmi.

Celá animální a sexuální vášnivost člověka i lidstva je v zárodku obsažena již v pudové struktuře a v pudové duševní dynamice prvních pěti let života. Podkladem jí je dědičná hmota se svou pudovou realizací zážitků předků a pudová schopnost vegetativní duše.

Jen v době těžkých konfliktů a krizí se tyto živočišné energie přeskupují a stávají se poutem, vazbou lásky k vychovateli (ovšem jen někdy a jen částečně a dočasně, do doby pubertálních let) a spějí k sublimaci a zduchovění k novým cílům. Dědičnost a výchovné vlivy vytvářejí již v prvních pěti letech schéma nejdůležitějších reakcí na požadavky učení a dospívání.

V prvních dvou letech věku je dítě povolné. Teprve začátkem třetího roku může pochopit smysl zákazu a potřebu být rozumně potrestáno, jestliže v období vzdoru neuposlechne. Trestáme-li dítě v prvních dvou letech věku, tlumíme jeho vztahy a důvěru, stane se zaostalým a v pozdějších letech se projeví jako duševně méněcenné. Trest bez vysvětlení a následný vzdor ohlušují a oslepují jasnost pochopení. Musíme se vyvarovat toho, co vzdor vzbuzuje, snažit se dítě odvést např. ke hře. U dětí nadměrně náchylných k úzkosti předcházíme neurotickou dispozici hrou, neboť neurotická úzkost ruší vývoj. Dítě zůstává dlouho pudovou a citovou bytostí, jeho rozum se probouzí a vládu přebírá jen pozvolna. Dítě staví podstatné části svého JÁ z citových zážitků. Získat si toto primitivní JÁ za spojence se vychovateli podaří podle toho, jak citově silný přístup má k pudovému životu a svědomí vyrůstajícího dítěte.

Zážitky vytvářející citový vztah v raném dětství dítě později zapomene. Avšak nikdy ne zcela, protože stopy zůstanou v pohaslých esplanech. Mluvíme o vytěsnění obsahu nebo představy. Mnohé z těchto vytěsněných zážitků jsou velmi nepříjemné. Jiné nejsou dosud z nějakých důvodů vnitřně zvládnuty, lpí na nich konflikt, který dítě samo nedovedlo vyřešit - vytváří se komplex. K oživení komplexu dojde, když se učitel chová podobně jako osoba, k níž si dítě vytvořilo v raném dětství vztah. Tím učitel ruší vytěsnění, takže starý nevědomý konflikt může být na něho lehce přenesen. Konflikt rovněž propuká, když dítě učiteli vzdoruje. Učitel musí dobře znát zákonitost přenosu, aby mohl posoudit účinek svých výchovných a účelných zákroků. Znalost všeobecné nauky o pudech přispívá k porozumění každé jednotlivé situaci.

V jádru neuróz byly objeveny nerozřešitelné konflikty mezi pudem a vědomím. Nemoc se objeví, když to, co bylo vytěsněno, zaplaví vědomí. Vědomé JÁ je sice zdravé, ale je přemoženo nevyřešenými nevědomými konflikty. Při neurózách, které vznikly už v dětství, začneme s profylaxí tělesnou i duševní v tom smyslu, že se výchovou tělesné a duševní pochody zharmonizují. Při léčení je třeba získat za spojence zdravé JÁ dítěte a přizpůsobit ho prostředí.

(182e) Těžké trauma způsobuje také prodlužovaný porod. U dítěte se pak projevuje úzkost, strach před něčím neznámým. Neurotické dítě má už duševní chorobu v sobě. A to tím víc, je-li spojena se zážitkem bolesti. Každá úzkost a strach narušují vývoj dítěte, zvyšují a upevňují chorobnou citlivost. je-li dítě pohlavně vzrušené, špatně se soustřeďuje a lehce zapomíná, čemu se už naučilo.

Strach a úzkost se projevují skrytě, obyčejně poruchou srdeční činnosti, bušením srdce, steskem po domově, poruchou činnosti svalové, chvěním, problémy žaludečními a střevními, např. zvracením, průjmem, zácpou, ztrátou

chuti k jídlu, neudržením moči, poruchou spánku, nočním pomočováním, pocitem nevolnosti, bolestí hlavy. Jindy přechází úzkost v dětskou neurózu, vzniká fobie, strach ze silničního provozu, ze psů, z koní, úzkost ze zkoušek a tréma, dítě se červená, koktá apod. Úzkostné stavy jsou podmíněny určitými chybami při výchově pudu a svědomí v raném dětství. Ony zadržely tvořící se JÁ, zastrašily svědomí, nebo způsobily, že se vyvíjely patologicky. Objeví-li se bezdůvodné stavy úzkosti, musí být vyšetřena jejich skutečná příčina. Je třeba radit, vysvětlovat, rozmlouvat, uklidňovat, povzbuzovat a duševně utužovat.

Normální dítě těžko zvládá rané období svého prvního sexuálního vývoje. Vývoj pudu však vstupuje asi šestým rokem života do latentního stavu. To usnadňuje dítěti učit se a sublimovat. Zůstane-li u žáka úzkostná neuróza i v dalších letech, pak to ve většině případů znamená, že ještě neustoupila do latence.

Od dvanácti do šestnácti let nastupují duševní projevy puberty, podmíněné získáváním rozmnožovací schopnosti a oživením sexuality. Dochází k jakémusi opakování prvního vývoje pudového života v raném dětství. Tyto procesy probíhají společně s tělesným růstem a vyměšováním pohlavních žláz, brzlíku, podvěsku mozkového atd. Mluvíme tak o dvojím začátku sexuality člověka.

Mezi těmito dvěma údobími zvýšené pudovosti, mezi vývojem pudů v raném dětství a pubertou, leží již zmíněné období latence, doba poměrně klidného vývoje, v němž je dítě snadno přístupné sublimaci a vyvíjejí se v něm hlavní části jeho osobnosti. V této době málokdy dochází ke zjevným projevům sexuality. Kladnými či negativními citovými vztahy k lidem svého okolí si dítě utváří vlastní osobnost. Mluvíme o duchovním přenosu mezi dítětem a dospělým. V jeho průběhu ožívají vztahy, které existovaly již v raném dětství a nikdy nebyly vnitřně zvládnuty. To platí především pro znovuoživení silných vztahů k jednomu nebo oběma rodičům před pubertou a po ní. Probouzejí se nevědomé fixace z raného dětství. Jedinec prožívající pubertu se snaží těmto konfliktům vyhnout různými obrannými postoji. Takový postoj zaujímá typický pubertální „klacek“. Obvykle se projevuje přepjatým zdůrazňováním nového a „nadměrného rozumu“, což je ve skutečnosti vlastně produkt jeho vnitřní nejistoty a lability. V tomto období dochází ke vzkříšení dětského vzdoru raného dětství.

(182f) Bylo-li období latence charakteristické živým zájmem o konkrétní věci, např. objevy, dobrodružné cesty, sběratelství (známek, motýlů a brouků atp.), sport, techniku atd., změní se u některých jedinců v pubertě toto chování, a začnou se náruživě zabývat výhradně abstraktními záležitostmi jako filozofií, náboženstvím, politikou, smyslem života, otázkami lásky, přátelství, manželství

atd. Každodenní chování těchto mladistvých je ovšem většinou v obrovském protikladu k jejich myšlenkovým pochodům. Typická intelektualizace je jedním z výrazů jejich snění. Zkušený pedagog většinou dospívajícího přivede snadno z výšin jeho abstraktních a temných spekulací zpět na zem. Na druhé straně si však nesmíme zakrývat, že z takovýchto mladistvých vzešli četní teoretičtí vědci a učenci. Ve skutečnosti nikdy nevyšli z puberty. Mnohdy dojde i k depresi, rozmrzelosti a náruživosti. Rozmrzelý trpí, jestliže svůj objekt ztratí, náruživý pak, nedosáhne-li svého objektu. U obou stavů dochází až k reálnému nebezpečí sebevraždy. Za náruživosti mohou být skryty erotické konflikty i rozvíjející se neurózy. Úkolem psychohygieny je vychovat a podporovat u každého člověka vývoj silného JÁ, které dokáže nebezpečí náruživosti vzdorovat.

V tomto období může při zamilování se do druhého pohlaví a zážitku ztráty této lásky dojít ke vzniku osudové neurózy a později k melancholii.

(182g) U dítěte trpícího vegetativní neurózou, jejímiž hlavními symptomy jsou nevolnost, poruchy spánku, nechuť k jídlu, pocení, svědění kůže, studené ruce i nohy apod., převládají v celkovém obraze choroby duševní poruchy. Dítě bez prokázané příčiny ztrácí svou veselost, přestane se smát, nemluví, nebo opakuje monotónně stejná slova. Sedí zachmuřeně v koutě, naříká, vzdychá a vraští čelo. Je netečné a nevraživé k okolí. Střídají se u něho výbuchy hněvu a deprese. Některé děti tlučou hlavou i rukama kolem sebe, rvou si vlasy, kousají se do prstů a nehtů, takže se může vyvinout obraz akutní psychózy. Někdy dochází k porušení vědomí, deliriu a halucinacím. V tomto případě léčíme nejen ducha, ale i tělo, jak uvádím u léčení duševních chorob.

Podkladem napětí ve výchovném ovzduší při symptomech nemoci a úchylkách charakteru jsou vždy, vedle činitelů rozumových, pudově dynamické duševní činitele.

Za vzrušenou a přehnanou horlivostí u jinak zdravě vyhlížejícího člověka se obyčejně skrývá ohrožující konflikt nebo tíživý pocit viny.

Chybné zážitky vytěsňujeme a sublimujeme, přestože by člověk raději souhlasil se svými pudy, neboť právě k nim je přidružena rozkoš. Za vznikajících konfliktů, kdy rozumové JÁ vlivem svědomí, strachu, etiky, apod. proti nim bojuje, dochází u citlivého jedince k nedostatečným sublimacím, a tím i k neurózám.

Všeobecné poruchy vlastního JÁ, např. předrážděnost a vznětlivost, jež byly dříve pokládány za konstitučně podmíněné, ztráta schopnosti obrany, náchylnost k úzkosti a útěkům z prostředí, se mohou stát abnormalitami trvalými, jestliže včas nezasáhne psychohygiena.

Každá neuróza a také jednotlivé psychózy jsou traumatogenní přeměny psýchy.

Vědomé JÁ neurotiků trpí předrážděností, vznětlivostí, ztrátou schopnosti obrany, náchylností k úzkosti apod. Psychopaté, kteří neumějí převést svou abnormálnost do podoby kulturnější a nejsou schopni sublimace, jejichž rozumové JÁ vykonává nad duševními zážitky chybnou cenzuru, ztroskotají nutně v dospělosti. Odmítají společnost.

(182h) Každé psychické trauma přináší nejdříve náhlé přetížení, jež může ihned vést k poruše JÁ a k dočasnému zastavení mnoha funkcí. Objevují se všeobecné poruchy. Nahromadění traumatických poškození, vyvolávajících neurastenii a úzkostnou neurózu, bývá způsobeno různými podněty - Špatným sociálním prostředím, nedůsledností, sexuálním svedením, přílišnou přísností, rozmazlováním a jinými příčinami, které způsobují vychovatelé, jež se neumějí plně ovládat. Takové a podobné prostředí vytváří neurózu a klade odpor uzdravení.

Duševní napětí a otřesy z nebezpečných situací vyvolávají podráždění sympatiku a zvyšují vyměšování adrenalinu, což má za následek zvýšení krevního tlaku, hladiny cukru v krvi, přítoku krve do tkání a omezení pohybu a vyměšování zažívacího ústrojí.

Dětem s tělesnou vadou musíme věnovat zvláštní pozornost a péči. Nedrážděme je, milujme je! Podceňujeme-li je, vychováváme typ úskočný, zhýralý, duševně méněcenný, nečistý, drzý, prchlivý, nepřístupný hlubším hnutím, který nahrazuje nedostatek inteligence drzostí a surovostí.

Tělesná vada, není-li dítě milováno, nebo nemůže-li milovat své pěstouny, vede k neuróze. Především je nutné hledat podstatu nervového onemocnění v poruše JÁ v době dětství a puberty. Vypuknutí duševního onemocnění závisí na příliš silném rozporu mezi pudy a JÁ. I v případě, jestliže u dítěte vytvoříme podmíněný reflex, že nic nedovede („to nesmíš, vždyť to neumíš“), aniž příslušným způsobem vše vysvětlíme, bude se dítě vyvíjet hůře a později u něho vznikne neuróza.

Úspěch zrání v jednotnou svědomitou osobnost s pevnou vůlí závisí jen zčásti na dědičnosti, zčásti je totiž určen prostředím. Nezdar v manželství rodičů působí hluboce na pozdější nezdary či osudy dítěte, které z něho vzešlo. Při rodinném nesouladu (při hádkách a nadávkách mezi manžely) totiž trpí. Takové dítě je ulekané, hned vzdorně protestuje, hned je zase příliš pokorné. Tuto vyvolanou úzkost či nepřetržitou náchylnost k úzkosti se dítě snaží zmírnit a vyrovnat jednak potlačováním pudu, jednak neovládanou pudovostí, což vede opět k novým konfliktům a poruchám dětské duše. Čím je více nesouladu ve

skutečném duševním styku mezi rodiči a dětmi, tím snáze selžou pokusy vychovávat dítě přísností a dobrotou, tresty a odměnou. Nedostatek vztahu v rodině ztěžuje vývoj dospívajícího dítěte ve zdravého člověka. Rušivý vývoj dítěte velmi ovlivňují rozvedená manželství, kdy je dítě odkázáno na jednoho z roztrpčených rodičů.

U dítěte vzniká zvýšený sklon k úzkosti, který ztěžuje vývoj jeho sebevědomí. Úzkost se tak stane základní vlastností, kterou si podrží i v dospělosti. Takový člověk je pak v životě tak úzkostlivý, že není schopen se sám od sebe rozhodovat - nemůže volit v situacích, které volbu vyžadují. Bojí se užívat i rozumně si odříkat, zmítá se mezi láskou a nenávistí, přehání útoky, jež na něj činí společnost v životním boji, místo aby bez úzkosti poznal rozsah skutečného nebezpečí a odvrátil je. A tak bývá nezřídka z jedné nešťastné rodinné konstelace duševní neštěstí vlečeno na následující generaci (bez vlivu dědičnosti). Je-li dítě zdravě vychováno ve šťastném manželství, vede je pudový příval energie jen ke zdravému rozvoji.

Každý jedinec může překonáním traumatu duševně získat, jestliže ho ovšem rozumově zpracuje jako zkušenost, a tím ho zbaví nebezpečí. K převýchově jedince s tendencí utéci se do osobnosti s bojovým postojem jsou nezbytná logická opatření. Překonání traumatu urychluje „vzchopení se“ vědomého JÁ, které je k vnitřním traumatickým symptomům lhostejné, nevšímá si jich, zamítá a ignoruje je. Přitom pro aktivitu ducha k přemýšlení volí zdravý zevní podnět z prostředí, společnosti nebo přírody. Duše má vztahy k vnějšímu světu. Opomíjíme-li je, přejdou ve vztahy k vnitřním traumatům a jejich symptomům a promění se v úzkostnou přecitlivělost.

Podrobíme-li chráněnce léčení, nesmí být bezprostředně po jeho skončení propuštěn do dřívějšího prostředí. Spojení s ošetřovatelem by mělo ještě přetrvat a musí být uvolňováno jen pozvolna.

Lidstvo nemůže žít bez skutečné opory. Tím, že psychoanylýza poznala duševní podmínky raného dětství a jeho traumatické poruchy, dala tato věda psychické hygieně nové účinné prostředky. Člověka utváří nejen to, co je vrozené, ale hlavně to, co získává.

21. PODVĚDOMÍ

(183) Vlastní spodní podvědomí je místo skrytých sil, schopností, duševních hnutí, zdroj myšlenek, místo vzniku vynálezů, umění, geniálních duševních vloh atd. To všechno se dá probudit pílí, vynést na vrchní vědomí a uložit pro život v esplanech ve vrchním podvědomí.

V podvědomém dění je velkou měrou podvázána vůle, soudnost a schopnost uspořádat myšlenky pro vědomý cíl.

Toto podvědomí, dlící v neuronech šedé kůry, je samostatnou činností v duši, jež sídlí hlavně v šedé substanci (kůře), která je centrem duše. Podvědomá duševní činnost se projevuje různě:

1. Ve 4. stupni hypnózy je činná samostatně, bez našeho vědomí a esplan, do nichž se z její duševní činnosti nic nevtiskuje. Nastupuje však částečné uplatnění rozumu a vůle.
2. Pod vlivem hypnologa nebo spiritistického kroužku si přeje nebo očekává.
3. Působí také při vědomé činnosti v důležitých okamžicích života, při rozhodování v nebezpečí, při odvážných činech, při tvoření uměleckých děl, vynálezech apod.
4. Mystik jí dosahuje hlubokou koncentrací, ponořením do svého JÁ, do nejzazších hlubin duše. U těchto pramenů mravního zákona pocítí božský mír a klid, účast blaha, které prožije ze zdroje vlastní podstaty duše: podoby a obrazu samého Boha. Pozná pravé spojení s Bohem, které spočívá v tom, že vůle mystika je zajedno s vůlí boží.

(184) Velkého díla docílíme jen takřka nepřetržitým a úporným přemýšlením. Účast inspirace na tvůrčí práci dokážeme vyvoláním duševní schopnosti k pomoci vědomé činnosti. Aby toto podvědomé Nadjá mohlo být vyburcováno pro naše podvědomé dění, musí se na tom pracovat každodenně, a vnuknutí pak přijde již samo.

Podvědomý tvořivý rozum proniká k vědomému poznání v podobě logických forem. Myšlenky řešící problémy přicházejí zpravidla náhle, překvapují objevitele znenadání. Poskytují našemu vědomí již hotové vyřešené celky, před jejichž genialitou mnohdy ustupuje každá objektivní zkušenost. Je to duch stálé aktivity, jejíž vnitřní pohyblivost má před sebou všechny pojmy v podobě jasných představ, a z nich se odvažuje činit závěry. Mnohé z nich jsou vzaty z hlubších vrstev prazážitků a prazkušenosti lidského rodu, jsou uloženy v genech.

Za těchto okolností je vědomá činnost rozhodující a podvědomá silně napomáhající, radící atd.

Při vědomé činnosti působí též u osob, které cvikem, vůlí nebo chorobou upadají do hypnotického nebo magnetického spánku (extáze), střídá-li se tu 3. a 4. stupeň hypnózy.

V tomto případě nabývá podvědomá činnost rozhodující vliv. Činnost vědomá je ve stavu trpném, ve kterém neumí uvažovat. Je klidným svědkem rozvinuté činnosti podvědomí, neodporuje, ale do esplan tyto děje sama zachycuje, a při navrácení do jasného bdělého stavu si uvědomí buď celý děj, nebo alespoň jeho část.

U určitých duševně nemocných osob působí vědomá i vstupní podvědomá činnost buďto současně, nebo s převahou jedné z nich (chaos). Tato chorobná činnost duše je zaviněna vyvoláním nižšího podvědomí.

(185) Stálá podvědomá činnost duše se subjektu nejeví vlněním, prouděním, čeřením šedé kůry, nýbrž intenzivním zářením při jejím úplném klidu, např. při vyvolání podvědomé činnosti k hypnotickému spánku. Příčinou intenzivního záření je oduší, s jehož pomocí duše pracuje. Vědomě ovládáme sotva čtvrtinu celé její kapacity, kdežto tři čtvrtiny zůstávají omezeny podvědomím tak, že nemůžeme celek vědomě obsáhnout, takže nám stále uniká 70-90 % tohoto daru. Kdyby nám bylo dáno si celou schopnost šedé kůry osvojit, zvýšil by se náš rozum i naše vůle.

Ačkoli jsou již z ověřených faktů částečně skryté dary podvědomí známy, přece jen stojíme před tvrdým oříškem, proč zůstávají tyto skryté síly pro nás omezeny. Nevíme. Ale leží nám před zraky tisíce let starý biblický děj, který se zmiňuje o velice dokonalém rozumu a dokonalé vůli prvních rodičů. Oni mnoho věděli a znali.

Teprve po pádu našich prarodičů (jimž byly odňaty ještě jiné dary a milosti boží) nastalo zatemnění rozumu a zeslabení vůle.

(186) V hypnóze (zvláště ve 4. stupni) lze probudit a vyvolat mnohé neočekávané duševní schopnosti, což překvapuje zvláště u osob nedostatečného duševního vzdělání. Paprsky božského světla, toho světla, které dříve rozum úplně prozařovalo, v něm dosud zůstaly. Mluví např. cizími jazyky a rozumí jim tak, že osoba toho jazyka znalá se může se subjektem bavit, tvoří obdivuhodné kresby, vidí do minulého času (psychometrie), vidí předměty prostorově zahalené (kryptoskopie), vycítí a zjeví nám myšlenky jiné osoby (telepatie), vidí na každou vzdálenost (prostorová jasnovidnost). (Podobných různých dokladů uvedu později více.) Všechny podvědomé

schopnosti nelze vyvolat, nejvýše tak 10-15 %. Ostatní zůstávají v potenciálním stavu, čekají na uplatnění v budoucím životě.

To je důkazem, že naši prarodiče měli před svým pádem zvýšenou duševní schopnost a nebyly jim neznámé duševní dary, které jsou nám dnes skryté. Byly jim přirozené, neboť vynikali rozsáhlým poznáním, harmonickým uspořádáním schopností vlastního chtění.

(187) Z trestu, vinou neposlušnosti, nastala jejich porucha, jakési vyřazení z činnosti mozku. Nezměnil se sice jeho tvar a podoba, ale duše lidí pozbyla plný nárok na jeho ústrojí. Duševní JÁ muselo ustoupit z většiny útvarů mozkové šedé kůry do oduší, ač dříve svou tvorbou plně vyhovovalo božským darům. Nastalo jakési omezení a vřazení do jistých zákonitých mezí. Duše sice nemusela žádný neuron nadobro opustit, ale od té chvíle se v něm mohla rozvinout jen omezeně (ve fluidu oduší). Vyřazené místo zůstalo od vědomého JÁ odděleno, takže nemajíc více nároků na vymezenou skladbu neuronů, nemohlo se v nich ve svém JÁ uvědomovat, ač duše je s nimi v plné míře spjata. Že tomu tak je, vidíme při pokusech v hypnotickém stavu, kde je zase celá šedá kůra v činnosti, bez vlnění a čeření, avšak za jejího mimořádně zvýšeného ozáření a kmitání oduší, a přece vědomé JÁ po probuzení neví nic o tom, co v hlubokém spánku mluvilo, konalo, vidělo, prožilo atd. V tomto případě pracujeme přímo s duší, bez JÁ vrchního vědomí. Při bdění je podvědomé duševní JÁ neschopno bez vědomého JÁ něco konat. Spojení obou přináleží Bohu, a činíme-li to sami, nastává u subjekta při probuzení zmatení - stav pomatenosti.

Pozbytím plného nároku duše na mozek ochably, kromě jiných darů, poznávací a volní schopnosti. Zatemněním rozumu a zeslabením vůle nastala duševní bída a náchylnost ke zlu.

(188) Zde nestačí jen pohrdavě mávnout rukou a říci: „To je biblická báchorka pro malé děti.“ Je nutno přemýšlet o zvláštní shodě biblické zprávy s pozorováním duše v hypnotickém stavu, kdy pracujeme s podvědomím a ona vyřazená duševní činnost se projeví. Při tomto posuzování rozumu je třeba nepředpojatého filozoficky vyškoleného rozumu, filozofií ovšem nezkaženého, jenž při pokusech vychází z noetiky a empirizmu. Je nutno se pozastavit nad jevem, že nejčastěji u citlivců, kteří upadají do 4. stupně hypnózy, narazíme na jiné duševní JÁ, které je odlišné od vědomého JÁ. Zvláštností je, že se toto podvědomé JÁ vůbec nezná s JÁ vrchního vědomí. Zvláště mne to překvapilo u osob, které v existenci duše a věčnost naprosto nevěřily, že toto podvědomé JÁ zcela odpíralo splnit rozkaz, aby nahlédlo do činnosti svého vrchního podvědomí (esplan), a bylo nespokojeno, když to bylo nuceno učinit. Toto

podvědomé JÁ se zděsilo, když si uvědomilo činy uložené v esplanech, a naprosto odepřelo se k nim hlásit. Vidělo duševní bídu, děs z hříchů a pošpinění své duše. Totéž následovalo, když si uvědomilo zlé činy, které přešly do duševědomí, a jen na důtklivý rozkaz s nelibostí vyjevilo činy, které se do duše vtiskly.

Vysvětlení:

(189) 1. Předcházejícímu odstavci se nesmí rozumět tak, že by v našem těle byly dvě duše pohromadě.

Duše ve vědomí vnímá a projevuje se prostřednictvím našich smyslů. Uvedeme-li však subjekta do 4. stupně hypnózy, je vyvolán jev mimopřirozený. V tomto stavu se duše nemůže projevit skrze smysly, není-li k tomu donucena hypnologem, nebo vycvičena vlastními vypěstovanými schopnostmi. Ustoupí v témže JÁ do stavu podvědomého, kde nazírá, vnímá přímo oduším.

Jelikož v tomto stavu nemá možnost nahlédnout do esplan, jsouc oloupena o svobodné jednání, nemá o tom, co se ve vědomí v přirozeném stavu dělo žádnou vědomost, a tudíž se k tomu nezná, počíná si svobodně, samostatně. Pravé poznání sebe sama, obou JÁ, nastane po odloučení hmoty - těla.

Pod vedením hypnologa, nebo vlastní schopností, může se probudit jeden nebo více smyslů, kterými vnímá či se projevuje. V tomto stavu se podvědomé JÁ probudí ve svých vyšších schopnostech.

Normální schopnosti jsou úplně zaniklé, a proto nezná poměry JÁ ve vědomém stavu, protože nemůže nahlédnout do míst esplan svých činů.

Subjekt slyší, vidí, cítí, vnímá atd. bez prostřednictví smyslů. Na rozkaz hypnologa může vidět, slyšet, chutnat, cítit atd. přímo oduším, je však také možné uplatnit podvědomé JÁ na kterýkoli smysl. Uvolnění od hrubého těla zdokonaluje duši, neboť ji osvobozuje od pout hmoty.

(190) 2. Jestliže se chci se subjektem dorozumět, musím probudit smysl řeči, který duše ovládá přímo z podvědomé činnosti. Co však prožívá, mluví atd., se v tomto stavu do esplan nevtiskuje.

Duše si počíná svobodněji, volněji - je zbavena nedokonalosti hmoty. Z toho vyplývá, že vědomé i podvědomé JÁ jsou samostatné, na sobě nezávislé činnosti v jedné a téže duši.

Děj (zažitý čin) uložený v esplanech, je-li pro nás všední, nedůležitý, se z nich vytrácí, ale přechází do duševědomí. Velmi často se stává, že nadobro zaniklé zlé činy ve vrchním podvědomí znepokojí v přirozeném spánku duši (vybavují se z duševědomí), která zároveň sídlí v oduší.

V podvědomí, dokonale vyvolaném hypnózou, se nám ozývá sama duše. Učiníme-li na podvědomé JÁ dotaz, jenž se týká duše, odpovídá, že je nesmrtelná, pouhý duch, vyznává Boha a vyzývá řídit se jeho přikázáním. Při veřejných pokusech se někteří diváci prostřednictvím hypnologa ptají uspané osoby: „Která církev nám podává pravé zjevení boží?“ Uspaný chvilku mlčel a pak řekl: „Církev katolická.“ Vtom nastalo překvapení všech přítomných, neboť uspaný byl odlišného vyznání, a když mu bylo řečeno, že je z jiné církve, odmítal to a nelibě nesl, musel-li se na rozkaz podívat do svých esplan a uvědomit si, že tomu tak je. Badatel si položí otázku, jakého náboženského vyznání je hypnolog - odpověď je, že římskokatolického. Bude se tedy domnívat, že hypnolog působil, přenášel nebo poskytoval k dřívějšímu projevu subjekta uvědomění. Kdyby tomu chtěl věřit, byl by na velkém omylu. Hypnolog si někdy velice přeje, aby subjekt vypovídal podle jeho přání, avšak marně. Subjekt hájí vždycky důrazně své vlastní poznání. To nám dokazuje jiný příklad: hypnolog D., který nevěřil v osobního Boha, na dotaz, je-li Bůh, dostal od jím uspaného subjekta odpověď, že Bůh existuje.

(191) Ve 4. stupni hypnózy uplatňuje duše subjekta své schopnosti: svobodu volnosti ducha s prostorovou přítomností, v níž nazírá a vše přímo poznává. Závislost subjekta na intelektu hypnologa je nesvobodou duše. Jen neschopný subjekt, který nemá možnost upadat do 4. stupně, (jen do 2. nebo 3. stupně), čerpá své výpovědi z vrchního podvědomí (esplan) hypnologa či jiných osob.

Podobné dotazy jsem vznesl u jiných subjektů. Vždy samozřejmě před svědky. Když jim po probuzení bylo řečeno, že hovořili opačně ke svým názorům na život, někteří se divili, a kdyby nebylo svědků, nevěřili by. Jiní uvažovali.

Proč každé spiritistické médium bez rozdílu uznává osobního Boha?

Právě prostřednictvím citlivce v jeho podvědomí docházíme k pevnému přesvědčení, že lidská duše je svou povahou křesťanská a nesmrtelná. Toto poznání nesmrtelnosti duše je v každém člověku, ale je zatemněno, protože je tlumeno žádostí těla a světa. Teprve v posledních chvílích života, ale také v nemoci, se duševní JÁ z podvědomí probíjí k vědomí, až si v něm zjedná platnost. Pak se člověk shání po knězi, kterého dříve zavrhoval, chce, aby mu poskytl úlevu, ihned je mu sympatický a oba se shodují na nesmrtelnosti duše.

Znovu opakuji, že 4. stupeň hypnózy je nutný, vrchní vědomí musí být naprosto zaniklé. Tento stupeň spánku s podvědomým JÁ je ke všem projevům nejzpůsobilejší. Ostatní stupně spánku jsou pouze vstupní, a tudíž nedostatečné, vědomá činnost ještě nezanikla.

(192) Dnešní materialisticky založení lidé jej neznají a nevědí nic o jeho skrytých darech, které (jak bude z dalších odstavců patrné) překvapují.

Tento stupeň podvědomí, z něhož vychází pravé poznání o Bohu a hříchu, je stavem, v němž při plném vědomí člověka Bůh ve Starém zákonu k člověku mluvil a on mohl mluvit s Bohem.

Chceme-li být zdravě hodni (ne šarlatánsky jako u tzv. černé magie) daru podvědomí, musíme se přizpůsobit, přiblížit se jeho vlastnostem, neboť toto duševní JÁ to žádá. Teprve když odstraňujeme nectnost po nectnosti a stále více se přibližujeme Bohu, otevře se nám, a dohlédneme vlastnictví a bohatství nadpřirozených krás a božských darů.

Tu se náhle hlásí a proniká u člověka podvědomí již ve stavu bdělém, dává mu vnitřní klid, větší soudnost, svědomí, instinkt, geniální nápad, uměleckou tvůrčí sílu, intuici, která mnohdy bleskem osvětluje celé skupiny záhad. Podvědomí - to je zdroj nejvznešenější části člověka, jeho božského principu.

Toho nejvíce dosáhli, zakusili a zasloužili si svatí. Jsou známé jejich zázraky, na které se musí i nejlepší hypnolog dívat z uctivé vzdálenosti, uznávaje svou slabost.

(193) Spodní, nejzazší podvědomí (činnost duše v oduší při šedé kůře) nemá žádná esplana, ale vše, co se ukládá ve vrchním podvědomí (v esplanech), současně přechází do duševědomí, jakož i všechno, čeho duše přímo nabývá. Jen na rozkaz hypnologa se obnovuje zcela zapomenutý čin, který kdysi byl v esplanech a projde šedou kůrou.

V těchto případech mne vždy zajímal můj subjekt pan K., který dovedl nahlédnout do těch míst svých esplan, kde onen děj kdysi dlel, a přesně určil, co v nich je nyní namísto dřívějšího děje uloženo. Po probuzení byl vždy překvapen, když jsem mu vyzradil jeho tajemství, o kterém už naprosto nic nevěděl, ale znova se upamatoval jeho vybavením z duše. Byl překvapen, když jsem mu vyprávěl, co se na původních místech nyní uschovává, a vždy se divil, jak jsem se to dověděl.

Podvědomá činnost duše nikdy neodpočívá, v oduší nedochází k únavě, nýbrž je ve stálé činnosti, nepotřebuje oddech ani ve spánku, kdy tělo a smysly odpočívají. Naopak, činnost podvědomí je tím intenzivnější, čím více tělo umlká, čím více je duše oproštěna od tlaku vědomí a animálního myšlení.

(194) Lidská osobnost není jen souborem vědomých reakcí, nýbrž zahrnuje i procesy nevědomé (podvědomé). Podvědomí je důležitou částí lidské psýchy. Úloha vědomí je ochranná a vyrovnávající. Podvědomá mysl chová obsahy, jimiž vědomí nedisponuje, a také uchovává vlastnosti a rysy, která má bdělá

osobnost ve velice nepatrné míře. Vědomé JÁ je komplex, malý světlý ostrůvek v oceánu podvědomého života.

Lidská duše má v podvědomí veliké netušené schopnosti. Pro příklad použiji subjekta K. V bdělém stavu mu předložím cizojazyčné písmo, jemu i mně úplně neznámé, které ale nečteme. Subjekt je se zájmem slovo od slova zběžně prohlédne, aniž by je četl. Písmo nesmíme číst proto, aby nebylo možné namítat, že jsme si obsah vštípili do paměti (do esplan).

Poté subjekta uvedu do 4. stupně hypnózy, vyvolám jeho podvědomou činnost k projevu, přečtu mu první větu, písmo odložím a žádám, aby pokračoval. Subjekt ihned plynule naváže, jako by četl. Pro zjištění správnosti může někdo z přítomných jeho přednes zaznamenával a po skončení porovnat. Tak máme doklad, že duše v podvědomém stavu má schopnost bezprostředně chápat, rychle a jistě, na rozdíl od stavu vědomého, kdy své schopnosti projevuje prostřednictvím mozku a esplan, a po částech získané vědomosti poskytuje jako ze zásobárny, jinak řečeno - projevuje se. Jevy, které se odehrávají mimo hranice psychologických zákonů, se nazývají metapsychické.

(195) V podvědomém stavu uchová duše vše poznané ve vlastním duševědomí. Ve stavu bdělém ukládá poznané do esplan a duševědomí.

Vědomé a podvědomé JÁ jsou dva rozdílné stavy, které vycházejí z jedné a téže podstaty duše.

Projevem vědomí nevzniká projev i podvědomí, neboť to jsou samostatné, na sobě nezávislé činnosti. Během vědomé činnosti nerozpoznáváme činnost duše v podvědomí.

Snažením, vroucí touhou i usilovným chtěním (a jsme-li dokonale přizpůsobeni vlastnostem - hodnotě - duše) prozařují některé dary z podvědomí do vědomí.

Je velmi nesnadné pochopit poměr stavu vědomého JÁ ke stavu podvědomého JÁ a opačně. Je mezi nimi veliká propast, která se někdy v mimořádných okamžicích překlene.

Ve stavu vědomého JÁ máme vědomost o stavu podvědomého JÁ, jsme-li o něm poučeni bádáním, pomocí subjektů.

V podvědomém stavu naše podvědomé JÁ nemá žádné vědomosti o stavu vědomém, o schopnostech našeho rozumu a svobodné vůle.

(196) Podvědomé JÁ je ve stálé činnosti, což ve stavu vědomém nepozorujeme. Žádáme-li podvědomé JÁ, dáme-li mu příslušný rozkaz, projeví své velké schopnosti jako např. prostorová vidění do minulosti a přítomnosti, schopnost poznávací, dary umění, jazyky, kresby, pohyb a přenos předmětů bez dotyku, zhmotnění se aj., ale jen potud, pokud byl úkol námi určen.

Po ukončení svého poslání se vrací samo do vlastní aktivity, avšak do potenciality těla. Rozumějme: podvědomé JÁ je ve stálé aktivitě, avšak vlohy, schopnosti a vlastnosti duše i hmoty jsou pro činnost podvědomého JÁ ve stavu potenciálním.

Z toho vyplývá, že duše v podvědomém stavu je spjata s tělesností, nemůže svobodně jednat, na rozdíl od stavu vědomého, v kterém se projevuje zcela svobodně a rozumově.

Podvědomé JÁ je netušenou základnou i jiných vloh a schopností, avšak k jejich projevu se mu nedostává v tomto životě potřebných podmínek.

U některých citlivých osob, za napětí vůle a nebezpečí života, se samovolně projeví podvědomá činnost vedle činnosti vědomé a vytrhne zavčas osobu z tohoto nebezpečí. Je mnoho těch, kteří prodělavše největší boje ve světových válkách se bez úrazu vrátili domů a vyprávějí, jakou zvláštní náhodou unikli smrti. Protože jsem věděl, že příčinou toho je podvědomá činnost vlivem uvolňování oduší, v němž je prostorově zúčastněna, vyzkoušel jsem je sugescí a poznal, že mám pravdu. Byly to osoby senzitivní (citlivci). Vše vychází ale z jedné a téže podstaty duše, ať ve stavu podvědomém, či vědomém.

(197) Lidská duše se nevyvíjí ani neroste současně s tělem, ale je již při stvoření jednoduchou, nezměrnou, dokonalou, neředitelnou podstatou se svobodnou vůlí a rozumem. Proto nikoho nepřekvapí, proč se projeví automatické psaní u malých dětí (ba i nemluvňat), nebo psaní cizím, dítěti neznámým jazykem. Je to doklad o existenci nesmrtelné duše a její podvědomé činnosti, která se projevuje a vyzařuje z podvědomí dítěte.

Lockeho věta „Není nic v intelektu, co nebylo ve smyslech“, na které materialisté a monisté budují svou nauku, patří minulosti. Správně má znít: „Nic není ve hmotných esplanech, co dříve neprošlo smysly.“ Smysly a esplana jsou pouze jedna z cest k poznávání světa. Lidská duše má však ještě jiné cesty - přímé. Vlastní neznámé vlohy a schopnosti, které se mohou projevit v transcendentním stavu. V hlubokém transu si duše nejen naráz osvojuje veškeré naše poznání a vědění, ale ještě je rozšiřuje na poznání dosud neznámá. V hlubokém transu dokáže recitovat nenaučené básně, v několika vteřinách řeší těžké početní úlohy, vytváří hmotné a polohmotné útvary, rozdvojuje svou psychofyzickou bytost (bilokace) - zvyšuje svou tělesnou váhu nebo se vznáší, hraje na každý hudební nástroj, mluví cizími jazyky, osvojuje si historii atd. O tom všem se poučíme experimentálně zkoumáním neznámých jevů. Příklad: rodiče devatenáctiměsíčního dítěte (dnes učitelky paní Peřinové) zaznamenali následující případ. Když dítě spalo, mluvilo se o Sienkiewiczově spisu „Quo vadis?“. Nikdo z přítomných si nemohl vzpomenout na hrdinku

románu, která byla hozena napospas Ivům. Dítě se ve spaní posadilo a řeklo hlasitě: „Lygie.“ Bylo to jméno hrdinky. Pak zase ulehlo a spalo dál.

Knězi Ignáci Martinezovi z Tovaryšstva Ježíšova se ve městě Koimbře přihodilo, že když vyučoval katechizmu a nikdo danou modlitbu nechtěl říct, šest měsíců staré dítě ji k úžasu všech odříkalo.

Poznání a vědění v transcendentním stavu duše není apriorní (vrozené) čili hotově dané. Rozumová duše je obraz boží, má vrozené a na hmotě nezávislé vyšší schopnosti a vlohy, jimiž si v okamžiku osvojí veškeré obtížně získatelné poznání a vědění. Tyto vyšší duševní schopnosti uplatňuje duše již v prvních měsících po svém zrození.

Někdo namítne: „Nač bych se vedle svého povolání a zkušeností učil jazykům, hudbě, studoval historii či jiné vědy, když to moje duše v podvědomí ovládá a je jí to vlastní?“ Ano, námitka je správná. Duše každého z nás vládne těmito dary, avšak je to pozemský člověk, který to vše vymyslel a vytvořil. Jen duše v hlubokém transu má schopnost to vše bez učení reprodukovat.

Je rozdíl mezi schopnostmi a zásluhami. Zásluhy má jen ten, kdo se z vlastní vůle přičiňuje, vzdělává a tvoří.

Dění duše v podvědomí, opírající se o vrozený mravní zákon, je křesťanské a mravně čisté. Postrádá však zásluhy, že bylo z vlastního rozumu a vůle uplatněno v praxi na tomto světě, pro dobro člověka a jeho cíle.

(198) Lidského ducha lze stále zdokonalovat. Je to veliký dar od Boha. Po smrti každý nastoupí cestu k vyšší dokonalosti od místa, kam až svým přičiněním a zásluhami v současném životě dospěl. Kdo více dokázal a získal, více mu bude připočteno a nastoupí další cestu od této výše své dokonalosti. **Nenamlouvej si nikdo, že smrtí je všemu konec!**

Při umírání osob jsem uspal nejvyspělejšího citlivce a přivedl jej do 4. stupně hypnózy k pozorování, jak se duše při smrti odpoutává.

V každém případě nastávala smrt bez veškerých trapných smrtelných příznaků. Odpoutání duše bylo klidné, nastávala jakási svoboda, volnost, sladká únava pozvolným odumíráním všech pěti smyslů. Nejprve odumíral hmat, pak zrak, sluch naposledy - jak mi uspaný oznamoval jsa stále úzce duševně spjat s umírajícím pomocí oduší. O nějakém smrtelném zápase, násilném odtržení duše od těla, o mukách, bolestech, nemůže být ani řeči. Smrtelný zápas, přerušovaný křečí, mdlobou, chroptěním, je již mimo vědomí. Duše nemá sílu uvést odumírající buňky šedé kůry do činnosti, aby se vědomí probudilo. (Toto vylíčení se vztahuje na umírání v nemoci.)

(199) Uvedu příklad, kdy sám subjekt byl pojednou stržen uvedenou volností a svobodou duše umírajícího tak, že mi řekl: „Půjdu s ním! Buďte tiše, je to

krásné!“ Když jsem mu rozkazoval: „Jsi v mé moci, nemůžeš!“, vypověděl mi naprosto poslušnost. Tu nastává pro hypnologa krušná chvíle. Jen rychlost a pohotovost magnetizování zabrání katastrofě, totiž smrti subjekta. Na má slova odpověděl: „Nemáte nade mnou moc!“ a již se odpoutával, spojen s duší umírajícího.

Nyní se stalo něco, co mě překvapilo a co mi pomohlo. Náhle hlásil, že již nepůjde, že duše zemřelého se trápí zjevením všech činů svého života, že mnoho viděl a ví, ale nesmí to povědět. Namítl jsem subjektu, že je již mrtvý a nemůže se s ním spojovat. Uspaný odpovídal, že může, protože duše zemřelého se drží přímo v oduší, které je ještě v těle a kolem těla, což se nedá očima pozorovat. Vy vidíte tělo již mrtvé, ale bude ještě dlouho trvat, než duše úplně tělo opustí.

Přátelé zemřelého žádali, abych si vynutil tajemství, které uspaný zachytil při smrti nebožtíka. Pokusil jsem se a docílil jsem toho tím, že na žádost subjekta museli všichni přítomní odejít, takže jsem zůstal sám se zemřelým a subjektem. Subjekt mi předem nařizoval, abych z toho, co mi řekne, nic neprozrazoval, protože se to nelíbí Nejvyššímu. Slíbil jsem a dověděl jsem se o nemilém zločinu. Protože pozůstalí naléhali na jeho prozrazení a já jsem se chtěl přesvědčit o pravdě, vyzradil jsem tajemství. Avšak nikdo přímo o něm nic nevěděl. Teprve časem jsme pátráním poznali, kdo byl původcem těžkého, nevysvětlitelného zlého činu. Pro zemřelého bylo vyzrazení prospěšné, protože pozůstalí jeho zločin odčinili.

Důsledkem vyzrazeného tajemství bylo, že dotyčný subjekt mi už žádné z dalších tajemství ani na rozkaz nevyzradil.

(200) Duši je možné sledovat, dokud je spojena s oduším, a to po několik hodin. Přímé dorozumívací spojení s ní ovšem není možné. Jen vyspělý subjekt nám může být prostředníkem k dorozumění. Výjevy z minulého života může lehce poznat přímo z esplan.

Duše se postupně odpoutává i od oduší, až se ho úplně zbaví. Potom už není možné se s duší zemřelého dorozumívat a je jen pohádkou, myslí-li někdo, že se ve svém kroužku spiritistů pomocí média přátelé pobaví s nebožtíkem.

Nám zůstává výstraha, že dobro ani zlo se po smrti neztrácí a může učinit duši šťastnou, či nešťastnou.

Nemysleme si, že v přechodu z tohoto času do života posmrtného, tedy při umírání a těsně po něm, si umírající není ničeho vědom. To je veliký omyl. Duše je stálá Činnost, a nikdy se nemůže uvést ve stav nečinnosti, nevědomí, neboť to se nevyskytuje ani ve spánku umělém, ani přirozeném. To jen odpočívá hmota šedé kůry a hmota nedozírných světů esplan - vrchního

podvědomí. Nesmíme si myslet, že nás umírající pozoruje očima, jako my pozorujeme jeho. Podle povšechných známek a pravidel usuzujeme, že smrt již nadešla a že zemřelý neví nic o světě a o nás, jemu milých, kteří stojíme sklíčeně u jeho smrtelného lůžka.

(201) Jak již bylo řečeno, nejdříve odumírají smysly. Duše je opouští navždy i se svým oduším. Za normálního bdění, při kterém jsou duše, oduší i tělo v sobě obsaženy, může duše své okolí rozeznávat skrze oduší jen smysly svého fyzického těla. Jakmile smysly odumřou, vzápětí odumírá celá šedá kůra a duše přechází do podobného stavu jako u subjekta, kterého jsme uvedli do 4. stupně hypnózy, avšak s tím rozdílem, že podvědomá činnost duše s oduším je již mimo nervové ústředí, mimo neurony šedé kůry (při umělém nebo přirozeném spánku nikdy duše s oduším šedou kůru neopouští). Oduší se pozvolna uvolňuje z těla a kupí se kolem hlavy zemřelého. Odtud vidí, pozoruje nás, a to naší vinou. Jak jinak ani nemůže být, na zemřelého voláme, pláčeme pro něj, jsme v duševním napětí, cele se mu věnujeme apod. To vše má za následek, že jsme jej na sebe upoutali, přivedli k vědomí, neboť lidská duše, dokud je spojena s nejjemnější hmotou oduší, není ještě úplně svobodná. Zemřelého lze v prvém dnu probudit k životu jen proto, že duše (dlí v oduší), která ještě nadobro hmotu neopustila, znovu prostoupí celé tělo. Nářek a volání zde působilo sugestivně.

(202) Proč však k životu přivedený zemřelý neví nic z onoho světa? Obyčejně říká, že slyšel nějaký hukot, velkou ránu apod. To je přirozené. Opustí-li duše vědomou činnost, nemůže z druhého duševního stavu nic uložit ve vrchním podvědomí v esplanech, protože duše ve svém JÁ, v rozumu a vůli, šedou kůru i esplana na čas opustila. Vše zůstává ve vědomí duše. Až se duše úplně zbaví hmoty, všechno si sama uvědomí.

Zde musím upozornit každého slabého hypnologa a varovat ho před podobným pokusem, neboť může nastat smrt subjekta, strženého při umírání pozorované osoby příjemnými dojmy. Je nutně třeba veliké znalosti, duchapřítomnosti, zručnosti a víry hypnologa.

V čistém podvědomí je v potenciálním stavu netušený zdroj schopností a sil podvědomého JÁ, čehož je možné využít pro vědomou činnost. K podvědomému JÁ se dopracujeme vědomým chtěním a cvičením postupně přes vstupní podvědomí, anebo hypnotickým spánkem. **Z neznalosti se mohou veškeré stupně podvědomí pochybenou výchovou nebo sebevýchovou, ale i leknutím, strachem, nezdravou sugescí a autosugescí zvrhnout v chorobné nižší podvědomí, a to tím, že se**

vytvoří choré komplexy, v nichž se podvědomé JÁ osamostatňuje, zosobňuje a zevně pak podle nich jedná. Nastává duševní onemocnění.

V lidském životě lze dosáhnout životního úspěchu a pravdy filozoficky a rozumově. Tomu můžeme pomoci podvědomou činností.

(203) Je známo, že největší velikáni ducha, např. Sokrates, Aristoteles, sv. Tomáš Akvinský, vcházeli do kontemplativního stavu (hluboké soustředěné rozjímání) a zůstávali v něm po celé hodiny. Sokrates přiznal, že když došel k nejhlubší pravdě, nebyl to on, kdo hovořil, nýbrž jeho vnitřní hlas. Co jiného je tento vnitřní hlas než k vědomí vyvolané podvědomé JÁ?

Nikdo nemůže tvořit vynikající díla bez vnitřní inspirace.

Hluboko v našem nitru je obdivuhodná a nekonečná zásoba vědění, moudrosti, krásy a harmonie. Tyto kvality můžeme vyvolat k inspiraci své práce, svého myšlení, svého života. Soustředěním lze z hmotného světa přejít do oblasti nehmotné (mentální).

Musíme začít s vírou, postupovat v dobré náladě s nadějí, důvěrně a optimisticky, že pravdy, objevů a rozluštění lze dosáhnout.

Máme-li proniknout do hlubin mysli, musí být tělesné smysly přinuceny ke klidu a oči zůstat zavřeny. K dosažení úspěchu prodlouženým úsilím intenzivního soustředění udržujeme v duchu svou věc. Zapomenutím sebe sama se musíme zcela pohroužit do stavu naprosté pasivity, avšak zůstat přitom zcela bystrým a vědomým.

Pokročilá koncentrace - neboli kontemplace - spočívá v tom, že pozornost upneme na jedinou myšlenku, předmět, skladbu nebo osobu, necháme ji na něm spočívat a neponoříme se do dalšího přemýšlení o něm. Při soustředění a hlubokém zasnění o svém problému, vynálezu, a jiných otázkách z podvědomí, se nám dostává osvícení, osvětlení. Objevujeme nové vysoce cenné taktiky. Vše záleží na tom, jakého stupně zapomenutí sebe (tělesnosti a světa) dosáhneme úplným soustředěním. Z tohoto mentálního pátrání přichází také vznešená nádhera duchovního klidu. Je to klid uprostřed činnosti.

K dosažení úspěchu je nutné cvičit každý den vždy v přesnou dobu 15-20 minut. Touto cestou kontemplace předáváme svou věc k vyřešení podvědomé činnosti.

22. PŘECHOD MYŠLENEK NA MALÝ MOZEK

(204) Malý mozek je svým povrchem podobný mozku velkému, ovšem s tím rozdílem, že se nám jeho závity, hrbolky a rýhy jeví drobnější a hustší.

U novorozeněte je malý mozek na povrchu nepropracovaný, neustálený, každá jeho schopnost se musí ovládat, hybné nervy vytříbit a osamostatnit. Tak tomu je i u dospělého člověka. Chceme-li např. ovládat hru na housle, psaní na stroji, kopanou atd., musí se tento cvik jaksi odrazit, vštípit, vtisknout v jisté části laloku závitkové lišty povrchu malého mozku. Proto naučení se některé činnosti, dosažení zručnosti v ní a praxe trvají delší čas, až se ona schopnost úplně osamostatní. Pak stačí jen vzpomenout, a už můžeme psát na stoji, hrát na housle, aniž na to musíme usilovně myslet. Jsou osoby, které si při ovládání nástrojů počínají přímo mechanicky. Říkáme o nich, že jednou stranou myslí a druhou pracují.

Malý mozek je tedy prostředníkem a doplňovatelem uskutečňování a projevování našich myšlenek navenek. Žádný viditelný projev těla se nemůže dít bez účasti dotyčné schopnosti malého mozku.

Činnosti malého mozku napomáhají ještě automatické uzly, známé ganglie, jež mu jsou k dispozici, aby nenastalo jeho přetížení a přepracování.

(205) Nyní si představme přenos myšlenky na malý mozek, činnost mezi oběma mozky a přechod na hybné nervy.

Chceme zvednout ruku. Myšlenka se projevila vlněním v šedé kůře, okamžitě se vtiskla do zářivého esplana, a v témže okamžiku z našeho JÁ vnitřními nervy velkého mozku přešla prodlouženou míchou (jejím zachvěním) do středu malého mozku a dále spojovacími nervy až k lalůčkům, kde vyvolala schopnost ovládat naše ruce. Odtud přešla zpátečními nervy středem malého mozku a pokračujícími nervy míchy a jejími automatickými uzly až k nervům naší ruky, kterou pak zvedneme.

Tento pochod se děje úžasnou rychlostí, rychlostí blesku, takže skoro nepozorujeme dobu mezi chtěním a výkonem. (Např. hra virtuosa na klavír.)

Pohyby, které nejsou šablonovité, se dějí za stálého působení velkého mozku na mozek malý. Jenom pohyby šablonovité a mechanické se po předchozím přání uskutečňují za samostatné činnosti malého mozku pomocnými gangliemi.

Myšlenku můžeme z velkého mozku vyslat k malému, ale ještě ji neuskutečnit, zadržet, protože na ni máme absolutní vliv. Taková myšlenka nepřichází nazpět k místu vyslání, ale zůstává neuskutečněna v lalůčku malého mozku.

(206) Silné myšlenky a hotové cíle, které chceme jednou prakticky uskutečnit, už jen tím přicházejí do malého mozku a čekají na příhodnou dobu, aby se projevily. Nemůžeme-li tyto cíle uskutečnit, žijí stále v obou mozcích vinou v cestu se stavících různých okolností. Protože nenastává odbytí a vybití takových hotových myšlenek, má to za následek rozšíření malého mozku a překrvení cév, na velkém mozku pak záření esplan a jejich uzlů a také stálé chvění prodloužené míchy, čímž nastává stav nervozity.

Po delším čase se dostaví bolení hlavy v týle i v temeni a různé jiné potíže. Stálým zvýšením přítoku krve (což se děje na úkor zažívacího ústrojí), kterou tyto myšlenky k životu potřebují, se cévy stále rozšiřují, a tím se zvětšují oba mozky. Nastává jejich sblížení mozků s projevující se pomateností.

Násilným klidem a bezmyšlenkovitým stavem se mozky znenáhla uvádějí do normálního stavu a pomatení na čas zmizí. Opětným vzplanutím neuskutečněného nastává zmatení znovu, jak o tom bude později uvedeno více.

23. ČINNOST MOZKU V HYPNOTICKÉM SPÁNKU

(207) Je zajímavé pozorovat činnost mozku v hypnotickém spánku. Uspával jsem většinou před svědky více citlivců najednou. Jasnovidnému subjektu jsem poručil, aby u všech uspaných pozoroval velké mozky a každou změnu mi hlásil.

Ihned rozšířil svou schopnost a jasně a přesně hlásil, v jakém stupni spánku se kdo nachází. Řekl např.: „Ten vlevo nespí, všechno slyší, jenom nemůže otevřít oči a pohnout se.“ „Jak to víš?“ ptám se. „Protože celá šedá substance je v činnosti, jako kdyby nespal,“ odpovídá. Jdu tedy k označenému a ptám se: „Slyšíš, co jsme právě mluvili?“ Odpovídá: „Ano, slyším vás a vím všechno, jenom nemohu otevřít oči, pohnout sebou a ovládat končetiny.“ Ptám se dále jasnovidce: „Co dělá šedá kůra u jiných?“ Odpovídá: „Tamten poslední má také šedou kůru v činnosti, ale jen nepatrně. Něco se mu zdá a bude se na to moci upamatovat, neboť u něho nastává občasná silnější činnost záchvěvů spodních esplan.“ Při pozorování povrchu mozku u ostatních hlásí, že všichni úplně spí, že se tam v šedé kůře nic nepohybuje, že nic nevědí, až najednou říká: „Tamhleten se probudí!“ Pravím: „Jak to, vždyť se ani nehnul!“ Zkouším jeho spánek a nabývám přesvědčení, že spí tvrdě. Ale jasnovidec tvrdí: „Probudí se! Jeho šedá kůra se v přestávkách celá rozvinuje. No, teď zase!“ Z přítomných nikdo nepozoruje, že by se probudil. Jasnovidec hlásí: „Již se probudí! No - no, už je probuzen!“ A skutečně, při posledním slově otevřel pan Z. oči, rozhlédl se po nás a s jakýmsi humorem řekl: „Co na mne tak koukáte?“ Vysvětlujeme mu, že jsme dvě minuty předem věděli, že se probudí.

(208) V tom okamžiku jasnovidec hlásí: „Ten vedle vás se také probudí! Máte všichni myšlenku na probuzení a u něho to působí na protosplana malého mozku, čímž se zachvívá prodloužená mícha, myšlenka přechází na šedou kůru a nastává její jemné vlnění, které se zesiluje.“ V dalších čtyřech minutách udal jasnovidec okamžik, kdy se dotyčný probudí, což se také stalo.

O ostatních uspaných, kteří byli více citliví, hlásil jasnovidec, že spí tvrdě a neprocitnou až do doby, než je sám probudím, což jsem také (za bedlivého pozorování jasnovidce) učinil.

Po probuzení jsem se ptal toho, o němž jasnovidec hlásil, že se mu něco zdá: „Co se ti zdálo?“ „Nevím,“ říká. Odpovídám: „Ale víš! Vzpomínej! Jasnovidec řekl, že si vzpomeneš!“ Načež říká: „Aha, už vím - škoda, že jste mě z toho

probudili. Zdálo se mi, že se dva kluci dělili o pečené brambory, hádali se, a právě jsem čekal, zda se poperou," vypravuje nám obšírně zažitý sen.

(209) Stálým pozorováním bdících osob prostřednictvím jasnovidných subjektů jsem se přesvědčil, že bdící má v činnosti velký i malý mozek, šedá kůra se vlní, čeří, prodloužená mícha se zachvívá a jednotlivé lišty na povrchu malého mozku se stahují, rozvinují a nervové provazce se zachvívají: všude je činnost.

Naproti tomu z uvedeného a z mnoha set jiných pokusů s uspanými osobami poznáváme u spících osob úplnou nečinnost nervového ústředí, takže šedá kůra, prodloužená mícha i malý mozek jsou v klidu, jak hlásí jasnovidci.

Jakmile však nastane v některé části sebenepatrnější činnost, pak schopný subjekt nás na ni upozorní a předem hlásí, co se bude dít. Taková pozorování jsou velmi zajímavá, a proto uvádím ještě jeden příklad: pozoroval jsem jednoroční děvčátko, jež bylo nemocné. Mezi jiným jsem žádal subjekta, aby se podíval do esplan velkého mozku, co tam probíhá. Řekl: „Nic nevidím, je to vše prázdné, jen jeden uzlík je ve větší zářivosti, pak je tam ještě něco, ale málo to září." Rozkazuji tedy: „Pověz, co má v sobě ten více zářící uzlík? Máš možnost to vycítit!" Chvíli je úplné ticho, subjekt se nutí, nedýchá - až pojednou sebou trhne a říká: „Vím." Poroučím: „Co víš? Mluv!" Odpovídá: „No, nestojí to ani za řeč. Když je matka pro nějakou věc pleskne, ihned to matce vrátí." Překvapená paní R. potvrzuje, že je to pravda a že to nemůže dcerku odnaučit.

Z toho vidíme, že matka nedovedla v zárodku potlačit vrozenou pomstychtivost dítěte. Ta se subjektovi jevila jako ustálený uzlíček, který září a při podráždění se rozzáří ještě více.

Jakým způsobem jasnovidec myšlenky vycítí - o tom později.

24. PROTOSPLANA

(210) Jak jsem mnohými pokusy prostřednictvím subjektů zjistil, máme na povrchu malého mozku (na jeho horní části v zakončeních nervů, které vedou od prodloužené míchy) v řetězové řádce téměř 1 cm dlouhé jakýsi druh obláčků. Ty mají zvláštní vlastnost, že u nemagnetických osob jsou citlivé na změnu počasí, a hlavně večer, při přirozeném nebo umělém spánku, jsou v činnosti a telepaticky přijímají nárazy bloudivých silotonových částic myšlenkového fluida, totiž pojmy a jevy duševní činnosti lidí z celého světa. Tyto obláčky jsem nazval „protosplana“.

Při pokusech jsem pozoroval, že u mnohých lidí jsou málo citlivé. Takoví mají málo snů. Zato u mladých citlivců jsou ve zdravé činnosti. Ti mají snů mnoho a ráno vyprávějí, jaký měli zvláštní sen, že sami by si nikdy na něco podobného ani nevzpomněli.

(211) Zjistil jsem, že tato protosplana jsou přidruženou činností podvědomí. Vědomě nemůžeme tohoto skvělého daru duše používat. Jen ve spánku, v podvědomém JÁ v protosplanech zachycené dojmy a jevy přivádějí duši k mimořádné činnosti.

K čemu to, když se ve spánku máme posílit? Tu mi právě připadá na mysl, že je to jeden z dnes již omezených darů našich prarodičů, jimž před pádem bezpochyby byla tato vlastnost protosplan vědomě přirozená.

Ve spánku, při klidu malého mozku, se protosplana jaksi probouzejí k životu. Výživu, potřebnou ke své činnosti, dostávají podobným způsobem jako esplana velkého mozku, totiž vypařováním živných látek v podobě zářivé energie.

(212) Protosplana jsou téže zcela zvláštní fluidové povahy, co nejméně hmotná. Při jejich zkoumání jsem u dobrých subjektů učinil při uspání mnohé pokusy, z nichž některé uvádím:

Před svědky jsem v ústraní předem řekl, co podniknu. Uspal jsem pak citlivce H. a ke kontrole také jasnovidného subjekta R. Po delší chvíli, v níž se protosplana spánkem připravila k činnosti, jsem pouhou silou vůle začal působit a útočit prudkou myšlenkou a představou na uspaného H., že venku prší a rozpoutává se bouře.

Jasnovidec R. za chvíli konstatuje záchvěvy protosplan a prodloužené míchy a brzy potom i jemné vlnění v šedé kůře, čímž nastoupila a částečně se probudila uměle činnost vědomého JÁ, avšak jen v některých okrscích šedé kůry, kde nastalo uvědomění vědomého JÁ duše pomocí esplan, v nichž se

zachytily dojmy mé útočné myšlenky. Ostatní uspané okrsky zůstaly v nehybném klidu. Tím jsem vyrušil i podvědomí ze samostatné činnosti. (Bližší viz v kapitole „Přirozený spánek“.)

Živě si představuji blesky a hřmění hromu za prudkého lijáku. V tom okamžiku jsme i my viditelně pozorovali nepatrné trhnutí těla citlivce H. Hned potom jej náhle probouzím, aby onen dojem zůstal neporušen ve vědomí šedé kůry za součinnosti vrchního podvědomí. Uspaný se probouzí se slovy: „To byl liják!“ Vpadáme mu do řeči: „Také se blýskalo a hrom bil.“ „Však jsem se lekl,“ dotvrzuje nám H. a diví se, že o tom také víme.

(213) Jiný pokus: byl jsem na návštěvě v rodině K., v níž jsou všichni dobrými citlivci. Při odchodu jsem poznal, že se slečna R. připravuje k spánku. Cestou k domovu jsem pojal úmysl vsugerovat jí na dálku do jejích protosplan sen. Ulehl jsem na lůžko a představil si živě R. se silnou žádostí, aby i ona mne viděla. Vysílám živou představu, jak sněží a jdeme spolu sáňkovat na známý kopec. Nasedáme společně na sáně a rozjíždíme se, rychlost se zvyšuje, takřka letíme, v cestě je však nebezpečná zatáčka. Už jsme v ní, zapráší se, a my prudce narážíme do telegrafního sloupu. Zapraští to. Vyhozen ze saní se zvedám a ulekaně říkám slečně: „Není vám nic?“ Děj náhle přetrhuji s násilným odmyšlením se z přítomnosti R. a chci spát. Nemohl jsem usnout, byl jsem vyrušován chvilkovými úryvkovitými obrazy z prožitého děje následkem chvění a rozšíření zářivých esplan, a uváděl svou vůlí esplana do normálního stavu, aby se uzavřela. Chvění a představa prožitého děje ustaly. Usínám.

Druhý den jsem potkal R. Vzpomněl jsem si na svůj pokus a navazuji rozhovor: „Dnes jsem měl zvláštní sen.“ „A já též,“ říká ona, „o vás.“ - „To jsem zvědav. Vyprávějte mi jej!“ Slečna se chvíli rozmýšlí, zasměje se a praví: „To mohu, ale nic to nebylo. Tak poslouchejte. Ani nevím, jak to přišlo. Zdálo se mi o něčem jiném a najednou do toho začal padat sníh.“ To řekla jaksi pro sebe. Pak vypráví dál: „Aha! Sněžilo, a pojednou jsem spatřila vás se saněmi a chtěl jste, abychom se šli spolu vozit.“ Při tom se dala do hlučného smíchu. „No a dál?“ ptám se. „Ocitli jsme se na nějakém kopci, nemohu si však vzpomenout na kterém. Sedli jsme si na sáňky, vy jste řídil, a jedem. Hahaha,“ zasmála se. „Proč se smějete?“ ptám se. „Vy jste řídil divně a narazili jsme do něčeho u cesty a hned jsme se vyklopili. Ještě že to byl sen!“ ulevuje si pro sebe. „A co se stalo dál?“ nutím ji k další řeči. „Probudila jsem se z toho a nemohla jsem usnout.“

Shledáváme, že telepatická sugesce na protosplana se až na drobné odchylky zdařila. Nepřijala pouze mé představy určitého kopce a telegrafní sloup.

(214) Povím jiný příklad: uspal jsem svého dvanáctiletého syna B., svědkům jsem písemně oznámil, že si budu přát, aby uspaný patnáctkrát za sebou vzpřímil hlavu a zase ji sehnul na prsa. Pokus se plně zdařil. Zde jsem musel sledováním a silnou vůlí působit na protosplana a řídit pohyby hlavy. Jakmile jsem po patnáctém pohybu hlavy přestal působit, hlavu automaticky už nevzpřímil.

Se zdarem jsem prováděl mnohé pokusy také u přirozeně spících osob. Seděl jsem na židli u jejich lože a pouhým vysíláním myšlenek působil na jejich protosplana. Přivedl jsem je k rozmluvě, také k povstání z postele a opětnému ulehnutí. Odpovědi na mnou vyslané myšlenky se dařily asi ve 40-50 %. Zbytek býval zabarven pestrými představami.

Zde také mohu vysvětlit, proč se nám některé z živých snů splní. Na důkaz uvádím jeden z mnoha případů:

(215) Paní M. z Olešnice u Červeného Kostelce měla muže v první světové válce. Pohlednice od něho přicházely z bojiště a členové jeho rodiny neměli žádnou naději, že by mohl přijet na dovolenou.

Jedné noci ke třetí hodině ráno se náhle čtrnáctiletý syn A. posadil na loži a hlasitě volal: „Maminko, maminko, vstávejte! Tatínek jde domů, uvařte mu kávu, já ho dobře vidím - celý se třese zimou a má hlad -, za dvě hodiny tu bude!“

Paní M., mající lehký spánek, se při prvním slově „maminko“ probudila, a protože měla za to, že se chlapci něco zdá, poručila mu, aby si lehl a spal.

Ale chlapcův výkřik jí už nedal spát. V myšlenkách na manžela uslyšela k svému úžasu za dvě hodiny zabušení na okno. Hned se vzchopila s myšlenkou, že snad hoch měl přece pravdu. Rozrušena šla otevřít a jejím zrakům se zjevila postava ve vojenském stejnokroji, v níž poznala svého muže.

První její otázkou bylo: „Odkud přijíždíš v tuto dobu, když žádný vlak nejede?“ Muž odpovídá: „Jdu z Náchoda pěšky, jsem zkřehlý zimou a mám hlad. Nemáš něco teplého k jídlu?“

Paní M. manželovi vypráví, co se zdálo jejich synovi, a otec potvrzuje, že právě na něho myslel, když vycházel z města a také na to, jestli budou mít něco teplého k jídlu. Z Náchoda do Olešnice to je 9 km.

Uvedené skutečnosti dokazují, že při spánku, ať umělém nebo přirozeném, je duše uváděna do činnosti z protosplan, kde se zachycují výjevy a dojmy jiných duševních bytostí mimo naši vůli. Činnost protosplan se dá prokázat ještě jinak.

(216) Uspějeme samozřejmě u několika citlivých osob, jako jsem sám dělával. Předem se smluvme s osobou, která je magnetická (s magnetizérem), že až uvedu uspané citlivce do nálady, aby se spolu bavili, má nepozorovaně zezadu

pomocí rukou směrem k malému mozku působit svým magnetizmem na některého uspaného.

Spatříme, že jakmile tak učiní, změní se nálada příslušné osoby. Obyčejně znenadání vytuší nějaké nebezpečí. Jeho obličej se stáhne a prozrazuje strach.

Přestane-li magnetizér zmíněným způsobem působit, vyjasní se tvář uspaného a jeho dobrá nálada se vrací, což můžeme postupně zkusit i na ostatních citlivcích. I silnějším magnetem, přiblíženým k malému mozku, můžeme podobný jev částečně vyvolat, nikoli však v takovém rozsahu jako magnetizér.

Podobný jev můžeme pozorovat hlavně u zvířat před výbuchem sopek, zemětřesením, bouřemi atd. Zvířata vyciťují blížící se nebezpečí, což se u nich projeví zvýšenou podrážděností, chtějí uniknout na bezpečnější místa, jak říkáme, z vrozeného pudu.

(217) Silná změna hmoty působí dráždivě na podobná protosplana zvířat. Zvířata žijící v přírodě si uchovala své pudy. Člověk však své instinkty většinou ztratil, zapomněl svou schopnost číst v přírodě. Pudy zaměnil rozumem ducha. Jen lidé senzitivní, ovšem přitom zdravých a silných nervů, mají ještě zřídka tyto vlastnosti. Vcelku člověk ztratil své původní pudové smysly, neopírá se už tolik o přírodu, nýbrž o kulturu, civilizaci. Každý pohled do nadhmotných prapříčin je pro něho pouhou parou a dýmem. Co bylo kdysi všeobecnou vlastností a schopností lidského pokolení, je dnes majetkem několika jedinců. A jako člověk ztratil tyto duševní síly, tak přišel také o síly tělesné, neboť mnoho zdatností zakrnělo a vymizelo.

Člověk nezadržitelně degeneruje v mnoha směrech a zhoršuje svůj biologický stav. Zařízení a zbraně, jimiž ho příroda vyzbrojila, jako čich, zrak i sluch, chrup, nehty, vlasy a svaly se stále více otupují a mizí.

Na citlivce slabých nervů působí přírodní změny rušivě, což se projevuje třesavkou, strachem před něčím hrozným, únavou atd.

(218) Nízký tlak ovzduší, ukazující na změnu počasí ve vlhké, v mlhy a deště, dusno, teplý jižní vítr, sluneční skvrny, rychlé převraty z počasí drsného na teplé, ochlazení - to vše velmi těžko snášejí lidé citliví, nemocní, těžkomyslní či jinak duševně postižení. Pociťují stísněnost, bolení hlavy, nevolnost a podrážděnost. Proč? Protože v lidském organizmu sídlí citlivé psychofyzické centrum pro počasí. Jsou to částečně protosplana, ale hlavně citlivé oduší, které je více nebo méně obnaženo z nedostatku magnetizmu, a tím je nervová soustava přecitlivělá. Tato protosplana a oduší reagují na výkyvy tlaku vzduchu, na pohyb zemských plynů, při klesajícím tlaku na elektrické podráždění přecházející z ovzduší, především však na podráždění ionizačních poměrů

ovzduší. Toto citlivé centrum zaznamenává všechny poruchy již o den dříve, než může zachytit meteorologický přístroj. Tato citlivost je u některých jedinců tak vyvinuta, že cítí poruchy na vzdálenost několika set kilometrů, přestože v místě pobytu citlivců se zatím neprojevují.

(219) V těchto dnech není dobré provádět nebezpečné operace, aby se nezvýšil počet úmrtí citlivých pacientů. Duševně chorým je nutné věnovat zvýšenou péči uklidňujícími prostředky a povzbuzovat je sugescemi, protože jsou zvýšeně podrážděni, trpí dusností, nevolnostmi, křečemi a duševní uvědomění se jim snižuje až k nejnižším hodnotám.

U přecitlivělých osob velmi znatelně klesá všechna tvůrčí síla a výkonnost, a proto se varujme při změnách počasí svěřovat svůj život do rukou citlivců při jízdách auty, letadly atd.

Že magnetizmus činí člověka odolným a uzavírá oduší, o tom jsem se přesvědčil z následujícího:

(220) Při veškerých pokusech jsem si zprvu vybíral subjekty svíráním pěstí občanů shromážděných v sále, na které jsem působil sugescí. Od tohoto způsobu jsem však upustil, když jasnovidný subjekt Křeček mne v hypnóze upozornil, že sám mi najde a pošle na jeviště citlivce. Podotkl, že vidí a rozlišuje dobře vyvinutá protosplana, a magnetizmem uzavřené nebo obnažené oduší. Od té doby jsem s velkým zdarem prováděl pokusy se všemi, které mi subjekt K. předem označil a poslal na jeviště, neboť tito lidé byli velmi citliví, ať už při telepatii přenosem pouhých myšlenek, nebo vysloveným slovem.

Telepaticky můžeme působit na jinou osobu také při vědomí. Je ovšem obtížnější dosáhnout zdárného výsledku pokusů. V tomto případě se dojmy nepřijímají v protosplanech, neboť ta jsou při vědomí pasivní, neschopná. Vyslaná myšlenka působí dráždivě na celé tělo, na nejjemnější nervové sítě, a to pomocí záchvěvů, vln silotonových částic myšlenkového fluida. Protože duše je v těle všude, i v každé jeho jednotlivé buňce celá přítomna, přechází dojem až k jejímu centru do šedé kůry, kde nastane uvědomění něčeho nepředvídaného, často i se vzbuzenou obrazotvorností. Z denních zpráv známe dosti případů, že otec, matka, syn vytušili nebezpečí ve stejnou dobu, kdy zasáhlo jim blízkou osobu, třeba i daleko od nich. Zde můžeme hledat také příčinu v uvolněném oduší.

Mohu-li sám jiné osobě vnutit myšlenku, která přejde buď z protosplan, nebo z některé buňky až k centru duše, takže ji přijme za svou, proč by svou podstatou duchovní bytosti nemohl působit duch dobrý či zlý, jak o tom jsou zmínky v Písmu svatém?

(221) Při sepisování 44. kapitoly této knihy jsem zažil v živém snu několik zajímavých útoků, namířených proti záchraně lidských duší. V jednom z nich jsem pozoroval, jak večer se před naším domem prochází cizí muž, v zahradě poškozuje stromy a keře a přitom mi nadává a laje. Vidím v tom zřejmou snahu, že se chce se mnou utkat, a jak přicházím blíže, poznávám v muži ďábelské nepřátelské rysy zlého ducha. Když vidí, že je poznán, rozlítí se a vrhne se na mne v utkání, během něhož tvrdě zápasím. Již jsem takřka poražen, když tu u mne stane světlá postava muže a podává mi kyj, jehož máchnutím srážím protivníka k zemi, stavím se na jeho zhroucené tělo, a pak vítězně odcházím, v duchu děkuji Bohu za vyváznutí. V tom se rozsvětlí místnost a v ní se vznáší krásné pachole. Již po něm vztahuji ruce, ale probleskla myšlenka o novém pokušení nutí mne vzít na stolku ležící růženec a podat jej dítěti. Ono okamžitě bledne ve svém jasu, zčerná, a já se cítím být jím uchopen a vynesen do vzdušného prostoru, poté odmrštěn, a dopadaje zpět k zemi volám na pomoc světlý zjev muže z prvního zápasu.

V tomto okamžiku jsem byl probuzen členy své rodiny, kteří pozorovali můj neklid a vzrušení, a to po celou dobu snu, a marně se snažili mne z něho probudit.

Na vysvětlenou uvádím, že netělesná bytost, tedy duch, nemůže svým vlivem působit přímo na duši, nýbrž jen prostřednictvím oduší, protosplan nebo šedé kůry, pokud duše žije ve spojení s tělem.

(222) Ježto duše je, jak jsem se už zmínil, v každé jednotlivé buňce v kterékoli části těla přítomna celá, mohu prostřednictvím silotonových vln působit svou vůlí na kteroukoli část těla a též na jeho oduší a protosplana tak, že vykoná, co si budu přát. Tento výkon vyžaduje silné napětí, ale u citlivce se znamenitě daří. Prováděl jsem v tomto směru ve společnosti pokusy: vyhlédl jsem si schopnou osobu a uvědomil některé přítomné, že ji na dálku uspím. Pokus se daří lépe, je-li osoba v duševním klidu, nebaví-li se. Mnohé úspěšné pokusy tohoto druhu uvedu v části „Síla vůle a její moc“.

25. MAGNETIZMUS

(223) Tělesný vitální magnetizmus je výbojná síla, která prýští z jediného prazdroje jako elektřina, zemský magnetizmus, světlo, teplo apod.

Rozumějme: všechny přírodní síly vycházejí z jediné prasíly, a to z kmitavého pohybu nepatrných hmotných částeček, atomů - jejich vibrace. Tyto částice jsou úlomky, vymrštěné od elektronů, pozitronů, neutronů, protonů, fotonů, a rozpadlé částice - pyrotony, z nichž určité druhy základního složení magnetického fluida označuji **megatrony** a částice složení oduší **silotony**. Kmitají v prostoru a působí do dálky. Elektřina, magnetizmus, světlo a teplo jsou různými formami této prášily.

Stavební jednotku, uvolňující se z atomového jádra a tvořící podstatu magnetického fluida jsem nazval **megatron**.

Tolik popíraný tělesný magnetizmus je dnes už vědou uznán a fakty potvrzen.

Při svých stálých pokusech jsem se s touto hybnou zprostředkující životní silou setkával, takže jsem byl nucen její vlastnosti zkoumat a pozorovat.

Každý tvor, člověk, zvíře i hmota má svůj magnetizmus. Některý člověk ho má více, jiný méně. Podle toho se tato síla může více či méně uplatnit. Centrem tvorby magnetické energie je mícha.

Na množství magnetizmu závisí tělesná síla a vytrvalost každého tvora. Zde záleží na našich nervech, a právě ty jsou oním fluidem megatronových částic prosyceny. Protože každá jednotlivá buňka je spojena s nervovou pletení, můžeme říci, že je jím prostoupeno celé tělo.

Tělesný magnetizmus je ve své podstatě odlišný od zemského magnetizmu, neboť ten je pro neživou hmotu v podstatě jen jakýmsi jejím slučovatelem, dočasným udržovatelem, aby se nerozpadla.

U živých bytostí je takovým prvkem docela jiné fluidum (oduší), působící, aby se nerozpadlo tělo. Duše pak již sama skrze sebe oživuje tělo. Po odloučení duše od těla můžeme na dlouhou dobu zabránit rozpadu protoplazmy balzamováním, čímž současně uměle zadržujeme rozpad jádra jednotlivých buněk a vyprchávání oduší.

Od oduší odlišný magnetizmus živých bytostí je činitelem hybné síly ústrojného organizmu. Máme-li ho dostatek, cítíme se silnými, při nedostatku slabými. Přepínáme-li se, ochabneme, neboť magnetizmus se vyčerpává právě tak jako např. elektřina v baterii kapesní svítilny. Čerstvě nabitá svítí v plné síle, ale její svítivost se zeslabuje tak dlouho, až se elektřina v baterii vyčerpá.

Nevyčerpá se snad úplně, ale nemá pak již schopnost rozžhavit vlákno v žárovce. Podobně lidské tělo se nevyčerpá ve svém magnetizmu zcela. Zbylá část však už není schopna uvést tělo do plné činnosti, stejně jako vybitá baterie nedá silné světlo. Musíme čekat, až nabudeme nových sil, tj. musí nastat nové nabití magnetickým fluidem v nervech.

(224) Magnetizmus získáváme hlubokým vdechováním vzduchu, neboť je v něm i v celém vesmírném prostoru obsažen. Vzniká při rozpadávání a výměně molekul protoplazmy ve všech buňkách a uvolňováním z atomů a molekul potravních látek v zažívacím ústrojí. (Rostlinná potrava je na tuto životní sílu magnetizmu bohatá.) Zdravý člověk má rychlejší krevní oběh, a tím i rychlejší výměnu látek, tudíž získává a podržuje si více magnetizmu.

Tělesně nemocný člověk trpí pomalým krevním oběhem, špatnou látkovou výměnou a mnohdy poruchou zažívacího traktu, takže získává magnetizmu málo, chřadne a je vlivem jeho nedostatku méně odolný vůči náporu nemoci.

Úplně zdravý jedinec má dostatečné množství magnetizmu. Méně či více, podle tělesné zdatnosti. Tvoří mu kolem těla zářící obal o síle 5-60 cm.

Jednotlivci, kteří spotřebují svůj magnetizmus pro sebe (o nichž říkám, že jsou nemagnetičtí od přírody - narodili se tak), mají malou schopnost magnetizmus v organizmu získávat, postrádají ho, a tím je jejich citlivé oduší zcela nebo částečně obnaženo, nemají ho dostatečné množství k uzavření oduší. Jsou dobrými subjekty pro pokusy.

Jako je naše Země chráněna před dopadem meteoritů atmosférickým obalem, tak podobně je chráněno tělo zdravého člověka před nakažlivými nemocemi a před vlivy myšlenkového fluida obalem z magnetizmu.

Ti jednotlivci, kteří mají magnetizmu nadbytek, mohou jej poskytovat k magnetizování nemocných, a tak přispívat k jejich rychlejšímu tělesnému i duševnímu uzdravení.

(225) Magnetizmus získáváme uvolňováním megatronových částic z atomů protoplazmy, a také se stále čerpá a doplňuje chemickým pochodem z požité potravy, a tak přechází s životními látkami do krve. Je pak v krvi obsažen, přitom se stále mění, přetváří, zdokonaluje ve své podstatě a stává se způsobilým pro naše nervstvo při napájení buněk, hlavně ve spánku.

Nemysleme, že se při tělesné námaze tělo stejnoměrně zbavuje magnetického fluida. Jen ta část těla trpí, která je v činnosti, proto mohu bez veliké námahy pracovat ještě jinými částmi těla.

Pracujeme-li např. rukama, pociťujeme po delší době únavu v celé oblasti hybných nervů rukou. To je nám znamením, že v oněch unavených a bolestivých místech je magnetické fluidum poměrně vyčerpáno. Ovšemže se zde zároveň

vyčerpávají buňky ve své protoplazmě. Ale vědomá únava vězí hlavně v nedostatku magnetického fluida, které je tím rezervním potenciálem k posilování a doplňování vyčerpaných buněk těla.

26. NEDOSTATEK MAGNETICKÉHO FLUIDA - CITLIVOST

(226) Velice zajímavé je pozorovat osoby nedostatečně magnetické, tj. ty, jimž se onoho fluida nedostává a tímto nedostatkem stále trpí. Pozorováním jsem zjistil, že až 40 % lidí je postiženo nervovou podvýživou z nedostatku magnetizmu. Lidé tohoto druhu jsou vesměs citliví, jejich oduší je obnaženo. Osoby magnetické, tj. takové, které mají přebytek magnetizmu, až jim navenek vyzařuje a dovedou jím pomocí vůle disponovat, mohou takové citlivce ovládat, a to 15 % z nich úplně. Jsou to ti, kteří mají od narození menší duševní dynamiku.

Ani pro nezasvěcené není těžké tyto citlivce nalézt. Zpravidla si naříkají na neurózu, na bolení hlavy, nemilují společnost, spíše samotu, trpí únavou a střídáním nálad, neklidně spí a v noci mluví ze sna, občas, jsou-li něčím vzrušeni, zdají se být dosti energickými, velice rychle vzplanou, ale to však trvá jen chvilku, načež jejich skleslost a ochablost tím víc vynikne. K tomu dochází rychlým vybitím magnetizmu.

Zde ovšem nemluvím o osobách, u nichž se v nervové soustavě dají dokázat organické změny (poruchy) a u kterých se též setkáváme s podobnými úkazy. Míním zde ty osoby, jež jsou bez organických vad a změn, u nichž nějaký materiální podklad nelze dokázat.

(227) Z těchto jinak zdravých osob, jež podobnými příznaky trpí, můžeme ještě vybrat jistý druh takových, které jsou velice a lehce vznětlivé, při sebemenším dojmu se rozdráždí. Ty nazýváme v plném slova smyslu „citlivci“. Jsou nejméně magnetičtí, u nich magnetizmus ani silou vůle vůbec navenek do prostoru nevyzařuje, aby se dal v naprosté tmě jinými citlivci (bez uspání - při jejich plném vědomí) konstatovat.

Citlivci, jejichž nervová soustava je z nedostatku magnetizmu skutečně nadmíru citlivá, nemohou se ovládat. Postoupí-li jim pravý magnetizér část přebytku svého magnetizmu (přenesením magnetickými tahy), poznáme u nich pravý opak jejich povah. Jednotlivé buňky citlivců takřka dychtí po cizím magnetizmu, sají jej do sebe, a tím jejich nervová soustava rychle sílí, duch se vzpruží, oživne. Zde právě je zajímavé pozorovat, jak takové osoby nevědí, co mají dělat, nejčastěji zpívají, tančí, chtějí uskutečnit své zapadlé ideály, jinoši obyčejně zbujní, mají chuť se rvát a vyzývají vás k tomu. Odejme-li jim magnetizér zpětným postupem dříve přenesený magnetizmus pomocí vůle,

sklesnou náhle do původního stavu a nemohou pochopit, jak se mohlo stát, že tak náhle upadli do stavu předešlého. Panu B. jsem musel přenesené magnetické fluidum odejmout předčasně za několik hodin, panu K. rovněž, neboť ho zužitkovali proti svým druhům, s nimiž se z nenadálé bujnosti rvali.

(228) Totéž ovšem dokáže hypnotizér pouhou sugescí, ale s tímto rozdílem: Hypnolog slovem (třeba i telepaticky) poručí citlivci: „Jsi ode dneška zdravý, silný a vytrvalý!“ Přijal-li citlivec tuto vícekrát opakovanou sugesci, nasadil mu do esplan proti jeho vůli novou myšlenku. Ta se ihned navenek jeví mimořádně zvýšenou silou a houževnatou povahou. Bude-li citlivec chtít se svými druhy zápasit, náhle po chvíli sklesne a začne se chvět. Ač chuť k potýkání dále zůstává, nemůže se tělesně vzchopit. Ať mu nyní hypnolog znovu poručí svou sugescí. Pozná, že se citlivec vzchopí jen částečně, načež tím více ochabne. Bude-li hypnolog chtít dokázat, že s tím magnetizmus nemá co činit, že magnetické tahy jsou magnetizérovi v takovém případě jen pomůckou k oživení vůle, jež se telepaticky sama přenáší (jak mi při vědeckém zkoumání bylo namítáno), ať tedy svou sugescí obnoví. Citlivec se bude tělesně napínat, ale bez výsledku a síly. Zbaví-li jej pak hypnolog sugesce, pozná, že citlivec zůstává tělesně po několik hodin naprosto ochablý, dokud nenabude ze své krve nový magnetizmus.

Jinak tomu je v takovém pokusu, činí-li jej dobrý magnetizér, který si bude počínat takto: zmagnetizuje citlivce asi dvaceti magnetickými tahy a slovem jej vyzve k zápasu. Pozná-li, že již citlivci dochází síla, znova jej zmagnetizuje. Citlivec bude zápasit dále v plné síle, což se může opakovat. Vědec - hypnolog se nedočká, jak očekává, u citlivce ochabnutí sil. Po vyměřeném čase zápasu magnetizér zmagnetizuje citlivce znovu, a nejdéle za půl hodiny, při sebevětším úbytku sil zápasením, bude citlivec opět zcela zdráv a při síle. Zde je patrné, že existuje jakási hmotná energie, výbojná síla, jež se dá přenášet na osoby, které ji postrádají, o čemž se ještě později přesvědčíme v mnohých pokusech.

(229) Naše nervy jsou dobrými vodiči tohoto fluida ke každé jednotlivé buňce, takže celý náš organizmus je jím prosycen. Je-li ho nedostatek, upadá veškerá životní činnost, nervy samy o sobě pak nemohou dostát duševním požadavkům, a musí k tomu nabýt vlastní nebo fluidové energie. Je tomu asi tak jako u sítě elektrického vedení, jež nám není nic platná bez napětí elektrického proudu. Dráty elektrického vedení i provazce nervové vidíme, avšak elektřinu a tělesný magnetizmus nikoli, nýbrž poznáme je pouze z účinků, a teprve z nich pak také jejich vlastnosti.

27. VLASTNOSTI TĚLESNÉHO MAGNETIZMU

(230) Tělesný magnetizmus si udržuje svou původní vlastnost dvou pólů. Na celé levé straně těla je kladný, na pravé záporný. Usměrňujeme-li jej silou své vůle, vyzařuje nejsilněji z končetin, rukou a nohou - z prstů.

U zdravého člověka, který se živí přirozenou stravou, ne masitou, září z levé ruky barvou světle žlutavou, z pravé pak blankytně namodralou. Sloučenině obojího magnetizmu říkáme „bílé fluidum“. Tento magnetizmus je léčivý. Naproti tomu u člověka, který se živí více stravou masitou, vyzařuje z levé ruky žlutočerveně, z pravé modrofialově (což pozoruje jen malý počet citlivců). Tento magnetizmus je škodlivý.

Lidský magnetizmus, jenž svítí, září, je možné přesně zkoumat a sledovat pomocí citlivců před svědky:

Jdeme k pokusu do tmavého sklepa. Silou vůle působím, aby z mého těla vyzařoval magnetizmus stejnoměrně. Citlivci, zvláště pan K., konstatují, jak více a více se kolem mne tvoří světelná zář, sklep se osvětluje tak, že vidí přesně i druhé osoby, věci ve sklepě, dokážou udat různé podrobnosti, spočítat knoflíky, popsat úpravu šatů, určit kolik je hodin, sledovat veškeré posunky obličeje, pohyby těla apod.

(231) Natáhnu ruce a soustředím magnetický proud, aby narážel na protější stěnu. Citlivci hlásí, že vidí tak dobře, že by mohli takřka číst. A skutečně pan K. čte napsané hlásky L, K, A, při plném vědomí, druzí rozpoznávají věci položené na zemi.

Podotýkám, že je třeba velké dispozice magnetizérovy, aby dobří citlivci při svitu magnetizmu mohli číst hlásky, neboť jen tehdy, když jsem se cítil silný, jaksi dobře magnetizmem nabitý, se to dařilo. Ostatní se daří lehce.

Vezmu jednoho z přítomných svědků, dám své ruce dozadu a působím svou vůlí, aby za mnou při chůzi zůstávala svítivá magnetická linka, jež vychází z mého těla ze sepjatých nebo natažených rukou. Při chůzi dělám různé okliky a zastávky, což si doprovázející svědek dobře pamatuje. Přestanu a jiným směrem se vrátím k ostatním.

Nyní vyzvu citlivce, aby vedl celou společnost po zářivé lince, sám se však neúčastním. Svědek, který mne provázel, jde se společností, aby mohl potvrdit, že citlivec vede správně. Vyjdou, za chvíli se vrátí a hlásí mi, kudy je citlivec vedl, jakými oklikami a s jakými zastávkami. Vše se shodovalo. Na dotaz, jak poznal zastávku, citlivec odpovídá, že v tom místě byl magnetizmus zhuštěn.

Poznáváme, že magnetizmus je hmotná zhuštěnina, která zůstává tam, kde jsme jej svou vůlí zanechali.

(232) Proveďme jiný pokus:

Dva hypnologové vezmou svého nejlepšího subjekta. Každý musí být vyspělý, aby byl schopen 4. stupně hypnózy. Oba hypnologové se navzájem domluví, že v určitou hodinu uspí každý zvlášť ve svém bytě svého citlivce. Když se tak stane, jeden z hypnologů (zároveň magnetizér) silou vůle učiní rukama magnetický tah kolem hlavy svého uspaného citlivce a táhne zářivou magnetickou linku až do bytu druhého, k druhému subjektu, a tam zase rázným trhnutím kolem jeho hlavy linku ukončí. Nyní se jiným směrem vrátí ke svému subjektu. Potom oba hypnologové uvedou své subjekty do činnosti tak, že je upozorní na magnetické spojení fluidovou linkou, až ji oba zpozorují. Zkušený subjekt ostatně už sám fluidové spojení hlásí.

Nyní oba hypnologové poručí svým subjektům, aby vypovídali, co dojde k jejich vědomí jen prostřednictvím oné zářivé linky, jakýmsi nárazem. Vzdálenost nerozhoduje.

První hypnolog rozkáže svému subjektu, aby „telefonoval“ druhému subjektu: „Jak se vám daří?“ Subjekt tedy pomalu vyslovuje: „Jak se vám daří?“ Druhý subjekt náraz myšlenky přijme a sám již hlasitě pronáší: „Jak - se - vám - daří?“ To slyší druhý hypnolog a dává stejným způsobem odpověď prvnímu: „Velice dobře! Kam zítra pojedete?“ Jeho subjekt ihned „telefonuje“ prvnímu: „Velice - dobře! Kam - zítra - pojedete?“ Jakými slovy hypnologové své myšlenky pronášejí, týmiž slovy si je subjekti navzájem sdělují. Tak se mohou oba od sebe vzdálení hypnologové bavit, a může to jít jako prostřednictvím telefonu. Je-li citlivec vyspělý, vydrží být v pozornosti asi 3/4 hodiny.

Co subjekt pronese, nebo si jen pomyslí z rozkazu hypnologa, přenáší se magnetickou linkou na druhého subjekta, který nehlásí nic jiného, než co dojde na protosplana jeho malého mozku a z toho na šedou substanci velkého mozku. Jestliže se subjekt k tomu vycvičí, jde to velice lehce.

Poznáváme tak, že magnetické fluidum je i dobrým vodičem našich myšlenek a rozkazů.

(233) Magnetizmus lze dokázat ještě jinak. Vezměme kousek čerstvého masa, magnetizujme ho 3-4krát denně, avšak pouze levou rukou, aby nenastalo vzájemné vybití magnetizmu. Poznáme, že maso bude zahnívat jenom zespodu a zevnitř, povrch bude pouze vadnout, sesýchat se. To je důkazem, že magnetizmus existuje a brání rozkladu buněk.

Subjekti při pozorování říkají, že silou vůle se magnetizmus uvolňuje, vyprchává z protoplazmy nervových buněk a působí teple, jestliže se sloučí s

kyslíkem a vodíkem.

Na vzduchu se magnetizmus jeví svítivý. Domnívám se, že se slučuje s kyslíkem a vodními parami obsaženými ve vzduchu, čímž se oku citlivce stává viditelným. Že magnetizmus září a svítí je nám už známo, každý se o tom může přesvědčit. Vezměme neporušenou slabou 3, 5 nebo 10W žárovku a jděme do úplně tmavé místnosti. Do levé ruky uchopme kovový závit žárovky a prsty a dlaní ruky pravé rychlými přerušovanými dotyky lehce přejíždíme skleněnou baňku žárovky. Po několika tazích se nám začne žárovka rozsvěcet bělomodravým světlem. Toto magnetické světlo jsou neznámé megatronové částice, uvolňující se dosud neprozkoumaným způsobem z atomů a molekul protoplazmy buněk, které žárovka přijímá a jejich shromažďováním se rozsvěcuje. Rozsvícení se daří asi každému druhému či třetímu člověku, někomu více, jinému méně podle toho, jsme-li, či nejsme magnetičtí. Při dostatečném zásobení magnetizmem se nám cvičením postupně podaří rozsvítit i žárovky 25, 50 až 100 i vícewattové. Bude-li mít žárovka porušené vnitřní vlákno, bude svítit pouze její povrch.

(234) Věda by ráda měla nějaký magnetometr, přístroj k měření magnetizmu, aby mohla hlouběji vniknout do jeho tajů, tedy přístroj, který by byl každému přístupný, jenž by účinky magnetizmu měřil a ukazoval. Příčina, proč takový magnetometr nebyl dosud vynalezen, spočívá hlavně ve vlastnostech magnetizmu samého. Pochybuji velice, že bude vynalezen.

Jsou sice některé přístroje, kterými lze magnetizmus zjistit, ale výše jmenovaným žádoucím přáním a potřebám dokonale nevyhovují.

Je třeba jmenovat zvláště přístroj Crookesův, Geislerův, Rutterův, Baradukův, Joisův, Collonguesův, Lafontainův, Boirakův, zvláště pozoruhodný přístroj Puyfontainův atd.

Neklamný magnetometr však už máme, je jím naše tělo. Ve společnosti natáhnu ruce a silou své vůle působím magnetickým proudem na všechny osoby. Ty, které nejsou magnetické nebo trpí nedostatkem magnetizmu, pocítí jakousi příjemnou únavu, jiné nevolnost a slabé chvění celého těla. Zavolám k sobě ty, kteří popsané účinky pociťovali nejvíc. Vyberu si některého z nich a položím svou levou ruku na jeho hlavu do týla (nikoli na vlasy, které jsou špatným vodičem). Pravou ruku mu položím na obnaženou žaludeční krajinu, na místo, kde je nám už známá sluneční pleteň. Začnu silou své vůle působit, aby můj magnetizmus prostupoval jeho tělo. Nastane krátké magnetické spojení a proud prochází středem malého mozku, prodloužené míchy a vlastní míchy až ke sluneční pleteni, znenáhla nastane chvění dotyčného nervového ústrojí, které se rozšíří na celé tělo a projeví se třesením, ba i zvracením, bolestí hlavy,

únavou, ospalostí, strachem, „husí kůží“ apod. Tyto příznaky se projeví u osob, jež mají velký nedostatek vlastního magnetizmu. Takovým způsobem hledáme citlivce. Sám mohu působit svou vůlí, aby se magnetizmus v nervovém ústrojí citlivce vzájemně vybíjel, což na něho působí účinněji. Toto je nejlepší magnetometr, a také důkaz, že magnetizmus existuje.

Řekl jsem, že magnetizmus je zhuštěnina, fyzická hmota, a dá se naší vůlí regulovat. Ještě jiným způsobem ho však můžeme zjistit, jaksi měřit.

(235) Vezměme osobu co nejméně magnetickou a zvažme ji přesně na váze. Pak zvážíme i magnetizéra a údaje si poznamenáme. Nato se magnetizuje tělo nemagnetické osoby, která byla již k tomu účelu zcela lehce oblečena do bavlněných nebo lněných šatů (nikoli do vlněných - vlna je špatným vodičem). Správné magnetické tahy činí magnetizér 2-3 hodiny, se stálým soustředěním a působením vůle, správnými kruhovými tahy a zvláštním utrhováním u nohou. Když je magnetizér vysílen, přestane. Nyní se obě osoby opět zváží. Překvapí nás, že magnetizér pozbyl na váze až 12 dkg, v některých případech i 20 dkg. Shodný je rozdíl přírůstku váhy u osoby magnetizované. To je důležitý důkaz existence zhuštěného magnetizmu.

Po tomto zjištění vezměme jinou nemagnetickou osobu a zmagnetizovaná ať jí položí levou ruku do týla a pravou na obnaženou žaludeční krajinu. Nastane rychlé vybíjení magnetizmu přeneseného z magnetizované osoby v nervovém ústrojí druhého citlivce. Ten se začne třást, naskočí mu husí kůže, někdo to vůbec nesnese.

Velice zajímavý je úkaz, že magnetizovaná osoba přenesený cizí magnetizmus neudrží a že jí ho podobná nemagnetická osoba odebere, ale rovněž jej pro sebe neudrží. Děje se tak jen v případě, prochází-li magnetizmus středem krátkého nervového spojení. Vysvětluji to slabostí vůle citlivců. Není radno provádět mnoho takových pokusů, jelikož výrazně zeslábneme.

Později nám může magnetizmus samočinně ucházet, aniž bychom jej svou vůlí mohli zadržet.

(236) Tělesný magnetizmus se rád vybíjí s elektřinou, neboť obojí není nic jiného než v podstatě přeměněná pralátka, která prýští z jediného prazdroje vesmíru. Protože obě síly jsou již ve své působnosti přetvořeny, nesnesou se navzájem, sblížením se vybíjejí a přitom se přeměňují ve svou původní podobu. Aby se o tom magnetizér přesvědčil, ať jde do strojírny, kde na řemenici rychle obíhá řemen. Přiblíží-li se oběma rukama zároveň k jednomu řemenu s myšlenkou, aby magnetizmus vyprchával, ucítí jemné pleskání v konečcích svých prstů, a později jakési jejich dřevěnění. Stává se, že blesk usmrtí jednoho ze skupiny, aniž by se ostatním cokoli stalo, i kdyby se náhodou drželi za ruce.

Zabitý byl osoba nemagnetická. Tací jsou dobrými vodiči a nositeli zemské elektřiny, hromadí se v nich kladná elektřina. Do osoby magnetické blesk uhodit nemůže. Záleží na tom, jak mnoho jsme magnetičtí. Podle toho blesk popálí, poraní nebo usmrtí.

(237) Zajímavé zjištění existence magnetizmu jsem učinil u do 10 měsíců věku tím, že jsem je v kteroukoli dobu uspal. Svědky byli: Svatůněk, Hruška, Střihavka aj.

V tomto případě nikdo nemůže říci, že dítě usnulo vlivem hypnózy, neboť ta nemá nad ním moc. Sugesci dítě nerozumí. Telepaticky přenos nemůže ve svém tělíčku uplatnit, neboť nelze u nevyvinutého dítěte telepatickou cestou ani zvednout ruku, otevřít oči apod. Je tedy zřejmé, že prosycení cizím fluidem unaví dítě už za 4-10 minut. Podléhá příjemné únavě usnutím.

U některých dětí se spánek nedostavil v uvedenou dobu a trvalo někdy až 20 minut, než dítě usnulo. To bylo vinou dosti silného magnetizmu dítěte, který jsem musel nejdříve vybitím zničit, aby dítě mohlo přijmout magnetizmus můj.

(238) Uvedu jiný zajímavý pokus a důkaz:

Vyberu si dva největší citlivce (nemagnetické) známým způsobem, totiž přiložením rukou na šíji a sluneční pleteň. Vybraným citlivcům nejdříve odstraním vlněný oděv a jednoho z nich posadím na židli a magnetizuji ho po celém těle, až usne.

V tomto případě je marné ho probouzet slovem, a i když z místnosti odejdu, nikomu se to nepodaří.

Zcela lehce ho však probudí druhá vybraná nemagnetická osoba tím, že se postaví těsně k uspanému s myšlenkou, aby se nanesený magnetizmus přenesl na ni.

Bylo mi často namítáno, že v uvedeném případě probouzím sám pomocí telepatie. Vzdálím se tedy od uspaného na hodinu pryč z místnosti. Nyní ať v kterýkoli čas se nemagnetická osoba k uspané přiblíží. V tu chvíli nastane probuzení. Já pak, jsa vzdálen, nemohu vědět, v kterou dobu bych měl telepaticky působit.

Při přechodu magnetizmu pozorujeme na bdící osobě, jak se začíná pozvolna třást na celém těle a druhá osoba se v témž čase znenáhla probouzí. Je to jasný důkaz o existenci a přenosu magnetizmu. Hypnotizér by mohl namítnout, že totéž provede bez magnetizmu, v nějž prostě nevěří. Ať se o to pokusí, ale já ze získané praxe říkám: uspí-li jej pomocí hypnózy bez veškerých magnetických tahů a postaví-li těsně k němu druhého, bdícího nemagnetického citlivce, bude první spát klidně dál. I kdyby u něho stál celý den, neprobudí ho. Musí to učinit ten hypnolog, který jej uspal.

Ukázalo se, že magnetizmus proudí jako elektřina.

(239) Čím méně je osoba magnetická, tím více cizího magnetizmu do sebe vstřebává, zvláště je-li si toho vědoma a vůlí si pomáhá. Takovým osobám je to jen prospěšné. Mohou se tedy osoby, které magnetizmus potřebují, na osobách dosti magnetických a jim sympatických dostatečně přiživit, posílit.

Sbližování osob nemagnetických s magnetickými nastává často nevědomky. Nemagnetické osoby lnou k osobám magnetickým, u kterých se cítí spokojeny, posíleny na duchu, a nevědí, proč je to k nim táhne. Ale může to být i na úkor zdraví dotyčné magnetické osoby, může jí to přivodit nemoc i smrt.

Sám při stálých pokusech vydávám mnoho magnetizmu. Chci-li ho zase nabýt, využiji k tomu této známé příležitosti v přítomnosti osob, o kterých vím, že jsou přes míru magnetické a magnetizmus jim samočinně uniká. Pouhou zesílenou myšlenkou si přeji, abych jej do těla přijal, čímž se posiluji.

28. MAGNETICKÁ CHOROBA

(240) Jsou ještě jiné osoby, kterým magnetizmus samočinně uniká do prostoru. V tom spočívá jejich magnetická choroba. Tyto osoby se cítí být slabé, přecitlivělé, někdy se jim těžce dýchá, jejich myšlenky jsou otupělé, nohy a ruce těžké, pociťují bolesti v zádech, zvláště mezi lopatkami. Nejhůře jim je při deštivém vlhkém počasí, neboť právě voda je největším pohlcovačem tělesného magnetizmu, takže při špatném počasí se cítí velice unavení, ospalí, tupí a nemocní. Takové osoby těžce snášejí delší koupele, především teplé. Po nich se dostaví vedle velké slabosti a duševní skleslosti i duševní muka.

Nastane-li náhle suché slunečné počasí nebo v zimě tzv. suchá zima, je jim, jako by vše z nich spadlo, hned jsou zdraví, z čehož je patrné, že vlhkost saje magnetizmus. (Z tohoto důvodu je vlhký byt značně škodlivý.)

Prostřednictvím subjektů jsem pozoroval mnohé takové osoby, a vždy jejich chorobný stav způsobovalo jen samovolné unikání magnetizmu.

Dá se jim však pomoci těmito způsoby:

(241) Dobrý a sympatický magnetizér ať je dvakrát týdně magnetizuje. Nastane uzavření cizím silnějším fluidem a také posílení nervů, o němž jsme se přesvědčili nesčíslněkrát.

Jiným prostředkem je voda, která jim je jinak sice škodlivá, ale může pro ně být naopak i dobrodiním. Jednou denně nebo obden naplní vanu studenou čerstvou vodou, ponoří se do ní až po bradu na 8 sekund, pak se rychle obléknou a cvičí tělo (nesedají si). Pokožka a její nervstvo zesílí, upevní se a uzavře, čímž se zabrání samočinnému unikání magnetizmu. Zkuste to, a poznáte, že únava zmizí. Sám to provádím denně již dvaačtyřicet let.

Začátečník nesmí začít hned s ponořováním. Napřed je nutné se rychle omývat studenou vodou po dobu 10 dnů.

Ponořování do studené vody je jedním z nejlepších prostředků proti samočinnému unikání magnetického fluida.

(242) Koupeme-li se v zájmu čistoty doma, nebo v létě v přírodě, ve vlažné vodě, nezdržujme se tam déle než 10 minut. Za tu dobu voda úplně pohltí opotřebovaný magnetizmus, držící se nejvíce v pokožce. Po koupeli se budeme cítit lehčí a svěží, protože jsme se zbavili odumřelého magnetizmu.

Koupeme-li se déle, začne voda sát i životní magnetizmus a po koupeli se dostaví slabost. Ženy po praní prádla si naříkají na slabost a zimu - voda jim vysála magnetizmus.

Naši předkové si po práci koupali nohy i ruce v čerstvé studené vodě, aby se osvěžili a zbavili únavy. Přirozeným pudem tak činili to nejlepší, aby se zbavili opotřebovaného magnetizmu. Též při nemoci dávali nemocným pod postel nádobu s vodou ve víře, že nemoc vytáhne. Zcela správně! Mnohé nemoci pocházejí z přebytečného mrtvého magnetizmu.

(243) Abych dokázal, že magnetizmus proudí z jedné osoby na druhou, prováděl jsem mnohé pokusy pomocí subjekta v tmavém sklepě s osobami trpícími magnetickou chorobou, a to před svědky pány Tůmou, Kubečkem, Dudkem, Křečkem aj.

Jasnovidec konstatuje, že panu K. uniká magnetizmus samočinně z levé ruky, panu D. dechem, jinému hlavou apod., vždy nejvíce však končetinami, málokdy celým tělem.

Jestliže jsem se přiblížil k některému z uvedených s myšlenkou přijímat do sebe jejich unikající fluidum, uviděl subjekt (i jiní citlivci), jak se utvořila zářivá páska mezi ním a mnou. Vzdaloval-li jsem se, páska se vytahovala a prodlužovala až na 6-7 metrů, pak nastalo přerušení.

Sešel-li jsem se s těmito osobami, rozhodl jsem se tajně jejich magnetizmus přebírat. Ani ne za pět minut si začal pan K. naříkat na zvláštní únavu, přicházející od nohou. Když se únava stupňovala, odstoupil ode mne, aniž věděl, proč. Já jsem se pak cítil silnější.

(244) Jindy jsem během hovoru začal působit na pana D. Za chvíli začal naříkat na náhlou únavu, a ač se předtím nenuceně bavil, dal si nyní hlavu do dlaní a chtěl spát. Nespal, ale byl ve zvláštním stavu, ve kterém pro něho bylo obtížné účastnit se hovoru.

Když jsem přítomné takto trochu potrápil, vysvětlil jsem jim důvod. Když jsem jindy začal podobně působit, ihned to postřehli a žádali, abych toho zanechal, jinak že odejdou.

Byl-li jsem po pokusech unaven, vyčerpán, a šel jsem do společnosti, kde byly osoby, které trpěly unikáním magnetizmu, za chvíli si začaly naříkat na únavu a ospalost.

Zde je zajímavý doklad, že únava přitahuje cizí životní fluidum.

Je to zákon přírody, neboť únavou sajeme pro sebe tuto životní sílu, uvolňující se z druhých těl.

Osoby trpící magnetickou nemocí se vyhýbají společnosti a jsou samotářské. Společnost jim je na obtíž, cítí se v ní nesvobodně a pociťují duševní muka. Příčinu hledejme v tom, že některé přítomné osoby jim přebírají magnetizmus, nebo cizí magnetizmus působí rušivě na jejich obnažené oduší.

Mají-li osoby stižené magnetickou chorobou o něčem důležitém jednat, jsou duševně i tělesně vyčerpány dříve, než k jednání dojde, což zaviní myšlenka, která rozruší slabě nabité nervstvo, z něhož se jejich nedostatečný magnetizmus předčasně vybíjí.

(245) Dostavuje-li se stáří, vyvíjí se již málo zdravého magnetického fluida, slábneme tělesně i duševně. Stárnoucí osoby rády sají cizí tělesný magnetizmus, **a proto se vyvarujme, aby neduživí starci chovali naše děti, obsluhovali je nebo aby s nimi spali**. Moji citlivci často při zjišťování nemoci dítěte pozorovali fluidovou pásku mezi dítětem a neduživou chůvou pokročilého věku. Je-li dítě stále připravováno o svůj magnetizmus, dostavují se i nervové záchvaty.

Zdraví starci neuškodí, ale spát s vnoučaty nedoporučuji. Stejně není dobré, aby dítě, kterému ještě není ani 10 let, spalo s dítětem odrostlým. Do 10 let věku mají děti jakýsi vyrovnávací magnetizmus v podstatě stejný, takže spolu mohou spát, pokud nemohou mít vlastní lůžko.

V 10 letech však nastává u každého dítěte přerod magnetizmu, který se ve své podstatě mění, a každé dítě jej má samostatně vyvinutý. Spí-li dítě starší s mladším do 10 let a trpí-li starší nějakou magnetickou chorobou, bude dráždit mladší, u něhož pak budeme pozorovat neklidný a nervózní spánek, nechuť k jídlu, špatnou náladu apod. Proto dbejme, aby děti spaly na samostatném lůžku.

(246) Dospívající mládež často trpí nedostatkem tělesného magnetizmu. Mezi ní najdeme nám známé citlivce, ačkoli na pohled vypadají zdraví a silní. Ti totiž vůbec nemají spát s dětmi do 10 let.

Jestliže magnetizér při pokusech přepíná své síly, nastává u něho v končetinách (na několik hodin nebo i dnů) samovolné unikání magnetizmu. V takovém případě se nemagnetické osoby rády zdržují v okolí magnetizéra, který se jich někdy nemůže ani zbavit.

Přijel ke mně pan D. z Plzně. Subjekt prohlásil, že onen pán velmi naléhavě potřebuje magnetizmus. A skutečně. Čtyři hodiny se nemohl ode mne odloučit, ač, maje opět odjet vlakem, měl vyměřenu jen čtvrthodinu času. Věděl jsem, že příčinou jeho zdržení je samovolné unikání mého magnetizmu, a tak jsem chtěl odejít do sousední obce Z. Avšak pan D. mne následoval a stále mě ujišťoval, že mu je v mé přítomnosti zvlášť příjemně. Mně ale dobře nebylo, neboť jsem měl pocit jakési únavy. Teprve když jsme došli k lesu O., namluvil jsem mu, že dlouhá cesta lesem má mnoho rozcestí, takže by se na zpáteční cestě nevyznal. Dal si říci a šel svou cestou. Kdyby byl dobrým telepatem, vycítil by mou myšlenku předem, neboť fluidové spojení bylo navázáno.

Byl-li jsem magneticky uvolněn, mnoho osob mne v té době ujišťovalo, že se u mne cítí spokojeně na těle i na duchu.

(247) Osoby s nedostatkem magnetizmu se cítí nervově vyčerpané a pociťují stálou potřebu spánku. Ve spánku nervy odpočívají a zásobují se magnetizmem. Lidé magnetiční potřebu spánku tolik nepociťují, a jsou mnozí, kterým postačí spát 4-5 hodin denně, a přitom se cítí zdraví a silní.

Život se zakládá hlavně na magnetizmu. Naopak nemoc je jen porušením magnetické rovnováhy. Stárnutím pozbývá lidské i zvířecí tělo schopnost vyvíjet dostatek magnetizmu. Následkem toho je sešlost, nemoc, smrt.

Sugescí a magnetizmem posilujeme a hlavně budíme k činnosti vlastní magnetickou energii nemocného, aby tělo opět ožilo.

29. PŘEBYTEK TĚLESNÉHO MAGNETIZMU

(248) Jako jsou lidé nemagnetičtí (citliví), tak je zase jiný druh lidí silně magnetických. Ti mají tolik fluidové energie, že jim přebytečná samovolně vyprchává z celého těla.

U některých osob se to děje ve velké míře, a je-li magnetizmus škodlivého druhu, působí zhoubně zvláště na malé děti, ba to může někdy zavinit i jejich smrt.

Přijel ke mně pan C. z České Třebové se svou nemocnou paní. Při zjištění choroby subjekt hlásil, že na ní lpí magnetizmus jejího manžela, působí rušivě a bude i škodit budoucímu dítěti, které očekávali.

Toho se manželé lekli. Měli už dvě děti, obě byly zdravé, ale později náhle zemřely úbytkem sil a svěžesti. Stávaly se podrážděnými, až se přidružila nepatrná choroba a učinila jejich životu konec.

Subjekt hlásí, že i příští dítě tak odejde, neboť otec má rád děti, z lásky k nim vyvíjí více magnetizmu, což zhoubně působí na organizmus dítěte. Radil, aby se otec budoucímu dítěti tolik nevěnoval, aby ovládl své fluidum tak, aby jej mohl přenášet na jiné osoby, starší a fluidu potřebné. To má činit alespoň obden, čímž se jeho fluidum zeslabí, a pak se může se svým dítětem pobavit.

(249) Podobných případů nevysvětlitelné smrti dětí jsem pozoroval více a přičítal jsem je jen silnému magnetizmu jiných osob. Rada subjekta je dobrá, neboť kde jí užili, dítě nezemřelo.

Něco podobného pozorujeme i u milenců. Jsou-li do sebe opravdu zamilováni, po čase pozorujeme, že jeden nebo oba slábnou a hubnou. Říkáme jim, aby tolik nemilovali, že je to na nich vidět.

Jako se elektřina budí chemickým působením kyseliny sírové, ve které se zinek a uhlík rozkládají, tak je láska příčinou rozrušování nervových buněk, jež se zachvívají, uvolňují magnetizmus a zeslabují tělo. Oduševnělý magnetizmus je příčinou pocitů lásky. Jeho uvolňování působí sice příjemně vzrušivě, ale na organizmus škodlivě.

Manželství, v němž jsou oba partneři nemagnetiční citlivci, bývá snesitelné, mnohdy šťastné, sejdou-li se vyrovnané povahy. Žena však nesmí poznat jiného muže, který by byl magnetický, protože by na ni měl velký vliv, imponoval by jí, a ona, jím slepě ovládaná, podlehla by nevěře.

Lepším předpokladem ke šťastnému manželství je, když muž je více magnetický než žena. Nevadí, je-li tomu obráceně, pak ovšem vedení takového

manželství se ujímá žena. Typ introvertní povahy si má hledat typ extrovertní a naopak.

Mezi manžely vzniká vztah a nepřetržitý průběh činnosti s vnitřní účelností.

(250) Vztah je poměr dvou osob k sobě, v bydlení, vzájemném vnitřním pronikání atd. tak, aby jejich duchovní hodnoty rostly. To umožňuje vyrovnaný oduševnělý magnetizmus a oduší. Vzniká láska, která je nejpřednějším úkonem vůle. Jejím vydechováním si sdělují svůj vnitřní život, myšlenku, jež se mimo esplana zhmotňuje v jejich magnetizmu. Vzniká souzvuk duší. Toto ovoce ducha - láska, plodí radost, pokoj a štěstí. Pravý význam lásky není sex, nýbrž požitek z duševní jednoty a tajemné spojení dvou duševních životů. Je to láska ke kráse, a to k živé kráse, jak se jeví v lidském těle s vyšším vnímáním duševní krásy. Záleží jen na souladu duší, které se doplňují a vytvářejí nové hodnoty. Je to požitek z estetické krásy při sblížení, z přitažlivosti duší a z jejich jednoty. Duše tuší krásu jiné duše. Je to krásno, vyjádřené v oduševnělém těle, je to prvek krásna.

Uvědomělé proniknutí dvou duší chrání od přepětí a krize.

Ulpět jen na krásném zevnějšku může vést po čase k zklamání, neboť počáteční erotický vzlet všechno idealizuje a bývá velmi jednostranný. K harmonickému soužití patří i shoda v morálním nazírání na život a stálý duševní růst a zdokonalování.

(251) Často se u hašteřivých manželů stává, že příčinou nesrovnalostí bývá magnetizmus v takové míře, že si jsou až odporní. Trvá obyčejně rok, než z této horečky vyjdou. Podobných osob jsem zkoumal mnoho, a vždy jsme u magnetických novomanželů nalezli výbojné nesympatické magnetizmy. Přiblíží-li se k sobě takoví novomanželé, subjekti pozorovali vzájemné vybíjení obou druhů magnetizmu, což se projevovalo rychlým vzájemně splývajícím prouděním a ubýváním obou, až u některých fluidum muže, někdy zase ženy, nad druhým převládlo. Tu hned s jistotou subjekt hlásil, že muž podléhá ženě, nebo naopak.

U takových rodin nenastane v domácnosti klid, dokud se magnetizmus muže nebo ženy nevybije, nepoddá. Záleží na tom, kdo zvítězí. Pak vládne v domácnosti muž, nebo žena. Různý magnetizmus se tvoří také různou potravou. Její změnou u novomanželů na stravu jedné kuchyně se po svatbě různorodé magnetizmy obou přemění v magnetizmus nový, stejné podstaty, čímž se sblíží a sjednotí i povahy manželů. Někdy nastane jakési vzájemné vyrovnání obou magnetizmů.

(252) Chybou však je, že někdy podléháme cizímu magnetizmu nevědomky. Naše duše je tak silná, že si lehce podrobí hmotu těla. (Viz část Duše a tělo.) Proto, kdo čteš tyto řádky a nemáš snad ve své domácnosti v tomto ohledu

vše v pořádku, seber své duševní JÁ a prodchni jím svůj výbojný magnetizmus, abys jej držel na uzdě a stal se pánem tvůj duch, nikoli hmota. Víme, že hmota musí být někým řízena. Není-li, ničí se duch a hmota navzájem. Manželství nesmí být založeno kvůli příjemnému prožívání citů, nýbrž na metafyzickém primátu lásky. Má to být manželství křesťanské, jež je službou a uskutečňováním úkolu v plánu božím a cestou k Bohu.

Denní soužití je totiž úkolem, který vyžaduje střízlivé úsilí, prosté odříkání, stálé sebeovládání. Kdo nechce jít touto cestou, nikdy nedocílí plodného manželství.

Duševní mentalita ženy se od mužské velmi liší. Žena je citovější, konkrétnější, více obrácená navenek. Je více životní a mnohem méně závislá na činnosti mozku.

(253) V duši rozhoduje rozum a vůle vede. Necvičí-li se trvale v rozumu a vůli důsledně, neuvědomuje-li si síly ducha, k čemu je schopna a k čemu má možnost, dostavuje se u ženy zpravidla nestálost, nedůslednost, nespolehlivost, náladovost, rozladěnost, vrtkavost a mělkost. Léčil jsem mnoho duševně i tělesně nemocných dívek i vdaných žen. Některé z nich denně, třeba po celý rok, až se uzdravily. Na mou žádost učinily různá pevná předsevzetí pro další dobu a slíbily, že jim rozhodně dostojí a splní je. Avšak v žádném případě se tak nestalo, protože vyšší inteligence, která se od jejich ducha vyžadovala, se neprobudila a neuplatnila, čímž všechny dané sliby selhaly, přestože se ženy zapřísahaly.

Žena brzy ztrácí vztah k dřívějším věcem. Nejde za poznáním rozumovým, nedokonale se svobodně rozhoduje, a tudíž nelze na jejím slově stavět. Nedostává se jí vyšší duchovní schopnost i inteligence a vůle, jíž může určit sama sebe. Pak tu není logika a odhodlanost, pevnost, stálost a jistota - nevytvářejí se totiž v jejích esplanech v pevných základech. Proto bylo málo těch, které ve zkoušce obstály alespoň z poloviny. Výsledek se dostavuje jenom tam, kde si žena uvědomuje vyšší stránku ducha a v něm (v rozumu a vůli) se stále cvičí.

(254) Každá žena si má vypěstovat síly ducha, rozum a vůli. Tím dojde k bdělosti ducha a schopnosti reflexe samé nad sebou, nad svou činností. Získává tak vědomí síly a duchovní hodnoty osobnosti pro cílevědomou, samostatnou a svébytnou činnost v rozhodování.

Podobné duševní nedostatky můžeme očekávat i u mužů. a to u těch, kteří podléhají živočišnosti a různé citlivosti vůle. U nich se rozumový duševní princip nachází na vedlejší koleji.

30. MRTVÝ TĚLESNÝ MAGNETIZMUS

(255) Tělesný magnetizmus se stále tvoří. Zužitkovaný a nepotřebný magnetizmus, prosycený choroboplodnými látkami, odchází z těla ven. Táhne se totiž ke končetinám, zvlášť k chodidlům, a hlavně při chůzi až těsně k zemi. Tak za každou osobou zůstává fluidová linka.

Taková mrtvá vybitá energie už skoro nezáří. Citlivci, mají-li ji sledovat, říkají, že nezáří, a brzy ztratí směr. Pomůžeme si, když zvýšíme úroveň čichu subjekta a vyzveme ho, aby se snížil co nejvíce k zemi. Pak jde stejným směrem jako osoba, kterou stopujeme.

Škodlivé látky, kterými je zužitkovaný magnetizmus prosycen, mají pro citlivce zvláštní, velice odlišný pach.

(256) Vezměme na příklad od více lidí kapesníky a smíchejme je dohromady. Uspanému citlivci poručme, aby si každou osobu čichem zapamatoval podle spotřebovaného magnetizmu, jenž vychází každému člověku z těla. Pak mu podejme kapesníky, aby čichem rozpoznal, které osobě patří který kapesník, neboť na každém lpí magnetizmus majitele. Bude zajímavé, že každý kapesník očichá a nebude-li moci hned rozpoznat, opět čichá ke každé osobě zvlášť, až úkol splní.

Cvičený pes stopuje zloděje jen podle zvláštního pachu magnetické linky. Jestliže pršelo, ztratí linku (stopu) pes i citlivec, neboť, jak jsem už podotkl, voda je nejlepším pohlcovačem magnetických výparů.

Zkusme jít někam před krátkým deštěm, a někdo ať nás po dešti se cvičeným psem nebo citlivcem stopuje. Bude nás hledat marně. Nebude-li pršet, najde nás snadno, třeba i třetí den. Pokus můžeme provést i takto: vezmu dvě konve vody a při chůzi po jedné minutě začnu lít za sebou vodu přesně na stopu. Pošleme-li po stopě cvičeného psa, ztratí ji v témž místě, kde byla voda rozlita.

(257) Tyto dosud skryté zjevy milovníci okultizmu se zájmem pozorují, studují a pokoušejí se uvedené síly proniknout a podmanit si je. Je však dosud málo praktiků. Celá tato věda je ještě v plenkách. Zato rozumářů je dost. Proto naše metapsychické a metafyzická literatura je pro mne z 90 % nesmyslem a slátaninou, z níž není východiska. Přečetl-li takový teoretik-mudrc několik spisů, učiní si o věci úsudek a vydává spis nový. Tak to jde donekonečna. Přívrženci této vědy nelitují cesty a přijdou zdaleka, aby si mohli vzájemně o těchto jevech pohovořit.

Některé osoby zase ovládá nějaká tajemná síla (nemysleme, že snad záhrobní) a rády by jí přišly na kloub. Často takové hovory vedou k novým objevům. Zároveň se přichází na princip, jak lze tyto síly podmanit a pracovat s nimi. K objasnění uvedu alespoň jeden případ:

(258) Koncem srpna 1922 mě navštívila jistá dáma v doprovodu přednosty železniční stanice v S., abychom volným rozhovorem a pozorováním probádali jistý jev.

Dotyčná dáma přichází totiž do jistého magnetického stavu, ve kterém si může hmotu a přítomné osoby podmanit svou vůlí, řízenou z nižšího podvědomí.

Pomocí subjekta jsem u ní zjistil nejprve silné magnetické výboje. Po tomto vyšetření přichází dáma do stavu zvláštních automatických pohybů, hlavně rukou, v němž jsou cévy v mimořádném napětí. Paní magnetizuje celou místnost, pak přítomné osoby a staví se ke mně zády. Naposled přichází ke mně a počíná si obzvlášť odlišně, až mě to znepokojilo. Rozhodným slovem jsem proto tento jev přerušil a bylo po všem. Když paní přišla k jasnému vědomí, litovala velice, že jsem tak učinil. Dohodli jsme se, že po týdnu se opět sejdeme, načež jsme se rozešli.

Po chvíli si subjekt K. naříká na nevolnost a odchází s myšlenkou, že až se vyspí, bude mu lépe.

Večer, jako obyčejně, jsem šel klidně spát. Tentokrát jsem výjimečně spal neklidně, ale také celá moje rodina. Cítil jsem se vysílen.

(259) Ráno kolem osmé se u mne zastavil jeden z mých subjektů, slečna K. Při rozhovoru najednou řekla: „Dnes je tu nějak nedobře!“ a odešla. Nevšímal jsem si toho moc, až k poledni přišli jiní moji subjekti. Aniž jsem si na něco vzpomněl, říká najednou pan H.: „Co to tu dnes máte? Mne to tu dráždí, je mi jaksi úzko!“ Druhý subjekt mu vpadá do řeči: „Máš pravdu. Mně je zrovna tak!“ Odešli, jako bych jim ukázal dveře, ačkoliv jsem je zdržoval. Tu jsem začal o věci trochu přemýšlet.

Odpoledne přišel subjekt, který byl magnetizován dotyčnou paní, a hlásí, že má horečku a celou noc nespal. Dodává, že pozoruje, jak se mu v naší místnosti přitěžuje, není mu u mne dobře, jako vždy bývalo. Měřím mu teplotu a zjišťuji 39 °C.

Protože mu bylo v mém bytě nevolno, šli jsme spolu do dílny, kde jsem jej uspal, abych mu dal zdravotní sugesce. Když se mi měl ve spánku ozvat, nereagoval na má slova, ale stále se s někým rval a hlasitě se bránil: „Pusťte mě!“ apod. Musel jsem napnout všechny síly, abych ho uklidnil a probudil.

Mezitím ke mně přišel jiný subjekt, pan Z. Uspal jsem ho a žádal, aby pozoroval nemocného subjekta. Po chvíli hlásil, že od subjekta K. vede zářivá linka do vzdáleného města k jedné paní, u které končí a že mnoho té záře lpí na subjektu K. Vyjasnilo se mi.

(260) V té chvíli přišla společnost několika osob z Prahy za jistou záležitostí. Byl bych k tomu potřeboval vycvičeného subjekta pana K., avšak při horečce jsem ho nemohl použít. Proto jsem se společnosti omluvil.

Najednou mě napadlo, abych svým magnetizmem sňal ze subjekta K. cizí fluidum, které na něm lpí a je jistě příčinou jeho horečky. Poroučím mu, aby se posadil a odmagnetizovávám ho před společností. Jeho tvář se vskutku vyjasňovala, a konečně řekl, že se cítí zdravý, že už určitě nemůže mít horečku. Cítil neobyčejnou úlevu. Měřil jsem mu opět teplotu, a opravdu, teploměr potvrdil subjektová slova - měl 36,5 °C, ač před hodinou měl 39. Přítomná společnost, zvláště pan učitel V., žasla nad účinkem mého magnetizmu proti horečce.

Druhá noc byla v mé domácnosti stejně neklidná jako první. Třetí den mne navštívilo asi 17 mých subjektů a všichni u mne větřili něco zvláštního. Jen ti, kteří nepatří mezi citlivce, nepozorovali nic. Subjekt K., jehož jsem zbavil horečky, nechtěl za žádnou cenu do našeho bytu vstoupit, takže jsem byl nucen přivádět ho do spánku k pokusům jinde.

Bude třetí noc opět neklidná? Toho se má paní už obávala, neboť sama patří mezi dobré citlivce. Rozhodl jsem se, že svým magnetizmem vytlačím z místnosti onu cizí dynamickou sílu, která končila u známé dámy. Ta snad mohla, vědomě či nevědomě, vysílat k nám své myšlenky.

Hned jsem otevřel dveře a dal se do práce. Když jsem měl za to, že jsem všechen cizí magnetizmus odstranil, odebrali jsme se spokojeně na lůžko. Avšak byli jsme zklamáni. Třetí noc nebyla o nic lepší.

(261) Ráno jsem zavolal subjekta K., jenž byl zbaven horečky, uspal jsem ho na chodbě před otevřenými dveřmi bytu a žádal jsem, aby byt prohlédl. Hlásil, že vidí dvě větší zhuštěniny jakéhosi plynu při zemi, jeden oblak že se drží u šatní skříně, druhý u první postele, je modrofialový a poznává v něm cizí lidské fluidum, jež se chvílemi ke mně blíží a vybíjí se mým magnetizmem, když se kolem mého těla zhustil. Říká, že musím na sobě pozorovat jakousi zmalátnělost. Při otevřených dveřích začínám opět cizí fluidum vyhánět svým magnetizmem ven. Subjekt se smíchem hlásí, že cizí fluidum je zhuštěno a vznáší se ve vzduchu, že můj magnetizmus nad ním nemá moc, déšť by jej zničil, velký průvan odnesl. Kdyby přišla sama ona paní, nevědomky by se na ní

usadil, částečně se v ní vstřebal, nebo by byl nanesen na nějakém předmětu, mohl bych jej prý z něho stáhnout.

„Co tedy mám dělat?“ ptám se uspaného. „Přece musí být proti škodlivé věci zase dobrá, zlo nemůže zvítězit! Ty musíš znát způsob, kterým bych to cizí fluidum odstranil!“

Subjekt chvíli mlčí. „Už vím!“ náhle říká. „Vy máte subjekty, ti jsou nemagnetičtí, a jejich tělo po magnetizmu prahne. Uspíte-li jednoho a postavíte-li ho do místnosti, cizí magnetizmus se na něho nanese. Až se začne třást, vyveďte ho ven a odmagnetizujte!“

Zdálo se, že je to rada dobrá. Chtěl jsem se přesvědčit o pravdě. Za úplné mlčenlivosti jsem přivedl jiného citlivce a zavolal tři svědky. Nikdo nevěděl, oč se jedná. Subjekta jsem uspal a poručil mu, aby šel do mého bytu. Když vešel, ptal jsem se, zda něco mimořádného vidí. „Vidím jakousi modrofialovou mlhovinu, zde...“ ukazuje. „Tedy se do ní postav!“ rozkazuji mu. Než bych napočítal deset, začal se jemně třást, pak víc a víc, až se skácel naznak. Zadržel jsem jej s bratrem V. a vynesli jsme ho ven. Tam jsem ho odmagnetizoval asi patnácti tahy.

Když se zase mohl postavit a mluvit, šel opět na můj rozkaz do místnosti a hned hlásil, že „tamto“ je ještě mlhovina, ale již mnohem menší. Na mé přání se do ní zase postavil a vše se opakovalo. Když jsme se vrátili do místnosti, neviděl už nic.

(262) Tu mne napadla zvláštní myšlenka. Poručil jsem subjektu, aby se podíval k dámě, které magnetizmus patřil. Pomocí fluidové linky, která tu ještě zůstala a vedla od mého domu k ní, nalezl onu ženu ve městě S. Zděsil se, když ji spatřil, a řekl: „Udělalo se jí náhle špatně a trápí se.“ „Co sejí stalo?“ ptám se. „Vy - vy jste jí ublížil, trhal jste její tělo tam u vás, a ono ji to bolelo.“ „Jaké tělo?“ táži se. „Ta zhuštěná mlhovina bylo její tělo, byla s ní duševně spojena.“ „Vždyť já jí nechci ubližovat! Jak jí mám pomoci?“ ptám se opět subjekta, a on odpovídá: „No, ono ji to za několik dní přejde.“

Byli jsme všichni zvědavi, zda je to pravda a jakým způsobem bychom se to dověděli. Měli jsme za to, že nechala-li zde paní magnetizmus vědomě, nepřizná se.

Náhodou měl svědek Tůma v místě, kde ona paní bydlela, přítele. Požádal ho, aby se informoval, je-li ta paní nemocná. Odpověď přišla: „Je, ale není to zlé.“

Od doby, kdy jsme její magnetizmus vylíčeným způsobem odstranili z bytu, byl náš spánek klidný, a všichni subjekti mi spokojeně hlásili, že je u mne tak jako dříve, ač si to nijak nedovedli vysvětlit. Když jsem jim příčinu vyprávěl, divili

se a nechtěli uvěřit. Vím předem, že i mnozí čtenáři neuvěří. Jen několika zasvěcencům bude jasno.

Zatím se přiblížil den, kdy se podle úmluvy měli naši známí opět dostavit k pokusům. Nepřišli.

(263) Znepokojen a starostlivý o zdraví oné paní, uspal jsem jasnovidce K., poslal jej k ní, aby mi řekl, jak se jí daří. Sdělil, že je jí už dobře, ale ještě nepřijde. Pak jsem jej ještě několikrát poslal k paní. Až dne 16. září jsem se subjekta na ni dotazoval, a ten odpověděl: „Vidím paní u nějakého stolu je po kávě, má u sebe prázdný hrneček a něco čte.“ Žádal jsem, aby se podíval na její mozková esplana, nechce-li k nám přijít. Po chvilce klidu odpověděl: „Má - vidím -, poslali vám lístek, že přijedou v pondělí ráno.“ Namítám: „Já jsem žádný lístek nedostal.“ Subjekt točí hlavou, jako by lístek hledal, a najednou říká: „Vidím jej zde na poště, je to pohlednice, za dvě hodiny vám ji listonoš přinese.“

Subjekta jsem probudil. Nyní jsme byli opět zvědavi, přinese-li nám listonoš dotyčný lístek. Zavolali jsme ještě svědky p. Tůmu a p. Urbana a řekli jim vše, i to, co očekáváme. A skutečně, za dvě hodiny listonoš přinesl pohlednici z města S. s oznámením, že si mě moji známí dovolí v pondělí 18. září prvním dopoledním vlakem přijet navštívit.

Překvapil nás všechny krásný výkon, jenž je příbuzný telepatii a projevuje se v něm jasnovidnost.

V pondělí jsem pozval pány Tůmu a R., kteří se též rádi zabývají podobnými studiemi, aby mi byli svědky. Kolem deváté hodiny ráno po zaklepání vstupuje do místnosti známý přednosta pan S. v průvodu staršího pána, jistého inspektora z Kolína. Hned se ptám po dámě. Odpovídají: „Přijde za chvilku.“

Prozatím se během rozhovoru dotazuji, proč nepřišli až za týden, jak bylo domluveno. Protože jsem nedostával jasnou odpověď, říkám přímo, že vím, jak se dotyčná dáma třetí den po první návštěvě roznemohla a šest dnů byla upoutána na lůžko. Tuto skutečnost oba páni potvrdili před výše jmenovanými svědky.

K ještě většímu překvapení je přivedlo moje sdělení, že jsem předem věděl o jejich návštěvě i o lístku, na kterém mi oznamují svou návštěvu k dalším pokusům na pondělí.

Pak přišly dvě dámy, jednou z nich byla známá paní.

(264) Pokusy jsme prováděli v bytě pana R. Než jsem k nim přikročil, vyžádal jsem si, aby dáma N. upadla do transu ve vedlejší místnosti při otevřených dveřích, protože jsem zjistil, že její osobní magnetizmus působí na mého subjekta škodlivě.

Pak jsem uspal subjekta K. a paní odstoupila do levého rohu vedlejší místnosti tak, abychom na sebe neviděli. Tázal jsem se uspaného subjekta, v jaké pozici se dáma nachází. Odpověděl: „Sedí v rohu za touto zdí na židli, pravou nohu má přehozenou přes levou, bradu má podepřenou.“ Žena to potvrdila. Po tomto výkonu upadla do transu. Nyní se ptám subjekta, co pozoruje. Odpověď zní, že paní N. se svou vůlí uvedla do transu a že při činnosti nižšího podvědomí různými pohyby celého těla, hlavně rukama, vybíjí automaticky velikou silou svůj magnetizmus, který se kolem ní vlnovitě rozšiřuje, a protože není užíván k dobru, jeví se škodlivě, zejména proto, že její nižší podvědomí v transu přijímá telepaticky cizí myšlenky. Podle povahy člověka, od kterého myšlenku přijala, je magnetizmus buď dobrý, nebo špatný. Protože je řízen přijatou myšlenkou, jeví účinky buď dobré, nebo škodlivé.

Poté subjekt hlásil, že magnetizmus již postoupil do našeho pokoje a stále ho přibývá. Pojednou subjekt vyskočil ze židle, postavil se proti mně velmi rozrušen a uhodil mě rukou do tváře a prsou, přitom se stále oháněl rukama i nohama.

(265) Z toho jsem poznal, že se subjekt dostal pod vliv magnetizmu dámy N., který byl z nižšího podvědomí proti mně veden zlou myšlenkou. Tato myšlenka ale mohla být do nižšího podvědomí proti mně vsugerována, nebo se tam vloudila telepaticky z nepříznivého prostředí.

Uvědomil jsem si nepříznivou situaci, v jaké jsme se já i můj subjekt ocitli, přiskočil jsem k dámě a silou své vůle jsem jí vnutil myšlenku: „Jste klidná, úplně bezmocná!“ Účinek byl okamžitý.

Můj subjekt však stále zuřil vinou magnetizmu, ve kterém byla špatná myšlenka zhmotněna a dynamizována a vybíjela se. Zde byla každá rada drahá. Abych zabránil katastrofě, vzchopil jsem se k odporu nejprve mluvenou sugescí. Protože to zůstalo bez účinku, použil jsem svého silného magnetizmu tak, abych cizí magnetizmus vytlačil z prostředí subjekta a obklopil ho svým. Účinek se projevil tím, že cizí magnetizmus, který už ztratil přístup k mému subjektu, pozbyl svého vlivu, a subjekt se utišil. Uklidněnému jsem dal zdravotní sugesci a po krátkém odpočinku jsem ho probudil.

Paní N. a její společnost jsem poučil, jak by se dala tato síla použít k prospěchu a dobru lidstva, čehož se dá docílit jen silnou vůlí. Ponechá-li se těmto silám volný průchod, jsou nám někdy více ke škodě než k dobru.

31. POHYB A VÝRON MAGNETIZMU

(266) Pozoroval jsem a zkoumal rychlost záření magnetizmu na dálku. Pokus jsem provedl následovně:

Subjekta K. jsem postavil před sebe na vzdálenost 60 metrů. Tak daleko mohu při dobré dispozici vyslat magnetizmus. Silou vůle jsem pomocí rukou vyvinul magnetický proud a vyslal ho směrem k subjektovi, kterému jsem předem přikázal, aby mně hlásil, kdy ucítí účinky proudu. Svědek F. byl požádán, aby počítal sekundy. Napočítal jich 14.

Abych se přesvědčil o správnosti výkonu, uspal jsem citlivce K., aby pozoroval a sledoval, jak rychle magnetická vlna postupuje. Jakmile spatřil vycházející záblesk magnetizmu z mého těla, začal citlivec utíkat s ním a u stěny domu, kam paprsek dopadl, hlásil: „Jsme tu zároveň!“ Z toho jsem poznal, že magnetizmus proniká dosti volně, takže mu lze v běhu stačit.

Citlivci na sobě velmi dobře cítí výron magnetického proudu. Někteří pociťují, jako by jejich tělem procházel chladný vánek. Působí-li se pouze levou rukou, pocítí nepříjemné teplo, jiní jemné mravenčení v těle. Na otázku, jak vypadá dynamická síla, která vyzařuje při magnetizování z prstů, odpovídají, že vidí z každého prstu zvlášť vyzařovat ohnivé paprsky, které se slučují v jeden silnější plamen, který mocně sálá a ze stran jemně jiskří.

(267) Dal-li jsem pozorovat větší skupiny osob, popisovali citlivci, jak některé osoby byly magnetizmem takřka obaleny, jedny více, jiné méně, jako kdyby stály v nějakém světelném oblaku, takže i okolostojící byli ve světelné mlhovině. Tyto osoby jsou už od přírody magnetické, a kdyby věděly, jak si tuto sílu vůlí podmanit, byly by záchranou mnohým nemocným.

Zde mluvím o vyzařování zdravého magnetizmu. Jinak výron magnetizmu není u všech lidí stejný, mění se jak u starce, tak u dítěte, muže, ženy, nemocného. Při každé odlišné nemoci se projevuje v jiném zabarvení. Někdy jsou pozorovány různobarevné shluky magnetizmu podle toho, jakou chorobou se buňky rozkládají.

32. VITAMINY

(268) Jako je lidské i zvířecí tělo obdařeno magnetickou energií, tak ji má i každá neživá hmota, ovšem v jiné podobě. Některé věci, jak z hmoty mrtvé, tak i organické (rostlinstvo), jsou na tuto energii zvlášť bohaté.

Výron magnetizmu je také u každé hmoty jiné podstaty. Dobrý citlivec si častějším cvikem tyto zářivé výrony tak osvojí, že, ukážete-li mu v hypnotickém spánku kteroukoli věc, ihned vám bude přesně hlásit, jaký magnetizmus to je, zda stříbra, zlata, dřeva, kostí, jablek atd. Podobných pokusů jsem před svědky vykonal mnoho.

Je nutné podotknout, že magnetizmus nerostné mrtvé hmoty je odolnější, nevybíjí se tak snadno. Jen velikým žárem bývá u některých druhů pohlcován vlastní hmotou. Proto předměty ze skla citlivci vesměs těžko rozpoznávali. Naříkali, že málo vyzařují. Naopak krystaly vyzařovaly znamenitě. Rovněž mnohé organické (rostlinné) hmoty **žárem** (vařením, pečením) **zbavujeme nevědomky magnetické energie ke škodě vlastní, neboť je nutná k výživě**. U rostlinných plodů se tato energie drží především na povrchu pod slupkou.

(269) Tato zářivá energie se v organizmech rostlin nepřímo přetváří a vyvíjí působením sluneční energie z neorganických látek zemin. Je podobná elektřině, světlu, teplu, magnetizmu, neboť i ona prýští z jediného vesmírného zdroje. Tato rostlinná energie obsažená v rostlinné potravě se v těle živočicha mění v životní sílu podobně, jako elektřina se mění ve světlo, teplo apod.

Je nutno dbát, abychom se o tuto biologickou životodárnou sílu, o tyto nezbytné zdroje vývoje, nepřipravovali a **neničili ji v rostlinných potravinách vařením, pečením apod**. Že se takovou přípravou zářivá energie ničí, jsem zjistil mnohými pokusy pomocí citlivců. Ve tmavém sklepě jsem položil na zem vařená jablka spolu se syrovými a vyzval jsem citlivce, aby mi předměty, které vyzařují, podal. Překvapilo nás, že veškerá syrová jablka sebral, z vařených ani jedno. Podobně se stalo i s vařenými a syrovými bramborami. To je důkazem, že jsem tyto potraviny zbavil vařením jejich zvláštní zářivé síly.

(270) Abych se dověděl, zda jsem vařená jablka a brambory zbavil této zářivé energie úplně, uspal jsem citlivce. Vařená jablka a vařené brambory jsem dal do skleněné nádoby. Sklo navenek nevyzařuje, proto se záře jiných předmětů položených na sklo nemísí, takže subjekt může tyto předměty jasně rozeznat. Pak jsem se ho ptal, co vidí. Hlásil, že to jen slabounce vyzařuje a těžko se to rozpoznává. Přesto udal, že to jsou jablka a brambory. Je patrné, že vařením

zbavujeme rostlinnou potravu z velké části té nejlepší síly, potřebné našemu organizmu. Je proto nutné vařit zeleninu přímým ponořením do vroucí vody. Zmíněné neznámé záření se tedy chová podobně jako známé vitaminy. Pasterizací se z mléka ztrácí až 30 % vitaminů. Zmrazování vitaminy tolik neničí. Vitaminy je nutné chránit před vařením. Např. vitamin C, který má význam pro vyzrávání červených krvinek a kostního morku (dřeně).

Pozoroval jsem také, že mírným teplem opatrně sušená jablka, brambory a skoro všechnu zeleninu citlivec ze země sebral, ale vařená zůstala nepovšimnuta. Opatrným sušením při mírném teple tedy onu sílu zachováme.

(271) Prostřednictvím subjekta jsem také zkoumal zeleninu při vaření. Hlásil mi, že energie částečně uniká do prostoru, ale tuk ze společně vařeného masa (usazující se na povrchu) vyprchávání zabraňuje. Radil zeleninové polévky před varem polít tukem a nemíchat.

Výše uvedeným způsobem jsem prováděl v tmavém sklepě pokusy s kousky vařeného a syrového masa. Citlivec (při plném vědomí) sebral všechny, ani jeden nenechal ležet. Na otázku, zda některé vyzařují více nebo méně, odpověděl, že rozdíl nepozoroval, že jsou stejné. Je tedy patrné, že maso má v podstatě odlišný druh zářivé energie, která dovede svou povahou horku odolat. Pamatujme si však, že vařením se maso zbavuje kyselin, jež jsou dobré pro trávení a usmrcují jádra buněk, jejichž životní fluidum se vařením ničí.

Týmž způsobem jsem zkoušel i mouku. Nasypal jsem nepozorovaně v tmavém sklepě na zem kupičku nejbělejší mouky a opodál stejné množství mouky celozrnné (i s otrubami) a žádal jsem citlivce, aby se dobře dívali a ukázali, kde to vyzařuje. Ihned šli k mouce celozrnné. Teprve po chvíli pouze největší citlivec R. hlásil, že „tam“ také něco trochu vyzařuje. Byla to ona nejbělejší mouka.

Poznáváme, že ona zářivá síla se zdržuje nejvíce pod slupkou a ve středu semen nejméně, kromě klíčků. Odtud pochází příčina tělesné slabosti po bílém pečivu.

Také jsem zkoušel mouku čerstvě mletou a mouku asi 2 roky starou. Dvouletá obsahovala zářivou energii jen velmi nepatrně.

Rozhodně se držme chleba z čerstvě mleté celozrnné mouky, v němž je dostatek záření.

(272) U některých druhů rostlin lze tuto sílu vyloučit a přenést do vody. V citronu je obsažen jeden druh zářivé energie přímo pod vrchní žlutou slupkou v bílé vláknité dřeni. Odstraníme-li z citrónové kůry opatrně slupku a zbylou bílou dřeň vhodíme do vody, vstřebá voda do sebe onu energii za několik hodin. Tato

voda, prosycená zářivou energií, je dobrým prostředkem pro nemocné se slabými nervy.

Chceme-li se přesvědčit, zda voda skutečně pohltila zářivou energii, vezměme vymáčené slupky citronu a jiné nevymáčené a jděme s citlivci do tmavého sklepa. Tam rozhoďme slupky po zemi. Po chvíli, až se ustálí zrak, seberou citlivci slupky nevymáčené, které vidí, vymáčené však nikoli.

Aby výsledky mých pokusů byly spolehlivé a jisté, prováděl jsem je během hypnotického spánku, kdy schopnost vidět je mocnější. Jasnovidec vždy hlásil, který druh slupek, bylin atd. jsem máčením zbavil zářivé energie. Přesto sdělil, že energii úplně neztratily, že ji ještě mírně vyzařují.

(273) Nikdy se mi nepodařilo dobré subjekty podvést čistou vodou místo vody prosycené vyzařující energií. Vždy a ihned před svědky správně poznali, která voda pohltila onu tajemnou sílu.

Domnívám se, že tato neznámá záření jsou v určitém vztahu k látkám, které medicína teprve nedávno nalezla v potravinách. Ví už, že organizmus trpí (až smrtelnými poruchami), nejsou-li v potravě tyto látky. Rozeznávají jich už několik druhů a nazvali je vitamíny. Ty jsou různé povahy. Nejznámější jsou vitaminy antirachitický, antineuretický, antiskorbutový, vzrůstový aj. Metapsychické vědě a přírodní léčbě jsou tyto látky dávno známé.

K posílení nervů není dobře užívat jen jeden druh vitaminu. Hledal jsem tudíž ještě jiné, které by slabým nervům prospívaly. To proto, že sám se mnoho magneticky vydávám a potřebuji rychlé posílení.

Oloupejme čerstvá semena slunečnic a ihned házejme jádra do vody. Vodu je možné už po 8-10 hodinách pít, tajemná síla přešla do vody, a stane se vzpruhou pro slabé nervy. Ti, kteří trpí slabostí srdce, ať přiberou vitamin z oloupaných slupek kyselých jablek, jakož i zeleninových: celeru, kedlubny apod. Mohou se dát společně do studené vody a jsou dobrou posilou slabému srdci. Nezahazujte tedy slupky kyselých jablek a zeleniny.

Ve sladkém ovoci se drží vitaminy v celé vnitřní hmotě. Někdo by myslel, že je lépe jíst syrová kyselá jablka, slunečnicová jádra apod. Byl by však na omylu, neboť ona síla by se z větší části spotřebovala na trávení (podle tělesné dispozice). Pijeme-li samotný výtažek, zachováme ji celou pro sebe.

(274) Jsou vitaminy, které povzbuzují k činnosti zárodečné žlázy. Ty vysílají do krve látky, hormony, které tělo vylaďují.

Nedostává-li se tělu hormonu ze štítné žlázy, jsou tvář, ruce a nohy oteklé, tělo ztuční, tvář působí ospalým dojmem. Kůže ve tváři je špinavě bílá, po těle je suchá a olupuje se. Melancholie, duševní otupělost a omezená inteligence jsou další smutné následky. Když se nedostatečně fungující žláze přidá

dijodotyrozin, jeho část se přemění na tyroxin, a tělu se pomůže. Když se naopak přidá dijodotyrozin žláze vyměšující nadbytek hormonu, jeho část se váže a účinnost žlázy se snižuje.

Hnědá bronzová kůže je průvodním znakem smrtelné choroby, tzv. Addisonovy nemoci. Přidá-li se tělu nadledvinkový hormon kortin, choroba se dá vyléčit.

V těle probíhá mnoho automatických činností. Patří mezi ně zejména úkony srdeční a zažívací. Obojí nepodléhá naší vůli a je řízeno nervovými soustavami, nervem parasympatickým a sympatickým. Ty působí jeden proti druhému, jsou si antagonistické. Sympatikus např. tep urychluje, parasympatikus (nervus vagus) jej zpomaluje. Hormon adrenalin působí na nerv sympatikus, stimuluje srdce, zrychluje pulz, zvyšuje krevní tlak. Hormon kortin naopak působí na nerv bloudivý (vagus), brzdí proto srdeční činnost, snižuje krevní tlak a urychluje práci zažívacího ústrojí.

Chceme-li, aby se zvýšila chuť k jídlu, podáme nemocnému hroznový cukr. Slinivka začne vyměšovat do krve více hormonu inzulinu, čímž se chuť zvýší.

(275) Lidé, kteří trpí úpornými vředy nebo kožní vyrážkou, mají v těle nadbytek cukru. Vředy se hojí, když se pacientovi předepíše strava jako diabetikovi. V těžších případech se ještě vstřikuje inzulin.

Dodává-li slinivka břišní do krve více inzulinu, je člověk podrážděný, mrzutý, jeho vědomí je zamlžené, trpí neklidem, úzkostí, tlakem v hlavě, pocením, návaly krve, silnou únavou, nuceným smíchem nebo pláčem, křečemi. Choroba se může vystupňovat až šílenství, vražedným i sebevražedným záchvatům. Cukr a chléb dovedou všechny tyto příznaky zahnat. Pacienta je třeba několikrát za noc budit a podávat mu cukr.

(276) **Hormon štítné žlázy** má za úkol řídit celý koloběh látek a je nutný pro tělesný a duševní vývoj. Jeho nedostatek způsobuje lenost, otylost, tělesný úpadek. Je-li ho nadbytek, tělo hubne, nervy jsou vzrušeny a dochází k Basedowově nemoci.

Hormon folikulární je hormon z ženských zárodečných žláz, připravuje ženské tělo pro mateřství.

Hormon žlutého tělíska u žen reguluje plození.

Hormon mužských pohlavních žláz určuje mužské tělesné i duševní znaky.

Hormon adrenalin vzniká v dřeni nadledvinek, stupňuje koloběh látek. Působí proti hormonu slinivky břišní, inzulinu.

Hormon kortin vzniká v nadledvinkové kůře. Když chybí, nastane zakrátko smrt. Onemocní-li člověk jeho nedostatkem, kůže se zbarví bronzově.

Hormon šišinkový se tvoří v malé žláze šišince mozkové, zabraňuje předčasné pohlavní dospělosti.

Hormon z příštítných tělísek se tvoří při štítné žláze. Chybí-li, vzniká křeč.

Hormon inzulin se tvoří v ostrůvkovitých buňkách slinivky břišní, snižuje obsah cukru v krvi, když chybí, propuká cukrovka. Přebytek způsobuje křeče.

Hormony středního a zadního laloku hypofýzy ovládají všechny ostatní hormonální soustavy. Prolán A podněcuje činnost folikulární, prolán B činnost žlutého tělíska.

Hormon stereotypní podněcuje činnost štítné žlázy.

Hormon kortizotropní řídí práci nadledvinkové kůry.

Hormon růstový zpomaluje nebo zrychluje růst. Prolaklin působí proti hormonu folikulárnímu, reguluje produkci mateřského mléka.

Hormon adrenalotropní povzbuzuje tvorbu adrenalinu.

Hormon pankreatropní povzbuzuje tvorbu inzulinu.

Hormon vazoprescin stupňuje krevní tlak. Chybí-li, vyměšuje se chorobně mnoho vody.

Hormon budící porodní bolesti vede k tomu, že se stahují svaly dělohy. Kromě těchto existuje ještě několik důležitých hormonů laloku hypofýzy.

Vnitřní sekreci žláz k tvorbě hormonů povzbuzujeme zářivou energií - vitaminy.

(277) Při skorbutu neboli kurdějích, kdy nemocní naříkají na nemoci v kloubech, zduřují a krvácejí dásně, zuby se uvolňují, pomůže vitamin C. Stačí pít odvar jedlového jehličí nebo citrónovou šťávu. Na vitamin C jsou též bohatá rajská jablíčka, pomeranče, černý rybíz, černý bez, šípky, maliny, cibule. Šípková dřeň se však musí se stejným množstvím cukru za chladu alespoň hodinu mísit. Stačí pak brát jednu lžičku těchto povidel denně. Vitamin C brání tělo proti infekci. Ve vodě se snadno rozpouští. **Všechny ohřívané a konzervované pokrmy jsou na vitaminy chudé**. Jsou tělu neužitečné a spíše mu škodí. Dušením ztrácejí 50 % svého obsahu, vařením až 80-90 %. Ohříváním a konzervováním takřka všechny. Na vitamin C jsou bohaté brambory, nesmějí se však vařit, nýbrž dusit i se slupkou. Kovy rozrušují vitaminy, hlavně vitamin C. **Vařme proto jídlo v hrncích hliněných nebo skleněných!**

Kdo trpí žaludečními vředy, ať bere potravu bohatou na vitamin C. Podporuje jejich hojení a je pro vyléčení nezbytný.

Vitamin C je nejlepším lékem při chorobách cévních. Jejich tkáň léčí a povzbuzuje k činnosti. Citrony přidáváme do čaje i při nachlazení.

(278) Nedostatkem vitaminu C trpí zubotvorná tkáň, způsobuje to zubní hnilobu. Kdo požívá dostatek vitaminu C i B a D, má zdravé zuby. Subjekt sděluje, že v celožitném chlebě, ve slupkách zrna, je dostatek vitaminů A, B a C. Kdo jí bílý chléb a cukr, trpí zubními kazy. Zuby a kosti spotřebovávají vápník. Ten se při nedostatku vitaminu C nedostává správně do látkového oběhu, při čemž za tyto oběhové poruchy je odpovědný vitamin D. Také za křivici, neboť zasahuje hluboce do oběhu vápníku v lidském těle. Vitamin D se rozpouští v tucích.

(279) Nemá-li dítě dostatek vitaminu C, je úzkostlivé, plaché, zdrženlivé, unavené, smutné a malomyslné. Dostává-li ho dostatek vhodnou potravou, je naopak živé, hlasité, vytrvalé, o všechno jeví živý zájem, je plné chuti k životu. Vitamin C je rozhodující pro výkonnost. Je ho potřeba, aby tělo řádně pracovalo. Stesky na únavu, ochablost, ztrátu energie, strach a úzkost opadnou, budeme-li brát dostatek vitaminu C. V chudých rodinách jsou pravými dodavateli vitaminu C šípková povidla a „brambory na loupačku“.

Dostatek vitaminu C je také v čerstvých ovocných šťávách. Podávejme je nemocným při horečkách, hlavně při zápalu plic, neboť při horečnatých onemocněních je nezbytný. Nejsou-li po ruce ovocné šťávy, můžeme jej podávat v podobě šťávy citrónové. Tyto úspěchy jsou triumfem moderního biologického lékařství.

Někdo trpí chorobnou krvácivostí. Od této choroby nemocnému můžeme pomoci syrovou stravou. Nemoc vzniká z nedostatku vitaminu C a neústrojných solí. Vitamin C je účinnou složkou v syrové potravě, která pomáhá. Ženy, které nemohou kojit, mají přijímat potravu bohatou na vitamin C. Vitamin C, vyrobený syntetickou (umělou) cestou nemá dostatečné účinky. Nejvydatnějším zdrojem vitaminu C je šťáva z citronů, pomerančů, rybízu, mladých lístků ředkvičky, červeného zelí, lesních jahod, pampelišky a jehličí.

(280) Při neplodnosti a potrácivosti je nutné užívat vitamin E. Jeho nedostatek zaviňuje degeneraci zárodečných žláz. V těžkých případech se sperma vůbec netvoří. Tento vitamin je nejvíce obsažen v oleji z pšeničných klíčků, je v každé zelené bylině, v řeřiše, kukuřici, rýži, ve vepřovém tuku a ve vaječném žloutku. Je to látka pro člověka nezbytná. Vitamin E léčí veškeré srdeční vady. V tucích se rozpouští.

Vitamin A - známý „vitamin růstový“. Když se ho nedostává, zpomaluje se růst a ubývá váhy. Činí kůži křehkou a propustnou. Též vitaminy B a C podporují růst. Močové kaménky vznikají z nedostatku vitaminu A. Matky při těhotenství ho mají mít dostatek, neboť přibrzďuje činnost štítné žlázy, která reguluje a je v těhotenství důležitá. Je nutné jej podávat při Basedowově nemoci. Nedostává-li se dětem vitamin A, trpí těžkými zdravotními poruchami, zvyšuje se úmrtnost

kojenců a šíří se tuberkulóza. Rovněž se vyskytuje zápal plic, bronchitida a zánět středního ucha. Propuká i chorobné vysýchání oční rohovky a zánět spojivek. Vitamin A léčí oční záněty a vředy oční rohovky, kožní záněty a katary horních cest dýchacích. Vitaminu A a D je dostatek v rybím tuku a hlavně v játrech. Vitamin A je v tuku rozpustný. Větší dávky vitaminu A zbavují organizmus kalcia, takže kosti měknou. Hlavním zdrojem vitaminu A je vaječný žloutek, máslo, hovězí lůj a koňské sádlo, rajská jablíčka, mrkev, citrony, mléko, brambory a rostlinné tuky.

(281) Nedostatek vitaminu B1 způsobuje revma, závrať, srdeční úzkost, rozšíření a bolest srdce, nervové choroby. Svaly slábnou, nohy, ruce a kříž bolí, u žen bývají potíže při porodu, neschopnost kojit, nechuť k jídlu, zácpa, žaludeční choroby, kornatění cév, neuralgie, ischias, nemoc beri-beri, při níž mizejí svaly, objevuje se vodnatelnost - postupně po celém těle, nedostatečný dech, únava, otoky kloubů, bolesti svalů, ochablost, křečové žíly na nohou, tvoření odpadových kyselin. Nedostatek vitaminu B5 způsobuje avitaminózu (pelagru) a kožní záněty. Při nedostatku vitaminu B2 dochází k poruchám trávení, vyčerpanosti, hubnutí, ochrnutí svalů. Celozrnný chléb je nejlepším dodavatelem všech druhů vitaminu B.

(282) Těhotné ženy mají brát dostatek stravy bohaté na vitamin B. Citrony, rajská jablíčka, cibule, mrkev, čerstvé okurky, zelený salát, kvasnice, pomeranče, mléko a máslo obsahují nejvíce vitaminů A, B a C. Těchto vitaminů můžeme brát dostatek, aniž by přebytek tělu škodil. Posilují nervy a celý organizmus.

Ženy v těhotenství potřebují mnoho vitaminu B. Nemají-li ho dostatek, tvoří se jim křečové žíly a hrozí nebezpečné trombózy. Vitamin B je rozpustný ve vodě. Zdroje vitaminu B1: pivní kvasnice, obilné klíčky, pomeranče, žloutek, čočka, hrách, salát, zelí. Vitamin B2 obsahují pivní kvasnice, žloutek, telecí a hovězí játra, květák, ořechy, sušené švestky, sója.

S pohlavním zráním se tvoří nepříjemné vyrážky (uhry) neboli trudovitost. Dodáváme-li tělu vitamin H pojídáním kvasnic, v nichž je obsažen, zamezuje se bujení tukových žlázek. Stravu změníme na převážně syrovou. Maso, vejce, bílý chléb, kávu a alkohol vyřadíme.

(283) Z nedostatku vitaminu D se u dětí objevuje křivice (rachitis). Matka při kojení musí mít stravu s vysokým obsahem vápníku a fosforu. Odstavenému dítěti kromě stravy bohaté na vitamin D podáváme pokrmy bohaté na vápník a fosfor. Kdyby se vitaminu D nedostávalo, uplatnily by se vápník a fosfor v těle nesprávně. Přitom je třeba postižené dítě hodně vystavovat čerstvému vzduchu,

lehce je masírovat, omývat studenou vodou a cvičit s ním. Postýlka nesmí být měkká a takové dítě není vhodné brzy posazovat.

Zlomené kosti se dobře hojí, přidáme-li tělu vitamin D. Zároveň kosti zpevňuje. Nesmíme to ovšem s vitaminy přehánět. Rány se dobře hojí, když je potřeme rybím tukem. Vitamin D se rozpouští v tuku.

Vitaminu A a hlavně D je dostatek v rybím tuku. Vitamin D obsahují banány, vaječný žloutek, sardinky, hovězí mozek, srdce, vepřová a telecí játra a ledviny, čerstvé brambory, citron, cibule, houby, mladý zelený hrách, čerstvé hrozny, pšeničný chléb, kapusta, kvasnice, kravské mléko, okurky, špenát. Vitamin D působí také protizánětlivě, léčí revmatizmus.

Vitamin K má zase vliv na srážení krve. Jeho nedostatek způsobuje zvýšenou krvácivost. Vitaminu K je dostatek ve špenátu, kopřivě, květáku. Méně v rajských jablíčkách a vaječném žloutku. Připravte z nich salát a pojídejte za syrová.

Vitamin F se vyskytuje v tucích. Je-li ho v těle nedostatek, způsobuje to kožní choroby.

Vitaminy náležejí k naší potravě nezbytně. Proto vyhledávejme stravu na vitaminy bohatou.

(284) Podle rady subjekta si upravme večeři: celozrnný chléb namažme čerstvým máslem, přidejme rajská jablíčka, posypme trochou jemně rozkrájené cibule a jedním stroužkem česneku. Polijme citrónovou šťávou. V době nedostatku rajských jablíček ustrouhejme mrkev, celer, jablko, rozkrájenou cibulku, česnek a polijme citrónovou šťávou, k tomu zase Grahamův chléb (celozrnný) s máslem. Tato strava obsahuje nejvíce vitaminů A, B, C, D a částečně i ostatní. Jsou to elixíry života. Osobám starším doporučuji přibrat 4-5 kapek digitalisu (výtažek z listu náprstníku červeného). Mohou užívat denně, posílí jejich srdce i tělo.

Nemluvňatům podáváme vitamin A, B, C a D ve formě vymačkané šťávy, a to po kávových lžičkách, podle věku opatrně 1-5 lžiček denně.

Hojně vitaminu A, B, C a D obsahuje čerstvé kravské mléko, máslo, mléko mateřské, špenát, banány, čerstvé brambory, rajčata, cibule, citron, hrozny, játra, ledviny, srdce, kapusta, pivní kvasnice, květák, mrkev (vitamin D chybí), okurky, kokosový ořech, pomeranč, neloupaná rýže, rybí tuk (B a C chybí), bílá řepa, salát (D chybí), zelený slad, švestky, žloutek čerstvého vejce.

(285) Nedostatek vitaminu PP způsobuje pelagru s lehkým zánětem kůže a různými vředy, svěděni, poruchu trávení, průjmy, nervové poruchy, únavu, duševní skleslost, ztrátu paměti, změnu povahy. Jeho dostatek obohacuje

obsah krve o kyslík (zdravě působí na její tvorbu), v životě buněk podporuje trávení. Zdroje vitaminů PP: mléko, maso, játra a pivní kvasinky.

Kdo trpíš a podléháš chorobám, chřadneš, předčasně stárneš, trpíš souchotinami, bolestmi očí, jez potravu, která obsahuje jistý druh vitaminů, a to: syrové čerstvé mléko, saláty, rajčata, žitná zrna, rybí tuk, varuj se umělých tuků a nahraď je máslem a stolním olejem.

Syrové koňské maso, játra, ledviny a morek z kostí naškrab nožem, šťávou z citronu nebo rybízovou zavařeninou uprav a každý den sněz alespoň 10 dkg - pro vás, souchotináři!

K tomu je třeba nemocné místo oživovat uměle oduším, neboť to hlavně brání rozpadu hmoty našeho těla. Víme, že duše je s ním spjata v jednu podstatu nejdéle. To dokážeme vědomou autosugescí s přesvědčením za živé víry „uzdravuji se, choroba mizí“, soustřeďujíce myšlenku na nemocné místo (viz část „Choroby duševní“).

(286) Druhy vitaminů nejsou ještě známy všechny. Sám jsem je pro sebe hledal a zkoušel. Veškeré druhy nelze převést do lihu nebo vody. Záleží to na povaze každého jednotlivého druhu. Je třeba mnoho zkoušet a přesvědčovat se.

Hormony a enzymy si organizmus vyrábí sám, vitaminy přijímá většinou s potravou. Hormony a vitaminy urychlují nebo brzdí nejsložitější úkony svou regulační přítomností. Vitaminy a hormony jsou látky ústrojné a podařilo se je připravit i synteticky.

Zdravý člověk potřebuje jen velmi omezené množství vitaminů k udržení pochodů látkové výměny. Miliónтina gramu zde má přitom již určitý význam.

33. VZNESENÍ SE A IZOLACE OSOB, MATERIALIZACE, PŘEMÍSTĚNÍ

(287) Vlastnosti magnetizmu a přidružených jevů jsou nevyčerpatelné. Za hlubokého spánku (daleko hlubšího než při snech) subjekta čili média, automatického nebo mechanického, může vlivem magnetizmu nastat přerušení přitažlivosti zemské až vznesení se subjekta (levitace). Podmínkou je odejmutí jeho osobního magnetizmu nejméně šesti osobami, jež spojením rukou utvoří řetěz, uzavřený sedícím subjektem. Myšlenka osob musí být jednotná, nerušená, spíše flegmatická. Je-li mezi členy řetězu skeptik, pokus se nezdaří. Musí tudíž všichni zúčastnění naprosto dětinsky věřit (mít naprosto oddanou víru).

Médium bude znenáhla upadat do spánku (transu), v němž jeho podvědomí telepaticky pozná myšlenky a přání spojených osob, jež často (ale ne vždy) přijme za své. Protože zná v sobě dřímající síly, probudí je k činnosti, a samo je řídí, uvolní megatronové částice svého magnetizmu, jenž přejde na osoby v kruhu. Subjekt přitom přechází do strnuti, až se pomalu vznese a přitom se uvolní od sousedních osob spojených za ruce v kruhu. Spustí-li osoby v kruhu náhle své ruce, padá subjekt k zemi a probouzí se z katalepsie, přičemž rychle stáhne uvolněný magnetizmus pro sebe. Také se někdy zcela probudí ze spánku. Může se znovu vznést, spojí-li osoby opět své ruce.

U automatického média může nastat vznesení i bez cizí pomoci. Dříve než upadne do transu, musí si to živě a silně přát. Pak i samo podvědomé JÁ vybije tělesný magnetizmus kolem sebe, a v tomto magnetickém oblaku (shluku) se pak vznáší.

Takové silné výboje magnetizmu, které dovede vyvolat v transu jen samo podvědomí, izolují tělesnou hmotu proti ohni, popálení atd.

S tímto faktem se setkáváme i v životech světců, ovšem s tím rozdílem, že ani nemuseli být citlivci. U nich jsou to milosti dané, kde Bůh může použít výše uvedených skutečností k přípravě lidí, aby přibývalo věřících a aby poznali poslední cíl člověka.

(288) Je zajímavé pozorovat vytváření materializace. Mnohým čtenářům bude snad proti mysli, že věřím tomu, co jim se zdá nesmyslné. Proč bych nevěřil? Vždyť naše duše je stvořena k obrazu božímu, a může tudíž tvořit přímo podle zákonů nám dosud neznámých, bez pomocí tělesných rukou. Všemu záhadnému vyjděme vždy vstříc jen se zdravým rozumem a nejpřísnější

kritikou. Musím ovšem, chci-li o této věci mluvit, být objektivním badatelem. Jako ve fyzice pokus diktuje zákony, tak i v metapsychice mohu pokusem zjistit skutečnost. Mnohým lidem se tyto jevy zdají být nemožnými - zázrakem. Zasvěcencům jsou něčím obyčejným, ač jsou jejich příčiny skryty smyslovému vnímání. Co je skryté, není již nadpřirozené, nýbrž přirozené, a může být probádáno a poznáno, pokud to nepřesahuje přírodní síly.

Tyto jevy lze vyvolat prostřednictvím subjektů, médií, jež mají sklon k materializaci, a to v kroužku, nebo hypnologem, jak jsem sám zkoušel. Subjekt upadne do hlubokého spánku, který je mnohem hlubší než je běžný hypnotický spánek. V prvním stadiu jevu vystupuje ze spícího těla jemná hmota, ektoplazma, a to z kterékoli jeho části, zejména z konečků prstů. Ta se postupně zhušťuje a stále se neurčitě mění. Emanace má podobu šedobílého dýmu. Stálým přibýváním houstne, stává se bělejší a proměňuje se v pevnější hmotu, která stálým pohybem tvoří organické tvary, dokonalé ruce, obličeje, a to pohyblivé, se všemi známkami života. Někdy se zdají být plochými napodobeninami, někdy zase živými, s výraznýma očima. Tato hmota, určená k teleplastickému vývoji (k tvoření orgánů), je na omak nepříjemně chladná, jakoby živá, přitom při dotyku velice citlivá, a bývá po dotyku ihned vstřebána.

(289) Tento jev je řízen tvořivým podvědomím subjekta (média). Duševnímu podvědomému JÁ stačí, aby chtělo, a v tu chvíli nastane materializace myšlenky. Podvědomé JÁ účelně řídí z těla vycházející ektoplazmatickou substanci, formuje ji podle popudu svého podvědomého rozumu, jenž reaguje na přání účastníků kroužku nebo hypnologa. Je patrné, že podvědomé duševní JÁ má schopnost přímo tvořit, a ta musí být nejdříve probuzena a je závislá na vnějším okolí, osobách kroužku nebo na hypnologovi.

Podvědomé JÁ bere k teleplastickému vývoji hmotu ze své tělesné dispozice. Posledními jednotkami tělesné hmoty jsou známé sitony, částice prahmoty, z níž za zvláštních podmínek řízením a vůlí boží, podle Bohem daného zákona postupného vývoje (evoluce), jsou utvářeny světy a na nich život.

Analogicky je i při materializaci uvedena do činnosti ona prahmota. Musíme nezbytně usuzovat, že i u subjekta nebo média zvlášť uvolněné podvědomé JÁ dovede pouhým „chci“ (pouze ze své tělesné dispozice) ony pralátky za působení různých, nám neznámých sil, okolností a prostředí přetvořit a uspořádat do postupných řad nových shluků atomů, chemických prvků.

Vytvořená materializace nemá naprosto co činit s duchy ze záhrobí. V něco takového vůbec nevěřím. Schopnost mluvit a činit pohyby, kterou materializace zdánlivě má, spadá do dosud skrytých darů a schopností tajemství duše subjekta v transu. Protože duše je nedělitelná, tudíž ve svém těle všude celá, a

materializace je právě její tělo, může ji duše sama plně ovládat vědomím své schopnosti rozumu a vůle. Tyto schopnosti se probouzejí jen v hypnotickém spánku.

(290) Vytvořená materializace je úkaz dvojnictví a v plné síle dokazuje, že se duše uplatňuje ve své duchovní podstatě i mimo své tělo, které ji při materializaci svou bytostí oživuje, řídí a ošetřuje. Toto nesporné a velmi často dokázané dvojnictví znamená naprostou jistotu o existenci nesmrtelné duše.

Odmaterializovat (odhmotnit) se mohou nejen živé osoby, ale i neživé a anorganické hmoty. Tím se vysvětlují přenosy a průchod hmot jinými hmotami. Předmět pozbude svou hmotnou podstatu, projde jinou hmotou a na jiném místě se zhmotní. Uplatňují se tu zvláštní duševní zákony (které ovládají tělesné dění) a zákony hmoty. Subjekt ze svých podvědomých sil a schopností využije sotva 15 %. Ostatní zůstávají v potenciálním stavu a v tomto pozemském životě je všechny nemůže uplatnit.

Telekineze (bezdotykové přemisťování) je jev, řízený vlastní činností podvědomého JÁ (buď pomocí kroužků při seanci nebo hypnologa) subjektů automatických i mechanických, kteří trpí jeho uvolněním. Jsou to projevy univerzálního dynamizmu, s nímž nás pět našich smyslů uvádí do styku jen velmi nedokonale.

U subjekta H. se přitom ve spánku tvoří jistá projekce, vycházející z jeho těla až k předmětu, jenž má být přemístěn. Je to jakýsi světelný výboj, pás modrého světla, jak citlivci u subjektů (hlavně u pana H.) pozorují. V čem spočívá přemístění předmětů, nelze dosud s určitostí říci. Citlivci mi vždy říkali, že tímto světelným výbojem, jímž subjekti působí odspodu, přeruší zemskou přitažlivost a zahalí předmět do fluida svého těla. Předmět se pak už dá lehce ovládat pouhou myšlenkou na přání hypnologa nebo kroužku účastníků. K snadnějšímu poznání uvádím malý pokus. Požádala mě o něj slečna Š., sama pochybující o jasnovidnosti, po jedné divadelní zkoušce.

(291) Uspal jsem přítomného herce, subjekta H., a spojil ho magneticky se slečnou Š., aby si ji zapamatoval. Vyslovila přání, aby subjekt popsal jejich obydlí, v němž jsme ani já, ani uspaný subjekt nikdy nebyli.

Na moje přání, aby „šel“ směrem, kterým slečna přišla, subjekt popisoval: „Jsem v místnosti. U dveří jsou konve a skříně, poblíž postel, v níž někdo leží. Jdu se podívat. Hmm,“ povídá zklamaně, „stará bába. Vzadu je druhá postel a v ní leží starší pán s dlouhými vousy. Víte, zatahám ho za ně.“

Namítl jsem, aby to nedělal a spícího nebudil. Subjekt se však usmál a neodpověděl. Ptal jsem se slečny, zda popis souhlasí, a ona společnosti i mně vysvětlila, že je všechno správně: v první posteli spí matka, ve druhé otec,

který má plnovous. Poté jsem řekl subjektovi: „Popiš, co všechno ještě v místnosti vidíš!“ „Naproti je stůl se židlemi. Slyším hodiny, ale nevidím je. Aha, jsou vedle v pokoji. Zarazím je, aby netikaly.“ Potom popisoval další věci, umístění nábytku v místnostech a slečna vždy přisvědčovala. Přerušil jsem pokus stáhnutím subjekta zpět a jeho probuzením.

Jakmile však Š. přišla z divadla domů, našla byt rodičů osvětlený a rodiče, kteří zděšeně vyprávěli lidem z domu, co hrozného se u nich dělo: „Chodilo to po světnici, pohybovalo konvemi, prohlíželo skříně, stálo u postelí, vzbudilo to otce taháním za vousy, v pokoji se zastavily hodiny, ač byly nataženy, takže samy se zastavit nemohly. Najednou však všechno přestalo, ztichlo.“

Slečna pohlédla na hodiny a zjistila, že se zastavily ve stejné době, kdy se konal pokus. Marně však rodičům vysvětlovala, že šlo o pokus. Teprve později přijali její vysvětlení, uvěřili a zbavili se myšlenky, že byl konán za pomoci nějakého zlého ducha.

Původ telekinetické síly je třeba hledat v transformaci biopsychických sil mediálního organizmu. Z mateřského organizmu pokusné osoby vychází hmotná substance. Tato energie se za účasti duše zhustí v látku mnohdy i vnímatelnou smysly (v teleplazmu). Viditelná matérie není ničím víc než komplexem, shlukem energií za spolupůsobení duše.

Síla, schopnost podvědomé činnosti subjekta v hlubokém transu je obdivuhodná. Z popudu podvědomého rozumu pouhým „chci“ dovede uvést zvíře do stavu katalepsie, zastavit krevní oběh, a ohrozit je tak na životě.

(292) K pochopení poslouží další příklad:

Při vědeckých pokusech, při spánku subjekta K., nás vyrušoval štěkáním sousedův pes. Často jsme se na něj v duchu zlobili. Jednou však subjekt K. na to reagoval a řekl: „Já ho zabiju!“ Tohoto výroku subjekta se chopili přítomní pánové Kubeček a Tůma s přáním, aby se tak stalo. Pánové Prudič, Cháska a Pich nevěřili, že by to subjekt na dálku dokázal. Proto jsem ho požádal, aby psovi štěkání znemožnil. Po dvou minutách štěkot opravdu ustal a asi za deset minut subjekt pravil: „Již je mrtev a nebude nás rušit.“

Druhý den ráno se dostavila dcera pana P. se žádostí, abych uspal subjekta a zjistil, kdo jim otrávil jejich psa Cikána, který byl ještě včera čilý a ráno ho našli pošlého. Byl jsem překvapen a slíbil jsem, že se příležitostně na tento případ subjekta zeptám.

(293) Tato nově objevená schopnost subjekta K. nedala druhý den pokoj mým přátelům a ještě týž den jsme se vypravili i se subjektem do přespolní vesnice Stolína, hledajíce v osamocených chalupách nějaké bezcenné zvíře pro pokus. Spatřili jsme cestou kočku na stromě. Subjekt byl uspán a bylo mu poručeno,

aby kočku na dálku usmrtil. Za pět minut kočka spadla se stromu. Přítel Kubeček se rozběhl, aby ji přinesl. Subjekt sebou rozčileně trhal, a vtom už přítel kladl kočku k našim nohám. Náhle se však vymrštila a mocnými skoky zmizela v blízké chalupě. Pravil jsem uspanému: „Co je příčinou, že kočka utekla?“, načež mi odpověděl: „Sami jste toho příčinou. Přerušili jste můj úkon před dokončením, takže jsem nemohl znemožnit její krevní oběh až k úplné nečinnosti srdce a tepen. Měli jste počkat.“

Na poli pobíhaly slepice. Žádal jsem subjekta, aby jednu z nich usmrtil. Subjekt se uvolnil a po chvíli namítal, že se moc pohybují a jsou ve zvýšené činnosti, čímž ruší jeho působení, avšak že u druhé chalupy za plotem je bouda se psem, který je starý a nebude ho škoda, protože prý mají psy dva. Šli jsme tedy ke zmíněné chalupě a posadili se asi 30 kroků od psí boudy. Pes se rozštěkal. Na moje přání začal subjekt na psa působit. Pes přestal štěkat a zalezl do boudy. Po dvanácti minutách nám uspaný hlásil: „Už pošel.“ Přátelé házeli kameny na boudu, pes však nevylezl. Přítel Pich si dodal kuráže, přelezl plot a po ohledání boudy opatrně vytahoval psa za řetěz z boudy.

(294) Přesvědčili jsme se tak na vlastní oči o průběhu tohoto pokusu. Zkoušel jsem pak i ostatní subjekty, mají-li tuto schopnost. Nepodařilo se však žádnému z nich živé zvíře zabít. Poznali jsme, že duše mají odlišné schopnosti a síly, nevídané a smyslům skryté. Vniknout do různých tajemství hmoty, stvoření a zákonitosti v přírodě a odhalit je, to se mi nepodařilo ani s nejlepším subjektem. Jak mělké a bláhové je tvrzení těch, kteří na princip (základ) duše nevěří, hledají ji jen hmotně v souvislosti s krví pod operačním nožem, a ve své jednostrannosti zapomínají, že její aktivitu poznáme jen rozumovým poznáváním účinků.

Tyto a podobné jevy dvojnictví, levitace, materializace, teleplastie, telekineze, telepatie aj. proto, že přesahovaly normální duševní život, se označovaly jako okultizmus, později metapsychologie (duchovní bádání) a nyní, když si již mnohé jevy dovedeme vysvětlit, jsou vědou zahrnuty pod název parapsychologie. Jsou pro nás dosud málo cenné.

Jevy magnetických výbojů a z oboru jasnovidectví, o kterých budu ještě psát, jsou však trpícímu lidstvu záchranou, lékem.

34. LÉČENÍ TĚLESNÝM MAGNETIZMEM (ELEKTRIZMEM)

(295) Víme, že jsou osoby od přírody silně magnetické tím, že mají zvýšenou schopnost uvolňovat a přenášet magnetické fluidum. Taková osoba, chce-li být milosrdným samaritánem, může svou přebytečnou zářivou energii potřebnému bližnímu lehce postoupit.

Nehodí se k tomu ovšem každý, kdo se tímto darem přírody může chlubit. Je k tomu zapotřebí mravní síly nabyté dobrou výchovou, musí to být člověk duševně vyrovnaný, bezúhonný. Mám-li tyto podmínky, pak klidně a lehce vytvořím silné vědomé duševní JÁ, obdařené mocí a silou, která mi zároveň bude železným vůdcem v tom, co chci a musím.

Že tělesným magnetizmem, tímto životním biomechanickým proudem, lze léčit, není nic nového. Spíše je to něco zapomenutého a dnes málo uznávaného proto, že neznalost a šlendriánská ziskuchtivost nemá a nemůže mít nikdy úspěch.

Staré národy (Římané, Židé, Řekové, Egypťané aj.) znaly tuto sílu, kterou lze z mladých zdravých těl přenášet na nemocné k jejich posílení, uzdravení a omlazení. Činily to primitivním způsobem, neboť ještě nevěděly, že vůlí lze tuto sílu řídit, svést ji do rukou a přenést na nemocná těla. Způsob jejich léčení byl takový, že těsně mezi dvě zdravá mladá těla dívek se položil nemocný. Věřily, že dívky svým dechem a jakýmisi sílícími neznámými výpary svých těl uzdraví neduživý organizmus. Podmínkou zdaru byl přísný předpis, že obě strany musí zůstat cudné. Z dějin víme, že tak byl léčen král David, Římané Claudius, Hermipus aj.

Životní silou, magnetickým fluidem, touto vitální energií, dotykem ruky léčili římští císařové Vespasián a Hadrián. Též francouzští králové od Chlodovíka až po Ludvíka XV.

Z předcházejících výkladů, pokusů a příkladů nám je známo, že mnohým zdravým osobám tělesný magnetizmus automaticky uniká a vyzařuje. Chci-li, mohu ho přijímat. Musím však mít pevnou důvěru. Jakmile se však vyskytne nedůvěra a pochybnost, snad i antipatie, energie se nepřijímá. Nastává vzájemné vybíjení se obou magnetizmů.

Z poznání noeticky exaktní vědy:

(296) Hmota našeho těla je složeninou molekul a tyto zase atomů prvků. Nejmenší částice prvků jsou atomy. Nejmenší částečky sloučenin, molekuly,

jsou vybudovány z atomů prvků.

Atom sestává z elektronového obalu, slupky a jádra. Elektrony obalu mají negativní elementární náboj. Jádro je nositelem hmoty atomů. Má kladný náboj a sestává z kladně nabitých hmotných protonů a hmotných elektricky neutrálních neutronů. Tyto druhy částic podléhají změnám. Jejich příčinou je kvantová vlnová mechanika.

Negativní obalové elektrony atomu a jádrové nukleony (pozitrony), neutrony a protony nejsou trvalé hmoty. Jsou sloučeninami pyrotonů, megatronů, silotonů a ty zase sitonů, a jsou tudíž proměnné rozpadem, vyzářením.

Prvky našeho těla jsou rozmanitě kombinovány z různě utvářených atomů. Ty, jež mají nejvyšší atomové číslo, vydávají záření různého složení částic, jež jsou energetické povahy. Až dosud jsem poznal následující zářivá fluida: oduší, elektrické a magnetické. (Nemíním tím ale fyzikální elektřinu a magnetizmus.)

Dopadající světelné části předávají celou energii nebo její část atomům, s nimiž se srazily (které se následkem nemoci ve svém složení částeček energie kvant pozměnily), resp. jejich elektronům jádra i obalu.

Poznal jsem, že magnetické fluidum je krátkovlnné záření, které je nejuzpůsobenější pro vsunování svých částic k posilování životní energie. Posiluje dále životnost onemocnělého protoplazmického těla buněk, jehož atomová soustava, hlavně jádra, se onemocněním orgánů předčasně více vyzářila.

(297) U zdravého člověka a ve zvýšené míře u magnetizéra sestává toto magnetické záření převážně ze subelementárních megatronových částic v podobě střel jakýchsi odštěpených úlomků, jež jsou vymršťovány z atomových jader molekul buněčné protoplazmy.

Protože stavba jádra je neobyčejně složitá, vymršťují se mimo částice neutronů i úlomky kladných pozitronů a protonů. Ve velmi nepatrné míře i radioaktivní záření paprsků alfa, beta, gama vznikající v protonech. Rovněž chemicky neprozkoumané částice z druhů pyrotonů jako megatrony, silotony aj. Trvání pozitronových částic je proměnné, neboť jsou nejmenší a ihned po vzniku mizí. Naproti tomu zářivé megatronové částice jsou z nich nejschopnější odevzdat nemocnému tělu všechnu svou energii.

Sluneční chemická energie ukrytá v potravinách, v lidském těle přeměnou uzpůsobená na životní magnetizmus, vyzařuje z magnetizéra při magnetizování nemocného ve formě megatronových zářivých částic do tkání nemocného těla a přechází velmi snadno do systému atomů buněk, čímž nastává hojení. Přitom onemocnělé buňky posiluje a povzbuzuje k činnosti.

Megatronové částice, protože jsou elektricky neutrální, jsou výbornými projektily, a mnohem snadněji než ostatním částicím se jim podaří proniknout elektrickým opevněním obalového svazku elektronové slupky, a tak se mohou vsouvat mezi částice onemocnělého jádra až do zákonité potřeby plnosti. Každá nemoc je tudíž poruchou této rovnováhy atomových částic.

Vynalezením přesných měřicích přístrojů bude možné pozorovat v lidském těle elektrické a magnetické ztráty ke zjišťování lepší a přesnější diagnózy.

Každým duševním hnutím nastává v těle zvláštní pochod: snad nějaké neznámé chvění v atomech. Vznikají světelné paprsky. Rozčilením se však chvění v atomech mimořádně zvýší, a vzniklým světelným paprskům je přidáno na síle a mohutnosti (intenzitě). Tímto zvýšeným úbytkem světelných částic škodíme atomům živého těla - škodíme sami sobě.

Poskytováním léků podáváme nemocnému, mimo chemické sloučeniny obsažené v léku, zároveň zářivou energii určitého složení, závisející na chemickém složení léku. Víme, že osvědčený lék, ordinovaný pro určitou nemoc, nepůsobí u všech pacientů stejně, a mnohým musíme proti téže nemoci podat lék jiný. Příčinu lze hledat v onemocnění proměnné soustavy protoplazmického těla buněk, které přijímá jen ty zářivé částice, jež atomová soustava právě potřebuje. K vyléčení nemoci mnohdy více pomůže zářivá energie podaného léku než jeho chemické složení. Jsme blízko době, kdy lékaři budou určovat diagnózy chorob na základě konstatování poruch a změn ve složení té nebo oné zářivé energie.

(298) Staré národy znamenitě vystihly celé tajemství neznámé síly, jež dechem a póry vychází z těla a dá se s dobrým prospěchem přenést vírou na těla nemocných.

Jak daleko za nimi v této věci zůstávají lékaři (kromě výjimek), kteří nevědí o tělesném magnetizmu nic, nebo dokonce píší, že neléčí síla (fluidum) vycházející z rukou magnetizéra, ale pouze víra. Magnetizování je u nich jen sugestivní ceremonií. Něco takového může napsat jen lékař, který má poloviční vědomosti o magnetizmu, nebo kterého příroda magnetizmem neobdařila. Takový ovšem nemůže mít víru, ani nemůže v sobě nějaký magnetizmus probudit. Provádí magnetizování jako ceremonii, spoléhaje na víru nemocného, takže jen v řídkých případech dojde k úspěchu.

Přitom je zajímavé, jak si tito pánové odporují. Znají vitaminy, nově objevené sloučeniny, které jsou ve výživných produktech, protože je mohou chemicky potvrdit. Proto věří, že existují. O magnetizmu však nechtějí nic vědět. Neříkám, že by všichni lékaři v magnetizmus nevěřili. Jsou takoví, kteří jej hledí

v sobě probudit a nemocným tím prospět. L. H. z Prahy i jiní ke mně přijeli, aby jim subjekt zjistil, jaký magnetizmus a v jaké síle mají.

V lékařské terapii při různých onemocněních očí, revmatizmu, bércových a žaludečních vředech, skleróze, obrně, epilepsii apod. se dnes používá s velmi blahodárným účinkem tkání, konzervovaných při nízké teplotě.

Stačí nepatrný operativní zákrok, při němž se pod kůži vloží malá částečka chladem konzervované tkáně. K implantaci se používá jednak kůže, jednak placenty různých rostlinných i živočišných tkání. Léčbu je možné provádět také vstřikováním tkáňových výtažků.

Již před 28 lety mne subjekt K. upozorňoval na hojivé účinky zvířecí tkáně. Při onemocnění růží (nakažlivá kožní nemoc) žádal přikládat na nemocná místa ploché řízky z koňského masa a každých 15-30 minut je obnovovat. Druhý až třetí den nastávalo uzdravení. Při plicní chorobě doporučoval, abychom zabili zdravého mladšího psa, stáhli z něho kůži, nemocnému ji přiložili slizkou stranou kolem celého hrudníku na dobu 22 hodin. V obou zkušebních případech se nemocní uzdravili. Při těžkých řezných ranách radil přiložit telecí pobřišnici. Tento způsob jsem však z obavy před infekcí nevyzkoušel.

Subjekt nás ve spánku upozorňoval na mechanizmus účinku této tkáňové terapie, kdy při pozvolném odumírání tkání se uvolňují léčivé energetické síly, které přecházejí do churavějících buněk lidského těla a ozdraví je.

Co dělá mladý zdravý magnetizér? Na chorá místa přikládá své zdravé ruce, aby onemocnělé buňky z nich převzaly zářivou energii. Dr. K. z Prahy mi píše:

„Moje manželka asi dvacet hodin po porodu syna onemocněla beznadějně horečkou omladnic. Ležela v pražské porodnici. Horečka stoupla až na 42 °C a pan profesor R. i jeho asistent mně nedávali sebemenší naději. Běhal jsem od jednoho odborníka ke druhému a všichni mé ujistili, že je všechno marné, neboť se přidal zánět cév v obou končetinách, v jedné noze sněť a z prsů tekla materie (zánětlivý hnis - mrtvá hmota) místo mléka. Když už se blížil konec, profesoři svolali konzilium, zavolali mě a připravili na smrt mé paní. Zajel jsem ještě, ač jsem tomu tehdy nedůvěřoval, k magnetizéru Z. a vpašoval jsem jej do porodnice jako strýce a kmotra manželky. Po prvním magnetizování klesla horečka ze 42 na 39 °C. Stav se lepšil každou hodinu a lékaři, kteří vedli přesný a dosud uložený záznam o průběhu nemoci, mi řekli, že jde o zázrak, zejména když se za dva dny vrátilo mléko a má paní mohla plných šest měsíců dítě kojit.“

(299) Tělesný magnetizmus je hmota velice řídká, podle odhadu subjekta asi osmkrát řidší než vodík. Lze jej v těle pomocí vůle uměle vyvolat, probudit v

protoplazmě buňky svalové, kostní, nervové a přímo z krvinek bílých i červených.

Tento tělesný léčivý výpar jsem také pojmenoval „elektrizmus“, protože má přibližné vlastnosti elektřiny. Vyvinu-li pomocí rukou magnetický proud, je to proud megatronových částic, podobných proudu elektronů. Subjekti dobře rozpoznávají, jak z těla přímočaře srší zářivý výboj a ze stran vyšlehují jemná tělíska, jež neuvěřitelně rychle kmitají. Jsou to zářivé megatronové částice vymrštěné z elektronů, protonů, pozitronů a neutronů, tvořící tělesný magnetizmus. Má-li vzniknout elektrický proud, musí působit tlak, elektromotorická síla. Ta se u magnetizéra projevuje jako tlak duševní, tj. „chci!“ V tom okamžiku se vyvine magnetický proud a může už nastat přenos magnetické energie na nemocného. Přijde doba, kdy se přenášení magnetické energie stane jedinečným lékem. Zde je nutné, abych se krátce zmínil o způsobech magnetizování.

35. JAK MÁME MAGNETIZOVAT

(300) Nemocný se oblékne do jednoduchého lněného šatu (košile) a posadí se. Magnetizér si předem krátce nahřeje ruce v teplé vodě a osuší je. Vzbudí silnou vůli a vztáhne své ruce s trochu roztaženými a částečně zahnutými prsty nad hlavu nemocného. Táhne ruce zvolna asi 4-10 cm od těla nemocného přes jeho obličej až k žaludečnímu důlku, kde je nervová pleteň. Po malé přestávce v tomto místě táhne ruce zvolna přes břicho ke kolenům, kde rovněž malou chvilku setrvá, a pak dále přes nohy až dolů, kde rázným trhnutím se současným sevřením prstů tah ukončí. Pak se vrátí kruhovitým pohybem k temeni hlavy k dalším magnetickým tahům. K hřbetním tahům je nutné zkřížit ruce a vést je rovněž shora dolů a opět velkým obloukem vynést ruce vzhůru.

Je-li některé místo zvlášť zesláblé a nemocné, přikládají se ruce tak, že stojí-li magnetizér před nemocným tváří v tvář, položí např. jeho levou ruku na svou pravou a na druhé straně těla obráceně.

Musí mít na paměti, že levá strana od srdce vyzařuje žlutavě. Musí tudíž tuto stranu léčit tou svou rukou, která vyzařuje modravě. Tou je pravá ruka, a zase obráceně.

Mají-li však být ruce přiloženy na temeno hlavy, podotýkám, že tělo vcelku vyzařuje nahoře spíše modravě, dole žlutavě. Musí tedy na temeno přiložit ruku levou, na chodidla pravou.

Nemagnetizujme nikdy dlouho, neboť 20-25 tahů úplně postačí. Podle povahy nemoci opakujme 4x týdně, v nejnutnějším případě až 2x denně, nejdéle po 18-25 dnů. V lehčích případech stačí k vyléčení 6-10 dnů.

Cvičený magnetizér nesmí být po několika léčebných pokusech unaven. Při magnetizování je nutné být opatrný, netáhnout nikdy chorobný magnetizmus k sobě. V počátcích je dobré chorobný magnetizmus několika tahy sebrat a rázným trhnutím rukou setřást. Často mne citlivci varovali před choroboplodným magnetizmem. Lidská vůle má velkou sílu. Musím tudíž chtít, opravdově věřit, že vyléčím, být klidný a zbytečně se magneticky nevydávat.

(301) Mám-li působit s úspěchem, opakuji, že musí být mezi nemocným a magnetizérem naprostá sympatie a oddanost. Jestliže třeba jen z jedné strany není, nebo je-li pochybnost o úspěchu, nebude akce zdárná. Magnetizmus se antipatií nebo nedostatečnou vírou odpuzuje. Je nutné se bez předsudků prostě poddat jeho účinku.

Magnetická síla jako nejdůležitější v tělesné organizaci pomáhá léčit. Magnetické tahy přenášejí tuto zářivou energii z magnetizéra na nemocného. Jimi se chorý magnetizmus nabíjí zdravým fluidem, protože, jsa ovládán vůlí, je nositelem myšlenek, které mohou na nemocném lpět různě dlouho. Zároveň s ním přechází pevná vůle z magnetizéra na nemocného a sama tato vůle mocně působí na uzdravení. Je známé, že síla vůle, vlastní či cizí, má na činnost orgánů v těle silný vliv.

Žádný magnetizér nemá léčebnou sílu fluida v takové dispozici a složení, aby každému nemocnému vyhovoval, protože existuje několik druhů léčivého magnetizmu. Tato dispozice závisí na přebytku energie částic, které v tu dobu nemocný nejvíc potřebuje, tyto částice energie nemocný přijímá. Jen v takovém případě dochází k úspěchu.

Lékař magnetizér musí být mravně čistý a duševně vyrovnaný, aby mohl rozrušený tělesný a duševní soulad svého pacienta obnovit a posílit. Musí vystupovat rozumně, zbytečně nemluvit, ale být nemocnému přístupný. Magnetickým spojením se vše přenáší z magnetizéra na nemocného. Jaký je lékař, takový bude pacient. Varujme se magnetizérů pochybných, aby nemocnému nevštípili svůj vlastní nemravný charakter.

(302) Kolik osob můžeme současně magnetizovat? Pouze jednu!

Dokud není vyléčena, nepřibírej, magnetizére, nikoho: neměl bys úspěch, ledaže bys spoléhal, že se některá osoba uzdraví svou vlastní vírou. V tomto případě bychom však museli říci, že neléčil magnetizmus, nýbrž víra. Magnetizér takřka vydechuje ze svého těla léčebnou hmotu v podobě nervového fluida. Jen přebývající část z nadbytku může předat osobě slabé, nemocné. Je-li opravdu slabá, nemocné buňky do sebe vstřebají během 3 hodin veškerou energii, kterou jim postoupil. Je tedy naprosto nemožné, aby někdo zdárně pomohl současně více nemocným, což objasním tímto pokusem:

Uspal jsem citlivce s rozkazem, aby mě pozorovali při magnetizování pěti nemocných a pověděli mi, co všechno se s magnetizmem děje.

Magnetizuji prvního. Subjekt K. hlásí, že mám slabý výron energie, radí, abych se více soustředil na myšlenku, věřil a hodně chtěl, aby nastal silnější proud.

Při druhé osobě bylo hlášeno, že ona můj magnetizmus nepřijímaje tlačen zpět ke mně vinou její pochybnosti. Jak by prý mohlo ze mne něco vycházet, když nic nevidí. „Je to pravda? Máte pochybnosti?“ ptám se nemocné osoby. „Je,“ odpověděla mi.

Magnetizuji třetí, čtvrtou i pátou. Mezi jiným subjekt hlásí, že čtvrtá osoba stahuje můj nanesený magnetizmus z oné první osoby, a to proto, že čtvrtá

osoba je silně nemagnetická, a tudíž magnetizmus velmi potřebuje. Dal jsem pozorovat jev tak dlouho, až první osoba byla úplně připravena o nanesený magnetizmus, který se ještě do jejího těla nevstřebal. Mezi ostatními nastalo jakési magnetické vyrovnání, jak to jejich fyzické tělo vyžadovalo.

Je patrné, že by se musela magnetizovat každá osoba zvlášť a v jinou dobu, a ještě by se stejně mohlo stát, že by i na vzdálenost byl přenesený magnetizmus potřebnějšími pohlcen.

Více osob po sobě mohu léčit jen tehdy, když použiji metody hlazení. Zde se budí a převládají částice elektřiny a magnetizéra nevyčerpávají.

Po magnetizování musí pacient zůstat alespoň 3 hodiny o samotě a nesmí jít do deště, aby voda magnetizmus nepohltila, což je patrné z jiné zkušenosti:

(303) Měl jsem zde duševně chorou slečnu M. Vždy po magnetizování ji navštívil pan E., jenž se nenuceně a zvlášť příchylně s ní bavíval. Slečna přes veškeré moje úsilí nejevila známky k lepšímu. Uspal jsem tedy subjekta K. Příčina byla ihned objevena. Subjekt totiž po chvíli rozhodil radostí ruce se slovy: „Už to vím! Vidím mladého pána, jak vždy po vašem magnetizování ke slečně přichází a nanesený magnetizmus z ní saje, neboť on sám je nemagnetický. Potřebuje ho pro sebe, protože je vyžilý, ač o tom neví. Přitom často říká, že je mu se slečnou velice dobře, že se s ní příjemně baví. Ale slečna je unavena.“

Protože jsem měl podobné zkušenosti z dřívějších pokusů, vysvětlil jsem slečně celou věc. Uvěřila mi a zakázala si sama návštěvy před třetí hodinou po magnetizování. Pak byla za 21 dnů úplně zdravá.

Nestýkejme se tudíž po magnetizování s nikým, neboť nemůžeme vědět, zda nás nepřipraví o magnetizmus.

Často se stává, že nemocný při magnetizování usne. Nechme jej tedy spát. až se sám probudí. Nemějme o něho žádné starosti, jenom pevně věřme, že se zdráv sám probudí. Přerušme však spánek v tom případě, když zpozorujeme, že přichází do katalepsie. Přenesený magnetizmus zpátečními tahy od nohou k hlavě odejměme, avšak s probuzenou vírou a vůlí. Kdybychom nechali nemocného delší čas v katalepsii, mohlo by snadno nastat odumření tkání.

(304) Magnetický proud vyzařuje a proniká organizmem do dosti velké hloubky, hlavně jeho neutronové částice. Nejradikálněji zasahuje do hloubky 6 cm a výborně posiluje veškeré buňky, které se oživí a vzchopí k životu, snažíce se zbavit choroboplodných látek.

Lze tudíž léčit i organické poruchy. Jsou-li ale zakořeněné příliš hluboko, nelze je úspěšně vyléčit.

Protože působím zároveň sugestivně, lze znamenitě léčit veškeré choroby funkcí, které vznikly psychickou cestou. Je tak možné léčit veškeré nervové poruchy, bolesti hlavy, nervů - neuralgie, křeče, záchvaty a počátky padoucnice, ochrnutí, nervové otřesy, přecitlivělost, strach, úzkost, bušení srdce, nespavost, závratě, ztrátu citlivosti, ztrátu řeči, sluchu, zraku, také zácpy, krvácení dělohy, průjmy, impotenci.

Při těchto funkčních a psychogenních chorobách, vzniklých psychickou cestou, musím poznamenat, že někdy je možné i okamžité uzdravení, vzbudí-li v sobě nemocný víru a já položím ruce na choré místo s myšlenkou, aby magnetická emanace, vycházející z mých dlaní, ono místo opravdu prostupovala, a současně věřím v úspěch. U nemocného pak nastane uzdravení okamžitě.

Tento druh nemocných se mi podařilo uzdravit rychle za sebou, tak jak ke mně přicházeli, a nebylo třeba nového magneticko-sugestivního působení. Proč u těchto nemocných byl úspěch okamžitý? Protože měli velkou víru ve mne, že je uzdravím, jejich vlastní víra (nikoli magnetizmus) za mé pomoci, která působila sugestivně, naráz uzdravovala. Těžké choroby však samotný tepelný magnetický proud za jedno položení rukou nebo magnetizování ani živá víra hypnologova naráz neuzdravuje. V tomto případě, chceme-li uzdravovat magnetickým fluidem, je třeba, aby magnetizmus, zvláště při fyziologických chorobách, byl nemocnému aplikován vícekrát a nemocný jej s vírou přijímal.

(305) Dobrý magnetizér musí přiblížením rukou k nemocnému již v prvních tazích sám vycítit, kde choroba vězí, jeho ruce se samy zastavují u nemocných míst, která z reflexí na magnetizmus obvykle reagují zčervenáním. Z toho je vidět, že právě tam je nejvíce třeba tepelné léčivé magnetické energie. Položení rukou nám částečně může pomoci určit i diagnózu. Dobrý magnetizér může i na dálku vycítit chorobu nemocného. Neznalosti je třeba přičíst, že je dnes dobrých magnetizérů pomalu.

Magnetizmus léčí kožní vyrážky, utišuje revmatické bolesti a zesiluje slabý zrak. Při léčení očí se přes ně nesmějí provádět magnetické tahy, nýbrž je nutné při natažených nikách přímým proudem na ně působit, přičemž se ruce k očím střídavě přibližují a oddalují.

Magnetizování napravuje oběh krve, posiluje šedou kůru mozkovou. I vlastní vůlí, chtěním, dokáže nemocný přenášet tuto léčivou magnetickou energii z buněk ještě dostatečně zásobených na buňky nemocí vyčerpané tak, aby nastala v celém těle magnetická rovnováha. **Vzchop se a řiď se touto radou k uzdravení!**

Jelikož magnetická energie posiluje, léčí také tzv. psychoneurózy (tj. úraz duševní, tzv. trauma, k němuž nebylo zaujato vhodné stanovisko a bylo zatlačeno do vrchního podvědomí), hysterii, různé záchvaty somnambulní, kataleptické, letargické, poruchy sebeúcty, pomočování, pijáctví, kuřáctví, morfinizmus (drogová závislost), neurózy cévní, záduchu, sexuální perverze, depresivní nálady, děsivé představy, pomatení aj.

Uvedl jsem jen několik druhů magnetizmu. Hladíme-li či třeme-li rukou tělo druhé osoby, vzniká mezi oběma dotýkanými částmi těla síla s vlastností elektřiny. Provádí-li to osoba magnetická, má takto vzniklá zářivá hmotná emanace (vyzařování) léčivé účinky, proniká, povzbuzuje, upravuje, oživuje a reguluje chorou tkáň našeho organizmu a povzbuzuje její činnost. Chceme-li použít tohoto nového způsobu léčby, musí se nemocný nahý položit na pohovku, zády nahoru. Pacient i magnetizér v sobě vzbudí ozdravovací myšlenku a magnetizér celou plochou ruky od krku až po bedra hladí míchu. Tahy provádí jen jedním směrem od hlavy dolů. Mozek a mícha jsou centrem nervové soustavy. Asi po deseti minutách hladí stranu levou, pak pravou. Každou asi pět minut. Postupně ošetří nervy v místech beder, kde se mícha rozdvojuje do nohou, tahy činí od středu kříže k bokům. Pak oběma rukama hladí obě nohy současně. Tam, kde nastala fyziologická porucha látkové výměny, čili kde došlo ke zvyšování tlaku v nemocném orgánu, postižené místo zčervená. Povzbudila se v něm činnost, takže se překrvení projeví zčervenáním pokožky, které se snažíme pomocí tahů rukou rozvést, nejlépe směrem k míše. Stejným způsobem léčíme přední stranu těla. Pouze sluneční pleteň (žaludek a břicho) ošetřujeme kruhovým pohybem. Průdušky ošetřujeme tahy rukou od krku k prsům. Při léčení mozku položíme levou ruku na zátylek pacienta a pravou třeme celou horní část hlavy až k zátylku, a to směrem k levé ruce. Neuralgické záněty nervů, projevující se vystřelujícími bolestmi do rukou, bolestmi hlavy, brněním končetin apod. léčíme tak, že po ošetření míchy provádíme magnetické tahy v místech lopatek, od středu páteře k ramenům a pak obráceně. Ošetřením ústředního nervstva se nemocné orgány uzdravují samy.

Nemocný organizmus se nabíjí zdravým životním fluidem prostřednictvím magnetických tahů. Zároveň s ním přechází z magnetizéra na nemocného uzdravující myšlenka: „Uzdravuješ se! Tvůj tělesný i duševní stav se den ze dne lepší!“, která se přímo přenáší a zhmotňuje na tělo chorého a budí podvědomí k uzdravování se.

(306) Magneticky - hypnózou nebo sugescí, nelze však léčit choroby vleklé, chronické, vady vrozené, rakovinové nádory, malomocenství, dále osoby od

narození chromé, hluché, slepé, trpící tuberkulózou plic, kostí, střev ap. Tyto choroby lze léčit vírou, autosugescí v hluboké meditaci.

Léčení magnetizmem, sugescí, hypnózou apod. mohou provádět lékaři, kteří mají schopnost být dobrými magnetohypnotizéry.

Mnozí chodí k tzv. vyhlášeným zázračným léčitelům, kteří kladou své ruce na stovky nemocných denně. Některým se uleví, mnozí se i uzdraví, věříce, že jim pomohl léčitelův magnetizmus. Tento názor je mylný. Nikdo nemůže denně poskytovat svůj magnetizmus stovkám nemocných. Úspěch má v těchto případech síla elektřiny, vzbuzená hlazením, nebo právě opačná reakce magnetizmu, neboť tito tzv. „zázrační lékaři“ jsou osoby mimořádně nemagnetické. Protože lékař (léčitel) i nemocné místo na těle pacienta nejsou magnetické, chorá část se přiložením rukou podráždí a zčervená proto, že magnetizmus z těla nemocného prochází do těla magnetizéra více místem nemocným než ostatními částmi těla. Shledáváme totiž, že choré místo zčervená různými léčebnými zásahy. Působením takového viditelného jevu se u nemocného zároveň probouzí víra v uzdravení. K tomu pak působí obě síly: oživení místa reakcí vlastního magnetizmu pacienta, a to tím více, je-li dosud v dostatečném složení zářivých částic, také vzbuzené elektřiny, a jeho víra. Nepomůže-li takový lékař nemocnému, nemůže mu svým zásahem sám škodit. Nemocný si však škodí, když ve všech případech spoléhá na tuto léčbu a otálí s návštěvou odborného lékaře, zatímco by se bez ztráty času dalo ještě předejít mnohému zhoršení pokračující choroby, kterou nelze léčit přikládáním rukou.

36. PŘÍKLADY LÉČENÍ

(307) K jasnějšímu pochopení uvedu několik faktů z vlastní zkušenosti na podkladě svého vědeckého bádání:

Slečna M., osmnáctiletá studentka, dcera řídícího učitele z V. u Dvora Králové n. L., trpěla duševní chorobou tak, že se nemohla věnovat studiu. K tomu se přidružila choroba zažívacího ústrojí. Měla být do pěti dnů operována na žaludeční vřed, jak rozhodli pražští profesoři. Náhodou se rodině M. dostal do rukou časopis „Přírodní lékař“, kde jsem právě pojednával o jasnovidnosti svých subjektů při rozpoznávání tělesných chorob.

Rodina se rozhodla, než dojde k operaci, přivést dceru k jasnovidecké prohlídce u mne. Při prohlídce můj subjekt K. žádný žaludeční vřed nenalezl a prohlásil, že operace je naprosto zbytečná. Konstatoval, že slečna je těžce duševně nemocná, neboť má vyvolané druhé nižší podvědomé JÁ, takže vědomé JÁ s nižším podvědomím se v síle vyrovnává. Přitom je si všeho vědoma. Subjekt se též vyjádřil, že nečinnost zažívacího ústrojí lze vyléčit, postoupím-li jí svůj tělesný magnetizmus. O její mozkové chorobě ještě udal, že esplana jsou silně rozzářena nevlastními dojmy, jež vznikly z nižšího podvědomí bez její vědomé činnosti. Šedá substance je ve stálé, ale zpomalené a občas podrážděné činnosti, a to i ve spánku, čímž je její vědomé JÁ zdecimováno, ubito. Řekl, že se to dá úspěšně léčit, a radil, abych slečnu dvakrát denně alespoň na 1-2 hodiny uvedl do hypnotického spánku s potlačením nižší podvědomé činnosti a pomocí sugesce vyzvedl znovu její zapadlé vědomé skleslé JÁ a zároveň potlačil nižší podvědomé JÁ s jeho děsivými představami vytvořením nových zdravých představ.

Byl jsem požádán rodinou, abych děvče zkusil uvedeným způsobem léčit. Stálo to za vědecký pokus, a proto jsem dal slovo a žádal jsem, aby ji za týden opět přivedli, což se také stalo.

(308) Pozoroval jsem, že její příjem potravin je na úrovni asi půlročního dítěte. Zkoumaje její duševní stav jsem vypozoroval, že vydržela stát na jednom místě až 5 hodin. Promluvilo-li se na ni, probírala se jako z mrákot, nevědouc, co se kolem ní dělo a kdo ji vlastně volal. Žádal-li jsem, aby mi vyprávěla, co prožívá, odpovídala, že to nedovede dobře říci, např. že se vidí jako děcko nebo vidí sama sebe, a přitom se nezná, slyší v sobě cizí hlasy, vidí věhlasné už zemřelé lidi a mluví s nimi.

Namítal jsem, že je to klam, přelud, halucinace. Bránila se, že rozhodně ne, že už dávno ji tito lidé navštěvují, a je si jistá, že to není klam, neboť s nimi

může rozprávět, dotýkat se jich a jasně je vidí. Když ji ovládnou, mluví jejich ústy, cituje jejich básně, ač je vůbec nezná.

Poznal jsem, že nemá smysl cokoli namítat, ale že je nutné ji přesvědčit. Dobrý hypnolog to musí svou vůlí dosáhnout.

Žádal jsem nemocnou, aby mi dala vědět, až se jí některá osoba zjeví. Odpověděla, že když bude chtít, přijde třeba hned.

„Dobře, tedy si to přejte!“ vybízím. Odpovídá: „Už je zde!“ „Kde a kdo?“ ptám se. „Básník Neruda.“ „Kde jej vidíte?“ ptám se. „Copak vy ho nevidíte? Vždyť zde stojí!“ Odpovídám: „Vyzvu ho na souboj a ublížím mu.“ Slečna se tomu brání: „To nedělejte, budete nešťastný, a on ke mně víckrát nepřijde, zradila bych ho.“ Namítal jsem: „Takže přece věříte, že duchové mají větší moc než my, pozemšťané!“ Vzal jsem kuchyňský železný pohrabáč na uhlí a prudce domnělého básníka několikrát udeřil.

(309) Ustrašená slečna mi hlásí, že básník odešel vyhrožuje brzkou pomstou. „Nevěřte, slečno! Nyní vás přesvědčím, že je to váš klamný přízrak. Budu chtít, aby se básník ihned vrátil.“ „To se klamete!“ odvětila slečna. „Tedy slečno, dávejte pozor! Básník už je tady, vidíte ho!“ „Ano, přišel, on přišel,“ překvapeně odpovídá slečna. „Jak se tváří?“ ptám se. „Pomstí se vám, a to rychle,“ odpovídá. Načež říkám: „A já mu poručím, aby se smál a měl mě rád.“ Dávám rozkaz a slečna praví: „Opravdu, on se směje a objímá vás! Jak vás duchové poslouchají!“ „I nevěřte, slečno, že to jsou duchové. Uvažujte, je-li možné, abych si s ním dělal, co chci.“ Neodpovídala. „Přesvědčím vás, že je to opravdu klam. Chci, aby se z něho vytvořil dvojník.“ „Vidím ho.“ „Chci, aby vyšel druhý, třetí, další... Už vidíte deset básníků.“ „To je zvláštní,“ praví slečna a kroutí nad tím hlavou. Říkám: „Už jsou všichni pryč a už jsou zase zde, už jsou pryč.“ Přitom stála slečna jako socha. „Tak co tomu vašemu básníkovi říkáte? Tak to udělám se všemi, kteří k vám chodí a ve vás mluví, a přejete-li si, už víckrát nepřijdou. Mluvte tedy!“ „Snad to bude přece jen klam.“ „Ano slečno, je to klam. Přesvědčím vás ještě na sobě. Vidíte mne?“ „Ano, vidím.“ „Již mne nevidíte!“ „Kde jste? Nevidím vás.“ „Cítíte mne sama v sobě,“ pravím. Nyní se slečna projevila v celém mém dialektu, říkala věty, které jsem před dávným časem mluvil. Ptám se: „Cítíte mě sama v sobě? Můžete mluvit?“ Slečna odpovídá: „Ano, zrovna tak, jako když mě jiný ovládá.“ „No, nyní vás zprošťuji, vidíte mě zase ve skutečnosti. Nic vám není, naopak, je vám lehko a jste zdravá, veselá, nebojíte se... Co tomu říkáte?“ ptám se. „Uvažujte!“ „Už vám skoro věřím, už se toho tak nebojím. Je mi ale divné, že někdy říkám básně a mluvím cizím jazykem, ač vůbec cizí řeč neznám.“

(310) Nyní jsem jí podal vysvětlení: „Slečno, každý čin, každá myšlenka, celý život každého jednotlivce tu zůstává, všechno je vtisknuto, jako v obrazech zaneseno, ani hláska se neztratí. Vaše uvolněné nižší podvědomí, samotná duše pomocí duševního fluida, nejsouc chráněna magnetizmem, zahaluje se do života člověka, který tu kdysi na zemi žil, prostupuje ho, bere celý jeho charakter na sebe a projevuje se v něm tak, jako by to byl sám nebožtík. Nižší podvědomé JÁ je strženo a stalo se nástrojem zachycených činů. Chybí vědomé JÁ, aby se zvýšil poznávací rozum a aby se duše netopila v činech nebožtíka.“

Přesvědčil jsem ještě slečnu o pravdě pomocí svých subjektů tím, že jsem je uvedl do časů, kdy žily nyní již zemřelé osoby z její rodiny. Též jsem ji přesvědčil, že i u živých osob můžeme znát věci minulé.

Slečna nyní plně uvěřila, ale musela tu být, jak patrno, fakta. V dalším postupu byla dvakrát denně na 1-3 hodiny uváděna do magneto-hypnotického spánku k uklidnění mozkového ústředí. Z počátku v něm mluvívala, protože bylo činné nižší podvědomé JÁ. Musel jsem pomocí subjekta provést psychoanalýzu ve vrchním podvědomí a zjištěné příčiny sugescí rozbíjet a nahrazovat zdravými, až jsem toho plně dosáhl. Potom nastal klidný posilující spánek, jenž jí šel velice k duhu. Její vědomé JÁ se tím vědomě lehčeji upevňovalo. Často mi říkala, že na nic jiného nebude vzpomínat tolik jako na ten krásný spánek, po kterém vždy dosáhla klidu.

Magnetizování dvakrát denně uzavíralo její obnažené oduší a posilovalo její tělesnou slabost a chuť k jídlu. Postupně se zotavovala. Sugesce při bdění, dvakrát denně vždy po magnetizování, vybavily veškeré nezdravé dojmy z vrchního podvědomí, čímž nižší podvědomá činnost se svým JÁ nadobro zanikla. Najednou se mohlo volně rozvíjet vědomé JÁ, sugesce je podpíraly, probouzely k novému životu a spojovaly vědomé JÁ s jejími vlastními zdravými dojmy v esplanech.

Za čtyři týdny se slečna na těle i na duchu natolik zotavila, že mohla opět nastoupit na studia.

(311) Student J. trpěl slabostí nervů. Při zkouškách propadl následkem pocitu strachu, který mu vycházel z žaludeční krajiny a úplně ho deprimoval. Sluneční nervová pleteň se podráždila natolik, že několik dní před zkouškami zvracel. Při zkouškách pozbyl duchapřítomnosti, klidu, nastal chaos myšlenek. To se projevuje v mozkovém ústředí takto:

U nervově slabých nastává před zkouškou stálým učením přepracování, jevící se silným vlněním (čeřením) šedé kůry, u jiných zase opakem. U prvních nauka rozšiřuje esplana, čímž silně září a kmitají. Před zkouškami nebo při nich, kdy

se student už nemůže ovládat a zjednat si klid ze strachu, aby nepropadl, se esplana abnormálně rozkmitají a rozšíří, až nastane jejich vzájemné sloučení, zkrátka slití dohromady, z čehož vznikne zmatek, chaos. Je to zvláštní stav pitomosti, student se potí, za živý svět nemůže hnout s úlohou, propadne. Když přijde domů, uklidní se a diví se, jak se to mohlo stát, neboť všechno zase dobře ví. Nastalo rozuzlení esplan, která přišla do normálního stavu.

Zmíněný student mě před dalšími zkouškami žádal, abych mu nějak pomohl. Čtyři dny před zkouškami jsem ho přijal k dennímu magnetizování. Byl citlivcem. Vhodnými sugescemi jsem mu zajistil naprostý klid. Poslední den mi hlásil, že se cítí daleko jistější a klidnější. Když odjížděl, ještě jsem ho ujistil, že ho budu telepaticky podporovat, že mě bude cítit a opírat se o můj naprostý klid. Je tomu skutečně tak. Jsem-li s někým fluidově spojen, mám na něho absolutní vliv, a je-li citlivcem, mám ho takřka ve své moci.

Když se student vrátil od zkoušek, rozjařen ke mně přišel se zprávou, že všechno dobře dopadlo. Nic podobného jako dříve na něho nepřišlo. Podobně jsem pomohl i jiným studentům.

(312) Paní U. bolelo nesnesitelně v zádech. Kladl jsem jí po celý týden ruce na místa, kde cítila bolest, probouzeje přitom silnou vůli k mocnému výronu magnetizmu. Skutečně, bolest po týdnu úplně zmizela, aniž by se znovu objevila.

U některých osob se stává, že se tělo magnetizmem takřka přesytí a nastane zduření kožních buněk, které vyvolá velkou citlivost a bolestivost kožních nervových buněk. Zduření se jeví viditelně jako otok. Vyzkoušel jsem, že zde nepomůže nic jiného, než osoba čistě nemagnetická, která na ta místa položí ruce s myšlenkou, aby magnetizmus přebrala.

Je však nutné, aby pak magnetizmus, který se drží na povrchu nemagnetické osoby a není dosud pohlcen buňkami, magnetizér včas z této osoby stáhl a setřásl ze svých rukou, neboť je choroboplodný. Magnetizmus, který již vnikl hluboko do těla, sám magnetizér těžko odstraní. Více vždy dokáže osoba nemagnetická svou přirozeností než magnetizér svou vůlí.

(313) Tajemník K. z Poříčí u Trutnova podlehl vášni silného kouření a přílišného pití lihovin. Přesto si přál se tohoto zlozvyku zbavit, neboť se u něho vyvinula nervová choroba, a to úplná nespavost, nechuť k jídlu a k životu, takže nebyl schopen žádné myšlenky a práce. Byl majetný a zkoušel už různé lázně, aniž došel úlevy. Oslabením vůle se dostavovala duševní muka. Tento trýznivý trapný stav zaháněl zase pitím a kouřením. Ačkoli věděl, že si chorobu jen zhoršuje, nemohl se už ovládat.

Posléze dostal radu, aby ještě zkusil léčit se pomocí hypnózy a sugesce, tak se prý nejlépe zbaví nervozity, nespavosti a ostatních potíží. Přijel tedy do Červeného Kostelce a vzkázal mi, abych přišel do hostince, v němž se ubytoval. Odmítl jsem. Až když již potřetí sám pan hostinský a jeho paní nešetřili cesty a slov, uvolil jsem se jít. Vzal jsem sebou subjekta K. a vyšetřovali jsme nemocného. Subjekt v hypnóze poukazoval na nečinnost zažívacího ústrojí, slabé srdce a hlavně na stálé chvění prodloužené míchy a z toho vzešlou mozkovou neurastenii od nikotinového a lihového jedu, což prý potvrzuje vibrace barev.

Když jsem se ptal, jestli ho uspím, odpověděl subjekt, že asi sotva, když je tolik nervózní, neboť jeho stále se chvějící prodloužená mícha se nedá uklidnit vůbec, nebo jen částečně, takže spánek bude povrchní, protože záchvěvy prodloužené míchy jsou v přímé spojitosti se šedou kůrou velkého mozku.

Řekl jsem tedy nemocnému, že to s hypnózou nepůjde, a vyzval jsem ho, aby vzal léčení do svých rukou a nechtěl, aby někdo jiný myslil za něho. Poradil jsem mu, jak si má počínat. Nemocný však stále namítal, že to nedokáže, že má slabou vůli, a žádal, abych to jen zkusil, že prý se úplně poddá. Protože jsem viděl, že touží se svého zlozvyku zbavit (a za vědecký pokus ta věc stála), vzal jsem jej přímo pod svůj magnetický vliv.

(314) Stálým obnovováním magnetického spojení se mezi námi vytvořila zářivá fluidová linka, jak mi dokazovali citlivci.

Výsledek byl nad očekávání dobrý. Protože jsem nekuřák, nepiju lihové nápoje a žiju přirozeně, měla moje osoba na pacienta zpětný účinek. Mimo to jsem ještě několikrát denně vysílal myšlenku odporu proti kouření a pití.

Druhý den vykouřil sotva dvě cigarety. Při čtvrtém magnetizování už nekouřil vůbec a pil jen sodovku.

Cítil se už zdráv a odjel. Po třech měsících jsem se s ním opět sešel. Před svědky mi s radostí vyprávěl, že nekouří, a když přece chce vykouřit nabídnutou cigaretu, musí se přemáhat a je mu po ní pak těžko. Ve své kanceláři kouření zakázal. Ač sám má výrobu lihových nápojů, nyní pije kdysi tak nenáviděnou sodovku, až se jeho známí náhlé změně velmi diví. Hlavně si pochvaloval, že dobře spí a chutná mu jíst. V 10 hodin večer musí už být na lůžku, což dříve nedovedl. Svěřil se, že během nemoci za 10 let prokouřil a propil 80 000 Kč.

Když jsem chtěl po půl roce vědět, zdali můj vliv dosud trvá, sdělil mi, že by mne asi na dva dny opět potřeboval, z čehož jsem poznal, že sám málo pěstoval vlastní vůli a chtěl se spoléhat jen na mne. Žádosti jsem nevyhověl, protože lidem tohoto druhu nepomáhám.

Podobné pokusy se zdaří jen dobrému magnetizérovi, jenž má výše uvedené vlastnosti. Jinak je marné očekávat nějaký dobrý výsledek.

(315) V doprovodu svých přátel mě navštívily paní H. z Plzně a paní V. z Náchoda. Vyšetřil jsem, že obě trpí schizofrenií, tj. rozštěpením vědomí natolik, že vzniklo nové JÁ, jež se projevovalo jako psychická osobnost od první zcela odlišná, nepřátelská. Je to druh posedlosti, ovšem vlastní duší, která ustoupila do nižšího podvědomí. Zpravidla se projevuje osobnost mužská. Paní H. sama i její okolí měly dojem, jako by se jejího ducha zmocnil duch jiný. Její strnulé oči i tvář mně samy projevovaly, že velmi trpí.

Paní H. mi upřímně vyprávěla, že ji duch každou chvíli navštěvuje a moc ji trýzní. Chce-li jít na velkou či malou stranu, je u ní a poroučí: „Teď nepůjdeš! Půjdeš až za 2-4 hodiny, až já budu chtít!“ A skutečně, v udanou dobu může lehce potřebu vykonat.

Při jídle změní duch chuť pokrmu tím, že jí do něho něco nasype, nebo je zamění jiným, odporným pokrmem.

Ve dne i v noci ji pohlavně zneužívá, přitom ji bije a pak ji nenechá spát. Až je nejvíce zmožena, dovolí jí milostivě spánek. Jakmile rozkáže: „Spi!“, usíná.

Když má chuť na jídlo, odejme ji, a když ji potrápí hladem, zase jí chuť vrátí v daleko větší míře, takže pak jí hltavě. Tu se jí zase ďábelsky vysmívá, že ji stejně vysuší na kost, a v představě jí ukazuje, jak bude vypadat.

Protože se mi zdálo, že paní H. přehání, choval jsem se skepticky, ač jsem to na sobě zjevně nedal znát. Ta to však telepaticky vycítila a ohlásila mi jménem druhého JÁ, že mě přesvědčí. V tu chvíli hlava paní H. létala ze strany na stranu, jako by dostávala políčky po tvářích, a viděl jsem, že jí silně otékají rty.

Paní V. trápil „duch“ také tím, že jí dával injekce. Objevila se krvavá skvrna a místo opuchlo jako po skutečné injekci.

(316) Pozoroval jsem tyto jevy a provedl jsem pokus. Vzal jsem hřebík a podal ho paní H. se slovy: „Je žhavý, silně pálí, ale vaše ruka ho musí držet přesto, že se vám spálí maso.“ Paní H. drží, křičí, až se na ruce ukázaly červené pruhy, jako kdyby byl hřebík skutečně žhavý, ačkoli byl zcela chladný.

Zeslabením duševní schopnosti vědomého JÁ nastoupilo u těchto dvou citlivců nižší podvědomé JÁ, zaujalo vůdčí místo a projevovalo se v podobě kdysi viděného šoféra (u jedné) a správce (u druhé paní), kteří se jim v esplanech - z choré náklonnosti k nim - více upjali. Duše z esplan abstrahovala (sejmula) jejich podobu pro svůj záměr v nižším podvědomí. Dal jsem subjektovi úkol pozorovat jejich mozky. U jedné z nich hlásí, že na pravé polovině mozku dvě pole (závity) vůbec nepracují, neviní se, ale v týchž místech silně září esplana se zachycenými nevlastními dojmy. Paní je senzitivní (citlivá) a skoro stále je ve

stavu 2. stupně hypnózy. Na důkaz pravdy mne citlivec vybízel, abych s ní udělal pokusy.

Na malém mozku pozoruje silné záření protosplan, jež jsou téměř ve stálé činnosti. Hned mi bylo všechno jasné.

Nečinné místo v pravé části mozku zeslabuje její vědomé JÁ, které se stává nedostatečným pro rovnováhu, a ustupuje tudíž do nižšího podvědomí.

Její stále činná protosplana a nižší JÁ přijímají v uvolněném oduší cizí dojmy z duševní činnosti lidské společnosti. Jelikož lidstvo je nakloněno více ke zlému než k dobrému, jsou projevy tak rozdílné a nemravné.

(317) K lepšímu pochopení duševního stavu nemocné podám bližší rozbor. Vědomé JÁ člověka má sklon více ke špatnostem, např. k obohacení se nepoctivým způsobem, k vraždám, smilstvu, závisti, zlosti apod. Kdyby nebylo tohoto podvědomého JÁ, které je čisté, mravné a projevuje se ve vědomí jako varující vnitřní hlas, upadlo by lidstvo do zkázy, zahynulo by ve hříchu.

Protože tento vnitřní hlas svědomí (podvědomého JÁ) je slabý, nemá tolik síly, aby mohl být zachycen telepaticky jinou osobou. Proto jej protoplazma senzitivních osob (citlivců) nepřijímá. Naproti tomu činy vědomého JÁ jsou již projevy mohutné a většinou hříšné. Proto je nemocný citlivec přijímá ve svých protosplanech a v uvolněném citlivém oduší, a projevuje se podle nich.

Tyto dojmy a vjemy přecházejí na esplana vrchního podvědomí a v šedé kůře nastává duševní činnost. (V části „Spánek“ je to vysvětleno blíže.) Protože v nečinné části mozkové kůry se u nemocného nemohou přijaté dojmy vědomě ani podvědomě rozumově zpracovat, vyrovnat, zůstávají tam zosobněné a uvolněné, nejsou v pevných otěžích duše, a strhují, znásilňují duši pro sebe.

Majíce plnou volnost, přicházejí tyto dojmy a vjemy za spoluúčasti nižšího podvědomého JÁ na malý mozek, kde uvedou do činnosti motorické, senzitivní i sympatické nervy s příslušnými gangliemi a ovládnou veškeré smysly tak, že vědomé JÁ tu stojí jako vyhnanec vedle drzého vetřelce, s nímž je nuceno být ve stálém duševním boji.

Taková choroba se lehce stupňuje vlivem neustálé duševní činnosti, neboť ta neznajíc únavy strhne s sebou do činnosti esplana vrchního podvědomí.

Dojmy, které duše přijímá telepatickou cestou, jsou vždy neúplné, úryvkovité. Má tudíž duše v nižším podvědomém JÁ příležitost z přijatého námětu vytvořit nová díla, nové jevy. Proto také jsou naše sny tak rozmanité, stále nové, nevyčerpatelné.

Různé neujasněné, z úzkosti a strachu potlačené, a tím od vědomí odštěpené představy se stanou temnými. Protože zapadly do vstupního podvědomí,

stávají se časem nebezpečnými individuím slabé vůle a citlivcům.

(318) Duše, která je činná též v podvědomých stupních (ovšem rozum, vůle a logika jsou na nízkém temném stupni), se v nich osamostatňuje, a tak za této nízké a omezené aktivity se rozrůstají v nebezpečné komplexy, soustavy sil, z nichž duše, nejsouc závislá na vědomé činnosti, samostatně vystupuje již jako druhá osobnost, měníc tak čisté vstupní podvědomí v podvědomí nižší.

Z nižšího podvědomí pak jako viditelná bytost napadá v nízkých útočných projevech vědomé JÁ. Je to stav chorobné živé halucinace. Protože nejsilnějším popudem v člověku je sex, strhává a zaměstnává celou tuto osobnost nižšího JÁ, a není divu, že zesláblé vědomé JÁ je jím v pocitech pohlavně zneužíváno jako ve skutečnosti. Tento stav je jakýsi rozpad duše na více osobností - správně je to schopnost jedné a téže duše. Komplexy sil se mnohdy zvrhnou natolik, že se nižší JÁ projevuje i jako bytost démonická.

Zde dobrý hypnolog a magnetizér dokáže mnoho. Protože vůle nemocného je slabá a on sám je ve stavu některého stupně hypnotického spánku, může si hypnolog a magnetizér nemocného plně podmanit jak cestou sugestivní, magnetickou, tak i telepatickou.

(319) Výše uvedené ženy jsem zbavil choroby tak, že jsem jim nejprve pomocí sugesce ukázal, že mám tutéž moc jako jejich protivníci, dokonce že jsem daleko silnější. Podal jsem jim k ochutnání jablka, jejichž chuť jsem svým slovem změnil na česnek. Vůlí jsem vyvolal bolestivá místa, až se ukázaly krvavé skvrny atd.

Potom jsem jim důrazně ohlásil, že oněm protivníkům vypovídám boj a že je v krátkém čase opustí. Tím dostaly nemocné plnou důvěru a musely uvěřit.

Tyto nové dojmy, jež vešly do boje se starými, mi byly nejlepší pomůckou. Zároveň byly stále živeny důvěrou samotných nemocných, neboť ve mne vkládaly veškeré naděje. Musely mne vidět stále vítězícího.

Víme, že každý citlivec je nemagnetický a má mnoho snů. Naproti tomu osoba magnetická má dobrý spánek a velmi málo snů, protože magnetická vrstva kolem celého jejího těla je uzavírá (izoluje) před bloudivými vlnami silotonových částic myšlenkového fluida, jež jsou přenašečkami a nositelkami duševních dojmů lidí.

Tyto silotonové vlny, nositelky myšlenek, dojmů atd. marně narážejí na magnetickou vrstvu magnetické osoby. Avšak u citlivce, jenž je někdy úplně nemagnetický, mají tyto vlny zářivých silotonových částic volný přístup k tělu, narážejí volně na protosplana malého mozku a obnažené oduší, jež rozdráždí k přijetí různých dojmů. Proto citlivci tolik trpí sny a jsou ve spánku nepokojní.

Řídil jsem se těmito poznatky a postoupil jsem dotyčným senzitivním ženám svůj magnetizmus. Magnetizoval jsem nejprve celé tělo, pak záhlaví malého mozku, a to první den každé dvě hodiny, pak už jen 2-3x denně, aby osoba byla stále magnetizmem obalena. Tak jsem ochránil nemocné před vnějšími dojmy.

Jelikož se přestaly v esplanech nemocných žen tvořit nové choré uzlíky, začala se v nečinném místě šedá kůra probouzet k životu a měla pak schopnost rozumově zpracovat cizí dojmy při již probuzené činnosti vědomého JÁ v témž místě.

Sugescí jsem v esplanech zároveň dosáhl částečného pohasnutí zářivých uzlíků. Úplné pohasnutí ovšem nenastane, nýbrž jen potud, pokud je třeba, aby se šedá kůra uvolnila z katalepsie, do níž upadla vinou silného podráždění a vibrací esplan.

Aby byl úspěch jistý, musím mít ve stálém boji s vetřelcem svou živou víru, kterou projevuji mluvenou sugescí, nedopouštěje ani jediný automagnetický projev na tělo nemocného. Při stálé protireakci přirozeně nastává zeslabení automatických projevů, jež jinak žijí jen za stálého projevování a vybíjení se navenek.

Při uvedeném způsobu léčení je nutné dbát všech zdravotních pokynů, jak už bylo uvedeno.

(320) K tomu poznamenávám, že ten, kdo magnetizuje, je v přímém telepatickém spojení s magnetizovaným citlivcem, jenž je pod jeho přímým vlivem. Nikdo jiný nemá nad magnetizovaným telepatickou moc. Jen v případě, je-li můj soupeř magneticky silnější, dovede můj magnetizmus z magnetizované osoby vybít, a může jej pak ovládnout sám.

Ve vylíčených případech s oněmi nemocnými ženami je lepší zůstat telepaticky s nemocným spojen a stále jej podpírat zdravou myšlenkou. To proto, že myšlenka se nejprve vtiskuje v protosplanech a v uvolněném obnaženém oduší, a pak v esplanech velkého mozku.

Mluvená sugesce je přes sluchové ústrojí vnímána přímo v šedé kůře. V tomto případě je to nejlepší postup.

Abych pro změnu odstranil telepatické spojení s nemocným a mohl jej naprosto izolovat od veškerých zevních dojmů, počínám si při ukončení magnetizování takto:

(321) Poslední krátké tahy v záhlaví ukončím zavřením svých rukou v pěst. Stoje před magnetizovaným natáhnu prsty i ruce vzhůru nechávaje magnetizmus volně vyprchávat asi dvě minuty do prostoru s probuzenou vírou, že mi už žádný neuniká. Tento volně vyprchaný magnetizmus se ještě natáhne na nemocného, a já jsem zcela uvolněn. Jinak by mezi námi zůstala magnetická páska a

nastalo by stálé vysávání mé životní energie nemagnetickým tělem nemocného citlivce.

Nemohu všechny své pokusy v tomto ohledu rozebírat. Ale opakuji, že magnetizmus má velkou budoucnost. Příkladem nám může být Španělsko, kde koncem roku 1931 zemřela jistá žena, mající královský dekret a povolení lékařské praxe k léčení magnetizmem. Zachránila životy mnoha lidí, které lékaři prohlásili za ztracené. Též bývalého krále Alfonse vyléčila z těžké nemoci, když mu byly dva roky a 12 lékařů se úplně vzdalo naděje a dovolilo, aby bylo použito jejího tělesného magnetizmu. Po čtrnáctidenním magnetizováni bylo dítě uzdraveno. Čemu se dnes mnozí smějí, tomu bude lidstvo jednou blahořečit jako mnohému, co se dříve zdálo být iluzí.

37. LÉČENÍ HYPNOTICKÝM SPÁNKEM

(322) Uvedu ještě jeden svůj pokus veliké ceny, jenž má budoucnost. Dnes už je známo, že vleklé choroby lze nejlépe léčit hladem, zvláště jde-li o špatnou krev. Přemýšlel jsem o této věci dlouho a dospěl jsem k názoru, že tato postní kúra by lépe probíhala bez naší vědomé činnosti, zkrátka tak, abychom o tom nevěděli, tedy během určité doby hypnotického spánku. Hlavní pokus jsem učinil na 11 letem chlapci B. při začátku zápalu levé části plic.

Při tomto pokusu jsem došel k poznatku, že je možné uspat na libovolnou, i velmi dlouhou dobu.

Po strávení posledních zbytků potravy se už krev netvoří.

Je-li uspán zdravý člověk, krevní oběh zcela přestává během 63 dnů. U nemocného mnohem dříve. To závisí na stupni znečištění krve a na životní energii nemocného.

V této době, kdy oběh krve čím dál tím více ochabuje, nepřestává tvoření moče ze šťáv obsažených v těle. Ventilové záklopky se samy otvírají a moč odchází samočinně. Proto nesmí být uspán ten, kdo trpí chorobou močových orgánů.

Jakmile krev přestane obíhat a je v klidu, začnou se usazovat nečisté látky na stěnách cév, pronikají během léčebného spánku na povrch těla, což se jeví vlhkou vyrážkou, mnohdy velmi značnou.

Srdce je činné jen působením krve, obsažené ve vlastní hmotě srdce. Pohyb srdce, daleko rychlejší, není zevně znatelný, tepny jsou nečinné, dech zrychlený, trávení přestává bez obavy, že by nastala porucha. Střeva částečně, jen povrchově oschnou, jak konstatovali jasnovidní subjekti. Nervy a srdce se posilují. Duševně nemocní jsou po probuzení jako znovuzrození. U kožních chorob se dočkáme skvělých výsledků. Stejně při nervových chorobách z duševního přepracování. Všemožné bolesti spánkem zmizí.

Uspávat se nesmí při vysokých horečkách, při pokročilých zápalech a při těžkých srdečních vadách.

Při slabých srdečních vadách v kratším hypnotickém spánku, kdy nejde o čištění krve, jsem zjistil, že srdce bije pravidelněji. Po probuzení si nemocní již tolik nenaříkali.

Při uspání je nutné si počínat takto:

(323) Nemocný musí mít k lékaři-hypnotizérovi naprostou důvěru. První týden se postupně prohlubuje spánek asi dvaceti magnetickými tahy s přestávkami 1-

10 hodin.

Když nemocný spí tvrdě 10 hodin, přejdeme druhý den na spánek léčebný. Čím delší doba spánku se určí, tím lépe.

Přesvědčím se, není-li tělo v katalepsii, tj. v úplné strnulosti, nepoddajné, neohebné. V takovém stupni spánku se nesmí nemocný ponechat, neboť by nastalo odumírání tkání. Tělo musí být poddajné, vláčné, to je nutné mít vždy na paměti.

1. a 2. stupeň hloubky spánku je v tomto případě také zakázán, a to proto, že vědomí není úplně zaniklé a po probuzení by nastalo vyvolání podvědomé činnosti. Je nutno, aby nemocný přišel do 3. nebo až 4. stupně spánku, ve kterém už je vědomí zaniklé a je nemožné po probuzení vzpomínat. O tom všem se přesvědčíme v prvním týdnu.

V den přechodu do léčebného spánku nesmí nemocný nic jíst. Musí svléknout vrchní ošacení, rozepnout vše a posadit se ve spodním prádle na pohodlnou lenošku, aby i hlava se mohla vzadu opřít. Nohy musí spočívat oběma chodidly na zemi, ruce si položí na stehna. Lékař má s klidem povzbuzovat nemocného zdůrazňováním zdravotních účinků spánku a uvádět jej pomalu silou vůle, bez magnetizování, vlastním klidem a duševní jistotou, do léčebného spánku.

Není třeba žádných sugescí, stačí jen vůle a víra lékaře-hypnologa, jak dlouho má spánek trvat.

Jak lehce se uspává, tak lehce lze i probouzet. Záleží na tom, jak mám silnou víru.

Nyní přikryjeme nemocnému pokrývkou spodní část těla a necháme jej v klidu 14 hodin sedět. Je nutné se postarat o čerstvý vzduch, aby netrpěly plíce.

Po 14hodinovém spánku položme nemocného naznak na lůžko s malým natočením na pravou stranu a lehce přikryjme.

Dokud krev bude obíhat, bude močit pod sebe. Proto dejme pod něho látku, kterou vždy vyměníme za suchou. Více se o nemocného nestarejme, buďme bez obav, že se s ním může něco stát. Nic se nestane.

(324) Nemocný je úzce spjat jak svým duševním, tak i tělesným stavem s lékařem-hypnologem. Proto kladu důraz na to, že tohoto způsobu léčení se nesmí chopit hypnolog, který trpí duševní chorobou nebo nějakou tělesnou nemocí. Celý jeho stav - a to silněji - přijímá uspaný.

Dostane-li během spánku nemocného lékař-hypnolog nějakou chorobu, současně ji dostává i uspaný, a to následkem magnetických vibrací a oduší. Poznal jsem, že uspaný přejímá i sebemenší vyrážku. Kdyby lékař-hypnolog

cítil, že onemocní, musí uspaného probudit. Pokud by náhle zemřel, umírá ve stejnou dobu i pacient.

Tohoto způsobu léčení se mohou chopit lékaři-samaritáni, kteří v sobě cítí schopnost být dobrými magneto-hypnotizéry.

Lékař musí uspat pouhou vůlí a nesmí spoléhat na autosugesci nemocného. Je třeba upřít zrak na kterékoli místo těla a uspat, aniž by nemocný věděl, že bude uspán.

(325) **Lékař-hypnotizér musí být úplně zdráv, a to jak tělesně, tak i duševně.** Nesmí mít žádnou nectnost, pít alkohol, nadměrně kouřit, nesmí vydávat svůj život v nebezpečí apod. Předem musí umět ovládat sám sebe. Jeho věk má být 27-45 let, kdy podstata buňky ještě nedegeneruje.

Lékař se nesmí vžít do myšlenky, že snad nemocného neprobudí. Musí pevně věřit ve své schopnosti a vidět stále v představě nemocného po probuzení tělesně i duševně zdravého.

Jako první občerstvení podejme pacientovi šálek silně oslazeného čaje. Potom za dvě hodiny dostane odvar z ovesných vloček a po malé přestávce syrová vajíčka.

Doba spánku se nezapočítává do doby života nemocného a věřím, že ve stavu hypnotického spánku může setrvat i několik let.

38. ELEKTŘINA

(326) Elektřina je druh energie, která vychází z jediného vesmírného prazdroje a vytváří se přeskupováním kmitavých částic.

Tato energie se dá budit k účinku rozkladem hmoty, třením atd. Tím způsobem nabýváme nových a nových jednotek. Není určité množství těchto jednotek, platí zákon energie, který jistým účinkem vydává (produkuje) jednotky nové a nové.

Elektřina, ač stále vydává nové jednotky, nepozbývá své schopnosti. Vydané jednotky se po vykonání určitého výkonu vracejí do svého zdroje, a není proto třeba mít obavy, že bychom tuto energii vyčerpali. K přenášení této obdivuhodné energie jsou dobrými vodiči některé kovy, voda, vzduch, éterické vlny, těla živočichů atd.

Naše i každé jiné organické tělo je od prvopočáteční buňky způsobilé tuto energii probudit. Probouzíme ji cvičenou silnou vůlí, žádostí, chtěním, vzplanutím a vzrušením, a tím získáváme nové jednotky.

Z toho plyne, že jediným činitelem k získávání této energie je činnost naší duše. Je tedy třeba přivést duši do stavu nejvyšší možné činnosti duševní síly probuzením, silným zásahem v celém organizmu. Čím dokonaleji to dokážeme, tím větší počet elektrických jednotek vzbudíme a ovládneme. Současně ovšem přivádíme k činnosti oduší. Bez toho by nebylo onoho duševního účinku. A zároveň se uvádí do činnosti i fluidum tělesného magnetizmu. Je třeba v důsledku toho rozlišovat podstatu, povahu a působení těchto tří činitelů.

Elektrickou energii si tělesný organizmus vytváří částečně sám fyzickými a chemickými procesy. Působením vůle získáváme tuto energii ve značně větším množství, a přispíváme tak ke zdatnosti a omlazení organizmu. Touto činností dochází k rychlejší výměně choroboplodných látek.

(327) Duševní činností získaná elektrická energie zároveň povzbuzuje žlázy s vnitřní sekrecí k vytváření hormonů, jež povzbuzují náš život.

Hormony jsou výměšky, tvořící se v určitých žlázách našeho těla a vylučují se do krve. Tvoří se ve štítné žláze, brzlíku, mozkové šišince, nadledvinkách, slinivce břišní, pohlavních žlázách a také v játrech, žaludku, ledvinách a střevech.

Hormony mají pro nás neobyčejný význam. Povzbuzují a posilují celý duševní i tělesný život. Kdybychom odstranili vyměšovací žlázy hormonu nadledvinek, nastane v několika dnech smrt.

Čím méně jsou buňky těla zásobeny hormony, tím jsou slabší, méně odolné, lenivější a neschopnější práce. Chřadnou buňky šedé kůry mozkové, buňky svalové atd. Tělo slábne a znemožňuje duši dokonalý projev.

Nastane-li oživení buněk hormony, vzpruží se a pracují energičtěji. Nedostatkem mozkového hormonu zakrní některé buňky šedé kůry, a tím se neuplatní mnohé schopnosti a hodnoty v nás dřímající. Zde se projevuje význam zesilováním vůle autosugescí budit elektřinu, aby byly v našem organizmu žlázy povzbuzovány k hojnému vyměšování hormonů. Opakuji, že se život zakládá na magnetizmu a elektřině. Nemoc je jen porušením magnetické a elektrické rovnováhy. Stárnutím pozbývá tělo schopnost vyvíjet dostatek magnetizmu a elektřiny, nastává slabost, sešlost, nemoci, smrt.

V tomto postupu je skryto ono velké tajemství, jak si získat a udržet sílu, svěžest a mladost až do vysokého stáří.

39. ODUŠÍ

(328) Naše tělo je obdařeno dvěma podstatně odlišnými fluidy. Poznali jsme fluidum magnetické, jež je činitelem pro tělo. Jeho podstatou jsou megatronové částice.

Nyní se seznámíme s fluidem oduší, činitelem pro duši, jehož podstatou jsou silotonové částice, které jsou rovněž úlomky z atomových jader.

Někteří odborníci znají jen fluidum magnetické. Narážejí na jevy, které nemohou těžkopádným magnetickým fluidem vysvětlit, a nevědí si s touto záhadou rady. Je tedy nutné rozeznávat dvě fluida, z nichž každé má jinou podstatu.

Magnetické fluidum se vyvíjí v našem těle ve všech buňkách, v lůně buněčné protoplazmy z potravních látek, které jej obsahují. Magnetizmus, jak víme, lze z těla uvolnit vůlí a jí ho lze také ovládat.

Oduší se uvolňuje ze všech buněk, samotných buněčných jader, které ze sebe vyzařují výboje jednotlivých částic energie, tvořících oduší, které plně vyhovuje schopnostem duše.

Skladba atomů je rozmanitě zkombinována z rozdílných druhů elektronů, právě tak, jako zase tyto z pyrotonů. Přitom jsou atomy povahy proměnné. Vytváří se zde jiný druh záření v lůně buněčné protoplazmy a jiný druh záření ze samotných buněčných jader (vyzařující, tj. zářivá energie).

Tento dvojí druh záření je závislý na jiném druhu částic složení atomů buněčné protoplazmy a jiného složení atomů buněčných jader. Částice tvořící magnetické fluidum nazývám megatrony a částice tvořící oduší silotony.

Zřejmé rozdíly mezi magnetizmem a oduším jsou tyto:

(329) Magnetizmus je různobarevný podle přijímané potravy. Oduší má stále jednu barvu a to bílou, s lehkým nádechem do modra.

Magnetizmus září kolem těla na 1-10 cm, u některých osob i dále. Oduší září kolem těla vždy asi 1 cm.

Magnetizmus některým lidem navenek ani nevyzařuje. Říkáme, že jsou nemagnetičtí. Oduší vyzařuje kolem těla každému.

Magnetizmus pohlcuje voda. Oduší nikoli.

Magnetizmus je dvojpolární. Oduší je jednopolární, bez pólů.

Magnetizmus prostupuje jen některé hmoty. Oduší prostupuje vším.

Magnetizmus má rychlost našeho běhu. Oduší, řekl bych, má rychlost myšlenky.

Magnetizmus lze vědomě vůlí ovládat. Oduší lze ovládat jen během podvědomé činnosti.

V tomto nejdokonalejším fluidu oduší spočívá jasnovidnost, o které pojednávám v dalších částech.

40. HMOTA - ODUŠÍ A ZÁŘENÍ

(330) Subjekt v hluboké hypnóze se rád prostorově uvolňuje pomocí oduší. Podceňuje hmotné tělo a vyzvědá a chválí tělo fluidové. A přece toto oduší je součástí prahmoty.

Prahmota - pralátka, pramlhovina - je stvořena tak, že má vlastní funkce a potřebné nejdokonalejší vlastnosti. Tato činnost a síla, vložená do její existence a přiměřená její podstatě, je obdivuhodná. Je povahy zářivé (vyzařuje) a proměnlivé pro různá seskupování a slučování částic prahmoty.

Činnost a působnost prahmoty je neomezeně rozmanitá a je závislá na Bohu. U živých bytostí dosáhla nejdokonalejšího přizpůsobení u člověka při prostorových projevech činnosti duše vyzařováním oduší.

Již před stvořením prahmoty, ještě než byla podle nezměnitelných zákonů uvedena do pohybu, byl v Bohu z jeho vůle předem navržen a existoval hotový celý vzor pro vybudování vesmíru.

Podle tohoto vzoru byla stvořena první neproměnná světelná energie jako částice prahmoty s nejdokonalejšími vlastnostmi, načež nastal růst částic - nejmenších stavebních jednotek - a byl jimi vyplněn a nasycen prostor k výstavbě a vývoji nekonečného univerza. Vyplněný prostor zářil viditelným světlem. Tyto nejmenší elementy, nedělitelné částice prahmoty, jsem nazval sitony.

Sitony projevily nesmírnou hybnou energii, takže se navzájem přitahovaly a odpuzovaly, až nastalo předurčené zákonité seskupení (zcelení), pro různé druhy nových tvarů. Ty se od sebe liší jen rozdílným počtem sitonů (od malého až do nepředstavitelného sdružení), hutností a vzdáleností částic, takže vznikly složené útvary velmi komplikovaných jednotek, v čemž spočívá základ pro odlišné chemické vlastnosti různých prvků.

Prostor je nekonečný v možnosti a prahmota sitonů je omezena v prostoru.

(331) Dobrý, zvlášť pro tento druh bádání cvičený subjekt, jasně vidoucí, dovede vnikat do tajů povah sdružených sitonů. O těchto změnách tvarů říká, že existuje mnoho odlišných druhů těchto částic - malých stavebních kamenů - s různými novými vlastnostmi, které získaly při setkání a sloučení sitonů, a že se skládají z nestejného, mnohdy nepředstavitelně vysokého počtu. Sloučením nezůstaly jednolité, ale obdržely povahu pozitivní a negativní.

Tuto různě sdruženou prahmotu - tzv. malé kameny - jsem pro všechny další sestavy nazval pyrotony.

Fyzikální chemie zná dnes další kameny a podle jejich vlastností a povah nazývá některé protony, pozitrony, neutrony, elektrony a nejjednodušší z nich (povahy energie) pak fotony, částice alfa, beta a gama. Z vesmírové prahmoty je to osm zjištěných základních elementárních částic. Tyto druhy drobných kamenů se dále sdružily a sloučily v konečné základní, již stavební kameny - atomy - pro výstavbu vesmíru. Z nich je vybudováno celé mistrovské dílo živého i neživého světa.

Pro ujasnění si zopakujme, co bylo řečeno na začátku této knihy. Každý atom se skládá z jádra a určitého počtu elektronů. Jádro, složené z jednoho i více elektronů, má kladný elektrický náboj, kdežto elektrony rozložené a obíhající kolem středového jádra jsou nabity záporně. Elektrony všech atomů jsou stejné, liší se jen svým počtem. Zato jádra, jak jsme poznali, jsou jakostně různá. To způsobuje odlišné vlastnosti různých prvků. Elektrický náboj jádra je vždy celistvý násobek náboje elektronu.

Hmota je směs mechanických částic, pohybujících se po drahách předem vytvořených k předem vytčeným cílům.

Do hmoty je tedy vložen přesný řád, ve všem se projevuje zákonitost a pořádek.

(332) Atomy všech nejrůznějších prvků, kterých je nyní 107 (pozn.: stav v roce 1999), a budou jistě objeveny další nové prvky, tzv. transurany (prvky s větším atomovým číslem než má uran). Od aktinia počínaje by mohlo existovat ještě 14 dalších prvků s velmi složitou stavbou. Atomy nejsou kompaktní, ale „pórovité“, a skládají se z elementárních částic. Rovněž jádro není kompaktní a také se skládá z drobných částic.

Jeden proton a jeden elektron tvoří atom prvku vodíku. Obě dvě částečky jsou elektricky nabité a vzájemný vztah těchto opačných nábojů podmiňuje obíhání elektronu, který má negativní náboj, kolem hmotnějšího protonu s nábojem kladným. Přitom síla odpudivosti přesně definuje vzdálenost od protonu.

Atomy nejrůznějších chemických prvků jsou násobkem vodíku. Mimo to ještě stavbu jádra tvoří částice hmoty (neutrony, pozitrony, částice alfa, neutrina aj.) v množství, které je třeba k dosažení atomové váhy. Jádro uranu, podle vlastností prvku, má 92 protonů, a aby dosáhlo atomové váhy 238, musí obsahovat ještě 146 neutronů. Tyto základní částice jsou pak složeny z nesmírného počtu dalších druhů elementárních částic. Podobně jsou vytvořeny prvky, rozmanitě zkombinované z různě utvářených atomů. Je tolik rozdílných prvků, kolik je různých atomů, lišících se nábojem a váhou. Řada začíná vodíkem s atomovým číslem 1.

Prvky jsou souborem různě těžkých atomů. Na rozdílnost jejich váhy působí různý počet protonů, neutronů, pozitronů jádra, ale i počet elektronových prstenců, obalu.

Kladný elektron neboli pozitron je částí atomového jádra, které je utvořeno z elementárních sdružených částic malých pyrotonových kamenů. Jeho vymrštěné zářivé úlomky zanikají během okamžiku. Mají velmi krátké trvání oproti částicím alfa, neutronovým a hlavně protonovým, které mají stavbu složitější. Vymrštěné částice se časem rozpadnou, vyzáří v pyrotony a ty zase v sitony, aby vytvořily nové syntézy elementárních částic, tj. nové sloučeniny a skupiny hmoty. Hmota se tudíž mění v záření, a přeměnou vyzařované energie v novou hmotu. Zároveň v každém kvantu zářivé energie je současně obsažena elektřina pozitivní i negativní, která se uvolňuje ve sloučeninách pyrotonových částic. Hmota se tak vyznačuje schopností k proměně.

Podobně umělé teplo je pouhou energií letících molekul. Čím je tato energie větší, tím vyšší je teplota.

(333) Hmota atomů vydává ze sebe nejjemnější, takřka nehmotnou složku energetické povahy, která se může uvolnit ze společnosti hmoty a šířit se prostorem jako záření, které se skládá ze samostatných částic, jakýchsi střel v podobě světelných kvant síly (energie), jimž říkáme fotony.

Všechny fotony jsou bez nábojů, neelektrické, pohybují se stále stejnou rychlostí - rychlostí světla, a od sebe se liší jen svými kmitočty. Světlo je v podstatě elekromagnetické vlnění a působí na předměty podle hutnosti větším nebo menším tlakem.

Dopadající světelné části předávají celou, nebo část své energie atomům, resp. elektronům jádra i obalu, s nimiž se srazily, a doplňují se v úbytku energie. Tím existují proměnné atomy se zářivou energií, která náhle přibývá nebo ubývá.

Prvky uran, thorium, radium (i jiné - hlavně těžké prvky) rozpadávajíce se vydávají ze své zrnité struktury neustále skupinovou energii - záření. To vzniká z rozpadu a nazýváme je radioaktivní. Obsahuje negativní elektrony, pozitrony a částečky alfa, jakož i jiné, podle druhu sloučeniny hmoty.

Lidské tělo, ač se skládá z jednodušších prvků, podléhá rovněž z nepatrné části podobnému pochodu, kterým se mění v záření. Uvolněné záření jsem podle složení jeho částic nazval **magnetizmem, elektrizmem a oduším**.

Zprávy našim smyslům dodávají fotony. Žádné smyslové čidlo nemůže fungovat, není-li mu dodána nějakým způsobem energie, která se skládá z různých kvant, uvolňujících se z atomových jader buněčné protoplazmy těla i krve.

Existuje ještě záření kosmické, vznikající z hvězdných velikánů, tzv. ultrazáření (které není jednotné), jež svou pronikavosti předčí všechny ostatní druhy záření. V jeho souboru se nacházejí částice elektronů, fotonů, protonů, neutronů aj. Kromě nich také částice těžší než elektron a lehčí než proton. Tato částice byla pojmenována **mezon** (mezotron). Existují tedy pozitivně i negativně nabité těžké elektrony či mezony, a tak bude postupně objeveno více základních kamenů stavby světa. Mnohé částice mezonů se rychle rozpadávají, a mění se tak v záření. Takže vlastně náleží k nejsložitějším a nejpodivnějším projevům hmoty.

(334) Všechny látky, které se v přírodě vyskytují, se skládají z různých atomových prvků a nazýváme je sloučeninami. Prvkem je zlato, vodík, síra a další. Už i vzduch je směsí kyslíku a dusíku. Nejmenší částice prvků nazýváme atomy a nejmenší částečky sloučenin jsou molekuly, které se skládají z atomů prvků. Z nich se skládají všechny hmoty, tekutiny, krystaly, soli atd. Plyn je už ale shlukem atomů a molekul, létajících sem a tam jako střely.

O fyzikálních vlastnostech látky rozhoduje způsob, jak jsou tyto základní jednotky nebo jejich sloučeniny (atomy a molekuly), seskupeny.

Atomy prvků se zpravidla nevyskytují odděleně. U plynů, u nichž je vazba atomů nejméně pevná, se spojují v molekuly po dvou i více atomech téhož druhu.

Radioaktivní rozpad může být vyvolán i uměle působením hmotného záření na atomová jádra prvku, která se tak rozpadávají a tvoří jádra prvku nového. Ten je buď stálý, nebo se stane přechodně radioaktivním a rozpadá se zářením dále, až vznikne prvek stálý. Tak např. atomy hliníku, ostřelované částicemi alfa (atomovými jádry helia), se mění v atomy fosforu, které se samovolně dále rozpadávají a vytvoří již neradioaktivní atomová jádra křemíku.

(335) Atomové jádro není homogenní. Je složeno z kladně nabitých protonů a neutronů, částic elektricky neutrálních. Počet protonů a neutronů je pro ten který druh atomů charakteristický. Neutron sám se může změnit v proton a elektron, který je vypuzován. Takto se vykládá záření beta, vznikající při radioaktivním rozpadu atomového jádra. Jsou to tedy vlastně rychle se pohybující elektrony.

Elektrony kroužící kolem atomového jádra jsou seřazeny v postupné vzdálenosti od jádra a kromě toho vykonávají otáčivý pohyb kolem své osy.

Elektron může obíhat kolem jádra po různých drahách, bližších nebo vzdálenějších, jimž odpovídají nižší nebo vyšší hladiny energie. Atom vodíku má jen jeden elektron, atom uranu jich má 92, atom rtuti 80, atom zlata 79.

Působením mocných sil zvenčí, např. prudkým nárazem mimoatomového elektronu (záření beta, katodové paprsky) na atom, se uvolní některý elektron z vnitřního obalu v podobě světla, určitého kvanta zářivé energie, a na jeho místo vskočí ihned jiný elektron ze slupky vzdálenější. Tak vzniká rentgenové záření neboli paprsky X. Tzv. záření gama, vznikající při radioaktivním rozpadu atomů, se vysvětluje jako energie uvolněná při skoku částic, tvořících atomové jádro, z vyšší hladiny energie na nižší.

Atom, ač se nám jeví jako útvar velmi složitý, tvoří jednotnou podstatu, skládající se z jádra (tvořeného protony a neutrony), elektronů a energie, mimo jiné elementárních částic hmoty, jako pozitron, neutrino a záporný proton.

Rozpadem jádra vznikají nové prvky a zbylé elementární částice se uvolňují v podobě záření do prostoru. Tyto částice mohou do jisté míry existovat i samostatně mimo atom. Jiné se zářením rozpadávají na pyrotony a některé i na sitony. Mezi volnými elementárními částicemi, tzv. pyrotony, a atomem složený z těchto částic, je rozdíl druhový, zásadní. Mají první látku a podstatný tvar, jakožto prvky sestavující individuální bytí - podstatu atomu. Totéž platí i o jiných elementárních částicích, pokud existují mimo atom.

Tyto samostatně existující elementární částice se mohou měnit také podstatně (elektron + pozitron jsou dva fotony, neutron je elektron + proton + neutrino), a proto je také považujeme za složené z látky a tvaru.

Radioaktivitou se rozumí samovolný rozpad radioaktivních prvků.

(336) Nejznámějším radioaktivním prvkem je radium. Rozpadávající se atom radia vysílá záření trojího druhu. Paprsky alfa jsou vlastně jádra helia, vymrštěná z atomu rozpadávajícího se prvku, paprsky beta jsou rychle se pohybující elektrony a paprsky gama jsou zářením světelné povahy. Posledním zbytkem rozpadávajícího se atomu radia je olovo.

Atom složený z elementárních částic, molekula složená z atomů a přírodní těleso složené z molekul představují podstatnou jednotu celku a kvantity. Např. železo (krystal). Jsou to vlastně velké molekuly, tedy přirozené celky, mající jednu individualitu a předpokládající jednu souvislou kvantitu.

Atomy pohlcují a vyzařují něco. co nazýváme energií - optické záření, paprsky X, záření gama (které je také hmotným bytím, existujícím v prostoru a čase, majícím kvalitu i kvantitu a je složené z pyrotonů, jež samy jsou složeny z pralátky energie a sitonů).

Prvky ve sloučenině neexistují skutečně, aktuálně, ale pouze virtuálně, tj. svými pozměněnými jakostmi, a jsou základem možnosti jejich nové existence, k níž dojde ovšem až po chemickém rozkladu sloučeniny na prvky, tedy opět podstatnou změnou.

Přeměnou hmoty (atomů), vzniká, resp. se uvolňuje energie, která váže elementární částice pyrotonů v celek.

(337) Ono podstatné pouto, které spojuje atomy ve vyšší celky a rovněž elementární částice v atomy, se nazývá energie. Prvními nositeli energie jsou sitony. Jsou-li volně rozděleny v prostoru, přitahují se a seskupují. Jsou-li spojeny ve skupinách a je-li celek zasažen, rozletují se prudce do volného prostoru.

Atom sám není vyplněn jen hmotou, nýbrž obsahuje poměrně velké prostory. Jeho střed lze zasáhnout a rozbít, čímž se uvolňuje úžasná síla (energie), kterou vydávají zlomky pyrotonů a částice sitonů. Objev radioaktivních prvků dal vědě účinnou střelu, tzv. neutron, který je schopen prorazit atomovou hradbu.

Neutron je bez elektrického náboje. Může snadno vnikat do všech typů atomů. Je to ideální projektil k rozbíjení atomů. Pomocí neutronu lze měnit jádra téměř všech atomů, i atomu uranu, nejtěžšího ze všech. Vniknutí neutronu do uranového jádra způsobí jeho násilný rozpad na dvě zhruba stejné části. Hmota byla zničena a znovu se objevila v podobě zlomku energie, v němž se jádro rozpadlo. Bylo zjištěno, že uprostřed těchto zlomků jsou další neutrony, jež mohly znovu rozrušit jádro uranu atd. v nepřetržitém lavinovitém řetězu. Tedy samohybný proces, jímž uranová jádra explodují, uvolňující energii v neomezené míře. Nesmírnou energii obsaženou v uranu bude možné uvolňovat pomalu a užít ji prakticky k blahu lidstva.

Jinými slovy: uran je radioaktivní, jeho neutrony jsou výbornými projektily k bombardování atomů. Je známo, že se atomová jádra uranu v kolizi s neutronem rozbíjejí na dva radioaktivní zlomky. Při tomto rozbití se uvolňuje značná energie. Neutronový projektil vyvolá první rozbití uranového jádra. Přiřadí-li se k tomuto rozbití další, pak vzrůstá počet malých katastrof geometrickou řadou, a uvolněné energie, jakoby postižené epidemií, dávají vznik další a další explozi. Přitom se uvolňuje úžasná teplota. Použije-li se lehkých atomů proti uvolňujícím se neutronům, ztratí na své rychlosti a narazí na sebe jako koule na kouli.

(338) Při plnění bomb se používá nově izolovaného izotopu, zvaného aktinouran, resp. plutonium, jakožto hlavní součásti atomové náplně. K štěpení plutonia se používá neutronů, jejichž rychlost byla přibrzděna na vhodnou míru. Zpomalené neutrony na rozdíl od rychlých vniknou do samotného jádra atomu, způsobí jeho nestabilitu, takže se rozštěpí. Jak již bylo uvedeno, při štěpení atomů se vytvoří více neutronů, než jich původně bylo užito k uskutečnění rozpadu. To má za následek, že nově uvolněné neutrony napadají další atomy,

jež vytvoří další neutrony atd., takže štěpení se lavinovitě šíří za uvolňování nesmírného množství energie.

Z biologického hlediska je plutonium při přímém zásahu nebezpečné jako radium. Lidské tělo nesnese více než jednu miliontinu gramu plutonia. Zářící hmota se usazuje v kostech a játrech, v nichž vyvolává těžké poruchy.

Atomy jsou základními jednotkami hmoty. Jsou nepatrné a miliony milionů jich jsou zapotřebí, abychom je vůbec zaznamenali na nejcitlivějších vážkách. Čím se liší atomový výbuch od obyčejného výbuchu? Při obyčejném výbuchu se uvolňuje energie spojující atomy. Při atomovém výbuchu se energie uzavřená v jádru atomu odpoutává naráz, a miliony částeček, pohybujících se rychlostí téměř 300 000 km za sekundu, vyrážejí všemi směry. Vzniká nesmírná síla (působící explozi), schopná tříštit ostatní atomy v okolním ovzduší. Vzduch se rozžhaví do běla v teplotě blížící se žáru Slunce. Otřes lze pociťovat na vzdálenost mnoha set kilometrů.

Atom je držen pohromadě elektrickými silami. Přeměna hmoty v energii nám vysvětluje, odkud berou Slunce a hvězdy své světlo a teplo.

(339) Fyzikální chemie zná už 107 základních kamenů. Je jich ovšem více. Atomy prvků se mohou rozmanitě seskupovat v nejrůznější druhy molekul, a ač je známo více než půl milionu druhů molekul, značí tento počet jen velmi nepatrný zlomek skutečně možných kombinací. Příklad: škrob, cukr, sádlo a olej se nám na pohled jeví jako velmi rozdílné, a přece všechny se skládají ze tří prvků: kyslíku, vodíku a uhlíku. Je zřejmé, že vnitřní stavba těchto molekul je neobyčejně složitá. Jakou rozmanitost dovede příroda vytvořit týmiž stavebními kameny!

Molekuly se skládají z atomů. Tak např. molekula vody má jednoduchý tvar, skládající se ze dvou atomů vodíku a jednoho atomu kyslíku. Často však molekuly obsahují až nezměrně velký počet základních kamenů - atomů. Molekula dřevoviny se může skládat až z 22 000 atomů kyslíku, vodíku a uhlíku.

Poznáním vnitřní stavby látky molekul na základě pokusů dnes víme, že jsou možné chemické přeměny v nové látky, které však jsou vázány na zcela přesné zákonitosti. Příklad: pomocí vysoké teploty a značného tlaku sloučíme jeden atom dusíku se třemi atomy vodíku a obdržíme novou sloučeninu - čpavek. Tuto hmotu můžeme zase při vysoké teplotě rozložit na původní části - dusík a vodík. Na tom je postaven zákon o zachování hmoty, neboť rozložením molekul se z hmoty nikdy nic neztratí, avšak také nic nezíská.

Studiem jsme se poučili, že jádro atomů je útvar složitý a že ho lze různým způsobem drobit na pyrotony, bombardujeme-li ho mocně jinými rychlými

částicemi, např. pomocí neutronových paprsků. Chceme-li uvolnit spojení pyrotonů, z nichž se jádro neradioaktivních atomů skládaje zapotřebí jiných mocných sil, aby uvolnily jejich spojení, a způsobily tak jejich proměnu, neboť síly, které je drží pohromadě, jsou nesmírně veliké. Provádí se to pomocí radioaktivních prvků, jejichž atomové částice se samy vystřelují na hmotu, která má být proměněna, nebo tak, že se použije elektrický proud o obrovském napětí několika set tisíc až milionů voltů. Tímto ostřelováním můžeme dnes skoro každý atom učinit uměle radioaktivním. V přírodě, v horninách těžkých atomů, se vyskytují skupiny radioaktivních prvků jako uranoradiová a thoriová skupina aj. Radium se mění v helium a ze všech nejtěžší prvek, uran, sám od sebe prodělává proměnu, a za trvalého rozpadu atomů, za mnoho tisíc let, se promění v olovo, tak jako samotné radium. Tudíž prvky podléhají změnám vnitřní struktury a mění se v prvky jiné.

(340) Atomy radia jsou složeny z většího počtu skupin rozličných druhových částic elektronů a ty zase z pyrotonů. Mnohé z nich jsou radioaktivní - což znamená, že jejich jádra rozpadávajíce se vysílají určité shluky pyrotonových částic do prostoru. Jsou to droboučké svítící body, části jader atomů radia. Tedy trosky, které jsou nesmírnou rychlostí vymršťovány z nitra rozpadávajících se atomů. Tento druh radioaktivního záření - svítící částečky pyrotonů - nazýváme paprsky nebo částice alfa. Ty opouštějí atom nepředstavitelnou rychlostí, jsou však na své cestě brzděny atomy vzduchu. Kdyby měl atom kterékoli hmoty prodělat všechny stupně přeměny na jiné prvky, čili kdyby se měl zcela vyzářit, vydal by fantastické množství energie. Jeden gram hmoty v sobě skrývá energii 120 miliard HP (koňských sil). Tyto atomy však vysílají do prostoru ještě jiné, mnohem menší a rychlejší částice, tzv. paprsky beta, které jsou elektricky záporně nabity. Vysílání paprsků alfa a beta vždycky znamená proměnu atomů a takovýmto vyzařováním částeček z hmoty vzniká hmota zcela jiná.

(341) Na tomto základě si jasně představíme vznik oduší. Jádro živočišné buňky, tudíž i lidské, je složeno z pyrotonových skupin. A je také svou povahou jakoby radioaktivní. Život jádra lidské buňky je však krátký, neboť se rozpadá již od svého vzniku a vysílá do prostoru sloučeniny nepatrných částic - pyrotonů -, z nichž se skládá velejemná, velmi vyspělá svítivá fluidová látka oduší, jež je nejvíce způsobilá k projevům lidské duše pro prostorové dění.

Tím, že oduší má své světlo, vidí uspaný ve dne i v noci tímto světlem. Ze všech uvedených důvodů chválí duše subjekta ve 4. stupni hypnózy své fluidové tělo (oduší) a podceňuje hrubé tělo naše, ač je to jedno a totéž tělo, pouze v jiném seskupení pyrotonových částic.

Hmota se vyskytuje ve třech různých stavech: plynném, kapalném a pevném. Jsou-li atomy a molekuly od sebe více vzdáleny, je látka měkká nebo poddajná. Jsou-li atomy a molekuly blízko sebe, je látka tvrdší. Vládne-li mezi částečkami molekul silná přitažlivost, je změna vnější formy téměř nemožná. Diamant je tvrdý, saze a uhel měkké, ač se skládají ze stejných molekul. Záleží na jejich sblížení a vzdálení. Totéž platí o vodě, páře, sněhu a ledu.

Ve hmotě a prostoru jsou ještě jiné zdroje, které se projevují jako vlnové kmity. V nitru slunce za ohromné teploty a tlaku probíhá přeměna atomů. Vodík se spaluje na helium, a přitom se uvolňuje obrovské množství energie, která putuje miliony let jako záření do vesmírného prostoru. Ono záření vlnových kmitů jsou skupiny částic sitonů - fotonů, které pociťujeme jako energii světla a tepla.

Slunce vysílá světelnou energii v elektromagnetických vlnách jako rozhlas. Délka vln je kratší než tisícina milimetru a mění se podle barev světla. Nejkratší vlny viditelného světla jsou spojeny zářením fialové barvy. Sousedem jsou vlny tzv. ultrafialové, o nichž víme, že naši pleť zbarvují do hnědá.

Paprsky jsou tím silnější, čím kratší je jejich vlnová délka. Zkrátíme-li délku vlny na milionliny milimetru, je jejich zásah mnohem silnější. Do skupiny krátkých vln patří záření gama, vysílané radioaktivními prvky. Je to pásmo, o které běží při vzniku atomické hmoty. Vedle elektromagnetického záření vyzařuje hmota proud elementárních tělísek.

(342) Známe i jiné druhy energie různého záření: elektřinu, elektromagnetické vlny, polární záření, světlo studené a teplé, rentgenové paprsky aj. Tato energie, která má jednoduché rozdílné seskupení částic, je v chemii nazývána fotony. Tyto částice působí tlakem na vše, na co dopadají, což je důkazem, že energie je povahy hmotné. Fotony letí prostorem rychlostí až 300 000 km za sekundu. Světelná energie částic fotonů, kterou vysílá vlákno stowatové žárovky do prostoru, by za několik milionů let odpovídala hmotě sotva jednoho gramu.

Nebude se nikdo zlobit na subjekta, pozoruje-li v hlubokém hypnotickém spánku naše tělo a řekne-li, že je úžasně průdušné, řídké a že částice sitonů, pyrotonů, elektronů a atomů jsou značně od sebe vzdáleny, že zná v přírodě sílu, která by tyto částice stlačila a směstnala do prostoru špendlíkové hlavičky.

Elektřina a magnetizmus jsou druhy energie, které jsou jednou z vlastností pyrotonových částic. Tato energie vzniká a působí, když jí je dána příčina cestou přirozenou nebo umělou, přirozeným nebo chemickým rozkladem, dráždění, třením hmoty. Pak se pyrotonové částice na základě přesných

zákonitostí přeskupují a sdružují v předepsaný počet a vzniká elektrická síla povahy kladné a záporné.

(343) Naše smysly nemohou vnímat všechny druhy skupin sitonů, pyrotonů, elektronů, fotonů, atomů a molekul. Kdyby naše smysly byly naladěny, aby mohly vnímat vše, i plné světlo všech skupin částic, poučily by nás o zcela jiném světě. Usuzujeme, že vidíme svět nanejvýš jen jakoby skrze mlhu, která zadržuje všechno světlo, až na ty barvy, na něž jsou naladěny naše smysly.

Z celého bádání o hmotě jsme poznali, že z hmoty vesmíru se nikdy nic neztratilo, ani k ní nic nepřibylo. Žádný upravený přírodní zákon nemůže vysvětlit, odkud tato mohutná hmota přichází. Zde je postavena závora, která pro lidský rozum a představivost je - a na všechny časy zůstane - nepřekročitelná. Odněkud přece musela tato látka přijít. To se mohlo stát jak pro vědce, tak i pro věřícího jen aktem stvoření, jehož nadpřirozená síla se vymyká jakémukoli přírodovědeckému vysvětlení. Pravý přírodovědec nemůže být nikdy ateistou, neboť zákon o zachování hmoty obsahuje v sobě přírodovědecký důkaz Boha jako stvořitele.

Lidské smysly nemohou vnímat různé skupiny částic plného světla. Při mnohých pokusech, které byly podnikány se subjekty za tmavých nocí, uspaný subjekt Křeček často kritizoval výsměchem naši neschopnost vidět ve tmě, kdy jsme odkázáni na umělé světlo. Nás zase překvapovalo, že pro něho noční tma neexistuje, neboť při nočních pokusech prováděl nebezpečné akrobatické přechody přes mosty, lávky, říčky i ploty. Běžel přesně po stezkách nám ve tmě neviditelných, sestupoval rychle ze schodů a žebříků apod. Na námitku, že je noc a úplná tma, aby byl tudíž opatrný a dal si pozor, řekl, že pro něho tma neexistuje, nýbrž jen stálé, nepřetržité světlo. „Vidím svým světlem oduší, hlavně vnitřním duševním světlem. Vše hmotné má své světlo, čemuž však vy nerozumíte, protože jste odkázáni ve dne na světlo sluneční, v noci na měsíc a hvězdy, jinak na různé lampičky a světélka. Jak je to vše ubohé a nedostatečné. Svítí to jen z jedné strany a z druhé strany je tma. Tímto světlem jste odkázáni na své oči, a teprve, až se to v nich odrazí, trochu něco vidíte.“ Tato častá výsměšná subjektová slova nás přivedla k následujícímu pokusu.

(344) Za úplně tmavé noci jdeme subjekt, pánové Kubeček, Tůma, důstojný pán Prudič (dále jen zkratka dp.) a já k lesu Občině. Zvolili jsme východní stranu. Do lesa nebylo možné kvůli tmě vstoupit, abychom se neporanili o stromy a větve. Subjekt má rychle proběhnout celým lesem a zase zpět. Proto byl dp. Prudič poslán na stanovené místo (na západní okrajové straně lesa), aby zjistil skutečnost. Zvolený směr lesem byl obtížný kvůli hustým stromům, příkopům a bažině a měřil tam a zpět asi 1100 m. Za pět minut po odchodu

svědka, který musel les obejít, je subjekt uspán. Přes oči je mu dán zvlášť důkladný těsný obvaz. Ptám se: „Vidíš před sebou les?“ Subjekt: „Vidím.“ „Můžeš jej rychle proběhnout tam a zpět, aniž by ses poranil?“ Subjekt: „Mohu, lehce.“ „Tedy se podívej na druhou stranu lesa, uvidíš tam člena naší skupiny.“ Subjekt: „Vidím, právě dochází na určené místo, orientuje se, zapaluje si cigaretu a čeká na mne.“ Díváme se při kapesní svítilně na hodinky, až bude přesně 22 hodin. Subjekta zatím zajímá zvědavost člověka na druhém konci lesa. Rozkaz: „Utíkej přímým směrem lesem k muži, který na tebe čeká, ihned se obraťa utíkej zpátky k nám!“ Subjekt se po tomto rozkaze jako střela ztratil v lese. Svědci hlídají čas. Přesně za 117 sekund se subjekt vrací, aniž by byl nějak zvlášť unavený. Obvaz na očích je neporušený. Nevěřili jsme, protože doba proběhnutí byla velmi krátká. Ptám se: „Byl jsi u toho pána, co na protější straně lesa kouřil?“ Subjekt: „Byl a strčil jsem do něho.“ „Proč?“ Subjekt: „Nevěřil, že přijdu tím směrem, do kterého se úmyslně postavil.“ Čekáme na příchod svědka a subjekta ponechávám ve spánku. Za čtvrt hodiny svědek přichází. Ptám se zvědavě: „Přiběhl?“ Svědek: „A jak! Schválně jsem se postavil za rozmoklé bažinaté místo a byl jsem zvědav, zdali jeho stromovím projde a nevyhne-li se. Přilítl přímo, jako honicí pes, strčil do mne, div jsem neupadl, a než jsem se vzpamatoval, byl týmž směrem pryč.“

Subjekt nás tedy nezklamal, nýbrž provedl skvěle nemožný úkol. Byli jsme velmi udiveni. Ptám se: „Pověz, jakým způsobem v té tmě vidíš, že nenarazíš při tak rychlém běhu do stromů?“ Subjekt: „Celý prostor, i les uvnitř, má své světlo od volných světelných částic, které vy nevidíte. Při běhu se rozšíří do prostoru mé tělo, s nímž jsem cele duševně spojen a které též dává světlo (zářivé oduší).“ „A kdybys toto hmotné světlo neměl, neuvidíš?“ Subjekt: „Nemusím být s tělem, jež má své světlo. Chtějte, abych své tělo opustil, a přece uvidím svým největším světlem, které není ze svítivých částic.“ Toto duševní světlo jsme již nechápali, a proto byl pokus ukončen a subjekt probuzen.

(345) Z pokusu jsme se poučili a poznali jsme, že kde ve vesmírném prostoru jsou nejmenší částice hmoty, svítí v něm stálým jasným světlem. Subjekt v hluboké hypnóze 4. stupně dovede vnímat toto plné světlo různých skupin částic.

Přemýšlel jsem často o tom, že při pokusech mnohdy subjekt žádal, abych jej zbavil těla. A často se chtěl odpoutat od oduší, když při některých pokusech nemohl dosáhnout cíle. Jindy zase toužil po dokonalém těle.

Tato touha po všestranné dokonalosti a po dokonalém těle musí vycházet z nitra samotné duše subjektů.

Bůh ve své moudrosti a lásce stvořil člověka k obrazu svému z prachu země, dal mu duši - zdroj života - vzešlou přímo od něho. Člověk má život ze Života. Podílením se Boha na životě člověka je lidský život účastenstvím na životě božím. Tím je duše svým bytím věčná a nesmrtelná a má přednost před tělem.

Při stvoření Bůh člověku požehnal. Posvěcena je již hmota, z níž je učiněno tělo. A vyňal, oddělil člověka a povýšil ho nad vše ostatní stvořené. Člověk byl sveden a chtěl výše. Chtěl se vyrovnat Bohu. Klesl a přišla smrt. Všichni musíme jednou zemřít, ale také všichni zase vstaneme se svým tělem, které již potom bude nesmrtelné.

Je mnoho těch, kteří tuto skutečnost nechápou, ba vysmívají se jí a namítají, že to, co se rozpadne zpět v prvky, vytvoří zase nový život jiného člověka, zvířat, vegetace a pod., odvolávajíce se na zákon o zachování hmoty. Tvrdí proto, že člověk nemůže už znovu vstál z mrtvých s totožným tělem jako nesmrtelným.

Poznali jsme, že pro úplnou podstatu duše náleží k jejímu přiměřenému životu spojení s tělem, neboť je pro to stvořena.

(346) Duše pohroužená ve 4. stupeň hypnózy, při prostorovém uvolnění a svém rozsáhlém, vynikajícím poznávání, brání se vejít do těla a namítá, že je nedokonalé, narušené v organizaci své hmoty, a spěje již za živa k umírání. To všechno jí působí trýzeň a muka, přitom však chválí oduší, které ve svém složení je dokonaleji organizováno a je dostatečně vyhovující mnohým vlastnostem pro vyšší a dokonalejší prostorové projevy duše, které ve hmotném těle nelze dosáhnout.

Nemysleme si, že duše při prostorovém uvolnění vyšla z těla a že na můj rozkaz musí zpět. Duše je celou svou podstatou stále přítomna jak v těle, tak v prostoru v uvolněném oduší. Pouze její uvědomění, toto JÁ rozumové schopnosti, je v prostoru oduší činné.

(347) Jindy zase zamítá i tělo a touží po těle ještě dokonalejším říkajíc, že veškerá hmota - její částice i oduší - se stálou proměnou zdokonaluje pro nové světy a život.

Jiné je vnímání a poznávání skutečnosti duše ve stavu čistého hlubokého podvědomí a jiné v činnosti vědomé.

Toto poznávání duše vychází z ní samotné. Je to poznání čisté, přímé a nezkažené, které vychází ze skutečnosti. Vědomé poznání musíme hledáním a poznáváním příčin teprve nabývat.

Proč by hmota oduší nemohla být určena k oslavě nesmrtelného oslaveného těla? Proč by Bůh ve své moudrosti tuto hmotu našeho těla, jež je součástí masa, kostí a krve, k tomu účelu neoddělil? Proč tato dokonalejší hmotná část

našeho těla prchá z hrobů ve vyzařujícím fluidu do vesmírného prostoru a nepodléhá zákonům přírodního koloběhu jako hrubá odpadová hmota rozpadávající se protoplazmy, která je neustále se obměňující látkou a společným majetkem zvířat, rostlin, stromů a lidí?

Uvažme, kolikrát je celé tělo za života jednotlivce vyměněno. Kostní buňky se ve své protoplazmě obnovují za šest týdnů, svalové po dvou týdnech. Vše opotřebované odejde z těla jako kyselina močová. Kolikrát za život je naše tělo takto pohřbeno? Jenom částice všech jader buněk nepodléhají tomuto zákonu a unikají do prostoru, jak nás o tom přesvědčují citlivci, poukazující na záření čerstvých hrobů na hřbitovech. Proto se život smrtí pouze mění, ale neničí.

(348) Pozastavme se ještě nad těmito čtyřmi skutečnostmi: Bůh stvořil prvního člověka s nesmrtelným tělem z prachu země. Vytvořil strom života, jehož ovoce poskytovalo nesmrtelnost těla. Zmíněný strom rostl z téže půdy jako jiné stromy, a přece se proměnou hmoty vyvinuly plody, které po požití byly příčinou nesmrtelnosti těla. Kristus vstal z mrtvých se svým tělem, které se stalo nesmrtelným. Kristus se proměnil na hoře, aby mimo závaznost zákona poukázal na budoucí oslavu, vzkříšení těl spravedlivých i nespravedlivých. Máme-li obdržet své původní tělo (vzkříšené, oslavené) zpět jako nesmrtelné, musí existovat neměnná částice věčné kvality, nepodléhající poruchám. Pro tyto uvedené jevy jistě nebyla a nebude stvořena nová zvlášť dokonalá hmotná částice - bude tu tajemství v organizaci řádu hmoty. Sami jsme nositeli neměnných věčných částic, které jsou ovšem obsaženy v měnícím se řádu stavby tvarů. Můžeme usuzovat, že první element částic prahmoty v začátku stvoření dostal podstatu ze schopností pro dalekosáhlý plán k různým proměnám ve stavbě hmoty. Zánik, rozpad viditelné hmoty, probíhá jen v řádu chemického složení v různých formách organizované hmoty a ve vlastnostech různých prvků, ne v její podstatě. Základ prvotních částic zůstává neměnný ve věčném trvání.

(349) Dílo boží má vždy znak světla a dokonalosti. Proto základ božího díla nemůže mít skomírající vlastnosti. Element původních částic prahmoty dostal potřebný odlesk božích vlastností a rovněž vlastní činnost pro různá zákonitá seskupování a slučování chemických vlastností různých prvků pro rozdílné časové trvání. (Rozpad masa, žuly, zlata !) Siton prahmoty dostal neměnné trvalé existenční bytí a odporovalo by boží moudrosti, aby jeho dílo už v základě podléhalo zániku. Zánik značí nedokonalost. Hmota nemůže sama sebe zničit. Tu může v podstatě zničit jen Stvořitel. Bůh své dílo neničí, ale vede je výše, zlepšuje je v řádu, zdokonaluje tvar, formu. (I člověk má schopnost se stále zdokonalovat.) Proto je siton částice jediná, nesložená, neměnné podstaty, s vlastností nevyčerpatelného světla, které je podstatné, vlastní,

nikoli z uvolněné energie. Siton je podstata, to, co je neměnné. Tento siton projevuje přitažlivost, odpudivost, je nositelem různých plánů a řádů, podle nichž se vesmír, vše ústrojné, rostlinné, živočišné i hmotné, účelně vyvíjí a udržuje. Siton v této své neměnné existenci je udržován Bohem. Uplatňuje se v něm boží vůle. V nesmrtelném těle budou sitony organizovány v absolutně nejvyšším pořádku. Hmotný vesmír v tomto svém uspořádání není věčný. Nastane zcela jistě doba, kdy všechna pohybová energie přejde v energii tepelnou a ta se rozptýlí do prostoru. Protony a elektrony se rozpadnou v pyrotony a ty ve světelné sitony. Nastane znovu ohromné rozzáření vesmíru, tak jako při stvoření základních částic prahmoty, kdy Bůh řekl: „Budiž světlo!“ - a nastal první den. Dnešní vesmír nesmí být chápán jako ukončení děje, neboť Bůh je stále činný, tvůrčí. Není v něm nic jen v možnosti, vše je ryzí skutečnost. Jeho podstata je čiré uskutečnění. Po mnoha stech miliardách let běhu života nynějšího vesmíru může nastoupit vesmír nový, zcela odlišný, a to vytvořením ze zcela jiných různých prvků a sloučenin anorganické hmoty z pralátky sitonů, který po dalších miliardách let může ustoupit vesmíru dokonalejšímu a případně nejdokonalejšímu, který bude mít stálé trvání, pouze tvar se mění, zdokonaluje (neboť látka sitonů zůstává). Tento vesmír je teprve v počátku vývoje, neboť ústrojný život povstal na jedné z nejmenších planet.

41. JASNOVIDNOST

(350) Stálými výboji se tvoří nové oduší a za trvalé duševní činnosti oživuje nové tělo. Přebytečné vyprchává z těla, uvolňuje se a uvolněné se rozptyluje do prostoru. Celý prostor vesmírů ještě před stvořením prahmoty byl a je vyplněn a prostoupen stále činnou fluidovou látkou, kterou jsem nazval „protonace“.

Do protonace se zachycují (zapisují, vtiskují) veškeré činy našeho života. V protonaci jsou zaznamenány minulé životy našich předků, všech lidí zemřelých i žijících. Citlivci to všechno v hypnotickém spánku dovedou z protonace vyčíst. V tom spočívá jejich jasnovidnost, vidění do dálky prostorové i časové.

Zde je nutné rozlišovat jasnovidné jevy, které citlivec obdržel přenosem telepatickou cestou na protosplana malého mozku, od jevů, které citlivec pozná a přímo vidí v čase a prostoru (tj. kdy a kde se staly), uvolněním svého oduší. Prvními jevy jsme se už zabývali, nyní se budeme zabývat těmi druhými.

Nejprve se musím zmínit o předsudcích rozšířených v této věci.

Jasnovidnost je dnes prokázanou skutečností. Jedná se o projevy animalizmu, čili o jevy duší žijících osob. Jasnovidec vidí do velké dálky prostorové i časové, tj. do minulosti, a částečně i do budoucnosti. Tyto jevy nelze odbýt ironií, sarkazmem, pohrdavým úsměvem. Jsou zde fakta, jimiž byla jasnovidnost dokázána. Pro lidi, kteří v duši nevěří, a to, co nazýváme duší mají za pouhý projev nervů, znamenají ovšem dokázané jevy jasnovidnosti pravou revoluci v jejich dosavadních názorech. Něco podobného se děje i v jiných oborech vědy, např. v chemii, kde atomy, slavně prohlášené za nedělitelné, se provedenými pokusy staly dělitelnými, a to na miliony nejjemnějších částeček. Úsměv a ironie tu nic nezmůže, neboť suverénním diktátorem ve vědě je pokus. A právě řadou pokusů je existence jasnovidnosti dokázána.

(351) Nepřátelství a odpor proti metapsychické vědě jsou veliké. Lze to namnoze vysvětlit již povahou lidské psýchy, která se všemu novému do krajnosti brání. Dějiny nás poučují, že nové objevy byly vědeckými současníky většinou prudce napadány, zdály se jim absurdní. Velkému astronomu Aragovi se francouzská Akademie věd posmívala, že chce předvést vynález elektrického telegrafu. Podobně se stalo Benjaminu Franklinovi v Královské vědecké společnosti, když předložil svůj vynález bleskosvodu. Tomáš Grayov měl dostat svěrací kazajku, protože hlásal, že lze uskutečnit železnici. Bezbolestné operace v hypnotickém spánku se považovaly za podvod. Co se stalo vynálezci gramofonu? Měli ho za břichomluvce. A co objeviteli galvanické elektřiny Luigi Galvanimu? Nazývali ho „tanečním mistrem žab“ a vysmívali se

mu. Roku 1811 slavný Davy o objeveném plynovém světle prohlásil: „Většina vzdělaných mužů se shoduje v tom, že osvětlování plynem je pouhou darebnou hračkou.“ Komise ustavená roku 1802 se měla vyslovit k Fultonovu úmyslu proplout parní lodí úžinou La Manche. Prohlásila tuto myšlenku za přemrštěnou. Sám Napoleon se o Fultonovi, prvním sestrojiteli parníku, vyslovil: „Vždyť je to blázen! Chce hnát loďstvo do Anglie vřelou vodou!“

Snad nejvíce si vzdělanci i nevědomí tropí pospěch z metapsychické vědy a pronásledují ji. Tvrdím, že právě jevy metapsychické mohou být předmětem vědeckého zkoumání jako ostatní přírodní jevy, dokonce mohou být počátkem nové éry ve světovém názoru lidstva.

Mnozí mají předsudky proti duševní vědě proto, že metapsychické jevy nelze vyvolat vždy za každých podmínek a na každém místě.

Psychické procesy jsou tak neskonale jemné, že je třeba nejvyšší opatrnosti, aby nebyly porušeny nebo úplně potlačeny.

(352) Aby takový jev mohl být vyvolán a zjištěn, záleží často na příznivém okamžiku. Především je nutná tělesná a duševní dispozice jak ze strany subjekta, tak i ze strany hypnologa. Další podmínkou je úplné přizpůsobení se duševnímu stavu subjekta. Za přítomnosti skeptických osob se parapsychologickým jevům nikdy nedaří. A to ani tenkrát, když jejich skepse zůstává utajena v myšlenkách. Chtěl-li jsem někdy takové skeptiky přesvědčit, musel jsem na citlivce působit velkou vírou ve zdar, takřka ho dynamizovat a chránit ho před jejich vlivem. Je nutné se těmto úkazům postavit nepředpojatě tváří v tvář jako dítě. Citlivec podléhá vždy sugescím svého okolí. Nerozhoduje, jsou-li utajeny v myšlenkách, nebo pronášeny slovy. Znemožňují citlivci práci. Tvrdím, že spíše jev překazí silná skeptická myšlenka, než že ho příznivá myšlenka vyvolá.

Je jisté, že je tu lidskému bádání otevřeno ohromné pole s celými světy záhad. Leč toto vše jsou jen porodní bolesti nového života, nové éry duchovní obrody všeho lidstva, kterou prožíváme teprve v prvních počátcích.

V další části vylíčím řadu svých pokusů a zkušeností v oboru jasnovidnosti.

42. POKUSY A ZKUŠENOSTI V OBORU JASNOVIDNOSTI

(353) Na jevišti jsem uspal svého dobrého subjekta pana Hanuše. Když upadl do 4. stupně hypnózy, poslal jsem ze sálu ven dvě dívky a vyzval subjekta, aby je pozoroval a podrobně popisoval, co dělají. Když dívky ze sálu odešly a my je nemohli vidět, začal subjekt hlásit: „Stojí proti sobě. Nyní jde jedna z nich po cestě nahoru až k nějaké bráně a zase jde dolů... Jsou už zase u sebe a políbily se na tvář. Nyní se tomu smějí... Teď cvičí rukama, divně jimi házejí, neumějí to... Nyní jdou do sálu...“ V tom okamžiku se otevřely dveře a obě dívky vstoupily. Při vzájemné kontrole bylo shledáno, že se vše doslova shodovalo, jak subjekt vypověděl.

Přítomný pan J. Hepnar žádal, aby mu týž subjekt řekl, zdali jsou domovní dveře zamčeny (bylo už pozdě večer), protože svůj klíč zapomněl doma a chtěl vědět, zda rodinu bude nucen budit. Seznámil jsem subjekta s tazatelem a vyzval jej, aby šel až k jeho domu a pověděl mi, je-li jeho dům zamčený. Subjekt začal rychleji dýchat, najednou přestal, chvíli byl klid, poté vydechl a hlásil: „Vidím nízký domek, po straně dveře - ten pán je z toho domu - dveře jsou volně zavřeny, nemusí mít klíč.“ Druhý den jsem se od pana Hepnara dověděl, že tomu tak skutečně bylo.

(354) Týž večer jsem učinil ještě další pokus. Měl jsem v kapse šest pohlednicových fotografií svých subjektů. Vyňal jsem je před obecenstvem z kapsy tak, aby je nikdo, ani já, nemohl vidět. Shýbl jsem se až k podlaze a opatrně jsem je kladl na podlahu, bílou stranou nahoru. Nikdo z nás nemohl vědět, kdo na které fotografii je. Jeviště bylo silně osvětleno elektrickými žárovkami. Vyzval jsem subjekta, aby se podíval na podlahu jeviště a sdělil, zda na ní něco vidí. Po chvilce subjekt hlásí: „Ano! Jsou to lístky na psaní, ano, jsou to lístky, jsou tam linky pro adresu.“ „Dobře, ale ty máš schopnost ty lístky prostoupit a povědět mi, co je na druhé straně,“ odpověděl jsem mu. Chvíli je úplný klid, načež subjekt praví: „To jsou fotografie.“ „Jsou,“ pravím. „Ty máš schopnost poznat, kdo tam na nich je vyfotografován!“ V obecenstvu je napjatý klid, je zvědavé, jestli subjekt uhádne. Ten praví: „Vím, znám ho!“ „Tedy mi ho jmenuj!“ žádám. Po delší chvíli řekl: „Je to Libnar!“ Znovu žádám: „Jdi a podej mi tu fotografii, na níž je Libnar!“ Jde a jednu zvedá, podává mi ji a já ukazuji obecenstvu fotografii pana Libnara. Podobně hlásil při druhé, že je to slečna Kuchařová. Při třetí můj bratr. Při čtvrté poznal ke své velké radosti sám sebe, což se málokdy ve 4. stupni spánku stává. Obyčejně subjekt sám sebe

nepozná. Při páté poznal slečnu Česenkovou. Jen při poslední mi hlásil, že špatně vidí. Nechal jsem jej odpočinout. Někteří přítomní diváci, chtějíce se opravdu přesvědčit o pokusu pokládali sami fotografie, které měli u sebe. Rovněž i na těch subjekt obraz vždy věrně popsal. Ukončil jsem pokus, protože jsem zjistil, že je unaven. Těmto pokusům bylo přítomno přes 100 svědků. Podvod byl vyloučen.

(355) Jindy jsem před 40 svědky uspal stejného subjekta. Někteří přítomní schovali různé předměty na různých místech. Když bylo vše připraveno, vyzval jsem ho, aby prostoupil celou místnost a pověděl mi, kde je co schováno. Subjekt, aniž sebou hnul, obrácen k svědkům zády hlásil: „V rohu jsou kamna a pod nimi je položena krabička... Tamto v rohu za sloupkem je nůž. Jsou tam však čtyři sloupky (byly to nohy stolu). Pod vámi je položen prsten.“ Všechno udal správně, aniž se zmýlil.

(356) Později jsem opět na jevišti konal pokusy před diváky. Bylo to s více subjekty, mezi kterými jsem však postrádal pana Libnara. Napadlo mě, že bych se pomocí výborného subjekta Hanuše mohl dovědět, kde Libnar je. Subjekt byl sice už více než dvě hodiny ve spánku, ale věřil jsem, že ho najde. Probudil jsem ostatních osm subjektů a přisedl ke spícímu Hanušovi se slovy: „Příteli, znáš pana Libnara, co ke mně chodí?“ „Neznám.“ „Tak se mi podívej do vrchního podvědomí, uvidíš ho tam!“ V té chvíli jsem si živě Libnara představil, aby ho uviděl v esplanech. „Už vidím, znám ho.“ „Tedy si ho dobře zapamatuj, a nyní prostup celé naše město a najdi ho. Až ho uvidíš, hlas mi to!“ Je naprosté ticho. Subjekt přestává chvílemi dýchat. Pojednou říká: „Už ho vidím!“ „Kde? Popiš mi, co vidíš!“ Subjekt: „Tamhle je chodba a napravo jsou dveře. V té místnosti jsou tři páni. Mají v rukou tyče a chodí kolem nějaké desky. Už vím, hrají kulečník. Ale tam není. Naproti je velká místnost a tam je. Vidím ho - zpívá. Je jich tam víc a všichni zpívají.“ „Řekni mu, že mu vzkazuji, ať okamžitě přijde ke mně na toto jeviště.“ Subjekt ani nedýchá. Po chvilce se ptám: „Řekl jsi mu už?“ „Řekl,“ odpovídá. „A co on, jde už?“ Subjekt: „Právě se ptá nějakého mladíka vedle, kolik je hodin.“ - „No a kolik mu řekl?“ Subjekt: „Za pět minut půl jedenácté.“ Přítomní se dívají na hodinky a poznávají, že skutečně je tolik. Ptám se: „Tak co? Jde už?“ „Ještě nejde.“ - „Tedy mu rozkaž, že okamžitě musí nechat zpěvu a rychle přijít sem.“ Subjekt: „Už jsem mu to řekl. Chce si vzít čepici a ten pán, co je učí, se na něho zlobí, aby nevyrušoval... No a teď vystoupil z řady, už jde.“ - „Opravdu? Vidíš ho dobře?“ „Vidím, už je u mandlu.“ Na subjektu je znát, že ho sleduje. Po chvíli se táži: „Kde je?“ Subjekt: „Nyní bude zahýbat napravo do kopce.“ (Pozn.: cesta ke hřbitovu.) „Pospíchá?“ Subjekt: „Ano, utíká a já za ním... no, již je nahoře u nějaké brány... jde už z kopce dolů k našemu sálu... už bere za kliku u domovních vrat.“ Všichni

přítomní se obrátili ke vchodu do sálu, kudy měl Libnar přijít. Vládlo velké napětí, zda skutečně přijde. Subjekt: „Už bere za kliku u samého sálu.“ Při tom slově se otevřely dveře a skutečně se v nich objevil Libnar. Subjekt H. se na jevišti postavil a zvolal: „Nazdar, Franto!“ Všichni byli nadšeni a museli se smát uspanému a jeho komickému rozjaření. Libnar byl jako v Jiříkově vidění, všichni se na něho rozjařeně dívali, a on nevěděl proč. Vyžádal jsem si klid, zavolal Libnara na jeviště a ptal se ho: „Kde jsi právě byl?“ Libnar: „U Středů na pěvecké zkoušce.“ - „Proč jsi sem přišel?“ „Já sám nevím. Najednou mi napadlo, že musím ihned přijít k vám, viděl jsem vás na jevišti a pořád mi to nedalo pokoje, takže jsem byl nucen jít.“ - „Ptal ses, kolik je hodin?“ Libnar: „Ptal.“ - „Kolik ti řekl?“ Libnar: „Za pět minut půl jedenácté. Pak jsem žádal, aby mi K. podal čepici a B. se zlobil, že vyrušuji. Ale já jsem neměl pokoj, vyšel jsem z řady a utíkal jsem.“ Všichni jsme poznali, že se vše úplně shodlo. Pokusu bylo přítomno přes 180 svědků červenokostelecké farnosti.

Jindy jsem subjektu Hanušovi podal byliny - podrobně popsal jejich vlastnosti a určil, které choroby léčí.

K veřejným pokusům ve městě P. jsem vzal s sebou několik svých subjektů. Předváděl jsem jasnovideckou schopnost se subjektem Hanušem. Ten však ve své jasnozřivé schopnosti tentokrát úplně selhal. Uspal jsem tedy subjekta K., který nemilou situaci před veřejností zachránil. Přitom jsem ho žádal, aby prohlédl dosud uspaného subjekta H. a vysvětlil, proč jeho jasnozřivá a vždy spolehlivá schopnost v posledních dnech selhává a dnes selhala úplně. Subjekt K. odpovídá: „Oženil se před několika týdny, veškerá jeho duševní a životní síla je upoutána na nižší vegetativně-pudovou smyslovou činnost. Aby se vyšší duševní schopnosti mohly se zdarem projevovat, nesmí se člověk věnovat těmto nižším žádostem ducha.“ Po večerních pokusech jsme o tomto problému, který se citově dotkl samotného subjekta, dosud svobodného K., debatovali. Po dobu dalších dvanácti let našich společných pokusů zůstal svobodný. Potom se oženil, ale rozmáhající se zákeřná choroba ho po šesti měsících zdolala.

(357) U přítele U. jsem pozoroval, že jeho dcerka Boženka je citlivá. Učinil jsem s ní několik pokusů, až se u ní probudila jasnovidnost. Jednou v neděli jsem přišel na návštěvu. Přešli jsme k pokusům. Mimo rodiče a sourozence byli přítomni ještě M. P., V. F. a slečna M. a další. Bylo ujednáno, že slečna M. a bratr uspané J. půjdou do předsíně a tam budou něco dělat. Subjekt je na můj rozkaz pozoruje přes zavřené dveře. Ptám se: „Co vidíš? Vidíš je?“ B. odpovídá: „Vidím je dobře. Jsou to blázni! Slečna klekla na chodbě a modlí se. Pepík se jí směje.“ M. a J. se vrátili a potvrdili, že je výpověď úplně správná. Pak bylo ujednáno, že půjde ven více osob a budou tam něco dělat. Se mnou zůstali pro kontrolu svědci F. a L. Asi za čtyři minuty jsem subjekta vyzval, aby

se podíval, kde jsou rodiče a ostatní. Byla velice klidná a se smíchem řekla: „Jsou to všichni blázni! Tatínek a maminka na dvoře tančí a Pepík jim k tomu hraje na koště.“ Pak je chvíli pozorovala, hlavou nad nimi kroutila a řekla: „Už jdou sem. Už jdou po schodech.“ Dveře se otevřely a U. se se smíchem ptá: „Tak, co jsme dělali?“ Vypovídáme, co nám B. v hypnóze sdělila. Všichni nám se smíchem potvrzují, že je to správné.

(358) Jednou v neděli (r. 1920) jsem asi ve tři hodiny odpoledne uspal opět dotyčnou dívku B. a aby mi důvěřovala, posadil jsem si ji na klín. Její otec si přál, abych ji poslal do Vídně k jeho bratrovi. Předem podotýkám, že Boženka dosud ve Vídni nebyla. Žádám, aby našla dům tatínkova bratra, a ujišťuji, že to dokáže. Bylo vidět, že se nutí. Náhle říká: „Už to mám,“ a popisuje: „Je to rohák, velký obchod.“ Otec dívky, chtěje se přesvědčit žádá, aby přečetla nápis. B. skutečně přečetla nápis, ač německy neumí ani slovo. Ptám se: „Co dělají strýček, tetička a babička?“ Subjekt: „Nevím, jsem venku.“ - „Tedy jdi k nim dovnitř!“ Subjekt: „Nemohu, je zavřeno.“ Protože Boženka byla na vzdálenost dosud málo podvědomě vysílána, nebyla si vědoma svých velkých schopností v podvědomém stavu. Poradil jsem jí: „Ty máš schopnost prostoupit zeď, dokážeš to lehce!“ Neodporovala mi. Ptám se: „Kde jsi?“ Subjekt: „Na chodbě.“ Pravím: „Máš schopnost vycítit, ve které světnici jsou lidé. Tam jdi!“ Subjekt začne hlasitě volat: „Babičko, má zlatá babičko, vy jste sama doma? A kdepak je strýček?... Že je v Prátru?“ - Když se vnučka B. dosti k naší zábavě s babičkou potěšila, ptám se: „Jakým způsobem jsi u babičky? Máš takové tělo jako babička?“ Boženka po chvilce jaksi překvapeně odpovídá: „A jó, já nemám tělo jako babička. Kde mám své tělo? Já vím, že tu jsem, ale kde mám své tělo?“ To řekla jaksi bojácně. Dávám jí sugesci, že se nebojí a je klidná jako já. Ptám se: „Kde já mám své tělo?“ Boženka odpovídá: „Vidím vás, nejste u mne tělem, ale vím, že u mne nějak jste.“ I řekl jsem: „Rád bych věděl, kde přece máš své tělo?“ Boženka hledá a pojednou vykřikne: „Pane Kafka, pane Kafka - já vidím své tělo od babičky z Vídně až k tatínkovi do Kostelce. U nás ve světnici, vy sedíte na židli a držíte mé tělo na klíně. To je divné - já jsem zde a dívám se na své tělo.“ Protože se opět začala bát, vzal jsem ji zpět a probudil. Pak se do Vídně bratrovi pana U. psalo a přišla odpověď, že skutečně toho odpoledne byli v Prátru. Babička zůstala doma sama. Když se vrátili, vyprávěla jim, že u ní byla vnučka z Kostelce.

Při první novinářské zprávě o zavraždění jistého hodináře v Braníku u Prahy bratry Kolínskými jsem se rozhodl poznat podrobnosti. Uspal jsem za tím účelem před asi 25 svědky osmnáctiletou slečnu Č., se kterou jsem už prováděl mnoho pokusů. Co noviny přinesly teprve za 10 dnů, dověděli jsme se od ní, ba více a podrobněji, zvláště duševní boje vrahů.

(359) Jednou večer jsem prováděl pokusy v bytě pana Kubečka, úředníka, za přítomnosti pana Tůmy, a to se subjektem K. Při pokusech nám chyběl svědek Dudek, který se také podobnými věcmi zabývá. Nevěděli jsme však, kde právě je. Pan Tůma navrhl, aby nám ho subjekt nalezl. Požádal jsem subjekta K., aby přítele Dudka nalezl. „Neznám žádného pana Dudka!“ odpověděl mi krátce. Znal jej, ale jeho spánek byl tak hluboký, že jeho podvědomí nenahlíželo do esplan vrchního podvědomí. Rozkázal jsem: „Podívej se do mých esplan, tam ho uvidíš.“ Přitom si živě Dudka představuji. Subjekt takřka nedýchá a praví: „Vidím ho, znám ho.“ Rozkazuji tedy: „Pamatuj si ho a vystup mimo své tělo a najdi ho!“ Pozorovali jsme, že tak učinil. Subjekt hlásí: „Už ho mám!“ Říkám: „Pověz mi podrobně, jak ho vidíš!“ Subjekt: „Jde po ulici, která je vydlážděná, ruce má složeny za zády a na něco myslí. Byl u vás, a protože v bytě byla tma, myslel si, že nejste doma. Nyní jde zpět touž ulicí, po jedné straně jsou stromy. Teď přichází k nějaké vysoké škatuli.“ „K jaké škatuli?“ ptám se. Subjekt: „Nevím, co to je... jsou na tom hodiny a Dudek se na ně dívá... Už vím, je to kostelní věž.“ „Poruč mu, aby k nám přišel.“ Subjekt se nutí a po chvilce namítá: „Nejde to, on se mi brání, schválně na něco myslí.“ Abychom se zbytečně nezdržovali, pokus jsem zrušil. Druhý den jsem se Dudka ptal, co dělal kolem deváté večer. Odpověděl: „Byl jsem u vás, ale byla u vás tma. Šel jsem pak maje ruce vzadu Kostelní ulicí, přitom jsem se u věže zastavil a díval se, kolik je hodin. A najednou mě napadlo a cítil jsem, že mne hledáte pomocí subjekta. Ale pomyslel jsem si: »Počkejte hoši! Na mne si nepřijdete!« Ihned jsem svou vůlí vyvinul magnetizmus a své okolí jsem tak dynamizoval, aby subjekt na mne neměl vliv.“ Poznal jsem, že subjekt měl pravdu, když říkal, že k němu nemůže.

(360) Paní U. trpí nervovou chorobou. Subjekt radí, aby jela k moři, že tam se nemoc zlepší - má zapotřebí změnu podnebí a vzduchu. Když se manželé z pobytu v mořských lázních vrátili, přáli si od subjekta novou diagnózu. Ten ohlásil, že se choroba velmi zlepšila, což manželé potvrdili. Když jsem chtěl subjekta E. probudit, žádali, abych ho poslal k moři, a to v době, kdy tam byli.

Uvedl jsem subjekta do minulého času a pak jsem ho poslal k Jaderskému moři. Velmi brzy mezi jinými hosty našel manžele U. Mimo jiné řekl: „Vidím pana U. ve vodě, je kus od břehu. Moře je rozvlněno - nyní větší vlna pana U. srazila, klesl a poranil se o kámen ve vodě, vidím ránu na koleně.“ Mezi těmi slovy subjekta manželé zvážněli, pan ředitel U. obnažuje svou nohu a ukazuje mně, mé ženě i bratrovi poraněné koleno.

Subjekt je pak dále pobavil opakováním detailní rozmluvy, kterou v onom čase měli mezi sebou a jinými hosty. Popisoval též podrobně a přesně různá místa oněch lázní.

(361) Dne 18. června 1925 při pokusech v Krásně n. B. nás zajímala výprava cestovatele Amundsena na severní pól.

Zeptali jsme se na to subjekta K. za přítomnosti pana Adolfa Bognera-Ahasvera, spisovatele z Valašského Meziříčí, jeho choti a vrchního správce. Subjekt hlásí: „Na pól se dnes nelze letadly dostat, brání tomu mlhy a silné větry. Dosud se tam z výpravy nikdo nedostal a z lidí tam nikoho nevidím.“

Výpověď se mi zdála pochybná a omlouval jsem subjekta, že asi od předchozího pokusu bude vyčerpán, a tudíž nedostatečně uvolněn.

Následující den, 20. června 1925, došla první novinářská zpráva, že Amundsen se s jedním letadlem vrátil, aniž dosáhl cíle.

Tato fakta zatím dostačují. Dále uvedu z vlastního poznání příčiny, v nichž spočívá ono tajemství - jasnovidnost.

43. ODUŠÍ - ŽIVOT - SMRT

(362) Dříve, než přikročím k výkladu, pokládám za potřebné zmínit se o významu oduší pro život a smrt člověka.

Oduší je činitel, skrze nějž duše naše tělo oživuje.

S touto nejjemnější fluidovou látkou je duše nejtěsněji spjata a nejpozději se od ní odlučuje. Jsme zvyklí usuzovat, že člověk zemřel, když ustaly všechny fyziologické pochody v mozku, srdce a plíce vypověděly službu a tělo vystydlo. To však ještě není skutečná smrt těla. Zůstává totiž ještě po delší dobu v těle oživující zářivá energie oduší, jež se znenáhla stahuje od nohou k mozkovému ústředí a zároveň se hromadí kolem těla umírajícího člověka. Při smrtelné nemoci se tak začíná dít několik dní před smrtí. Při náhlé smrti (např. zabití) opouští oduší tělo mnohem později. To záleží na jeho zdraví a síle smrtelného úrazu. V obou případech, při smrti přirozené i násilné, hromadí se oduší kolem těla, nejvíce u hlavy, a duše s ním zůstává spojena po určitou dobu, nejdéle však tři dny. V čase, kdy jsme konstatovali smrt, se dost často stává, že se zemřelý ještě svým blízkým zjevuje, což se děje prostřednictvím oduší. Zjevení nemůže nastat až druhý, nebo dokonce třetí den po viditelné smrti, nýbrž jen zcela brzy po ní, neboť ihned nastává odumírání oduší, protože se duše od něho odpoutává.

Při dalším rozpadu těla v zemi se oduší z jader buněk uvolňuje ještě po několik měsíců a vyprchává z hrobu ven. To se děje až do jednoho roku podle toho, v jaké půdě mrtvola je a jak rychle se rozpadává. O tom se můžeme snadno přesvědčit za tmavé noci. Vezměme dobré citlivce a jděme s nimi za úplné tmy na hřbitov. Za chvíli budou vidět vyšlehovat z některých hrobů malé i velké ohnivé sloupy. Poznamenáte-li si dotyčné hroby a pak se doptáte, dovíte se, že to jsou hroby nedávno pohřbených. Toto oduší je už mrtvá hmota, se kterou se duše už nikdy nespojí.

Že se oduší uvolňuje několik dní před smrtí (a to od nohou), to nám dokáže dobrý a zkušený subjekt, neboť pozná odumírání buněk z úbytku zářivosti a barvy a hlásí blížící se smrt předem. Na důkaz uvádím fakta:

(363) V pátek 3. září 1923 jsem byl volán ke známému panu B. v Horním Kostelci, aby se subjekt vyslovil o jeho náhlé chorobě. Lékaři se vyjadřovali nejistě, jeho stav brali lehkovážně a zcela odmítli, že by nemoc mohla skončit smrtí. Subjekt po uspání konstatoval, že u nohou veškeré buňky odumírají, že je nemůže prostoupit, je tam tma. protože se odpoutává oduší. Naproti tomu vidí silné vyzařování u hlavy a prsou a hromadění oduší na povrchu těla. Sedmý

obratel se jeví tmavě a vyzařuje jemně fialovou barvou s nádechem do červena, zatímco by měl zářit modravě. Stiskl jsem nemocnému sedmý obratel odspodu, při čemž cítil nesnesitelnou bolest. Subjekt ještě chvíli nemocného pozoroval a pak hlásil, že neodvratná katastrofa začne už za 24 hodiny. Oznámil jsem na základě toho jeho paní, že v několika dnech zemře. Někteří mi uvěřili, ale většina známých věřila lékařům. Příbuzní se mne přišli do bytu ještě ptát, z čeho poznávám, že by měl tak brzy zemřít. Odpověděl jsem krátce, že nohy už nadobro pozbyly zářivé energie oduší, nastalo odumření. Smrt skutečně nastala, a to 7. září o jedné hodině odpolední. Kdyby nebylo zmíněného poznatku, byl bych sám, stejně jako lékaři, nikdy neřekl, že u mladého 28 letého muže nastane smrt v tak krátké době.

(364) Jindy jsem byl zavolán k paní L., abych stanovil diagnózu pomocí subjekta. Ten mimo jiné prohlásil, že veškeré buňky odumírají, zářivost v nich poklesla o 55 %. Z toho jsem poznal, že se blíží smrt. Proto jsem se ptal subjekta, jak dlouho ještě může trvat život při tak pokleslé zářivosti buněk. Subjekt dále pozoroval, jakou rychlostí ubývá zářivost, a prohlásil: „Za dva měsíce bude tomuto životu konec.“ L. za dva měsíce skutečně zemřela.

(365) Roku 1921 jsem byl povolán do obce Zábrodí k panu Č., abych posoudil jeho stav. Nedalo se nic pozitivního říci. Prohlásil jsem, že přijdu do tří dnů. Doma jsem uspal subjekta K. a poslal ho směrem, odkud jsem právě přišel. Tak se dostal až k nemocnému Č. Ihned konstatoval, že se oduší rychle stahuje z nohou i rukou. Celý trup méně září. Do pěti až šesti dnů nastane smrt. Třetího dne jsem k Č. znovu šel. Na prahu mi oznámili, že tu byl právě lékař, jenž prohlásil, že to je už dobré a Č. půjde za 14 dnů do práce. Usmál jsem se a řekl jsem, že za dva tři dny zemře. Vysmáli se mi, a tak jsem odešel. Druhý den k večeru přišla matka nemocného Č. se svou provdanou dcerou a s pláčem mi řekla: „Vy jste to uhodl, už zemřel, jdeme vám to říct.“

(366) Dne 31. března 1924 jsem šel určit chorobu místního hoteliéra M. Pokus byl učiněn o 9. hodině večer. Uspaný subjekt K., který se posadil asi 1 m od nemocného, mi po prostoupení organizmem hlásil a zároveň na nemocném ukazoval od srdce dolů až do půlky stehen, že vidí tmavošedé zastínění, že je to zkažená voda, prosycená choroboplodnými látkami. Ledviny už také nezáří, žlučník rovněž ne. Srdce je velmi slabé, tepny ochabují, za 28 hodin bude už nemocný spět k smrti, a pak přijde konec do patnácti hodin. Chtěl jsem subjekta při těchto přítomné rodině nemilých slovech zadržet. Namítl jsem, že se dá použít vhodných léků k překonání smrti. Ale subjekt odpověděl: „Bude, jak jsem řekl! Nebude to nic platné.“ Na to nemocný odpovídá: „Tedy jsem to prohrál!“ M. skutečně po 28 hodinách začal umírat a patnáctnou hodinu nato zemřel.

Takovýchto prohlášení jsme učinili mnoho a nikdo nemůže říci, že bychom se kdy zmýlili.

Z těchto příkladů se dá soudit, že naše duše prostřednictvím oduší oživuje tělo. Také je patrné, že energie oduší je subjektům viditelná. Jestliže ji v některé části těla nenalézá, hlásí s určitostí, že ono místo je tmavší, a dovede z toho předem určit smrt. Poznáváme, že obě zářivé energie, magnetizmus a oduší, tvoří v těle každá svou vlastní podstatu, jsou v těle samostatnými činiteli.

(367) Oduší je kapitál energie, který dostane každé jádro jednotlivé buňky při svém vzniku. Oduší vyvěrá z jádra. Kolik energie jedinec - člověk, zvíře - z jádra získá, záleží na množství energie, které dostalo jádro od Tvůrce na počátku. Člověk pro délku života 100-200 let maximálně, kůň 45 let, liška 10 let, hroch 45 let, slon 110 let, orel 80, želva 140, kos 18 let atd. Tím si vysvětlíme délku života každého jedince.

Jádro si nahromadí kapitál energie, hlavně jadérko v době růstu, kdy přijímá potravy více, než vyměšuje. Až buňka doroste do nedělitelnosti, přestává jadérko přijímat k životu potřebné stavební látky, dostoupilo své životní výše, a ve svém středu se zhustí. Životní energie se ustálila a zákonitost jí určila předepsaný životní kapitál pro délku lidského života.

Pokud jádro buňky bylo v růstu, neubývala hmota jádra uvolňováním oduší, neboť dostávala přísun životních látek. Když buňka dorostla do nedělitelnosti, střed jádra (ne však tělo buňky) začne prodělávat zvratný děj. Chemickou proměnou se rozpadává jádro na částice a jejich zářivá energie se mění v energii oduší.

U mnohých osob, trpících chorobou uvolňováním oduší, lze několik dní před smrtí pozorovat, že v okolí nemocného jeví nepokoj zvířata, hlavně psi (vyjí).

(368) Večer jsem uspal citlivce a poručil mu, aby vytvořil fluidovou linku těsně vedle boudy, v níž byl pes. Jakmile se tak stalo, začal pes výt, ač na dvoře nikdo nebyl. Druhý citlivec, jemuž jsem určil jev pozorovat, hlásil, že vidí namodralou jemnou pásku, která prostupuje vše rovným směrem od těla subjekta.

Protože se oduší při nastávající smrti uvolňuje poněkud dříve, probouzí se u mnohých podvědomé JÁ vedle zeslabeného vědomého JÁ.

Někdy se stává, že i před smrtí se může nemocný svým milým zjevit. Roku 1925 zemřel slavný polský spisovatel Vladislav Reymont. Stanislav Przybyszewski prohlásil: „V nešťastnou noc se mi zjevil, aby mi sám oznámil své úmrtí. Několik hodin předtím, než se Varšava dověděla o jeho skonu, měl jsem už zprávu, že není na světě.“

(369) Nad oduším se vznáší velký otazník. Roku 1907 byl na červenokosteleckém hřbitově na přání paní M. otevřen hrob jejího strýce po šesti letech od jeho úmrtí. Strýc B. byl poručníkem nezletilé vnučky a křivou přísahou si přivlastnil většinu jejího majetku. Paní M. těžce nesla strýcem způsobené bezpráví a dostala nepřekonatelné nutkání k otevření hrobu.

Předčasné otevření hrobu se dělo za přítomnosti místního lékaře dr. Kratochvíla, hrobníka Procházky a paní M. Po otevření víka rakve a odstranění oděvu bylo celé tělo shledáno úplně rozpadlé, jen pravá ruka (mimo malík a prsteník, které též byly úplně zetlelé) byla celá zachována. Vše, co přísahalo, zůstalo neporušené, pevné, masité, při dotyku jako gumové, v šedozelené barvě. O podivném nálezu jsem byl podrobně informován a pan Procházka je dodnes posledním svědkem této události.

Bůh trestá křivou přísahu mnohdy výstražně a viditelně. Při umírání se každé duši zjeví celý život. Nedovolené, křivopřísežné pozdvižení ruky a dovolávání se Boha za svědka ochromuje duši jako strašné provinění a zlo. Duše prostřednictvím vyzařujícího oduší zůstává nejdéle ve vztahu k hříšné ruce. Rozpad buněk je oddálen. Přitom byla duše mučena hroznými výčitkami špatného činu, který jí byl zároveň očistcem. Pozbyla volnosti a svobody, protože částečně a jen dočasně poskytovala formu určité části svého těla.

44. SMRT A STAV DUŠE V ODUŠÍ

(370) Všeobecně se míní, že ve chvíli smrti, na kterou usuzujeme podle viditelných známek ukončení činnosti mozku, míchy, srdce a plic za současného tuhnutí a stydnutí těla, později při odumírání a rozkladu všech pletiv a buněk, duše se již odpoutala a její přítomnost zanikla. A přece tomu tak není, jak jsme v předcházejících statích poznali. Smrt nikdy není ve všech částech těla náhlým, nýbrž jen pozvolně probíhajícím procesem, při kterém duše zůstává přítomna svou podstatou, a nějakou dobu žije spjata s tělem v jeho součásti - oduší -, které je složeno z výbojů zářivé energie každého buněčného jádra.

Víme, že buňka prodělává vývin a odumírání. Nikde nenacházíme násilí. Právě tak smrt nenastává okamžitým odpoutáním duše (jako když pták vylétne z hnízda). Duše žije v těle dále v oduší, protože organická porucha nastala jen u viditelného těla, kdežto pro úplnou smrt se musí duše odloučit také od oduší pozvolným odpoutáváním (v době nejvýše tří dnů).

Při náhlé smrti poškozením jednotlivého orgánu mrtvicí, protržením cévy, prostřelením srdce, mozku nebo jiným násilným způsobem, kdy celý organizmus je v plné životní síle, je duše bezprostředně spjata s oduším nejdéle. Jak jsem už uvedl, trvá to až tři dny. U zemřelého nemocí a sešlostí věkem nastává uvolňování oduší od těla předčasným ochuravěním a odumíráním buněk ještě za života, takže odloučení duše od hmoty oduší nastane o něco dříve, po deseti hodinách či později - podle povahy nemoci.

Po odumření všech smyslů přichází duše do zvláštního stavu nezúčastněnosti (pasivity), ochrnutí vůle, do jakési polosmrti - neuplatňuje své svobodné myšlení.

Z této pasivity (trpnosti) ji vyruší buď zásahy zlých činů ze silně zářících esplan ke trápení (které zemřelý získal svým špatným životem), nebo stejné zásahy dobrých činů k prožívání ještě pozemského štěstí.

(371) Převládá-li silněji pláč, nářek a volání pozůstalých, je duše upoutávána na okolí zemřelého. Probouzí se k němu jako z těžkého snu, vidí a slyší nás přímo, bez prostřednictví smyslů, nechápe stav, ve kterém se nachází, nechápe naše počínání, ani proč pláčeme, chce vstát (tělem), mluvit, jednat. Nechápe, proč neodpovídáme, když nám říká o tom, že je mezi námi.

Z modliteb za zemřelého získá duše i uvědomění nastalého stavu, nemůže však z těchto nárazů usoudit na celkový rozsah smrti (jak jsem za svých pokusů pozoroval). Podléhá vlivu okolí, nemůže si počínat svobodně (přirovnejme stav subjekta ve 4. stupni hypnózy).

Přestane-li okolní vliv, vrací se duše do pasivity, v níž je rušena jen zásahy vlastních zářivých esplan. Po úplném odpoutání se od nejjemnější hmoty oduší nastává pro ni procitnutí v celé podstatě všech schopností do nového života. Podle učení římskokatolické církve přijde duše po opuštění hmoty těla před soukromý, svůj vlastní soud.

Stojíme před skutečností, kterou pro její rozsáhlost nemůžeme takřka domyslet, kdy ke spasení ještě nepřipravenou duši zemřelého mohou žijící zachránit pro život věčný.

Až toto poznání bude od povolaných činitelů přijato, bude možné v případech náhlé smrti - ať už násilné, nebo nastalé poruchou některého orgánu - ke spáse duše zemřelého povolat kněze i více hodin po viditelné smrti, aby udělil poslední pomazání.

Mimo svátost posledního pomazání může kněz na duši zemřelého, nacházející se v uvolňujícím se citlivém oduší, působit slovem a myšlenkou, že přichází smrt, nastává konec vezdejšího života, že je čas se rozhodnout pro spasení, nebo zatracení. Duše v tomto trpném osamoceném stavu potřebuje vedení, a kněz ji vyzve, aby nahlédla zpět do svého života (esplan), kde uvidí špatné činy a hříchy. Vybídne ji k dokonalé lítosti nad nimi a poté jí může udělit i rozhřešení. Není-li kněz nablízku, může stejnou promluvu vést laik a vyzývat duši zemřelého k dokonalé lítosti. Při nahlédnutí zpět do svého života bude duše toužit po spasení a bude s námi pro ně spolupůsobit. Musíme uvážit, že stejný, ba daleko mocnější zásah a boj svede o osamocenou duši ďábel, který pokušením, nástrahami, lstí a uskoky se bude snažit, aby ji zaměstnal a odvrátil od vlivu kněze a přivedl ji tak k zavržení. Duše zde bude v ohni mezi dobrem a zlem, a bude záležet na knězi, aby silou vlastní víry ji přivedl ke svému dobrému cíli a silám temnoty vzal každou možnost vítězství.

(372) Vzpomeňme na nešťastníky zahynuvší při živelných katastrofách v dolech, na moři, v bitvách, při železničních či leteckých neštěstích a uvažme, co dobra by bylo možné vykonat, kdyby kněz na místě činu pomohl výše uvedeným způsobem obětem ke spáse duší. Není-li možné, aby se kněz dostavil přímo na místo - na moře, do zasypaného dolu apod. -, je třeba, aby působil telepatickou výzvou v živé víře a duševním napětí z nejbližší možné vzdálenosti. Při takovémto napětí vůle probíhají do prostoru mocné záchvěvy, kmity a výboje vln silotonových částic myšlenkového fluida, jimž dal směr na místo nešťastníků, kde podráždí citlivá oduší k vyburcování a uvědomění duší ke svobodnému myšlení a rozhodování v rozsahu vysílaného přání.

Na pomoc kněze a přátel při smrti nemůžeme spoléhat. Zajistěme se ještě za života vytvořením silného zářivého esplana, jež by stále za nás bdělo a při smrti

naši duši vyburcovalo k náležité lítosti. Vytvářejme toto silné esplano denně asi půlminutovým přáním, soustředěním vůle na způsob modlitby.

(373) Nespoléhejme na nikoho. Připravujme se na šťastnou smrt a spásu duše celým svým životem.

Varuji přesto i přátele nemocných, aby nezneužili tohoto pojednání o životě a skutečné smrti k oddalování zaopatření svátostmi do posledních hodin umírajícího.

Za svých pokusů se subjekty jsem poznal, že duše po třiceti hodinách od smrti je s oduším spjata už jen velmi málo a nereaguje na naše výzvy. Subjekti vysvětlují, že odpoutání od hmoty je značné a náš vliv na duši slabý.

Po třetím dnu jsem se nikdy neshledal s přítomností duše v oduší, ač se zářivá energie oduší z těl zemřelých nadále uvolňovala. Při skutečné smrti člověka zemřelého v plné životní síle, způsobené poruchou organizmu, přestože duše je ještě spjata v oduší s tělem, není nikdy možné ani nejvyspělejším lékařským zákrokem znovu oživit mrtvé tělo v pozdějších než v nejblíže následujících hodinách po viditelné smrti. Ani sama duše se při skutečné smrti (s výjimkou smrti zdánlivé) nikdy nemůže probrat zpět k životu a oživit tělo.

(374) Skutečná smrt má dvě etapy. První stanovíme sami nebo lékař podle všeobecných viditelných známek, druhá přijde, když nastane úplné uvolnění duše od těla.

Můj nejschopnější subjekt Křeček při sledování duší v době, kdy jejich přítomnost v oduší přestala, vycítil a tvrdil mi, že duše dlí a očišťuje se v místech špatných činů svého života - tudíž na zemi mezi námi. Podle mého úsudku bude protonace bezpochyby oním místem a stavem, kde duše prodělávají očistec, o němž učí římskokatolická církev. (O protonaci je pojednáno v části Citlivci - protonace.)

Dnes se ve světovém chaotickém dění úplně zapomíná na cíl, pro který jsme na světě, a účel, pro nějž je Země upravena. Smrt jsou dveře do věčnosti, do které duše vstupuje s tím, co dobrého či zlého ze života má. Uvážíme-li, že vůbec nevíme, jak veliký je vesmír se svými obrovskými světy a kolik slunečních soustav v něm existuje, přičemž na žádné planetě kromě Země nejsou zjištěny podmínky pro život, pak je náš život něčím nesmírně vzácným a mimořádným. Při vědomí této nesmírné ceny a vzácnosti každé jednotlivé duše musíme všichni přispět a spolupůsobit k její záchraně spasením, k němuž je vlastně určena.

45. DUŠEVNÍ PRŮBĚH SMRTI

(375) Několik dnů před smrtí se oduší pozvolna uvolňuje od těla, postupně se od nohou a rukou stahuje k ramenům a kupí se kolem hlavy. Shledá-li subjekt ve 4. stupni hypnózy tento stav, s jistotou zjišťuje blížící se smrt. Vyspělý citlivec určí přesně dobu skonu. Při tomto uvolňování oduší z těla pociťují nemocní většinou 10-20 hodin před smrtí úlevu a domnívají se, že tento stav je známkou uzdravování.

Nato začnou ochabovat smysly a nastává pocit sladké únavy, jakási svoboda a volnost duše s příjemnými pocity. Nejprve odumírá hmat, pak zrak, naposledy sluch. Duše opouští šedou kůru mozkovou a přechází do zvláštního stavu pasivity, ochrnutí vůle, kdy se neuplatňuje svobodné myšlení. Postupně se znenáhla podráždí a rozzáří veškerá mozková esplana, i ta zakrnělá, takřka pohaslá, i esplana nám nepříjemná, vůlí potlačená (těžké zločiny), a duši se zjevuje víc a více prožitý život, vidí současně činy dobré i špatné, žije v přítomnosti celého života. V duši se probouzí úzkost, podle míry viny i muka.

Přestože již zjišťujeme smrt a duše zemřelého opustila hmotu mozkové kůry, kde vládla rozumem a svobodnou vůlí, prodlévá nyní celou svou duševní bytostí na určitý čas v říši vlastních esplan vrchního podvědomí, kde jsou všechny činy života, dobré i zlé. Je naposledy účastná v plném uvědomění na celém svém pozemském životě.

(376) Oduší se však nadále uvolňuje a odlučuje od veškerých esplan, která tím začnou pohasínat, rozpadávat se, a v několika dnech se rozplynou. Oduší, od něhož se duše pozvolna odlučuje, se kupí kolem hlavy. Po opuštění esplan se duševní dění na krátký čas změní v trpný stav jakési slabé neuvědomitelnosti a duše neví jasně, co se s ní děje. To lze porovnat se stavem vězně, který je náhle z tmavé cely vyveden do jasného dne, jehož světlo ho oslepuje. Dalo by se namítnout, že duše, jsouc již dosti osvobozena od hmoty, nabývá ihned svých skvělých vlastností, ale jak jsme poznali, není tomu tak.

Rušíme-li tento odchod duše z těla voláním, nářkem a pláčem, probouzí se její schopnost jako z těžkého snu k plnému uvědomění pro tento svět. Pozoruje, slyší a vidí nás svým duševním zrakem.

Vedle toho při odpoutávání se od hmoty oduší se duše probouzí ve své celé podstatě, schopnosti a dokonalosti v rozumu a svobodné vůli. Nastupuje stav plný vnitřního světla, život nejdokonalejší a nejvznešenější, duševní krásno, blaho a štěstí, blažený mír a klid, který vyvěrá z ní samotné a jejž duše ve své dokonalosti a osvícenosti sama v sobě prožívá. Cítí nesmírnou radost a

blaženost přímým poznáváním své podstaty uvědomění, že je odleskem Boha, jeho dílem k jeho obrazu. Tento stav částečného nebe okusí a na chvilku prožije při své smrti každá duše, ať byla za života pozemského zlá, nebo dobrá. **Pak nastupuje soukromý soud.** Duše si jedním pohledem uvědomí celý svůj život. Pozná dobro i zlo a z nich vyplývající spravedlnost, odměnu i trest. Duším, které docházejí příjemného spasení, již není tento blažený stav odňat, ale podle zásluhy se ještě zvýší poznáváním nejdokonalejší podstaty samého Boha. Obdrží účast na vyšším životě, účast na božské přirozenosti. Duše, které na onom světě projdou očistcem, uvidí v protonaci znovu svůj život se špatnými a zlými činy, musí je dalším očistným životem v utrpení vyvážit a odčinit, aby došly ospravedlnění. Pro duše zavržené je stálá přítomnost činů protonace peklem věčnosti, peklem v nich samých, neboť vše přechází do duševědomí.

Je psáno: **„Komu odpustíte hříchy, odpuštěny jsou.“**

(377) Budou odpuštěné hříchy při posledním soudu všem viditelné? Ano, i odpuštěné hříchy budou zjeveny, neboť stojí v Písmu, sv. Matouš, 10. kap., verš 26: ... nic není skryto, co nebude odkryto, a nic tajné, co nebude zvěděno...; sv. Lukáš, 8. kap., verš 17: ... neboť nic není tajné, co se neprojeví, a nic skryté, co by se nepoznalo a nevyšlo najevo...; sv. Marek, kap. 4., verš 22: ... Vždyť není nic skryté, co by nemělo být zjeveno, aniž se dělo tajného, leč aby vyšlo najevo...

Je výstražné a pozoruhodné, že v protonaci je zaznamenáno všechno, tudíž i hříchy odpuštěné rozhřešením. Vina a trest jsou prominuty, každý čin však zůstává v protonaci, ale není k hanbě a trápení souzených, nýbrž je důkazem božího milosrdenství. Pokáním a očistným ospravedlněním je získána posvěcující milost, jsme přijati za syny boží a povoláni k účasti na jeho životě. K pohlédnutí na Boha dojdeme skrze světlo slávy, ale jen podle míry svých zásluh.

46. JAK PRACUJE JASNOVIDEC

(378) **Není jediného projevu duše až do posledního dne života našeho těla, jenž by se děl bez spolupůsobení nejjemnější hmoty oduší.** Ani jasnozření není možné bez spolupůsobení oduší.

Pro fyziologii bude a je pozoruhodné, že duše ve svém JÁ může opustit mozkový nástroj a může být činná v oduší.

Rozeznáváme jasnovidné citlivce automatické a mechanické. Automatičtí jsou ti, kteří vidí prostorově bez cizí pomoci. Ti se dovedou sami svou vírou uvést do stavu extáze, v níž vidí pomocí fluidové pásky, kterou vytvoří jejich vlastní dispozice. Pracují z vlastního rozkazu, daného dříve, než se do extáze uvedli. Protože nemají jasné vedení, jsou méně spolehliví.

Mechaničtí jasnovidci jsou ti, kteří nemohou sami od sebe něco takového činit. Zároveň vědomě nevědí, jaký dar v sobě skrývají. Jsou tudíž odkázáni na cizí pomoc a vedení.

Nyní si představme, že budu pomocí subjekta hledat na ruském bojišti vojína, který se dosud nevrátil ze světové války. Činil jsem tak často, abych se přesvědčil o jasnovidnosti, a prohlašuji, že jsme se dosud nezmýlili, totiž že bychom byli řekli „padl“, a nebyla to pravda. Doufám, že na základě příkladu čtenář do tohoto tajemství snáze vnikne a pochopí je.

(379) Uspím čtyři nejosvědčenější citlivce v jediné místnosti. Žádný z nich nesmí vědět, proč jsem je uspal, aby samo vědomí předčasně nezatáhlo brzdu podvědomému projevu. Přesvědčím se, že všichni upadli do 4. stupně hypnotického spánku. Rozesadím je na dva metry od sebe. U tří z nich probudím podvědomou činnost a rozkážu jim, aby bedlivě sledovali čtvrtého subjekta K., jehož pošlu na ruské bojiště hledat onoho vojína, a aby mně hlásili všechno, co se při tom bude dít. Protože jsem mnohokrát dal tento jev jasnovidcům pozorovat a bedlivě ho prostudoval, věřím, že se děje za těchto podmínek a tímto postupem:

Přistoupím k uspanému K. a ptám se: „Slyšíš mě?“ Neozve-li se vinou hluboké hypnózy, podráždím jej výbojem svého magnetizmu levou rukou, kterou se přiblížím k jeho týlu, po chvilce stočím ruku prudce obloukem přes temeno hlavy před jeho obličej. Pak se mi už ozve. V okamžiku, kdy se ozve, utvoří se fluidová páska z jeho oduší, která je výronem jeho mozku, když dává odpověď, a připne se na povrch mé hlavy tak, že nastane spojení obou mozků.

Držím v ruce fotografii nezvěstného vojína, dívám se na ni a živě si ho představuji. Současně dávám rozkaz subjektu K., aby se podíval do mých esplan, kde uvidí, co si právě živě představuji. Subjekt skoro nedýchá a snaží se přijmout obraz vtisknutý z mých esplan do své duše. Jakmile řekne: „Vidím," ptám se: „Co vidíš? Popiš mi to!" Poznám-li pak, že podobu správně přijal, rozkazuji mu: „Tedy si ho dobře zapamatuj a jdi ho nalézt na ruské bojiště. Je nezvěstný, tobě i mně velice záleží na tom, abychom věděli, co se s ním děje."

(380) Nyní nastává zvláštní situace podvědomé činnosti subjekta. Podvědomí vytvoří rychlostí myšlenky světelný výboj (je to oduševnělá přímočará světelná páska, paprsek), aby si našlo nejbližší cíl, stanici. Tou je nějaká živá bytost, ať člověk nebo zvíře, na jehož oduší kolem těla se upne, čerpajíc současně z dispozice jeho oduší. Z této stanice vytvoří nyní výboj nesčíslných světelných paprsků vějířovitě do půlkruhu na jednu stranu (např. doprava), přičemž těmito paprsky prostupuje takřka každé místo a zároveň pátrá po hledaném. Řekl bych, že jako duše pomocí ruky může hmatat kolem sebe v nejbližším okolí, tak hmatá duše subjekta oduším do velikých vzdáleností na celém světě a propátrá tak rozlohu 1500 km2. Ve svém podvědomí si uvědomuje všechno, co je v onom prostoru. Toto pátrání trvá asi 3-4 sekundy. Jestliže dotyčného vojína v prostoupeném prostoru subjektová duše nevycítila (nenalezla), stáhne své oduší rychlostí myšlenky zpět do své stanice a pracuje týmž způsobem a postupem z druhé, protější strany. Když ani zde hledaného nenalezne, stáhne oduší zase zpět a učiní ze stanice další světelný výboj za okruh již prostoupený a připne se tam na jinou oduševnělou stanici, přičemž opouští stanici první, ale zůstává přímočaře spojena s hypnologem. Na druhé stanici nastává týž postup jako na první. Nenajde-li hledaného, postupuje dále obdobným způsobem, opouštěje vždy předchozí stanici. Vycítí-li konečně hledaného, stáhne všechno v paprscích vyslané oduší v jednu světelnou pásku, linku, upne se na nalezeného vojína opouštějíc současně poslední stanici a zůstává přímočaře spojena s hypnologem a nalezeným. Přitom ihned popisuje tělesný i duševní stav nalezeného a jeho okolí. Nemysleme, že snad myšlenky letí po lince zpět. **Co vidí a co si uvědomí podvědomé JÁ na konci fluidové linky, to současně vidí a ví v tutéž chvíli v subjektu. Duše je celá jak na konci linky, tak i v celé lince, a současně v celém těle subjekta, i v každém vyslaném paprsku.** Zde vidíme, že lidská duše nese v sobě obraz boží. Prostupujíc celou plochou místo za místem, je v každém místě v jakémsi smyslu všudypřítomná, ovšem jen do jistých zákonitých mezí.

(381) Už jsem řekl, že oduševnělá stanice, kterou subjektová duše používá, může být člověk nebo zvíře, tedy bytost, která má oduší, a že subjektovo podvědomí čerpá z dispozice stanice. To se však může dít nejdéle 18-20 minut.

Stanice je tím ve svém oduší vysílena tak, že člověk nebo zvíře pociťuje náhlou slabost, o čemž jsem se vícekrát při pokusech přesvědčil. Pozoruje-li subjekt únavu na této stanici, opouští ji, neboť únava stanice je zároveň jeho únavou, a přestupuje na stanici jinou.

Duše prostupuje pomocí oduší, které se zformovalo do linky, každou hmotu přímočaře. Na neživou hmotu se upnout nemůže, a má-li ji pozorovat, činí tak z oduševnělé stanice opakovanými výboji oduší, až ji pozná. U automatického subjekta se celý tento proces děje bez prostřednictví hypnologa.

Subjekt má schopnost zaujmout svou přítomností prostor té velikosti, na niž stačí množství uvolněného oduší. Z tohoto důvodu je přítomen každý schopný subjekt v rozdílně velkém prostoru. Subjekt uplatňuje své schopnosti jen v rámci dotazovaného přání, po skončení se vrací do původního, pro nás pasivního stavu.

Na důkaz, že lze oduší na přání částečně vyslat z těla na různá místa, uvádím:

(382) Za přítomnosti asi 320 osob v Přelouči v sále „Prkenici“ 21. června 1925 jsem rozkázal subjektu K., uspanému do 4. stupně, aby své oduší uvolnil do vody ve sklenici, kterou jsem před ním držel v ruce, a zůstal s ním ve spojení, dokud mu nedám další rozkaz. Sklenici s vodou jsem pak odnesl na opačnou stranu místnosti, takže subjekt seděl obrácen zády. Vyzval jsem přítomné, aby určili dobu, kdy se má do vody v této sklenici bodnout. Na nepředvídaný pokyn ruky bylo za pět minut bodnuto do vody. Současně v tom okamžiku uspaný subjekt K. vykřikl bolestí. Tento výkřik potvrdil, že je ve vodě svým oduším přítomen.

Oduší je dokonale přizpůsobeno vlastnostem duše, ale ta s ním může pracovat jen ve své podvědomé činnosti.

47. DUCH

(383) Činnost duše osvobozené od těla, tj. činnost ducha a jiných duchovních bytostí, je nehmotná, nemá tutéž přítomnost a nezaujímá prostor jako předměty a bytosti hmotné. Je jednoduchý a postrádá všechny složeniny tím, že nemá části. Je-li přítomen, nevyplňuje části prostoru.

Duch je přítomen celou svou bytostí v celém prostoru svou činností, pokud jej prostoupením zaujal, a zároveň v každé jeho části. Chce-li, může svou bytostí zaujímat větší nebo menší prostor, i nejmenší, jaký si lze představit. V jednom a témže prostoru může být přítomno více duchů, protože nevyplňují prostor jako tělesa. Jejich přítomnost trvá, pokud zaujímají určité místo a v něm jsou v jistém směru činni. Jejich přítomnost v prostoru je však nedokonalá, omezená pouze na určitou část. Tomu je nutné rozumět tak, že nejsou současně všude najednou jako duch nejdokonalejší a dárce veškerého života - Bůh.

Přítomnost boží v prostoru je neomezená. Bůh je v celé své podstatě všudypřítomný.

Duch může zaujímat jiný libovolný prostor rychlostí myšlenky. Není na prostoru závislý.

Jak veliký prostor může duch najednou obsáhnout?

(384) Může obsáhnout svou přítomností ve vesmíru těleso přibližně velikosti zeměkoule.

Poznal jsem, že vyspělý subjekt v hypnotickém spánku, ač je odkázán na uvolněné oduší, může svou přítomností najednou obsáhnout i jednu třetinu naší Země, cvičením však i prostor větší.

Chce-li duch svou přítomnost přesunout z jedné planety na druhou, není třeba, aby meziplanetárním prostorem prošel. Takovému zákonu podléhá jen hmota.

Skončí-li jeho přítomnost na Neptunu, začíná na Jupiteru.

Duch své myšlenky druhému duchu zjevuje pouhou vůlí („chci“), aby tyto myšlenky poznával. Duch, chce-li, poznává je v rozsahu, jak mu byly odkryty a zjeveny.

Duch, duše se myšlením neunavuje, protože je nehmotné podstaty. Především poznává své bytí a k němu náležející vlastnosti.

Jako lidská duše může v hypnotickém spánku vidět do času minulého, přítomného a zčásti i budoucího, tak mnohem dokonaleji vidí a poznává duch, který časem ani prostorem není nijak omezen.

48. HRANICE ČINNOSTI ODUŠÍ

(385) Linka vytvořená oduším se nemůže dostat nad prostor vyplněný vzduchem, protože je součástí lidského těla. Je nemožné posílat subjekty nebo média na jiné planety. Učiníme-li tak, budeme obalamuceni, což ihned vysvětlím.

Podvědomí média je podřízeno vůli osob v kroužku nebo hypnologa. Hypnolog si např. přeje vědět, jak to vypadá na Marsu. Dobrý subjekt je nucen pomocí fluidové linky vystoupit mimo své tělo směrem k Marsu. Protože v tomto případě hrozí tělu, jehož součástí oduší je, nebezpečí, vrací se z vlastního popudu zpět. Přání hypnologa mu je však rozkazem. Protože podvědomé JÁ je bohaté na tvorbu myšlenek, začne mluvit z obrazotvornosti (fantazie) o neznámé zvěři, květeně, městech, bytostech (lidech) na Marsu atd. Posluchače to nesmírně zajímá a překvapuje a věří tomu. Sám jsem dělal takové pokusy a přišel jsem věci na kloub. Subjekt J. mi popisoval jistý druh obrovského zvířete na Marsu. Asi za dva měsíce potom jsem uspal jiného citlivce, poslal ho na Mars a on mi popisoval stejné zvíře. To mě překvapilo a ihned se mi vtírala myšlenka, jestli to nebere z mého vrchního podvědomí. Asi po šesti dnech jsem uspal dobrého subjekta, známého pana Hanuše, a poslal jsem ho rovněž na Mars, aby mi popsal, co tam vidí. Subjekt mezi jiným popisoval totéž, co oba první. Svědci, kteří byli přítomni, věřili nyní pevně, že subjekt má schopnost dostat se na Mars a že je tam vše skutečně takové, jak popisuje.

(386) Chtě vědět a přesvědčit se, co se při podobném odpoutání oduší na tak velkou vzdálenost děje, uspal jsem ještě jednoho dobrého jasnovidného subjekta K. Přesvědčiv se, že dobře spí, poručil jsem mu, aby všechno bedlivě pozoroval a postupně mi hlásil, co se bude dít, až pošlu opět subjekta H. na Mars. Vyzval jsem tedy H., aby odešel na Mars a všechno tam dobře prohlédl. Hned potom mi hlásil subjekt K.: „Od hlavy uspaného je utvořena přes vaši hlavu zářivá linka směrem k Marsu... Nyní ustoupil subjekt H. zpět. Vycítil nebezpečí pro své hrubé tělo a vlastní pud mu velí jít zpět.“ V té chvíli nám uspaný H. začal vyprávět o květinách, které tam vidí, říkal, že je tam den dlouhý jako u nás, jen o málo sekund delší, rok je skoro dvakrát tak dlouhý. Mars má dva měsíce, zvířata díky chladnějšímu počasí mají bujnou srst aj. Přitom mu subjekt K. vpadl do řeči: „Nevěřte mu, on tam nebyl, něco si vymyslel a něco hledá v protonaci, co lidstvo samo už vybádalo. Já to vím, já to vidím.“ Odpověděl jsem: „Jak nás o tom přesvědčíš, že nám lže?“ Subjekt K. odpovídá: „Zcela lehce. Řekněte mu, že já ho pozoruji a že na Marsu vůbec

nebyl. Chtějte, ať znovu vystoupí, a nedovolte mu, aby se vrátil!“ Zdálo se mi to nebezpečné a ještě jsem to v myšlenkách zvažoval. Subjekt K. to však vycítil a řekl: „Vím, máte obavu, aby se něco nestalo. Nebojte se! Já budu dávat pozor. Vy, lidi na světě, to tak nevidíte.“ (K. je subjekt, který upadá do takového stupně hypnózy, že v něm nezná své vědomé JÁ, vytvořené ve vrchním podvědomí, jeho duše pracuje čistě podvědomě, bez vstupu na práh vědomí.)

(387) Učinil jsem tedy, jak mi radil. Upozornil jsem prvního subjekta, že ho druhý pozoruje, a rozkázal mu, ať doopravdy jde na Mars a nebalamutí nás, neboť ten, co jej pozoruje, všechno prozradí. Pokračovalo se tedy v pokusu. Subjekt K. hlásí, že nastávají u H. stálé výboje oduší v podobě světelné pásky. Dávám subjektu H. sugesce: „Zpět nemůžeš!“ Po delší chvíli pozoruji slabost subjekta H., dívám se na hodinky a vidím, že výkon trvá už 25 minut, což bylo příliš. Nic jsme se od obou subjektů nedozvěděli, kromě několika slov subjekta K.: „Nemějte žádný strach... on se tam nemůže dostat, a přece musí.“ Pozoroval jsem puls u subjekta H. a napočítal jsem sotva 8 tepů za minutu. Náhle subjekt K. hlásí: „Rychle poroučejte: Zpět!“ Učinil jsem tak a chtěl jsem subjekta H. probudit. Nešlo to. Subjekt K. praví: „Nyní ho neprobudíte.“ Ptám se: „Jak to? Přece jsi dával pozor!“ Subjekt K.: „Je takřka vybitý z fluida oduší, stáhl jej sice zpět, ale je vyčerpán a musíte počkat několik hodin, až nabude nového, teď nemá duševní sílu tělo náležitě oživit. Nemějte strach, čekejte, já vám řeknu, pak ho budete moci probudit.“ Namítám: „Proč jsi to radil, když to subjektu neprospívá?“ K. odpovídá: „Tento způsob neslouží žádnému subjektu, má-li doopravdy vystoupit a není-li mu dovoleno k sebezáchraně jít zpět. Protože byl dirigován na směr k Marsu, musel na tu stranu činit výboje. Tam není však žádná stanice, na niž by se upjal, bral tudíž z dispozic svého oduší. Stálými výboji vyčerpává sebe a částečně i vás, a přece se tam nedostane. Nad vzduchovým prostorem duše pracovat nemůže, nemá-li nastat katastrofa těla. Kdyby byl ještě déle duševně mimo své tělo, odloučila by se duše úplně od těla vybitím oduší. Vy lidé říkáte: Umřel. Navrhl jsem to proto, abych vás přesvědčil, že na Mars se žádný subjekt nedostane.“ Věřil jsem, neboť subjekt H. se nedal žádným způsobem probudit. Čekal jsem pokojně v živé víře, až mi dá subjekt K. pokyn k probuzení. To se stalo až za pět hodin, když subjekt K. řekl: „Probuďte ho!“ Pokusil jsem se o to, a skutečně v úplném zdraví jsem H. probudil, pak ovšem i K.

Varuji každého provádět podobné pokusy, neboť může lehce nastat magická smrt.

(388) Ještě na jedno nebezpečí upozorňuji: duši, která je přítomna v pyrotonech uvolněného oduší, může někdy, upne-li se na oduševnělou stanici - lidskou bytost, hrozit nebezpečí v tom smyslu, že trpí-li ten člověk duševní

chorobou, nebo je-li úplný blázen, přenese částečně jeho duševní stav na sebe. Silnější dojmy se vtisknou do esplan subjekta, více se rozzáří, a pak se snadno dostanou na práh vědomí. Rozumný hypnolog vždy před probuzením subjekta vyrazí veškeré cizí dojmy z jeho vrchního podvědomí a zachová ho tak v plném zdraví.

V řídkých případech se při hledání vhodné stanice subjektu stává, že nalezená stanice je vlastním magnetizmem dost uzavřena. V tom případě může subjekt těžko proniknout k jejímu oduší. Protože každým výbojem ubývá subjektu dispozice vlastního oduší, vyčerpává se a ztěžka se pak stahuje zpět. Na subjektu pozorujeme trhání a neklid, ač nehrozí žádné nebezpečí. Zde lehce pomůže víra v hypnologa, jenž je svým přebytečným fluidem oduší k dispozici a zároveň silnou sugescí ho stáhne zpět.

(389) Na konec této kapitoly chci uvést upozornění, jak je důležité, abychom se na své životní pouti vyvarovali veškerého duševního rozrušení. Nervové buňky se prudce zachvívají, čímž se vybíjí a uvolňuje tělesný magnetizmus. Zároveň i buněčné jádro se předčasně rozrušuje a nastává vyprchávání ještě nevyspělého oduší, právě tak, jako se elektřina uvolňuje rozkladem hmoty. Opakuji, že nic nemůže náš organizmus tak poškodit jako silné duševní rozrušení, které tělo takřka rozkládá, takže rychle a předčasně zeslábne a zestárne.

49. PRAKTICKÝ VÝZNAM A CENA JASNOVIDNOSTI

(390) Nyní si vysvětlíme v předešlých částech uvedené příklady: vidění na dálku (až do Vídně), vidění obrácených fotografií atd. Až v metapsychice ubyde skepse a povolaní činitelé správně pochopí tyto skryté síly, stane se jasnovidnost všeobecnou pomůckou k rozluštění a objasnění mnohých záhad. Dříve však musí přijít mnoho hádek a bojů, bude dost mučedníků této vědy. Dosud jsou tyto nám skryté síly dítkem v plenkách. Je třeba znát dobře podmínky těchto projevů, abychom se dopracovali zdaru.

Ve 4. stupni hypnózy se odděluje duše za pomoci hmoty oduší od těla, vystupuje z něho ve svém JÁ, a tak vytváří různé fenomény dvojnictví. Při vymístění z těla proniká subjekt svým psychickým zrakem a fluidem všemi pevnými hmotami ve všech svých schopnostech.

Že je jasnovidnost dar veliké ceny, nám bude jasné z níže uvedených faktů.

(391) V neděli 8. července 1923 po třetí hodině odpolední se v důsledku slabosti srdce utopil Václav Fenykl, kreslič u zdejšího stavitele F. Bylo to v panském rybníce u Červeného Kostelce. Rybník má asi jeden hektar výměry. Utopený byl dva dny marně hledán. Fr. Křeček, obchodník, u něhož Fenykl bydlel, přišel ke mně se žádostí, abych se pokusil utopeného najít pomocí jasnovidnosti. Slíbil jsem s výhradou, že tak učiním až večer, aby nikdo kromě dvou svědků nebyl přítomen, neboť lidé, kterých bylo u rybníka stále dost, by subjekta ve výkonu rušili.

V úterý v domluvenou dobu jsem přišel se svým subjektem K. k rybníku, kde už na mne čekal pan Křeček s panem Klausem, rovněž obchodníkem. Šli jsme na místo, kde byly nalezeny šaty utopeného. Křeček seděl na břehu a do jeho klína se posadil subjekt, kterého jsem uspal. Poučil jsem svědky, aby se při pokusu chovali naprosto pasivně, žádnou myšlenkou v sobě nebudili zvědavost, a nehádali, ve kterém místě by utopený mohl být. Přesvědčil jsem se, že subjekt spí, a ptám se ho: „Může jasnovidec vidět utopeného ve vodě?“ Odpovídá: „Ano.“ Ptám se: „Ale jak? Vždyť tělo není oduševnělé, takže snad podle magnetizmu?“ Subjekt: „Ne - ten pohltí voda. Ale z oduší kolem těla, které musí vyprchávat nad vodu.“ Ptám se: „Jakpak ho lze dostat ven?“ Subjekt: „To je dost těžké, neboť už třetí den má váhu vody, leží na dně a je kluzký, barva těla splývá s barvou vody. Musel by někdo na lodičce připlout k němu, a jak jasnovidec určí, spustit se rovně dolů a uchopit ho za vlasy nebo

plavky.“ To všechno jsem vyzvídal, abychom věděli, jak si máme počínat. Ptám se dále: „Co vidíš tam, kam ukazuji rukou?“ Subjekt: „Vodu, je to velký rybník, tamhle je břeh a tam vzadu nějaký dřevěný domek. (Pozn.: byly to kabiny koupaliště.) Lidé v něm nezůstávají, ale chodí do něho. Teď tam přišly tři osoby.“ Byla tma, takže jsme nikoho neviděli. Proto jsme se šli přesvědčit, a skutečně tomu tak bylo. Pokračujeme. Říkám: „V tomto rybníce je utopený. Ty máš schopnost ho vidět podle vyzařování oduší.“ U subjekta nastal rychlejší dech, po chvilce jako by úplně přestal dýchat a asi za 10 sekund hlásil: „Vidím!“ „Co vidíš?“ ptám se. Subjekt: „Tam (ukazuje rukou) vyzařuje oduší asi 15 cm nad vodou, tvoří skrze vodu pásku a slabě zahaluje nějaké tělo. To tělo je v šikmé poloze, má skrčený trup i ruce, je obráceno ústy ke dnu. Nohy jsou již ode dna a hlavou a lopatkami je 60 cm od vodní hladiny. Pokožka je vodou zduřelá, je už namodralý.“ Poroučím subjektovi: „Vystup přímo nad něj a odpočítej mi metry vzdálenosti od břehu. Udej přesné místo!“ Za chvilku praví: „Od toho domku (kabiny, jež byly za vodou proti nám) je šest metrů, pak teprve začíná voda a 17 metrů od břehu je ve vodě.“ Vpadl jsem mu při počítání do řeči: „Počítej dobře!“ Subjekt se opravil: „Ne, 19 metrů. Na druhém břehu sedí dva lidé, mají mezi sebou uspaného citlivce. (Pozn.: viděl sám sebe nepoznávaje se, jak to u dobrých subjektů bývá.) Od domečku rovným směrem k těm lidem 19 metrů od břehu leží.“ Místo bylo udáno přesně. Proto jsem řekl: „Dobře, ráno ho půjdeme vytáhnout.“ Subjekt: „Ne! Počkejte, já povím... (něco tiše počítal pro sebe). Za šest hodin vyjde v té poloze sám na povrch. Pak už ho dostanete.“ Protože se k nám přiblížili zvědavci, probudil jsem subjekta. Oba páni uvěřili a vypočetli, že šest hodin uplyne ráno ve 3 hodiny 15 min. V tu dobu se měl utopený ukázat. Rozhodli se, že v tu dobu půjdou k rybníku. Sám jsem slíbil, že přijdu se subjektem, kdyby snad bylo nutné ho ještě uspat.

Ve středu ráno oba páni s sebou vzali ještě otce utopeného a šli k rybníku. Skutečně - přesně ve stanovenou dobu se na vodě ukázal na předem určeném místě černý bod. Sedli na loďku a pluli k místu a zároveň měřili vzdálenost od břehu. Bylo to 19 m. Jak se dívali do nezkalené vody na polohu těla, viděli, že i ta byla subjektem přesně určena. Právě jsem přicházel, když ho táhli z vody. Sám jsem ještě uviděl skrčené tělo i ruce. Kůže byla nabubřelá a zmodralá.

(392) V obci Řešetová Lhota u Červeného Kostelce se v chudé rodině H. ztratila stokoruna z hrnečku v kredenci (to byly v té době slušné peníze). Rodina měla 7 členů a zetě. Protože jeden druhého podezírali, rozhodl zeť, že to Kafka vyšetří. Přišel ke mně. Odmítl jsem. Prosil, abych to zkusil, že jde jen o stokorunu a nikdo se mi nebude mstít. Řekl jsem tedy: „Je-li to někdo z členů rodiny, najdeme viníka.“ Jinak bych musel jít na místo činu, a to mi nestojí za pokus. Za čtyři dny se všech osm členů dostavilo. Uspal jsem subjekta K. Ten

však předem nesměl vědět, oč běží. Sám se musím vyvarovat sebemenšího podezření na někoho, musím zachovat úplnou bezmyšlenkovost, což lze delším cvikem dosáhnout. Rozkazuji subjektovi: „Prostup celou tuto místnost!“ Subjekt hlásí: „Jsou tu lidé.“ Odpovídám: „Ano. Mezi těmito členy rodiny se v jejich bytě ztratila z kredence stokoruna. Vzal-li ji někdo z přítomných členů, najdeš celý postup krádeže v ozářených esplanech.“ Zde jsem nesměl říci: „Z těchto členů rodiny někdo vzal stokorunu, podívej se, kdo to byl.“ To bych mu totiž vsugeroval, že to někdo z nich skutečně byl, a subjekt by musel některého označit, třeba i nevinného. Je nutno ponechat subjektu vždy plnou volnost. Subjekt přešel do klidu. Po chvilce šel k druhé osobě, ale couval zpět. Pak šel k páté a zůstal u ní stát. Kdybych si v tom okamžiku jen málo pomyslel „je to ona“, ovlivnil bych snadno subjekta telepaticky tak, že by ji označil za vinnou. Pak ale subjekt přistoupil k vedlejší osobě a stál u ní, takřka nedýchaje. Při takovém výkonu nastává u zloděje silné ozáření v esplanech, neboť chce svou myšlenku potřít, ale čin se mu tím více oživuje a subjekt snadno pozná pravého viníka.

Náhle subjekt chytil za ruku toho, u něhož zůstal stát, a zvolal: „Ten ji vzal, já to vím! Držte ho! Je to on!,“ přičemž jej sám křečovitě držel. Dotyčný se usmál a sáhl do kapsy u vesty. Vytáhl stokorunu a podával ji matce své ženy se slovy: „Tu ji máte, nevěřil jsem vůbec, že by mohl jasnovidec nalézt pravého viníka. Měl jsem v úmyslu vám u pana Kafky tvrdit, že jsem ji nevzal. Přiznávám se, že mě tento pokus překvapil.“

(393) Tímto způsobem, totiž uvolněním subjektová oduší, můžeme nalézt předměty nám neviditelné, skryté. Jev nazýváme kryptoskopie. Vybavení starých vzpomínek nazýváme kryptomnézie, subjekt je vycítí a nám vyjeví. Přijde doba, kdy tohoto skvělého daru, řekli bychom šestého smyslu, bude v soudnictví s úspěchem používáno, takže viníka přinutíme k přiznání, neboť nám budou touto cestou známé všechny okolnosti činu (subjekt je vycítí z prostoru i z viníka). Dělal jsem před lety v tomto oboru mnoho zdařilých rozmanitých pokusů. Ač jsou velice zajímavé, nemohu je zde veřejně použít, protože se mám velmi rád a nechci být na každém kroku ohrožován střelnou zbraní. **Jak jsem již v novinách prohlásil, opakuji opět, že je marné ke mně cestovat za podobným účelem.**

Viníka můžeme přimět k přiznání i jiným způsobem. Aby ušel spravedlivému trestu, nejedná zločinec ve své duši podle normální logiky, nýbrž podle zcela jiné, převrácené, kterou si vytvořil v esplanech.

K této změně obyčejně dochází psychopatologickými zvraty v jeho duši. Vyslýchaný už není individuem s normální psychologií a logikou, nýbrž zjevem

psychopatologickým, takže podstata doznání vychází z psychopatologických zvratů mechanizmu mozkové činnosti.

Když někdo činí vědomě něco proti zásadám logiky - něco nerozumného -, musí se předpokládat, že v té chvíli se odehrávají v jeho mozku psychopatologické procesy, které podmiňují ono chování.

Proto musí vyšetřující umět u pachatele takovou porušenou logiku vyvolat a při novém myšlení porušit průměrné psychizmy, na nichž se jeho logika zakládá. Je nutné rozebrat jeho základní duševní schopnosti: rozum, vůli a cit, tyto psychizmy hledět rozrušit a podle povahy obviněného jít na něho vážně, zvesela, dojímavě nebo přísně, tou náladou, k níž má psýcha obviněného nejblíže, načež na vyvolané abnormální patologické afekty reaguje jeho logika jistým patologickým způsobem, který pak vyvolá doznání, vůli pachatele říci pravdu.

(394) Uvedu však pokus, jenž byl proveden na zkoušku a jemuž jsme věnovali celé odpoledne. Bylo nás sedm. Šlo o to, je-li možné pomocí subjekta nalézt dobře skryté viníky. Rozdělili jsme se na dvě skupiny. První skupina subjekt, já a dp. Prudič jako svědek, zůstala na místě. Druzí čtyři (3 páni a jedna paní) odešli neznámo kam, aby se v okolí dobře skryli. Naším úkolem bylo vypátrat jejich úkryt.

Asi po půlhodině jsem uspal jasnovidného subjekta K. a převedl jsem ho časově o více než půl hodiny nazpět, kdy jsme byli ještě všichni pohromadě. To nazýváme jasnozřením do minulosti - psychometrií Víme už, že každý čin, každá myšlenka, podoba osob, postup všech dějů atd., vše je zaznamenáno, vtištěno do nejjemnější fluidové látky, tzv. protonace. Jakmile subjekt přešel do určeného minulého času a poznal naši společnost, dal jsem mu rozkaz, aby celou společnost pozoroval a oznamoval mi každou změnu. Subjekt nyní vyprávěl celé naše známé počínání, opakoval, co se mluvilo, až konečně hlásil odchod čtyř členů. „Jdou lesem, už z něho vyšli, stojí a radí se, kam se skrýt, abychom je nenalezli... Nyní dva jdou vlevo a dva po mezi vpřed.“ Subjekt podrobně uvádí, co spolu hovoří. Pak se drží prvních dvou, hlásí, jak hledají vhodné místo a konečně, jak usedli mezi dva pruhy dozrávajícího žita na mez.

Dal jsem subjektu pokyn, aby nás k nim dovedl. Vyšli jsme z lesa a subjekt zamířil rovně přes dozrávající obilí (bylo to v červenci). Zarazil jsem ho a žádal, aby šel po mezích, nebo aby nám podrobně udal místo, kde je najdeme. Nyní se ukázalo, jak je možné subjekta lehce odklonit od správného cíle. Když nám popisoval úkryt, že jsou u rybníka Krčmaříka, nahlas jsem to doprovázejícímu svědkovi dp. Prudičovi sdělil. Subjekt, pod přímým vlivem mé myšlenky, se dal směrem k tomu rybníku. Když jsme přišli na místo, na které jsem myslil, nebyli

tam, a subjekt se rozhlížel se slovy: „Oni zde nejsou, a přece je vidím.“ „Kde je vidíš?“ ptal jsem se. Ukázal rukou vlevo a vydal se tím směrem. Přítel P. mě žádal, abych ho nechal: „Uvidíme, jestli je najde.“ Jdeme za subjektem. Jen vysokému obilí se vyhnul. Cestou mne přítel žádal, abych se zeptal, co před sebou vidí. Subjekt mezi jiným hlásí: „Tam je o samotě zděné stavení, je to hospoda“ atd. Přitom bylo zajímavé, že se nikdy nedíval na věc očima, ovšem zavřenýma, nýbrž pravým spánkem. Jiní citlivci mi u tohoto subjekta hlásili, že fluidová linka je utvořena od jeho pravého spánku. Subjekt zrychlil krok, začal utíkat a my za ním, až jsme se zpotili. Ač byly jeho oči těsně zavřené, nenarazil na nic, přeskakoval příkopy a běžel rychleji a jistěji než my. Byli jsme unaveni, přítel P. zůstával pozadu a já sotva subjektovi stačil. Běželi jsme poněkud do kopce a subjekt pojednou zahnul mezi dva pruhy obilí a zvolal: „Už je mám!“ Když jsme k němu došli, viděli jsme, jak drží oba pány křečovitě za kabáty a úzkostlivě se bojí, aby mu snad neutekli.

Oba nám vyprávěli, že jsou na místě už hodinu. Jeden, pan Křeček st., nevěřil, že je subjekt může v tak dobrém úkrytu najít. Druhý, pan Dudek, věřil, že to možné je. Vsadili se o cigarety. Po uklidnění jsem subjekta probudil.

(395) Za čtvrt hodiny jsem ho znovu uspal, abychom šli společně nalézt ostatní ukryté. Abych s nimi navázal správné spojení, převedl jsem subjekta do doby minulé, kdy jsme byli pohromadě. Subjekt hlásí: „Jdou vozovou cestou, nyní vlevo, potkávají nějaké děti, ta paní je jejich matka, připojili se k nim, přicházejí k lesu a jdou podle něj, les je vysoký, nyní nízká houština a teď zahýbají vedle do vyššího houští, v nejhlubším místě, asi 15 kroků od cesty, se ukrývají.“ Vstali jsme a šli slabou půlhodinku, až jsme přišli na přesně označené místo, prolézáme houštinou a přímo na ně narážíme. Rozumí se, že překvapení bylo veliké. Rozhodně měli za to, že je vůbec nenajdeme. Protože subjekt nás bavil tím, co si v houštině povídali, zkontrolovali jsme to navzájem - všechno doslova souhlasilo. Ony děti paní K. jsme také nalezli.

V XIX. dílu „Mémoires Secrétes“ francouzského námořnictva čteme, že roku 1780 se vládě představil člověk jménem Baltineau, který tvrdil, že dovede s jistotou rozeznat lodi na širém moři až na vzdálenost 1400 km. Byly provedeny pokusy. Zpráva kontrolního výboru zní: „Ze 114 hlášení o přítomnosti 216 lodí se Baltineau zmýlil jen čtyřikrát, a to i tyto chyby byly zaviněny nepředvídanými změnami počasí.“

(396) Je zajímavé prostřednictvím subjekta pozorovat oduší a magnetické fluidum z hlediska fyziologického u zamilovaných osob, neboť jejich sblížení vytváří jednotu, která je podkladem vrcholné lásky a vyšších vzruchů.

U osob do sebe opravdově zamilovaných subjekt K. viděl, jak se nejprve oba magnetizmy ve svém složení zářivých částic vzájemně vyrovnávají, při sblížení těl se rozestupují a vytvářejí jeden společný zářivý obal uzavírající jejich těla. Viděl, jak obnažené oduší splynulo v jedno tělo a vytvořilo jednotu, ve které dvě duše prožívaly ono vyšší neznámé nevýslovné slastiplné štěstí. Z této jednoty dosahuje projev vůle, toužící po kráse a ideálu, na čas ono neměnné nekonečné absolutní dobro a blažené bytí.

(397) V roce 1922 byl do okresní nemocnice v Náchodě převezen asi dvacetiletý mladík D. z Červeného Kostelce. Studoval na malířské akademii v Praze. O prázdninách denně navštěvoval mou sochařskou dílnu. Protože jeho choroba byla vážná, chtěl jsem vědět, jak se mu v nemocnici daří. Uspal jsem subjekta Hanuše, aby mi pověděl, zda se jeho stav lepší nebo horší. Subjekt H., již uspaný, mne žádá, abych si v myšlence představil směr k nemocnici tak, jako bych tam sám opravdu šel, že prý toho použije k nalezení nemocného. Tento subjekt byl výborný jasnovidec, ale měl-li hledat na dálku, nebyl si jistý. Přál si, snad si na to i zvykl, abych ho tam dovedl rychlou myšlenkou. Musel si zapamatovat směr, jenž se mi v esplanech živě vytvořil. Zároveň jsem si musel v tomto případě živě představit podobu nemocného. Subjekt hlásí, že nemocného už nalezl, že je v oddělení nakažlivých nemocí a vinou otravy krve umírá. „Právě volá maminku a moc se trápí. Sestřička, která ho ošetřuje mu říká, aby byl trpělivý... Nyní upadá do agónie.“ Po pěti minutách subjekt hlásí, že mladík už nic vědomě neví. Duše je ve svém JÁ bystrá a tam všechno ví, ale nemůže už ovládat své tělo, bolest prý necítí. „Při takovém stavu se vám lidem zdá, že už o ničem neví a vás nevidí. Je to ale omyl.“ Ptám se: „Jak dlouho bude v agónii?“ Subjekt odpovídá: „Asi půl hodiny.“ Vzal jsem tedy subjekta zpět s myšlenkou, že ho tam za půl hodiny znovu pošlu. Zatím jsem ho nechal spát. Po půlhodině jsem ho k nemocnému opět poslal. Subjekt k mému překvapení hlásí, že už je mrtev. „Ale doopravdy ještě ne, jen jak lidé říkají, neboť plíce nepracují, srdce rovněž, a je už skoro celý studený. Ale to ještě není skutečná smrt. Jeho duše je dosud spojena s jemným fluidem oduší, jež rychle ustupuje z těla na povrch.“ Ptám se: „Můžeš s ním ještě mluvit telepaticky?“ Subjekt: „Mohu, ale jen potud, dokud bude spokojen s touto jemnou látkou...“ „Tedy se ho zeptej, proč musel zemřít!“ žádám subjekta. Subjekt je tiše. Poznal jsem, že na něho působí... Subjekt vyšel z klidu. Ptám se: „Tedy, co říkal?“ Subjekt: „Že si to zavinil sám v Praze nedovoleným životem a dává mi vědět, že ví o tom, že se ho ptáte.“ Překvapilo mne to. Dále jsem ho nepozoroval. Ještě týž den večer jsem se dověděl, že D. v nemocnici zemřel. Zjistil jsem, že se vše do detailu na minutu shodovalo. Tedy o tři hodiny dříve než jeho rodiče jsem věděl o jeho smrti.

(398) Čtenář si jistě povšiml, že subjekt mluví, jako by nebyl z tohoto světa, jako by byl nějaký duch. Někdo má jistě za to, že se zde projevuje nějaká záhrobní duše. To je omyl. Subjekt ve 4. stupni hypnotického spánku je v tomto stavu: jeho duše ustupuje hned z vrchního vědomí tohoto světa i vrchního podvědomí. Zároveň ho opouští zrak, oči se obrátí v sloup, opustí i čich, chuť, hmat, sluch, též citlivé a některé hybné nervy, aby se mohla lépe orientovat v odpojeném oduší. Nemá spojení s vědomím, už nemá esplana ani v oduší. Proto si počíná jako volná, svobodná duše.

Poznáváme, že duše je něco kvalitativně rozdílného od hmoty, je původu duchovního, nehmotného, a ne pouhý mozko-nervový výron.

Tyto pokusy se nám vždy dařily. Jsme-li neopatrní nebo věci neznalí, všechno zkazíme. Nemysleme si však, že podobné pokusy se daří s každým subjektem. Jasnovidnost se v něm musí probouzet, správně vyvíjet, a trvá léta, než se vyvine tak dokonale, aby přesně pracoval. Pomocí dobrého subjekta je možné přivést na světlo každé osobní tajemství, každý čin dobrý i zlý, a nezáleží na tom, je-li z doby přítomné nebo minulé. Délka uplynulé doby nerozhoduje. Záleží jen na tom, aby hypnolog dovedl převést subjekta zpět na určitou dobu, rok, měsíc, den, hodinu, kdy byl onen čin prožit. Počínám si takto:

Chtěl bych např. zkoumat dobu rozkvětu říše babylonské před tisíci lety. Tehdy nelze subjekta uvést do oné doby najednou, jak bychom si snad přáli. Celý čas se musí rozdělit přesně na menší díly. Každou tu dobu musíme se subjektem, jdouce zpět časem, prožít zvlášť a popořádku, až se dostaneme na určitý čas, který jsme si vytkli za cíl. Pak už může subjekt volně pracovat a vyprávět. Subjekt vidí města, stavby, ruch a lidi, s nimi celý tehdejší vývoj a stav. Poznává všechno dokonaleji v čase minulém než my v přítomném. Podvědomá schopnost subjekta je úžasná. Duše subjekta dovede prožít takřka v okamžiku, co se dělo v minulých staletích, zachytí všechny významné momenty, které nám může zjevit.

(399) Jiný příklad. V tuto chvíli, v 10 hodin dopoledne 6. října 1924, bych chtěl vědět, co dělal můj přítel dne 11. ledna 1924 ve dvě hodiny odpoledne. Subjekt z mých esplan zachytí podobu přítele. Nyní ho vedu od současného okamžiku, od 10 hodin, vždy po jednom měsíci přesně podle kalendáře zpět, prožívám s ním každý měsíc, přihlížeje k tomu, měl-li 30 nebo 31 dnů. Poslední měsíc postupuji zpětně po jednotlivých dnech, až dojdu k 11. lednu na 10. hodinu. Pracující subjekt zůstane u každého dne duševně stát na 10. hodině, kterou jsme začali. Od 10. hodiny 11. ledna postupuji zase dopředu, až se dostanu na 2. hodinu odpolední, jak jsem si přál. Subjekt nyní už sám dovede navázat, postupovat a číst ve fluidu protonace. Věrně, takřka samo se mu všechno

vybavuje, vidí, co dělal přítel v tu hodinu, že si to nic nezadá se skutečností. Zachycuje i jeho myšlenky zhuštěné fluidově v protonaci, vše prožité má zaznamenáno v knize života (fluidu protonace), i určitou dobu a místo, kde se děj stal.

Při podobném výkonu bývá subjekt často stržen dějem, a je-li v něm zúčastněno více osob, mluví za všechny jejich hlasy a dialekty. Vypadá to, jako by ho najednou třeba 18 osob použilo jako nástroj. Je velice zajímavé pozorovat, s jakou rychlostí reprodukuje, dojde-li např. k hádce.

Má-li se navázat na určitý děj, musí se jít se subjektem na místo činu. Dobrý subjekt jde na místo pěšky, vlakem, autem, všechno prodělává právě tak, jak to prodělal např. sám viník (šlo-li o trestný čin). Aby se výkon zdařil, nesmí být přítomen žádný zvědavec, neboť by snadno mohl subjekta uvést svou myšlenkou na nesprávnou cestu, a tak by nás klamal. Může být přítomen svědek znalý těchto jevů. A ještě udělá dobře, když se o pokus nebude zajímat a bude se zabývat nějakou lhostejnou povrchní myšlenkou.

(400) Lodní lékař dr. Šípek, který často přivážel své pacienty k prohlídkám u subjekta K., mi vyprávěl, že operoval dámu C. Večer pak zasedl ve své lodní kabině k psacímu stolu. Najednou měl dojem, že někdo vstoupil do místnosti, cítil jakési zavanuti a zřejmou přítomnost nějaké bytosti. Jasně slyšel, jak usedla do křesla proti stolu, ač nikoho neviděl. Aby potlačil své rozrušení a mohl vyřizovat korespondenci, musel se silně ovládat a namlouvat si, že to jsou pouhé halucinace z přepracování. Druhý den se šel podívat na svou pacientku, která k jeho údivu řekla: „Nehněváte se, že jsem vás včera večer vyrušovala při vstupu do vaší kabiny a pozorovala vás přímo z křesla při práci?“

Lékař věnoval záchraně života paní C. veškerou péči. Tuto snahu vycítilo hlavně při operaci její podvědomé JÁ a z vděčnosti vznikl vztah k lékařově osobě. V polosnění, kdy mnohdy vědomí přisluhuje podvědomé činnosti, dalo toto JÁ účinně znát svou přítomnost za pomoci uvolněného oduší a částečného uvolnění substance těla, neviditelně, ale slyšitelně v místnosti lékaře. Uplatnila se tu jasnovidnost za pomoci zářivých elementů těla nemocné.

Člověk je trojrozměrný, má délku (hloubku), šířku a výšku. Při prostorovém uvolnění je už útvarem čtyřrozměrným, neboť původní trojrozměrný útvar zůstal a přistoupil rozměr čtvrtý, rozpjatost fluidového oduší. Při tomto stavu se aktivita duše projevuje současně v útvaru trojrozměrném i čtyřrozměrném.

50. SAMOVOLNÁ JASNOVIDNOST

(401) Jasnovidnost, o které jsem dosud psal, je uměle vyvolaný jev. Nyní se zmíním o jasnovidnosti, která se projevuje samovolně. Osoby, které se mohou tímto darem pochlubit, jsou nemagnetičtí citlivci, a dobrá třetina z nich trpí samovolným uvolňováním fluidu oduší, což je chorobný stav.

Z následujícího příkladu čtenář pozná, co to samovolná jasnovidnost je.

Kdysi v roce 1911 jsem šel se svým tehdejším subjektem slečnou Josífkovou a jejím otcem časně ráno na houby. Slečna měla brzy půl tašky nasbíraných hub a my stále nic, ač jsme pilně hledali. Rozumovali jsme navzájem, čím to je, že slečna nalézá tolik hub. Řekla, že ji to už tak napadne a jde na místo, kde houby jsou. Po chvíli se zastavila a povídá: „Já vám řeknu, že tamhle (ukazuje rukou) pod tím smrčkem je pod mechem do kruhu 15 hříbků.“ Smáli jsme se tomu a její otec řekl: „To jsem zvědav, jestli to je pravda!“ Šli jsme k označenému stromu, viděli jsme mech, ale hříbky nikoli. Rozhrnuli jsme opatrně mech a našim očím se objevily krásné bílé hříbky, sestavené do kruhu. Počítali jsme, a bylo jich opravdu 15.

Jak si máme tento jev vysvětlit? Slečna je nemagnetická, životní magnetizmus jí kolem těla vůbec nevyzařuje, neuzavírá tělo kolem, drží se pouze ve vlastní hmotě těla. Oduší, které vyzařuje bez výjimky každému kolem těla, je u slečny úplně volné, tj. není uzavřené ochranným pláštěm magnetického fluida. (U osob magnetických, jež rády pojídají maso, vidí dobrý citlivec obě fluida. Oduší se kupí těsně kolem těla v barvě bělavé, s jemným nádechem do modra. Kde přestává jeho vrstva, nastává přechod barvy do modrofialova nebo do červena, to je již fluidum magnetické. Osoby, které se živí přirozenou, dosti prostou stravou a přibírají k ní ještě stravu nevařenou, mají obě fluida jedné barvy, takže subjekt je oba těžko rozeznává.)

Slečna ráda chodila na houby a vždycky jich mnoho přinesla. Při náruživém hledání upadla do stavu, v němž se u ní probouzela podvědomá činnost, která prostorově uvolňovala oduší a vybíjela ho před sebe, takže poznávala houby podle zářící energie, jež z nich unikala. Nebylo to chorobné samovolné uvolňování oduší, nýbrž jiná příčina, totiž touha, vůle nalézt. Protože slečna, nyní už paní, není magneticky uzavřena, nýbrž je v oduší volná, provádím s ní dodnes cenné telepatické pokusy.

(402) Uvedu jiné příklady. Přítel Kubeček šel po ulici. Najednou ho napadlo, že najde dvě stříbrné koruny, které leží vedle sebe na silnici. Šel ještě asi 100 kroků a skutečně je nalezl. Přítel Dudek ráno při mytí viděl u borovice, kolem

níž často chodíval, šest desetihaléřů. Řekl to své rodině. Všichni se mu vysmáli. Zašel pak k onomu místu a opravdu je tam našel. **Tyto dva jevy spadají už do chorobného stavu samovolného uvolňování oduší.** Uvedu ještě jiné příklady stejného druhu.

(403) Přítel H. si mi stěžoval, že už celý týden několikrát denně vidí vedle sebe nějakou cizí ženu, a podrobněji popsal. Za týden jel jako člen dechové kapely do Vratislavi (tehdy v pruském Slezsku) a tam v hotelu poznal v pokojské ženu, která se mu zjevovala. H. věděl už týden předem, že do Vratislavi pojede. Celá starost s cestou spojená mu přešla do jeho esplan, jež pak silným zářením dráždila podvědomé duševní JÁ, které již samo uvolnilo oduší směrem do Vratislavi, až do hotelu, v němž se koncert měl konat. Zmíněná žena byla silně magnetická a její magnetická energie podráždila jeho oduší tak, že přijalo její podobu a celý její zjev.

(404) Můj velmi dobrý známý H. z Olešnice je dobrým střelcem a náruživým lovcem. Jedné noci se probudil ze sna, v němž jasně viděl zaběhlou srnu pást se na trávě v lesíku pana Š. Ke čtvrté hodině ráno se probudil. Sen působil tak živě, že v pevné víře svého vidění sehnal čtyři sousedy a také honce, jež všechny ubezpečoval o tom, že srna v těch místech je, a velel jim, jak mají lesík obstoupit, aby jim kořist neunikla. Když při uspořádané leči přišli až k onomu místu, skutečně viděli pasoucí se srnu. Výstřel zničil svěží a volný život krásného tvora. Jak se však divili ostatní účastníci, když H. teprve nyní řekl, že je vyzval pouze na základě svého snu, což jim jeho žena dosvědčila.

(405) V prvních dnech měsíce května 1898 se námořníkovi L. stala tato příhoda: Cestujícími plně obsazená loď plula z Liverpoolu přes Atlantický oceán. Pátý den plavby měl dotyčný námořník (toho času kormidelník) od dvou hodin po půlnoci službu. Na velitelském můstku mu odcházející kormidelník popřál šťastnou plavbu. Když L. osaměl, pozoroval, že je temná noc, a s námahou rozeznával tmavé obrysy dvou hlídek, jedné na dolní palubě a druhé na stožáru. Sám námořník dále píše: „Začal jsem se zvolna procházet. Napadlo mě, jaká skořepina je vlastně naše loď, že jen silná železná deska odděluje stovky cestujících od strašného hrobu. Náhle mě pojal zvláštní pocit nevysvětlitelné úzkosti, který mě vylekal až do nejtajnějších hlubin duše. Jakási nepochopitelná hrůza mě mrazila po celém těle. Marně jsem se tomu vzpíral. Bylo mi tak, jako bych měl něco učinit, aniž jsem věděl co. Pojednou jsem zřetelně slyšel jakýsi tajemný hlas, abych zastavil plavbu. Ohlížím se napjatě na všechny strany, ale mimo mne na velitelském můstku nikdo nebyl. Všude pátrám, ale nenašel jsem nic zvláštního. Podlodník Thompson, který se náhle vedle mne objevil, mi hlásí, že je vše v pořádku. Ptám se, jaký rozkaz dal teď kapitán. Chtěl jsem mít jistotu, že Thompson nic neslyšel. »Kapitán? Rozkaz?«

dotazoval se mě zaraženě. »Kapitán je přece dole ve své kajutě.« »Cožpak jste teď neslyšel někoho říci, abych zastavil plavbu!?« »Nikoliv! Na mou věru, doopravdy ne!« - Po jeho odchodu jsem cítil, že bych se mě! sám sobě vysmát. Tu mě však opět přepadla nevyslovitelná úzkost a jakýsi naléhavý hlas mi znovu říkal, abych ustal v plavbě. Tajemná moc byla silnější než já. Táhlo mě to jaksi k telegrafu, který vede do strojovny, ale přece jsem chvíli váhal. Pomyslel jsem na zděšení, které tím způsobím, na kapitánův hněv, až se vzbudí a pozná, čeho jsem se bez jeho svolení odvážil. A přece v nejbližším okamžiku pomocí telegrafu velím: »Poloviční rychlost!« Sleduji, jak se pohyby strojů zvolňují. Ale stále znatelněji se dral k vědomí nutkavý hlas: »Zastav! Zastavit plavbu!« A bez dalšího váhání jsem telegrafoval dolů: »Zastavit!« Stroje skoro okamžitě zastavily, a byly slyšet hlasy podivu ostatních strážících námořníků. Všichni se hrnuli na palubu a rozezlený kapitán přiběhl ke mně. Ještě než ke mně doběhl, pojala mě neodolatelná síla znovu, a téměř beze smyslů jsem telegrafoval rozkaz: »Plnou parou zpět!« »Pro Boha živého, co se stalo?!« slyšel jsem hlas rozčíleného kapitána vedle sebe. Mezitím už náš mocný kolos uháněl zpět. A ještě než jsem mohl kapitánovi odpovědět, bylo slyšet strašlivý, hrůzou celé tělo pronikající výkřik z lanoví: »Ledovec pluje přímo proti nám!« Bezprostředně potom následoval slabý náraz a otřes celé lodi. Loď se lehce otřela o ledovou horu. Byl to neobyčejný velikán. Běda nám, kdybychom se s ním srazili plnou parou, loď by se byla potopila.“

(406) **Tato uvedená fakta spadají do samovolného uvolňování oduší osob málo a nebo zcela nemagnetických.** U takových se oduší uvolňuje často i z nepatrné příčiny. U jednoho je důvodem náruživý lov, u druhého starost spojená s cestou, u třetího strach před nebezpečím na moři atd. U dotyčného kormidelníka, odpovědného za službu, přemýšlejícího o možném neštěstí, se probudilo podvědomé JÁ, které pak vymístilo oduší. Nastala rozšířená přítomnost duševního JÁ všude, kde bylo oduší. Prostřednictvím oduší vidí podvědomé JÁ proti sobě plout ledovec, který poznává z obrysu jeho vyzařujícího magnetizmu. Blížící se nebezpečí, úzkost, proráží a prodírá se k vědomí. Nepomáhá k potlačování strachu, nastává vyrovnání podvědomé činnosti s vědomou, rozštěpení vůle. Podvědomé JÁ převládá, podmaňuje si hybné nervy - pak už samo rozkazuje. V tomto případě ovšem není vyloučeno, že Bůh zasáhl a použil přirozené prostředky k záchraně.

Skryté dary, o kterých mluvíme, rozdává Bůh jednotlivcům podle své nejsvětější vůle.

(407) Můj přítel Dvořáček, zdejší obchodník, mi vyprávěl, že jako kluk měl doma na starosti každý večer zavírat kůlny.

Bylo to jednou v zimě. Sněhu bylo skoro po kolena. Šel opět zamykat kůlny. Klíče měl na prstě a točil jimi. Z rozpustilosti udělal sněhovou kouli a hodil ji daleko dopředu. Ustrašeně však zjistil, že s koulí odletěly i klíče. Úzkostlivě je hledal, ale marně. Ze strachu před otcovým výpraskem šel do dosud neuzamčené kůlny, tam klekl na kolena a úpěnlivě se modlil a prosil anděla strážného o nalezení klíčů. Sotva se pomodlil, přišlo mu pohlédnout na zem, a ke svému překvapení spatřil, že klíče leží na zemi před ním, ač v kůlně předtím nikdo nebyl. Po čase zase ztratil klíč. V dětinské důvěře si řekl: „Pomodlím se a zase ho budu mít.“ Učinil tak, a skutečně, klíč mu ležel u nohou. Jak to máme vysvětlit? Pomocí citlivce jsem zjistil, že D. je velice magnetický a jeho magnetizmus lpí v jeho bytě nahromaděný na předmětech. Působením dětinské náboženské víry se probudilo jeho podvědomí a za týchž zákonů jako při telekinezi (přemístění předmětů) provedlo fyzický děj na dálku. Není vyloučeno, že anděl strážný použil z dispozice prosebníka jeho přirozené schopnosti k přenesení klíčů.

(408) „Echo Warszawske“ uveřejnilo začátkem roku 1924 zajímavou událost, která se stala v Čenstochové. Do rady tamní židovské obce přišel hrobník místního katolického hřbitova a tvrdil, že už několikrát se mu zjevil ve snu jakýsi voják a sdělil mu, že je původem žid, a jeho mrtvola nepatří na katolický, nýbrž na židovský hřbitov. Za několik dní přišla do téže rady stará židovka odkudsi z čenstochovského okolí a prohlašovala, že marně pátrá po svém před lety oženeném a nezvěstném synovi. Vyprávěla také, že se jí syn zjevil v poslední době několikrát ve snu a oznámil jí, že byl nesprávně pohřben na katolickém hřbitově v Čenstochové. Na naléhání židovské rady byla věc vyšetřena a skutečně se přišlo na to, že ve vojenské nemocnici v Čenstochové před několika lety zemřel neznámý voják, který měl u sebe jen průkazku na jméno Mauricia Kapusty. Byl to skutečně hledaný izraelita, pochovaný na katolickém hřbitově. Z toho důvodu vojenské úřady nařídily, aby byla mrtvola exhumována. Tělesné pozůstatky Kapustový byly po úřední prohlídce znovu pohřbeny, tentokráte na hřbitově židovském.

Většinou se mělo za to, že se hrobníkovi i židovce zjevil samotný zemřelý - duch vojína. To je ovšem nesmysl. Víme, že na katolických hřbitovech je pochováno více členů židovského národa, a přece nechtějí, aby byli přeloženi na židovský hřbitov. Židovka, matka vojínova, byla žena citlivá a nemagnetická. Marně po svém synovi pátrala. Stálou starostí o syna se silně rozzářila esplana v jejím vrchním podvědomí a kmitáním jí nedala klidu ani spánku. Její duše v podvědomé činnosti ve vlastním spánku vinou ozářených esplan byla donucena syna hledat. Muselo následovat prostorové uvolnění oduší a hledání syna. Duše matky našla kosti z kostí svého těla podle jejich vyzařování, a v nich

poznala svého syna. Z psychoanalytické metody vím, s jakým mohutným aparátem symbolů a představ pracuje podvědomí. Duše matky, jsouc uvolněna ve hmotě svého oduší, při vycítění kostry svého syna zahalila se v jeho někdejší podobu vojína, kterou přijala z knihy života - protonace - anebo abstrahovala, sňala z vlastních esplan. Telepatickou cestou oživila protosplana hrobníka dotyčného hřbitova, z nichž pak se už zjev dostal skrze esplana na práh hrobníkova podvědomí.

U matky se zjev vtisknutý do esplan také probral k vědomí, což se děje nejčastěji k ránu, při slabém spánku.

(409) Začátkem ledna 1924 jsem přišel pozdě v noci utrmácen domů. Věděl jsem, že nastávající den budu muset zase bdít přes půlnoc. Uléhal jsem proto s chutí na lůžko, abych se alespoň částečně posilnil spánkem. Když jsem usínal, probudila mě naše 14měsíční dcerka hlasitým pláčem a žena ji nemohla utišit. Dlouho jsem byl trpělivý a čekal jsem, že se uklidní. Dítě však už nejen plakalo, ale přímo zlostně křičelo. To jsem už začal být v duši zlý a po chvíli jsem vyzval ženu, aby dcerku trochu pleskla. Avšak marně jsem čekal na klid. Věděl jsem, že je po spaní, prodělával jsem v duši boj a sám jsem ji chtěl potrestat. Toto mé zlé duševní napětí trvalo asi hodinu. Pak jsem přece jen trochu usnul. Ráno kolem sedmé jsem šel za jistým účelem na náměstí a v pěti minutách jsem se vracel středem ulice v dosti dobré náladě. Mimo mne na ulici nikdo nebyl. Vtom jsem spatřil jít proti sobě po pravém chodníku nějakou v loktuši zahalenou ženu. Právě, když jsme se měli minout, žena ke mně s vytřeštěným pohledem přiskočila a pravila: „Vy nebuďte večer na dítě tak zlý! Mnoho jsem kvůli vám dnes zkoušela.“ Než jsem se vzpamatoval, žena ode mne odešla. Věc pro mne byla velkým překvapením. Přemýšlel jsem o tom. Můj noční boj byl přece čistě duševní. Mimo mou ženu nikdo o ničem nevěděl a ta ještě ležela, takže nemohla nikomu nic říci. Díval jsem se na neznámou a začal jsem ji sledovat, abych alespoň věděl, odkud je. Vyšel jsem za ženou z města a šel jsem za ní půl hodiny zasněženou krajinou. Žena šla rychle, byla daleko přede mnou. Věděl jsem, že ji už nedostihnu, zůstal jsem stát a jen jsem se za ní díval. Šla směrem k Úpici.

(410) Tento jev spadá do chorobného samovolného unikání oduší. Duše ženy rozšířila své schopnosti do prostoru tak daleko, kam bylo oduší uvolněno. Bylo to patrně přes naše obydlí. Její duše narazila na mé duševní výboje, přitáhl jsem ji na sebe, takže musela trpět se mnou, nebo z mé zlé vůle, dokud jsem neusnul. Podvědomé JÁ té ženy si mě zapamatovalo a vyčetlo v mých esplanech, že ráno k sedmé půjdu na náměstí, což jsem z jisté příčiny byl nucen učinit. Přijaté dojmy nedaly jejímu podvědomí pokoj, musela se na mně v podvědomém stavu vybít (jako citlivec, jemuž jsme dali polohypnotickou

sugesci). Žena musela vstát v tu chvíli, kdy jsem já únavou usínal a jí ulevil a uvolnil v mukách, jež jsem jí způsobil. Podle toho, co z mých esplan vyčetla, musela být na místě k sedmé hodině. Mohla si být i částečně vědoma, že se ubírá k někomu, koho už někde viděla. Snad se i bránila tajemné síle, ale puzena neviditelnou mocí musela jít. Je také možné, že si vůbec nebyla vědoma, co všechno dělá, podobně jako nic nevědí náměsíční.

(411) Jednou v roce 1943 jsem se v noci na sobotu ke třetí hodině probudil z těžkého živého snu. V něm jsem viděl v tmavé místnosti bědující ženu, která v pláči naříkala, že už pro ni není na světě místo, jestliže jí nepomohu. Ukazovala mi vedle sebe rakev, u které ležel asi šestiměsíční zárodek dítěte. Žena tvrdila, že je vražednicí toho plodu a jedině moje pomoc ji zachrání. Více jsem ve snu nezachytil.

Při ranní procházce mě před domem oslovil neznámý muž prosbou, abych přijal jeho ženu, která je už tři čtvrtě roku pomatená. Odmítl jsem, ale muž tvrdil, že žena je tichá a mírná, ale nechce s nimi vůbec mluvit, ukazuje jen na můj spis, který četla, a žádá jít ke mně. Vážili dalekou cestu a žena tvrdí, že jí k uzdravení stačí dvě slova, která na ni promluvím. Souhlasil jsem.

Ženě bylo asi 28 let, byla bledá, se stopami velkého utrpení v obličeji. Chvíli se na mne dívala a upjatě mě pozorovala, a pak začala k údivu svého muže mluvit o tom, že v sobě zabila plod dítěte, že je vražedkyní a nemůže nadále žít mezi lidmi. Ptal jsem se, má-li už děti. „Mám dvě," odvětila. „A proč jste se třetího zbavovala?" „Chtěla jsem mít dítě, ale přišla ke mně přítelkyně a domlouvala mi, že je válka a veliké těžkosti s výživou, ošacením a výchovou dítěte, takže každá žena, jmenovala jich asi jedenáct, se raději plodu zbaví a dětem se vyhne. Říkala mi (ona přítelkyně), že mě dovede na místo, kde sama před nedávném byla. »A pojď ještě dnes se mnou, ihned,« lákala mě, takže jsem vlastně ani nevěděla, co se se mnou děje. Jednala jsem v jakémsi polosnu, ze kterého jsem se probrala s vědomím, že už nebudu mít dítě. V té chvíli jsem si uvědomila celou hrůzu svého činu. Od té doby své dítě stále volám, obviňuji se a v myšlenkách mučím, nenávidím sebe i lidi a nemluvím s nimi, protože jsem se měla bránit, a ne ji poslechnout."

(412) Uvažoval jsem, že žena v mém nočním snu žádala dvě slova, která ji měla uzdravit. „Máte s sebou můj spis. Rozumíte mu a četla jste ho dobře?" „Ano," odpověděla mi nemocná. „Patříte," vysvětloval jsem jí, „do druhu nemagnetických osob, jste citlivec, kdežto vaše přítelkyně je naopak magnetická, a svým vlivem a vůlí vám vsugerovala, abyste se zbavila plodu dítěte: tudíž vrahem je vaše přítelkyně a bába, která vám pomohla, vy jste

nevinná!“ „Ano? Opravdu?“ odpovídala radostně žena. „Vždyť je to pravda, já jsem chtěla mít dítě, já nejsem už vrahem - jsem nevinná!“

V následujících chvílích se výraz jejího obličeje stále více rozjasňoval a vracel se jí zájem o život kolem ní, takže se ptala po svém muži, kterého dříve jako by ani vedle sebe neviděla, a opakovala mu radostně znovu a znovu, že už není vrahem, ale zdravou ženou, že se těší na své děti doma, na společnou práci v hospodářství a nový manželský život. Propustil jsem oba manžele s opakováním sugesce, že žena není vrahem a že se bude těšit na své příští dítě.

Tento případ uvádím jako výstražnou ukázku, jak lehko zranitelná je jemná a citlivá lidská duše, nenávidějící zlo a lidi, kteří jsou jeho příčinou... Jak její duše, která ustoupila ze svého vědomého JÁ do podvědomí, hledala sama cestu k telepatickému dorozumění se mnou v živém snu v době mého přirozeného spánku, tedy když i moje duše ustoupila ve svém JÁ do podvědomého dění. Jak svěřením se, vyzpovídáním z viny druhému člověku se duši ulehčuje, a dokonce dochází k uzdravení, volíme-li vhodnou sugesci pro přesvědčení o nevině. Zmíněná žena i jako citlivec by se byla ubránila svodům své přítelkyně, kdyby měla náboženskou výchovou vypěstovaná esplana, která by přišla včas na pomoc varováním.

(413) Paní Bratová z R. se mnoho radila s lékaři o své chorobě prsů, aby rozpoznali, spěje-li nemoc k rakovině, nebo ne. Porady byly bez výsledků, neboť každý z nich ji odkazoval na pozdější dobu, až co se z toho vyvine. Z velkého strachu, aby to nebyla rakovina, nemohla paní často usnout. Jedné noci se jí živě zdálo, aby se svou chorobou šla ke mně za účelem rozpoznání pomocí subjekta. Ve snu mě viděla a poznala, ač mě vědomě nikdy neviděla (ani o mně neslyšela). Ráno vyprávěla svůj sen. Přitom se dověděla, že už nikoho nepřijímám. Rozhodla se tedy, že ke mně na prohlídku nepůjde. Přesto se týž sen opakoval, a to daleko živěji, byla vybízena, aby přece šla, že ji přijmu. Téže noci jsem měl sen i já o mladší paní, jak vyšetřuji její prsy sám i se subjektem. Sen jsem vyprávěl svým dělníkům v dílně. Ač to byl sen zvláštní, nevěřil jsem mu. Ve 4 hodiny odpoledne přišel do dílny vzkaz, abych šel do svého bytu. Když jsem otevřel dveře, poznal jsem ženu, kterou jsem viděl ve snu. Prosila mě, abych jí vyšetřil prsy. Maje na mysli svůj sen, neodmítl jsem ji, ale nic pozitivního jsem nemohl zjistit. Poslal jsem tedy pro subjekta K., a ten konstatoval tmavá neozářená místa, v nichž poznává začátky rakoviny. Řekl, aby se léčila, že se uzdraví. Potom mi paní vyprávěla své sny o mně, jak jsem je už uvedl. Já zase před přítelem Horákem jsem vyprávěl jí svůj sen o ní. Delší chorobou ztrácí svůj životní magnetizmus skoro každý. Nejprve slábne, až

docela zmizí ochranný magnetický obal, jenž uzavírá oduší. Naše vzájemné sny si tak dovede už každý vysvětlit.

(414) V září 1924, asi 14 dní před velkým zemětřesením v Japonsku, si mi stěžovalo sedm mých nemagnetických citlivců, že jim je jaksi úzko, že mají z něčeho veliký strach. Dva z nich si to vysvětlovali tak, že se prý se mnou něco hrozného stane. Celou věc jsem jim vysvětlil tím, že některý z nich přijal cizí špatné dojmy a ostatní citlivce s sebou telepaticky strhl, neboť byli často v mé přítomnosti uspáni. Pak přišla japonská katastrofa, a ze subjektů jako když to spadne. Jejich citlivé oduší bylo drážděno výboji zemského magnetizmu, vzniklého chemickým pochodem v sopečných oblastech. Takové přírodní změny vycítí jen vyspělí subjekti s probuzeným podvědomím. U lidí, kteří se zabývají duševními jevy, se často probouzejí v nich dřímající síly, stávají se citlivými dobrými telepaty a také se prostorově uvolňují v oduší. Někdy je nutné hledat příčinu předtuchy v esplanech.

(415) Jel jsem kdysi s panem K. a svým bratrem do Dvora Králové. Cestou z nádraží jsme se setkali s mým přítelem Vaňurou, jenž je rozený magnetizér. Podávaje nám ruku, řekl: „Jdu vám naproti, neboť jsem věděl, že přijedete.“ K našemu údivu vysvětloval, jak ho to nutilo jít na nádraží, že se tam se mnou setká. O naší cestě nemohl nic vědět, neboť jsme se náhle rozhodli jet se podívat na labskou přehradu v Těšnově u Dvora Králové. Tento jev je možné vysvětlit i telepatickým vycítěním.

(416) Náš divadelní spolek vystavěl nové divadlo. Opakovali jsme „Noc na Karlštejně“. Poslední noc se mi živě zdálo, že je v sále asi 100 lidí:

Napadlo mě podívat se na mechanizmus opony, která se odprostředka rozhrnuje do stran. Viděl jsem, že některé kladkové závěsy jsou vyšinuté z drátěného lana. Šel jsem a rozhrnul oponu, pak opět shrnoval, ale v půli cesty zůstala stát. Vedle jsem viděl postaveny dva velké žebříky, jichž bylo při opravě opony použito. Po tomto snu jsem se probudil a vyprávěl ho své rodině. Během dne jsem na něj zapomněl. Večer se mělo hrát, byl jsem v divadle asi půl hodiny před začátkem hry. Díval jsem se po sále a viděl jsem, že je tam asi 100 lidí, viděl jsem týž obraz, který jsem už někde viděl, totéž umístění osob na sedadlech. Vzpomněl jsem si na svůj sen. Podíval jsem se na oponu a běžel na jeviště, zkoušel jsem rozhrnout oponu. Šlo to. Když jsem ji však zavíral, zůstala pootevřená. Některé závěsy byly vyvléknuté. Poslal jsem pro zámečníka. Než jsem se vrátil, jiní přítomní pomocníci už postavili dva žebříky. Vše proběhlo, jak jsem to předem viděl ve snu. Sen nás zachránil od nepříjemnosti, která by se nám na konci prvního jednání stala při zavírání opony. Tato předtucha nastala uvolněním mého oduší. Stavbu divadla jsem měl totiž na starosti, a tak

mi šlo o to, aby bylo všechno v nejlepším pořádku. Stále jsem byl myšlenkami více v divadle než doma. Navíc šlo o mé teprve druhé veřejné vystoupení. Vinou stálého kmitání esplan si můj duch nedal pokoj ani v noci. V esplanech totiž vězela celá starost o divadlo. Podvědomé JÁ bylo takřka donuceno uvolnit se prostřednictvím oduší do divadelního sálu. Tam poznalo, že mechanika opony není v pořádku. Zároveň podvědomé JÁ, které vládne mohutným aparátem duševních schopností, mohlo lehce vycítit, kdo z publika bude už o půl osmé v sále a kde bude sedět. Že se žebříky musí postavit, se rozumí samo sebou.

(417) Mnoho osob mi při žádosti o radu vyprávělo, že při bdění nebo ve spánku vidí živě sama sebe a děsí se toho. Zde duševní JÁ přešlo do uvolněného oduší, takže pak snadno mohlo vidět své tělo.

Podobných zajímavých případů se mi stalo více. Když jsem přemýšlel o těchto cizích i vlastních úkazech, které se někdy za jistých podmínek bdění i spánku objevují, věřil jsem, že je možné něco takového vyvolat i uměle. Mohu-li vědomě telepaticky působit na známou osobu při jejím spánku (a silou své vůle na její protosplana a vsugerovat jí sny), věřím, že je možné i ve vlastním přirozeném spánku se duševně odpoutat na každou vzdálenost a pro své účely použít třeba i neznámých osob. Pokus jsem provedl takto:

(418) Do své sochařské dílny jsem přinesl dotazy osmi jednotlivců ze Slovenska, kteří se ptali, zda jim mohu to nebo ono zhotovit. Vyzval jsem své dělníky, aby si z oněch osmi pisatelů vybrali jednoho, kterého donutím na dálku svou vůlí, aby učinil určitou objednávku. Dělníci si tedy jednoho vybrali. Když jsem šel večer spát, poručil jsem v úplném klidu a dobré víře sám sobě: „K ránu ve 4 hodiny uvolní podvědomé JÁ mé oduší směrem na Slovensko, kde vyhledá zvolené město a tam najde N., který mi psal. V jeho vlastním spánku mu vsugeruje živou představu, že musí poslat objednávku. Po probuzení na mne bude stále myslet a nebude mít dříve pokoj a klid, dokud ode mne věc, na kterou se dotazoval, neobjedná.“

Tuto autosugestivní myšlenku, která se utvořila v mých esplanech, jsem musel několikrát v živé víře podepřít, vůlí více zesílit a oživit. Dále jsem si musel vsugerovat, že budu ve svém oduší odpoután jen 10 minut. Kdybych to byl pominul, škodilo by mi to na zdraví a mohla by vzniknout i choroba samovolného unikání oduší. Čtvrtý den poté přišla objednávka, a to ta, kterou si v dílně moji dělníci vybrali. Na mé přání zvolili další osobu. Učinil jsem podobně. Objednávka přišla už třetí den. Tak jsem to provedl pětkrát za sebou s plným zdarem.

(419) Za nějaký čas potom jsem měl přijít u jisté firmy o obnos 3000 korun. Firma učinila úpadek při pasivech 30 milionů korun. Byl jsem posledním věřitelem a bylo vůbec nesmyslem peníze soudně vymáhat. Použil jsem tedy své podvědomé činnosti. Ve vlastním spánku jsem se ve 14 dnech třikrát za tímto účelem odpoutal. Peníze jsem do haléře obdržel, ač mě každý ujišťoval, že je všechno ztraceno.

Se zdarem jsem provedl mnoho jiných pokusů, ale není možné, abych všechno vypsal.

(420) Nikdo si nemysli, že se něco podobného podaří každému. Je nutné mít předem vypěstovanou pevnou vůli, živou představu, a hlavně věřit, věřit skálopevně. Nikdy se nesmí vmísit myšlenka možného neúspěchu, nebo se nic nezdaří. Podotýkám, že jsem na sobě pozoroval vysílení. Je tedy možné použít tento způsob jen v nejkrajnější potřebě, a to jen k dobru.

Mnozí si snad budou myslet, že touto cestou seženu hojnost nejlepší práce. **Nikoliv!** Nedělám to. Šlo jen o vědecký pokus. Děje se tu totiž znásilňování svobodné vůle člověka - **a to je hřích!**

Osoby, které se uvolňují skrze oduší prostorově, mohou škodit zvířatům. Tito lidé si však nejsou vědomi, v čem vlastně jejich schopnost a um spočívají.

Chceme-li se přesvědčit, je-li fluidové spojení mezi zvířetem a osobou, kterou máme v podezření, vezměme špendlík a píchejme jím zvíře. Na viníkovi pak pozorujeme bolestivé cukání a velký neklid. Nebo nalejme mléko onoho zvířete do hrnečku, vhoďme do něho špendlíky a dejme to vařit s myšlenkou, že při varu to osoba, která škodí, pocítí pícháním - existuje zde totiž fluidové spojení.

Zdá se směšné něčemu podobnému věřit, a přece tomu tak je. Stejného výsledku lze docílit i uměle pomocí subjekta, z rozkazu hypnologa s posthypnotickou sugescí v tom smyslu, že subjekt zůstane po probuzení nadále se zvířetem spojen skrze oduší, aby mu škodil.

Nemysleme si, že se touto cestou (odpoutáním duše prostřednictvím oduší) každá věc musí zdařit. Je-li dotyčný člověk, na nějž takto působíme, silné vůle a dovede-li se cizím dojmům vzepřít, pak v několika dnech potlačí cizí nově utvořená esplana se všemi dojmy. Je-li však slaboch, přijme je za vlastní.

(421) Rozumí se samo sebou, že těchto skrytých darů lze zneužít i pro zlo, ke škodě bližního, což rozhodně zavrhuji a hned podotýkám: **kdo by těchto darů zneužil ke zlému v tom smyslu**, že by citlivce buď přímou sugescí, nebo telepatickou cestou zneužil k vraždě, krádeži, k vyvolání duševních chorob, ke smilstvu apod., musí se obávat, že jemu samotnému se tyto činy v příhodné době zpětně vymstí. **Nic se neztrácí!** Taková zločinná myšlenka, vyslaná silou vůle, se nejprve vtiskne do vlastních esplan pachatele, zhmotní se. Chce-li, aby

plánovitě působila, musí ji co nejvíce silou své vůle oživovat a dráždit. Tím se vlastní esplana neobyčejně rozzáří. Ač kmitají stále, nátlakem vůle nyní nastane silnější kmitání, chvění esplanových silotonových částeček se současnými přímočarými výboji vytrysklých vln myšlenkového fluida do prostoru, čímž se myšlenky přenášejí. Jejich směr lze vůlí řídit. Jinak je jejich směr bludný (viz část „Protosplana“). Taková ve vlastních esplanech silně vtisknutá myšlenka, která druhého strhuje k činu, neumírá, ale žije, a právě v době vysílení šedé kůry mozkové, kdy vzápětí následuje zeslabení vůle, otravuje a mučí duši a vyrušuje ji z klidu. Zesláblé JÁ se nemůže vzepřít, až konečně je strženo onou zločinnou myšlenkou, kterou samo původně stvořilo, stává se její obětí, a člověk vykoná na sobě týž zločin, který dříve určil pro jiného.

51. HADAČI, PROROCI, VYKLADAČI

(422) V této kapitole se chci zmínit o vykladačích a prorocích, kteří používají karet, ruky apod., aby dosáhli telepatického spojení duší navzájem. Zkoumal jsem tyto osoby a poznal jsem, že jsou nejlepšími subjekty. Protože nejsou magnetičtí, je jejich oduší obnaženo, jsou citliví. Jejich oduší je volné, magnetizmem neuzavřené, a mohou tudíž úryvkovitě a někdy i souvisle dobře vycítit z cizích esplan silnější děje. Přímočaré výboje silotonů ze silněji rozzářených esplan člověka, jenž si dává hádat, dráždí při výkonu citlivý oduševnělý obal oduší vykladače. Je tu působení jedné duše na druhou, myšlenky a city se projevují a přenášejí vyzařováním čili emocí. Protože oduší prostupuje celé tělo, dostanou se vjemy z esplan do šedé mozkové kůry. Tito proroci si při hádání z ruky většinou nejsou vědomi, co se kolem nich děje. Upadají totiž postupně do 1.-3. stupně hypnózy, což znamená, že jejich duše výrazně ustupuje do podvědomé činnosti šedé kůry mozkové. V těchto stupních spánku, hlavně v posledních, je už možné se dostatečně dostat do spojení s protosplany malého mozku a s esplany vrchního podvědomí. Upadne-li prorok do tohoto stavu, ve kterém je vědomí silně oslabeno (ač není úplně zaniklé), nepozorujeme na něm nic, kromě toho, že málokdy ví, co se kolem něho děje. V některých případech neví vůbec nic. To už totiž upadá do 4. stupně spánku. Jeho výpovědi je možné brát ze 70-80 % za správné a pravdivé. Mnohokrát jsem pozoroval automatického subjekta slečnu F., inteligentní sedmnáctiletou dívku, která se při hádání z ruky dostávala k rozhraní 4. stupně hypnózy, čímž vstoupila do přímého spojení s protosplany a esplany vrchního podvědomí. Nevěděla nikdy naprosto nic z toho, co se dělo v době její extáze. 80 % jejích výpovědí bylo pravdivých.

(423) V tomto stavu se hadačovo mozkové ústředí stává jakýmsi mechanickým strojem, který je ovládán příslušnou činností výbojů zářivých esplan, dojmů zažitých dříve i nově se právě utvořivších, nikdy však těch, které se teprve tvoří. Prorok si je vědom toho, co říká, neboť je ve zvláštním stavu, kdy se podvědomí vyrovná vědomí. V tomto stavu si není vědom, že by tu mohlo existovat nějaké přenášení myšlenek, a přece tomu tak je. Světelné silotony toho, jenž si dává hádat, a je tedy nositelem různých vjemů a představ uložených v zářivých uzlech esplan, dráždí jak oduší, tak i protosplana malého mozku proroka či hadače, která se v tomto stavu probouzejí k větší činnosti, k přijímání vjemů. Odtud přecházejí vjemy na prázdná vrchní esplana, někdy i na spodní. Přejdou-li na spodní, je výpověď hadače nejasná, neboť tato esplana

nemají sílu rozčeřit šedou kůru. Vrchní esplana se přijetím dojmů rozzáří a svým kmitáním podráždí a rozčeří šedou kůru - u proroka nastává uvědomění. Že tomu tak je, přesvědčím tyto hadače přerušením telepatického spojení s druhou osobou tím, že budu magnetizovat celé jejich tělo, ale především hlavu v krajině malého mozku. Tak nanesu tolik magnetizmu, že prosytím jejich magnetickou přirozenost, až nastane úplné uzavření navenek, řekl bych jakoby magnetickým krunýřem, od něhož se odrážejí cizí výboje silotonových částic myšlenkového fluida, takže se stanou neschopnými prorokovat či hádat. Hadač ani subjekt nemohou číst z duševědomí, nýbrž jen ty taje, které žijí v esplanech.

Výpovědi hadačů nemohou být vždy správné, vyškolený prorok-citlivec uhádne správně nejvýše 80 %. Tyto výkony pro mne nemají cenu, neboť většina hadačů, domněle jasnovidných, tak činí pro zisk. Jejich podvědomí jsou v 1., málokdy ve 2. či 3. stupni spánku, kdy jejich telepatická a jasnovidná schopnost ještě neexistuje, takže zachycují některý úplně cizí vjem, z něhož odvodí nesmyslné děje.

(424) Dobrý hadač nám může vyjevit pouze věci minulé nebo ty, které zamýšlíme podniknout. Okamžité myšlenky, které se teprve tvoří, sdělit neumí, pouze ty, které již přešly na vrchní esplana. Z budoucna nám může sdělit jen velmi málo z tvořících se myšlenek a plánů, a to ještě nejasně, podle duševní vyspělosti jednotlivce. Příklad:

Víme, že tři čtvrtiny činnosti šedé kůry (neuronů) jsou vyhrazeny pro podvědomou činnost. V podvědomí se vyvíjí velké množství myšlenek, z nichž dovedeme vědomě zachytit sotva 10 %. Podle toho, jak namáháme své vědomí a chceme něčeho dosáhnout, povzbuzujeme k větší či menší činnosti podvědomí, které pak už samo tvoří geniální myšlenky, kombinace a představy dějů. To všechno se zvolna vtiskuje do prázdných esplan tak dlouho, až se vytvoří a dozraje skutečná myšlenka žádaného výsledku, která, už hotová, začne silněji kmitat, až konečně podráždí naši šedou substanci a dojde k uvědomění. V takovémto případě pak říkáme, že jsme náhodou přišli na nový objev, vynález apod. Nebyla to náhoda, ale delší rozumová činnost našeho podvědomí. Když se tedy ony myšlenky pomalu v esplanech rýsují, nastává již částečně jejich kmitání se slabými výboji silotonů. Jen tehdy nám je prorok může předčasně do budoucna zjevit, ale jen nejasně. Když už je myšlenka takřka hotová a připravená, aby z vrchních esplan přešla do šedé kůry, může nám ji prorok sdělit přesněji. Prorokování do budoucna je většinou záhadou a záleží na vlastní duševní vyspělosti každého, bude-li se chtít proroctvím řídit. **Takové proroctví může na lidi slabé vůle působit jako sugesce, a pak se řekne, že se to splnilo.** Často se stává, že tyto myšlenky, hadačem přijaté v jeho podvědomí telepatickou cestou, se úplně zvrátí v představu jinou, a pak

mluví nesmysly. Tehdy se jen fanatik nebo slaboch stává otrokem myšlenek, jež mu hadač namluví.

52. CITLIVCI A PROTONACE

(425) Ve světě kolem nás je mnoho věcí, o nichž nemáme ani tušení, protože naše smysly k jejich pozorování nedostačují. **Jakou omezenost ducha prozrazuje ten, kdo říká: „Nic není, leda to, co vidím. Co nevidím, to vůbec není!“**

Celý prostor vesmíru je vyplněn, prostoupen podivuhodnou, stále činnou látkou nejjemnější podstaty, protonaci. Protonační látka je něco nehmotného, neviditelného a neznámého. Protonace není prostorem, není ani hmotou v našem slova smyslu, ale přesto je předpokladem obou. Je to potenciální stav energie, „kosmické prostorové energie“, které lze přičíst všechno pro univerzální přijetí veškerého dění, která je vlastně ničím, a přesto je obsažena v celém prostoru a ve veškeré hmotě.

Univerzální vesmírná látka, která se nedá vypočítat a znázornit, je však přece nezbytná pro poznání a vybavení zašlých událostí vnímavými citlivci a je také neodmyslitelná pro božské úmysly. Je to skutečné bytí stálé přítomnosti.

Svou povahou, způsobilostí a vlastnostmi přijímá, vtiskuje a v sobě nepřetržitě chová, jaksi zaznamenává, všechny naše duševní projevy, činy a myšlenky, a to se všemi přidruženými okolnostmi, jakož i veškeré přírodní změny s podrobnými úkazy, děje a pokrok lidstva ve všech oborech, podoby všeho živého a mrtvého tak, jak se vše ve skutečnosti udalo.

Nic nezůstává ztraceno. Vše, i to, co hmota ve vývinu prodělala a lidstvo od vzniku a primitivizmu do dneška vykonalo, zůstává věrně a nesmazatelně zaznamenáno tak živě, jako když sledujeme současnost.

Takže zkráceně: vše, **co se udalo, je zaznamenáno**. Pro porozumění je ale nutné si uvědomit, že ve věčnosti není minulost ani budoucnost, jen přítomné trvání. Z toho vyplývá, že se činy, které se pro nás žijící udály v minulosti, jeví ve věčnosti jako přítomné.

Vývoj hmotných světů rostlin, živočichů, lidstva a každého jednotlivce je v protonaci v duchové podobě trvale realizován jasně a věrně tak, jak byl ve skutečnosti. **Je to skutečno někdejšího skutečna.**

(426) Tato velejemná vesmírná nejdokonalejší fluidová látka, tzv. protonace, má v metapsychické vědě významnou úlohu. Jen činnost podvědomého JÁ dovede v tomto fluidu číst. Až se lidstvu podaří ji pomocí citlivců dokonale ovládat, bude sloužit k odkrývání věcí nepoznaných a těch, které se dosavadními cestami nedají odkrýt. Není nadarmo v Písmu svatém psáno, že

nezůstane nic skryto, co nebylo zjeveno, při posledním soudu uvidí každý dobré i hříšné skutky své i jiných.

V tom právě má jasnozření do minulosti, psychometrie, svou příčinu - ve fluidu Protonace. Každý náš čin nebo projev zde zůstává nepřetržitě dále, v témž místě, čase a prostoru tak věrně, jak jsme ho ve skutečnosti prožili. Chci-li ho pomocí subjekta znovu vyvolat, musím ho uvést zpět na místo a čas, kde a kdy se čin ve skutečnosti stal. Citlivci v transu dovedou z protonace vyjmout, na sebe vzít a věrně reprodukovat individualitu osob dávno zemřelých. Čin, zvláště zlý, při kterém lidská vůle pracuje, se v témž místě, kde se stal, přímo dynamizuje a zhmotňuje. Jsou to místa vražd, zločinů, loupeží, sebevražd apod. Vezmete-li jemného citlivce do domu, kde byl spáchán nějaký zločin, ujišťuji vás, že nebude spát klidně, ač si to nebude umět vědomě vysvětlit. Jiný zase bude ve spánku třeštit, bude stržen dějem, bude ho vidět a prožívat. Taková místa mohu snadno pomocí dobrého citlivce zjistit.

(427) Mně dobře známé Školské sestry, které věděly, že studuji podobné jevy, mi pod zárukou své cti vyprávěly, co samy zažily. Měly přenocovat v jistém klášteře. Byl jim přidělen pokoj, který kromě nejnutnějších případů nebyl od jisté doby jako ložnice vůbec používán. Sestry ulehly. Mladší nemohla usnout, ač vždy spávala dobře. Starší byla jen v polospánku, také nemohla tvrdě usnout. Hodiny ubíhaly, ale u mladší ze sester se spánek nedostavoval. Pojednou byla vyrušena kroky. Srdce se jí rozbušilo, dostavila se úzkost. Pak viděla přicházet představenou, ale poznala, že to není ta, která je přijala. Neznámá představená vzala z regálu nějakou knihu a rozčileně v ní cosi hledala. Vzala druhou knihu a opět v ní převracela listy. Po chvíli odešla.

Ráno se matka představená ptala sester, jak se vyspaly. Odpověděly: „Tentokrát špatně, i když nevíme proč.“ Mladší sestra nechtěla říci, že by je snad sama představená rušila, neboť v noci se jí zdálo, že to byla jiná osoba. Představená řekla: „Snad jste něco neviděly?“ „Ano!“ řekla mladší. „Já jsem viděla, jak nějaká představená k nám večer přišla,“ a vyprávěla, jak se polekala. „To že jste viděla? Přiznám se, že jsem vás tam dala spát záměrně, abych se přesvědčila, zda uvidíte totéž, co mi už dříve jiné sestry vícekráte sdělovaly.“ A vyprávěla jim, že tam, kde spaly, bývala ložnice dřívější představené, která denně proklínala svůj život, nevěřila v řeholi a neplnila ji. Ovšem, sestry se vyděsily a vyjádřily se, že by tam už za žádnou cenu víckrát nespaly.

Mladší sestra zachytila patrně částečku života někdejší představené z protonace. Kdyby tam spala víckrát, byla by jistě zachytila víc. Sestry dostaly

poučení, že co zde na tomto světě činíme, ať dobré či zlé, zde také zůstane. Lidé v podobných případech říkají, že tam straší. Pro sestry to byla výstraha.

(428) Mladá paní K. si mi stěžovala, že pro velký strach nemůže v noci spát a pozoruje, jak se stává duševně nemocnou. Byla jinak zdravá, ale velice citlivá. Vzal jsem do jejího bytu subjekta a uspal jsem ho. Vedl jsem ho do minulého času. Náhle se rozrušil viděním mladého muže, jenž se tam oběsil. Viděl ho, jak se ve velkých duševních mukách připravoval k činu. Zjistil jsem, že to byl K., který tak učinil kvůli úpadku svého obchodu. Paní jsem sdělil, že zde dlí myšlenkový útvar zlého činu a radil jsem jí, aby se z bytu vystěhovala. Vysvětlil jsem jí, že při uvolňování oduší přijímá její citlivá přirozenost staré dojmy z protonace, nejvíce večer, kdy její vědomí ustupuje vládě podvědomí. Paní poslechla, a od té doby má úplný duševní klid.

(429) Jistá žena se provdala do vesnice R. do dřevěné chaloupky nedaleko dráhy. Po nějakém čase upadla do duševních útrap, a nutilo ji to, aby si vzala život. Dvakrát mě přišla prosit o pomoc, neboť jí radili, že prý ji v hypnotickém spánku oné myšlenky zbavím. Pátral jsem po příčině. Dokud žila paní u svých rodičů, byla zdravá, takže příčina musela vězet v novém bydlišti. Jinak se ve své rodině cítila úplně šťastná a nevěděla o ničem, co by mohlo být příčinou jejích potíží. Svými otázkami jsem nemohl nic zjistit. Dal jsem tedy její duševní stav vyšetřit citlivci K. Ten zjistil, že se paní prostorově uvolňuje oduší a že z protonace převzala sebevražedný čin. Uvolňování oduší se u ní v poslední době děje tělesnou slabostí. Šel jsem tedy se subjektem do vzdálené vesnice R., kde paní bydlela. Na mou žádost postupoval subjekt zpět do minulého času, přičemž byl prostorově uvolněn. Najednou hlásil, že vidí části lidského těla, a hned popisoval, co se stalo. Mladík, asi osmnáctiletý, přechází podél železniční trati, velice rozrušený a rozmrzelý. Ví, že pojede vlak, ohlíží se, není-li nikdo nablízku, rychle se svléká, neboť slyší hukot vlaku, uléhá na koleje, jeho tělo se třese a hází sebou, krev se mu hrne do hlavy a chce utéct, ale vtom už kola vlaku drásají jeho tělo. Po pokusech nám sousedé potvrdili, že se před lety opravdu na uvedeném místě nechal mladík H. přejet vlakem. Jeho šaty a kusy roztrhaného těla se nalezly. V tom čase jsem byl velmi zaměstnán. Abych se nevysiloval, nechal jsem dotyčnou ženu magnetizovat přítelem D., aby se její oduší neuvolňovalo. Několik sugescí pak chorobu úplně odstranilo, zvláště když paní věděla, z čeho její potíže pocházejí - dovedla myšlenkám čelit.

(430) Vnímací schopnost zvířat také sahá do metafyzické oblasti zhmotnělin světa, hlavně u opic, koní, psů, a dovede překračovat hranice normálních smyslů. Jsou to instinkty.

Koně se plaší na místě, kde se před dávnými lety stala vražda.

V člověku jsou instinkty také, vše pudové je ale potlačeno. Dřímou jen v podvědomí, řekli bychom v podzemních zbytcích - takže zvítězil duch.

Poznali jsme, že se do fluida protonace silněji vtiskují scény, které se odehrály za velkého duševního napětí. Něco podobného lze také vyvolat uměle, úmyslně. Silou své vůle, opřené o živou víru, mohu svou obraznou myšlenku vetknout na určité místo, tam ji dynamizovat, tj. jaksi zhmotnit tak, že v onom místě zůstane jako nějaký ochránce rodiny, objektu, okolí apod. před nepřátelskými lidmi. Stejně je možné upevnit na určité místo i myšlenku škodlivou, např.: v tomto domě nebude žádný majitel spokojen, bude ho stíhat jen neštěstí, a on bude nucen dům prodat. Nebo: až půjde osoba přes tuto lávku, dostane závrať a musí z ní spadnout apod. **Činit něco takového je ovšem hříšné a pro vysilatele zlé myšlenky trestuhodné.** Myšlence zhmotnělé ve fluidu protonace podléhají především citlivci. Na osoby magnetické, zdravé, nemá žádný účinek.

(431) Prováděl jsem pokusy tím způsobem, že jsem zatarasil ve volné přírodě mohutnou myšlenkou cestu, pak jsme se ukryli v lesíku a pozorovali, co se bude dít. Hned první chodec zůstal v témž místě stát, po chvíli se vrátil. Pak šli dva lidé. Jeden z nich mohl přejít, druhý ho ale zadržel. Oba stáli, a pak se vyhnuli onomu místu oklikou přes louku. Potom čtyři chodci prošli volně, aniž jsme na nich něco zpozorovali. Pak šla žena, zůstala stát, rozhlížela se, ale přešla. Bylo vidět, že zhmotnělý myšlenkový útvar působil jen na citlivce.

(432) V první světové válce jsem se vzhledem ke své srdeční chorobě nemusel účastnit vojenských odvodů. Vojenský lékař přišel, aby mě prohlédl v mém bytě. Dříve však vykonal prohlídky u těch, kteří onemocněli a k odvodu se v určený čas nemohli dostavit. U pana Š. se po mně ptal a řekl, že musí jít ještě k nám. To jsem se však dověděl už půl hodiny předem. Šel jsem ven a u vchodu sem jsem si živou vírou dynamizoval myšlenku, že lékař do našeho domu za žádnou cenu nebude moci vstoupit. Asi za 20 minut šel lékař kolem, zastavil se, četl na tabulce název mé firmy, podíval se do zápisníku a šel volně k brance. Náhle se zastavil, šel zpět doprostřed ulice a zase ke vchodu a chvíli tam stál. Pozoroval jsem ho oknem a působil jsem na něj myšlenkou ještě více. Pojednou se otočil, odcházel a už nepřišel. Podobných pokusů jsem s vybranými citlivci uskutečnil mnoho.

(433) Pan Semerák, rolník, mi vyprávěl o svém dědovi a jeho veliké moci, o níž starší lidé často hovoří. Jako chlapec byl sám svědkem některých jevů. Děd šel každé ráno na dvůr svého hospodářství a tam si vždy něco důrazně povídal. Když se vrátil do stavení, říkával, že dvůr začaroval, aby mu nikdo nemohl nic ukrást. Jednou byli všichni na poli, jen děvečka odběhla domů něco udělat. Pak

přišla a hlásila, že se zase jeden „chytil“, když chtěl ukrást sekeru na špalku. Hospodář dobrácky odpověděl: „Necháme ho tam, než přijdeme k obědu.“ Když v poledne přišli všichni z pole domů, viděli tuláka, jako strnulého, s rukou nataženou k sekeře, jak stojí u špalku. Hospodář k němu přistoupil a řekl: „Jsi volný a podruhé to nedělej!“ Lidé se často ptali, jak to dělá, ale on nic neprozradil. Někdo by si myslel, že tu působila telepatie. Není tomu tak. Telepatie působí jen v tom čase, kdy je myšlenka vyslána. Věc lze vysvětlit takto:

Každý zloděj je ve své vůli slaboch a při krádeži je v duševním napětí. Tím se magneticky vybíjí a uvolňuje se jeho oduší. Duše pátrá, zda ho nikdo nevidí, naráží na dynamizovanou hospodářovu myšlenku, která jako sugesce působí z protonace na zlodějovo podvědomí, jež ji bere za svou, a zloděj pak nevědomky podléhá.

(434) Jestliže se někomu přihodí neštěstí, obyčejně se říká: „Na tom ještě není dosti, přijde něco dotřetice!“ Jsou skutečné případy, že se to stává. A proč? Protože se tomu pevně věří a něco zlého se očekává.

Ti, kdo uvěří a očekávají něco zlého, jsou sami příčinou, že si vytvoří nebezpečné esplano, které bude stále bombardovat a dráždit jejich podvědomí tak dlouho, až to samo přivede člověka k vykonání zlého činu, do neštěstí, nebo vyvolá u něho nemoc i smrt.

Toto poslušné vědomí, kde se rozum a vůle uplatňují jen slabě, nezklame vědomí, kterému rozum a vůle přináleží, ač samo uvěřilo v hloupost a pověru a vytvořilo si nebezpečné esplano.

Rovněž nastává zhutnění takových nezdravých myšlenek, které se vtiskují do protonace očekáváním zlého. A zároveň od mozku uvolněné silotony těchto myšlenek dlí v celém okolí a dráždí nejbližší senzitivní členy rodiny k nebezpečnému vyvolání podvědomé činnosti.

To vše je příčinou, že citlivci se stávají oběťmi dalších nehod, které přivodili lidé svou nevědomostí.

(435) Podvědomí má velké schopnosti, moc a sílu. Musí však být zdravě vedeno a řízeno rozumovou činností.

Když esplanem znásilněné podvědomí připravuje sama sebe - své vlastní tělo - do nemoci, do neštěstí, zdá se nám to ve snu mnohdy už předem. Naše znásilněné podvědomí vyjevilo neštěstí předem v živém snu. **Tedy žádný osud!**

Pověrčiví lidé slabé vůle chodí rádi ke kartářům, hadačům a jasnovidcům. Tito citlivci a telepati, jejichž oduší je více nebo méně obnažené, mohou předem lehce poznat a popsat blížící se neštěstí a nebezpečí. Proč? Protože

znásilněné podvědomí oněch zvědavých návštěvníků již předem zpracovalo svou oběť pro neštěstí a připravilo tělo ve fyziologických změnách pro nemoc či smrt.

Citlivá hadačova osoba přijímá telepatickou cestou informace o událostech, odehrávajících se mimo dosah jejich smyslů, z vědomí jiných osob a z esplan osob přítomných. Aktivita podrážděných esplan osob čekajících věštbu se šíří do okolí jako jistý druh záření, vlněni, a silou vytváří pole jako elektrický proud.

Rovněž na předmětech lpí zářivý druh energie, kterou na nich zanechává člověk. Jsou to částice druhu pyrotonů, nositelé celého života jednotlivců, takže citlivý člověk schopností uvolněného podvědomí z nich dovede vyčíst životní historii majitele.

Věštby se skutečně mohou splnit, protože sugestivně působí na osobu, jíž se týkají. Věštba, které věříme, určuje naše jednání, protože se podle ní nevědomky řídíme.

(436) **Tyto řádky o vnitřních silách podvědomé činnosti by si měl každý přečíst, promyslet a uvědomit pětkrát až desetkrát**, neboť celý vnitřní i zevní život jednotlivce závisí převážně na probuzených silách a schopnostech této podvědomé činnosti.

Seznámení se zákony vědomé i podvědomé činnosti je nutné. Teprve pak si vyjasníme celý svůj život v jiném světle!

Je to cesta buď k vyšším schopnostem a genialitě, nebo zpět k neúspěchu, nemocem a úrazu, k životnímu úspěchu v práci, obchodě, řemesle, úřadě, či k pracovnímu ztroskotání, ke zdraví, nebo k chorobám tělesným i duševním!

Abychom porozuměli podvědomé a vědomé činnosti, osvojme si význam kapitol „Mozek“ - „Podvědomí“ - „Spánek autosugestivní, hypnotický a magnetický“, a hlavně kapitolu „Duševní choroby“, v nichž s těmito duševními jevy seznamuji čtenáře věcněji a siřeji.

(437) V protonaci, ale také v uvolněném magnetizmu sídlí mnoho špatných a zlých myšlenek. Osoby trpící chorobou uvolnění oduší ve spánku zachycují v podvědomém JÁ okolní dojmy, jejich duše se stává bloudivou a přináší si zpět špatné dojmy, nemorální věci. Mnohá taková myšlenka se prodere až k vědomí v čase, kdy se máme probudit, dráždí šedou mozkovou kůru, duševní klid vychází z rovnováhy. Taková cizí myšlenka často bývá i osudná, např. svádí k sebevraždě, nemá-li člověk ve svých esplanech dostatek dobrých a výchovou utvořených myšlenek k obraně. Právě sebevražedná cizí myšlenka se ujme nejčastěji. U nábožensky vychovaného člověka se dlouho neudrží, neboť přijdou na pomoc veškeré zásady získané dobrou výchovou a ubíjejí nebezpečného vetřelce v zárodku. Hůře je tomu u člověka vychovaného v náboženské

lhostejnosti. Tam již nalézá taková myšlenka půdu, neboť je chudý na dobré myšlenky, které by se postavily na odpor. Špatná myšlenka pak roste, nabývá síly a ovládne duševní JÁ. Mnoho osob ke mně přišlo pro radu, když se trápilo takovou myšlenkou.

Někteří brali na lehkou váhu, že by jí mohli podlehnout, někteří se tomu docela i smáli, a právě ti podlehli a vzali si předčasně život. Když jsem se dotazoval na jejich minulost, shledal jsem, že byli nábožensky úplně lhostejně vychováni, byli samý román, špatná společnost, tanec, hazardní hry, biografy apod. Takové myšlenky ovšem na pomoc nejdou, duše je opuštěna, kolem je prázdno, není opory a duše podléhá. Zachránil jsem více takových lidí tím, že jsem je vzal pod svůj magnetický vliv. U některých byla sebevražedná myšlenka tak silná, že stlačila vědomí na nejnižší stupeň, až se v sebeobraně potili. Pak se nelze divit, že člověk spáchá sebevraždu. Je to tak, jako když hypnotizér dá subjektu polohypnotickou sugesci. Ta v udaný čas úplně ovládne duši i tělo a člověk vykoná přesně vše, co hypnotizér rozkázal, co mu vsadil do esplan.

Nesplní však rozkaz, který by narazil na myšlenku odporu ve vrchním podvědomí. Uvedu svůj pokus, abych dokázal, jak mnoho záleží na dobré či špatné výchově.

(438) Vzal jsem sedm subjektů ve stáří do 30 let, abych vyzkoušel, jakou sílu a moc má taková cizí myšlenka, byla-li vsugerována. Všechny jsem uvedl do spánku. Říkám: „Máme zde člověka, nad kterým byl vynesen rozsudek smrti. Má být popraven bodnutím nožem do srdce.“ Přitom jsem ukázal na železná kamna a řekl jsem: „Zde je ten viník.“ Nyní přistupuji k prvnímu a velitelsky poroučím: „Tu máš nůž (podávám mu polínko) a s rozběhem mu ho vrazíš do srdce!“ Začal mi však odporovat, že prý to nedokáže, že se nemá vraždit, a nakonec řekl, že to neudělá. Opakuji sugesci: „Ty musíš, já si to přeji!“ Ač mi sugesci opakoval, neučinil tak a ani nůž (polínko) do ruky nevzal. Jdu k druhému a přikazuji podobně. Ten už „nůž“ vzal, trochu se rozmýšlel, pak se s domnělým nožem rozběhl na viníka. V okamžiku, kdy měl nůž vrazit do srdce, zůstala mu ruka ve vzduchu stát. Třetí se pustil do pláče, že to na něm nemám chtít, že na to nemá povahu. Jdu ke čtvrtému, žádám totéž. „Dobře! Tedy ho zabijeme, ukažte to!“ Vzal „nůž“, bylo vidět, jak si dodává odvahy, vytřeštil oči a hnal se na viníka. Přítomní museli kamna zezadu držet, aby je neporazil. Vší silou vrazil nůž do srdce. „Trefil jsem zrovna do srdce! Jak mu teče krev!“ pochvaloval si se zalíbením. „Ještě se hýbe, tu máš ještě jednu do krku!“ Jdu k pátému a rozkazuji totéž. Vzal vražedný nástroj, prohlédl si ho, pak jím uhodil o zem, že je to kus dřeva, že to prý dělat nebude.

Podotýkám, že mezi subjekty nebylo vzájemné spojení, každý byl v klidném spánku, a nemohl tudíž vědět, co kdo z nich učiní. Pouze na začátku společně vyslechli, oč půjde. Šestý subjekt vzal dřevo, pevně ho stiskl, ale ruka se mu začala třást. Zeptal jsem se, proč se chvěje. Odpověděl: „Vzpomněl jsem si, jak nás ve škole učili, že se to nesmí.“ „Věříš tomu?“ ptám se. „Dnes tomu nevěřím, to bylo pro děti. Když si to zaslouží, ať chcípne!“ Ještě chvilku váhal, pak se rozběhl a vykonal vraždu, ač ne s takovým potěšením jako čtvrtý subjekt. Poslední se mi ubránil.

(439) Chcete vědět, jaké bylo vychování a vzdělání těchto subjektů? První, třetí, pátý a sedmý byli lidé, kteří povinnosti svého náboženství plně vykonávali, byli mravně zachovalí. Druhý byl sice z rodiny zbožné, ale v posledních pěti letech opouštěl dobrou cestu. Ve chvíli, kdy měl vrazit nůž do srdce, probudilo se v něm esplano: „Nezabiješ!“, jež ruku automaticky zadrželo. Tento subjekt mě zajímal, a proto jsem se pustil na konci pokusu do boje s tímto esplanem, které v posledních letech přestalo být živeno modlitbou. Útočil jsem na něho živou myšlenkou a nabádal ho k provedení vraždy. Subjekt se bránil dobrých 35 minut, až konečně podlehl a vraždu vykonal. Kdyby byl šel dále stejnou cestou jako v mládí a nespustil se, byl by se ubránil.

Abych přesvědčil přítomné, že je možné se uchránit, vzal jsem znovu prvního subjekta, který byl zbožný. Útočil jsem na něho daleko prudčeji, věřil jsem pevně, že vraždu musí vykonat, a měl jsem ho v moci přes tři Čtvrti hodiny. Avšak čím důrazněji jsem ho žádal, tím rozhodněji mi subjekt odporoval. Čtvrtý subjekt byl mladík asi 23letý. Znal jsem jeho život, samý flám a noční toulky, vykřičené místnosti, pochoutkou mu byly krvavé romány, náboženství přisuzoval starým babám, byl volnomyšlenkář bez náboženského vyznání. Nelze se divit, že vraždil bez citu a s chutí. Šestý byl asi 28letý, rovněž zpustlý, ale dokud žili jeho rodiče, kteří ho měli k tomu, aby dbal náboženských povinností, držel se, ač měl sklon k nevíře. Když měl vraždu vykonat, ozvalo se v něm svědomí, do esplana přenesené „Nezabiješ!“, ale současně se probudila esplana později utvořená, opačného smýšlení, nastal duševní boj, a zvítězil pozdější životní směr.

Mimo pátého subjekta byli všichni ve 2. a 3. stupni hypnózy, kdy má duše spojení s esplany, vrchním podvědomím a existuje matná schopnost po probuzení vzpomínat. Pátý subjekt, známý K., byl jasnovidný, proto poznal, že jsem ho chtěl oklamat nástrojem, uhodil jím o zem a odepřel vraždit. Byl ve 4. stupni hypnózy, kdy nelze nahlédnout do esplan. Kdyby byl zpustlý jako onen čtvrtý, přece by vraždu nevykonal, neboť podvědomá duše je v jádru čistá a nevinná a směřuje k Bohu. Naopak poučil by mě, jak jsem se přesvědčil při jiných pokusech.

(440) Vtírá se nám myšlenka, proč duše, která je dokonalým stvořením božím a ve 4. stupni hypnózy se nám projevuje tak čistě, může se v tomto pozemském životě vědomě snížit ke krutosti, barbarství a zlými skutky ke hříchu.

Rozumějme: duše sama, ačkoli má tak krásné vlastnosti a touží po spojení s Bohem, přece činí zlé, protože je vázána ve svých projevech na činnost esplan, v nichž se rozumové JÁ vytváří k dispozici pro tento svět.

Výchovou se esplana zušlechťují a pěstí! Špatná výchova vytvoří špatná a zlá esplana. Hnutí duše, počitek, myšlenka, která vychází z její podstaty, je v rozšířeném vyjádření vázána na prostřednictví esplan, a projev pak vyzní podle jejich jakostí a hodnot.

Z uvedeného poznáváme, **jak veliký význam má výchova dítěte i dospělého člověka**. K námitce, proč duše v normálním bdělém stavu nemůže ze své podstaty dokonalosti a ušlechtilosti působit na vývoj a výchovu, **dodávám**:

Z pokusů jsem poznali, že duševní činnost se při normálním dění projevuje prostřednictvím šedé kůry za spolupůsobení esplan, a to podle toho, k jaké dokonalosti jsme výchovou a vzděláním dospěli. Dokonalá duševní činnost se však může projevit jen ve 4. stupni hypnózy, kdy je duše co nejvíce zbavena hmoty těla a dlí ve svém JÁ v uvolněném oduší. Přesto, že odtud už duše nemá žádný zájem o své pozemské bytí a přestává její působnost na vývoj a výchovu člověka, zůstalo zde záchranné pojítko, vyzařující z nitra duše v přirozeném mravním zákonu, odrážejíc se v samotném vědomí, jemuž říkáme **svědomí. To je původu božského.** Toto svědomí rozlišuje v člověku dobré od zlého, a on, chce-li a hledá-li, má možnost dojít z rozumu a vůle k duševní spravedlnosti a dokonalosti.

(441) **Varuji ještě jednou každého, aby nezneužil těchto skrytých sil!** Každé zlo se trestá, i kdyby tyto síly uvedl do činnosti nevědomky. Známý mlynář, osoba magnetická, se oženil na Moravu. Po čase to však mezi manželi nějak nešlo dohromady. Žádal tudíž tamějšího faráře o rozvod. Ten ovšem odmítl. Mlynář začal vyhrožovat, farář však trval na svém, hájil manželskou nerozlučitelnost. Pak dostal nepodepsaný dopis, kde se mu vyhrožovalo, že nepovolí-li rozvod, bude zastřelen. Pan farář samozřejmě ihned poznal, že je to dopis od mlynáře. Ač bylo zjištěno, že je to mlynářovo písmo, pro nedostatek důkazů nebyl stíhán, a pak - byla to vlivná osoba. Mlynář tím více kul svůj úmysl. Náhle se roznesla zpráva, že byl zastřelen dvěma výrostky, když se s nimi nepohodl o práci. Říkáme: „Kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá.“ Ale jak se to mohlo stát, pro takovou hloupost, z nedorozumění kvůli práci být zastřelen? Uvolňující se přebytečná magnetická energie mlynáře, osoby

zdravé, se stala nositelkou zlé vražedné myšlenky, která žila ve velké síle v esplanech, z nichž dynamizováním přecházela do uvolněného magnetizmu a do protonace.

V nastalé hádce s mladíky se tito dva dostali do magnetického mlynářova vlivu (uzavření). Byli to citlivci, přijali jeho zlou myšlenku, kterou na něm zpětně vykonali. Stali se tak nástrojem spravedlnosti, jež použila přirozených příčin. Mladíci udali, že neměli v úmyslu mlynáře zabít, stalo se to náhle a bez předchozího ujednání.

(442) Při stálých pokusech jsem poznal, že všichni subjekti nemají schopnost nahlížet a číst z protonace ve stejné míře. Proto ve výpovědích o jedné a téže věci se vyskytují nepatrné odchylky.

Z protonace, při svém prostorovém uvolnění, mohou číst jen ti subjekti, kteří upadají do nejhlubšího spánku 4. stupně. Jsou-li v tom směru dobře cvičeni, jsou jejich výpovědi z 80 až 90 % pravdivé. Zbytek bývá zastřen nejasností. Tato mírná nejasnost je patrná i u světců, popisují-li svá vidění, např. o umučení Páně. Zbytek záhadného zastření vysvětluji zbývající tělesností, zaviněnou hmotou oduší, která, ač vyhovuje všem vlastnostem a schopnostem duše, při své dokonalosti není ještě nejdokonalejší hmotou, aby nebyla na závadu nezkalenému vnímání, jaké má pouze svobodný duch bez těla.

53. SPIRITIZMUS

(443) Metapsychické jevy je možné dělit na dvojí:

a) očekávané

b) neočekávané čili vyvolané.

Nejvíce metapsychických jevů se dosahuje transem čili spánkem, jenž projevy tajuplné podvědomé činnosti zprostředkuje.

Spiritisté tvrdí, že médium je prostředníkem projevu duše, tudíž i duše ze záhrobí. Říkají: protože lidská duše je nesmrtelná, musí někde přebývat a může se i zjevovat, tj. dát najevo různým způsobem svou přítomnost těm, jejichž citlivá nervová soustava je s ní schopna styku.

Sám jsem však z denních pokusů poznal, že ani jeden projev duše není ze záhrobí. Každý jev se děl cestou přirozenou, byl řízen podvědomou činností média. Podvědomí je nadáno všemi vlastnostmi, jež se připisují duchům ze záhrobí. I kdybychom si sebevíce přáli, přece duše, která už jednou tělo opustila, nikdy se prostřednictvím média na naši žádost neprojeví. Neříkám tím, že snad není vůbec možné, aby duše zemřelého dala nějakým způsobem znát svou přítomnost. Znám podobné případy, ale vždy se zemřelý zjevil neočekávaně, bez prostředníka a bez pomoci spiritistického kroužku.

U dobrých médií dochází někdy i ke skutečným materializačním jevům se všemi známkami života, které se omylem připisují neexistujícím záhrobním duchům. Zatím je to však dvojník citlivce. Tvořivé podvědomé JÁ, jež může takto opustit i tělo, je s ním spojeno jen vláknem. Ektoplazmatickou substanci (hmotu) k teleplastickému vývoji dvojníka bere ze své tělesné dispozice.

(444) Spiritisté také říkají: trans média ve spiritistickém kroužku je rozdílný od transu subjekta uspaného hypnotizérem. Ani to není pravda. Dále tvrdí, že u spiritistického média působí nadpřirozené a neznámé vlivy, zatímco u hypnotického působí vlivy přirozené, totiž hypnotizér sám.

Na to odpovídám: jak upadá spiritistické médium do transu? Obyčejně několik členů spiritistického kroužku utvoří vsedě kruh kolem stolu. Trans lze pak pozorovat na jednom z přítomných podle strnulého výrazu očí. Nebo je vybrané médium posazeno do středu magnetického řetězu. Nemusí však jít ani o prvý ani o druhý postup, stačí si jen přát, a médium upadá do spánku. Nebo může být další způsob: uvést se do klidu nebo stavu nadšení. Co se tu děje? Nic jiného, než že všichni čekají totéž, co hypnotizér sám, totiž aby médium upadlo do transu. A to se také stane. Rozdíl je jen v tom, že v kroužku podléhá

médium více telepatickému vlivu, myšlence jak a kdo bude usínat. Současně má každý přání něco nového vidět a slyšet. Hypnotizované médium podléhá víře a silné vůli hypnotizéra.

V kroužku není myšlenka jednotná, a ani být nemůže, i kdyby byl již předem domluven plán, jak se bude postupovat. Ani když je tu vůdce, který vše řídí, není myšlenka jednotná, protože společně odebrali médiu jeho životní magnetizmus, mají na ně všichni myšlenkový vliv, a ono je tak ve výkonu strhováno. Proto je málo takových jevů, které lze považovat za pravé. Z 80 % náležejí k halucinacím, jasnovidnosti, předráždění mozku, k nervovým záchvěvům, a hlavně ke klamům, jejichž pramenem je vstupní podvědomí média.

(445) Média při seanci většinou upadají do 1., 2. nebo 3. stupně transu. Jen málokdy je vyvolán pravý hypnotický stav 4. stupně. Proto jsou projevy a sdělení klamná a falešná. Volená zvučná jména bývalých nositelů ani zdaleka banálnostmi projevů nedosahují inteligence jejich skutečných představitelů. Převážná většina projevů domnělých duchů jsou mystifikace, klamy a nesmysly. Neschopnost „ducha“ samostatně mluvit o nějakém tématu přímo zaráží. Ovšem, ve spoustě a záplavě slov vypadne tu a tam zrnko nějaké morální pravdy. Obyčejně však celková inteligence nepřevyšuje úroveň účastníků kroužku. Je-li přítomna skeptická osoba, sezení se nezdaří, projevy se nedostaví. **Z toho všeho je patrné, že médium je pod vlivem spiritistického kroužku, a ne pod vlivem nadpřirozeným a neznámým.** V takové seanci je zpravidla každý zvědav, kdo se projeví.

Magnetický řetěz nebo pouhá přítomnost jeho členů způsobily, že byla médiu částečně odňata životní magnetická energie, která přešla na osoby kroužku. Tím se stalo médium ochablým, zmalátnělým, upadlo do spánku, a jeho podvědomá činnost se stala pouhým nástrojem sil osob, které kroužek řídí, a to proto, že jimi bylo zatlačeno vědomé JÁ média, které pak nemohlo tvořit jasné pojmy a správné úsudky, nemohlo se opírat o utvořená esplana, v nichž se ukládá k dispozici pro tento svět rozumově utvořené JÁ. Svobodná vůle vědomého JÁ úplně zanikla přestupem do podvědomé činnosti, kde se nemůže volně rozvinout. Zůstává tak osekaná, bezbranná duše subjektová se svými přímo zázračnými dary a stává se nástrojem a reproduktorem reflexů z protonace, které ji připoutaly, vedou a zcela ovládají, aby se vyvolaly v protonaci zachycené životy zemřelých jednotlivců, a životní děje se znovu projevily jako skutečné prostřednictvím média. Stačí jen podvědomému JÁ dát směr, přát si, a projev domnělého ducha je tu.

(446) Myšlenka: „Kdo se asi dnes projeví?“ doráží telepaticky na citlivé oduší média. Podvědomá činnost se vyzývá, takřka donucuje, aby se duše prostorově odpoutala prostřednictvím oduší a hledala v protonaci, kde může vycítit životy našich předků. Mylná (bludná) víra kroužku, čekajícího na projevy záhrobních duchů, znásilňuje médium, jemuž je právě tato mylná víra či domněnka vnucena, takže musí věřit tomu, čemu věří všichni v kroužku, že se totiž stává prostředníkem projevů záhrobního ducha.

Na médium, které není často používáno, působí prostorové uvolnění nepříjemně, jeho duše se vrací zpět, anebo je i líná se uvolnit, a uplatňuje se tvořivé podvědomí. Pak mluví ze své bohaté zázračné obrazotvornosti a klame přítomné, obzvláště je-li vyvolán trans některého vstupního podvědomí. Anebo, je-li médium dobré, přijímá skutečně z protonace silnější charakteristické rysy zemřelé osoby, abstrahuje a bere na sebe celou její vnitřní individualitu, celý její někdejší život, který se pak v médiu skrze ně věrně projevuje. Mluví pak jazykem nebožtíka, projevuje schopnost mluvit různými jazyky, reprodukuje čistě jeho dialekt, zvyky atd., takže musíme říci, že to dělá dojem, jako by se skutečně projevoval zemřelý otec, strýc, babička, osoba známá nebo cizí, hříšník nebo svatý, a přece jsme daleko od skutečnosti. Máme zde jen jejich věrný obraz, který zůstává stále živý v protonaci, živou reprodukci.

Tyto domněle záhrobní zjevy lze uměle a lehce vyvolat pomocí dobrého subjekta, a přitom, věřím, duše zemřelého má úplný klid.

(447) Při své účasti ve spiritistických kroužcích jsem za přítomnosti ducha zemřelých vícekrát položil otázku, kde je duše, patřící tělu média, s rozkazem k „přítomnému duchu zemřelého“, aby ji přivedl a ohlásil on i duše sama, že jsou tu.

Na takovýto rozkaz se hlásili duch i duše zprvu odděleně, nato nastalo zmatení v projevech „obou“, záhrobní duše poznávala postupně sama sebe a své tělo, až došlo k jednotnosti rozštěpené duše média. Na další rozkaz, že může z podvědomí dále uplatňovat své jasnovidné schopnosti, bavilo nás médium jako dříve svými podivuhodnými projevy, které však byly jen dalším potvrzením podvědomé činnosti vlastní duše média a popřením záhrobního spiritistického názoru.

(448) Není nic zvláštního, dokázalo-li médium v roce 1873 dokončit započatý román „Tajemství Edwina Drooda“ zesnulého geniálního anglického spisovatele Charlese Dickense. Víme, že se žádná myšlenka neztrácí, stále žije v protonaci, je do ní vtisknuta s celou činností života zemřelého. Kdo něco píše, má také cíl a plán. Ten měl i dotyčný spisovatel, měl představu celého románu, a věděl tudíž, jak ho dokončí. Proto do fluida Protonace přešel román celý. Ač

nedokončená část byla jen jakousi kostrou, stačilo to přece úplně podvědomé činnosti média, aby román dokončilo. Podvědomí vedlo médiu ruku, aby mechanicky písemně román dokončilo. Je tudíž nesmyslem věřit, že zemřelý spisovatel druhou polovinu svého románu napsal sám prostřednictvím média v transu.

(449) Každou silnou myšlenku, která se teprve zrodila v mozku a ještě nebyla fyzicky provedena, může médium buď v kroužku, nebo při samovolném odpoutání oduší zachytit a zjevit, takže se nám to zdá být proroctvím. Takových předpovědí osob v přirozeném nebo umělém spánku existuje mnoho, např. předpověď královraždy v Srbsku, války rusko-japonské, ruské revoluce, různých zločinů, otrav, vražd atd. Choť římského Cézara měla sen o krvi, tekoucí z jeho sochy. Druhého dne byl zavražděn. Taková myšlenka je u pachatelů připravena, zbývá ji jen fyzicky uskutečnit. Cézarova choť byla nemagnetická a přijala plán vrahů buď na protosplana, nebo při prostorovém odpoutání oduší. Biskup dr. Lanyi měl předem vidění, že arcikníže Ferdinand s chotí budou v Sarajevu zavražděni.

(450) Senzitivní osoba ochrání často před možným nebezpečím při jízdě vlakem, na moři, v dolech apod., neboť v přirozeném nebo chorobném spánku vidí vše předem. Roku 1865 se loď „Harry Bosse“ ocitla v nebezpečí ztroskotání. Citlivcovo tvořivé podvědomé JÁ se zahalilo do představy zemřelého kapitána Bartona a zjevilo se ostatním citlivcům s rozkazem: „Vyhoďte kotvu!“ Pak zmizelo. Představa byla buď sugestivní přízrak, nebo skutečná materializace.

Citlivci vyciťují při uvolněném oduší také živelné katastrofy, mohou přesně popsat, kde pohroma nastane, neboť v tom místě probíhají chemické pochody dříve, než jiní něco zpozorují. Výboje zemského magnetizmu dráždí uvolněné citlivé oduší. Tak byla předem ohlášena zkáza ostrova Martiniku.

(451) Nástrahy a nebezpečí hrozící vlastnímu životu vyciťují citlivci předem. Můj známý duchovní hodnostář se na své vizitační cestě probudil jedné noci ze spánku s pocitem velkého strachu a úzkosti, takže musel vstát a přecházet po pokoji. Když se asi 18 sekund procházel, spadly s velikým hřmotem ze stěny těžké hodiny pendlovky, které visely nad jeho lůžkem, a padly přímo tam, kde měl předtím hlavu. Kdyby byl zůstal ležet, byl by jistě vážně zraněn nebo zabit.

Podáme-li citlivci uzavřený dopis, uhodne jeho obsah. Prostřednictvím fluida protonace (i z pyrotonových částic lpících na dopisu) vidí příslušnou osobu, jak jej psala, popíše celé okolí, vzdálenost nerozhoduje. Podobných pokusů jsem se zdarem provedl mnoho.

Živě si v duši něco představuji, zobrazuji - nůž, knihu, kladívko, zahradu, les, rybník atd. Subjekt může povědět, co si představuji. Neřekne však věc najednou, neboť poznává obraz věci postupně.

Kdo takovéto a podobné jevy zná a dovede je vyvolat, pochopí, co se děje při spiritistických seancích, a nevidí v tom nikdy záhrobní duchy.

54. POČÁTKY SPIRITIZMU

(452) Metafyzická a metapsychická věda (okultizmus, spiritizmus atd.) není nic nového. Již ve starověku se lidé zabývali podobnými jevy: Egypťané, Asyřané, Římané, Židé, Indové, Řekové. Sám Aristoteles se věnoval studiu těchto jevů.

V nové formě se spiritizmus objevil v Americe. Roku 1848 v osadě Hydesville nedaleko New Yorku žila rodina Foxova, náležející k sektě metodistů. Měla čtyři členy: otce, matku a dospělé dcery Ley a Kateřinu. Toho roku v únoru bylo v jejich příbytku slyšet podivné klepání, jež vyvolávalo denně hrůzu všech členů rodiny. Bylo den ode dne silnější, vycházelo ze skříní, zdí, dveří, pohovky a hlavně stolů. Dcery si konečně dodaly odvahy a vyzvaly neznámou příčinu těchto jevů, aby bylo klepáno v určitém počtu. Ihned se tak stalo, žádaný počet byl odklepán. Na žádost matky bylo odklepáno stáří dcer. Později bylo ujednáno, že jeden úder bude značit „ne“, dva údery „snad“, tři údery „ano“. Užívalo se i jakési abecedy, aby bylo možné utvořit slova i věty. Pomocí tohoto klíče se podařilo zjistit, kdo je příčinou tohoto podivného klepání. Na dotaz po jménu klepající bytosti obdrželi odpověď, že je to duch člověka, který byl v tomto domě před pěti lety zavražděn a zakopán ve sklepě. Na udaném místě pak kopali, a v hloubce 6 stop (asi 180 cm) byly nalezeny zbytky lidské mrtvoly.

Zavražděný byl podomním obchodníkem, jmenoval se Karel Rosna. Tehdy v domě přenocoval a od té doby po něm nebylo ani stopy.

Rozumí se, že předem udaný nález způsobil značný rozruch. Tři vyšetřující komise prohlásily, že nemohou najít původce těchto zvuků.

(453) V dubnu téhož roku se Foxovi odstěhovali do Rochesteru v domnění, že se onoho jevu zbaví. Ten však nepřestával, byl stále silnější. Ke klepání se přidružilo pohybování a vznášení různých předmětů, zjevování a dotýkání se materializovaných rukou atd. I zde zvláštní komise tyto jevy zkoumala a prohlásila, že nezjistila žádný podvod.

Z nahodilého jevu se začal klubat tajemný fenomén spiritizmu, který později zachvátil nejen Ameriku.

Čtvrtý měsíc po přestěhování žádali neviditelní činitelé pomocí abecedy, aby uvedené jevy byly veřejně prozkoumány. Po dlouhých úvahách byly provedeny veřejné pokusy v soukromých domech s velkými sály, kde se nejrůznější obecenstvo mohlo o klepání přesvědčit. Potom se pořadatelé rozhodli k veřejné schůzi, jak neviditelní činitelé žádali. Tajemné síly slíbily, že budou klepat tak silně, že to bude slyšet v celém sále.

Veřejný mítink byl oznámen na večer 14. listopadu 1849 v Korintském sále v Rochesteru. Klepání se opět ozývalo, jak bylo předem slíbeno. Tři další veřejné schůze přinesly stejný výsledek, a tak začalo spiritistické hnutí.

Lidé se hrnuli do domu Foxových, aby obdrželi sdělení od duchů z onoho světa. Z různých měst přicházela pozvání, aby se tam konala sezení. Za krátký čas jich bylo tolik, že nebylo možné všem vyhovět. Proto přemnozí prováděli pokusy, zda by se také jim „citování duchů“ zdařilo. A skutečně. Brzy se v Americe objevil velký počet lidí, v jejichž přítomnosti se dály podobné, ba i podivnější jevy než u Foxových.

V této formě přešel z Ameriky spiritizmus do Evropy a rozšířil se u lidí nevzdělaných i vzdělaných.

(454) Co o tom máme soudit? Je nemyslitelné, že se jevy u Foxových dcer děly za asistence duchů. Je přirozené a jisté, že Foxovy dcery byly dobrými automatickými médii (autosubjektivními), kterých je velmi málo. Jejich nemagnetická přirozenost připouštěla samovolné prostorové uvolňování oduší, došlo k vidění do minulosti (psychometrie). Víme, že v protonační povaze fluida světového prostoru se veškeré lidské činy nesmazatelně vtiskují, neboť protonace je skutečná látka, stále činná, více než jen film.

Duše jedné z Foxových dcer ve svém uvolněném oduší vycítila čin vraždy, který byl v protonaci na místě činu živě zhmotněn. Podvědomí narazilo při dalším prostoupení okolí oduším na kostru zavražděného, jehož poznalo z protonace. To bylo u jedné dcery, druhá byla do dění pouze stržena. Jejich podvědomí tím bylo velmi zneklidněno a tento neklid se chtěl projevit navenek. Na popud podvědomého rozumu pouhým „chci“ dokázalo podvědomí ze své tělesné dispozice uvolnit potřebné látky k projekci na předměty v bytě, v nichž dalo slyšitelnými zvuky znát svůj vnitřní neklid nejbližšímu okolí, rodičům i svému vlastnímu vědomí.

(455) Znám jisté druhy subjektů, médií, jejichž vědomé i podvědomé JÁ je současně v činnosti a projevuje se zevně. Příklad:

Subjektu Křečkovi jsem dal do každé ruky tužku a žádal jej, aby z duševní dispozice psala každá ruka současně jiný text, což se stalo podle mého přání. Při tomto psaní oběma rukama najednou mohl jsem zároveň se subjektem rozprávět o třetí věci, která neměla s psanými obsahy nic společného. Z tohoto jevu lze poznat, že lidská duše má v podvědomí schopnost myslet nezávisle na více věcí najednou, takže se nám zdá, jako by média použilo současně více osob.

(456) Paní R. se mi chtěla pochlubit svým zvláštním darem, automatickým písmem a svými básnickými výtvory. Vzala papír, tužku a usedla. Bavili jsme se

o různých věcech. Stál jsem paní po pravém boku, trochu v pozadí, takže se ke mně musela částečně otočit tělem a úplně hlavou. Bavili jsme se hlasitě. Mezi hovorem jsem však pozoroval, že ruka paní R. rychle píše, což trvalo asi 7 minut. Přitom se se mnou stále bavila, až řekla: „Musím se uvést do klidu, něco jsem napsala.“ Přitom pohlédla na papír a poznala, že je popsaný. Ujišťovala mě, že nevěděla nic o tom, že by psala. Věřil jsem jí.

Podobně Foxovy dcery nevěděly, že jsou samy příčinou všech těch jevů. Působily je v tvořivém podvědomí a zároveň mohly vědomě slyšet klepání a vidět vznášení předmětů. U podobných automatických citlivců není v takových případech vědomé a podvědomé JÁ závislé jedno na druhém, obě **JÁ mohou samostatně myslet, chtít, znatelně se projevovat atd.**

Na přání sester bylo klepáno ve stanoveném počtu. Značky abecedy ke vzájemnému dorozumění si jejich podvědomí přivlastnilo a sdělilo jimi svému vědomí a okolí, že ona neznámá síla je duch člověka, který před pěti lety byl v tom domě zavražděn, a jeho tělo že je pohřbeno ve sklepě.

Proč se však pomocí abecedy projevil právě duch člověka? Protože dcery Foxovy byly obviňovány sousedy už dříve, než klepání začalo, že obcují s nečistými duchy. Byl to nátlak zvenčí na citlivé podvědomí sester, jejichž myšlenku podvědomí přijalo a muselo se do ní (v ducha) zahalit. Hlavní příčinou byla někdejší duševní činnost zavražděného, která se vtiskla při vraždě do protonace. Tak subjektovo podvědomé JÁ se stalo nástrojem uvedených existujících příčin.

(457) Podvědomé JÁ se rádo z vrozeného instinktu projevuje jako osobnost, kterou často různě zaměňujeme za jinou. V případě Foxovy dcery přijímá z reflexů sil aktivita podvědomého JÁ z živé protonace osobnost ducha zavražděného, její podvědomí je jím spoutáno, takže způsob vraždy v ní znovu ožívá. Podvědomí se stává reprodukující loutkou sil a příčin, které zanechala v protonaci individualita zavražděného, aby se projevil jeho domnělý duch.

Podvědomí, které bylo už jednou probuzeno k činnosti, nezaniká hned, a tudíž přestěhování do Rochesteru nemohlo pomoci k tomu, že se zbaví dotyčných jevů. Naopak, neučiní-li se vyvolanému podvědomí zadost, vyvrcholí často v činnosti ještě silnější.

Je třeba si také všimnout, jak při velkém návalu žádostí, aby lidé obdrželi sdělení od domnělých duchů prostřednictvím Foxových, a při nemožnosti těmto žádostem vyhovět, konaly další osoby své pokusy a skutečně se vyvinula nová média, s jejichž pomocí se „citování duchů“ dařilo. Z toho je jasné, že **musí být vždy nějaká příčina**, která vyvolává podvědomou činnost k projevům navenek.

Zde to byla žádost vůle vyvolat něco podobného. Ta příčina je tedy přirozená a nebyla to činnost inteligence skutečných záhrobních duchů.

55. PRAKTICKÉ UŽITÍ JASNOVIDNOSTI - URČENÍ POHLAVÍ DÍTĚTE

(458) V bytě pana Kubečka, úředníka v Červeném Kostelci, jsem 20. června 1923 uvedl jasnovidce K. při úplné tmě do 4. stupně hypnózy. Tento subjekt není nijak psychopaticky zatížená osobnost, jeho jasnovidné schopnosti jsou však abnormální. Pan Kubeček za přítomnosti úředníka pana Tůmy položil před uspaného subjekta na prázdný stůl nějaký předmět, který nebyl v naprosté tmě přirozeným zrakem vidět. Vyzval jsem subjekta, aby sdělil, co je právě na stole. Subjekt po chvilce odpověděl: „Jsou to látky smíšené, cukernaté, je to zcela maličké, čtverhranné - je to cukr.“

Poznaný cukr byl pak Kubečkem vyměněn za jinou věc. Subjekt: „Je to tenounké, kulaté, je to dlouhé dřívko - tužka je to - a na zúženém konci je kov.“ Pan Kubeček sdělil, že subjekt poznal věc správně, avšak namítá, že na tužce kov není. Námitku jsem oznámil subjektu, který v hypnotickém spánku slyší jen mne. Subjekt se rozčílil a tvrdil, že kov se táhne přece po celé délce dřívka uvnitř. Tu jsme si uvědomili, že míní tuhu a že ji řadí mezi kovy, ač je to čistý uhlík.

Nastala další výměna předmětu. Subjekt: „Je to opět delší kus, magnetizmus dřeva vyzařuje, dřevo je oblé, ale silnější a na konci je kov větší, je to nějaká palička - kladívko!“

(459) Kladívko bylo opět vyměněno. Subjekt: „Má to hrany. Shora je kruh, nemohu to poznat, protože magnetizmus navenek nevyzařuje. Bude to sklo, neboť věc svůj magnetizmus pohlcuje, je to sklenička.“ Přesvědčili jsme se, že opět věc označil správně.

Opět nastala záměna. Subjekt: „Je to kulaté, bílé, je to tvaru elipsovitého, povrch obsahuje mnoho vápna - je jako skořápka -, vajíčko je to!“

Vajíčko bylo vyměněno. Subjekt: „Je to delší předmět, má silný magnetizmus, nahoře je okraj roztrhaný - už vím, je to hřeben.“

Další výměna předmětu. Subjekt: „Je to menší předmět, nahoře slabší, nejistě magnetizmem ohraničený, dole je okrouhlý otvor, je to celé duté, cítím to - vím, je to špička na cigarety...“ atd.

Podotýkám, že při těchto pokusech se subjekt ani jednou nezmýlil. Tento poznávací proces, druh fyzicko-psychického charakteru, se děl na základě vibrací magnetizmu, vycházejícího z předmětu při uvolněném oduší subjekta, bez použití smyslového ústrojí. Předmět nebyl poznáván najednou, nýbrž byly

postupně rozpoznávány jednotlivosti, až konečně z nich se sám sestavil pojem předmětu.

(460) Při vzdělávací přednášce o metapsychických vědách, konané dne 21. června 1925 v Přelouči, jsem před asi 320 účastníky předvedl mimo jiné i výše uvedené jevy z oboru jasnovidnosti.

Subjektu K. byly při jeho hlubokém spánku za záda položeny tužka, sklenice, nůž, hodinky a subjekt veškeré tyto předměty správně a snadno popsal.

(461) V prosinci 1923 ke mně přišla slečna H. z Dolní Radechové a žádala diagnózu choroby subjektem. Ten konstatoval chorobu nohy s ranami až k morku kosti, kterými prýštila chorobná látka z porušené kosti a tvrdla. Protože slečna i její rodiče pochybovali o jasnovidnosti, dal otec dceři doma jakousi zabalenou krabičku. Slečna podávajíc mi krabičku žádala, aby subjekt pověděl, co v ní je. Přání jsem vyhověl a subjekt sdělil: „Vidím předměty nepravidelně ohraničené, vápenaté látky převládají a obsahují lidský magnetizmus - jsou to lidské kůstky.“ Ptal jsem se tedy slečny, co v krabičce je. „Sama nevím,“ odpověděla. „Otec sám krabici připravil, počkejte, rozbalím ji.“ Našim zrakům se objevilo několik drobných kůstek, jež vyšly z její nemocné nohy.

Tento pokus spadá mezi kryptoskopické jevy, tj. vidění neviditelných předmětů prostorově blízkých, zahalených, přičemž se postupně vyvíjí skutečný obraz věci. Jasnovidnost zde spočívá ve vymístění oduší a jeho podráždění zevními příčinami.

Dobrý jasnovidec, má-li dispozici a chuť k pokusu, může vždy, nejlépe ráno, poznat snadno pohlaví dítěte v těle těhotné ženy. Od sedmého měsíce mateřství určí, narodí-li se děvče, či chlapec.

(462) V jednom ze svých článků v časopisu „Přírodní lékař“ (ročník XXVII., číslo 10. z 1. října 1922) jsem dal veřejnosti předem vědět, že do mé rodiny přibude děvče. To se skutečně narodilo dne 11. října 1922 a jmenuje se Filomena.

Choti pana Havlíka v České Třebové oznámil jasnovidec dva měsíce předem, že se jim narodí chlapec. Přitom popsal průběh porodu.

Manželce pana Crhy ze stejného města také předem určil narození chlapce. Pan Havlík mi osobně potvrdil, že v obou případech se skutečně narodili chlapci a že porod byl takový, jak subjekt předem sdělil.

Rodině pana Křečka v Červeném Kostelci subjekt předem oznámil narození chlapce, což se také stalo.

U paní Teimerové ze Rtyně konstatoval správnou polohu děvčete. To se skutečně za dva měsíce bez komplikací narodilo. Paní mi pak oznámila, že

děvče je zdravé.

Pan Urban v Červeném Kostelci netrpělivě čekal na zprávu, jak dopadne narození dítěte jeho dcery M. provdané ve Vídni. Požádal mě, abych provedl na dálku pokus se subjektem, že prý má špatné tušení. Pokus jsem uskutečnil podle předložené fotografie dcery. Subjekt K. hlásil, že se narodí chlapec a porod bude těžký, hodinu trvající, ale všechno dobře dopadne. Telegram potvrdil narození chlapce. Pozdější dopis oznámil, že porod byl těžký, za pomoci lékaře, a trval hodinu.

Je zbytečné dodávat další fakta, uvedená jistě postačí. Není jediný případ, ve kterém bychom se byli zmýlili. Opakuji, že má-li se předurčení pohlaví dítěte zdařit, musí být dodržena jistá pravidla. Mimo budoucí matku nesmí být nikdo přítomen. Ona musí zachovat úplnou bezmyšlenkovitost, nesmí sama hádat, jaké bude pohlaví dítěte. Nedokáže-li to, je dobře, když si např. něco bez napětí myšlenek při pokusu čte.

(463) Protože i zde můžeme snadno subjekta ovlivnit, nabádám znovu k největší opatrnosti. Je třeba ponechat mu při pokusech úplnou volnost, nic proti jeho výpovědi nenamítat. I já jsem několikrát chybil, čemuž se někdy hypnolog nevyhne, a musí z toho čerpat poučení. Od března 1924 měl můj subjekt K. ve vrchním podvědomí obrácenou představu o pohlaví dítěte. To se stalo takto:

Toho měsíce při konstatování pohlaví dítěte paní Hanušové hlásil, že se jí narodí chlapec. Paní se však proti tomu ohradila, prý to není pravda, vyšetřující lékař s určitostí prohlásil, že to bude děvče. Řekl jsem tedy subjektovi: „Spletl ses, je to děvče!“ Subjekt nic nenamítal. Paní Hanušové se pak narodil přece jen chlapec. Moje námitka nezůstala u subjekta bez následků. V příštím týdnu jsem prováděl další pokusy k předpovědi pohlaví dětí paní Sedláčkové, Volfové a Seidlové z Červeného Kostelce. Všem třem se narodila dítka opačného pohlaví, než určil subjekt. Nemohl jsem si tento jev vysvětlit. Uspal jsem proto subjekta K. a ještě dalšího H. k prohlídce prvního. Vyložil jsem subjektu H. onu věc. Po prostoupení K. řekl subjekt H.: „Má cizí názor o pohlaví, který přijal za svůj. Vidí sice správně, ale konstatuje-li chlapce, je to u něho podle té přijaté sugesce děvče a zase obráceně.“ Vzpomněl jsem si na svou námitku v případě paní Hanušové. Navrhoval jsem uspanému H., že subjektu K. onu klamnou představu odejmu. To mi však nedoporučil a namítl, že by mohlo nastat uzavření se subjekta K. a vypovězení služeb při konstatování pohlaví dítěte. Jeho podvědomé JÁ by prý nesneslo mé násilí, kdybych je znovu opravoval. Poslechl jsem tedy a dále jsem přijímal ženy, kterým jsme vždy správně sdělili pohlaví dítěte, ale s tou změnou, že když subjekt řekl

chlapec, musel jsem to opravit, aby vzaly na vědomí, že to jistě bude děvče - a bylo to tak.

Dbáme-li pravidel, můžeme si být jisti, že se určení pohlaví dosud nenarozeného dítěte vždy podaří.

56. DIAGNÓZA NEMOCÍ JASNOVIDCEM

(464) Když nás tolik faktů předsvědčuje o jasnovidnosti, proč by nebylo možné využít tohoto skvělého daru k diagnóze nemocí za účasti hypnologa, který ovládá lékařskou vědu?

Stanovení diagnózy jasnovidným subjektem ovšem probíhá jinou cestou, než je tomu u diagnózy lékařské. Patologicko-anatomické změny jsou fyzikálního charakteru, a jsou tudíž vnímatelné naším fyzickým smyslovým ústrojím. Při diagnóze subjektem je tomu ovšem jinak. Ten nevnímá smyslovým ústrojím, nýbrž pomocí psychofyzické energie, totiž prostřednictvím oduševnělého oduší, a může tedy určovat metafyzické změny podstaty těla. Jasnovidní subjekti zachycují změnu vibrací, kterou označují jako stíny nebo druhy barev. Našemu oku neviditelné vibrace se stávají postřehnutelnými prostřednictvím jasnovidné schopnosti. Tak může být jasnovidec úspěšným pomocníkem lékaře při stanovení diagnózy.

Duše ovlivňuje přímo hmotu oduší a za její součinnosti celé tělo. Toto oživení těla se subjektu jeví intenzivním zářením každé jednotlivé buňky. Příčinou tohoto záření je na prvním místě oduší. V jednotlivých částech těla musí buňka, podle toho, k jakému účelu je určena, obsahovat ve své protoplazmě více nebo méně látek, vyhovujících tomuto účelu. Např. kostní buňka přijímá z krve mnoho fosforečnanu a uhličitanu draselnatého, kdežto buňka mozková zase více sloučenin fosforečných. Podle toho, jaké stavební látky v sobě jednotlivé části těla obsahují, mění se částečně barva jejich záření, což subjekt dobře rozeznává. Kosti tvrdé se mu jeví v barvě světlemodré. Morkové kosti mají červenavý nádech. Rozkladná rána v kosti se jeví modrofialově. Rakovina ve 3. stadiu jako tmavé místo s nesčíslnými ozářenými body. Tyto body jsou neznámé viry, jejichž oduší září. Totéž shledáváme v plicích při tuberkulóze, kde jsou také bacily. U některého nemocného vidí subjekt v plicích místo tmavohnědě ozářené, na okrajích světlejší. Je to zhuštěnina chorobných látek v plicích. Při vodnatelnosti se jeví některé místo i úplně tmavé.

(465) Zdravá krev září modravým nádechem do běla. Je-li prosycena kyselinou močovou, mění barvu do šeda. Krevní cévy září blankytně modře. Je-li mezi proudem krve a vnitřní stěnou cévy barva méně nebo více hnědá, značí to kornatění cév, a subjekt ihned poznává jejich špatnou elastičnost. Orgán již úplně nečinný vidí jako černé místo, vyjadřuje se, že ten orgán tam není, je tam černo. Uvedené příklady stačí k pochopení, jak subjekt poznává druh nemoci.

Subjekt může pozorovat kterýkoli tělesný orgán a informovat nás o jeho stavu. Podle kontury záření vidí, je-li orgán dosud v pořádku, či nikoliv. Tak konstatuje rozšíření žaludku, jater, srdce, srdečnice, cév, snížení ledvin, sklon dělohy, nedomykavost chlopní, vidí, kde existuje činnost a kde ne atd.

Také vidí a poznává v lidském těle cizopasníky (a to podle vyzařování jejich vlastní energie oduší), jako škrkavky, roupy, tasemnice, trichiny apod. Po zápalech vidí orgán změněný, svraštělý. Cizí tělesa vniklá do těla vidí jako černá místa, na kraji zářící. Podle povahy zářivé energie jejich magnetizmu pozná, je-li to kámen, kov, dřevo apod. Rozpoznává poruchu vaječníků u žen a určí, mohou-li mít děti. V tomto ohledu jsme se ani v jediném případě nezmýlili. Subjekt také hlásí, zda je vada u muže, či u ženy. U pokožky vidí každou vrstvu zvlášť, vrchní září nejsilněji, druhá méně, poslední nejméně. Subjekt rozpozná pravého otce dítěte atd.

(466) Subjektem, který mi takto změnu vibrací označoval jako stíny nebo druhy barev, byla slečna B., u které jsem objevil prvky jasnovidnosti. Avšak po půlroce pokusů tohoto skvělého daru pozbyla přijatou autosugescí, protože jí cizí lidé proti tomu namluvili odpor. Dnes je tak silný, že ji ani nelze uspat.

Subjekt K. také rozpoznává změnu vibrací, ale své poznatky zpestřuje různými výklady, a jen ten, kdo s ním pracuje denně, mu může porozumět.

Abych sebe i jiné přesvědčil o jasnovidnosti i v tomto směru, podnikl jsem vědeckou zkoušku. Přijímal jsem denně nemocné z celé naší republiky po celé dva roky a pracoval jsem s nimi za součinnosti subjektů často od rána až do večera. Podle korespondence jsem zjistil, že jsme prohlédli 8000 nemocných, a mohu říci, že se z nich může přihlásit sotva 30 s výhradou, že jsme jejich diagnózu určili nesprávně. Přes 300 osob bylo přímo od nás posláno na operace, a ukázalo se, že nebyly nadarmo.

Podotýkám, že žádný nemocný, který byl přijat, se nesměl ani slůvkem předem zmínit o tom, co mu schází. Teprve po výpovědi subjekta se o své chorobě mohl vyslovit. Několik set osvědčení o správnosti diagnózy, jež jsem si jeden měsíc dával potvrzovat, mám po ruce. Zde jsou některá z nich:

(467) Moji nemoc mi úplně a správně popsal. - Josef Hájek, Kamenné Zboží u Nymburka.

Moje nemoc byla správně a do detailů vyšetřena. - Anna Polišenská, Kroměříž.

Diagnóza mé dcery byla nejen shodná s diagnózou lékařských autorit, ale daleko srozumitelnější a věcnější. - Josef Bajer, učitel, Třebechovice pod Orebem.

Žasneme nad správným výkonem. - Josef Valenta, Přerov.

Čestným slovem stvrzuji správné určení mé choroby. - František Vondráček, úředník, Příbram.

Potvrzuji, že uspaný správně konstatoval chorobu mého dítěte. - Marie Pohlová, Solnice.

Úraz mé páteře ihned nalezl a správně popsal. - Souček, Havlovice.

Správnost výpovědi musím Vám potvrdit. - Jiří Soukup, Hořovice.

Výpověď se úplně shoduje. - František Kovařík, Pardubice.

Moje nemoc byla nalezena a správně konstatována. - František Buk, Vsetín.

Diagnózy Vámi pomocí subjekta vypracované pro mne a moji ženu překvapily nás svou přesností a pravdivostí a jsme Vám zavázáni vděčností za jejich vypracování. - Karel Matouš, Praha, Václavské náměstí.

Vlastnoruční podpisem potvrzuji, že moji nemoc velmi správně konstatoval. - Rudolf Roušek, Dvůr Králové n. L. č. 900.

Souhlasím s výpovědí jasnovidce, neboť mi správně vše popsal. - Ant. Fišera, Račice u Plzně.

Vlastnoručním podpisem potvrzuji úplnou správnost. - Rudolf Seidl, Dvůr Králové n. L.

Konstatoval správně moji komplikovanou chorobu. - F. Kabelíková, Litovel.

Potvrzuji tímto správnost rozpoznání mé choroby a žasnu nad přesností v popsání všech detailů choroby a jejího postupu. Za správnost uvedených slov plným jménem ručí - Fr. Janda, pasíř, Vrkoslavice, Jablonec nad Nisou.

Stvrzuji, že po mnoha lékařských a profesorských prohlídkách je veškerá výpověď nad očekávání správná a obdivuji přímo tuto vědu. - Josef Křeček, Náchod.

Správnost výpovědi potvrzuji svým podpisem. - J. Záleský, Litomyšl.

(468) Subjekt ve spodní ráně pod kolenem konstatoval střepinu granátu, což rentgeny potvrdily. Subjekt ani hypnotizér o ráně nevěděli, a přece vše nalezli. - S. Hanuš, Červený Kostelec, nyní Praha.

Vše se správně shodovalo, i čísla telefonu správně udána. - J. Hanuš, Královské Vinohrady, Balbínova ul.8.

Popsání choroby subjektem bylo úplně správné. - V. Rýč, Brno.

Podle diagnózy dr. Háněla z Prahy mám pravou stranu plic porušenu, zánět pohrudnice na téže straně vyléčen, chudokrevnost. Dnešní výpověď subjekta byla táž, což tímto potvrzuji. - Mervart, stavitel, Červený Kostelec.

Vše správné. - M. Matoulková, Trutnov.

Tímto potvrzuji, že mi byl můj tělesný stav zcela správně popsán a zdůrazněna obzvláště choroba, kterou trpím. - Růžena Sperakusová, učitelka, Renčov, Kladno.

(469) Aniž bychom se znali, někdy viděli, snad předem o nemoci mluvili, je výpověď o mé chorobě úplně správná. - M. Pírková, Vamberk.

Potvrzuji, že zjištění mé choroby i mého strýce se zakládá na pravdě. - Vojtěch Pytlík, Plzeň.

Moje choroba je táž. - Karel Netušil, architekt a stavitel, Heřmanův Městec.

Potvrzuji správnost diagnózy. - Gustav Lammel, Úpice.

Jen správnost mohu potvrdit. - A. Kuldová, Nové Město n. Met.

Vše, co dosud o mém zdravotním stavu bylo mně i lékařům záhadou, bylo mi dnes v několika minutách rozluštěno k velikému překvapení všech přítomných. Potvrdím každému nevěřícímu. - B. Neužil, sochař, Praha - Smíchov 208.

Nemoc mi správně konstatoval. - Jan Klein, Vyškov.

Vše správně řekl. - Adolf Brad, Litovel.

Úplně správně. - B. Šprynarová, Lovosice.

Vše správně zjistil. Výkon se mi zdá přímo zázračný. - Fr. Doušek, Šťáhlavy.

(470) Toto zatím stačí. Své pokusy jsem prováděl před 37 lékařskými autoritami. Žádný z nich se veřejně nevyslovil o nemožnosti vidění a rozpoznávání vnitřních chorob uspaným subjektem, neboť vlastním vyšetřením se sami přesvědčili o správnosti. Bohužel podpisem nestvrdili, co poznali, aby je snad veřejnost nenařkla, že jsou zastánci skryté metapsychické vědy. Vždyť vím z vlastní zkušenosti, **že člověk, který se osmělí propagovat myšlenky, o nichž lidé dosud neslyšeli, je považován za blázna.**

Přál bych si, aby lékaři použili tohoto skvělého daru jasnovidnosti a vypěstovali si vhodné subjekty. Bláhová je obava, že hypnotický spánek škodí. Že tomu tak není, nás přesvědčí kapitola „Spánek hypnotický“.

Někteří lékaři se zpočátku domnívali, že subjekt se telepaticky spojuje, vyciťuje a řekne jen to, co nemocný o své chorobě ví a co mu lékaři zjistili. Avšak přesvědčili se, že se mýlí. Příklad:

Bylo prohlédnuto devítiměsíční dítě. Matka s ním ještě nikde u lékaře nebyla, a nevěděla tudíž, co mu je. Subjekt zjistil zkaženou krev, která se hromadí a jeví se mu třemi černými místy velikosti koruny pod pravou lopatkou. Dítě bylo svlečeno a skutečně se našly krevní podlitiny pod pravou lopatkou. Jindy byli vzati nemocní, kteří ještě nikde u prohlídky nebyli, takže sami neznali příčiny své choroby. Po výpovědi subjekta byli prohlédnuti lékařem a bylo zjištěno, že

subjekt měl pravdu. To bylo nejlepším dokladem, že skutečně poznává změnu vibrací.

(471) Do soukromého sanatoria MUDr. Vojáčka v Pardubicích jsem přijel na přání příznivců metapsychické vědy se svým přítelem panem Tůmou a subjektem Křečkem stanovit několik diagnóz. Za přítomnosti lékařů a odborníků bylo mým jasnovidcem u asi čtyřicetiletého muže konstatováno: „Pán má nemocné plíce. Zde," ukazuje prstem, „vidím tmavé, neozářené místo ve velikosti vlašského ořechu. Zde vedle," ukazuje, „to také nezáří. Je to místo menší, velikosti třešně. Průdušnice trpí katarem. Nemocný má pravidelné horečky."

Po skončení diagnózy byl nemocný prohlédnut rentgenem a byly zjištěny dvě kaverny subjektem stanovených velikostí a na určených místech. Byl předveden jiný muž, asi 46 letý, a subjekt byl znovu uspán. Prohlížeje nemocného sděloval: „Byl už operován na žaludek a má nový vřed, který se utvořil v ústí žaludku do dvanácterníku. Musí být operován znovu. Pán se operace bojí zbytečně, neboť po ní bude zdráv."

Mezitím, co lékaři prováděli vyšetření žaludku rentgenem, byla předvolána asi 35 letá paní. Subjekt po uspání na můj rozkaz prostoupil její organizmus a jevil známky rozčilení. Řekl: „Zde je cizí vinou zanedbané léčení. Po stranách páteře vidím v těle dvě veliká nezářící místa - ledviny. Krev nemocné se rozkládá a v těle je mnoho vody, hlavně v nohou a podbřiší. Paní se už neuzdraví."

Po vyšetření těchto případů mi páni lékaři sdělili, že subjekt choroby konstatoval přesně.

Nemocní nebyli před uvedenými pokusy vůbec lékaři prohlédnuti, takže bylo vyloučeno, aby subjekt bral poznatky z předem stanovené lékařské diagnózy telepatickou cestou. Poznával choroby přímo ze změny vibrace barev.

(472) Slečna M. Šolcova z Olešnice u Červeného Kostelce žádala o vyšetření. Subjekt K. zjistil, že v krajině slepého střeva pozoruje tmavé místo. Hlásí zápal slepého střeva a praví: „Podejte mi operativní nástroje, já sám operaci provedu."

Namítl jsem, že to není možné. Subjekt rozčilen odvětil: „Lékař udělá řez v nepravém místě a bude ho muset prodloužit, protože nemocná vlivem častého a dlouhého sezení má slepé střevo značně posunuto do výše a dozadu."

Připomněl jsem slečně Š., aby tuto okolnost lékaři důrazně sdělila. Vzdor tomuto upozornění ze strany nemocné toho lékař nedbal a provedl řez podle svého.

Po operaci řekl nemocné: „Vy jste nám dala s vaším slepým střevem, nějak se vám zatoulalo." Slečna mě po uzdravení navštívila v doprovodu slečny

Domáňové, vyprávěla, co se přihodilo, a potvrdila nález subjekta.

(473) Měl jsem příležitost se přesvědčit o pronikavém úspěchu diagnózy jasnovidného subjekta pana Vavrouška na sobě, neboť jsem v roce 1932 náhle dostal prudké bolesti v místech od pravé ledviny k močovému měchýři. Při pokusu mi subjekt hlásil, že vidí zaklíněné kaménky a písek. Léčil jsem je tudíž po následující tři roky - bez úspěchu. Přestal jsem už na ně věřit, protože se v moči ani při mikroskopickém šetření neukázaly, ač se mi záchvaty stupňovaly a opakovaly spolu se silným zvracením takřka denně. Radil jsem se v té době s nejlepšími profesory urologie, dal jsem se rentgenovat, cystoskopovat, provést anylýzy moči apod. Po kaméncích nebylo ani potuchy.

Přesto subjekt při novém pokusu tvrdil, že močové kaménky vidí, nařizoval mi přísnou dietu a uváděl rozpouštěcí prostředky. Nevěřil jsem mu.

Přítel lékař si dal všemožnou práci s diagnózami a ještě v prosinci 1937 se vyjádřil, že moje nemoc, bolest a záchvaty nejsou způsobovány kaménky a jejich existenci popíral. Subjekt mi v lednu 1938 znovu řekl, že to kaménky jsou a že lékařská diagnóza je mylná. Za týden po tomto pokusu mí vyšly první kaménky a písek, načež po krátkých mezidobích další, a nemoc se zlepšila. Ubývalo záchvatů a bolestí.

Zde je jasný doklad, že uspaný subjekt má schopnost určit diagnózu přesně a správně ze změny vibrací, stínů a barev.

Nepopírám, že jsou subjekti, kteří nemají schopnost poznávat změnu vibrací, ale jsou výbornými telepaty, takže je musíme odlišovat od těch prvních.

(474) Dobrý telepat v hypnóze 3. stupně vycítí (přijme) stav nemocného přímo z jeho podvědomí, neboť podvědomé JÁ nemocného ví, čím trpí a kde vězí příčina choroby, ač o tom jeho vědomí nemá mnohdy ani potuchy. Ale dávám přednost subjektu prvému.

Jako lze lehce poznat změny vibrací u lidí, tak je to možné i u zvířat. Zde je schopnost jasnovidce neocenitelná. Dokáže popsat, co zvířeti schází, neboť samo to povědět nemůže. Pokusy jsem dělal se zdarem u všech druhů domácího zvířectva.

Ne každý nemagnetický citlivec má schopnost být uveden nebo sám sebe uvést do 4. stupně hypnózy. Těch, kteří to dokáží, je velmi málo, a i když toho dosáhnou, není tím ještě zaručena jasnovidnost. Obvykle subjekt uplatňuje různé schopnosti, ale nedovede pomocí oduší rozšířit své tělo prostorově a pronikat jím podstatu zevních věcí. Jasnovidnost je vzácná a jen velmi zřídka je tato schopnost vrozená. Závisí na vnitřní duševní dynamice a vztazích k vnitřním věcem, rovněž na aktivitě zprostředkujícího oduší. Únava jednoho či obou z těchto činitelů výsledek zeslabí nebo pokazí. Z mých jasnovidných

subjektů byli spolehlivými jasnovidci jen subjekt K. a subjekt B. Na ostatní jasnovidné subjekty se nebylo možné bez kontroly spolehnout.

Protože schopnost a vloha pro jasnovidnost není dána všem stejně, bude jasnovidec všem, hlavně lékařům, vždy jen výborným pomocníkem a rádcem, ale konečné stanovení diagnózy a rozhodnutí musí učinit lékař sám.

Projeví-li se u subjekta jasnovidné schopnosti jen občas, je třeba je denním uspáváním prohlubovat, zesilovat a rozvíjet tak, aby si osvojil schopnost prostorového uvolnění pomocí oduší.

Kde není této výchovy, zvláště pak u samovolných, neřízených a nekontrolovaných subjektů, tam se často setkáváme jen s jasnovidností domnělou, neboť jde o pouhé telepaty. Telepatii vydávají za jasnovidnost a činí na tomto základě nesprávné diagnózy a výpovědi.

Jasnovidné pokusy doporučuji provádět nejlépe ráno, kdy je dispozice subjekta a hypnologa úplná. K prohlídce bereme jen 2-3 nemocné. Bude-li nemocná osoba silně magnetická, subjekt ji neprohlédne. Nemá totiž sílu prostoupit její magnetický obal. Naopak bude v tomto případě brzy unaven magnetizmem, který vyprchává z nemocného.

(475) Subjekta nikdy nemagnetizujeme, neboť bychom uzavřeli jeho oduší, nemohl by se pak prostorově uvolnit směrem k nemocnému. (To se stalo při pokusech v mém bytě známému a rozenému magnetizérovi V. za přítomnosti lékaře H.)

Nemá-li subjekt k pokusu chuť, nezdaří se. Hypnolog musí naprosto věřit, že jasnovidec má schopnost vidět. Napomáhá mu tak k výkonu.

Malé děti a nemluvňata musíme posadit nebo položit. Nikdo u nich nesmí stát, i kdyby sebevíce plakaly. Kdyby matka držela dítě na klíně, prostoupí jasnovidec obě těla, a výpověď bude nesprávná.

Při výkonu se nemocný nesmí pohybovat, neboť to znepokojuje a velmi dráždí subjekta. **Na svou chorobu nesmí pacient při prohlídce myslet, mohl by subjektu vtisknout svou myšlenku, neboť taková myšlenka je mocnější, přijatelnější než vlastní výkon subjekta, jenž je velice choulostivý a citlivý.**

Při prohlídce ať je přítomen pouze subjekt, lékař, hypnolog a nemocný.

Na dálku nemocného nepřehlížejme, vysiluje to subjekta, a ne vždy se výsledek dostaví, což je vina telepatických příčin okolí nemocného. Nemysleme si však, že zdar není možný. Na důkaz uvádím následující pokus, jenž byl proveden na dálku:

(476) Z Prahy od firmy N. mi byla poslána fotografie jisté nemocné. Už dříve popsaným způsobem jsem uspaného dostal až na místo, kde právě byla. Subjekt popisoval: „Leží a přes hlavu má obklad. Na mnohých místech vidím stíny. Je to jakýsi slabý oční zákal, sesýchání cév malého mozku a slabost prodloužené míchy, nemocná trpí duševními muky a vypadávají jí vlasy. V podbřiší i u kloubů jsou stíny. Jsou tam špatné šťávy, i moč je znečištěna, srdečnice částečně rozšířena.“ Tato diagnóza byla poslána do Prahy s poznámkou: „Podle této diagnózy poznáte, zda jsme nemocnou skutečně správně nalezli.“ Přišla následující odpověď: „Vše úplně souhlasí, až na to, že ošetřující lékař neshledal rozšíření srdečnice, ale bude ji asi nepatrně mít, neboť ji všechno hned unaví. V úctě upřímně oddaný N., Praha-Smíchov.“

(477) Byla mi doručena fotografie jistého pána z Čáslavi se žádostí, abych na vzdálenost vyšetřil jeho stav. Uspanému subjektu jsem uložil dívaje se na podobiznu, aby z mých esplan přijal podobu dotyčného pána.

Když prohlásil, že toho pána zná, vyzval jsem ho, aby se uvolnil směrem přes Hradec Králové asi mezi Chrudim a Čáslav a našel místo, kde ta osoba byla.

Asi za minutu subjekt hlásí: „Už ho mám, vidím ho.“ Řekl jsem mu: „Popiš mi místo a okolí, kde je.“ Subjekt říká: „Je to Čáslav, náměstí, po straně park, v něm je socha.“ Ptám se, koho ta socha asi představuje, načež odpovídá: „Je to nějaký válečník, vojevůdce, už vím, Žižka to je. Pak je hospoda (hotel) a ještě dům, blízko jde ulice dolů. Na rohu ulice je dům, v němž je nějaký úřad (hejtmanství). Pak je takhle krám a v něm ten pán je.“ Popisuje ho: „Ano, je nemocen, nemůže jaksi na pravou ruku, má nesprávný oběh nečisté krve, horní část těla je překrvena, i mozek, porucha v závitu mozkovém, špatně mluví a je to částečný stav mrtvice, nyní se to však lepší.“

Na sdělenou diagnózu přišla od majitelky fotografie odpověď: „Ten, o něhož se jednalo, je unesen pravdivostí věci, kterou pan K. zjistil. Nedej Bůh, aby se záchvat opakoval. - M. Máchová, lit. učitelka, Kutná Hora, Městské sady č. 466.“

(478) Pan Tůma, úředník v našem městě, mi vzkázal, abych ho prohlédl na dálku, a co bude subjekt vypovídat, abych napsal a hned mu poslal. Samozřejmě jsem svému příteli vyhověl. Subjekt popisoval: „Leží, pravá noha je v kotníku oteklá, jsou potrhány krevní cévy, byla vymknuta, ale je to na svém místě, má horečku.“ Žádal jsem subjekta, aby mi popsal místo, kde leží. Subjekt: „Leží mezi šicím strojem a postelí na pohovce.“ Nemocný mi pak osobně potvrdil, že subjekt vše správně konstatoval. Skutečně ležel na popsané pohovce a určeném místě. Lékař sám konstatoval vymknutí kotníku, které uvedl do správného stavu. Jemné cévy byly potrhány a pacient měl horečku.

Že duše na dálku vidí a cítí, o tom máme i jiné doklady. Přenesu subjektovo citlivé oduší nejlépe na věc oduševnělou, aby se mohla dobře upnout, tj. na koně, psa, krávu apod. Je nutné, aby zvíře bylo v klidu. Nyní někdo jde a nepozorovaně píchne zvíře jehlou. Subjekt v tom okamžiku pocítí bolest.

(479) Lékař dr. Stuchlík mi vyprávěl tento případ:

Jistému děvčátku bylo nutné v nemocnici amputovat nohu po koleno. Amputovanou nohu přiložil nemocniční sluha jistému zemřelému do rakve. Po operaci však děvčátko stále naříkalo, že je do lýtka něco píchá. Ač celé lýtko bylo odejmuto a děvčátko si toho bylo vědomo, nepřestalo tvrdit a naříkat, že je něco píchá do lýtka. Rána se znamenitě hojila, a nemohla se tudíž příčina píchání hledat v ráně. O věci byl zpraven lékař - psychiatr. Ten žádal, aby mu byla ukázána odňatá část nohy. Rakev byla vykopána, otevřena, a bylo shledáno, že skoro už rozpadlé lýtko spočívá na hřebíčku, který vyčníval po straně rakve. Noha z něho byla sejmuta a položena na hladké místo. Šlo se k děvčátku. To s radostí hlásilo, že je už nic nepíchá.

Děvčátko bylo nemagnetické a trpělo chorobou samovolného uvolňování oduší. Po amputaci zůstala noha nadále prostřednictvím oduší spojena s duší děvčátka, neboť **duše jsouc všude ve svém těle celá, byla celá i v prostorově uvolněném oduší**, které bylo ve spojení s amputovanou částí až do jejího rozpadu.

57. MYŠLENKA

(480) Příčinou vzniku a podstaty myšlenek je sama duše, z jejíž schopnosti se vyvíjejí. Myšlenka se rodí z rozumu a vychází z vůle. Slovo, myšlenka, je životní úkon z vlohy rozumu. Myšlenka zůstává v rozumu a rozum v ní.

Když rozum myslí, tvoří ze sebe stále nové pojmy, „duchovní slova“. Toto duchovní slovo rozumuje životní lidský úkon, tj. náleží k výkonům, jimiž se projevuje náš život.

Řešíme-li nějaký problém, dostává průběh myšlení (pokud chceme a snažíme se), vůlí nový směr. Tato snaha určuje běh myšlení, to má pak smysluplný ráz a směřuje k celistvé a řešitelné skutečnosti.

Každá myšlenka, i když je v duchu utajena, projevena slovem nebo přenášena telepaticky, rodí se, žije a přenáší se v tomto životě za součinnosti hmoty. Proto subjekt či médium naráží vždy na hmotu (esplana, protonaci), která přijala a udržuje v sobě projev někdejší myšlenky. Tento projev myšlenky je do ní pouze vtištěn, zaznamenán. Je tomu asi tak jako při fotografování. Fotografická deska (film) nepřijímá předmět v jeho podstatě, nýbrž v podobě, a chová v sobě celý jeho ráz. Po odloučení duše od těla přestane nynější projev myšlení i našich smyslů vázaných na hmotu.

Duše má schopnost dorozumívat se bez prostřednictví hmoty, což v tomto životě je vyloučeno.

(481) K jasnějšímu porozumění uvádím, že Bůh ve své moudrosti stvořil svět neviditelný, duchovní, totiž anděly a hmotu viditelných světů. Tato hmota je pod vládou neznámých sil, způsobujících její vývoj, přeměnu a seskupení. Dobří duchové - andělé - žijí „okolo“ VLÁDCE, který je střediskem jejich rozumové a svobodné činnosti, jsou k němu připoutáni láskou a svrchovanou vůlí, jejíž zákony plní. Druzí jsou pro svou vzpouru zavrženi, vzdáleni od Boha a podrobeni zlu, nezřízenosti vůle. Mohou vykonávat špatný vliv na uvolněné oduší a protosplana malého mozku člověka jako zase opačně dobří duchové vliv dobrý.

Mezi světem duchovním a světem hmotným stvořil Bůh jakousi střední říši duchů spojených s hmotou, kterou oživují, ale tíhnoucích k Duchu Nejvyššímu, protože pro Něj jsou stvořeni. Touto říší je říše člověka. Dokud bude duch (duše) oživovat hmotu, bude se každý duchovní projev, výkon, dít za součinnosti hmoty, bez níž se v tomto životě neobejde. Jinak tomu bude v životě posmrtném.

Jednota a soulad mezi duchem a tělem dodávají tělu ozdravující duševní síly.

Myslit a přemýšlet je nejmocnější duševní síla.

Chtění je moc a síla.

Soustředit vůli znamená sjednotit své myšlenky do jediného bodu a udržet je v něm tak dlouho, dokud chci.

Ustavičným opakováním myšlenky vytvářím sílu, shromážděnou neboli koncentrovanou k jednomu bodu, vždy silnější a silnější, až vede ke skutku.

Odchovat a umět řídit svou vůli rozumem je největší a nejcennější vymoženost člověka.

Tímto sebeovládáním musím dát myšlence jistou představu účinné skutečnosti, abych dosáhl rychlejšího účinku.

Působnost této představy při uzdravování je mocnější než vůle.

Vůle má řízení, myšlenka opřená o představu má účinek.

(482) Je-li duch potlačen, vidí pouze tmu. Proto vytvářej představy, mluv a mysli o štěstí. Prohlédneš a nebudeš slepý.

Mluv a mysli o zdraví, to je nejlepší lék. Zůstaneš zdráv. Kdo přemýšlí o zdraví, bude v něm žít. Kdo v něm žije, bude si ho přivlastňovat.

Trvej na tom, aby se mluvilo o zdraví, poukaž na to, že existuje více zdravých než nemocných, a uzdravíš své tělo i svého ducha. Tajemství je obsaženo ve slovech, která pronášíš.

Mluv o úspěchu a zdaru. Do každého malátného ducha tím vleješ sílu. Naříkající duch se stává zpátečnickým.

Přej si to nejlepší a očekávej to nejlepší, buď veselý. Veselá mysl prodlužuje život a činí ho nepřetržitým řetězem stálých radostí.

Stálým soustřeďováním a cvičením všech myšlenek v jednu - být zdráv - roste, mohutní a ztělesňuje se v tobě tato myšlenka a blíží se plnému uplatnění.

Abys přijal léčebný účinek myšlenek, autosugesce a představ, musíš se jim poddat bez odporu a otevřeně.

Člověk nese štěstí a neštěstí sám v sobě. Záleží na něm samotném.

Buď šťasten a tvé zdraví bude lepší, tvůj duch jasnější, tvá osobnost přitažlivější.

Chtěj vládnout nad sebou a nechtěj být ovládán.

(483) Mocným a silným proti všemu zlému se stane každý soustředěním svých myšlenek a představ. Soustředěná myšlenka je síla, kterou mohu řídit k přesnému výkonu.

Probuzená a k sebevědomí přivedená duše může ovládat vědomě své tělo a myšlenky a uplatnit své vlivy a síly.

Všechny zlé myšlenky vyvolají špatné pocity a dojmy. Působí v těle rušivě, rozkladně a otravně. Naopak myšlenky, které působí příjemně a blaženě, posilují, uzdravují a budují novou sílu a energii k životu.

Podle způsobu myšlenkového dění a představ je zřetelně vidět, že myšlenky a city jsou síly, jež v nás vyvolají chemickou proměnu.

Proto si buduje každý člověk svět ze svého nitra, jak uvnitř, tak zevně.

Vůle je jedinou silou, protože má rozumový základ ve správně volbě obrazotvornosti a myšlenek, jež vedou k činům a úspěchu.

Musím se stát pánem své vůle a svých myšlenek. Tím získávám své štěstí.

58. PŘIROZENÝ SPÁNEK

(484) Zajisté každý z nás přemýšlel o spánku a pokoušel se zjistit a zachytit moment, kdy do spánku upadá, což se ale ještě nikomu nepodařilo.

Prostřednictvím dobrých jasnovidců lze tento stav pozorovat. U zdravého člověka, uléhajícího k spánku, probíhá v celé šedé kůře mozkové dosud činnost, která se projevuje vlněním, čeřením, prouděním. Naše podvědomé JÁ se opírá o vědomí, že přemýšlíme. Myšlenka „spát“ dlí v zářivém esplanu a projevuje se stále mocnějším kmitajícím uzlíkem. (U novorozeněte tento esplanový uzlík chybí, nemá o spaní ještě vědomí, a představa se proto ještě nemohla vytvořit. Jeho spánek je přirozený, tj. šedá kůra je ve stálém klidu a přechází k činnosti jen tehdy, když smysly dítěte byly vnějším způsobem podrážděny.)

Kmitající uzlík působí na šedou substanci v čase, kdy je unavena, vysílena. V tu chvíli se nám vtírá sama myšlenka „spát“. Uléhajíce přijímáme ji rádi za svou, naše vědomé JÁ se do ní rádo obléká a hoví si v ní. Její účinek se projeví tím, že činnost šedé substance postupně ustává, pociťujeme sladkou únavu dostavujícího se spánku. Naše vědomí a myšlenky jsou matné, už je neřídíme. Převahou zářivého esplana spánku náhle šedá kůra jako na rozkaz ustane ve vhodném čase v činnosti, dojde k zastavení vědomého dění. To se projevuje slabým strnutím. Při delším sledování sebe sama můžeme na sobě ono strnuti zjistit, vypozorovat. V tomto čase naše vědomí zaniklo nadobro, nastává klid obou mozků. Vliv duše ustoupil do oduší a do spodního i vrchního podvědomí. Odtud duše vyrovnává, posiluje a zároveň třídí nastřádané myšlenky, připravuje šedou kůru s novými esplany, stará šedá kůra se zavíjí do středu mozku a tvoří tak rýhy. Proto existuje ve spánku daleko větší přítok krve k mozku než při bdění. Je nesmysl tvrdit, že ve spánku duše ustupuje do vyšších sfér (říše duchovní). Může se ovšem pomocí oduší ve spánku uvolnit, což se děje u osob hysterických a nemagnetických, jež trpí samovolným uvolňováním oduší.

(485) Kdo nějakým způsobem probdí noc a připravuje se tak o veškerou práci duše, cítí se druhý den neschopný. Během spánku jsou srdce, plíce, tepny a zažívací ústrojí činné vlastními automatickými uzly, jež jsou řízeny z centra nižšího řádu duše, která ovládá oduší celého těla. Ve spánku se probouzejí k činnosti pouze protosplana malého mozku, jež se dráždí a zachvívají. Pak jakoby telepatickou cestou prostřednictvím bloudivých silotonů přijímáme dojmy, představy atd. od osob z celého světa. Nastává mimořádná činnost duše. Je-li podráždění protosplan slabé, pak duši neruší. Silnější nárazy však

už dovedou podráždit mozkové ústředí. Zvláště k ránu, kdy se šedá kůra spánkem posilnila, dovede živá představa vytvořená v duši sama o sobě, bez vědomého JÁ, uvést šedou kůru do činnosti - máme sen.

Ve spánku je zastavena pozornost a síla vůle, a proto asociativní činnost vlivem aktivity podvědomí spojuje a rozděluje představy bez rozumného cíle.

Naše podvědomé i vědomé JÁ tu jsou vyvolány uměle, vzájemně se vyrovnávajíce. Podvědomé JÁ se obléká do přijatých dojmů a vystupuje často jako samostatná individualita v jedné nebo více osobách (i zvířatech). Vědomé JÁ zůstává při velmi slabé vůli a rozumu. Obě JÁ se stávají bezmocnou hříčkou, nástrojem těchto cizích dojmů. Není to projev vědomého JÁ, nýbrž projev nižšího řádu duševního dění, vyvolaný cizími příčinami nebo zážitky, které přešly do esplan a vědomí duše.

Jen tehdy, jsou-li dojmy z dráždění prudké, obláčky protosplan se silně zachvívají. Pak se chvěje i prodloužená mícha, poté nastává jemné vlnění v určitých místech šedé kůry se záchvěvy neuronů, postupně víc a víc, až se ozařováním stále nových neuronů někdy jemně chvěje i celá šedá mozková kůra (obyčejně jen některá pole). Tím nastalo částečné probuzení vědomého JÁ, jak jsme se už poučili v kapitole „Protosplana“. Nastal sen. Současně začíná i třídění snu, ale jen na spodní esplana. Ve vrchních se za činnosti šedé kůry odráží vědomí o tom, že jsme snili. To je silnější než sen, takže k ránu nám toto vědomí znovu prožitý sen vyvolává, ten zpětně ze spodních esplan přechází do šedé kůry, a my ho znovu prožíváme.

(486) Nesmíme si myslet, že všechno, co se nám zdálo, je přijato ze skutečnosti, nebo že se to stane. Duše, která je ve snu ve stálé činnosti, dovede z některého přijatého dojmu vytvořit celý děj. K tomu ji nutí vrozená vlastnost: duše je neúnavná a nepřetržitá činnost. Někdy se nám jeví, že na sobě pozorujeme bezmyšlenkovitost, zvláště, jsme-li unaveni. To však není klid, nečinnost duše, nýbrž vysílení hmoty mozku, v které se už duševní činnost nemůže odrážet. Tato činnost zůstává pro naše vědomí, které se v tomto životě projevuje jen za součinnosti hmoty, ztracená. Vždyť i při plném vědomí nám uniká na 90 % myšlenkové duševní síly a činnosti.

Při silnějších nárazech děsivých bloudivých silotonů přejde dojem na vrchní esplana, jež se natolik rozkmitají, že silně podráždí celou šedou substanci, my se náhle probudíme ze spánku a nemůžeme pak znovu usnout. Senzitivní osoby se však k vědomí neprobudí a počínají si jako pomatené, projevují navenek pohybem a slovem všechno, co ve spánku prožívají. (Osoby velmi citlivé.)

(487) Často se stává, že na počátku spánku býváme náhle vyrušeni prudkým trhnutím těla, doprovázeným pocitem úzkosti, že dojde i k probuzení. Příčinou

jsou některé nervy našeho těla, jež byly při denní práci oproti druhým málo v činnosti. Tyto nervy, které jsou plně svěží a mají spojení se svým vyhrazeným okrskem v šedé kůře, mají své místo (pole) dosud svěží a nevysílené. Denní prací vyčerpané okrsky šedé kůry usínají (ustávají v činnosti) daleko dříve než ty, jež byly ve dne v klidu. Vliv spánku má daleko větší působnost a rychlejší účinek na ochablá místa než na místa vysílení ušetřená. Ta usínala současně, ale nebyla řádně ze své činnosti (čeření, vlnění) vyvedena. Tím se v nich automaticky probudila aktivita. To mělo za následek podráždění okolních uspaných polí, což se projevilo prudkým záchvěvem celé šedé kůry se současným probuzením vědomí.

Něco podobného se děje při jednostranném duševním přepracování. Dotyčné pole se svými esplany, které je ve dne ve stálé duševní činnosti a nemá klid, se vysiluje a přechází do chorobného stavu, jenž se projevuje automatickou činností při bdění i ve spánku. Člověk sice spí, ale ráno se probouzí velmi unavený a ví, že ani ve spánku mu jeho práce (např. vynález) nedala pokoj. Subjektu se tento chorobný stav jeví tím, že vidí určitou část mozku spící osoby mimořádně zářící, rozpoznává jednotlivá rozšířená, intenzivně kmitající a šedou kůru dráždící esplana, takže šedá kůra se vlní, čeří. To, co dotyčný celý den studoval, se v noci znovu ve spánku vyvolává z esplan do šedé kůry. V témž místě nastává mimořádná duševní činnost. Okolní část šedé kůry je v klidu, esplana málo září (jen tehdy se rozzáří, když si chceme při vědomí na něco vzpomenout, avšak ne vždy a všechna, nýbrž jen ta, kterých se vzpomínka týká). Zpravidla až k ránu se dotyčné místo uklidní, a nemocný se trochu posilní klidným spánkem.

Jsou tudíž na rušení spánku nejčastěji zúčastněny příčiny psychické, jež někdy dosahují velmi značného vlivu. Člověk nachází noční klid následkem svého chorobně vystupňovaného puzení k činnosti. Jeho mozek pracuje horečně, tisíceré nápady se mu honí hlavou a jeho duševní zaměstnanost mu nedopřeje klid.

Také člověk trpící depresí a melancholik neusínají snadno. Trýzní svůj mozek bezdůvodnými starostmi, činí si výčitky pro bezvýznamné poklesky, trudnomyslné hloubání je udržuje v bdělém stavu. Těkají beze spánku. Jsou to vždy příčiny duševního rázu: jen málokdy stojí v popředí příčiny tělesné. Pocity viny, starosti a špatné svědomí zahánějí spánek. Očekávané radostné události mají stejný účinek.

(488) Nezbytným předpokladem pro to, aby se spánek dostavil, je naprosté duševní zastavení a vypnutí veškerého myšlení.

Tomuto neblahému stavu předejdeme také živou představou vlastního spánku, tzn. že se sami vidíme v nerušeném, klidném a posilujícím spánku. Obraznou autosugescí je nutno si tuto představu denně před spánkem zopakovat 20-30krát. Tím se vytvoří nová esplana ve vrchním podvědomí, která už sama chorobné místo uklidní. Také se doporučuje v průběhu dne nevinná zábava. Učenci, myslitelé, vynálezci apod. se obyčejně zabývají něčím zábavným, aby mohli celou mysl přenést na oblíbenou věc. Tím přestává činnost dotyčného přepracovaného okrsku, který se uklidní a posílí.

Nerozumnou tělesnou námahou se přepíná malý mozek. Ve spánku pak nastává chvění některého závitu, lišty, což vzbuzuje neklid duše. Ráno pak vstáváme, jako bychom se velmi nadřeli. Podobně nás unaví i sen, v němž se nám zdá, že fyzicky těžce pracujeme. Zpravidla nemůžeme být ve snu s prací hotovi. To se děje proto, že dojmy přecházejí ke skutečnému projevu (vykonání práce) na malý mozek, kde však už zůstávají, a jen zřídka přejdou na motorické nervy. Protože dojem zůstal v malém mozku neuskutečněn, působí zpětně na šedou kůru dojmem, že nám ta práce nejde, nemůžeme s ní být hotovi, nemůžeme nikam dojít, ač stále jdeme apod. Tím nastává samovolné rozestupování a stahování některých závitů malého mozku. Pak jsou oba mozky v činnosti, a ráno se probudíme jako zmlácení, unavení apod.

(489) Vedle spánku mozkového, o kterém jsme se už poučili, existuje i spánek těla. **Spánkem mozkovým rozumíme zánik vědomí. Spánek těla se naproti tomu vztahuje spíše na celkovou motoriku, tj. na pohybový aparát**, který, jak víme, je podřízen vědomé vůli, řízenému nervovému systému, na rozdíl od nervové soustavy útrobní, která se vědomé vůli vymyká a nezná ve své činnosti žádné přestávky.

Tak se může přihodit, že nastane hluboký spánek, ale vinou probuzené činnosti podvědomého JÁ motorický systém bdí. Tento stav nazýváme **náměsíčnost neboli somnambulizmus**.

Náměsíčný používá svého pohybového aparátu jako za úplného bdění - přímo z podvědomí. Přitom však nemá ani nejmenší stopy vědomí. Proto ráno po probuzení nemá na události během noci sebemenší vzpomínku.

Naopak při jasném vědomí může také nastat hlubší nebo méně hluboký spánek těla. Tento stav přichází někdy ráno, několik sekund po procitnutí. Přesto, že jsme opět zcela nabyli vědomí, nejsme ještě schopni ovládat svaly a pohybovat údy. Vláda nad tělem se nám vrací teprve o chvíli později.

(490) U náměsíčných (somnambulních) osob jsme při jejich spánku za úplňku pozorovali stálý neklid šedé kůry, která se ve spánku lehce čeřila, vlnila. Vědomé JÁ bylo nadobro zaniklé, ale podvědomá činnost se probouzela a

ovládala šedou kůru. Bylo pozorováno dráždění buněčné protoplazmy i nervstva vlivem Měsíce. Magnetizmus i oduší se uvolňovaly kolem těla, srdce ochabovalo v činnosti a zeslábnul oběh krve. Obličej se stahoval, motorické nervy se dostávaly pod vliv činnosti podvědomého JÁ. Tak se náměsíčná osoba stává hříčkou tajemných sil podvědomí. Tato choroba není zdraví nebezpečná, je vlastně neškodná. Osobu, která upadla do náměsíčného stavuje nutné nechat v klidu. Podvědomí samo chrání tělo před úrazem. Voláním bychom její vědomí probudili, a to je v náměsíčném stavu škodlivé a nebezpečné. Takové osoby se mohou léčit opakovanou autosugescí, tj. vidět se v živé představě, že už nikdy neupadnou do náměsíčného stavu.

Při spánku hysterických osob byl zjištěn nervózní neklid některých mozkových okrsků, u některých i uvolňování oduší. Hysterické osoby se dobře léčí magnetizmem a sugescí.

59. SPÁNEK AUTOSUGESTIVNÍ, HYPNOTICKÝ A MAGNETICKÝ

(491) I mnozí vážní badatelé tyto tři druhy spánku ztotožňují. Jindy si navzájem odporují. Tvrdí, že magnetizmus nebo hypnotizmus nespočívá v nějaké zvláštní síle nebo fluidu, jež by se přenášely z magnetizéra nebo hypnotizéra na senzitivní osoby, takže spánek prý lze přivodit bez spolupůsobení druhé osoby.

Ano, skutečnost dokazuje, že lze sám sebe uspat bez fyzického nebo duševního vlivu druhé osoby. Dosáhneme toho, díváme-li se delší dobu na nějaký nehybný, nejlépe lesklý předmět, nebo si to živě přejeme. Autosugestivní samouspání je možné a reálné. Mozek člověka se napíná, napětí jej unavuje tak, že člověk upadá do hypnotického spánku. Podmínkou je zvláštní stav vědomí, koncentrace, pozornost. Tento spánek se dostavuje samovolně a je totožný se spánkem přirozeným. V něm nelze vyvolat jakýkoli jev, který lze dosáhnout ve spánku vyvolaném vnějším vlivem. To ovšem nemluvím o automatických médiích, což do této kapitoly nepatří.

Sugesce je myšlenka přijatá bez rozumové kontroly.

(492) Sugesce v bdělém stavu i v hypnotickém spánku je vzrušení, které vyvolá představu a nepřímo i jiné představy sdružené, a determinuje (vzrušuje) člověka k určitému jednání. Někdy mohou přijít sugestivní popudy od jiného člověka, znamenají dojem, a to dojem ne fyzický, nýbrž buď myšlenkový, nebo citový, někdy vášnivý. Pod tímto dojmem člověk myslí nebo jedná jinak, než jak by myslel a jednal v normálním stavu, kdy sám rozhoduje.

Každý vsugerovaný a přijatý vjem směřuje k provedení činu (fyziologického). Každá nervová buňka ve svém podráždění pohne hybnými nervovými nitkami, a proto orgány, z nichž vychází pohyb, směřují k uskutečnění popudu. Podráždění se děje představou nebo vlastním pojmem.

Sugesce nepůsobí na vůli přímo, nýbrž prostřednictvím obrazotvornosti a volního smyslového napětí.

Autosugesce je popud, který vědomě nebo nevědomě pochází ze subjekta samého. Autosugesce je dalekosáhlá. Fantazie má vliv na vegetativní život. Lze jí v orgánech vyvolat bolest i bezbolestnost.

Utkvělé představy, fanatizmus a rutina jsou jen různé druhy autosugesce.

Při hypnóze je člověk determinován představami a city, které mu vštípíme nebo vsugerujeme.

Hypnózou za uměle vyvolaných podmínek uvádíme do různých stupňů spánku, od polospánku až po spánek úplný, hluboký. Při ní působí faktory psychické, fyziologické a fyzické. V hypnóze jsou smysly přístupné jen gestům a hlasu hypnologa. Pro ideopohybový zákon, který řídí spontánnost duševního života, se sugesce hypnologa stává přesvědčením a neodolatelnou mocí v hypnotizovaném subjektu. Je veden k úkonům, které chce a naznačuje hypnolog.

(493) Hypnotický spánek, do kterého byla pokusná osoba uvedena pouhou vůlí hypnologa, se od autosugestivního liší tím, že hypnotizér má na osobu absolutní vnější vliv, jímž v subjektu vzbudí určité představy buď slovem, výrazem tváře, písmem, nebo pouhou myšlenkou, podstrčí mu svou vůli, a donutí ho k probuzení v něm dřímajících skrytých sil. Při tomto spánku, je-li hluboký (letargie), nastává během pokusů spojení mezi subjektem a hypnologem fluidovou páskou oduší, což se při autosugestivním spánku stát nemůže, protože se z něho probouzí osoba sama. Při hlubokém hypnotickém spánku se uspaný neprobudí dříve, než si to hypnolog sám přeje. Je pod jeho vlivem a ve stálém spojení s ním.

Magnetický spánek se od prvních dvou liší tím, že pokusná osoba byla uspána přenosem magnetické fluidové energie z jiné osoby. Magnetické fluidum, které bylo na citlivce naneseno, ulpívá kolem jeho těla, a citlivec je během 3-5 hodin do sebe vstřebá. Subjekt spí tak dlouho, dokud nanesené fluidum citlivcův organizmus úplně nezužitkoval. Pak se sám probouzí, takže není nutné čekat na magnetizérův pokyn. Přenesená energie byla spotřebována a neexistuje příčina, aby dále setrvával ve spánku.

(494) Osobu uvedenou do spánku magnetizmem může v kteroukoli dobu každá jiná osoba probudit způsobem uvedeným v kapitole „Magnetizmus“. Jen magnetizér silné vůle dovede pouhou myšlenkou zabránit probuzení jím uspané osoby, byť i jeho magnetizmus byl cizí nemagnetickou osobou odebrán. Naproti tomu osobu v hlubokém hypnotickém spánku, tj. uspanou hypnologem bez použití magnetické energie, neprobudí pouhou myšlenkou žádná druhá osoba, ani nemagnetická.

V hlubokém hypnotickém spánku se probouzí objektivní prostorová jasnovidnost, a to i u automatických médií. V hlubokém magnetickém spánku prostorová jasnovidnost mizí, zůstává jen jasnovidnost subjektivní, např. uspaný vidí své tělo a může popsat svou chorobu. V tomto případě jsou nemožné i telekineze, levitace, materializace atd.

Zvláštní jev nastává u magnetizérů, kteří umělým pěstováním dovedli probudit a uvolnit svůj magnetizmus ve svém těle. Jejich magnetizmus se totiž po

magnetizování pokusné osoby stáhne zase zpět tam, odkud vyšel.

Děje se to proto, že magnetizmus není pro magnetizéra přebytečnou energií, jeho organizmus ho sám potřebuje, a během jedné hodiny ho stáhne zpět. Osoba však zůstává dále ve spánku, už ale ne vlivem magnetizmu, nýbrž vlivem pouhé víry magnetizéra, jenž tu nevědomky zaujímá místo hypnotizéra a domnívá se, že působením svého magnetizmu vyvolává tytéž věci, které se dějí vlivem hypnotizéra.

(495) Hypnotický spánek není stejně hluboký. Rozeznávám 5 druhů:

1. stupeň - Zemdlená víčka, nemožnost je otevřít (ne vždy), pocit únavy, končetiny lze ovládat, vědomí zachováno. Subjekt zůstává ve stavu nečinném, pozoruje, že není schopen překonat hypnotizérův vliv.

2. stupeň - Částečné strnuti, víčka zavřená, ruce visí mdle. Zvedneme-li ruku, zůstává v dané poloze několik sekund, pak padá bezvládně k tělu. Vědomí a vzpomínky zachovány, jakož i spojení s vnějším světem.

3. stupeň - Lehká hypnóza (částečné náměsíčnictví - somnambulizmus), citlivost zaniká, střídavá neschopnost slyšet okolí kromě hypnotizéra, kterého vnímá vždy. Vědomí zatemnělé, nemůže nám ihned po probuzení povědět, co se ve spánku dělo. Přesto nás pokusné osoby ve všech třech prvních stupních spánku ujišťují, že vůbec nespaly, že vše dělaly jen kvůli nám.

Tyto tři druhy umělého spánku, kdy vědomí a smysly jsou střídavě zachovány, jsem nazval „vstupní podvědomí“.

Tento normální projev tří rozdílných druhů duševního dění může být porušen, když duše z utrpení a stesku ve svém bolu (mnohdy z pouhé duševní prázdnoty) je zahnána do svého nitra. Je to samovolný ústup duše ze zdravé vědomé činnosti do vstupního podvědomí, do kterého vnese poruchu z utrpení a stesku vyvoláním chorých, škodlivých a nezdravých esplan.

Toto porušené vstupní podvědomí jsem pojmenoval „nižší podvědomí“.

(496) Nižší podvědomí je jednou z hlavních příčin duševních poruch, při nichž se duše, hlavně ve třetím stupni, samostatně rozdvojuje a osamostatňuje ve druhé JÁ. Vzniká rozštěpení vůle ve dvě JÁ, z nichž nižší se zosobňuje a bere na sebe individualitu nějaké cizí bytosti.

Tento samovolně vyvolaný stav duše je stavem chorobným a setkáváme se v něm s různými podobami a odrůdami transů, extází, vidin, zjevů démonických i neškodných bytostí, různými duševními utrpeními, halucinacemi apod. **Nezkušený hypnotizér může nevhodnými sugescemi a opomenutím odvolání škodlivých představ všechna zdravá vstupní podvědomí poškodit a vyvolat duševní chorobu, tj. nižší podvědomí.**

(497) Pamatujme, že zdravý duch vždy vydává a tvoří. Nesmí jen trpně přijímat a ustupovat, neboť pak duševní potence slábne, samovolně se tvoří chorobná, úchylná a zatížená esplana a vzniká nebezpečí vyvolání nižšího podvědomí, ve kterém tkví původ veškerých duševních nemocí a poruch (kromě fyzických vad).

Při uvedení subjekta do hlubokého spánku 3. stupně, kdy docházíme až k samému rozhraní čistého podvědomí 4. stupně, prozařují z čistého podvědomí duše, nacházejícího se až na samém vstupním prahu svého dění, vyšší schopnosti a vlastnosti do vstupního podvědomí.

V tomto rozhraní obou podvědomí se setkáváme s vyššími schopnostmi duše, které se uplatňují výhradně ve 4. stupni, s telepatií, částečnou prostorovou jasnovidností, vědomostmi o vzdálených a tajných událostech, vnikáním do cizích myšlenek, částečnou znalostí nikdy nestudovaných jazyků, vědeckými znalostmi a zběhlostí ve vyjadřování se o nich, osvědčováním přirozené síly, vznášením se ve vzduchu, ochromením některých orgánů, slepotou, němotou, hluchotou apod.

Tyto jevy se při stálé činnosti duše vyvolávají buď samovolně, nebo když si je přejeme a očekáváme.

Stavy duševního dění na tomto rozhraní transu tím, že vědomí není úplně zaniklé, se takřka všechny ještě zapisují do esplan, a subjekt, probuzený k vědomí, se na mnohé může rozpomenout.

Při těchto stavech třetí hloubky vstupního podvědomí jsou rozum a vůle potlačeny a zatemněny, a duše má sklony a náchylnosti spíše ke zlému. Také proto jsou projevy duše mnohdy nízké a zlé. Rozhoduje výchova, jejíž odraz v esplanech má na duši v tomto transu samovolný vliv, a není zvláštností, že nás často duše subjekta pohříženého do transu klame.

(498) **4. stupeň** - Hluboká hypnóza (úplný náměsíčný stav - somnambulizmus), naprosto zaniklá citlivost a také vědomé JÁ se všemi pěti smysly. Hlava klesá na prsa. Poodhrneme-li oční víčko, jsou oči obráceny v sloup, podráždíme-li je, nereagují. Zvedneme-li ruku nebo nohu, padají jako mrtvá hmota. Úplná nemožnost vzpomenout si po probuzení. Všichni subjekti nemají způsobilost být uvedeni do tohoto stupně spánku.

Při tomto stavu se probudí podvědomé JÁ se svými vyššími schopnostmi úplně, kdežto při rozhraní 3. a 4. stupně jsou probuzeny neúplně. Normální schopnosti jsou úplně zaniklé. Podvědomé JÁ ovládne na přání hypnologa hybné nervy, takže neschopnost pohybu jako na předešlých stupních tu není. Subjekt si počíná jako při vědomí. Rozum a vůle přicházejí k uplatnění částečně. Nastalo probuzení čisté duše. Upozorníme-li ji, aby zkoumala svou

podstatu, poznává sebe, svou dokonalost a krásu, kterou si uvědomuje. Na této hloubce spánku spočívá kořen pravé extáze a mysticizmu.

Ve stavu všudypřítomnosti v omezeném prostoru jediným čirým úkonem své schopnosti duše prostupuje, obsáhne, vyčerpává a poznává všechno najednou. Např. jediným úkonem poznává celý obsah knihy, kterou jsme nečetli a kterou bychom museli číst 2-3 dny, jak jsem demonstroval velmi často se subjektem K. Prostředkem tohoto poznání je jednotná existence duše s její prostorovou všudypřítomností. Fyzické tělo se svými nedostatky, vadami a slabostmi ustoupilo do pozadí. Subjekt vidí, slyší, cítí atd. bez prostřednictví smyslů. Duše, která se svými vlastnostmi a schopnostmi ustoupila do oduší, přijímá na rozkaz hypnologa vše přímo, a může tudíž i vidět, slyšet, chutnat, cítit atd. kteroukoli částí těla. Je však možné uplatnit podvědomé JÁ i na kterýkoli smysl, např. uspím citlivce do 4. stupně hypnózy a potřebuji pro společnost něco vyšetřit, aniž by kdo cokoli pozoroval. Probudím tedy dva smysly pro podvědomé JÁ, aby subjekt viděl očima a slyšel ušima. Tyto dva smysly pak ovládá podvědomé JÁ přímo. Vědomé JÁ nemá zde co činit, takže subjekt po probuzení naprosto o ničem neví. Při tomto stupni spánku si subjekt po probuzení nikdy ve svém životě nevzpomene, co se s ním ve spánku dělo. Duše nezanechává žádné stopy v esplanech. Již před 35 lety jsem se slečnou J. prováděl pokusy, a protože její spánek byl 4. stupně, až dosud si ani na jediný moment nevzpomněla, ač s ní dodnes jako se schopným subjektem spolupracuji. Totéž jsem pozoroval i u jiných subjektů, hlavně u K. a H., kteří už byli uspáni **několiktisíckrát**. Tento stupeň spánku je zdraví naprosto neškodný a nemůže nastat nejmenší psychická ani fyzická porucha, pracuje-li při něm zkušený odborník.

(499) **5. stupeň** - Kataleptický stav čili úplná strnulost, údy ztuhnou a tělo zůstává úplně studené, beze vší vlády. V tomto stavu se subjekt nesmí nechat déle než 20 minut. Delší trvání by bylo škodlivé, u některých případů by mohlo nastat i odumírání tkání. Katalepsie je samostatný druh hypnózy. Jsou tedy co do hloubky čtyři stupně, pátý je už jiného druhu.

Hypnóza není chorobný stav ani odrůda hysterie, nýbrž stav fyziologický, podobně jako přirozený spánek, z něhož však nemůže vzniknout. Hypnotický a obyčejný spánek jsou jednoho a téhož základu, protože od počátku do konce jsou u obou spánků tytéž příznaky. Liší se jen tím, že obyčejný spánek se dostavuje, když si jej sami (autosugescí) stanovíme, kdežto hypnotický a magnetický spánek musí být navozen zvenčí jinou osobou, a dochází tak k uplatnění některých vloh a schopností podvědomé činnosti.

Hypnóze se také někdy říká „částečný spánek“. Je tu jen ten rozdíl, že je-li ve spánku duševní život před vnějším světem úplně uzavřen, je v hypnóze jen zacloněn. Vědomí spícího je uzavřené, nemůže přijímat popudy z vnějšího světa. Vědomí hypnotizovaného také zaniká, ale mezi hypnologem a uspaným stále zůstává malé spojovací pouto, které tvoří spojovací fluidová světelná páska. Jedině hypnolog má se subjektem spojení a touto páskou, světelným paprskem či linkou proniká hypnotizérova vůle, takže může dávat rozkazy a přijímat zpětné zprávy.

Hypnózu a sugesci lze se zdarem využít k vyléčení každé choroby, kromě vrozené nebo úrazové slepoty, hluchoty, zchromenin apod., a to vtisknutím obrazu sugesce, živé představy, že se dotyčný uzdravuje, neboť duše sama dovede tělo uvést opět do zdravého stavu. Varujme se však neodborníků, protože hypnotický stav není hračkou, a přišlo by to draho. Vážný a zkušený odborník však nezpůsobí žádné nebezpečí.

I kdybychom si to mnohdy přáli, nelze každého ihned uvést do hypnotického nebo magnetického spánku.

(500) Mám-li snahu touto cestou nemocnému prospět, postupuji takto:

Navštívím pacienta v době přirozeného spánku. Aniž předem zná můj úmysl, prohloubím jeho spánek několika magnetickými tahy, a tím se s ním duševně spojím. Počínám si opatrně, jemně a klidně. U břišní dutiny mu vsugeruji hluboký spánek a myšlenku, že spí klidně a tvrdě, že se nemůže probudit, že mě však zřetelně slyší a vidí. (Jméno spícího se v žádném případě nesmí vyslovit.)

Tím vyvolám spícímu sen. Po nějaké chvíli začne spící mručet, až konečně promluví, zpočátku nesouvisle. Pomohu mu sugescí tak, že může mluvit lehce. Přenesení je hotovo. Po kratším vyprávění mu polohlasně, ale energicky a zřetelně vsugeruji:

„Nyní tě, příteli, opustím, avšak zítra ve dvě hodiny odpoledne (případ od případu) tě navštívím, ty mě ihned poznáš podle toho, že vezmu židli a vyzvu tě, aby ses posadil. Ty uposlechneš, posadíš se, tvrdě usneš a budeš pozorný k tomu, co ti řeknu! Až ti všechno sdělím, probudíš se, když napočítám tři!“ Nyní žádám, aby sugesci opakoval, abych se přesvědčil, že ji v pořádku přijal. Rozloučím se slovy: „Nyní tě opouštím, zítra na shledanou!“

Příští den ve dvě hodiny odpoledne nemocného navštívím, počínám si vážně, s jistotou a pevnou vírou, že se úmysl zdaří. Sleduji nemocného zrakem, nabídnu mu židli, aby se posadil, což ihned učiní, protože jeho podvědomá činnost už tento rozkaz očekává a je puzena ho vyplnit.

Nemocný se posadí a usne. Nyní jsem dospěl k žádoucímu cíli a získal jsem příležitost k léčebným sugescím, anebo k tomu, co jsem si předsevzal. Doporučuji, aby uspaný sugesce opakoval. Ke konci mu vsugeruji, že ho opět navštívím. Probudím ho otázkou: „Slyšíš mě?“ Jakmile se ozve, rozkazuji: „Dávej dobrý pozor, co ti řeknu. Nyní tě probudím, až napočítám tři. Po probuzení se budeš cítit lehký, svěží, energický a zdravý. Pozor! Jedna: Tíha a únava mizí! Dvě: Tvůj normální stav se vrací! Tři: Už bdíš, jsi zdráv, je ti lehko, vůbec nic ti neschází!“

Předeslaný způsob léčení doporučuji provádět jen těm, kteří si jsou svým výkonem jisti, jsou předsvědčeni, že subjekta ovládnou, **přísně varuji před zneužitím**.

(501) Subjekta, který je ve spánku, nesmíme volat jménem. Užijeme slova příteli a pod. Kdybychom ho volali jeho jménem, porušili bychom hloubku spánku nebo bychom ho probudili. Chceme-li ho však probudit, pak doporučuji užít právě jeho plného jména.

Toto umělé vyvolání podvědomé činnosti má význam i pro soudnictví (jako pomůcka k usvědčení viníka). Vyšetřující soudce si však musí počínat jemně a obezřetně, jako důvěrný přítel tázaného, kterému chce sejmout ze svědomí tíhu činu. Vyšetřovaný obyčejně i ve spánku chce čin popřít, jelikož vědomě učinil předsevzetí, že rozhodně bude zapírat, a tím mu vznikla silná esplana ve smyslu čin popřít. Ta brání podvědomému JÁ projevit se podle esplan, v nichž je čin zachycen. Přesto bude mít vyšetřující soudce úspěch, protože duše v podvědomí, nahlédne-li do děje činu v esplanech, čin vyjeví, protože je čistá a zločin nenávidí. Výše uvádím, že je nutné si počínat obezřetně, což znamená, že tázaného nesmíme myšlenkově znásilnit, vnutit mu čin podle našeho přání, nýbrž jen umožnit duši v podvědomí přiznání, pokud je vinen.

Výpovědi je nutné porovnat se svědectvími, událostmi a okolnostmi případu, abychom se vyvarovali přehmatů.

(502) U hypnotizované osoby je zajímavé pozorovat, že v 1., 2. a 3. stupni spánku se inteligence značně snižuje. Zaviňuje to ústup duše do některého ze vstupních podvědomí. Rozum a vůle upadají proto, že uspaný má už jen matné spojení s esplany, na nichž závisí jeho inteligence.

Jeho vůle je zpravidla nahrazena vůlí hypnotizérovou. Mnohdy se hypnotizovaný vzpírá sugescím odporujícím jeho inteligenci, kterou si osvojil vzděláním. A protože ta přešla do vědomí duše, klade odpor. V prvním a třetím stupni spánku klade duše odpor, pokud má ještě spojení s esplany.

(503) Zato hypnotizovaný, který má nedostatečné vzdělání a nízkou inteligenci, je-li uveden do vstupních stupňů spánku, vůbec neklade odpor. Od hypnotizéra

přijímá i sugesci pochybných osobností a rád se projevuje v jejich individualitě (např. vraha, zloděje, udavače). Přestože se inteligence v hypnotickém spánku snižuje, probouzejí se často jiné schopnosti, např. zvýšená paměť, přenášení smyslů (tj. vidění v úplné tmě, vidění a čtení pomocí prstů nebo nosu, slyšení lýtky či zády, čichání patou či kolenem, hmatání bradou apod.). Toto přenášení smyslů spadá do schopností samotné duše. Je jí vlastní a duše může tuto schopnost projevit buď prostřednictvím k tomu zvlášť uzpůsobeného nástroje (oka, ucha, jazyka, anebo kteréhokoli jiného orgánu těla), či bez něho, tedy přímo.

Při těchto opravdu zvláštních projevech se nám dokazuje, že narážíme na samostatnou bytost - duši - s jejími duchovními úkony, která dovede uplatnit své bytí i mimo fyziologické zásady.

(504) Že hypnóza, je-li správně prováděna, je naprosto neškodná, dokazují fakta, neboť jsem po léta, a to i desetkrát denně, uváděl subjekta do stavu 4. stupně spánku. Přesvědčil jsem se o tom při vědecké zkoušce, vykonávané po dobu tří let se subjekty, které jsem denně mnohokrát hypnotizoval k vypracování diagnózy. Často zůstávali ve spánku od rána do večera, kromě poledního probuzení. Někdy byli uspáni až 15krát za den. Naopak, tento stav duše jim prospíval, neboť např. jsem pana K. přijal s vážnou plicní chorobou, pro niž byl propuštěn z vojny, kde předtím dostal 35 tuberkulinových injekcí. Hypnotický spánek mu šel tak k duhu, že se jeho stav velmi zlepšil. Pány H. a L. jsem po několik roků denně uváděl do hypnotického spánku bez úhony na zdraví. Že je hypnóza neškodná, dotvrzují na slovo vzatí praktikové v tomto oboru: Dr. Bernheim, profesor lékařské fakulty v Nancy, Dr. Brügelmann z Paderbornu, Dr. G. Ringier z Curychu, Dr. Albert Moll z Berlína, MUDr. A. Schenk von Notzing v Mnichově, MUDr. A. Elenburg, profesor lékařství v Berlíně, Dr. A. Liebeanl z Nancy.

60. SÍLA VŮLE A JEJÍ MOC

(505) Vůle je každému jednotlivci vrozená, avšak nestejnou měrou. Silnou vůli, energii, je možné vypěstovat cvikem. Aby se mohla vyvinout, musí mít ideu: „Být obdařen silnou vůlí.“ Bez této ideje je vůle slepá a nevzbudí se. Hypnolog i magnetizér musí být vyzbrojeni silnou vůlí a jasnými představami, aby dosáhli úspěch.

Klamali bychom se, kdybychom chtěli silnou vůli hledat u zdravého, silného a spokojeného člověka. Jeho duch si spokojeně a nerušeně hoví ve zdravém těle. Silnou vůli najdeme spíše u osob slabších, a také u těch, kteří dlouho bojovali se svým neduživým tělem, a museli se stále přemáhat, vzpružovat, potlačovat špatné dojmy. Takové duševní napětí, přemáhání sebe sama, probouzí a tvoří silnou vůli, dodává člověku houževnatost.

Silnou vůli nabudeme také denním cvikem (2x denně po čtvrt až půlhodině) a uplatňujeme ji na sobě podle potřeby. Jsou lidé, kteří mají starostí nad hlavu, po práci se jich nedovedou zbavit, nemohou usnout a zabývají se jimi i ve spánku. Kdo není flegmatické povahy, nedovede si při velkých starostech zjednat duševní klid. Mám-li silnou vůli, zavolám ji na pomoc. Za denních starostí jsou esplana vrchního podvědomí rozšířena, více září, silně kmitají a dráždí šedou kůru. Silná vůle si dovede zjednat klid, pevným slovem „chci“ přeruší jejich činnost, takže z intenzivního záření přejdou do normálního stavu, stáhnou se do středu, usnou. Jen silná vůle se jim dovede vzepřít.

Uvedu-li silnou vůli do činnosti, nastává v šedé kůře mimořádně zvýšená činnost, silotony se uvolňují, a subjekti konstatují silné záření kolem hlavy. Uvolněným silotonům je možné dát směr, proto lze působit na určitou osobu. Nastalo vyslání myšlenky telepatickou cestou. Z očí člověka, který má pevnou vůli, vycházejí silnější paprsky než z očí člověka s vůlí slabou. Sama vůle je slepá síla, rozum jí musí diktovat směr. Útoky silné vůle na nepřipravenou osobu jsou úžasné, takřka ji fascinují a činí z ní pouhou loutku. Uvedu příklady:

(506) Šel jsem s přítelem Dr. Pichem přes pole do Zábrodí. Po cestě jsme usedli na mez. Přítel se dotazoval, dovedl-li bych pouhou myšlenkou přivolat přítele Hanuše. Jeho obydlí bylo od nás vzdáleno asi 400 m a vzhledem k poloze jeho domku nás nemohl vidět. „Zkusím to!“ odpověděl jsem. „Já ti pomohu!“ řekl přítel Pich žertem. Asi za 7 minut napětí vůle na dálku jsem u pana Hanuše vyvolal jeho podvědomou činnost a podstrčil jí svou vůli. Pak jsme uviděli přítele Hanuše, bosého a oblečeného jen v košili a kalhotách, jak utíká přes pole a louky přímo proti nám. Doběhl k nám udýchán a ptá se: „Co mi

chcete?“ Smáli jsme se a žádali, ať se k nám posadí a pobeseduje s námi. On však namítal, že nemá čas, musí tkalcovat, a hned běžel zpět, až se nám ztratil z očí. Za čtvrt hodiny Pich žádal, abych Hanuše znovu přivolal. Působím znovu. Asi za 2-3 minuty přítel Hanuš k nám znovu dobíhá. Museli jsme se smát. „Co zase chcete?“ táže se. „No, abys u nás poseděl.“ „Dejte mi pokoj!“ řekl a běžel zpět. Měli jsme v úmyslu ho ještě jednou přivolat. Sotva vešel do chalupy a zasedl za tkalcovský stav, působím opět. Trvalo asi 6 minut a milý Hanuš k nám opět utíkal. Musel být rozzlobený, neboť nás oslovil: „Chlapi, co se mnou zase chcete?“ Dostal odpověď: „A co ty tu chceš? Přece tě nevoláme! Křičíme na tebe? Mluv!“ „To vím! Ale nějak to je, neboť vás v duchu vidím, jak chcete, abych k vám honem šel.“ „Ano, tak tomu je. Ty nás musíš poslouchat!“ V tu chvíli se však přítel Hanuš nějak vzpamatoval a pravil: „Tak? Tedy vy si ze mne děláte blázna? Abyste věděli, víc vás už neposlechnu!“ Otočil se a běžel zpět domů. Já jsem však za ním volal: „Jsi v mé moci! Tam na pahorku v louce strneš a nehneš se z místa!“ Hanuš při běhu křičel: „Nestrnu, neslyším, neposlechnu vás!“ Já jsem však měl živou představu a útočil jsem za ním myšlenkou, že v udaném místě se v běhu zarazí. Sotva Hanuš doběhl na kopeček, zůstal stát jako sloup, s jednou nohou vpředu, druhou vzadu. Pouze k nám otočil hlavu a volal: „Pusťte mě, já vám už věřím!“ A huboval, neboť jsme se z plna hrdla smáli, že jej myšlenka zasáhla v komické pozici. Když jsme ho dost potrápili, zavolal jsem na něho: „Jsi volný, můžeš klidně jít!“, což se také ihned stalo.

(507) V naší spolkové místnosti bylo po divadelní zkoušce. Zašel jsem k domovnici paní K., kde se právě sešlo asi 13 našich členů. Ihned žádali, abych s nimi vykonal nějaký pokus pro zasmání. Neměl jsem chuť a odmítl jsem. „Tedy alespoň zkuste, zda byste nás dovedl všechny najednou uspat!“ Bylo mezi nimi asi 6 osob, které mnou již uspané byly, a věřil jsem, že ostatní budou jimi do spánku strženi. Poručil jsem: „Sedněte si do kruhu a vezměte se všichni za ruce!“ Když se tak stalo, připojil jsem se sám do řetězu. Působím na všechny. Nejprve usínali oni zmínění citlivci, na zbylé jsem působil pohledem, až jeden po druhém byli uvedeni do spánku. Ti, co přecházeli do hlubokého spánku, padali přímo ze židlí, takže se vytvořily směšné skupiny. Vzbudil jsem domovnici K., abych jí ukázal, jak všichni ostatní spí. Pak jsem všechny probudil.

(508) K podzimu roku 1920 jsem jel se svým bratrem Vojtěchem do Trutnova. Cestou jsme se bavili o mých pokusech. Přitom jsem cvičil svou vůli koncentrací na různé předměty, neboť druhý den jsem měl předvádět pokusy. To se však stalo osudným mému bratrovi, neboť při probuzení silné vůle nastávají kolem hypnologa výboje megatronů a silotonů. Můj bratr, ač se dovede bránit, mému

vlivu podlehl, nastala u něho únava, zavírání očních víček, stahování svalstva a všeobecná nemohoucnost, i když si ještě zachoval svou vůli. Aby nebyl můj vliv tak mocný, musel jít stále asi 60 kroků za mnou, chtěl-li se dostat z mého vlivu.

V Trutnově jsem pocítil hlad, a tak jsem zašel do uzenářského krámu a žádal za 5 Kč salám. Prodavačka, mladá blondýnka, vzala do ruky celý kotouč, a mne v tu chvíli napadla myšlenka, že bych ho s chutí snědl celý. Prodavačka skutečně celý kotouč zabalila do papíru a podala mi ho. Namítal jsem, že chci salám jen za 5 Kč, načež ona řekla: „Však vám to dávám za 5 Kč.“ Nemohl jsem si to vysvětlit, obchod to byl prvotřídní, zatímco jiní chtěli salám za 10 Kč, nedostali ani třetinu toho co já. Toho roku po válce byla ještě velká drahota. Domnívaje se, že se prodavačka zmýlila (a také abych se přesvědčil), poslal jsem zmořeného bratra, aby šel on ještě jednou koupit salám za 5 Kč. Sám jsem se postavil do dveří krámu a pozoroval prodavačku se zvědavou myšlenkou, zdali i bratrovi dá celý kotouč. Sotva jsem na to pomyslil, prodavačka mu také zabalila salámu celý kotouč. Věc jsem si nemohl vysvětlit jinak než tím, že prodavačka je osoba senzitivní, podléhající telepatii.

Bratrovi bylo stále hůř, a tak jsem se s ním chtěl dostat rychle na nádraží. Protože i tam se mu v mé blízkosti chtělo stále spát, poslal jsem ho na nástupiště a dal mu předem sugesci: „Jdu do restaurace. Přijdu se na tebe několikrát podívat, kdyby ti snad nebylo dobře. Protože je zde mnoho lidí, dej ruku nahoru v případě, že bys potřeboval obnovení sugesce!“

(509) Odešel jsem. Po chvíli jsem vyhlédl ze dveří restaurace a spatřil jsem na konci nástupiště ruku nahoře. Šel jsem k bratrovi a sugescí jsem mu zase trochu pomohl. Tak jsem učinil ještě několikrát. Když přijel vlak, chtěl jsem dát bratra do jiného kupé, ale nebyl jsem si jist, jak mu tam bude, neboť mezi námi bylo fluidové spojení a na odmagnetizování už nebyl čas. Proto jsem ho nechal u sebe.

V kupé si sedl naproti mně. Stahování jeho svalstva bylo zase silnější. Vtom mi bratr řekl: „Kdybys to pustil na někoho jiného, snad by mě to přešlo.“ Věděl jsem, že to nebude pravda, ale pochopil jsem, že jeho vlastní víra mu bude vzpruhou, když mu udělám po vůli. Řekl jsem: „Tedy na koho?“ Bratr odpověděl: „Nu, někoho si vezmi na mušku, budeš vidět, že mi zase bude líp.“ Díval jsem se po kupé a řekl: „Vidíš tamhle toho muže?“ „A co s ním uděláš?“ ptal se bratr. „Aby se smál!“ odpověděl jsem. Sotva jsem si to pomyslil, onen pán vstal a s velkým smíchem se naklonil přes opěradlo sedadla přímo k nám. Musel jsem se tomu také smát. To však bylo osudné. Můj bratr propukl současně se mnou v křečovitý smích, a ostatní osoby v kupé, dívajíce se jedna na druhou, se začaly postupně smát. Protože se bratr smíchem skoro svíjel, otevřel jsem

okno, a násilnou myšlenkou, dívaje se ven, uklidňoval jsem celou společnost, neboť jsem se nesměl prozradit mluvenou sugescí. Nastalo uklidnění. Po chvíli jsem si sedl a viděl jsem, jak se lidé jeden na druhého hloupě dívají. Přitom jsem se podíval na pána, kterého jsem si vybral za oběť, abych bratrovi ulehčil, a vzpomněl jsem si, jak se smál. Ta myšlenka způsobila, že se všichni v kupé dali znovu do smíchu ještě většího než předtím. Proto jsem se honem podíval oknem a udělal to, co prve. Nyní jsem se už od okna neodvrátil.

(510) V Červeném Kostelci jsme vystoupili. Cestou z nádraží jsem nechal bratra jít vzadu. Asi po 100 krocích jsem zpozoroval, že někdo jde stále vedle mne. Protože byla tma, chtěl jsem se přesvědčit u nejbližší pouliční svítilny. K svému úžasu jsem poznal, že to je člověk, kterého jsem si ve vlaku vybral za oběť. Ptal jsem se tedy: „Kam jdete?“ Odpověď zněla: „Jdeme spolu.“ Bylo patrné, že pán je dosud v mé moci. „Nyní budete mluvit rozumně! Odkud jste?“ ptal jsem se. „Z Trutnova.“ „A kam jdete?“ „Do Poříčí.“ „Kde jste nyní vystoupil z vlaku?“ „ V Poříčí,“ odpověděl. „A kam jdete na noc?“ Řekl: „Na noční práci do elektrárny.“ Neříkal jsem nic, ale vzpomněl jsem si, že právě, když vlak zastavil ve stanici Poříčí, kde měl pán vystoupit, stal se obětí smíchu. Uvažoval jsem, co s ním mám dělat. Nemohl jsem se mu dát poznat a věc vysvětlit. Věděl jsem však, že přijde úplně k sobě, až se dostane z mého prostředí. V tu chvíli bratr vzadu volal: „Nemohu jít!“ Dal jsem mu tedy hlasitou sugesci: „Jdeš rychle vpřed, ještě rychleji!“ V malé chvíli nás bratr v rychlém běhu předběhl a zmizel ve tmě. Ale zanedlouho volal zase: „Zastav mě!“ Musel jsem tudíž znova křičet: „Teď stojíš!“ Když jsme k němu docházeli, obrátil jsem se na toho druhého pána a rozkázal mu: „Vy jdete směrem k Poříčí zpět a já jdu vpřed!“ Pán se rychle otočil a jako voják se dal na pochod směrem k Poříčí. Díval jsem se chvilku za ním věda, že jeho podvědomé JÁ je jeho vůdcem a ochráncem a dovede ho šťastně tam, kde měl být. Když jsme přišli domů, byli u nás na návštěvě pan K. a slečna R. Vytáhl jsem věnec salámu z kapsy a ptal jsem se: „Kolik jsem za to zaplatil? Hádejte hodně málo!“ Pan K. řekl: „No, když málo, tak 20-25 Kč.“ Nevěřili vůbec, že to stálo jen 5 Kč. Bratr po uklidnění z dané sugesce: „Jdeš rychle vpřed, ještě rychleji!“, se vyjádřil: „Nevěděl jsem, co se se mnou stane, neboť nohy začaly samy od sebe běžet stále rychleji a rychleji, aniž jsem je mohl sám svou vůlí zarazit.“

(511) Bratra jsem odmagnetizoval. Později jsem uspal subjekta H., který právě přišel na návštěvu, aby sledoval toho pána na jeho cestě do práce. K tomu účelu jsem převedl subjekta do času, kdy jsem se s oním pánem při již zmíněném rozkazu rozešel. Jen krátce poznamenávám, co subjekt konstatoval: „Jde rychlým krokem k jednomu městu.“ Dal jsem tedy subjektu rozkaz, aby ho sledoval. Po dvou hodinách jsem se na pána znovu subjekta zeptal. Odpověděl:

„Když přišel do města, kam měl podle rozkazu dojít, náhle přišel k sobě. Zůstal stát, rozhlížel se jako ve snu a poznal, že není v té ulici, kterou vždycky chodíval z nádraží. Ulice byla prázdná. Na svých hodinkách viděl, že je jedenáct hodin. Myšlenky se mu rojily v hlavě, viděl se, jak jede ve vlaku a nevěděl, proč se tam tolik smál, a tak postupně úryvkovitě vzpomínal na jednotlivé momenty z té doby. Později ho napadlo, že snad byl hypnotizován.“ Patrně měl na své cestě zachováno vědomí asi ze 60 %, nemohl si však pomoci, byl ovládán tajemnou mocí…

(512) Jednou při práci v mé dílně mi řekl přítomný subjekt K.: „Jdu naproti navštívit slečnu F., abys věděl, kde jsem, kdybys mě snad potřeboval.“ Asi za hodinu se mě jeden z mých dělníků zeptal, dovedl-li bych K. pouhou myšlenkou přitáhnout do dílny od F., do které je velmi zamilován. Přestal jsem pracovat, začal působit silou vůle a vyslal jsem rozkaz směrem, kde K. byl, aby okamžitě přišel ke mně. Během dvou minut přišla do dílny paní Fišerová, matka slečny, kde byl K. na návštěvě, a s úsměvem řekla: „Pan K. se ptá, co mu chcete. Protože se nechce nechat při návštěvě vyrušovat, posílá mne. Já však jdu více ze zvědavosti, je-li pravda, že jste ho svým působením právě přivolával, aby k vám přišel, jak nás ujišťoval.“ Paní F. byla překvapena, když jí všichni přítomní řekli, že jsem si tak skutečně právě přál.

Jindy jsem zase ujistil své dělníky, že slečna Č. musí být do 10 minut v dílně. Netrvalo ani 7 minut a vešla vesele do dílny. Ptal jsem se jí, proč přichází. Řekla, že seděla na židli a najednou ji napadlo, že musí jít ihned k nám, aniž si uvědomovala proč. Podobné pokusy jsem provedl i s jinými mnohokrát.

Často jsem uspal osoby na dálku pouhou myšlenkou, aniž věděly, že budou uspány. Tvrdě uspané jsem probouzel na povel cizí přítomné osoby pouhou myšlenkou. Svědkové; pánové Augustin Keyzlar, V. Dvořáček, E. Křeček, slečna Stonjeková atd. Pouhou myšlenkou jsem probouzel i osoby, jež byly uspány jiným hypnologem. Probouzel jsem je v místech, kde onen hypnolog náhle pozbyl víry v probuzení jím uspaného subjekta.

Uspím subjekta působením svého magnetizmu a odejdu. Na přání jiné osoby, vzdálen a v kterýkoli čas, svůj magnetizmus stáhnu silou své vůle zpět a osoba se za 3-4 minuty vždy probudí.

(513) Známému psychiatrovi Š. se stala nehoda. Aby mohl provést hypnotickou léčbu, uspal mladou, asi 18letou dívku. Léčení mělo úspěch, probouzet dívku šlo velmi lehce. Avšak asi po sedmém uspání odepřela dát se probudit. Lékař použil veškerých prostředků. Hluboký letargický spánek trval už šestý týden. Bylo pro mne posláno auto a na naléhavé přání jsem odjel se svým subjektem K. k uspané osobě do Prahy.

Místnost, kde nemocná ležela, byla potažena černými látkami, temně červené světlo prozařovalo z bočních stěn. Uspaná ležela uprostřed místnosti. Ptal jsem se, k čemu ta dekorace, a bylo mi sděleno, že to pan Š. poručil. Nevěřil jsem v tato magická kouzla, a protože byl už večer, poručil jsem rozsvítit plné světlo.

Dívka měla mrtvolný vzhled, dech a tep byly takřka neznatelné. Po chvíli jsem začal dívku probouzet obvyklým způsobem: odstranil jsem vliv cizího magnetizmu a znovu jsem ji začal magnetizovat vytvořením společného zářivého těla. Silou vůle jsem působil mluvenou rozkazovou sugescí. Přes moji námahu se dívka ani nepohnula. Útočil jsem na ni znovu. Přítomný subjek K. začal být nervózní a žádal mě, abych ho uspal, aby mohl nemocnou prohlédnout a zjistit příčinu neúspěchu.

Subjekt pak vypovídal: „Dívčino podvědomé JÁ se uzavřelo před zevním světem. Důvěra k panu Š. dostala zábranu, vznikl citový odpor z nevhodných sugescí. Musíte získat její důvěru. Vidím však mezi vámi magnetické spojení. Probudíte ji, když budete vysílat představu dobrého, upřímného a laskavého přítele, který jí chce ulehčit. Vytvořte sympatii ve formě, že ji máte rád, snažte se ji získat láskou, touhou po sblížení a rozprávění. Vykládejte jí o kráse a radosti a také o tom, že vás ve všem ráda poslechne. Vysílejte tato přání jen v duchu, avšak v živé víře.“

Poslechl jsem subjekta a trvalo ještě delší dobu, než jsem zpozoroval první záchvěvy svalstva v dívčině obličeji. Povzbudilo mě to, takže jsem tím více působil na vytvoření vztahu k mé osobě, a skutečně pomalu začaly první pohyby hrudního koše a rukou. Jen oči se těžko otevíraly. Postupně přicházela k vědomí. Okolí ještě nevnímala, jazyk nešlo ovládnout. Pomohl jsem jí sugescí a její první slabě vyslovená věta zněla: „Vy jste zůstal u mne?“ Rada subjekta byla účinná. Pouhé rozkazy nepomáhaly. Musela být obnovena důvěra v mravný a příjemný život.

(514) V náchodské zámecké restauraci dne 15. září 1925 za přítomnosti asi 250 osob, hlavně z kruhů inteligence zajímající se o tyto vědy, jsem mimo mnohé jiné předvedl tento pokus:

Za pomoci magnetizmu jsem vůlí uspal subjekta K. a oznámil jsem, že ho probudím opačným postupem, tedy silou vůle a stáhnutím magnetizmu, přičemž to provedu z jiné libovolně zvolené místnosti.

Vyzval jsem více přítomných, aby mě následovali, a odešli jsme z místnosti. Na pokyn svědků jsem za 3 minuty svou vůlí během 7 sekund uspaného subjekta K. probudil.

Osobě, která působením hypnologa upadla do 3. nebo 4. stupně magnetického spánku, lze bezbolestně operovat kteroukoli část těla i vnitřní

orgány.

Bezbolestnost lze vyvolat i při plném vědomí, avšak jen u osoby, která už alespoň jednou byla do těchto stupňů spánku uvedena.

Bezbolestnost nastala tím, že vědomé JÁ ustoupilo do činnosti podvědomé a přerušilo spojení se všemi senzitivními citlivými nervy. Několika tahy a sugescí lze rozkázat, aby se žádoucí část těla stala zcela necitlivou. Duše na rozkaz hypnologa neprojevuje v udané části těla žádnou citlivost ani při plném vědomí.

Rozeznáváme dva druhy necitlivosti: v prvním je tělo ohebné, krev obíhá pravidelně, při poranění rána krvácí. V druhém případě je tělo strnulé, krev obíhá nepatrně, rána nekrvácí a vzápětí se zaceluje (srůstá).

V týž den jsem při uvedené náchodské produkci rozkázal subjektu K.: „Na pět magnetických tahů tvá paže strne a stane se necitlivou!“ Stalo se, jak jsem rozkázal. Poté jsem velkými jehlicemi na upevňování dámských klobouků probodl svalstvo jeho paže v síle 8 cm. Totéž jsem učinil i subjektu H. Subjekti H. a K. při plném vědomí necítili bolest, rány nekrvácely ani po odstranění jehlic.

(515) **Není-li strnuti (katalepsie) údu, který operujeme, dostatečné, může se přihodit, že poraníme tepnu.** Při vědecké přednášce a demonstraci za přítomnosti mnohých osob z kruhů inteligence a odborníků v České Skalici, v sále pana Böhma, se mi náhodou stalo, že jsem subjektu ve stavu strnuti probodl hlavní tepnu na levé paži. Zavinila to nedostatečně prohloubená katalepsie. V okamžiku, kdy krev vytryskla, ucpal jsem ránu palcem, a silnými sugescemi působil, abych katalepsii paže zesílil. Tím se svalstvo i tepna větším strnutím stahovaly a ránu uzavřely. Po 15 minutách jsem paži uvolnil a rána byla úplně zacelená.

Dne 25. ledna 1926 jsme měli domluvenou schůzku v Horním Kostelci u pana Josefa Středy, kde mezi přítomnými byli i pánové Keyzlar, Dvořáček a Horák z Červeného Kostelce. Mezi jiným přišla řeč, dovedl-li bych uspat paní K. pouhou myšlenkou z jisté vzdálenosti při všemožně kladeném odporu, k čemuž jsem svolil. Současně jí však bylo bráněno silným působením pana Dvořáčka, jemuž ona, protože byla jeho subjektem, snadno podléhá, a to ustavičnou rozmluvou, rozkazy i pohyby. Tomuto nátlaku kladla ona sama velký odpor, aby se nestala terčem obdivu při tomto pokusu.

Uspání bylo dosaženo za velkého napětí všech přítomných v pěti minutách. Po půlhodinovém spánku jsem ji opět pouhou myšlenkou probudil. Příčinou, proč ona paní podlehla mému vlivu, není jen to, že je od přírody subjektem, ale hlavně, že můj vliv - ač telepaticky - byl silnější než přímý slovní vliv pana Dvořáčka, jejího dlouhodobého hypnotizéra.

(516) V roce 1919 zavítali do našeho města hypnotizér s eskamotérem. Sál „U Středů“ byl nabit obecenstvem. Moji přátelé upozornili hypnotizéra na mé pokusy, ale ten mě jen pohrdlivě a sprostě ignoroval. To dopálilo mé druhy a žádali mě, abych mu nějak dokázal sílu své vůle. Když si počal v sále hledat sugescí schopné subjekty, působil jsem na přání uražených přátel proti tomu. Ale také proto, abych se přesvědčil o síle hypnotizéra. Věděl jsem, že měl v okolí velké úspěchy.

Účinek mého působení se ihned projevil. Nenašel nikoho, což je při tak přeplněném sále téměř nemožné, neboť je vždy přítomno mnoho citlivců. Opakoval sugesci, ale bez úspěchu. Začal se obecenstvu omlouvat, že se mu něco podobného ještě nikde nestalo a že si to nedovede nijak vysvětlit. Potom jsem nechal hypnotizéra na pokoji a bavil jsem se se svým okolím. Najednou jsem slyšel smích a viděl, jak hypnotizér táhne na jeviště za nos mého dobrého subjekta, slečnu Č. Přátelé na mne ihned útočili, abych si to nenechal líbit. Slečna už byla chycena, hypnotizér ji držel veškerou silou své vůle, neboť jí hned dával novou sugesci: „Jste babičkou a chováte své vnouče!“ a podával jí malou panenku. Ihned jsem zapůsobil protimyšlenkou: „Stále vidíš jen panenku!“ Tu se slečna vymanila z jeho vlivu a se smíchem mu řekla: „Vždyť mi podáváte panenku! Myslíte, že to nepoznám?“ a utekla mu z jeviště. Hypnotizér pak už víc pokusů z tohoto oboru neudělal.

Měl oznámena dvě představení. Druhý den se dověděl, kdo byl příčinou jeho včerejšího nezdaru, a proto mě přišel prosit, abych tam už nechodil. Neměl jsem v úmyslu mu škodit, jen jsem chtěl srazit jeho pýchu a přesvědčit ho. To jsem mu vysvětlil a zároveň ho potěšil slibem, že mu pošlu tři své subjekty. Večer pak jen s nimi prováděl úspěšné pokusy.

(517) Kdysi jsem jel s panem Chráskou a bratrem V. do Plzně. Vedle mne seděla ve vlaku mladá paní. Podle její jízdenky jsem věděl, že s námi pojede dlouho. Zvolil jsem ji tedy za předmět pokusu a upozornil na to Ch. a bratra. Paní ve chvilce usnula. A v tu chvíli jsem pozoroval, že její muž usíná také. Dynamizoval jsem myšlenku, že se paní přesně za 35 minut probudí. Skutečně se probudila přesně ve stanovenou dobu, ale ihned zatřásla svým mužem a řekla: „Pryč z tohoto místa, je zde nepříjemně!“ Oba se přemístili. Je zajímavé, že mezi těmito manžely bylo vzájemné magnetické spojení. Přál jsem si, aby usnula jen paní. Avšak myšlenka se přenesla i na oduší jejího manžela. Je-li žena více magnetická, má vliv a moc nad svým mužem. Je-li více magnetický muž, jak nejčastěji bývá, má on vliv a moc nad svou ženou.

(518) Velmi často jsem bavil obecenstvo osmi až šestnácti subjekty, se kterými jsem prováděl všemožné pokusy bez uspání. Mnohdy jsem při pokusech

zkoušel, dovedou-li odolat mému vlivu, a přímo jsem je vyzýval, aby se bránili. Abych je vědomě podrážděl, vysmál jsem se jim a řekl, že si z nich dělám jen blázny a obecenstvo se směje jejich slabosti. Mnozí se skutečně zastyděli a hrdě prohlásili: „Tak? Tedy vy jste si z nás dělal blázny? Abyste věděl, už vás neuposlechneme a na jeviště nepůjdeme!“ - „Dobře!“ řekl jsem s úsměvem. „Nyní dokažte obecenstvu, že se mi umíte ubránit. Uspáni nejste. Svobodnou vůli jste si zachovali. Na vás tedy bude záležet, jestli neuposlechnete!“ Někteří ještě hrdě odpovídali: „Dělali jsme to všechno kvůli vám!“ Pak jsem je propustil mezi obecenstvo. Po delší chvíli jsem tytéž subjekty upozornil, že na ně začnu působit, ať se připraví. Řekl jsem dále, že silou své vůle a výbojem magnetizmu všechny opět přivedu na jeviště, abychom se jimi bavili. Oni se však dali do smíchu.

Zaujal jsem tedy vážnou a nepříjemnou roli, vybíjel jsem magnetizmus, abych se dostatečně spojil s jejich citlivým oduším. Díval jsem se po sále a s napětím vůle jsem důrazně hlásil: „Už cítíte můj vliv - jste v mé moci - vy se bráníte - ale poznáváte, že tím víc ochabujete - slábnete víc a víc! Už vás plně ovládám - cítíte mou moc a přitažlivost - už ovládám vaše hybné nervy nohou - děláte kroky - jedna - dvě, jedna - dvě, ano, už jdete ke mně - rychle - rychleji! Přímo běžíte! Už jste u mne!“

Nebyl jsem ještě se sugescí u konce, a mnozí už na počátku mých slov byli na jevišti, ač i nahlas si říkali: „Nejdu, nepůjdu!“ A přece šli, nevěděli, že jdou. Jiní zase, když zpozorovali, že nedovedou odporovat, zacpávali si uši a dívali se jinam. Ani to jim nepomohlo, museli jít. Jiní se chytali lavic a židlí a s křečovitě drženými židlemi přicházeli na jeviště za velkého smíchu obecenstva. Když bez výjimky všichni ke mně přišli, opět jsem se jim vysmál. Pak jsem se jich vážně ptal, proč se nebránili. Říkali, že silně odporovali, ale někdo cizí je ovládal zezadu, přímo je strkal ke mně, a nebylo možné se ubránit. Ten „někdo“ bylo ovšem jejich vlastní podvědomé JÁ, které mou sugesci přijalo za svou. Vysvětlil jsem jim to. Tu však některým „narostly rohy“, troufali si znovu a vyzvali mě, abych to s nimi ještě jednou zkusil. Ujišťovali, že je už na jeviště nedostanu. Ochotně jsem svolil s vědomím, že jejich vůle je necvičena a nic nezmůže. Subjekti silou objali rukama i nohama železné sloupy v sále. Za napětí vůle jsem působil na jejich ruce, a pak nohy, až prudce od sloupů odletěli. Ostatní už šlo hladce. Není subjekta, který může říci, že někdy před obecenstvem svou vůlí nade mnou zvítězil.

(519) Kdysi jsem v zájmu vědeckého bádání prováděl pokusy v obci Horní Kostelec u pana Středy. Bylo přítomno asi 50 svědků. Postrádal jsem výborného subjekta F., vrchního číšníka. Bylo pro něj posláno. Pan F. přišel, ale ujistil mne i obecenstvo, že se uspat nedá, že už s ním nikdo nic nepořídí,

protože se mu pak lidé smějí a příliš o něm mluví. Řekl jsem mu, že mě jeho rozhodnutí velmi zajímá, aby se posadil a s veselou myslí se zkusil bránit mému působení. Pan F. se odvážně posadil a ujišťoval okolostojící, že se nedá. Za 14 minut podlehl spánku.

Při silném napětí vůle a mohutném magnetickém výboji na pouhé slovo „spát!“ usínalo naráz až 15 citlivců. Jiní se museli z mé blízkosti vzdálit. Jejich citlivost mě nesnesla. Mnozí, kteří přijeli z daleka, byli ke mně připoutáni tak, že nemohli z mé blízkosti odejít. Musel jsem jim poručit, pak už to šlo.

(520) V červenci roku 1922 jsem měl na jednu neděli ohlášenou návštěvu pana Rýče z Brna, abych určil diagnózu pomocí subjekta. Bylo už po desáté hodině a R. nepřicházel. Proto se mě subjekt K. zeptal, jestli si může někam zajet vlakem. Svolil jsem. V jednu hodinu po poledni se R. objevil. Na můj dotaz, proč přichází tak pozdě, odpověděl, že prý se rychlík opozdil a neměl pak spojení. S politováním jsem mu oznámil, že subjekt dopoledne musel někam odejet vlakem, když do té doby na něho marně čekal. Pan R. velmi litoval, že se tak stalo. Před přítomnými pány P. a D. jsem tedy prohlásil, že zkusím silou vůle na dálku povolat pana K. zpět, a to tak, aby použil nejbližší spojení vlakem k návratu. První vlak od Josefova přijížděl kolem 16. hodiny. Vzal jsem tedy fotografický negativ pana K., jehož prostřednictvím jsem si jeho podobu živě představil a zároveň vysílal myšlenku na různé strany, k Jaroměři, Hradci Králové, Opočnu, i blíže, s rozkazem, aby subjekt použil nejbližší vlak a vrátil se ke mně. Tak jsem působil 15-20 minut. Po 45minutové přestávce jsem začal působit znovu stejným postupem. Pak jsme čekali na odpolední vlak, jenž měl z dotyčných míst spojení. Přítomný D., dobrý telepat, vstal se slovy: „Jdu mu naproti. Věřím, že přijede.“ Asi o půl páté se otevřely dveře a oba páni k naší radosti přišli. Pan D. ovšem cestou z nádraží subjektovi všechno pověděl. My jsme však nejdříve žádali subjekta, aby nám vyprávěl, jak na něho působil můj vliv a co se s ním dělo.

(521) Subjekt K. vyprávěl: „Byl jsem v Novém Městě nad Metují za svým děvčetem M. Ujednali jsme si, že půjdeme s její sestrou společně na výlet do Pekla u Nového Města. Obě slečny se šly ještě domů upravit, a já jsem zatím čekal před jejich domem. Náhle se mě zmocnila nevýslovná úzkost, strach a nutkání k návratu. Vtom však přišly obě sestry. Nevím, jak to přišlo, ale oznámil jsem jim, že musím jet okamžitě domů. Slečny tomu nechtěly věřit, já jsem však trval na svém a šel jsem. Ony mi vytrhly z ruky kabát. Zuřivě jsem jim ho vyrval a utíkal jsem na nádraží. Slečny se na mne jistě koukaly jako na pomateného. Sotva jsem vběhl na nádraží, už tu byl vlak, do něhož jsem musel nastoupit bez jízdenky. (Pozn.: je patrné, že před domem musela subjekta zasáhnout má první sugesce. Na nádraží musel utíkat proto, že jeho podvědomí z mé vyslané

představy vědělo, že by jinak zmeškal vlak.) Úzkost a nutkání jet domů jsem cítil až do Václavic. Pak se mi myšlenky trochu vyjasňovaly a uvažoval jsem, co jsem to vlastně provedl. Mezitím jsem už po přestupu jel dalším vlakem do Starkoče. Nevěděl jsem, proč vlastně domů jedu, a obával jsem se, co si o mně slečny pomyslí, že jsem provedl takovou pitomost. Rozhodl jsem se, že se ze Starkoče vrátím zpět, abych se jim omluvil. (Pozn.: poznáváme, že to byla doba, kdy jsem na něho přímo nepůsobil.) Ještě jsem nevystoupil ve Starkoči z vlaku, když mě znovu pojala ona strašná úzkost a nutkání, abych byl co nejdříve doma. Nemohl jsem se vlaku od České Skalice dočkat. (Zde jsem na něho působil podruhé.) Když se vlak blížil ke Kostelci, přestalo to zase, já jsem se však už nemohl vrátit. Cestou z nádraží jsem potkal pana Dudka, který mi záhadné trápení vysvětlil.“

Svou silnou vůli mohu obrátit i proti sobě, vsugerovat si např., že do rána zemřu - a věřím, že by se tak stalo.

Mohl bych uvést ještě mnoho dalších zajímavých příkladů, ale věřím, že ty výše uvedené postačí.

Vidíme, co dovede cvičená silná vůle. Mysl sama může být cvičena a pěstována působením vládnoucí vůle, jež koná pravé divy. Abychom toho dosáhli, musíme vytrvale konat myšlenková cvičení (meditace).

(522) Telepatické pokusy, provedené silou vůle, se dějí na základě psychofyzické energie. Při napětí vůle nastávají mocné záchvěvy, kmity neuronů a esplan. Silotonové částice myšlenkového fluida, přeměněné ve vlny energie, se úžasnou rychlostí začnou chrlit do prostoru, obsahujíce a nesouce v sobě to, co si přejeme. Jsou nositeli myšlenek, a dáme-li jim směr a cíl, zasahují každého, koho si přejeme (nebyl-li jim dán směr, nazývám je bloudivými silotony, které se přenášejí vlastní silou samy), a vybavují u něho zrakové a sluchové dojmy a myšlenkové obrazy. Zvláště je-li osoba velmi citlivá, pak na ni působí mocně, takže se jim neubrání.

Lidská duše, dokud je spjata s hmotou těla, se v žádném případě a při žádném projevu neobejde bez cesty fyzické. Cesta čistě psychická je zde nemožná. Až po odloučení hmoty bude duše schopna vnímat předměty a děje vnějšího světa i stavy jiných duší přímo. V tomto životě se podobné pokusy dějí cestou psychofyzickou.

61. ZÍSKÁNÍ SILNÉ VŮLE

(523) Byl jsem často žádán, abych uvedl více pravidel a způsobů jak získat silnou vůli. K tomu je především třeba pojednat o lidech, kteří silnou vůli postrádají.

Lidé slabé vůle jsou přecitlivělci, osoby prchlivé, ztřeštěné a ty, které jsou ve vleku svých žádostí. Lidé váhaví, nerozhodní, kteří se nedovedou podřídit disciplíně, ti, kdo se nedovedou přizpůsobit stálému zaměstnání, špatní řemeslníci, náladoví světáci, osoby vrtkavé, nestálé, nevytrvalé, neodvážné, ti, kteří mají různé vrtochy a trpí méněcennosti atd.

U osob nestálých pozorujeme rozklad vůle. Nedochází u nich k utvoření volní činnosti z jejích jednotlivých složek. Je to stav duševního nepořádku, porušené rovnováhy, bezvládí. Volní činnost předpokládá uvědomění jistých prvků, představ, cílů, motivů atd.

Mají sice touhu po pravdě, ale ne činorodou vůli. Nedovedou pozorovat, zkoumat, usuzovat, ale především se nedovedou oprostit od předsudků a pověr, které vyhovují jejich citům nebo fantazii, nebo z nichž jim plyne osobní zisk.

U lidí slabé vůle nejsou řídící rozumové ideje, jsou ve svém jednání omezení, nestálí a jednají jen podle povrchních nápadů. Zřídkakdy ovládnou svá první hnutí a jsou neobyčejně přístupní cizím vlivům.

Celkově je možné říci, že osoby slabé vůle, a také slabomyslné a hysterické, jsou projevem oslabené duševní funkce, v níž nemohou udržet rovnováhu se změnami prostředí.

Tito lidé se často straní zdravé společnosti, ale právě ona člověku ukládá řád, jímž se modeluje jeho charakter.

Člověk je tvor společenský. Společnost člověka vytváří a poskytuje jeho duševním schopnostem prostředky jemu plně přístupné, aby rozvinul a dosáhl úrovně, kde se zušlechtěné představy stávají inteligencí v oblasti poznání a vůlí v oblasti činů.

Tím, že žijí jen svými vnitřními myšlenkami, pozbývají schopnost jednat ve světě vnějším, nedovedou se sami řídit, rozhodovat.

Lidé slabé vůle jsou tedy ti, kteří se nepodrobili vlivu společnosti při získávání silné vůle, a silní naopak ti, kteří jej přijali. Tím vším se u nich vyvíjí silná osobnost. Osobnost je rozvinutí individuality tělesné i duševní, je výrazem společenského vývoje.

Vývoj mravně silné osobnosti se neobejde bez nespočetných pádů.

Výchova silné vůle vyžaduje také soustavnou tělesnou a duševní výchovu, tj. potřebný odpočinek, správnou výživu, cvičení těla a duševní cvičení, v němž sílí esplana a mozková kůra.

(524) Člověk slabé vůle neví, co chce, neumí zvážit následky svého jednání, ztrácí životní elán, volní energii, chuť rvát se, zápasit a usilovat. Neodvratně se blíží k zániku, ztrácí místo ve světě a je vyřazen z aktivních dějin lidstva.

Lidé slabé vůle nedovedou vítězit nad psychickými potížemi různých obav, strachů, méněcennosti, nerozhodnosti, rozmrzelosti, nedostatku sebedůvěry, únavy apod.

Všichni zlí a bezcharakterní lidé mají slabou vůli. Každý musí pochopit základní pravdu, že v člověku je po předcích v genech skryto dobro i zlo, proto má každý v sobě udělat pořádek (zjednat řád), uspořádat své nezřízené touhy. Nízkost a nevědomost spoutávají lidskou bytost, rozum je pak nedostatečný a vůle slabá.

K získání silné vůle je především nutné poznání sebe sama „já jsem“. Toto sebepoznání, cvičené často ve střežené tichosti a koncentrovanosti, bude v tobě stále více narůstat.

Řekneš-li si vícekrát za den slova „já jsem“ nebo myslíš-li si je, jsi si vědom trvání své skutečné osobnosti a budeš pociťovat ve svém nitru vzrůst silného mocného JÁ.

Abys nabyl silné vůle, musíš pěstovat pozornost. Ta zvyšuje intenzitu duševního dění. Pozornost musí být silná, aby se dovedla volně soustřeďovat. Je jevem vědomí a je pravidelně doprovázena fyziologickými stavy, vzbuzeným napětím, a hlavně tím sílí šedá kůra. **Silná vůle dá člověku nové cíle a naplní jeho život novým smyslem.**

(525) Napiš na papír: „Jsem vytrvalý!“ Dívej se dobře na tato napsaná slova. Upoutej k nim svou mysl a plnou pozornost. Asi za minutu zavři oči, chtěj, a uvidíš je dále. Delší dobu se na ně dobře dívej. Tato mentální představa se vtiskne do tvých esplan a zanechá tam trvalou stopu. Tvůj duch, tvé vědomé JÁ se změní, bude se mít oč opírat. Proto jindy budeš cvičit slova: jsem šlechetný, jsem dobrý, jsem zdráv atp. Budeš takovým, jakým se sám začneš tvořit. Nabudeš neobyčejnou duševní sílu.

Aby člověk získal silnou vůli, musí sám sobě činit násilí, pěstovat sebezapření, stále se přemáhat. Musí se opanovávat a ovládat sám sebe, pak zvítězí nad fyzickou slabostí a jeho vůle poroste a zesílí. Bude novým duchem - novou hodnotou. Neboť každý člověk je nejen **osobností, ale i osobitostí** (individualitou), tj. bytostí jedinečnou a neopakovatelnou.

Vůli je možné cvičit k pevnosti a pružnosti jako sval. Je nutné předem poznat povahu a zákonitost vlastní vůle. Uvědomit si, že duše je příčinou cítění, vnímání a jednání. Je třeba pochopit smysl a potřebu jednotlivých cvičení, abychom mohli zdárně začít s cvičením pevné vůle. **Vůle se rozvíjí ve vlastním hledání a pátrání.**

Dbej, ať tvé chtění je vždy jasné, pevné a přesné jako rozkaz! Pravdě musíš hledět vždy pevně do očí. Vůli posílíš, nedbáš-li nepříjemných pocitů a malých bolestí a nevšímáš-li si jich! **Udělej alespoň jednou za den něco, k čemu se musíš nutit! Tím bude sílit tvá vůle.** Školení vůle záleží ve cvičení a opakování myšlenek!

Jen naprosto bezpodmínečnou poslušností sebe sama získá tvá vůle jistotu a pevnou sílu. Vychovaná vůle dává správnou životní linii a sebeuplatnění.

Je dobré cvičit pohled do středu kořene obrazu svého nosu v zrcadle. To je vhodné spojit s dechovým cvičením (hluboké dýchání po dobu 15-20 minut). Přitom je třeba udržet myšlenku: „Má vůle sílí!“ Tím si zvykáme dívat se každému pevně a upřímně do očí a pohlížet na vše přímo.

Potlačováním žádostivostí a chtíčů těla tvá vůle také sílí!

Udělej si jeden den v týdnu úplný půst. Ulož si polomlčenlivost a ve své mysli udržuj jednu myšlenku: „Jen se stále ostrou, přímou, přísnou vůlí vpřed!“ Tím se tvá vůle zoceluje.

(526) Všechna malá i velká sebepřemáhání a potlačování přání přispívají k zesílení vůle podle zákona o hromadění a mohutnění vůle.

Nevyhnutelná zla, protivenství a nehody tě musí zocelit k plnému ovládnutí nálad a sama sebe. Použij je ke cvičení pevnosti vůle, abys jim dovedl čelit a odporovat, a stal se tak vítězem nad fyzickou slabostí!

Vůli vzpružuješ a upevňuješ, umíníš-li si, že budeš celý den naprosto zdvořilý, v chování laskavý, rytířsky jemný, což všechno znamená sebepřemáhání. Kdo překoná sebe, zvyšuje své síly a moc své vůle, jakož i svou tvůrčí schopnost a sílu.

Silnou vůli vychovám, když dovedu oddálit ukojení svých pudových představ a afektů. Musím být jen duch a vůle - pánem sám nad sebou. Tímto sebeovládáním se dovedu uzavřít proti nevhodným a nervům škodícím myšlenkám a vyhnout se jim!

K nabytí silné zdravé vůle a pružnosti ducha musíš probudit životní sílu, ocenit svou osobnost a bojovat stále proti zlým návykům a pudům, neboť jen v tomto boji nabývá duše vzlet a vůle sílí.

Neříkej: „Já za svou povahu nemohu!“ - nedělej ze své slabosti modlu, které denně obětuješ své vášně (pití, kouření, ženy, hazardní hry apod.).

Nezacházej se sebou změkčile, jemně, shovívavě, nežij pohodlně! V odříkání a snášení ústrků, odporu, bouří a protivenství je moc a síla k upevnění vůle.

Není-li vůle utužena, chybí síla odporovat. Proto neuróza je nemoc slabé vůle. Vůle zchoulostiví, změkne. Zchoulostivělé chtění činů přináší nervozitu.

(527) Obrátí-li se pozornost k pocitům vnitřku těla, ty se pak stupňují, protože člověk své tělo sleduje a při první příležitosti se vhání do krutého pouta hypochondrie. Vůle byla příliš měkká ke kladení odporu. Silná vůle si osvojuje vnímání, paměť, fantazii, myšlení, cit a pozornost.

Jakýkoli způsob tělesného otužení znamená zároveň zesilování a růst vůle. Jen ten, kdo má sebe sama úplně v moci, si může dopřát svobodu tvořivého myšlení, a jen ten, kdo prošel školou sebeomezování, sebenásilí, sebezapření, snese ve svobodě ducha nápory zla.

Vychovaný rozum, zbavený vášní, a silná vůle jsou mládím dne: všechno je veselé, svěží, lehké, cítíme se silní a můžeme vládnout všemi svými schopnostmi.

Jaké vlastnosti má naše vůle, takové vlastnosti má i náš charakter!

Proto je nutné začít s pevným předsevzetím vykonávat všechna cvičení a uvedená pravidla neúnavně a bez omezení, abych byl jiný než dosud.

Opakuji si 15-20krát ráno, večer před spaním a ve volném čase níže uvedené následující autosugesce, denně jen jednu:

Mé chtění je zřejmé, jasné a určité jako rozkaz! Odpoutávám se od všelijakých tlaků a všem svým starostem dávám povel k odchodu!

Budu stále duševně i tělesně vzpřímen, napjat jak uvnitř, tak i zevně!

Vím, že na uzdě držená energie směřuje k cíli neztenčeně a přímo!

Vím, že odvážný nemyslí jako člověk bojácný, že mu bude třeba trpět, on utrpení neočekává, on se zařídí uvnitř i zevně k obraně proti němu, a to k obraně nejlepší, k útoku!

Jen stále s ostrým, přísným bojem vpřed! Jen jasnost, přesnost vůle!

Proto vše, co si uvědomuji, musí být v mém vědomí naprosto určité, jasné a přesné! Jasnost a přesnost mého vědomí, do kterého vkládám své chtění, mě nutí k přesné zkoušce!

(528) **Věřím, že vcházím do stavu úplného ovládání sebe sama. Má vůle se upevňuje a zoceluje: ke každému odporu řídím své nálady!**

Obrazy, představy a dojmy, které potřebuji, dokážu podržet. Obrazy a představy, které jsou mi ke škodě a na obtíž, zůstanou vzdáleny!

Vím, že silná vůle je mocí a že největší překážkou v životě je jen slabost vůle!

Vím, že vzrůst a síla vůle činí rozum a paměť zralými!

Vím, že myšlenky bojácného běží do slepé uličky. Myšlenky odvážného kráčejí otevřenou cestou!

Vím, že inteligence roste na obsahu a formě kulturního života!

Vím, že lidské slabosti dělají z člověka odporného tvora, kterému se člověk mravně vychovaný raději vyhne!

Dokážu se delší dobu dívat na předmět (hrneček, peníz apod.) tak, aby mi jeho obraz zůstal v mysli úplně utkvělý.

Koncentruji se jen na dvě myšlenky: mince je kulatá a stříbrošedá! Nepřipustím k vědomí žádnou jinou myšlenku. Tím má vůle velmi zesílí!

Dokážu si dát neúprosný rozkaz, že nepřipustím k vědomí žádnou chorou myšlenku, nýbrž jen ty zdravé myšlenky, které chci!

(529) **Vím, že nejdříve musí být síly vyškoleny na věcech neškodných. Proto vytrvale cvičím, aby výsledek odměnil námahu, a vím, že cvičením rychleji a jistěji funguje obrana, která se automaticky postaví proti negativním myšlenkám!**

Vím, že silná vůle je pohotovostí ducha. Je prvním tajemstvím úspěchu a základnou velkých odvážných činů! Proto každou věc a myšlenku si nejdříve prakticky představím!

Vím, že pevná vůle odstraní všechny starosti!

Vím, že jasná, uspořádaná, zocelená, silná a utužená vůle činí člověka pánem nad sebou samým, pánem nad jinými a pánem svého štěstí a celého života!

Vím, že mé tělo musí být pod vládou mocné, panující vyvinuté vůle, oživené vznešenými ideály!

Vím, že musím duchovně vyrůst nad nežádoucí vzruchy, jako jsou strach, smutek, truchlivost, úzkost, hněv, zlost, žárlivost, řevnivost, závist, trudnomyslnost, podrážděnost, lítost atd.!

Vím, že práce rukou přivádí člověka k realizmu života!

Vím, že dokážu přivítat zlo a nepříjemnosti, abych vytříbil svou vůli!

Vím, že práce je projev vůle. Zesílená vůle znamená zesílenou pracovní výkonnost!

Vím, že ke každému úmyslnému výkonu je zapotřebí především vůle!

Vím, že budu-li roztržitý, uklidním se, upnu-li své soustředění na pozorování pouze jedné věci, která se pomalu pohybuje, např. obláček na obloze, nebo je úplně bez pohybu, např. mince, jablko apod.!

Vím, že člověk, který má energii, energii také ukáže!

Muž, který myslí na zmužilost, stane se zmužilým!

Kdo myslí „nebojím se“, nebude se bát!

Kdo myslí „chci a mohu“, dosáhne, čeho chce!

Člověk, který myslí „jsem zdráv“, nebude nemocen!

Kdo myslí „jsem ozbrojen silnou vůlí“, nebude slabochem!

(530) Vážený čtenáři!

Výše uvedené autosugesce si můžeš i upravit a zjednodušit. **A nezapomeň, že si podle své vlastní potřeby můžeš soubor sugescí sám rozšířit!**

Pamatuj, že o získání silné vůle musíš mít opravdový zájem a ten musíš stále živit a posilovat - ze silného zájmu se postupně vyvíjí silná vůle. Člověk zhodnocuje sebe sama. **Jak se do esplan vykreslíš, takový budeš!**

Čin a chtění se musí pojit do nerozlučného svazku, stejně jako rozkaz a uposlechnutí. To je základ sebeovládání! Proto tvé chtění bude vždy jasné, určité, zřejmé a budeš stále pozorný, vzpřímený a napjatý jako rozkaz, přísně **poslušný sebe!**

Duševní schopnosti, vlohy, síly jsou v nás potenciálně, ale ještě ne ve skutečnosti. Každý je nositelem zdroje, ale ne každý na něm má účast. Musí tu být silná vůle, která chce. Ta ochrání od zaostalosti a primitivnosti, jejímž znakem je kolektivní duše. **Takový jedinec postrádá vlastní osobnost, netvoří svá díla samostatně, ale duševně splývá se skupinou, v níž je ztracený, je pouhým strojem** - vědomé chtění pro kulturní rozmach se nevyvine.

Pamatuj, že každá započatá a nedokončená práce podlamuje tvou vůli. Neukládej si, co nemůžeš uskutečnit! Postupně v tobě poroste vznešený pocit jistoty a sebedůvěry. Při každé příležitosti hleď uplatnit své „chci - musím“, aby proniklo tvým myšlením a ovládlo to, co chceš.

Jen naprostou bezpodmínečnou sebeposlušností získá tvá vůle jistotu a plnou sílu. S velkou důvěrou hleď vstříc budoucnosti, a je lhostejné, jaká je nyní tvá přítomnost, neboť jsi na jisté cestě a staneš se člověkem plným zdravé, silné a tvůrčí vůle. Jsi na cestě k opanování života.

Buď důsledný! Z nedostatku myšlenkové důslednosti vzniká neschopnost pochopit vzdálený větší prospěch. Intelektuální důslednost se jeví po stránce vůle jako mravní charakter. Lidé, kteří špatně a nedůsledně myslí, nemohou

jednat mravně, nevědí, co je dobré a co zlé. Jejich mravnost se zhroutí pod prvním nárazem vášně a pokušení. Mravnost založená na nevědomosti a nesprávném myšlení je mělká, nemůže vést ke skutečnému zlepšení člověka a vytvoření etických hodnot. Nejvyšší inteligence a mravnost jsou plodem silné vůle, hledající pravý smysl života.

(531) Občas vzbuď dobrou náladu a na chvíli si ji podrž. Je posilující a uklidňující lázní, z níž vyjdeš občerstven a posílen vnitřním jasem. Buď veselý, plný dobré nálady a živé, pružné mysli. Zároveň dbej, abys svou vůli ozdobil šlechetnými city, protože pevná vůle musí být řízena moudrostí, rozvahou a citem.

Pocit vlastní hodnoty a ceny je páteří duše. Má-li člověk vyšší cíl, roste s ním také síla a mohutní vůle. Víra v sebe poskytuje odvahu k souboji s životními úkoly.

Nebuď vůči sobě i druhým měkký a choulostivý! K zocelení a utužení vůle musí být přísná sebeposlušnost! Dávej všechna svá rozhodnutí ohledně vůle a zdraví do náležitého jasného světla. Získáš tím přímější a otevřenější poměr vůči sobě samému.

Vůle značí moc - silná vůle podmaňuje vůli slabší. Kdo svou vůli cvičí, ten zdvojnásobuje, zdvacateronásobuje své schopnosti a své výkony. Stejnou měrou také roste jeho jistota.

Kdo sám sebe naprosto a úplně ovládá, ten stojí před druhým zpříma, není ničím otrokem, vyniká vysoko nad své okolí a všechny si podmaňuje. Tak se můžeš učinit šťastným, abys jiné oblažil.

Člověk slabé vůle je sobě i jiným na obtíž, je nesmělý a ulekaný.

Silná vůle objevuje talent, budí vědomí k aktivitě. Není člověka, který by neměl nějaký talent, vlohu vymýšlet, vynalézat, kombinovat nové věci. Je to dar konjunktury, spekulace, smělosti, podnikavosti.

Silná vůle a vytrvalost jsou známkou všech znamenitých lidí, jejichž vlastnosti jsou: klidnost, zdvořilost, jistota, převaha. Silná vůle dává temperament a osobní ražení.

Silný duch je pevné vůle, mluví vždy jasně a určitě.

Slabý duch musí být veden, není schopný kritizovat sám sebe.

Nehody, velké i malé nezdary jsou prvkem pro lepší poznání. Čas je tvůj kapitál - musíš ho umět využít. Ztráta času je zkázou života.

Silná vůle má touhu po vědění. Člověk, který nečte a nevzdělává se, stává se bezcenným a nepotřebným. Lidského ducha je třeba stále zdokonalovat. Snaž se dopracovat k nejvyšším metám lidského vědění.

(532) Nejlepším prostředkem k posílení ducha a jeho schopností je vyslovení myšlenek osvědčených pro život.

Pevná vůle si vyjasňuje své okolí, zahání chmury a vede k tvořivosti.

Přestaň v sobě vidět míč, který je náhodně vržen do světa. Pamatuj, že silný duch si dovede vytvořit jemu odpovídající tělo.

Musíš si uvědomit, že v pevné vůli ti je přímo dána tvůrčí moc, kterou můžeš ze sama sebe tvořit to, co chceš. Lidská vůle je totiž základem duševního života. Uvědom si dvě zásady: budeš tím, co ze sebe uděláš! Svou cenu si můžeš určovat sám!

Dnes víš, že vůle je moc! Na síle a na pořádku vůle závisí tělesné, ale hlavně duševní zdraví. Ta mocná síla proniká takřka celé tělo, které uvádí do činného stavu, odvádí škodlivé látky a odráží cizí vlivy. Slabá vůle přináší nevolnost, mrzutost, nespokojenost, jimiž se každá nemoc zhoršuje. Kdo má silnou vůli, ten nemá fixní ideje!

Vidíš, že vycvičit silnou vůli se ti všestranně vyplatí: uplatníš ji s užitkem v podnikání, v obchodě, v řemesle i v umění. Avšak neuplatníš jí tolik a zakrní ti v tzv. „zabezpečeném postavení“. Uvědom si, že myšlenka na nebezpečí je u odvážného propletena myšlenkami činu, naopak u slabého myšlenkami utrpení. Silná vůle se nikdy nedá překvapit, neboť vždycky předem uváží rozumem všechny možnosti. Silná vůle přemáhá překážky, zahání nemoci, uklidňuje mysl, prodlužuje život a dostává i dává vyšší vzlet - ale nesmí vést k pýše, která je znamením duševní prázdnoty a jednostranně vedené vůle. Slabá vůle a nevyspělý rozum vytvářejí krizi lidskosti. Jejím hlavním znakem je lhostejnost k humanitě, mravní nedůslednost, otupělost k bezpráví, posměch vůči idealizmu, lhostejnost k pravdě, zbabělost v přesvědčení a troufalost v nelidskosti. Buď otevřeného ducha. Nasládlí a úlisní lidé jsou podřadného charakteru. Je nutné uvažovat o cestách a metodách, kterými se budeš ubírat. Člověk opravdu vzdělaný a stále se vzdělávající povede sebe i jiné duše k jediné správné orientaci v dnešním světě. V celé rozlehlé soustavě životních úkolu je tím nejzávažnějším vštípit do své duše přesvědčení o nezměrné velikosti a závažnosti duchovních hodnot.

(533) Naléhá-li na tebe množství úloh, tedy pracuj, jako by se tě nedotýkaly, a vyřizuj klidné jednu věc po druhé. Co nepřináší užitek, vykaž jednou provždy ze svého vědomí!

Bylo a je jednou z nejdůležitějších úloh třídit náplň svého duševního života na pohnutky užitečné a vyškrtnout navždy energickým tahem všechny myšlenky neužitečné.

Silná vůle zasahuje i do mentální oblasti. Máš-li nedorozumění s úřady, přítelem apod., **v duchu k nim zajdi a odůvodni jim svá přání - uvidíš, že se ti splní!** Máš-li nemocný některý orgán, uvedeš jej k uzdravení častou domluvou! Nemoc není nic jiného než porucha fyziologického řádu.

Není nemoci a vtíravé škodlivé myšlenky, která by mohla vzdorovat silné vůli!

Také si uvědom, že plodivá síla je silou tvořivou a obsahuje nejvyšší procento životní zářivé energie. Proto může být použita celým organizmem a přeměněna na životnost. Tím slouží účelům obrozovacím namísto účelů plodících. I to se stane na přání aktivní vůle.

Uvaž, že rozum neukazuje vždy spolehlivě směr k bezpečnému přístavu, je nutno starat se o jeho zdokonalení a zušlechtění. Jinak nás může také dovést na opačnou stranu. **Co je platný rozum, když se přiženou vlny vášní** a zaplaví ho tak, že přestane ukazovat vytčený směr? Co je platný rozum, jenž připustí, aby vášně, ať už alkohol, drogy, tabák či hazardní hry mohly postupně ničit člověka? Zde může pomoci jedině pevná zocelená vůle, jež je jako parní síla, která pohání mohutné stroje proti každému odporu. **Kdo vidí smysl života jen v zábavách, silné vůle nenabude!**

Každá myšlenka je zárodkem činu, který se chce zrodit, a je třeba ji posílit pevnou vůlí, aby se stala jasnou představou a konečně činem. **Velkou překážkou k dosažení silné vůle a životních úspěchů bývá vnitřní rozpolcenost: chtít a nechtít zároveň.**

(534) Vůli zeslabuje také pásová výroba. Žene člověka do skupin a tím ubírá lidskému duchu iniciativu, je zasaženo zdravé myšlení. Duševní vlohy, schopnosti a silná vůle se uplatňují nedostatečně. Aktivita ducha ustupuje do činnosti podvědomé - vzniká slaboduchost lidského plemene. Bojem o existenci a špatným názorem na život přibývá deprese, rodí se méněcenné potomstvo. U typické deprese je poměr k životu záporný. Dynamika je snížena, nastává kakoforie (kako = zlý): nemocný se necítí dobře, „špatně se mu žije“, jeho tempo je zpomaleno, poměr k životu je úzkostlivý a bolestný. Zlepšení lidského ducha, rozumu a vůle závisí na rozvinutí a praktickém uplatnění vrozených sil, vloh a schopností na vlastním díle a osobité činnosti, ve kterých se jedinec a celé lidstvo mohou uzdravit.

Slabá vůle věří v osud. To, co lidé nazývají osudem, jsou jen jejich vlastní hloupé domněnky. Chybí jim rozumový soud a pevná vůle. Snaž se získat pro sebe všechny užitečné ideály. Ideály dobra, které se uskutečnily, se věčně vracejí.

K prohloubení znalostí měj silnou vůli, rozvinutý chápající rozum a rozsáhlý myšlenkový svět.

Konečně si uvědom, že vytrvalost přináší úspěch. Počáteční nadšení bez vytrvalosti nestačí. Tyto stručné, užitečné a praktické pokyny si musíš osvojit. Musí si je osvojit i hypnotizér, chce-li pracovat s úspěchem, neboť síla jeho vůle musí převyšovat sílu vůle objektů, s nimiž pracuje! O dokonalosti, silách rozumu a vůle a o správném myšlení pojednávám v knize „*Kultura rozumu a vůle - člověk zítřka*“. Kdo se zajímá o zdravý systém myšlení a chce se mu naučit, kdo chce uskutečnit svá přání, musí znát síly svého ducha - rozum a vůli -, které je možné vzděláváním a pěstováním přivést k rozvinutí a zralosti, aby se staly silami člověka. Silný duch si je vědom síly svého myšlení, je rozumově vyrovnaný a stojí nad životem. Nová doba vyžaduje vysokou inteligenci, aby člověk vyspěl v dokonalosti a vydával ze sebe nové hodnoty. Vypěstování sil rozumu a vůle je vítězství ducha nad životem, nad jeho duševní a materiální bídou. Kdo pěstuje síly ducha, stává se mocným, žije nad časem a podmaňuje si život.

(535) Kniha „*Kultura rozumu a vůle*“ vyřeší vaše složité problémy: Hledání a poznávání sebe sama - zkoumání lidského života. Jak probudit a podmanit si síly všech zdrojů ducha? Jak zajistit budoucnost a existenci civilizace? Jak bojovat o nového, lepšího člověka? Jak dospět k pravdě a dobru? Jak bojovat proti lidské bídě? Jak vychovat rozum a silnou vůli? Jak dosáhnout velkých úkolů a cílů? Jak vyjít z duchovního úpadku? Pokyny proti moderní krizi života! Odpovědi na základní otázky lidského života! Zkoumání a využití nových objevů sil hmoty a ducha.

62. JAK SE BRÁNIT NEPŘÁTELSKÉMU PŮSOBENÍ

(536) Stává se, že někdo vůči nám chová nepřátelské úmysly, chce nám ublížit, např. škodí nám pomluvou, nactiutrháním, přivádí nás do různých sporů a připravuje zločinné plány, ubližuje nám na těle, na majetku, vyvolává sváry v rodině, svádí k cizoložství, pěstuje zášť, pomstu, která vede k těžkým zločinům, ba i k vraždě. Přihodí se také, že jistá osoba k někomu přilne tak, až to působí nepříjemnosti.

Dotyčná osoba bývá senzitivní a mohla, nechtíc, podlehnout našemu vlivu. Tento stav se zhoršuje a zesiluje i naší vinou, protože zmíněná osoba, působíc nám trýzeň, dobývá si u nás stále pozornost, myslíme na ni, a místo, abychom myšlenky rázně odehnali, podléháme jim. V takovém případě si opatřme její fotografii nebo si představme si její podobu co nejživěji (v tom případě dáme obličej do dlaní), mysleme na ni co nejintenzivněji a dávejme jí v pevné a živé víře rozkazy: „Musíš náklonnost ke mně ihned a úplně přerušit, máš ke mně nyní nepřekonatelný odpor, pociťuješ hrůzu ze svého jednání, při každé vzpomínce na mne tě obestírá bázeň a strach. Budeš se mě stranit, nemáš odvahu se mnou mluvit, tvé vyhrůžky se ti oškliví a pozbýváš schopnost je provést!“ atp. Rozkazy musí být vysílány s velikou duševní silou, aby došlo k telepatickému spojení. Nesmí se ani trochu pochybovat o výsledku. Nejlépe se toto myšlenkové působení na vzdálenost daří, když je dotyčná osoba v přirozeném spánku. Tehdy je totiž její podvědomí (duše) lépe přístupné dojmům. Je nutné takto působit až do doby zřejmého výsledku. Každého styku s touto osobou se vyvarujme. Nepřátelství k oné osobě se ale pěstovat nesmí. Naopak, uchovejme k ní lásku a přátelství, tím dosáhneme, že její duše, která zlo v podvědomí nenávidí, pozná náš dobrý úmysl, uzná jej za správný a přijme ve vyslané sugesci naši snahu, která zakotví v jejích esplanech. Začne mít k svému jednání odpor a bázeň.

(537) Hypnolog dosáhne výsledku snadněji. Subjektu ve 4. stupni hypnózy rozkáže, aby se s dotyčnou osobou spojil a rozkazy jí tlumočil.

V člověku je dvojí žádostivost: duchovní (vyšší) a tělesná (nižší). Mezi nimi vzniká spor. Cvičená vůle z aktivity rozumu dovede mít nad uvolněnou nezřízenou žádostivostí naprostou vládu a vyrovnává porušený soulad mezi nimi. Je-li nižší žádostivost uvolněna, vzniká nepokoj, vzpoura proti duchu nás nutí činit nechtěné, až nakonec podléháme. Proto její nevázanost nesmí být

odpoutána od vlády rozumu a vůle. Tyto schopnosti duše si musíme uvědomit a cvičením je zesílit k potřebné obraně.

63. HLOUBKOU ŽIVOTA KE ŠTĚSTÍ

(538) Chceš-li být zde na Zemi šťastný, udržuj a pěstuj za všech okolností veselou mysl. Nezapomínej, že člověk je určen i k tomu, aby byl šťastný.

Musíš znát sám sebe. Proto se snaž získávat jen příjemné a povznášející názory a pocity. Netrap svou duši vezdejšími starostmi, pochmurnou náladou. Nikdy se nezlob, pěstuj spokojenost a nehněvej se, varuj se zla, neboť zlo značí slabost vůle. Vnuť se do veselé nálady. Ustav svou vůli na vytvoření esplana „zanechám starostí“ pro použití v době, kdy duše potřebuje odpočinek. Starost, závist, hněv, zlost a sváry jsou zlem pro duši a škodí tělu, přivozují různé nemoci, nervové a duševní poruchy. Proto cvič svou vůli. Co můžeš vyřídit dnes, neodkládej, abys nezatížil duši.

Štěstí je v člověku samém. Lidská duše je úžasně bohatá na vlohy a schopnosti, aby se uplatnila. Lidé ale neumějí žít. Příčinou je, že nechápou sami sebe. Všechno, co v sobě mají, nedovedou dokonale uspořádat. Člověku chybí vlastní poznání, vzdělání a vědění. Čím je člověk dokonalejší, tím je šťastnější! Člověk je slaboch, nedovede ovládnout sebe, poddává se svému tělu a jeho potřebám. Slabosti, nálady a vášnivé záliby člověka zotročují a odvádějí ho od štěstí. Takový člověk nežije pravý život. Kdo dovede ovládnout sebe, dokáže proměnit svůj život ve štěstí. Lidé to však nedovedou, proto je v lidském životě více smutku než štěstí. Je tu však síla ducha, která vše uspořádá pomocí vzdělaného rozumu a silné vůle, a proto tělesnost musí být zušlechtěna duchem!

Člověk o svém duchu ví málo, a přece existuje duchovní skutečnost. Otázky této skutečnosti jsou řešitelné vědeckým způsobem. Je omyl, že duchovno je odrazem hmotného! Člověk přece žije více z ducha než z hmoty. Proto lidský duch má před hmotou přednost. Aby mohla hmota prosperovat, musí být řízena duchem. Lidský duch má možnost vkládat do hmoty svou tvůrčí sílu. Každé tvořené dílo oživuje schopnostmi své duše, a tak vítězí duch nad hmotou. Štěstí musíme dobývat každým slovem, myšlenkou, cítěním. Vše, co vychází z duše, má být krásné a ušlechtilé. Dokonalý život a dosažení štěstí má začínat od nejmenšího duševního projevu, od sebenepatrnějšího stvořeného předmětu. Všechno konkrétní mu může být podnětem ke štěstí. Bez citu a lásky nelze uskutečnit opravdové lidské soužití, ani dosáhnout štěstí. Musíš mít důvěru v sebe. K tomu ti dopomůže silná vůle. Ta je zdrojem energie. Člověk obdařený silnou pohotovou vůlí má důvěru v sebe, a pak není zklamán porážkami.

(539) Jsi-li nemocný, nermuť se. I nemoc totiž probouzí ducha k užitečným velkým činům.

Rozhodni se vždy pro věci dobré, příjemné a užitečné. Odvrhni všechny špatnosti a rafinovanosti proti přirozené kráse života, nebuď skeptik, ale žij ve světlé přítomnosti. **Minulost s utrpením je už odbyta!** Vzpomínej na prožité radosti a úspěchy, ignoruj svízele a nezdary. Žij ve stálé slunné náladě a čekej od budoucnosti jen dobré věci. Tím se přioděješ tajemnou silou své duše. Buď duševně vyrovnaný: vyrovnaným člověkem je ten, kdo žije v souhlase rozumu, vůle a citů s podvědomím. Příklad: uspím subjekta do 4. stupně hypnózy, v němž se nám projeví osvobozená duše. Požádám ji, aby nahlédla do svých vlastních esplan. Jestliže se děsí a vzpírá, není subjekt vyrovnaným člověkem. Zůstane-li v příjemném klidu, můžeme mluvit o duševní vyrovnanosti.

Musíš se proto přemoci a vychovávat sám sebe. Všechno nebezpečné a překážející musí z mozku zmizet, být nadobro odstraněno. Musíš potlačit své pudy, vedle chorých představ postavit představy zdravé a učinit sám sebe pánem nového duševního vývoje. Musíš napnout sílu energického chtění, a vůle bude jako nadřízená osoba dosazena nad ostatní hnací ústrojí dynamické síly duše. Musíš mít hlubokou víru v sebe, mít cíl, že budeš lepším. Zdrojem lidského štěstí je rozum a vůle, v rozumu vrcholí vědomí a svobodné rozhodování, **je to nejlepší lidská činnost**. Musíš se vychovat všeobsahujícími mravními zásadami tak, aby tvá tělesnost byla zcela proniknuta božím duchem. Vzbuď víru, a ona nebude jen aktem poznání, nýbrž chtějící vůlí. Buď naplněn Bohem a budeš mocným nad životem už zde na Zemi.

(540) **Lidé nevěřící v Boha ničí své štěstí potlačováním svědomí.** Následuje utváření chybných zákonů, neboť nevycházejí z pravé základny, míní, že mravní zákony nejsou předem dány Bohem, nýbrž že se vyvinuly během tisíciletí jako nejúčelnější pořádek, a že každá právní forma má svůj původ jen v účelu. Proto neuznávají absolutní spravedlnost, a to ani právní, a tvrdí, že všechna účelnost je jen relativní, a tím že jsou relativní i mravnost a právo, jakož i spravedlnost.

Dobro není u každého jedince vždy jen to, co cítí v nitru jako mravní povinnost, a to, co vědecky poznává, neboť mravní vědomí může být chybnou výchovou potlačeno a rozvráceno, a bylo by omylem chtít založit mravnost jen na vnitřním mravním zákonu, tedy na vůli vlastní, a nikoli na vůli Boha - zákonodárce.

Vyvozovat právní řád ze souboru lidských norem a z výrazu lidského chtění a účelnosti pro soužití lidí v daných poměrech je mylné a scestné!

Bůh je absolutní dobro a základ všeho, co má být! Jsou absolutní dobra a idea spravedlnosti. Mravní zákony jsou předem vloženy do podstaty lidské duše a zjeveny příkazem Desatera božích přikázání.

Člověk je sám sobě úkolem, má se snažit objevit sám sebe a snažit se poznat zjevený zákon. Objevujeme-li podvědomí, poznáváme, jaký člověk je, že duše má vztah k Bohu, je na něm závislá, a je jí dán mravní zákon, který člověku dává morálku a ukládá povinnost. Základna je už dána. Záleží na člověku samém, aby objevil sám sebe a v činech sám sebe uskutečnil. Proto přirozené právo je výrazem a rozvinutím přirozeného mravního zákona, daného objektivně a nezměnitelně Bohem, a je omyl, nepokládá-li se právní řád za součást řádu mravního a zjeveného, nýbrž za soubor norem čistě lidských, zákonnou mocí stanovených a vyhlášených.

64. DUŠEVNÍ CHOROBY (PŘÍČINY, DRUHY, ROZBOR)

(541) Kolik je vlastně normálních lidí? Žádný! Nějaký stav však musí být ideální. Ten ale pozná jen rozum. Jednáme-li jinak, než by rozum uznal za vhodné a správné, můžeme mluvit o úchylce od ideálního stavu. Vyspělost rozumu, daná přirozeným instinktem a získaná výchovou a vzděláním, je u každého individuální. Podle toho můžeme stanovit vyšší procento dokonalých lidí.

Úchylnost spočívá v silnějším, nezdravém, vrozenou indispozicí a špatným vzděláním a výchovou vytvořeném esplanu, které ji vede, aniž si toho je úchylný člověk vědom.

Psychologie duševně chorých je oprávněná jen potud, pokud nemocný neztratil svobodu činu a nepozbyl svou individualitu.

V této kapitole budu mluvit o trojím způsobu léčení traumatických neuróz:

1. Vyhledávání chorých a od vědomí odpojených esplan (s traumatickým podnětem), zjištěných v hypnóze nebo analytickou cestou, a jejich rozbíjení sugestivním zásahem.
2. Vytvoření nového esplana opačného podnětu (zdravé představy), které by svým zdravým vlivem potíralo esplano choré, samovolně vstoupivší do aktivity vědomé činnosti.
3. Vyhledávání vědomě potlačených odpojených chorých esplan a jejich připoutávání do asociační činnosti vědomého dění. Tím, že se jim poskytne možnost vstoupit do asociace, zmizí vliv vyvolávající duševní chorobu.

Rozvedu rovněž duševní choroby, které vznikly onemocněním ústředního nervového systému, převážně mozku, a ty, které vznikly z dědičné dispozice, vlohy.

(542) V každém okamžiku života je jednotlivec produktem dědičnosti, výchovy a prostředí. Neměníme se pouze po stránce tělesné, nýbrž i ve svém chování a charakteru, což jsou procesy duchovní. Těm, kteří si chtějí léčit duševní choroby, musím totiž existenci ducha připomenout. Ti, kdo v lidskou duši nevěří, nebudou mít v léčení duševních chorob úspěch.

Všechny stavy a vrstvy lidské společnosti jsou zamořeny psychopaty. Jejich myšlení není logické, je chorobné. Podle druhů nemocí jsou jejich vjemy a úsudky protkány iluzemi a afekty. Jejich pojmy jsou nejasné. Izolované city ruší

jejich logiku. Vyskytují se u nezdravých osobností, **kdežto u zdravých tvoří všechny city (afekty) harmonicky sladěnou a celostní soustavu, zvanou JÁ. U zdravého člověka je myšlení projevem celistvé osobnosti, tedy i jeho citové stránky.**

Duševní život je uvědomělé tvoření stále nového (ne intuitivní a pudové), stálou změnou, abstrakcí, syntézou, růstem. Žádný okamžik se nepodobá předchozímu. Zdravá tvůrčí činnost lidského ducha formuje zkušenosti - mění se, reprodukuje nové činnosti. U duševně chorého je tomu obráceně. Nejasnost pojmů, strach, úzkost, smutek, bolest, nezájem, méněcennost. Příčinou je, že dynamická síla ducha z rozumu a vůle nedostává dostatečný předmět k myšlení, projevuje se ve stálém opakování - neplodné představy se samovolně vtírají do vědomí.

Poznání člověka nemůže být jen rozumovou funkcí bez citového zabarvení. Právě exaktní věda je dílem schizoidních osobností (odlišnost v oblasti vůle), protože osobnosti cykloidní k ní nemají dostatek nadání. Schizoidní osobnosti jeví příbuznost k schizofrenii a cykloidní k maniodepresivitě. Schizoidní psychopaté jsou osobnosti s komplexy, a jejich myšlení může být rušeno izolovanými afekty. Naproti tomu mají také schopnost úplně odštěpit stránku rozumovou od citové. Přesto jsou schopny geniálních výkonů.

K nesprávným výkladům duševních chorob vede nedostatečné poznání lidské bytosti. Dědičná kvalita vloh a sklonů je tu prvním činitelem. Dědí se nejen vlohy kladné, ale i ty záporné.

(543) Vášně, sváry, nepřátelství, zločiny, pijáctví, duševní choroby, sexuální prožitky, rozličná duševní hnutí z hrůz a strachu našich předků se silně zhmotnily, realizovaly se v jejich genech a přenášejí se z potomstva na potomstvo. Každé dítě si více nebo méně přináší na svět toto neblahé dědictví. Tyto vlohy a sklony se vlivem jim příbuzného, podobného prostředí brzy probouzejí a mají deterministický účinek na duševní vývoj dítěte.

Narozené dítě přichází na svět s duševní činností celé jedné složky vegetativní schopnosti, i s funkcí sexuální, a se značně probuzenou druhou složkou schopnosti smyslové. Celý duševní vývoj dítěte je v prvních letech řízen pudovými vegetativními a sexuálními silami, a přitom je pod stálým vlivem dědičných vloh a dobrých i zlých sklonů, jakož i pod vlivem prostředí a výchovného působení matky. Tyto činitele formují tvárnou duši dítěte k dobru i zlu. Její vědomá tvář se realizuje v esplanech. Vědomé JÁ rozumové schopnosti se vytváří později pracnou výchovou rodičů, jakož i prostředím, poznáním a zkušeností dítěte.

(544) Pokud se vědomé JÁ nevyvine a neosamostatní, aby bylo schopné vlastních rozumových soudů a vůle, zůstává v zajetí prvních dvou schopností, které mají plnou aktivitu, jimž pak otrocky slouží a neklade odpor. Naopak z touhy po blahu, které je vždy cílem, podrobuje se veškerým pudovým zážitkům tělesného a smyslového ukojení. Duševní princip, i pokud je ve vleku pudových dispozic, uplatňuje touhu po blaženosti a slasti bez výběru věci. Tak se vyvíjí pudový člověk s nižším JÁ plnou důvěrou ke všemu hmotnému, co mu způsobuje nějaký požitek, které si z nedostatečně probuzené rozumové schopnosti nikdy neodpírá.

Právě v tomto čase dětského vývoje má být přítomen zkušený vychovatel, aby nepochopením dítěte a svou vlastní neobratností neprobouzel nevhodné dědičné vlohy a sklony, ale uměl je naopak ponechat ve stavu latentním, nebo aby nevhodnou drezurou a tvrdým rozkazem bez poučení a vysvětlení nevyvolal různé neurózy, které by u dítěte vznikly potlačením těch pudových projevů, se kterými vychovatel nesouhlasí. Neuróza je znetvořená náhrada za odepření tělesného nebo smyslového zážitku, který byl potlačen do vstupních podvědomí. Vznikl duševní kaz ve vývoji jedince.

Během třetího roku věku dítěte se začíná rozvíjet schopnost rozumu a vůle, která vlastní vědomé JÁ. Velmi záleží na výchově této třetí duševní složky, zdali se stane svobodně rozhodujícím činitelem, a nižší pudové JÁ převezme do služeb JÁ vyšší, nebo vyšší rozumové JÁ bude naopak pohlceno nižším JÁ.

(545) Duševní zákonitost má celostní ráz. Zdravá výchova má probíhat souběžně za spolupráce všech tří schopností, aby se vytvořila jednotná celistvá osobnost. Není-li pudové JÁ vedeno výchovou k tomu, aby vytvořilo jednotu s rozumovým JÁ, může i u mravně vyspělých osobností být rozumové JÁ příčinou vzniku neuróz. Jejich pudové JÁ se svými požadavky a přáními přichází do konfliktu s vyšším JÁ, které samo z rozumové úvahy a tlaku svědomí násilně potlačí pudové choutky nižšího JÁ. Toto nesplněné, do vstupních podvědomí potlačené přání nezaniká, ale v různých formách symptomů vniká do vědomí. Poznáváme, že pro vznik neuróz jsou rozhodující dva činitelé: nerozumný vychovatel a vlastní nepoučený rozum. Těmto možným nebezpečím správný vychovatel zavčas čelí tím, že je stále při výchově dětí ve střehu a je mostem mezi JÁ pudovým a JÁ rozumovým, stále je ladí, sbližuje a sjednocuje pro jednotu vůle. Nestane-li se tak, vychováváme neurotiky rázu lehčího i těžšího.

Lehčí typ se dá léčit psychoanalýzou. Typ těžší se léčí hůře, a je to ten, kdy pudové JÁ se už úplně osamostatnilo a oddělilo od rozumového JÁ a v představě nějaké konkrétní osoby nebo živočicha týrá vědomé JÁ. Je to stav úplného rozpolcení osobnosti - schizofrenie. V tomto případě se už léčba

cestou psychoanalýzy nedá uplatnit, nemocní jsou jí nepřístupní. Při léčení se nejdříve musíme snažit o sjednocení obou JÁ v jedno, a teprve pak můžeme přistoupit k vyhledání základní příčiny choroby psychoanalytickou cestou. Jsou to také alkohol a pohlavní choroby, které zeslabují celkovou konstituci a dávají vznik endogenním psychózám, které, pokud zůstávají v latentním stavu, znehodnocují sílu ducha. Stanou-li se však manifestačními, jsou metlou lidstva.

(546) **U normálního člověka je vegetativní a smyslová schopnost ve svých silách spoutávána, usměrňována a řízena rozumem a vůlí.** U zvířete je určována pudovým řádem. Zanedbá-li se výchova rozumu a vůle, nebo když se jejich rozvoj sám ze svých si! neprojeví, stává se člověk nebezpečným, a může dokonce klesnout ve svých vášních níž než zvíře, jehož síly prvních schopností postrádají vedoucího činitele, který tu není zastoupen ani v rozumu, ani v zákonech pudů.

V každém národě je menší nebo větší počet osob s nedostatečně probuzenou rozumovou schopností, u nichž je život řízen pudovým JÁ. Tyto osoby, i celé skupiny, neonemocní duševními chorobami (pokud nepůsobí alkohol a příjice). Tento druh lidí málo podléhá iluzím, citům a výčitkám svědomí. Jsou silní v plození a žijí spokojeným nenáročným životem. Ve společenském životě jsou k sobě málo citoví, v boji s nepřítelem jsou neohrožení, neboť u nich pracuje hrubá pudová síla, avšak méně rozum a vůle, a proto podléhají sugestivnímu vlivu rozumu a vůle silnějších. V důsledku toho rádi pracují ve větších skupinách pod jednotným vedením. Neurózy jsou tedy ovocem probuzené schopnosti rozumu a vůle, jejichž výchova se děla opožděně, nesprávně a nešla paralelně s výchovou vegetativní a smyslové schopnosti. Místo sjednocené osobnosti tu vznikl rozpolcený a rozháraný člověk. Neopomíjíme-li vychovávat všechny tři duševní schopnosti jednotně, vytvoříme celistvě sladěnou osobnost - celého člověka, který je silou tvůrčího ducha a existence života.

(547) Člověk zřejmě ukazuje, že je nejdokonalejším ze všech tvorů na Zemi. Duše, obdařená rozumem a svobodnou vůlí, působí v plném souladu s tělem. Člověka člověkem nečiní duše sama, ani tělo, nýbrž souladné spojení obou. Je-li tento soulad porušen, stává se člověk tvorem nerozumným. Pak mluvíme o duševní chorobě.

Osvojíme-li si metapsychické taje, pak léčení duševních chorob bude postaveno na zcela jinou bázi.

(548) Zatemnění ducha (duševní choroba) nepostupuje u všech nemocných stejně a projevuje se velmi různým způsobem. Vyvíjí se zpravidla z nepatrných počátků. Buď zárodek choroby existuje už od narození, nebo se dispozice k

takové nemoci teprve po letech z různých příčin vyvine. Říkáme, že je konstituční, tzn. že je úzce spojena s tělesným utvářením člověka.

Příčiny, které podporují vývoj choroby nebo ji zaviňují, jsou rozmanité: těžké choroby nervové, podvýživa mozkového ústředí, onemocnění štítné žlázy, toxinové jedy v krvi, kornatění mozkových tepen, získaná i zděděná příjice, onemocnění podvěsku mozkového (hypofýzy), opožděná menstruace, úraz mozku, pohlavní výstřednosti, smutné rodinné poměry, veliké starosti, deformace hlavy a obličeje, jednostranná duševní činnost, sváry, ztráta majetku, spekulace, přepracovanost, zármutek, nesmyslné pachtění po čemkoli, zklamaná láska, soudní pře, nepřátelství, alkoholizmus, různé psychopatické dispozice, vlivy výchovy apod.

Shledáváme, že duševní choroby vznikají z různých příčin. Nejdříve je tu dědičná dispozice (individuální minulost), pak je tu vliv zážitků z raného dětství a dále všechno, co jsme shrnuli pod pojem „reálné odepření“ - životní neštěstí, ze kterého vyplývá různé strádání, odříkání, nepochopení, tlak mravní přísnosti, který je individuem nedostatečně chápán. Nepomáhá-li se ve všech případech ihned z počátku, je těžké dosáhnout něčeho později. Zvláště u dětí buďme pozorní. Při dědičném zatížení se objevují jakési odchylky od normálního stavu už v mládí. Takové děti jsou dráždivé, ihned rozčílené, snadno urážlivé, zlostné, sobecké, mají radost z týrání zvířat, náklonnost ke zločinným pudům, jsou náruživé a nedůvěřivé, samotářské. Zároveň se oddávají fantastickému blouznění o nemožných ideálech, a tak postupně přicházejí ke zvráceným názorům, nezdravým úsudkům a různému podivínství.

(549) Poměr k vnějšímu světu se ve všech uvedených případech může zatemnit, až docela zmást. Dostavují se zvrácené utkvělé představy (fixní ideje), které se obyčejně v počátku duševní choroby omezují na určitý okrsek šedé mozkové kůry s jejími esplany. Co je mimo utkvělou představu, jeví se jako správné. Takoví lidé v ostatních směrech myslí, mluví a jednají úplně rozumně.

Nastupuje stav nižšího podvědomí vinou zvrácených chorých esplan. První příčina vzniku choroby je nepatrná. Obyčejně to bývá nějaká potlačená myšlenka, dojem, představa, z níž se časem součinností nižšího podvědomí vyvine komplex kauzálních řad více do sebe zasahujících představ, jejichž směry se buď harmonizují, anebo disharmonicky do sebe zasahují. Tento příčinný svazek, spojený z chorých představ a dějů, se postupem nemoci štěpí na nové komplexy s novým JÁ, které se osamostatňují a navzájem potírají.

(550) Komplexy nejsou organizovány v jediný funkční celek, reagují samostatně a nezávisle na sobě tak, jako by byly přiřazeny více nervovým strukturám nebo

více osobám. A tak vzniknou dvě, tři i více vědomých osobností, přiřazených témuž mozku. Je to rozdvojení myšlenkového obsahu s několikavýrazovým odvodem. Komplexy se odštěpují od vědomého JÁ a rozštěpené celky vědomí vstupují do aktivity střídavě. V takovém stavu žije mnoho nervózních, hysterických a vůbec psychopaticky založených osob.

Počátečním příznakem duševní choroby je zpravidla melancholie (zádumčivost). Ponechá-li se jí volnost, projevuje se stále rostoucími příznaky. V zuřivosti jsou příznaky nejprudší, ale své prudkosti pozbývají, až v idiotství (blbosti) dospívá nemoc k svému trvalému zakončení. Tak tomu ale nebývá vždycky. Může nastat zuřivost a přejít v melancholii. Pak může přijít uzdravení úplné nebo jen krátkodobé, a zase přechází znovu v zuřivost. Také může dojít k tupomyslnosti, z ní se vyvine i zuřivost, a ta může přejít i v trvalou slabomyslnost.

(551) Rozeznávají se různé stupně a druhy duševních chorob: zádumčivost, třeštivost, potrhlost, pomatenost, slabomyslnost, blbost, šílenství. Z obecného stanoviska se u duševních chorob projevují smyslové klamy, poruchy rozumu a vůle.

Poruchy smyslové: nemocný slyší hlasy a zvuky, vidí všelijaké přízraky, mluví k nim, je jimi pronásledován a tělesně trýzněn, a přece v tu chvíli neexistují. Viz: „Choré komplexy“.

Poruchy rozumu: nemocní konají nezdravé Činy a nejsou si svého špatného jednání vědomi. Obyčejně u nich nastává ve větší společnosti zvláštní rozčilení, rozumová činnost je náhle opouští. Při rozpoznávací neschopnosti přichází postupně pomatenost, neschopnost správně řadit myšlenky, vznikají chorobné představy, smyslové klamy, slabost vůle, dostavuje se sklon k páchání špatných činů.

Poruchy vůle: objevuje se buď naprostá lhostejnost, nebo velká dráždivost s občasnými návaly zuřivosti. Nutkavé představy spočívají také v nedostatku rozumové činnosti a slabosti vůle. Z ní se dostavuje porušené cítění a myšlení, které zaviňují poruchy chtění a jednání.

(552) Někteří nemocní nevědí, co myslí, mluví, dělají, jejich duch je jako v mlhách, sevřen a stlačen na nejnižší stupeň jejich vědomého JÁ.

Jiní prožívají hrozné chvíle duševních muk, které je takřka drtí, až se z toho potí. Vědomí se víc a více kalí, až dojde k úplnému pomatení a zblbnutí.

Někteří nemohou spát a jsou zatíženi děsivými představami až k vysílení.

Jiní trpí děsivými klamy smyslů. Nemocný na sebe uvaluje trapné obžaloby, bojí se neléčitelných nemocí, šílenství, smrti, a nezřídka v takovém

depresivním stavu učiní svému životu konec, zvláště když se mu nedostává náboženské víry, která by mu byla v takových hrozných chvílích oporou.

(553) Velmi vzácným jevem duševní choroby je v esplanech zakotvený chorobný dojem (myšlenka), který vznikl většinou z vnější příčiny, z nedostatku rozumu a vůle. Příklad: někdo spatřil utopeného, a tento zážitek mu nedá pokoj, stále se mu ten obraz vrací a nutí ho, aby se též utopil. Jiný z podobné příčiny je nutkán k zastřelení, k oběšení apod., a nemůže to přemoci. Někdo četl o manželské nevěře, utkvěla mu ona představa, a začne podezírat svou manželku, trápí ho to, nemá pokoj ani v noci a myslí, že se z toho zblázní. Jiní majíce slabé srdce slyšeli, že někoho ranila srdeční mrtvice. Od té chvíle se stále pozorují, mají úzkost a strach, a každou chvíli očekávají, že se to přihodí i jim. V noci se jim zdá, jak umírají, ulekaně se probouzejí, načež srdce se jim mocně rozbuší. Jiného trápí myšlenka, aby něco ukradl, a nemá pokoj, dokud tak neučiní. Některá žena si zoufá z nešťastné lásky a myslí, že to nepřežije, vidí se utopená, jiná přejetá vlakem. Podobné myšlenky je trápí od rána do večera, jsou provázeny úzkostí a strachem, únavou apod.

V těchto patologických případech se některá představa stane vtíravou a stále pacienta pronásleduje. Takové představy se označují obvykle jako obsedantní (obsese - vtíravost), nemocní jsou doprovázeni obavou, že podlehnou činu, jehož se obávají.

(554) U jiných se projevuje střídání vzrušené nálady a skleslosti. Jedná se o typ cykloidní.

Cyklická funkcí psychóza (maniodepresivní šílenství) se vyznačuje občasnými záchvaty, z nichž některé mohou trvat i měsíce a léta. Záchvaty jsou charakterizovány buď zvýšením životního tempa, přemírou činnosti a vzrušením, energií, neklidem, hlučností, střídáním bizarních myšlenek, povídavostí, neovladatelnou divokostí, veselostí, povznesenou náladou (mánií), nebo naopak skleslosti, sklíčeností, spojenou často s pocitem viny a starostí o vlastní zdraví, rozladěností (depresí). Mánie může být mírná nebo prudká. V krajních případech „depresivního stuporu“ se nemocný stává naprosto nepříčetným, a to až do té míry, že musí být uměle vyživován. Příčinou těchto nálad není nějaká zevní událost. U některých nemocných se střídají záchvaty melancholie a mánie, jindy převládá jeden typ, který se v určitých intervalech opakuje. Deprese a melancholie jsou příznaky jedné a téže choroby. Vyznačují se střídáním nálad od vypjatých stavů normálních do úzkostných, při převládajícím smutku, rozladěnosti a těžké sklíčenosti, kdy se vše zdá šedé a bezútěšné. V krajních případech rozčílenosti, úzkosti, smutku, v bezdůvodném pocitu viny, dochází mnohdy k nebezpečí sebevraždy. Poznáváme, že maniodepresivita

propuká ve dvou hlavních formách: melancholie a její pravý opak - mánie. Obě formy choroby mají za podklad zvýšenou nadvládu citů.

(555) Nejrozšířenější duševní chorobou je schizofrenie. Její hlavní příznak nespočívá vždy v konstitučních příčinách, nýbrž v citovém rozvratu. Je to citová abnormálnost, nejčastěji se sklonem k apatii. Pacienti se občas stávají bezdůvodně šťastnými, nebo naopak smutnými, upadají do světa snění.

Je několik typů schizofrenie: hebefrenická forma se vyznačuje pošetilostí a dětinskostí v myšlení i jednání. Postižený se poddává neplodnému mudrování a všechno nemístně kritizuje, zbytečně o všem horlivě debatuje, sám sebe a svou práci zanedbává, jeho charakter je vratký a nevypočitelně proměnlivý. Katatonie se vyznačuje strnulostí (stupor) a svalovou ztuhlostí, nebo protikladným extrémem šíleného vzrušení a činnosti. Paranoidní člověk trpí přeludy a halucinacemi. Prostá schizofrenie se obyčejně projevuje citovou tupostí, útěkem ze skutečnosti, nedbalostí o zevnějšek, úzkostnými představami, často i šílenými řečmi a známkami přeludů a halucinacemi.

Druhem schizofrenie je parafrenie. Tato choroba není samostatnou psychózou, nýbrž psychózou sdruženou. Základní proces je schizofrenický a je důsledkem kombinace schizofrenie s maniomelancholickou psychózou. Jindy se přimísí maniodepresivita, vzniká parafrenie se svými nevázanými bludy a halucinacemi. Fantazie, bludy a halucinace vycházejí převážně z dynamické pohyblivosti duše nižšího vegetativního a smyslového řádu. Nejsilnější přání jsou vždy povahy pudové, homosexuální. Silná homoerotická nesplněná a nerozumně potlačená přání bývají u náchylných lidí vedoucí představou parafrenických bludů a fantazií, a v různém přestrojení vnikají do vědomí a porušují jeho činnost. Člověka v rozumu a vůli slabého vedou k rozštěpení osobnosti, k zániku jeho inteligence.

Schizoidní zločinec nejevící příznaky (choroba se stává latentní) je pro společnost daleko nebezpečnější než schizofrenik s příznaky projevenými. Schizoidní konstituční zločinnost je třeba odlišovat od zločinnosti patologické. Patologickou příčinou zločinného jednání je porušená činnost určitých částí mozku, jež jsou sídlem sebekritiky, paměti a citu. Zločinec páchá trestný čin, je-li vyřazena některá nebo všechny z uvedených duševních vlastností buď dědičně, nebo jako následek nemoci, při níž byl zasažen mozek. Nemá dost sebekritiky, neuvědomí si následky svého jednání pro nedostatek inteligence a nedostatek citu. Přesto je za své činy zodpovědný, neboť každé jednání je podmíněno činností vůle, která je v tomto případě neporušena. Porušená mozková činnost není však skutečnou příčinou zločinného jednání. Zločinnosti předcházejí hlubší příčiny. Hlavní spočívá v chybné výchově, další v potlačení

citové složky rozumu a také v dědičnosti, uplatněním genů zatížených zločiny po předcích. Dítě lze od zločinnosti ochránit výchovou citu, rozumu a vůle, při kladení prvních kamenů pro život vypěstovat čistý charakter, který se opírá o mravní křesťanský zákon.

(556) Jinou funkční poruchou je paranoia, podmíněná **trvalými** a soustavnými přeludy bez jiných poruch osobnosti. Paranoia vzniká tehdy, když schizofrenie a maniodepresivita se rovným dílem spojí a navzájem se stejně uplatňují. Paranoik trpí slavomamem a utkvělým podezřením (stihomamem), přestože se zdá úplně normální a rozumný. Je obětí svých přeludů, a proto je nebezpečný. Může se pokusit napadnout, ba i zavraždit osobu, o níž je přesvědčen, že mu křivdí. Paranoik se ke svému bludu neustále vrací, je o jeho správnosti nezvratně přesvědčen. Existuje u něho umíněné bludné přesvědčení. Jiný druh paranoiků jsou lidé přemrštění, s divokými stížnostmi a obviněními, kteří sužují své okolí tím, že ustavičně omílají stejnou myšlenku. Jiní vidí, že mnoho lidí se na ně dívá a jejich pohled je zničující, takže pociťují strach. Věří, že jim ukládají o život, pomlouvají je apod.

Ze zdravé harmonické osoby se cosi cizího odštěpilo, vyvolalo se podvědomé JÁ, vytvořila se „vedlejší duše“, která vzbuzuje neklid a strach, mluví k nemocnému cizími hlasy a kouzlí mu šílené obrazy v nejrůznějších formách. Jsou to esplana s jejich zážitky, představami a dojmy, která žijí na vlastní pěst.

Tento zvrácený duševní stav, psychickou zvláštnost, která se projevuje v různých výrazových formách, nazýváme schizofrenií a je spolu s cyklickou psychózou nejrozšířenější z duševních chorob. U schizofrenie i deprese se uplatňuje dědičnost recesivního rázu a mnohdy propukají po nepříjemném zážitku.

(557) Studiem patologické psychologie se ukázalo, že jevy podvědomí hrají v životě často důležitější roli než jevy vědomé.

Do skupiny patologických případů patří ona vedlejší duše, tzv. rozštěpení osobnosti.

Toto rozštěpení se dostavuje tehdy, když z různého utrpení, osamocení a stesku ustupuje duše do vstupního podvědomí, z něhož vnese poruchu do podvědomí vrchního vytvořením chorých esplan. Ta vytvářejí zvláštní komplexy, které se organizují za činnosti duše v samostatné druhé JÁ, které zatlačuje vědomé (normální) JÁ, takže dochází ke střídání dvou i více osobností v jednom těle, přičemž zdravé vstupní podvědomí se mění v chorobné podvědomí nižší.

Je nutné si také uvědomit, že mnohá chorobná porušení duševní činnosti spočívají v anatomických nebo funkčních změnách (které mají své sídlo v

mozku) a v progresivní paralýze.

Také **struma** (vole) a kretenizmus, vznikající následkem choroby štítné žlázy, znamenají duševní postižení.

Avšak u většiny duševně chorých lidí bývá mozek zevně úplně normální, takže sídlo choroby je nutné hledat v dědičném zatížení a hlavně ve zvrácených chorých esplanech, vzniklých z duševního stesku apod., čímž nastala porucha mozkové činnosti.

(558) Čím méně pozornosti věnuje nemocný vnějšímu světu, tím více upadá do polosnění. Oddá-li se jen vnitřním představám a kombinacím, přechází do snění. Věnuje-li pak nemocný vysněným osobám a věcem většinu svého času, mluví-li s nimi apod., stává se snění chorobným stavem.

Je-li obrazotvornost nadmíru živá nebo nějak porušená chorobným stavem nervů, přestane člověk rozlišovat mezi skutečnostmi a představami. Toto promítání vnitřních představ do skutečnosti bez soudné kontroly rozumu a vůle se pak nazývá halucinacemi.

Bláznovství, delirium (blouznění), idiotie (blbost, slabomyslnost) jsou sny člověka, který bdí. V normálním stavu má člověk nad svým vnitřním i vnějším životem vládu, kdežto různé druhy bláznovství znamenají ztrátu této vlády. Proto asociativní schopnost pracuje nespoutané. Člověk přitom není zbaven zevnějšího vnímání, avšak všechno je v nepořádku a zmatku pro nedostatek kontroly. Bláznovství - mánie - je buď úplné (týká se veškeré činnosti), nebo částečné (když jen některé představy spojené s emocemi hněvu, pýchy, lásky aj. utkví v obrazotvornosti a vylučují ostatní - monománie).

Delirium je přechodná mánie, v níž člověk upadá do halucinací a jež bývá provázena jinými chorobami, např. epilepsií.

Slabomyslnost je zastavení vývoje inteligence na určitém nízkém stupni - nejtěžší stupeň zaostalosti je idiotie.

(559) Je to hlubší forma poruchy a zeslabení duševní činnosti již od narození. Duševní slabost je podmíněna poruchami vývoje. Střední stupeň je imbecilita (slaboduchost), nejlehčí debilita (zaostalost).

U hysterie je hlavním znakem duševní neschopnost vnitřní organizace a ucelení.

Duševně nemocní mají i chvíle klidné, avšak jejich mysl bývá málokdy jasná. Chřadnou fyzicky, zažívací ústrojí vypovídá službu a nakonec nepřijímá potravu.

Takřka všechny osoby pyknické tělesné stavby (silní až tlustí) mají „cykloidní“ temperament, tj. mají střídavé nálady a jsou extrovertní.

Osoby, jež mají nedostatek adrenalinu, jsou obyčejně neurastenické. Schází jim energie, jsou popudliví, nerozhodní a často trpí nevolností a bolestmi. Týká se i lidí hnědookých, kteří bývají citliví, ustrašení a uplakaní.

Funkční duševní poruchy nemusí být vždy dědičné nebo fyziologické, ale jsou většinou výsledkem několikaletého tvoření neblahých zvyků. Mnohé psychózy jsou výsledkem vyvrcholení neúspěchů, jež potkaly jednotlivce, když se měl přizpůsobit svému prostředí. Na vznik funkčních poruch působí většinou i „předisponující“ a „neočekávané“ faktory. Dědičnost činí osoby náchylnými k duševním nemocem, avšak choroba nepropukne, pokud nebyla vyvolána.

(560) Na rozdíl od duševních chorob neboli psychóz mají neurózy mírnější formu. Neurotici trpí „chorou myslí“, jsou „podivní“ nebo „výstřední“. Po mnoha stránkách se ale jeví jako normální. Jsou však zmítáni strachem, úzkostmi nebo nutkavými stavy. Jsou nervózní a trpívají tělesnými potížemi - bolestmi hlavy, závratěmi, potížemi trávení a jinými neduhy. Většina neuróz má původ psychologický a vzniká z některých citových konfliktů, jež s nimi zdánlivě nesouvisejí. Zapomenutý citový otřes bývá většinou příčinou neurózy. Je nutné ho odhalit psychoanalytickou léčbou volné asociace, aby si ho nemocný uvědomil a vyrovnal se s ním rozumově pomocí psychoanalytikova výkladu. Příčina neurózy se odstraní a choroba zmizí.

Neurózy vznikají z konstitučních slabostí a z nedostatku energie, jež může mít původ v dědičnosti. Vegetativní pudová síla života s dědičnými primitivními znaky, impulzy, zábranami a snahami, cítěním a myšlením má ohromný vliv na náš duševní život. Zakázané nebo sociálně odsuzované impulzy našeho „kolektivního podvědomí“, uloženého v genech, se nepřetržitě snaží překročit práh našeho vědomí a jsou potlačovány mravním JÁ. Tím vznikají konflikty, které - jsou-li dost silné - vedou k neurózám. Potlačené představy a přání se mohou vplížit do vědomí jako sny, mají ovšem změněnou podobu. Pravý význam se mění v symbol. Při psychoanalytické léčbě ke snům také přihlížíme a analyzujeme je.

(561) Rovněž zmařené sebeuplatnění bývá příčinou neurotických poruch. Pak je třeba znovu objevit vrozenou životní schopnost, kterou přivedeme v nějakém směru k uplatnění.

Náchylní k duševnímu onemocnění se musí vyvarovat nepřátelského zaujetí vůči bližnímu, jinak dojde k vyvolání chorého svědomí, k sebetrestání a k vyvolání depresivních stavů.

Tak bych mohl vypočítávat do nekonečna různé druhy duševních poruch rázu lehčího i těžšího, jež se jako cizopasníci dostaly do duše, porušily její klid a rovnováhu a hlodají na zdraví člověka jako zhoubný červ.

Abychom porozuměli duševně chorým, je nutné se hluboce vcítit do psychologie a duší nemocných.

Duše nemocných je zaměstnána šílenými představami a ideami. Je to nekonečný boj, který se odehrává v nitru. Zápas, který se odehrává v duši, šílenství, jež ovládá všechny myšlenky a city, strach, který tísnivě doléhá na mysl, mění zcela zásadně celý obraz zážitků, ukazuje ho v pokřivené podobě a vede k tělesnému prolínání všeho, co bylo prožito uvnitř i zevně.

(562) Analogicky se nám jeví v lékařské psychologii a psychiatrii tělesná choroba buď jako jev hmotný, zkoumáme-li ji fyzikálními nebo chemickými metodami, anebo jako jev duchovní, zkoumáme-li ji psychologicky (psychoanalytiky).

Psychoanalytickou léčbou léčíme hysterie, poriománie (chorobná toulavost), psychastenie, fobie (strach, nutkavé představy), deprese, neurastenie, slabost a únavu spojenou s mnoha bolestmi a utrpením, úzkostné neurózy, vleklou tíseň, hypochondrii, zaměstnávání se vlastním zdravím a tělesnými funkcemi.

Znám prostředky, jimiž mohu konstatovat, jak daleko duševní choroba pokročila. Duševně nemocní málo reagují na dráždění zevními příčinami, protože jejich podvědomé JÁ slábne a ustupuje do nižšího podvědomí. Zmíněné prostředky ale nemohu dosud uveřejnit, aby jich nebylo zneužíváno. Nemocní by se jimi zkoušeli, stále by se pozorovali, a tím by se jen utvrzovali ve své chorobě.

(563) Podle profesora Horace B. Englische, psychologa na Weslayanské univerzitě, je jen v USA 5-10 milionů slabomyslných následkem duševní zaostalosti.

Ale nelekejte se! Každá porucha může být vyléčena v počátcích, tj. v době, kdy organický základ nemocných esplan je ještě slabý. Později už jen velmi těžko. Bylo ke mně přivedeno velmi mnoho duševně chorých. Studoval a pozoroval jsem jejich stav, mnohé jsem ponechal u sebe a na základě svých výzkumů je léčil a také vyléčil.

Abychom se mohli vžít do duševních muk chorého a udělali si o nich jakousi představu, uvádím zde jeden z mnohých příkladů, zachycený vlastní rukou nemocné osoby. Duševně nemocní obyčejně nemohou pro slabost vůle svá muka dostatečně vyjádřit slovem, ač si jich bývají vědomi. Proto jsem použil své vůle a svého magnetizmu, který jim byl podporou, aby mohli svůj stav tužkou na papír dostatečně zachytit. Nepůsobil jsem na ně sugescí, protože pak by museli něco napsat za každou cenu, ale spojil jsem se s nimi magneticky a působil svou vírou, aby napsali jen to, co skutečně duševně prožívají, čím trpí.

Záznam pochází od 17leté nemocné inteligentní dívky. Píše:

(564) „Začínají mi nepřesně konturované pocity a myšlenky, nese to myšlenku něčím se trápit nebo rozčilovat, ať se to vyjádří kteroukoli formou, ať je to cokoli. Ocitám se jakoby v jiném světě nevyjádřitelných dojmů, pocitů, pro něž není slov ani myšlenek. Hlava bolí, prsa sevřena, chce se plakat nebo se křečovitě smát. Je tu něco neznámého, úžasně vzdáleného obvyklým pocitům a myšlenkám. Nemám pro to slov. Mohou mě přitom napadnout nejbizarnější myšlenky, nemám naprosto smysl soudnosti, rozumu, abych si uvědomila, že je to nesmysl. Vypomohu si v onom stavu svého utrpení jistou myšlenkou, ale ta je nejasná, mlhovitá, velmi málo vyjadřuje. Zdá se mi, že přicházím do normálního stavu, ano - teď se mi ta myšlenka zdá ohromně hloupá. Přichází to teď na mne zase. Vím, že píši, ale jaksi ztrácím smysl, co píši, takřka nevím, co píši, a jsem doma, vidím školu a sebe asi osmiletou. Ale ono to nejde říci, ono se to musí cítit. Je to všechno a není to nic. Je to absurdnost, úžasná absurdnost. Všechny pocity jsou přitom zvýšeny, nastává jakoby silná přecitlivělost. Je to něco vymykající se mému myšlení. Je to vytržení, unesení, ale nízko, hrozně nízko. Napadá mě myšlenka, že vycházím hlavou ven z těla. Já se toho tuze lekám, rozebírám to, ale ne rozumově, nemám tu vůbec žádný rozum. Rozebírám to a upadám do chaosu, nevím kudy kam a zaplétám se do míchanice čím dál víc. Začínám se lekat, proč rozebírám takovou blbost, a už z toho vzniká řetěz nesmyslů do nekonečna se táhnoucí. Zdá se to směšné, ale není. Už v tom stavu nejsem, ale mám před ním strach. Dostávám strach z toho strachu, nevím, co to je - absurdnost - nerozumět. Dívám se na své ruce - nechápu, že to jsou mé ruce - nevím, jak k nim přicházím. Dívám se na své tělo a lekám se - jsem to já, nebo někdo jiný? Řeči lidí okolo mne mi připadají jako z ohromné dálky. (Pozn.: Právě se v místnosti mluvilo.) Nechápu, kde jsem, co jsem, co mi teď říkají. (Pozn.: Mluvilo se na ni.) Proč to říkají? Vidím obraz minulosti, dům svého dědečka a stále jsem tam. Napadá mě myšlenka, že blázním, ačkoli to nemám nijak odůvodněné a sama nenalézám žádnou věc, která by tomu nasvědčovala, nač bych si takovou myšlenku připouštěla ze strachu o sebe. A teď dostávám takovou úžasnou hrůzu, že zrovna šílím. Muka strachu mizí - já si to vykládám rozumem, a najednou poznávám, že jsem vlastně snad ani neměla hrůzu před zešílením, ale před něčím jiným. Ale zas vynalézám, proč mám onen děsný strach. Nejsem schopna myšlenek, nevím, co myslet - mám v hlavě pusto - musím rozebírat každou svou myšlenku, bojím se každé své myšlenky, nejsem schopna mít z něčeho radost nebo něco cítit. Dostávám strašnou nenávist k sobě, k svému JÁ, do nekonečna... Je to však hrozné, tak hrozné, že to hroznější nemůže být... Rozebírám krásu, pojem krásy, smysl krásy... jak k tomu přicházím? Tonu v myšlenkách - ztrácím se, mizím, rozplývám se do hrůzyplného děsu, příšerných hrůz...“

(565) Zde vypověděla píšící ruka nemocné službu. Dotyčná měla i chvilky duševního klidu. Když vyšla z duševních útrap, přečetla si, co napsala, a upamatovala se na vše, přitom řekla, že to zlé, čím trpí, není zde vůbec vypsáno, nedá se to vyjádřit žádným slovem, abychom si o tom učinili nějakou představu. „Kdo to kdy neprožil, nikdy neuvěří. Já, uzdravím-li se, snad to pak také nebudu chápat," řekla.

Dívka se u mne za 14 dní uzdravila tak, že se zase mohla věnovat studiu.

V čem spočívala duševní choroba té dívky? Byl porušen soulad mezi hmotou a duší vědomého i podvědomého JÁ. Podávám rozbor této choroby:

Duše je nehmotná, bez částic, jednoduchá, a proto v ní nemoc nevznikla a vzniknout nemohla. Hmota jejího mozkového ústředí porušena nebyla, jak potvrdil i subjekt. Pouze částečná chudokrevnost a přepracovanost studiem, též esplana v některých okrscích byla silně rozšířena a zářila i kmitala více než okolní. Příčinou toho bylo příliš náruživé čtení okultních knih, jak konstatoval subjekt a potvrdili rodiče slečny. Byla velice jemná, snivá a předčasně vyspělá. Metapsychické jevy přímo hltala, a protože skoro všechny okultní spisy si ve výkladech navzájem odporují, bylo mnoho z toho, co četla, jejímu ještě slabému duchu těžko dostupné, a zůstávalo to v esplanech rozumově nezpracované, nestrávené, protože chybělo rozumové a přesvědčivé vysvětlení. Její choré představy se odpojily od vědomé činnosti a žily na vlastní pěst. Přitom tělesně chřadla.

(566) Proto byla dotyčná esplana (všemi těmi nezdravými dojmy, obrazy a myšlenkami přeplněná) stále neklidná a potřebovala při své stálé a mimořádné činnosti velmi mnoho nejjemnější živné látky, kterou při nedostatečném přísunu vysávala ze šedé substance mozkové. Je pochopitelné, že musela nastat jakási ochablost v šedé kůře mozkové, která se jevila uvnitř ochablým vlněním a čeřením šedé kůry za vědomého bdění, zevně pak duševní únavou a slabostí vůle vědomého JÁ. Proto byla u nemocné na počátku pozorována zádumčivost (melancholie). Stále unavená, ráda si hovívala v tělesné i duševní nečinnosti, ovšem nikoli úplné, neboť její vědomé JÁ bylo stále strhováno a unášeno oněmi podrážděnými aktivními esplany do proudu přerozmanitých iluzí, fantastických myšlenek, dojmů. Zpočátku to dělalo jejímu duchu dost dobře a bylo jí to příjemné, neboť se nemusela ani namáhat, aby myslila, a přece myslila. Tím víc a více však ochabovalo vědomé JÁ. **Vědomé JÁ totiž sílí a mohutní jen tenkrát, když sám chci myslet, a přitom dopřávám zdravého klidu a odpočinku i šedé kůře.**

Z ochablosti a únavy šedé kůry, tím i z únavy a nedostatku vůle, nastal ústup z činnosti vědomé do činnosti vstupního podvědomí, kde duše, jak už bylo

objasněno dříve, ráda si hověla a snila v duševním pohodlí, jsouc unášena živou fantastickou obrazotvorností. Tato zprvu zdravá normální činnost vstupního podvědomí vlivem neklidných, dráždivých, zatížených a nezdravých esplan se později změnila v chorobnou činnost nižšího podvědomí.

(567) Ochabování vědomého JÁ mělo u dotyčné za následek slábnutí okolních zdravých esplan, v nichž se rozum vědomého JÁ uplatňuje vzhledem k viditelnému světu. Pak nastala ovšem i ochablost vzájemného spojení mezi vědomím a vrchním podvědomím zdravých esplan, v němž se odráží rozumové poznání vnějšího světa.

Víme, že duše je stále činná a nezná únavu. Protože ochabovala její činnost ve vědomém JÁ, musela nastupovat, probouzet se činnost nižšího podvědomého JÁ, a to tím spíše, že slečna z okultních spisů tuto činnost podvědomého JÁ znala.

(568) Nižší podvědomé JÁ však je jako rozjetý vlak bez strojvůdce. Nemá vedoucího činitele, nezná se přímo s tímto viditelným světem, přináší a uplatňuje jiné dojmy, jež přijalo ponejvíce cestou telepatickou nebo vykouzlilo samo ve fantazii. Tyto dojmy, jež se z nižšího podvědomí tlačí do vědomí, jsou zesláblému vědomému JÁ cizí, nejsou mu vlastní, protože jsou utvořeny v esplanech vědomého JÁ. Tito vetřelci, kteří vnikli do prázdných esplan, se náhle zjeví utlačenému a zesláblému vědomému JÁ. Co se stane? Dostaví se pocity strachu, úzkosti apod., neboť tyto dojmy, zážitky a obrazy nebyly přijaty a utvořeny ve vědomí, za vědomé činnosti mozku. Jsou mimovědomé. Tak nastane porucha souladu, je vyvolána chorobná činnost nižšího podvědomí, která rozvrací psychiku. Duševní JÁ se svým obsahem, uloženým v esplanech, je nepřístupné přijetí vtíravého nesmyslného jednání, představám nižšího podvědomí. Tím se ztrácí funkční asociativní spojitost.

Nastává chaos v myšlení. Tato esplana, obsahující cizí dojmy, žijí na úkor esplan vlastních, zdravých, utlačují vědomí, jež přestává být činné vzhledem k zevnímu světu, který se pak duši jeví jako cizí. Takto má pak nižší podvědomé JÁ častou příležitost nastoupit na místo vědomého JÁ a uplatnit plně svou nezdravou činnost. V takové chvíli nastane intenzivnější duševní projev, který se projeví v celé šedé kůře jejím silným rozčeřením a podrážděním, čímž se probudí stará esplana, jež tu jsou z doby, kdy byla slečna zdravá. A tak se najednou vidí jako osmileté děvčátko, hned je zase u dědečka atd. Zesláblé vědomé JÁ tu pak stojí jako přijímač všeho, co se za nižší podvědomé činnosti utvořilo a probudilo, dostavují se úzkosti, strach, duševní muka.

Avšak i obráceně jsou tyto staré probuzené dojmy nižšímu podvědomému JÁ také cizí a jsou mu při jeho nesmírné obraznosti podnětem k vytvoření

nejnesmyslnějších nápadů, které se pak rodí v mozku, jako když se v kině promítá film.

(569) Ta vyvolaná nižší podvědomá činnost je otravná pro činnost vědomého JÁ. V chaosu rozvířených esplan musí trpět dosti často i nižší podvědomé JÁ. Proto se chtělo slečně dostat z trýznivého vězení těla na svobodu a nutilo k sebevraždě, nastávaly dojmy, jako by duše chtěla vyletět hlavou ven. Nižší podvědomé JÁ utlačilo úplně vědomí, jež neznalo své ruce, své tělo, a zase se dostavovaly dojmy šílenství, které by bylo propuklo navenek, kdyby nebylo včasného zakročení a léčení.

Je nám známo, že nižší (i zdravé) podvědomé JÁ tvoří velice rychle obrazy, myšlenky atd. Tím je ochablé vědomé JÁ strašně mučeno, trýzněno, ubíjeno, protože je mu všechno cizí, dostavuje se náhle úplná vyčerpanost, vysílení vědomí.

Tato prudkost a síla podvědomé činnosti, projevující se bezuzdně v mozku, brzy šedou kůru vysílí. Ta pak u slečny po 2-3 hodinách vypovídala službu, nastalo vysílení a její samovolné ustálení, klid - ale byl to klid člověka, kterému bylo tolik naloženo, že musí pod břemenem odpočívat a není schopen několik hodin jím pohnout.

(570) V esplanech to je s mozkovou činností jako s velkým nádražím, kde je velmi mnoho výhybek. Aby bylo všechno v řádném chodu a nenastala katastrofa, srážka vlaků, musí být na nádraží bystrý výhybkář. Právě tak je tomu v mozkové činnosti, kde je velmi mnoho esplan. Tam všechno řídí a třídí rozumově zdravé vědomé JÁ, aby nenastalo zmatení pojmů. Je-li na nádraží ospalý, unavený a neschopný výhybkář, musí nastat katastrofa. Podobně se stane v mozkové činnosti, když vědomé JÁ je ochablé a vysílené.

Tak asi vypadá rozbor duševní choroby uvedené dívky. Podobně mohu rozebírat každý jiný případ. K tomu chci připojit některé všeobecné poznámky, vysvětlující obvyklý postup na vývoj duševní choroby. Zároveň uvedu, jak se duševní poruchy jeví subjektu, pozoruje-li mozek.

Nejprve zopakuji, co bylo řečeno v kapitole o mozku a jeho činnosti. Vědomé JÁ se probouzí k životu pohybem celé šedé kůry. Uvědomění si něčeho se opírá o vědomí, že přemýšlíme. Vnější svět dráždí naše smysly, v mozku se tvoří myšlenkové útvary, dojmy, představy, pojmy a zachycují se na paprscích esplan v podobě světlých uzlíků.

(571) Je-li někdo stíhán starostmi, bědami, trampotami, nezdary, svízely apod., nastane zatížení esplan nezdravou myšlenkou, kterou se v duchu stále zabývá. Tímto neustálým přemýšlením a obíráním se jednou a touž myšlenkou se velice rozšíří dotyčná esplana a jejich uzlíky, protože byla násilně,

nepřirozeně dražděna, a přejdou v mocnější kmitání a záření. To však má neblahý vliv na šedou kůru, neboť se obsah nezdravého esplana samovolně do ní vtírá a ruší klidnou mysl člověka.

Víme, že myšlenkové obsahy esplan mají dopadat na šedou kůru jen tehdy, když si to přejeme. Děje-li se to samovolně, pak je příčina v předráždění esplan. Výjimečně se tak děje u každého člověka po silném duševním napětí. Takto vzniklou poruchou ve vrchním podvědomí trpí vědomé JÁ. Šedá kůra je totiž stále se opakujícími myšlenkami dražděna k činnosti, vysiluje se a duše si musí chtě nechtě bez přestání uvědomovat stejné myšlenky a děje. Ochotnickému herci se po skončené hře zjevuje v myšlenkách znovu hraný děj, scény, řeči, slyší nápovědu, a v tomto stavu, někdy i po několika hodinách, usíná. Slábne a unavuje se, je stále znepokojován dotyčnou myšlenkou. Nemocný, týrán takovou utkvělou představou, se zpravidla straní společnosti a varuje se slovních projevů, aby se snad v řeči nespletl. Stává se zádumčivým, protože duševně trpí. Časem nabývá ustálená představa nad duševním vědomým JÁ převahu, strhuje nemocného k projevům navenek a my pozorujeme, jak je zmaten a opakuje stále totéž. O takovém člověku říkáme, že trpí fixní ideou.

(572) Má se to asi podobně jako s některým hudebním nástrojem, např. varhanami. Jeli nástroj v pořádku, přichází proud vzduchu do každé jednotlivé píšťaly jen tehdy, když stisknu příslušnou klávesu a otevřu tím záklopku ovládající přívod vzduchu. Je-li nástroj porouchán, tj. záklopka nefunguje, je píšťala stále otevřená a proud vzduchu do ní přichází bez přání varhaníka (bez stisknutí klávesy). To se pak píšťala stále ozývá a ruší hru. Harmonie je porušena, soulad přestal existovat.

Dále je nám známo, že veškerá esplana potřebují výživu. Té se jim dostává vypařováním živných látek skrze neurony šedé kůry. Protože utkvělá představa uvedla jedno nebo více esplan do abnormálního stavu a sdružování myšlenek podle zákona současnosti je porušeno (nemocný nemůže uvést do činnosti zdravá příbuzná esplana), potřebují více výživy, a vysávají ji ve větší míře ze šedé kůry celého mozkového okrsku, v němž jsou abnormálně rozšířená podrážděná esplana. To je na újmu šedé kůry, která pak v témž místě churaví, a následkem toho nastává zeslabení duševní schopnosti vědomého JÁ. To pak nemá sílu se vzepřít, utkvělá představa nad ním nabývá převahu a nemoc se projeví.

(573) **Podaří-li se mi uspat duševně nemocného a přivést ho do 4. stupně hypnózy, v němž vědomí úplně zaniká, pozorujeme, že jeho duch je úplně zdráv, duševní porucha najednou zmizela. Jak je to možné? Je to proto,**

že, jak už víme, ve 4. stupni hypnózy nemá podvědomé JÁ spojení s esplany. To je důkaz, že tu jde o poruchu hmoty, a nikoli duše.

Při pomatenosti mysli vyspělý subjekt pozoroval poruchu mozkové činnosti v esplanech. Spočívala v tom, že ve vrchních esplanech byly mnohé uzlíky mimořádně rozšířené, a mnohé z nich vzájemně spojené, do sebe slité. Nedocházelo už k třídění myšlenek, nýbrž k jejich splynutí. Při činnosti vědomého JÁ byly příslušné dojmy vnímány již splynulé, takže se podle nich vědomé JÁ navenek projevovalo zmateně.

(574) Při mozkové neurastenii jsme pozorovali rozšíření a zeslabení buněk neuronů šedé substance v různých okrscích mozku. V některých jsme také pozorovali stálý pohyb šedé kůry ve dne, a často i ve spánku. Ve vysílené šedé kůře se duše nudí, je unavená, popudlivá, podrážděná, lekavá apod. Za pohybu šedé kůry ve spánku je spánek neklidný, nemocní ráno vstávají unavení a nervózní. U některých jsme pozorovali větší rozšíření a záření esplanových uzlíků. Občasnými silnějšími kmity byla šedá kůra drážděna ve své činnosti, takže byla přiváděna do dění - snu.

Při ochablosti paměti jsme pozorovali nedostatečnou činnost ve spodních i vrchních esplanech (nedostatečné kmitání a záření). U některých nemocných byla určitá místa i prázdná, bez esplan. A takoví si skutečně naříkali, že mnohé věci nadobro zapomněli a nemohli si vzpomenout, když byli dotazováni. Zároveň si stěžovali, že mají velice špatnou paměť, co si nenapíší, zapomenou. Příčina byla v podvýživě esplan, tj. v nedostatečném vypařování živné látky.

Při náhlém zastavení (opuštění) paměti jsme pozorovali, že některý mozkový okrsek šedé kůry upadal do stavu strnuti (katalepsie), v němž setrval několik vteřin i minut. U takových jedinců nastává náhlé zapomenutí toho, nač právě myslí, o čem mluví apod., ač jinak duševní schopnost zůstává zachována. Takoví v tu chvíli nevědí, co učinili, vykonali apod.

Při zeslabení vůle jsme pozorovali chorobný stav šedé substance, slabou činnost v čeření, vlnění, čímž vznikla těžkomyslnost. Zde byla hlavní příčina v přepracování a někdy i v podvýživě šedé kůry, zaviněné špatným oběhem krve a její horší jakostí.

(575) Při zádumčivosti, umíněnosti, neposlušnosti, lhavosti jsme pozorovali vleklý zánět konečků nervů prodloužené míchy, která obepíná a prostupuje mozek. Obsahem esplan byly nelogické pojmy a představy.

U zuřivých jsme pozorovali mocný pohyb šedé kůry a mnohá přetrhaná spojovací vlákna neuronů, časté kataleptické stavy některých mozkových okrsků a abnormálně rozšířená esplana s uzlíky.

U slabomyslných jsme zpočátku pozorovali ochablost šedé substance nedostatkem výživy mozku a slabé, nedostatečné kmity esplan, po čase i rozpadávání neuronů a esplan, obyčejně na určitém okrsku. Také bylo sledováno nedostatečné vyvinutí šedých buněk (neuronů), někdy počtem značně omezených, chorobně změněná spojovací vlákna, brázdění mozku málo zřetelné. V mozkových dutinách se nachází hodně tekutiny.

Ve velice řídkých případech se stává, že si duše pro svou vědomou činnost náhradou upraví zářivá esplana, jejich jádra. Vrchní podvědomí se pak u těchto zářivých vrchních esplan nachází na paprscích a zářivých uzlících. Spodní esplana vrchního podvědomí mají už přímé spojení se samotnými jádry vrchních esplan v čase, kdy vědomé JÁ je v bdělém stavu a rozvíjí svou myšlenkovou činnost.

Myšlení je vědomé spojování a rozpojování představ do nových celků za účelem poznání, které je vědomým přizpůsobováním se životním podmínkám.

Výsledek vědomého přizpůsobování je vědění.

(576) Člověk myslí a soudí, aby byl výsledek poznatků pravdivý. Co po vlastní zkušenosti a opravě omylů rozsoudí a vymyslí, o tom je přesvědčen, že je správné a pravdivé. Pravda je úsudek jednotlivého subjektu, je subjektivní. Myšlenky a poznatky, jež hodnotíme objektivně bez vztahu ke své osobě, jsou správné, nebo chybné. Jejich správnost já sám uznávám, a tvrdím, že ji uzná každý za předpokladu, že k tomu má dostatek vědomostí. Pravda je projev přesvědčení subjektu o správnosti názoru, úsudku, tvrzení. Někdy se přesvědčení přidruží k poznatkům rozumově nepromyšleným, zkušenostmi neověřeným, k názoru, vyrostlému z prvotního přesvědčení, na rozumovém podkladě velmi slabých důvodů.

Průměrný člověk často spoléhá na přesvědčení jiných, a tak bez vlastního názoru je vzdálen vlastnímu poznání a dostává se na nesprávnou a chybnou cestu. Upadá často i do záhuby a mnohdy z tohoto nezdaru dochází i k psychickým poruchám. Dostavují se klamné vjemy a halucinace.

(577) Halucinace je chorobný vjem. Chorobný proto, že vzniká bez fyziologického podnětu zvenčí a že pacient je o existenci tohoto podnětu nezvratně přesvědčen. Halucinacím jsou blízké podvržené myšlenky: nemocný ví, a je přesvědčen, že mu někdo zvenčí vtiskuje, vnuká myšlenky. Halucinace vznikají duševním klamem, nemocný jim uvěří a máje za pravdivé. Tím se liší od normálních klamných vjemů, které vznikají také u osob zdravých, ovšem s tím rozdílem, že zdravý člověk o nich ví a je přesvědčen, že vznikají bez podnětu zvenčí.

Halucinant se nedá přesvědčit, že jeho klam vzniká bez fyziologického podnětu, a je o jeho existenci nezvratně přesvědčen. Týž psychologický charakter mají vzpomínkové klamy a bludy. Vzpomínkový klam je vzpomínka na událost, která se nestala. Nemocný věří, že prožil to, o čem četl, o čem snil, co mu vytvářela jeho obrazotvornost.

Blud je úsudek, jehož obsah je vždy lichý, ale o jehož správnosti je nemocný přesvědčen. Bludy se většinou líhnou jako okamžité nápady. Např. nemocný je přesvědčen, že je někým pronásledován, že ho chtějí otrávit, že se mu stala právní křivda, že má vyšší společenské poslání, že mu jiní lidé škodí.

Přesvědčení o správnosti je podstatným znakem těchto poruch a druží se k nesprávným úsudkům.

Poznáváme, jak je důležité rozlišovat správnost úsudku a jeho pravdivost.

(578) Nedostatečné přesvědčení charakterizuje obsese - vtíravé myšlenky, jimiž je nemocný obléhán. V těchto nepříjemných stavech se nemocný musí znovu přesvědčovat, zdali dobře zamkl dveře, zhasl světlo apod. Takovým lidem schází to subjektivní k víře a přesvědčení, jež vychází vnitřním rozumovým soudem ke zjištění správnosti, aby z takovýchto stálých trapných rozpaků mohli vyjít.

Psychické neurózy je třeba dělit na stavy aktuálně ve vědomí dané (přítomný obsah vědomí), na stavy potenciálně psychicky dané (souhrn všech obsahů, pokud jsou v esplanech a mohou být reprodukovány) a na potlačené psychické stavy, které, nemohouce z esplan vstoupit do vědomí, hledají různé postranní cesty, aby došly svého uplatnění.

Příčinou potlačení různých druhů představ a dojmů může být výchova, při níž vychovatel nevhodnou, tvrdou a silnou drezurou potlačuje vývoj individua v jeho vrozené životnosti, např. proto, že tyto dojmy a představy už v útlém dětství bývají sexuálního původu. Mnohdy je příčinou jakýkoli nelibý afekt (leknutí, strach, zesměšnění apod.). Vytvořilo se psychické trauma, které vzniklo za různých špatně vysvětlených okolností.

Těmto duševním obsahům, přebývajícím v esplanech vrchního podvědomí, něco brání, aby vstoupily do vědomí a dynamicky se uplatnily. Proto působí rušivě na průběh intelektuálního a citového života.

(579) Při výchově dětí nezapomínejme, že vegetativní schopnost má při narození dítěte znak celosti (nevyvíjí se), vlastní také plně pohlavní sílu, která se uplatňuje u každého dítěte od nejútlejšího věku. Propuká jeho rozmnožovací snaha, jež je neurčitelná, a nepřímo se projevuje v různých formách duševních zážitků, pocitů, představ, podrážděným chováním, pozorováním vlastních pohlavních orgánů, jejich ohmatáváním, cucáním prstu, chlapec dává přednost

matce, děvče otci apod. Toto vzrušení, působící tělesnou i duševní slast, je ve skutečnosti **hladem po nevědomém a neznámém sexuálním ukojení.**

(580) Vegetativní schopnost má znak celostní činnosti a je první hnací silou ve vývoji dítěte. Smyslová schopnost se u některých čidel uplatňuje ihned po narození, u jiných v krátkém čase poté. Nejpozději se probouzí schopnost rozumová vlivem prostředí, výchovy, poznání a zkušeností. Zanedbáme-li výchovu citu, rozumu a vůle, zůstávají ve službách vegetativní schopnosti pudové a smyslové, které pro svou činnost spotřebovávají většinu dynamické síly ducha. Není-li dobře volená výchova pudů a citů, jakož i rozumu a vůle, postrádá dítě duševní výzbroj v boji o život. Ničím neomezená vegetativní síla přichází ve svých pudech z nedostatku rozumové schopnosti do konfliktu s vědomým JÁ a prostředím, ve kterém dítě žije. Časem se dostaví méněcennost a dítě dříve či později podlehne neurózám.

Dítě má sexuální pudové počiny a projevy většinou od třetího roku. Jestliže s nimi nesouhlasíme, nesmíme je bez předchozího poučování a vysvětlování znásilňovat a potlačovat křikem a trestáním. Nemyslím přímé vysvětlení, ale použijeme různých slov, poukazujíce např. na neslušnost.

(581) Srovnávací bádání o příčinách a podnětech onemocnění vede k výsledku, že tyto osoby, zůstávající vězet ve vegetativní schopnosti, snadno onemocní z odepření a potlačení, jestliže jim vychovatel, anebo v pozdějších letech skutečnost, znemožňuje ukojení zkreslených, byť i normálních sexuálních přání. **Odepřená, neukojená duševní hnutí mající sexuální povahu** pouhým potlačením bez mravního rozumového vysvětlení zůstala nevědomá. Schopnost rozumu a vůle se neprojevila. Neobjasnění, nevysvětlení, potlačení má pak u těchto osob traumatické účinky.

Potlačený, neukojený prožitek ustoupil z vědomé činnosti do oblasti nevědomí čili vstupního podvědomí, které změnil na kvalitu podvědomí nižšího (chorobného). Duševní prožitek nezanikl, zůstal aktivní, a jeho síla v různých nepříjemných příznacích a pocitech vniká do ochablé vědomé činnosti. Ochablé a unavené proto, že prožitek svou působností stále ubírá duševní sílu vědomé činnosti. Vznikla tak neuróza s traumatickým podnětem. Neurotický příznak má vždycky smysl, neboť souvisí s prožitky nemocného. Projevuje se nutkavá neuróza, že nemocní jsou zaměstnáváni myšlenkami, o které se vlastně nezajímají, a jsou jimi podněcováni k počinům, které jim nezpůsobují radost. Zhoršováním choroby ztrácejí zájem o přítomnost i budoucnost a neustále se zabývají příznakem. Může se také projevit hysterická neuróza, která se odrazí na všech soustavách orgánů a ruší tím jejich funkce.

(582) Hysterické a nutkavé neurózy spočívají na faktu, že u nemocného existují určité nevědomé děje, které obsahují smysl neurotických příznaků. Z vědomých dějů se příznaky netvoří. Jakmile se nevědomé děje staly vědomými, musí příznak zmizet. Cestou psychoanalýzy se nejlépe vypořádáme s prožitkem, který vždy obsahuje velmi silnou afektivní složku.

Potlačené představy životních cílů, včetně představ drezury, jež samy v esplanech zůstaly utajeny, i představy dané nerozumnou sebevýchovou, stejně jako i dětské úzkosti prožité při narození a vyvolané nevhodnými tresty, které byly provázeny silným citem a tím, že pozbyly asociační schopnost, jsou příčinou mnohých neuróz a duševních chorob.

Příčinou potlačených představ jsou často také vědomí méněcennosti a nedostatečnosti. Tyto potlačené představy, které se nacházejí v esplanech, v nich samy o sobě nevyzrály a při myšlení se asociačně ve vědomí neuplatňují. Dostaly se z moci ostatních esplan, zůstaly vyřazeny. Tyto nezralé, potlačené a v běžném životě neuplatněné představy působí svou reflexí na onen skrytý a neznámý nepokoj v normálním duševním dění, který se projevuje v různých stavech neuróz, hysterie, úzkosti, strachu, obsesí apod. Je třeba je oddělit od ostatních aktuálních neuróz tělesných, jako je neurastenie, hypochondrie apod., které léčíme cestou biologickou, sugestivní a autosugestivní.

(583) Symptomy neuróz jsou náhradou za to, co bylo potlačeno, a jsou pro pacientův život škodlivé, neboť unikají jeho vůli, přinášejí mu tím utrpení, ničí jeho životní energii.

Duše, která je olupována o vědomý volní projev, ustupuje do vstupních podvědomí a vnese do nich poruchu, načež se stávají nižším podvědomím, v němž se duševní choroba zjevně projevuje.

Potlačené představy jsou spojeny působením vnitřního a vnějšího nátlaku s fantazií, v níž se na čas vymaňují z područí nesnesitelného tlaku. Ve fantazii nabývá touha formy vyplněného přání, neboť výtvory fantazie mají pro neurotíka psychickou realitu. To přináší uspokojení, aniž kalí vědomí, ač toto ukojení nemá materiální realitu. Rovněž sny, hlavně symbolické, bývají často znetvořenou náhradou a výrazem vyplněného přání potlačených představ.

(584) Při léčení metodou psychoanalýzy musí psychiatr svým osobním kouzlem vzbudit u nemocného důvěru, požádat, aby se položil, a pomocí magnetizmu vytvořit společné tělo, vcítit se do stavu pacienta, vybavit přiložením rukou nad spánky to, co bylo zatlačeno pod práh vědomí, přesvědčit pacienta, že si na všechno lehce vzpomene, a zneškodnit představy, čímž bude choroba vyléčitelná. Se zájmem bude mluvit o pacientově chorobném komplexu, rozebírat ho, osvětlovat, a tak zbavovat chorobného účinku. Přitom bude

působit sugestivně, vybízet a radit - nikdy však poroučet. Při získávání důvěry může pak odstranit tísnící představu hlubokým zásahem do intimního života nemocného, a to, co bylo nezdravě potlačeno a zapomenuto, vtáhnout do normálního vědomí, osvětlit a učinit srozumitelným pro uvědomění v bdělém stavu. Stejně si bude počínat při vetřelých představách. Nemocnému tak stanovíme nový životní plán. Podaří-li se vybavit úplně jasně myšlenku na děj, který potíže vyvolal, a probudit afekt v témže duševním rozpoložení a podráždění (pláč, vztek, křeče) tak, jak byl původně prožit, a projevit je živě slovy, vtáhne ho do normálního vědomí, tím vstoupí do asociace, čili odreaguje se, a účinek chorobného traumatu zmizí.

Zdravý člověk si dovede všelicos vysvětlit, „analyzovat“ sám a dostat se tak z kruhu tísnících představ. Neurotik a hysterik to nedokáží bez pomoci lékaře.

(585) Pátrání po událostech, které předcházely duševní chorobě, hledání představ, jež nemocný často tají a které někdy ani jemu nejsou dost jasné, cestou psychoanalýzy není lehké. K jejich vybavení je mnohdy nutno použít hypnózu, v níž je možné tísnivou představu vyšetřit a odstranit ji buď ihned vhodnými sugescemi, anebo po probuzení ve stavu bdělém řádným objasněním. Místo hypnózy se však také dá použít psychoanalytická metoda.

Psychoanalýza je metoda asociační: vycházíme z předpokladu, že myšlenky, představy a dojmy se v esplanech řadí a sdružují podle zákona současnosti, spojitosti a podobnosti. Tím vytvořily jednotu, která se vždy snaží zachovat. Vybaví-li se jeden člen, vybaví se v pořadí i ostatní.

Proto v několika šetřeních dáme nemocnému rychle za sebou, aby neměl čas přemýšlet, více podnětových slov (až 150). Pokusná osoba odpovídá reakčními slovy, která se v ní v tu chvíli vzbudí a která ji napadnou. Odpovídá bez veškeré rozumové účasti a kritiky, jakož i bez brždění vůle v tom smyslu, že i kdyby se některá slova normálně ostýchala vyslovit, vysloví je. Je důležité, aby sdělila plynule vše, co ji právě při daném podnětu napadne. Příkladně řekne lékař: „Rákoska.“ Nemocný: „Bolest.“ - Lékař: „Bolest.“ Nemocný: „Strach.“ - Lékař: „Žena.“ Nemocný: „Nahá.“ - Lékař: „Rána.“ Nemocný: „Hrob“ a tak podobně.

Abychom došli k výsledku, klademe mnohdy za podnět vlastní reakční slova nemocného, čímž se dochází k citlivým místům, a v důvěře přimějeme nemocného, aby vyprávěl události, které ještě nikdy nikomu nesdělil. Přitom bedlivě přihlížíme k nápadným znakům, symptomům neurózy, a dáme si vyprávět věci těmto symptomům nejbližší. Nedojde-li k objasnění, vážeme na ně další podnětové otázky, při nichž přihlížíme k zákonům současnosti, spojitosti a podobnosti, až se nám podaří vybavit potlačenou představu úplně, ač o ní nemocný neměl vědomě mnohdy ani tušení.

(586) Některé z reakcí jsou toho druhu, že se dají snadno vysvětlit z podnětového slova, aniž se bere v úvahu skrytý smysl. Ovšem mnohé ani zdánlivě s podnětovým slovem nesouvisejí. Určitý výsledek se však vždycky najde. Mnohdy za podnět používáme pozoruhodná symbolická místa ze snů nemocného, čímž dosáhneme často značného úspěchu. Při analýze snů shledáváme, že jisté okamžité nápady se shodují s utajenými snovými myšlenkami.

Jak si při psychoanalýze asociační cestou nejlépe počínat, nás poučí praxe. Přesto, že tu jsou metody Wundtova a Freudova, záleží vždy na vyšetřujícím, aby se vcítil do pacientovy individuality a podle toho zařídil svůj postup.

Příčiny duševních chorob sahají svými kořeny do doby nejútlejšího dětství, kdy klademe ve výchově základní kameny (podněty). Pochybenou výchovou dáváme vznik cizorodým kamenům, které zanechávají hluboké afektivní stopy, rozrušují duchovní stavbu osobnosti a jež se psychoanalytickou léčbou snažíme vybrat a nahradit novými.

Psychoanalytik operuje téměř jen s nižším podvědomím. Jindy použije metodu volných asociací, volných nápadů. Nemocný se položí na pohovku a lékař se posadí zády k němu, aby měl pacient dojem, že je v místnosti sám. Dostane úlohu sdělit každý svůj nápad, každou myšlenku a představu nahlas, aniž úmyslně o čemkoli přemýšlí. Opakuji, **přikažme nemocnému, aby se ponořil do stavu klidného sebepozorování bez přemýšlení** a sdělil nám bez jakékoli kritiky a úpravy všechno, co může ve svém nitru pozorovat: pocity, myšlenky, vzpomínky v pořadí, v jakém se vynořují, bez vyloučení nepříjemných, diskrétních, nesmyslných, nedůležitých nápadů. Objevujeme různé typy volních asociací: typ nutkavé neurózy - typ hysterické neurózy - typ extrovertní u konstitučních psychopatů, zatížených k maniodepresivitě - typ introvertní u konstitučních psychopatů schizoidních, zatížených schizofrenicky.

(587) Při léčení požádáme nemocného, aby se snažil zachytit též průběh svého večerního usínání - bez zásahu vědomí. (Jde o duševní dění v polosnu, kdy vědomí ještě bdí.) Obyčejně to bývají dětské zážitky, vybaví se mu podrobné dětské fantazie a s tím i část dětství, i fantazie sexuálního rázu atd. Své prožitky při usínání napíše ráno na papír. Rovněž zapíše sen, který ve spánku prožil, neboť sny v symbolech bývají reprodukcí neuskutečněných a potlačených zážitků. Lékař získá cenný materiál i podnětová slova pro další psychoanalýzu k odhalení potlačeného komplexu a k jeho odreagování. Výsledky psychoterapeutické léčby v době usínání nežádejme denně, stačí vždy po dvou dnech.

S postupující autopsychoanalýzou jsou mezery v asociacích mnohdy provázeny nepříjemnými afekty. Je to afekt příslušného komplexu, na který pacient narazí. Stává se, že afekt poruší komplex a celá příčina vytvořeného komplexu se sama vybaví do vědomí, a tím odreaguje celý komplex k uzdravení nemocného.

Je-li však nemocný sugestibilní a pro asociaci v bdělém stavu těžkopádný, dávám přednost hypnoanalýze.

(588) Stěžoval si mi jeden mladík, že trpí stále neznámou úzkostí, nepokojem a strachem, a že se lékaři shodují v názoru, že jde o hysterii. Žádný lék ani zapojení do společnosti nepomáhá.

Provedl jsem u něho analýzu asociační cestou. Už při prvním šetření jsem dospěl k úsudku, že se pacient velmi těžko rodil, ač o matčiných potížích z doby svého narození nic nevěděl. Proto byla zavolána matka, která na moji větu: „Váš syn se velmi těžko a dlouho rodil!“ překvapeně odpověděla: „Ano, ale jak to, pane Kafka, víte? Rodil se celé dva dny, takže musel být zavolán lékař!“

Těžký a dlouhý porod se za aktivity dětské duše vtiskl do panenských esplan v úzkostlivých představách a dojmech, které se později v mladíkově duši vybíjely v podobě různých nepříjemných symptomů a v občasných děsivých snech, s nebezpečným stoupáním do nedozírných výšek a pády do hlubin, tísnivým procházením tunely a šachtami apod. Osvětlením příčin a uvědoměním si jich symptomy zmizely.

(589) Předpoklady pro asociační metodu jsou dány tím, že symptomy jsou dílem nižšího podvědomého procesu. Existuje poměr mezi nižším podvědomím a existenčními možnostmi symptomů (jejichž sídlem jsou potlačená esplana s jejich představami), tzn. že kdykoli narazíme na symptom, nacházíme u nemocného v nižším podvědomí vždy jisté procesy, které mají ráz a význam symptomů. Jakmile je analýza provedena a smysl symptomů objasněn, obyčejně mizí.

(590) Jsou duševní choroby spočívající pouze na podkladě dědičném. Říkáme jim endogenní psychózy.

Veškeré endogenní psychózy (vrozené) mají svůj základ v genetické hmotě lidského těla. Fylogenetická usazenina, pocházející z chorého duševního života pokrevních předků, je zdrojem duševní dispozice k vyvolání choroby. Je disponována celá buňka, jádro, geny i protoplazma. Produkty halucinace - chorobné fantazie a bludy - vycházejí z hmotné realizace činnosti nižšího řádu ducha. Přidruží-li se biochemická porucha v organizaci vlastnosti hmoty, urychluje duševní chorobu do stavu zřejmého. Ve zdravém těle je zdravý duch.

Poruchy krve, regulace látkové výměny, arterioskleróza, poruchy vnitřní sekrece, revmatizmus, tuberkulóza a jiné patofyziologické mechanizmy uvádějí latentní psychózu do stavu činnosti. Tělesná a duševní vitalita je porušena. Endogenní psychózy jsou vrozenou usazeninou a komplexy somaticko-biologických pochodů je vyvolávají k činnosti. Základem onemocnění endogenní psychózou je fylogenetická usazenina a biochemická porucha, jakási somatóza. Psychóza je pak klinickým symptomem současné somatózy. Somatóza je v kterékoli části těla, může ale jen přes mozek vyvolat fylogenetickou usazeninu k projevu. Ne sám mozek, nýbrž celé tělo řídí duševní život. Až všichni tito činitelé dospějí, propuká mezi 30-40 rokem věku vrozená duševní choroba.

„Endogenní“ značí vnitřní dispozici, náchylnost, která pochází od rodičů, prarodičů a ještě dále. Choroba je přenášena geny, plazmou a vlohami. Aby choroba vypukla, musí k ní dítě zdědit vlohy obou rodičů. Ale tato podmínka není vždy pravidlem. Jsou lidé zatížení po obou rodičích, a přece neonemocní endogenní psychózou - je skrytá čili latentní. Zůstanou konstitučními psychopaty. Zdědí-li uvedené vlohy buď jen od otce, nebo od matky, endogenní choroba takřka nemůže vypuknout. Vloha k endogenní psychóze byla na čas utlumena vlohou zdravou, ale nezanikla. Zůstává v genech skryta, aby znovu ožila v dalším pokolení při setkání se stejnou vlohou. Jakmile se latentní psychóza projevuje příznaky, jedná se o neurózu. Příznaky neurózy jsou: hypochondrie, fobie, obsedantní psychóza, hysterie (projevující se často poruchou funkcí orgánů, ač jsou zdravé - pokud psychóza zůstává latentní).

Mezi nejdůležitější endogenní psychózy patří maniodepresivita, parafrenie a schizofrenie. Pravých maniodepresivních lidí je málo, většina jich zůstává v latentním stavu. Do ústavů se dostávají ponejvíce schizofrenikové.

Parafrenie je lehčí forma schizofrenie. Parafrenik si vedle bludů a halucinací zachovává intelekt. Nedochází k předčasné demenci - rozpadu osobnosti. U čistých schizofreniků se tak už stává. Rozpadu osobnosti nemusí vždy předcházet dědičně a biologicky podmíněná vloha se sklony k poruše mozkové hmoty. Osoby povahy citlivé a subjektivní, bičované životními nezdary, pozbývají sílu ve vztahu ke světu. Jejich duševní aktivita ustupuje do činnosti vstupních podvědomí, a časem se v nich osamostatňuje ve druhé JÁ. Z potlačených přání a bujné fantazie buduje nelogické myšlenky a bludné představy, které za organizace této vedlejší duše uzrávají v samostatné celky - komplexy. Přitom stále rozšiřuje svou činnost na nově se tvořící prázdná esplana a mění je v chorobná. Tato chorobná činnost nižšího podvědomého JÁ za stálého rozpínání komplexů vyřazuje vědomé JÁ z činnosti. Přitom nezřízeně zvýšenou aktivitou vyčerpává a chemicky porušuje fyziologickou mozkovou hmotu, až dojde k rozpadu osobnosti.

(591) Setká-li se zdravá vloha s nezdravou, ustoupí vloha nezdravá před zdravou. Avšak dítě zůstává disponováno, ale ne k psychóze, nýbrž k neuróze. Zůstane konstitučním psychopatem. Dispozice k neuróze není dána pouze neúplným dědičným zatížením, ale skutečné neurózy či psychoneurózy jsou podmíněny především chybnou výchovou v psychopata (ne konstitučního). Ovšem i dispozice k neurózám bývá konstituční, čili podmíněna dědičným zatížením jednoho z rodičů. Rovněž typ leptosomní i pyknický je k nim náchylný. Nejtěžší konstituční úchylky jsou podmíněny úplným zatížením endogenní psychózou.

Je několik druhů psychopatů:

Psychopati nezatížení, tedy nekonstituční, kteří jsou produkty vadné výchovy, mají sklon k pravým neurózám (psychoneurózám).

Psychopati konstituční vznikají dědičným zatížením a současně nesprávnou výchovou. Při správné výchově by šlo pouze o konstituční úchylky. Tyto jsou dvojího druhu: neúplně zatížení jsou náchylní k neurózám, úplně zatížení oběma rodiči k endogenním psychózám. Psychopat není vždy nemocný člověk, může být i nadprůměrnou osobou. Příklad: u psychopata s tendencí k melancholii se může domnělá chorobnost uplatnit sebeobětováním v práci pro blaho lidstva.

(592) Mnohdy neuróza zadržuje vývoj choroby k psychóze. Nejznámější neuróza je hypochondrie a vyskytuje se u konstitučních psychopatů. Nejtěžší hypochondrie bývá začátkem schizofrenie. Hypochondrické příznaky se sebepozorováním nepatrných vad jsou příznaky duševní, nikoli organické. Mnohdy lze hypochondrii těžko rozlišit od podobné formy hysterie. Často nevypukne schizofrenie proto, že probíhá jako hysterie, čímž se její vývoj zastavil. Obsedantní neuróza, která se jeví nutkavým jednáním nebo myšlením, je ve skutečnosti psychózou, jejíž vývoj se zastavil a probíhá formou nutkavé neurózy. Pravá obsedantní neuróza ve vývoji do psychózy nedospěje. Zatížení sklonem k endogenním psychózám vede k znehodnocení konstituce, a tím i ke konstituční dispozici k tělesným chorobám.

(593) Psychózy konstituční neporušují vždy fyzické zdraví a jsou slučitelné i s dlouhověkostí. Společným znakem psychopatických konstitucí a psychických dispozic (sklonů) je předně to, že jsou původní, primitivní, vrozené, konstituční a že se projevují od samého počátku duševního života.

Perverzní konstituce se záhy projevuje u dětí neposlušností, nedisciplinovaností, mstivostí, krutostí atp. Jedinci takto založení se vyznačují po celý život nedostatkem mravního smyslu a citu.

Mytomanická konstituce má sklon k překrucování, ke lži, k bájení a k simulaci.

Hyperemotivní konstituce se vyznačuje tím, že takové osoby reagují neobyčejně prudce na citové vzruchy a při těchto reakcích překračují účelný stupeň psychického otřesu. Označují se jako příliš citlivé nebo také jako nervózní. Zůstávají v jakési duševní tísni, která se projevuje různými stavy úzkosti, obav, bázně, váhání, pochybností, ale také červenáním, blednutím, bušením srdce, pocením, pláčem, průjmy. Nervová krize, obsese a fobie jsou patologickým vystupňováním této konstituce.

Mezi úchylné patří osoby všeho chtivé, zištné, hrabivé, chamtivé, pyšné, domýšlivé, velikášské.

(594) Konstituční psychózy mají svůj původ v dědičných sklonech, staly se zřejmými jen z pochybené a nerozumné výchovy a životosprávy. Na kmeni života byly vytvořeny různé odnože, paraziti, ubírající sílu vědomému JÁ. Nastala porucha v základu, v řádu. Nedostatečná tělesná odolnost, neprobuzený, zmrzačený duch je duchem slabé aktivity. Následkem je, že vůdčí a hlavní schopnosti, cit, rozum a vůle, se nestaly silami ducha, nevyspěly k zralosti a dospělosti, aby vytvořily sladěnou jednolitou osobnost schopnou logického myšlení, zaměřeného ke společnosti a zevnímu světu.

Abychom tyto endogenní a konstituční psychózy uvedli do latentního stavu ihned při projevech prvních symptomů, musí nastat ozdravění v řádu jak fyzickém, tak psychickém. K posílení organizmu používáme výhradně rostlinnou stravu, kterou uvádím v dalších kapitolách. Dbáme o pravidelnou výměnu látek, správný krevní oběh, pohyb na zdravém vzduchu, vhodný sport, vycházky a veselou společnost. Připojíme léčbu sugescí a hlavně převýchovu ducha, přestavbu charakteru a celé osobnosti.

(595) Dobře vychovaný duch je sjednocený, je silnou osobností, je zásadový. Je silou stálé aktivity, pracuje z reflexu vlastních sil vždy k nějakému cíli. Tato síla poskytuje stálé sebeuvědomění a vztahy ke světu a ke zdravé společnosti. Neděje-li se tak, nastupuje činnost chorá, automatická, která psychiku potlačuje a rozvrací. Zdravého sebevědomí stálé aktivity se dá dosáhnout cvikem. Cvičíme-li vůli, zesilujeme vědomé JÁ, které se pak projevuje ve zvýšeném duševním napětí, jež poskytuje sebekontrolu při podceňování všech symptomů neuróz. Jestliže tvůrčí duševní činnost přestane pracovat, tj. být v psychickém napětí, je duševní život vyveden z rovnováhy, vydán působnosti automatizmů a veškerým příznakům psychóz. Stálé psychické napětí, stálá bdělost, to je dynamický postoj, který poskytuje nové formy životních projevů, určuje směry, hledá a dává životu velikost. Je tvůrčí činností, realitou, je působící aktivitou a vytrvalostí, která rozvážně a rozumně spojuje dané v účelný jev, odlišný od jeho

prvků. Jeho opakem je mechanizmus, opakování, strach, méněcennost, nerozvážnost, nesamostatnost - rozvrat.

(596) Duševní choroby, spočívající na psychickém podnětu chorých esplan a vzniklé v době života jedince, se také léčí uvedeným způsobem, s přidanou léčbou psychoanalýzou. Jsou to choroby, při nichž se chorá esplana odpojila od asociace a obsahují izolované afekty s potlačeným příslušným obsahem, tvořícím komplex.

65. LÉČENÍ DUŠEVNÍCH CHOROB

(597) Jak jsem různé duševní choroby léčil? Předem uvádím, že každý, koho jsem vzal pod svůj přímý magnetický vliv, podstoupil léčbu psychoanalýzou, a pokud mi subjekt předem zjistil, že ho uzdravím, byl mnou vyléčen.

Uvádím případ, který poslouží k pochopení léčebné metody:

Byl jsem požádán, abych vyléčil paní S., která se natolik pomátla, že ji dva lékaři přikázali dopravit do tří dnů do ústavu choromyslných. Šel jsem se na ni podívat. Subjekt konstatoval překrvení šedé substance, silné záření některých esplan a vzájemné slití esplanových uzlíků, někde i vlastních esplanových jader. Protože jsem byl právě stíhán lékaři pro neoprávněné léčení a moje metoda byla novinkou, prohlásil jsem, že ji dovedu uzdravit svou metodou do pěti dnů. Nešťastná paní měla hlavu plnou zvrácených vjemů, halucinací, bludů a utkvělých představ. Bylo to halucinační vnímání bez skutečného předmětu. Měla i nepřátele, kteří ji chtěli zničit. Se zlou bychom se potázali, kdybychom jí chtěli bludy vymlouvat a přesvědčovat ji. Tím více by na nich trvala, a snad by se byla i rozzuřila.

Co jsem s nemocnou učinil? Spojil jsem se s ní magneticky. Prvními magnetickými tahy (za známých podmínek) jsem sejmul její chorobný magnetizmus. Dalšími tahy směrem od jejího těla ke svému jsem se s ní magneticky spojil. Přitom jsem hlasitě jejímu nižšímu podvědomí vsugeroval: „Od tohoto dne se uzdravujete! Už berete moje slova za svá vlastní! Opakujte se mnou: Vím že se uzdravuji, už se uzdravuji!“ Nemocná opakovala jako stroj: „Do pátého dne se vidím duševně úplně zdráva!“ To opakovala několikrát, podporována mou živou vírou a duševním napětím. Přitom jsem provedl analýzu její choroby a objasňoval příčinu. Co se dělo v duši nemocné? Duševní síla, rozptýlená do chorých a halucinačních představ, byla scelována pro vědomé JÁ.

Určení psychologického dění spočívá v tom, že pozorujeme lidskou přirozenost jako sídlo života, smyslového vnímání, dojmů a rozumové činnosti.

Už také víme, že voda velice pohlcuje tělesný magnetizmus. Proto jsem pustil magnetický proud do vody. Pak jsem dal tuto vodu nemocné s rozkazem, aby ji při žízni pila, neboť bude vnitřně posilovat její nervovou soustavu, bude se duševně opírat o mou zdravou mysl. Rodičům a jejím blízkým, kteří k ní přijeli, jsem poručil, aby zapudili myšlenku na její chorobu a pevně se mnou věřili, že se už uzdravuje, a aby tuto myšlenku v okolí nemocné silně dynamizovali.

(598) Druhý den jsem nemocnou našel už v téměř polovičním uzdravení. Nastala reakce zdravého rozumu, jeho nástup z nižšího podvědomí do činnosti vědomé. Nemocná za mé pomoci dovedla už zčásti korigovat své bludy. Opakoval jsem všechno, co jsem dělal minule, a vzbudil jsem v nemocné naprostou víru a ideoplastickou představu o uzdravení. Nemoc den ode dne rychle ustupovala. Jen třetí den večer to vázlo. Byl jsem z jisté příčiny sám rozrušen a usnul jsem teprve po půlnoci. Následující den mi bylo hlášeno, že nemocná byla večer velmi rozrušena a usnula teprve po půlnoci. Vysvětlil jsem její rodině příčinu, přičemž nemocná i přátelé se podivovali, jaký vliv má magnetické spojení. Pátý den jsem zastihl pacientku už úplně zdravou. Poučil jsem ji a ujistil, že se nemoc už nevrátí. Upozornil jsem také, že kdyby se objevily nějaké dozvuky choroby jako strach, úzkost, děsivé představy, nesmí se jim poddat a bát se jich, naopak, že je musí vesele přivítat s myšlenkou: „Přátelé, jak jste přišli, tak také odejděte! Přeji si to a věřím tomu!“

Velice záleží právě na tom, aby nemocný těmto děsivým myšlenkám nevěnoval pozornost, nebál se jich (jak u všech duševně chorých bývá), aby se jim postavil s veselou a jasnou myslí tváří v tvář jako neškodným neexistujícím strašidlům, kterých se bojí nanejvýš jen děti. Že už nemají žádnou moc a rozumný člověk se jim vysměje. Dále jsem nemocné řekl: „Budete-li se cítit v odporu a víře slabá, přijďte ke mně a já se s vámi znovu magneticky spojím, budu na vás působit telepaticky (z dálky) a zaženeme ty chorobné představy a myšlenky spolu. Přitom jistě budete pozorovat, že jste duševně silnější a muka mizí. Mizí proto, že já sám jsem duševně zdráv. Jako jsem já zdravě duševně založen, budete i vy, mé zdraví na vás bude přecházet.“

(599) Tímto způsobem jsem vyléčil více nemocných, jejichž choroba byla ještě v počátcích. U paní S. byl léčebný úspěch tak rychlý proto, že choroba vypukla náhle, ovšem z příčin, které jí k tomu daly podklad. Za magnetického spojení byly vedle chorých představ postaveny představy zdravé, které je zneškodnily. I z ústavů pro choromyslné jsem si na přání rodičů vzal a vyléčil duševně choré. Touto metodou byla vyléčena také slečna M., jejíž duševní muka jsem uvedl a její stav rozebral v předchozí kapitole.

Jak mocný vliv má magnetické spojení a vytvoření představ na druhou osobu pozoruji u svého subjekta K. Protože je se mnou stále úzce magneticky spojen, podléhá veškerým fyzickým i psychickým změnám, které se projevují u mne. Šel jsem s ním jednou na procházku. Náhle mě rozbolela hlava, po levé straně mi v ní dvakrát louplo. Nic jsem neříkal. Vtom si subjekt položil ruku na levou stranu hlavy a naříkal: „To mě do hlavy dvakrát bodlo!“ Jindy se mi obnovil zánět slepého střeva. Týden jsem polehával. Subjekt současně, ač nevěděl, co mi je, naříkal na bolest v podbřiší u pravé kyčle. Nic jsem nejedl - on nejedl

také. Bolelo mě v pravém kyčelním důlku, jeho též a stále se v tom místě osahával. Můj zdravotní stav se zlepšil, jeho rovněž. Začal jsem jíst, a on si chválil, jak mu nyní chutná. Přibral jsem na váze 5 kg, on 4 kg. Jsem-li duševně přepracován, cítí on totéž. Jsem-li veselý, zdravý a spokojený, on také. Doklad, jaký úžasný vliv má na druhou osobu magnetické spojení.

Jiný důkaz:

(600) Přicházím do svého bytu v přízemí a vítám návštěvu, úředníka pana Augustina Keyzlara. Na jeho otázku, kde jsem byl, odpovídám: „Budeš překvapen. Právě jsem magnetizoval v poschodí nervově nemocnou paní M. a bez jejího vědomí jsem ji telepatickou cestou uspal s myšlenkou, že se za půl hodiny sama probudí a přijde ke mně do pokoje i s přikrývkou, kterou jsem ji v chladném pokoji přikryl.“ Nato jmenovaný řekl: „Ani bych neřekl, že je to možné. Nemohl bys dobu jejího příchodu prodloužit o půl hodiny?“ Tím se chtěl A. K. přesvědčit, zda jsem schopen dobu příchodu paní M. opravdu prodloužit, aniž bych se vzdálil z místnosti.

Vyhověl jsem mu. Ihned jsem myšlenkově působil, aby paní M. spala přesně do dvou hodin, a pak i s přikrývkou přišla k nám.

Se zájmem jsme čekali na určenou dobu. Přesně ve dvě hodiny jmenovaná přišla i s přikrývkou k nám a vyprávěla, jak se náhle probudila s pocitem, že musí jít ihned dolů, a přesto, že nechtěla, něco ji mocně nutkalo, aby hned šla.

V některých případech po zjištění duševní choroby jsem ji pomocí sugesce vyvolal na nejvyšší stupeň. Pak za magnetického spojení naprostou vlastní vírou a sugescí jsem ji úspěšně odstraňoval.

(601) Takřka každou duševní chorobu, s výjimkou těžkých případů, lze v počátcích snadno mou metodou vyléčit. Choroby zakořeněné nelze vyléčit všechny.

(602) **Při této metodě si lékař-magnetizér nesmí vzít pod svůj magnetický vliv více osob současně, nýbrž jen jedinou.** Až ji úplně vyléčí, může přikročit k léčení osoby jiné, a to proto, že by při současném léčení více osob nastalo za vzájemného magnetického spojení přenášení chorobných stavů mezi nemocnými, a léčení by bylo bez účinku. Jestliže však léčení probíhá bez magnetického spojení, pouze cestou psychoanalytickou, sugescí a hypnózou, je možné léčit i více osob současně.

Je naprosto škodlivé léčit duševně choré při prudkém a náhlém vypuknutí choroby jejich umístěním v ústavech pro duševně choré. Při stavech, kdy je duševní rovnováha porušena, při náhlém vypuknutí zuřivosti, nedávejme ihned nemocné do prostředí duševně chorých.

Jejich probuzené nižší podvědomí je velmi přístupné a ochotné přijmout dojmy z okolí, neboť mají porušenou vědomou činnost, a tak vyniká a uplatňuje se nižší podvědomá činnost, která snadno podléhá vlivu prostředí.

V čem spočívá úspěch této metody? - Odpovídám:

(603) **V magnetickém spojení a v naprosté víře v lékaře**, v psychoanalytické léčbě, ve vzbuzení důvěry nemocného, že je možné sugestivním léčebným vlivem uvolnit zatlačené choré představy, dojmy a zážitky, odpoutat a osvobodit je, učinit je vědomým přesvědčením, že byly choré, a vytvořit představy zdravé. Vědomé JÁ se tím znovu zcelí a posílí.

Z předešlých pokusů víme, že lze pouhou myšlenkou člověka uspat, probudit (na vzdálenost, která nerozhoduje), přivolat k sobě vzdálené osoby, uvést je do nemoci apod. Má-li zde pouhá myšlenka takovou moc, proč by ji neměla v případě, že si přeji, aby se určitá osoba uzdravila, zvláště když magnetické spojení vše usnadňuje?

Lékař se nemusí rmoutit, není-li magnetizmem právě obdařen. Víme, že silou vůle lze dát myšlence jistý směr, aby působila tam, kde si to přejeme. Lékař, který magnetický není, působí na nemocného svou vůlí, v níž se odráží silná živá představa: „Ode dneška se uzdravuješ!“ Podvědomé JÁ bere rozkaz za svůj vlastní, je poslušným přijímačem a vykonavatelem všeho, co se mu vsugeruje. Protože má podvědomé JÁ prostředky a zná cesty vedoucí k uzdravení, probudí je a uvede do činnosti, aby choré tělo uzdravily.

Ovšem za magnetického spojení pokračuje uzdravování lehčeji a rychleji, neboť nemocný je stále podporován, jeho nervy jsou posilovány zdravým cizím magnetizmem, vlastně takřka přebírá zdraví od druhé osoby.

Duše je stále činná, a to daleko více ve stavu podvědomém než bdělém. Při magnetickém spojení dráždím citlivé oduší druhé osoby. Podráždění se přenáší na centrum. Tímto centrem vědomého JÁ jsou neurony šedé kůry, centrem podvědomého JÁ pak oduší, prostupující šedou kůru. Podvědomé JÁ, obdařené velkými schopnostmi, se stává při vzájemném magnetickém spojení loutkou, nástrojem cizího ducha. Psychický i fyzický magnetizérův stav se odráží v podvědomém JÁ druhé osoby, ono jej přejímá, bere na sebe a v něm se projevuje.

(604) Mohlo by se stát, že lékař sám by byl citlivcem, a měl tudíž schopnost upadat do 3. stupně hypnózy. V takovém případě si delším cvičením musí osvojit silnou vůli, živou představu, ale předně musí mít schopnost ovládat sebe sama.

Někteří duševně nemocní trpí chorobou samovolného uvolňování oduší, jiní jsou senzitivní, další magnetičtí.

Léčí-li lékař osoby duševně choré, senzitivní nebo trpící samovolným uvolňováním oduší, je v nebezpečí, že sám, je-li citlivcem, bude jimi přemožen a stržen do chorobného stavu, nemá-li silnější vůli.

Pro poučení uvádím: subjekt je osoba velmi duševně citlivá. Této citlivosti se však nesmí rozumět tak, jak se obyčejně chápe. Subjekt je citlivý v tom smyslu, že má zvláštní přirozenou schopnost přijímat pomocí obnaženého oduší ihned a lehce rozkazy jiného, zůstat v jeho vlivu a vykonávat hypnologem dané pokyny.

(605) Ví-li však předem, že na něho bude působeno, může se vlivu hypnologa ubránit (ne vždy), ovšem musí být stále velmi ostražitý, pozorný a vzbuzovat silný odpor. Osoby, které touto citlivostí a zvláštní způsobilostí nadány nejsou, nepodlehnou vlivu hypnologa ani při sebevětší snaze. Lékař, který má schopnost být subjektem, a osvojil si silnou vůli, může působit velmi blahodárně na duševně chorého - má možnost se přímo spojit s jeho oduším k vytvoření společného těla.

Toto vzájemné spojení oduší můžeme uskutečnit jen tehdy, pokud si ho vědomě přejeme.

To uvádím proto, abych hned odpověděl na otázku, proč ošetřující lékaři zůstanou vlivu duševně chorých ušetřeni. Stává se to proto, že se dosud metoda, kdy se lékař s chorým fluidově spojuje, nepoužívá. Léčení tímto způsobem, ač nabízí slibnou naději na úspěch, nedoporučuji provádět bez nacvičení silné vůle, protože je dost nebezpečné. Znovu uvádím, že se to týká jen těch lékařů, kteří jsou citlivci.

(606) **Kdybych onemocněl během spojení fluidem oduší nebo magnetickým fluidem, onemocní i můj pacient** (podobně, jak jsme poznali v kapitole o léčení v hypnotickém spánku). **Proto pozor! V tomto případě je nutné přímé magnetické spojení i spojení fluidem oduší přerušit! Jinak bychom nemocnému více uškodili, než prospěli!**

Magnetické spojení mezi nemocným a zdravým se musí denně obnovovat. Nemocný zpočátku životní energii magnetizmu (kterou mu zdravý člověk postupuje) takřka hltá. Ač si toho není vědom, nervové buňky samy tuto živnou látku vstřebávají.

Vyzařující energie oduší, elektrizmus, a hlavně magnetizmus, tyto síly nejmenších částic, se uvolňují a tryskají z našeho těla. Ony částice jsou důležitými nositeli života a prostředníky tím, že působí na buňky v našem těle, povzbuzují je k růstu a ozdravění. Při nedostatku tohoto záření nastává odumírání.

Přitom je nutné k nemocnému vysílat živou sugesci o jeho zdraví s rozkazy: „Od této chvíle se uzdravuješ! Ať choroba zmizí! Jsi den ode dne stále

zdravější! Jsi duševně spokojený, veselý!“ **Lékař musí pacienta vidět v duchu zdravého a vůbec ho nesmí ani napadnout pochybnost o jeho uzdravení!** I tuto myšlenku by totiž podvědomé JÁ nemocného přijalo. Nejsi-li pánem svých myšlenek, bude lépe, abys léčení jiných úplně zanechal, nepokoušel se o ně, protože bys jim více uškodil, než prospěl. Touto cestou takřka nutíme podvědomé JÁ k uzdravení choroby, kterou máme na mysli. Kdybychom chorobu nerozpoznali, ať už psychickou, nebo fyziologickou, nevadí. Jen pevně a nezvratně věřme v uzdravení a stále vysílejme myšlenku s představou o zdraví. Podvědomé JÁ samo uzdravuje jen tam, kde choroba je.

(607) Vezmu-li nemocného do svého bytuje úspěch o to větší. Místnost je mým magnetizmem doslova nabitá a je v něm zhmotnělá myšlenka o jeho uzdravení, což má stálý blahodárný vliv na jeho citlivé podvědomé JÁ, které tak je stále povzbuzováno k činnosti. Nemagnetický lékař může v tomto případě dynamizovat myšlenku o uzdravení do fluida Protonace. Z předešlých pokusů víme, co dokáže a jaký vliv a moc na druhého má taková silná živá myšlenka, vtisknutá do protonace. Téměř každý člověk se v nemoci stává citlivcem, zvláště když v sobě neprobouzí magnetickou energii. Pak myšlenka vtisknutá do Protonace má na něj zejména v přirozeném spánku netušený vliv.

Proto také využijme příležitosti, když jde nemocný na lůžko a usíná. Sám tak činím. Přibližme se k němu potichu vědouce, že odpočívá pouze tělo a jeho vědomí, ale podvědomí bdí. Pouhou myšlenkou pak k němu promlouvejme a tvořme plastickou představu, jak postupně své tělo zbavuje choroby. Podvědomé JÁ je nucené přijímat, co mu řekneme, a dospívá k tomu, co si přejeme. Podvědomé JÁ je nám pomocníkem pro harmonické sladění celistvé soustavy zvané JÁ.

(608) Tohoto prostředku mohou blahodárně použít rodiče u svých dětí k dobré výchově a k odstranění zlozvyků. Více dokáže matka než otec, neboť je nejdéle s dítětem od přírody fluidově spojena, jak moji citlivci vždy potvrdili. Jak mocný vliv má taková myšlenka na spícího člověka, víme už z dříve uvedených pokusů, jež byly prováděny za přirozeného spánku.

Abych dosáhl rychlejších úspěchů, pomáhám si tím, že uvedu nemocného do hypnotického spánku. Při léčení musím dbát, abych nemocí snížený potenciální stav duše probouzel vhodnými sugescemi k determinaci, tj. abych jeho poznávací sílu a schopnost přiváděl do vzrušení a pozornosti. Při této vnitřní zvýšené aktivitě mi musí nemocný každou sugesci několikrát opakovat.

Tím, že nemocný se mnou zdravotní sugesce opakuje, zakotví mnohem jistěji v jeho esplanech.

(609) Nepodaří-li se lékaři uvést nemocného do hypnotického spánku poprvé, může použít slabé narkózy, nebo mu vstříknout chemickou sloučeninu zvanou „Pentonal“, a uvést ho do umělého spánku. Podvědomé JÁ se pak dá už lehce vyvolat, mluvíme-li na nemocného. Pro další den se už zajistíme touto sugescí: „Zítra usneš, než napočítám pět!“ Od nemocného si tuto sugesci necháme zopakovat, aby se lépe vtiskla do jeho esplan. Druhý den rozkaz splní - usne. Před usnutím posadí lékař nemocného na židli a na další den se při jeho spánku znovu pojistí uvedenou sugescí k usnutí.

Léčebné sugesce v hypnotickém spánku je nutné dávat denně až do uzdravení.

V léčebném hypnotickém spánku nemocného dlouho nenechávejme. Dvacet minut včetně léčebných sugescí úplně postačí. Při probuzení nezapomeňte přidat sugesce pro získání dobré a veselé nálady.

(610) U schizofreniků lze zhmotnělé útvary chorých myšlenek a představ vyvinuté do komplexů ničit v hypnotickém spánku sugestivními údery. Komplex je soustava (afekt a představy - choré esplano), která je potlačena. Izolované afekty ruší logické myšlení. Polemiky a pojednání psané v afektu nemohou být objektivní a logické.

Chorý komplex vyvolám k činnosti. Nižší JÁ se začíná uplatňovat. Nemocný se projevuje a opakuje, co zmateného komplex obsahuje. Nyní vyvolám jeho zdravé individuální JÁ. Toto nezatížené JÁ seznámím s chorým komplexem, takže si jeho obsah plně uvědomuje a trpí jím. Tomuto zdravému JÁ poručím, aby dávalo pozor, jak sugescí zničím to druhé, vtíravé a obtěžující JÁ i se všemi myšlenkami a představami. Sugestivně rozkazuji: „Dávej pozor! Už všechno mizí - nic nevidíš - nic si neuvědomuješ - všechno je pryč! Jsi sám - osvobozený - volný! Jsi moudrý rozumem a silný vůlí! Jsi veselý a zdravý! V této svobodě a volnosti tě probudím, než napočítám tři! Dávej pozor! Jedna - tíha a únava mizí! Dvě - tvá dobrá nálada se vrací! Tři - jsi zdráv, veselý a normální, rozumný, nic ti neschází!“ Dále s nemocným rozprávím jako s úplně zdravým člověkem.

(611) Každý následující den až do vyléčení vyvolám v hypnotickém spánku znovu chorý komplex a sugestivním úderem útočím do systému chorých esplan.

Síla a útočnost komplexu se denně zmenšuje. Nemocný to vše v hypnóze pozoruje a osvobozuje se od druhého JÁ, přitom se duševně sjednocuje, osamostatňuje, stává se osobitým, svébytným - uzdravuje se.

Je-li komplexů více, rozdělím je, útočím vždy na každý zvlášť jiný den, nikdy ne v jednom dni na všechny.

Úplným rozbitím esplan nemůže být žádná představa a vzpomínka znovu vzbuzena a obnovena. Pamatujme ale, že jen čerstvé, ještě nezakořeněné komplexy, lze sugescí zničit!

Jinak nemocného léčím a jeho osobnost vychovávám podle pokynů uvedených v kapitole „Jak uzdravíš duševně chorého?“

(612) Pozoroval-li subjekt K. můj sugestivní zásah při rozbíjení esplan, hlásil, jak se obsah obrazů, pojmů, představ a myšlenek zamlžuje, rozplývá, tříští a jak čerstvá esplana i s celým obsahem se rozpadávají a mizí. Zato esplana starší více než rok se pouze zachvěla, zatemnila a zase vyjasnila, i byla-li atakována více měsíců.

Léčím-li touto metodou člověka jinak duševně zdravého, musím ho do této metody zasvětit, říci mu, proč to všechno dělám, aby nemyslel, že snad nad ním čaruji. Přitom se často stává, že nemocný je mými výklady poněkud zmaten. Jakmile se mu v hlavě rozbřeskne, pochopí a uvěří mi, je uzdravení už napůl jisté.

K tomuto léčení je třeba cviku. Nelze se do něho pustit hned. Napřed musím umět ovládat sám sebe, musím si vycvičit silnou vůli, musím umět tvořit jasné ideoplastické představy, a hlavně musím mít naprostou víru, živou a ihned pohotovou - a to vše není snadné. Proto bude lehčeji podle mé metody pracovat a léčit lékař věřící v Boha než nevěřící. Úspěch budou mít ovšem oba, neboť tajemné síly jsou v nás i okolo nás. Říkám jen, že lékař věřící bude pracovat a léčit snáze a jistěji, a to proto, že tak jako nemocný musí mít oporu v lékaři, lékař ji musí hledat v Bohu, neboť si je vědom, že právě Bůh obdařil lidské individuum velkými přirozenými, mimopřirozenými a nadpřirozenými dary, jichž můžeme využívat.

(613) Bystrý psycholog bude přihlížet k tomu, že duševní choroby nejsou vždy rázu psychického (v poruše esplan), nýbrž mohou být povahy fyziologické (nervové).

Co obvykle nazýváme nervózou, je často podmíněno psychicky, a pokud se projevuje tělesně, spočívá na vzájemné souhře tzv. životních nervů čili vegetativního nervového systému. Tento systém je značně nezávislý na pohybových a citových nervech. Pracuje nezávisle na našem vědomí a podporuje nebo brzdí určité životní děje našeho těla. Ovládá napětí systému krevních cév, dává popud k ochabnutí nebo stažení hladkého svalstva. Přitom mohou vzniknout křeče, které vyvolávají nejen potíže, nýbrž i funkční poruchy. Tyto nervy, jejichž zástupci jsou sympatikus a bloudivý nerv „vagus“, tvoří na jistých místech provazce a pleteně (plexus solaris - sluneční pleteň.) Jejich vlákna jsou ve všech částech našeho těla. Mají proměnné vztahy k hormonům a

můžeme na ně působit psychickými pocity i léky. Při psychoterapii nikdy nesmíme tyto funkce opomenout. Pokud jsou sdruženy s určitými primitivními pocity lidské duše, např. strachem, duševním rozladěním, různými formami hnutí mysli, dá se stav nemocného posuzovat jen zcela všeobecně. Těžší případy žádají hlubší probádání těchto otázek a staví fyziology a psychology před nové těžké úkoly. Je nutné jít přímo k cíli, nalézt základní chorobu. Dbát o povzbuzení látkové výměny, o čištění a znovutvoření krve správnou výživou. Vyrovnávat poruchy žláz s vnitřní sekrecí a dbát, aby vše bylo převedeno do správných kolejí. K profylaxi také náleží dobře prováděné otužování a různá tělesná cvičení, procházky, hluboké dýchání a spánek.

(614) Při různých nervových a svalových bolestech, které mají stejné projevy jako při revmatizmu, pomáhají lehké masáže. Obyčejně jde o křečovitá stažení jednotlivých svalových vláken. Uvolnění vede ke zmírnění obtíží. Také cévy, sloužící výživě, bývají často křečovitě zúženy, a dají se rozšířit cvičením a mechanickým drážděním (teplými mokrými obklady), takže přívod krve se zlepší a svalová činnost se opět upraví. Pocit bolesti je k mozku veden nejen senzitivními nervy, nýbrž také vlákny vegetativního systému nervů, jehož existenci si neuvědomujeme.

Při léčení nemocných nesmíme opomíjet blahodárné a léčivé účinky, které nám poskytuje hudba, jíž lze v určitých případech choromyslnosti použít s velkým zdarem.

Hlavně výrazný rytmus vyvolává v lidech pohybové reakce, a tak celou nervovou soustavu povzbuzuje ke zdravé činnosti. Libozvučný akord budí dojem klidu. Nelibozvučný vzbuzuje určité napětí, které vyžaduje uvolnění.

U lidí citově narušených hudba účinně uklidňuje a její povzbuzující účinek působí reakcemi větví nervu vagu k usměrnění duševních stavů. Dává zapomenout na zármutek, hněv a starosti.

(615) Nervus vagus (bloudivý nerv) je důležitý mozkový nerv, zásobující srdce, plíce, žaludek, střeva atd. Je několikrát spojen se sympatikem a jinými důležitými nervy. Jeho úkony jsou hybné i citlivé, podřízené vůli člověka i mimo ni. Umělé podráždění sluchového nervu vyvolává silné reflexy nervu vagu, a působí léčivě na celý vegetativní a animální život člověka. Z tohoto důvodu hudba uklidňuje a uvolňuje křeče a napravuje zažívání.

Hudba burcuje a léčí osoby apatické, zádumčivé, melancholické, uzavřené a slabomyslné. Jejich stav se mnohdy zlepšuje až do úplného uzdravení.

Hudba léčí zaostalé děti, které se z jakéhokoli důvodu duševně nevyvíjejí nebo jejichž duševní úroveň neodpovídá jejich věku.

Léčivý účinek hudby lze také pozorovat u slabomyslných, kteří jeví silnou katatonii (duševní zábrana pohybu, kdy povely mozku svalům jsou někde brzděny). Po několika týdnech poslechu hudby jsou pomocí pohybových reflexů, opakováním sluchových vjemů a příjemných vzruchů mozkové popudy uspořádány a zdokonalovány a uváděny do souladu se svalovými pohyby, které závisejí na mozku, takže se mohou volně pohybovat podle rytmu a úrovně zvukových vibrací.

Toho všeho se může dosáhnout léčením hudbou - muzikoterapií.

(616) Na závěr této kapitoly uvádím posudek proslulého karlovarského lékaře Dr. Loranda. Ve své knize *„Stárnutí“* v části „*Hygienický význam náboženství*“ napsal: „Jedna z mých pacientek ztratila v krátké době muže, s nímž 20 let žila, a jediného syna. Oba vroucně milovala. Všichni se domnívali, že bude těmito ranami osudu zničena, ale stal se opak. Ze všech členů rodiny snášela své neštěstí nejstatečněji, neboť byla velmi zbožná. Takoví lidé snášejí rány osudu nejlépe, neboť je pokládají za výraz boží vůle a nacházejí v náboženství útěchu. Kněz může lékaře v tomto ohledu podporovat, neboť sám je lékařem duše.

Sebevražda je mezi zbožnými lidmi vzácný čin, zvláště mezi katolíky. Ať jsou vaše názory na náboženství jakékoli, je jisté, že víra je pro miliony lidí psychickým lékem prvního řádu. I mnohá nemoc lépe probíhá, protože zbožný pacient je duševně klidnější, důvěřuje v boží pomoc. Lékaři pozorují, že zbožní pacienti snášejí narkózu lépe než neznabozi. Jejich srdeční činnost je pravidelnější. Cit má vliv na pochody v těle, a protože náboženství ovládá cit, má vliv také na tělo. I hysterii lze vyléčit pevnou vírou. Proto jsou zbožní lidé záviděníhodní, neboť mají duševní rovnováhu a lepší vyhlídky na uzdravení, jestliže onemocní.“

66. LÉČENÍ NĚKTERÝCH DUŠEVNÍCH CHOROB SAMOSTATNĚ

(617) Při mozkové neurastenii bývají zpravidla mnohé okrsky šedé kůry podrážděny a vysíleny. Tato nemoc vzniká z přepracování, z dědičného zatížení, ze slabosti nervů, chudokrevnosti, nedostatečné výživy buněk neuronů v šedé kůře, ze špatné krve apod.

Nejlépe je nemocného uvést do 3-4. stupně hypnózy, aby vědomé JÁ co nejvíce ustoupilo, a nechat ho ve spánku 4-6 dní. Jak si máme počínat, vysvětlil jsem už dříve v kapitole „Léčení hypnotickým spánkem“. Krev se vyčistí, šedá kůra posilní a uklidní. O tom jsem se už vícekrát svými pokusy přesvědčil. Kde není lékař-hypnolog věci znalý, radím, aby nemocný ulehl na tři dny do postele, v tu dobu nic nejedl a pokud možno na nic nemyslel, veškeré starosti pustil z hlavy, svou mysl upoutal na nějakou nevinnou věc, např. květinu apod., aby se mohla rozšířená esplana stáhnout a ustálit. Právě úplný půst posílí a uklidní malý i velký mozek. Zkusme to vždy za 10 dní, dokud pacienta nevyléčíme. Po léčebném období ať nemocný začne jíst málo, aby si neuškodil, ať dbá o správnou výživu a pamatuje na vitaminy, o nichž jsem už také podrobně pojednal.

Podobně si počínejme při chorobě zeslabení vůle a duševních schopností.

(618) **Experimentální psychologie** musí umět vyložit duševní projevy, jak je přináší skutečný denní život. Trpí-li člověk zvláštním souborem psychofyziologických poruch, mají základ v jeho duševním životě. Svérázná analyzující psychologie proniká až ke skrytým základům lidské bytosti. Duševní energie člověka má tendenci navenek, k světu, takže se vynořují na povrch duševní obsahy a navazují složité a významné vztahy s vnějšími objekty. Tento proces je objektivní. Takového člověka poznáme podle toho, že se snadno seznamuje, rychle přizpůsobuje, je ho všude plno a málo co dovede smlčet.

Opačný případ, subjektivní, se zaobírá intenzivně vnitřním životem, svými nápady, myšlenkami a city, je plný subjektivních úvah a fantazií, neboť tyto niterné reakce jsou pro jeho duši nejvýznamnější. Tento typ člověka je navenek nenápadný.

Oba typy mají společné pochody, které se týkají všech čtyř základních funkcí: vnímání, myšlení, cítění a intuice. U subjektivního člověka převládá funkce myšlenková, u objektivního citová.

Oba typy mohou trpět určitou poruchou osobnosti, nedostatkem sebevědomí. Typ subjektivní má použít léčebné metody individuální, utvářet vztah k okolí a ostatní společnosti. Pro typ objektivní je výhodnější využít psychoanalytické metody, která pátrá po možnostech dalšího vývoje, odhaluje skryté schopnosti, prohlubuje, koriguje a rozšiřuje dosavadní výsledky konstruktivní a prospektivní metodou. Nezabývá se jen tím, co bylo, ale pátrá po možnostech dalšího vývoje.

Duševní složku každého jednotlivce vytvářejí dědičné vlivy, přenášené barevnými tělísky, a vlivy získané během života (choroba, alkoholizmus, výchova atd.) za součinnosti šťáv těla, hormonů, jejichž výroba a funkce je závislá jak na dědičnosti, tak na vlivu okolí a způsobu života.

Z častých a obvyklých duševních chorob rozeznáváme cirkulární choromyslnost a rozštěpení mysli (schizofrenii). První skupina se vyznačuje střídáním nálad a stavů od veselosti až k melancholii. Druhá skupina je typická svými náhlými změnami a reakcemi.

Všeobecně dělíme nemocné na tři skupiny:

(619) 1. skupina: Lidé štíhlí, vytáhlí, jemně stavěného těla - nazýváme je leptosomy. Do této skupiny patří astenici, kteří jsou ještě citlivější a chorobně vnímaví.

2. skupina: Lidé svalovití, hranatí, silní - tzv. atleti.

3. skupina: Lidé obtloustlí, zaoblení, nazýváme je pykniky.

Ze sta nemocných schizofreniků bývá 73 leptosomů, 25 atletů a 2 pyknikové. U lidí trpících cirkulární choromyslností bývá 7 leptosomů, 5 atletů a 88 pykniků.

Cirkulární choromyslnost přechází náhle i pozvolně ze zuřivosti do melancholie a stísněnosti. Tyto protichůdné stavy mohou trvat i déle. Vlna, která vyznačuje některý tento stav, má vyšší i delší výchylky, nebo naopak nižší a kratší, či vyšší a kratší, podle založení nemocného. Je mezi námi mnoho nemocných, kteří po celý život prodělávají jen jednu vlnu, jsou stísnění, smutní a do lepší nálady se jen zvolna nutí.

(620) Schizofrenie, jak už jsme se poučili, je rozštěpená, rozvrácená a neuspokojená mysl - rozpad osobnosti. Nemocný má dojem, jako by z něho mluvilo několik různých duší, jež žijí vedle sebe a nijak se navzájem nestýkají. Logické spojování myšlenek, vybavování určitých pocitů určitými představami je porušeno. Neodůvodněné představy pronásledování, vyhrožování, slyšení hlasů, vidění nejrůznějších barev, pokládání se za vynikající osobnosti, různé podivínství, hlavně nepřiměřenost citových reakcí, jsou důležité znaky všech

schizofreniků. Mnohdy na vnější popud nemocný nereaguje, nebo reaguje zcela opačně. Bývá sobecký, bezcitný a citově chudý.

Schizofrenie na sebe upozorňuje mnohdy už v mládí, kdy jí rodiče a vychovatelé z neznalosti věnují málo pozornosti. Žák se přestane náhle učit, je roztěkaný, neschopný soustředit své myšlenky. Současně se objevuje mravní zeslabení, snížení pozornosti a úsudku. Paměť nebývá porušená, ale roztěkanost, nerozhodnost, únava, náladovost a nestálost jsou prvními známkami skryté choroby.

Později pozorujeme frázovitost, chuť k přehánění, slavomam, romantizmus, snaží se vniknout do nejrůznějších vědních oborů, přičemž sleduje jen své myšlenky a zájmy, nestará se o okolní svět, uzavírá se vůči přátelům a známým, je předrážděný a náladový. Je-li dělníkem či úředníkem, zanedbává svou dílnu a úřad, své povolání mnohdy lehkomyslně opouští. K vlastní rodině je lhostejným sobcem, nepatrná příhoda ho často zbaví klidu a rozvahy. Stává se podivínem, rychle se rozčílí, je zuřivý a nebezpečný, avšak přitom si je většinou dobře vědom změn svých nálad a svého stavu. Nevěnujeme-li u dětí uvedeným příznakům pozornost ihned v začátku, bývá později na léčení často už pozdě.

(621) Nejnáchylnější k duševní chorobě je typ leptosomní, méně pak atletický a nejméně pyknický. Čistý leptosom je považován za člověka ovládaného myšlenkou, atlet za muže činu a pyknik za dobrosrdečného pracovníka. Úplně čistých typů je málo, většinou dochází k míšení typů, kdy jeden z nich převládá. Ke každému typu patří zvláštní povahové a duševní rysy.

Leptosom je ve své povaze chladný, někdy velmi přecitlivělý, s náklonností k náhlým změnám. Je disponován k pohybu z extrému do extrému. Na rozdíl od pyknika nezná správnou střední cestu. Má obrazotvornost, která chybí atletovi. Atlet je zosobněním pohybu a síly, je ovládán rozumem, a je tedy mužem činu. Leptosom žije jen svými myšlenkami a zájmy - je mimo svět. Snaží se vniknout do vědních oborů. Touha po „záporu“ vrcholí někdy v chorobném jevu „katatonie“, kdy vše popírá a ze zásady se proti všemu staví. Protože všude naráží, bývá předrážděný. Nějaký čas se dovede ovládat, ale dusí to v sobě, až jednou vybuchne a dojde ke katastrofě. Jeho duše je rozštěpena na přecitlivělou a sobeckou. Nemá duševní rovnováhu, křivka jeho nálad je náhlá a má ostré úhly a zvraty - to na rozdíl od pyknika, který je vyrovnanější a jde rád klidnou střední cestou.

(622) Leptosom mívá rád tenis, atlet zase kopanou. Přesto, že leptosom je nervózní, předrážděný a unavený, je ve svých zálibách tvrdohlavě vytrvalý. Má smysl pro matematiku, filozofii, umění, nemá zájem o všední život. Jeho

výpovědi bývají sarkastické, ironické, bývá šplhavcem, kariéristou a nevrlým pedantem. Je fanatikem, pro svou myšlenku dokáže obětovat vše. Často i vášnivě miluje ženy. Má sklony k poezii, k umění, je průkopníkem nových směrů a nových cest. Nelíčí však svět reálně, nýbrž do svých básní vtěluje spíše představy a zápasy své vlastní duše. Bývá v nich mnoho patologického produktu, vznikajícího tam, kde je porušena tělesná a morální rovnováha, a to jako pokus o její vyrovnání.

(623) Atletický typ je člověkem činu, bez skrupulí, jde vždy kupředu. Je to člověk chladné a tvrdé vůle s pudem po činnosti. Ženám není nakloněn, je spíše bezohledný, miluje náročné sporty a rekordy, má rád lehkou, ale ne cituplnou hudbu. Jde za svým cílem, ale není nikdy spokojen s výsledkem. Je to egoista, ve všem se tlačí dopředu, touží po moci, je chladný a vše střízlivě vypočítává a odhaluje. Jde přes překážky, necítí bolest vlastní, natož cizí. Výrazem jeho duše je energie, odpovídající jeho svalnaté postavě.

Opakem leptosoma i atleta je pyknik. Zaoblená přitloustlá postava odpovídá jeho klidné duši. Nemá prudké výkyvy, jde ve všem rozvážně a vyrovnaně vpřed, nekolísá. Není přeplněn myšlenkami a předčasně neztroskotává, zůstává vyrovnaný a rozvážný, nemrhá silou, ve svém vystupování je klidný a vytrvalý. Bývá prostý, dobrosrdečný, má úctu k zákonu a dodržuje ho. Neobírá se myšlenkami o vzdušných zámcích ani lámáním rekordů. Na jídlo myslí často, pochutnává si na něm a rozvážně zažívá. Zlost v sobě dlouho nedrží. Leptosom se naopak hryže, je zlostný a myslí na pomstu. Atlet si pomstu promyslí, a co nejdříve ji bezohledně provede. Pyknik odpouští. Ve vedení podniku je mírným, oblíbeným a dobrým organizátorem. Dovede jednat s lidmi. V umění se neprosazuje, v práci je klidný a vytrvalý. K ženám je něžný, přívětivý, mírný a shovívavý.

(624) Od těchto lidí nesmíme žádat to, co neodpovídá jejich typu, jinak se setkáme s nezdarem. Manželství dvou jedinců leptosomního typu nebývá obvykle harmonické, neboť bývají nemagnetičtí, a tam, kde není rozum na výši a vůle podřízena rozumu, dochází k nedorozuměním a hádkám. Leptosomní žena unáší a oslňuje, je rozmarná a často podléhá hysterii. Pyknička je dobrou matkou, klidnou manželkou a dovede vytvořit teplý a spokojený domov. Atletický typ zotročuje partnera, je bezohledným sobcem a komandantem. V povolání není pyknik pro fyzickou práci. Nápady dodá leptosom, v krizi pomůže atlet. Pyknik vede podnik či úřad vždy klidně.

Nevychováváme-li a nevzděláváme rozum a vůli, jsme v duševním projevu takoví, jakými jsme po předcích ve zděděném typu. Žijeme a chováme se podle tělesných a duševních vlastností svých předků, které jsou ukládány v

chromozomech, barevných tělíscích zárodečných buněk. Každá vada (ne úrazy!), získaná za života, je přenášena na potomky. Chceme-li, můžeme svým rozumem a vůlí zasáhnout do svého typu, do zděděných sklonů, vášní a nectností. Můžeme se změnit, zlepšit, ba i úplně přetvořit získáním nových vlastností, jež se pak realizují v chromozomech. Dosáhneme toho sebevýchovou, vzděláváním, vědomostmi, sebekritikou.

Dědičně zatížení lidé nemají vstupovat do manželství. Je nutné zabránit, aby se rodil nežádoucí dorost, a tak zamezit šíření šílenství, blbosti, zločinnosti a padoucnice.

(625) Existuje velké nebezpečí při sňatku mezi schizofreniky, neboť dítě narozené těmto rodičům je pravou metlou. Rovněž sňatek mezi příbuznými přivádí na svět potomky slabomyslné a zatížené. Známky slabomyslnosti jsou: oslabené vnímání, omezená chápavost - patrná zvláště ve škole, zvolnění běhu myšlenek, omezená soudnost. Slabomyslný postrádá iniciativu, nemůže se vpravit do nového a nezvyklého prostředí a zaměstnání. Snadno se duševně unaví, postrádá možnost samostatně myslet, usuzovat a jednat.

Nedovolme proto mladým vstupovat do manželství s osobami z rodů dědičně zatížených. Jsou to zejména těžké nemoci jako alkoholizmus, slabomyslnost, šílenství, zločinnost, prostituce, příjice, žebráctví, obrna, padoucnice, které přinášejí společnosti nežádoucí potomky a rodičům velké utrpení.

Na zdravé utváření osobnosti dítěte působí vlivy matky v těhotenství, domácí výchovy, školní výsledky, vlivy zaměstnání, společenských styků, sousedské poměry, sportovní založení apod.

(626) Mnohé matky spí se svými dětmi a nevědí, že jsou příčinou častých příznaků neuróz a podlomeného charakteru svého dorostlého dítěte. Sexuální složka dítěte se pudově předčasně probouzí a vyznačuje se vroucí láskou k matce. V duši dítěte se tvoří první erotické dojmy, které se realizují v esplanech, a v pubertální době se znovu aktivují, přicházejíce do konfliktu s mravním vědomím. Je-li dítě vychované chybně, se slabou vůlí a duševním neprobuzením, propadá neuróze a sebeneúctě. Proto, matky, pozor - ať vaše dítě jednou nenaříká na vaši živočišnou lásku a pochybenou výchovu!

Bez dědičného zatížení takřka není duševní choroby, i když člověka drtí utrpení, starosti, zklamání, přepracování, nebo ho stihne šok či úraz. Pouze při traumatické neuróze bývá příčinou afekt leknutí, zakřiknutí, strachu, úzkosti, méněcennosti, bolesti nad ztrátou, odporu apod.

Vyvolají-li tyto nárazy duševní poruchu, je prvotní příčinou dědičně daná malá odolnost a nedostatek síly ducha - rozumu a vůle.

(627) Neurastenici, hypochondři a další duševně choří! Musím vám říci, že se příliš pozorujete a obíráte se jen svým utrpením. Kolik vás je, tolik je různých druhů vašich stesků. Jen sami si zaviňujete stálým pozorováním sebe samých, že se nemoc horší. Stále naříkáte: nohy se mi třesou, jsem stále unavený a roztržitý, nespím, mám málo snů, ztrácím paměť, stále mě bolí hlava, mám obavu z mrtvice, že zešílím, všechno mě silně dráždí, mám stálé nutkání k sebevraždě, práce je mi námahou, všude mám bolesti, mé dýchání a srdeční činnost se mi jeví nepravidelné, nesnesu žádnou společnost, stále se něčeho bojím, čekám, že se něco hrozného stane, že při chůzi po ulici se na mne sesypou domy, stále mám děsná muka, ve tmě neustále někoho vidím, ale přesvědčím se, že to byl jen keř nebo sloup, že za mnou někdo jde a chce mi ublížit atd. Takovým sebepozorováním svou chorobu jen podporujete, upevňujete a stále více zakořeňujete ve vrchním podvědomí. Tak se ale nemůžete vyléčit.

Uvedu několik příkladů ze života:

(628) J. N., pokladník z H. uvádí: „Bojím se myslet, protože se velmi unavím, a potom vůbec nespím, můj spánek je pravidelně nedostatečný, moje myšlenky jsou zkalené, všechno mě velmi dráždí, každá maličkost mi dělá velkou starost a nemohu se jí zbavit.“

Paní R. z J. naříká: „Mám slabou vůli, nemohu myslet tak, jak bych si přála, nepamatuji se, co jsem předtím dělala, když chci pracovat, nemohu si vzpomenout, co mám dělat, všeho se lekám, nic mě netěší, mám takový podivný strach, abych něco neprovedla, přicházejí na mne myšlenky zuřivosti. Když tento hrozný stav přemohu, jsem velmi unavená. Mám děti, které nyní nemám ráda, ač jsem je dříve velmi milovala, přicházejí mi myšlenky, aby moji chorobu nedostaly, nepomůžete-li mi, vezmu si raději život.“

Pan Š. ze Z. trpí klamnými předsudky, stěžuje si, že kontrola práce v jeho kanceláři, ač trvá jen půl hodiny, ho na celý den duševně zničí, takže není schopen další práce. Má obavu, že každá tělesná námaha ho připraví o spánek, duševní muka už nemůže vydržet, sám to už nepřekoná, stále ho něco nutí, aby tomuto trápení udělal konec.

Pan Č. z R. trpí chorobnými dojmy, že všichni vědí o jeho nemoci (že to nemá v hlavě v pořádku), když vidí, jak se lidi baví, má dojem, že si vyprávějí o jeho nemoci, cítí, jako by jeho duch byl sevřen v kleštích, ale přesto stále to v něm samo myslí, a nemůže se tomu ubránit.

(629) Mladému úředníku B. z K. zakotvily v esplanech chorobné myšlenky, že se pomátne na rozumu, a proto musí každou hloupou myšlenku duševně zpracovat. Kdyby to neudělal, nedá mu pokoj a bude ho hrozně trýznit, dokud

to neučiní. Proto se úzkostlivě vyhýbá prostředí, kde by se mohly vyvolat myšlenky, s nimiž by měl práci. Ví, že to je nesmysl, a také ví, že je jednou zpracuje. Proto, aby je brzy zpracoval, nejde do společnosti. Nikoho neposlechne, nikomu nevěří, pouze mně, že tomu rozumím. O své chorobě se rád se mnou baví, ale léčit se nechce, nemá prý na to čas, zpracuje to sám. Samozřejmě se klame.

Paní Č. z N., tovární dělnice, mi žaluje, že má nepřátele, kteří jí škodí na dálku, dovedou jí tajně brát peří, že se jí ztrácí otop, že jí očarují mléko, aby se srazilo, namlouvají jejímu zaměstnavateli, aby ji propustil z práce, v noci bdí a ve dne tím trpí.

Mladá choť sedláře z N. říká: „Trpím děsnými představami, mám těžké sny, a dostávám z toho srdeční a nervové záchvaty, které se ohlašují horečkou. Mnoho léků jsem už proti tomu využívala, ale bezvýsledně. Všeho se lekám, přichází na mne bázeň. Odborný lékař mi předepsal brom na spaní a proti záchvatům chininovou injekci.“

(630) Obchodník P. z M. si stěžuje na častou změnu nálady, na velkou podrážděnost a rozčílenost, na úbytek duševních schopností, na hojné smyslové klamy různého druhu. Kromě toho trpí nechutí k jídlu, špatným zažíváním, častým bolením hlavy, stálou únavou, nespavostí, nadýmáním a bušením srdce.

Rolník V. z V. si stěžuje: „Když mě ovládne myšlenka, že se moje choroba opět vrátí, trpím tak, že za hodinu zeslábnu, jako bych týden nespal. Byl jsem ve válce bez uspání operován, ale nebylo to tak strašné, jako když mě přepadne tato myšlenka.“

Studentka K. z R. běduje: „Mám zvláštní chorobu. Někdy nespím, jindy neslyším, mám hučení v hlavě, slyším-li, pak špatně vidím, často mě bolí krk a ramena, pak to vstoupí do hlavy a cítím velké duševní trápení. I žaludek a srdce nedělají dobrotu, nejhorší je, že když to přijde k mozku, samo to za mne myslí, snad se z toho zblázním. Nejhůř mi je ráno.“

V doprovodu svých sester mě navštívila duševně chorá dívka, vychovatelka. Její sestry si stěžovaly, že nemocná už rok trpí představou, že se musí povznést nad jiné ženy. Stále o tomto stavu vypráví. Sdělují dále: „Když nás někdo navštíví, podezírá ho z nepřátelství. Jsme z její choroby velmi nešťastné.“

S dívkou jsem se magneticky spojil, abych pozvedl její rozumovou poznávací schopnost a posílil její slabou vůli. Dívce se vyjasnil zrak a řekla, že jí je právě lépe, takže jsem poukázal na její duševní stav. Pravila, že mi úplně rozumí, že jí je v myšlenkách a v duši nyní jasno, ví, že to vše dělala, a rozumově poznává,

že je to velký nesmysl, že si to sama nedovede ve své slabé vůli a rozumu uvědomit.

Její sestry nemohly vyjít z údivu, jaká změna se s ní stala. Osvojením si této léčebné metody lze duševně nemocným velmi prospět.

(631) Uvedl jsem pouze malou ukázku duševního stavu nemocných, kteří takto trpí. Mohl bych jich uvést na tisíce, a je zajímavé, že se tyto choroby značně od sebe liší, třebaže některé příznaky jsou stejné.

Nesmíme se domnívat, že všichni duševně nemocní jsou skutečně blázni. Je to jen částečná porucha mozkového ústředí na psychologickém podkladě, takže vzniká z různých příčin.

Kromě stavu, jímž trpí, jsou normální, vědí o svých chorobách a mají snahu se jich zbavit, a plní pravidelně své denní povinnosti.

(632) O duševní poruše svědčí takové jevy teprve tehdy, jsou-li úplně cizí dosavadním názorům a zvyklostem nemocného, jeho myšlení, cítění a jednání. Nazýváme je nutkavými představami, protože na pacienta neodolatelně útočí a sám nemocný je uznává za nesmysly. Je tu ústup od vědomého JÁ do nižší podvědomé činnosti, ve které má aktivita duše spoluúčast na úkor aktivity vědomí.

Duševně nemocní, kteří jste si ještě zachovali alespoň jiskru rozumové soudnosti, takže máte ještě den, volám vás - pojďte k ozdravnému světlu, aby nepřišla noc, a váš duch se neocitl ve tmě!

Materialistická psychologie neuznává duši jako princip života. Proto také nezná stavy podvědomého dění s jeho činnostmi a poruchami. Pouze je tuší, ale nedovede je objasnit. Činnost podvědomí by musela být podrobena analýze nesčíslných pokusů v transu, aby její projevy mohly být rozděleny na správné a jasně definovatelné stupně.

Materialistická psychologie hlásá, že abstrakce je nejasná, mlhavá. Pak bychom ovšem museli být všichni blázni, protože naše myšlení není jen konkrétní, ale i abstraktní. Abstraktní činnost je nejdokonalejší myšlenková činnost, která charakterizuje rozumového člověka.

(633) **Mé výzkumy nejsou dohady! Dnes znáte příčinu choroby, vznik svých myšlenek, dojmů a představ. Ode dneška musíte sami sebe klamat! Co se vám zdá pravdou, je chorobné, ode dneška už nevěříte! Ale hned si představíte a uvědomíte opak! To je rozumné! Neboť chorobné myšlenky, příčina vaší choroby, musí být vyváženy jejich opakem, dobrými myšlenkami.** Tím právě staré myšlenky budou slábnout, až odumřou, neboť byly živy z vašeho vědomí tím, že jste se s nimi stále v duši obírali a byli jimi ovládáni. Dnes už budete jako ta žena, se kterou se muž rád stále hádal.

Protože mu nikdy neodpovídala a nevšímala si ho, přestával se hádat, až přestal úplně. Vaše nové myšlenky, ovšem zdravé a rozumné, budou nastupovat na místa starých, které tím budou potlačovány. Pak přijde doba, kdy se budou staré a nové myšlenky ve své síle navzájem vyrovnávat. To vám už bude lépe. Za stálého slábnutí starých a sílení nových myšlenek, ustavičně podporovaných vědomou autosugescí, se úplně uzdravíte na těle i na duši.

(634) Nejdůležitější a nejúčinnější prostředek k ozdravění je zesílit svou vlastní vůli, jak uvádím v následujících odstavcích. Bez cvičení vůle to nedokážeš!

Této duševní léčbě, aby chorobné partie šedé kůry se svými esplany ozdravěly, blahodárně napomáhá následující:

Nejdříve hleď odstranit příčinu choroby, je-li ti známa. Vedle choré myšlenky postav myšlenku zdravou.

Základní choroba má být vypátrána a léčena. Musí však nastat povzbuzení látkové výměny, která musí být převedena do správných kolejí.

Užívej denně dvě lžíce medu. Nedostatek cukru v krvi má za následek mnohé duševní poruchy a úchylky. Rovněž ber dostatek vitamínů A, B, C a D. Uprav vyměšování vnitřní sekrece, hormonální léčbu ti poradí lékař.

Varuj se častého přímého působení slunce. Sluneční paprsky působí škodlivě na oduší i na magnetické fluidum, zeslabují jejich podstatu i hodnotu.

Zdržuj se v místech, kde sluneční paprsky dopadají mírně, v řídkém lese nebo v polostínu. Varuj se však míst, kam slunce nemá přístup vůbec.

(635) **Musíš přestat pozorovat sebe sama a obírat se nezdravými myšlenkami.** Rozšiřoval bys tak buňky neuronů příslušného okrsku mozku, zatěžoval bys a rozšiřoval jednotlivá esplana v tom místě. Způsobil bys tím předráždění mozku a stálou automatickou činnost nezdravých myšlenek, obrazů, dojmů apod. Tím se zeslabuje duševní schopnost vědomého JÁ. To pak nemá sílu se vzepřít, rozum se kalí a nezdravé myšlenky a dojmy nabývají převahy.

Pozvedni své zesláblé duševní JÁ! Sdruž a sjednoť své rozptýlené duševní síly v jedno JÁ!

(636) Pozoruj, že touto duševní chorobou zpravidla neonemocní žádný lump, vagabund nebo zloděj. Ten je jistě lhostejný ke každému činu, myšlence i dojmu, takže touto chorobou neonemocní. Proč zvíře netrpí duševními chorobami? Protože nemá schopnost samo si uvědomovat duševní stavy. Přizpůsob se, buď lhostejný k chorobným myšlenkám!

Nestarej se, jak s tebou bude zítra, ale věř a představuj si, že to všechno brzy přejde, takže budeš zase zdráv.

Nebav se s nikým o svém stavu, abys svou chorobu nepodporoval a neživil.

Po obědě si dopřej odpočinek. Buď spánek, nebo posezení v tichém pokoji, nikým nerušen upoutej a soustřeď svou vůli na nepatrný předmět. Polož 1-2 metry před sebe knoflík, jablko apod., soustřeď celé své myšlení na tento prostý nepatrný předmět nebo např. na palec nohy, špičku boty apod. Tím uklidníš své chorobné myšlenky. Zvol vždy předmět nejjednodušší, aby se jeho složitostí tvé myšlenky nerozptylovaly.

(637) Aby se vyčerpané partie mozku mohly dokonale regenerovat, jdi po spánku nebo po myšlenkovém cvičení do přírody. Tam uvedeš celou šedou kůru do zdravého myšlení a potlačíš nezdravou činnost jednotlivých partií mozku. Tyto procházky prováděj ve společnosti přítele, který je s mou metodou obeznámen. Bude ti oporou ve tvé slabé vůli. Nemáš-li nikoho, choď na procházky sám. Jdi volně, občas dýchej zhluboka plnými plícemi, zdržuj se na zdravém vzduchu tak dlouho, jak můžeš. Nes hlavu vzhůru, rozhlížej se kolem, raduj se z krás přírody. Ta bude dráždit tvé smysly a v esplanech se ti budou tvořit nové zdravé myšlenkové útvary. Spoj s nimi celé své myšlení, raduj se, uvažuj, rozmlouvej s květinou, ptáčkem, s mohutným dubem, štíhlou jedlí, pozoruj píli mravenců, včel, broučků atd.

Budeš-li unaven, dopřej si odpočinek. Napětí nervů to nutně vyžaduje.

Pro míchu a nervové uzliny stačí pouhý klid od tělesné práce. Po namáhavé tělesné a duševní práci vyžaduje malý i velký mozek odpočinek, tj. spánek. Na spánku velmi záleží. Při lehkém spánku si někdy odpočineš lépe, než při hlubokém. Zvláště je-li spojen s tíživými sny, nebo dokonce s náměsíčností, při níž spící nevědomky chodí a mnohdy vykonává i těžké práce. Při jednostranné duševní činnosti se některé závity mozku vysilují, přecházejí do chorobného stavu, projevujícího se stálou automatickou činností při bdění i spánku. Pak, ulehneme-li na lůžko, nespí celý mozek, nýbrž jen jeho část. Chorobná část zůstává bdělá a předčasně probouzí okolní závity, čímž jsme připraveni o nutný spánek, jsme okradeni o zásoby energie, tolik potřebné k práci.

(638) Denně buď duševně i tělesně činný! Ač je vždy celá šedá kůra v činnosti, střídáme-li její aktivity, pracují jednotlivé mozkové okrsky střídavě.

V tom spočívá tajemství udržení duševní svěžesti a uzdravování sebe sama.

Vyhledej potůček, zuj si boty a vesele se v něm broď. Svedeš tak krev z hlavy do nohou, a tím posílíš mozek - tvůj duch se oživí. Prováděj několikrát denně vždy pět minut.

Choď na ranní procházky v zarosené trávě, neboť rosa obsahuje různé zářivé energie, které se uvolňují ze zemitých látek (draslík apod.). Tato emanace

proniká do rosy a má léčivou sílu, která osvěžuje nervy. Pamatuj, že nervové ústředí (mozek, mícha) se léčí od svých nejjemnějších větví.

Boží příroda ti poskytne mnoho příležitostí, abys mohl své myšlenky zdravě uspořádat, potřít své chorobné myšlenky myšlenkami zdravými. Ve vlastním zájmu užívej denně tento účinný lék.

(639) Nesmíš se však duševně ani tělesně vyčerpávat příliš. Šetři energií, neplýtvej jí, chovej ji pečlivě v záloze pro důležité chvíle!

Právě z tohoto důvodu je pohlavní dráždění nanejvýš škodlivé a musíš se ho přísně vyvarovat.

Trpíš-li nechutenstvím, **pij odvar z jitrocele, pelyňku, hořkého jetele, zeměžluče a třezalky**. Smíchej špetku každé byliny a 1-2 minuty povař, nechej 10 minut stát, odceď a užívej po dvou hodinách 1-2 lžíce.

Silně sladká jídla zeslabují nervy, proto slaď medem. Horká jídla nervy rozrušují. Hovězí polévky také zeslabují nervy stejně jako čaj, kakao, pivo, káva, likéry, bílé pečivo, cukrovinky, těžká masa a zavařeniny, které tvoří zhoubné kyseliny.

(640) Pamatuj, že jednostranná výživa v sobě skrývá mnohá nebezpečí pro nervovou soustavu. Výměnou látek se v těle tvoří různé zhoubné kyseliny: sírová, močová, fosforečná, uhličitá aj. Příroda poskytuje mnoho látek, které tyto kyseliny ruší, neutralizují. Dbej, abys potravou do krve přiváděl alkálie (zásady) a zásadité prvky: draslík, fosfor, vápník, sodík, hořčík. Ty obsahuje hlavně zelenina a ovoce. Jsou to prvky mládí. Vitamin B a D léčí zánět nervů. Nejlepší ze zásaditých solí, hořčík, který nervy posiluje, se nachází ve velkém množství v celozrnném chlebě a šedé soli.

Nervy posilují jídla moučná (mouka hrubá), ovocná, zeleninová, luštěninová, mléčná, vaječná, dále kroupové polévky a kaše z ovesné rýže a pod. Dále fíky, datle, ořechy, jablka, mandle, pomeranče, rajská jablíčka, kyselé mléko, brzlík, jednomletý domácí chléb. (Kdo trpíš revmatizmem a kamínky, varuj se rajských jablíček!) Prospívá i domácí chléb s medem a mlékem. Dvakrát denně užívej na špičku nože kostní moučky, kterou zapíjej vodou. **Připrav si ji sám: vezmi silnou kost ze zdravého čerstvě poraženého dobytka a praž ji na ohni tak dlouho, až je jako bílé vypálené vápno, pak ji roztluč na jemný prášek, který posiluje nervy.**

(641) Další recept: umyj tolik čerstvých vajec, kolik se jich vejde kolmo postavených na dno skleněné nádoby. Zalej citrónovou šťávou. Sklenici postav na suché místo. Za 14 dní se skořepiny rozpustí a obsah vajec zůstane v blanách. Důkladně rozmíchej kvedlačkou, proceď sítkem, přidej tolik čerstvého medu, co váží obsah, a tolik kávových lžiček koňaku, kolik bylo vajíček. Z této

směsi užívej denně dvě lžíce. Tento dostupný domácí výrobek velmi posiluje nervy.

Z kostí a vaječných skořápek získáváme živočišné vápno. Různé tabletky nám dodávají vápno anorganické. Z mléka, sýra, hrušek a květáku dodáváme tělu přijatelnější vápno organické.

Z léčivých bylin utišuje a posiluje nervy odvar z kořene hořce žlutého nebo kozlíku lékařského. Podobně působí také odvar z květů levandule, list máty peprné, meduňky, routy a zeměžluče. Špetku každého dej na 1-2 minuty svařit v hrnečku vody, nechej 5-10 minut ustát, přeceď a odvar užívej po dávkách malého šálku třikrát denně.

(642) Každý obraz představy, živě vtisknutý do esplan, působí svou reflexí na cit duše. Nemáš-li v pořádku zažívací ústrojí, nechutná-li ti, vytvoř si živou plastickou představu chutného jídla. K té obrať celou svou mysl.

V zažívacím ústrojí vznikne reakce povzbuzování. Trávicí orgány začnou vylučovat příslušné šťávy a postupně se dostaví zdravá chuť k jídlu. Cvičením dokážeš regulovat činnost zažívacího ústrojí.

(643) Nekuř!

Varuj se kořeněných, kyselých a příliš slaných jídel, jakož i uzenin. Pamatuj na vitaminy!

Nikdy nejez po sedmé hodině večerní a nečti nic po čtvrté hodině odpolední. Tak připravíš zesláblé nervy a šedou kůru na klidný spánek.

Čti co nejméně a jen to, co tě nerozrušuje.

Varuj se kin, divadel, hostinců a všech rozčilujících zábav.

Vystříhej se místností, které jsou přetopeny a špatně větrány.

Před spaním a hlavně ráno se ozdravuj vědomou autosugescí - viz „Léčení autosugescí“.

Uvěř a oživuj představu, že budeš zase jednou zdráv! V tom je jistá záruka vítězství. A nebuď jako mokré dřevo, které nic nerozpálí!

(644) Buď vždy předem připraven přijmout událost, která by tě mohla postihnout, a nebudeš příliš překvapen a stržen jejím účinkem. Psychická traumata pak nikdy nevzniknou.

Chceš-li být zdráv, umrtvuj žádostivost. Každá vášeň zeslabuje tvou vůli. Slabost vůle vznik duševní choroby usnadňuje.

Nevžívej se do myšlenky, že jsi pouhým kusem života, odloučeného od ostatních.

Útrapy jsou solí života. Ubohý je ten, kdo pokládá sebe sama za ztraceného.

Vyhledej si přítele, který ti bude oporou ve tvých duševních strastech, ale jen takového, který mou léčebnou metodu řádně prostudoval a osvojil si ji.

Nenechávejte nikdy duševně choré o samotě. Tím posilujete jejich chorobu, protože když jsou sami, stále se obírají svým utrpením.

(645) Choď spát přesně v devět hodin večer a ráno vstávej ihned po probuzení!

Tvé lůžko ať je každý den vyvětrané. Pod hlavou měj podhlavník. Spi na tvrdém podkladu, varuj se mít pod sebou peřiny, aby tvůj spánek neutrpěl!

Nemůžeš-li usnout, vypij šálek odvaru kozlíku lékařského, omyj si celé ruce a nohy včetně chodidel čistým lihem. Můžeš také ohřát mléko a sklenici ho vypít. Probudíš-li se a znovu nebudeš moci usnout, uvedený postup opakuj. Nebo si dej na žaludek studený obklad a teple ho oviň.

Spi při otevřeném okně. Ráno vypij sklenici vody a jdi na procházku. Za 1-2 hodiny se vrať k snídani. I v průběhu dne pij často čerstvou vodu.

Při procházkách věnuj hodně času hlubokému a pravidelnému dýchání. Nosem vdechuj a ústy vydechuj.

(646) **Nauč se správnému dýchání!** Postav se úplně zpříma, ruce nech volně viset dolů. Vdechuj pomalu a klidně nosem, naplň nejdříve dolní část plic (nikoli hrudní koš) tak, aby se vypínalo břicho. Pak naplň střední část, aby se rozpínala spodní žebra hrudníku. Nakonec naplň horní část plic, aby se vypínala horní část hrudníku. Na dvě až tři vteřiny zadrž dech a nosem vydechni. Opakuj 6-8x za sebou alespoň 8x denně. Toto prosté cvičení ti poskytne jasnou představu o tom, co to je úplný dech. Umožníš vzduchu, aby volně vnikl do spodních, středních a hlavně do horních malých plicních laloků, kde bývá pařeniště tuberkulózy. Zamezíš tak plicní chorobě a zlepšíš kvalitu své krve. (Upozornění: seznamte se se současnými poznatky, které doporučují při dechových cvičeních nezdvihat ramena - šetří se krční páteř.)

Hleď udržovat pravidelnou každodenní stolici, aby se tvá krev neznečistila choroboplodnými látkami, neboť mnohé duševní choroby mají počátek právě v zácpě!

(647) **Každý den provozuj lehký tělocvik nebo pracuj na zahradě!**

Odívej se lehkým pórovitým prádlem, nejlépe lněnou (plátěnou) košilí, aby tvá pokožka byla povzbuzována k činnosti. Oblékej pórovitý lehký šat s volným límcem, lehký klobouk a v létě nízké střevíce.

V létě užívej v plavkách v polostínu světlovzdušnou lázeň. Povzbudíš tak činnost kůže a dosáhneš správného krevního oběhu. Prospívá i mírná masáž těla.

Aby ses vyléčil, musíš pracovat všemi obrannými prostředky proti duševní chorobě a vtíravým představám. Nesmíš zanedbávat tělesnou a duševní hygienu, pěstování sportů a tělesná cvičení - posílení sebevědomí! Při autosugestivní léčbě totiž bývají **prvním lékem.**

Kdo je duševně změkčilý, nedovede se vnitřně ovládnout a při každém nezdaru podléhá nervové krizi. Tak jako se otužujeme tělesně, je nutné se otužovat i duševně. Toho lze dosáhnout jasnou myslí a silnou vůlí. Jen tak převládne duševní rovnováha.

Abychom uměli nervový systém ovládat svým vědomím, nesmíme rozmazlovat své JÁ přáními a náladami. A stane-li se, že někdy něco nepůjde po našem, pak snadněji zažehnáme nervovou krizi, která by vznikla z nepatrné příčiny, z níž bychom se nedovedli vymanit. Nechceme-li trpět psychózami, a naopak chceme být duševně svobodní, nepotlačujme násilím žádné nepříjemné zážitky, strachy, děsy a afekty. Rozumně se s nimi vyrovnejme a pak je ignorujme. Tím budou zneškodněny a nebudou už mít sílu nás z nižšího podvědomí strašit.

(648) Kvůli nemocnému sezvěte zábavnou společnost. Ať má hodně příležitostí k smíchu a rozptýlení. Smích mu velmi prospívá. O tom se přesvědčíme z následujících řádků:

Uvedeme-li osobu do hypnózy a zavede-li lékař do těla uspaného žlučovou sondu (aby mohla být vytékající žluč zachycována do zkumavky), a vsugerujeme-li mu, aby se zlobil, měl strach, zuřil a byl úzkostlivý, nebude žluč odtékat. Jestliže mu však vsugerujeme radost, smích, veselost apod., nastane silný odtok žluči.

Z toho se dá poznat, že vzrušení a nespokojená mysl, strach, zlost a úzkost působí na žluč škodlivě a je příčinou mnohých duševních chorob. Vzrušená duše má silný vliv na vyměšování žluče, žlučový měchýřek se stáhne, žluč nemůže odtékat do střev, měchýřek se přeplňuje, a žluč nakonec odtéká do jater, do krve.

U osob zlostných, cholerických a melancholických můžeme pozorovat zbarvení kůže více do žlutá.

(649) Vzbuzuj veselost, zpívej, vyhledávej hudbu! Zpěv i hudba jsou výtvorem podvědomí, duševní vášní a radostí.

Každého hnutí mysli je třeba se vyvarovat. Zabývejte se jen myšlenkami klidnými, vyhledávejte radost, smích, spokojenou společnost, aby i nemocný měl příležitost se smát.

Abys působil na celkový krevní oběh, utišil a posílil své nervy, koupej si obden před spaním nohy ve vlažné vodě.

Obden vstaň o hodinu dříve a celé tělo (mimo hlavu) omyj studenou směsí (polovina vody a polovina ovocného octa). Od nohou se omývej postupně nahoru, neosušuj se, oblékni spodní prádlo a jdi ještě na hodinu do postele. Velmi prospívá omýt si před spaním celé tělo studenou vodou, pak dát ruce do suché soli a od nohou jí třít celé tělo. Neosušovat se, obléknout spodní prádlo a ulehnout. Nervy se uklidní a spánek se jistě brzy dostaví.

Obličej omývej mokrým ručníkem. Namáčení hlavy škodí.

Dvakrát týdně se zvečera polož na čtyř až šestinásobně složené prostěradlo, které jsi předem namočil ve studené vodě a řádně vyždímal. Musí sahat od krku až po stehna. Lež na něm klidně celou hodinu, dobře přikrytý peřinou. Posílíš míchu a stáhneš krev od mozku.

(650) Varuj se teplých koupelí, studených sprch na hlavu a jedovatých léků!

Ze studených aplikací, chceš-li a dovoluje-li to tvůj stav, vezmi studenou koupel po dobu 6-8 sekund. Střídej provedení jednou po pás a podruhé až po bradu - jen 2x týdně. Pak se ihned oblékni, čile se pohybuj, nebo jdi do teplé postele. Obden si na noc asi na dvě hodiny ovaž studeným obkladem břicho a lýtka, ráno pak polévej nohy studenou vodou až po kyčle.

(651) Je-li tvá krev znečištěna, pij odvar z třezalky, pelyňku, jitrocele, mladých březových listů a kopřiv, zralých šípků nebo macešky polní, přilož jednou týdně zábal z odvaru ovesné slámy a lusků senný na celé tělo. Dej každého hrst do čtyř litrů vody a vař půl hodiny. Horkou vodu slej a vlož do ní dvě plátěná prostěradla, vyždímej je, a nech se do nich celý zavinout, přes ně oviň teplé deky a dvě hodiny nepohnutě lež pod peřinou v zábalu.

Nebo: jednou v týdnu před spaním naparuj po dobu 25 minut celé tělo. K tomu účelu dej do velké nádoby přes polovinu vody a ohřívej až do varu. Poté ji dej pod sedadlo s otvory, oviň se pevně do dvou dek až po krk, hlavu ponech volnou. Pak pomalu odkrývej poklici a nech páru na sebe působit. Po napářce se osuš a jdi do postele. Ráno se pak omyj studenou vodou.

I jinak doporučuji jednou za dva týdny se vypotit, pokud to ovšem srdce dovoluje. Při slabém srdci užívej čaj z jalovce, libečku, bílého jmelí, hlaváčku jarního, konvalinky. Při nepravidelném tepu pak odvar z jablečníku, janovce, květu hlohu. Při bušení srdce odvar ze srdečníku, levandule, rozrazilu, libečku, hluchavky bílé, řeřišnice potoční. Při bolestech srdce a mezižeberních nervů (angina pectoris) užívej odvar z janovce, potměchuti, hlaváčku jarního a bílého jmelí. Při neuróze srdce odvar z routy, valeriánu, rozrazilu. Pamatuj ale: konvalinka, hlaváček a janovec jsou byliny jedovaté - proto stačí jen půl malé lžičky do půl litru vody.

(652) Šedá mozková substance se svými esplany je vlastní pracovnou duše. Duše nemůže onemocnět, ale nástroj (mozek) se snadno porouchá, a proto se pomocí něho nemůže zdravě projevit a trpí. Základní schopnosti duše - rozum a vůle - klesají na nejnižší stupeň. Tímto zeslabením vědomého JÁ nastává duševní prázdnota. Přestává spojení s esplany, neboť vědomé JÁ nemá sílu uvést šedou kůru do činnosti, aby rozkmitalo esplana. Přicházejí úzkosti, strachy, děsy, protože chybí rozumový úsudek, který je k dispozici ve vrchním vědomí - v esplanech.

Zeslabením vědomého JÁ se probouzí vstupní podvědomé JÁ, neboť duše je ve své podstatě stále myšlenkově činná. Později nastává rozdvojeni vědomí. Nutíte se myslet na své věci, chcete být veselí, ale současně někdo jiný v tutéž chvíli ve vás myslí na věci opačné, smutné. A proto je třeba umět si tento nástroj duše zase dát do pořádku. Uvedl jsem vyzkoušený návod, jak toho můžete dosáhnout.

(653) Abys zlepšil schopnost duševního vědomého JÁ a dovedl čelit chorobným představám a nutkavým myšlenkám, musíš cvičit a sílit svou vůli (jak jsem už dříve uvedl). Vůle slábne, nechávám-li se ovládat nutkavými myšlenkami, dojmy a představami apod., ale naopak mohutní, když myslím na to, co sám chci! Jakmile se začneš poddávat bezděčnému myšlení, tvá vůle slábne. Proto v sobě probuď onu skrytou sílu, že budeš pánem svého myšlení! Nedokážeš to ihned, ale chtěj, a poznáš, že stálým a krátkým cvičením bude tvé vědomé JÁ mohutnět. V přírodě máš nejlepší příležitost provádět občasná cvičení. Např. vidíš potok, jak se klikatě prodírá údolím, hukot a šum na tebe příjemně působí, a ty se necháváš volně unášet myšlenkami, které vznikly tímto podrážděním. Takový léčebný postup je zdravý jen pro uklidnění chorých nervů, avšak vůli neposiluje. Chceš-li ji probudit na nejvyšší stupeň, musíš sám tvořit vhodné myšlenky (tvořivé), např. že bys tento potok vedl jiným směrem, aby se zkrátil jeho tok, že bys tam postavil mlýn a využil jeho energii apod. Tím bude tvá vůle sílit! Podobná cvičení prováděj krátce, aby tě příliš neunavovala, nejvýše 10 minut, a to 2-3x denně. Zvol vždy jiný námět (příčinu) k přemýšlení.

(654) Nebo: žádost těla, očí, sluchu, chuti, by chtěla nějaký požitek. Když pozoruji, že už podléhám a že si to chci dopřát, vzchopím se ve své vůli a žádost přemohu. Tím bude vůle sílit. Máme udržovat stálé psychické napětí. Jakmile povolíme, vytvoří se mezery a nastoupí automatizmy různých potlačených symptomů nebo vtíravých představ. Tedy neváhej a soustavně dávej svému myšlení směr!

Ve zdravé a pevné vůli je síla a vítězství.

Duševní choroba se ráda vrací, jestliže nebyly ve vrchním podvědomí zakotveny silné a zdravé myšlenky ve smyslu: „Choroba se už nikdy nesmí vrátit a nevrátí!“ Proto opakuj a oživuj v sobě tuto víru pomocí obrazné autosugesce.

Vrcholem uvedených nejdůležitějších rad je: nemocný musí ve svých myšlenkách vybudovat, vytvořit, postavit konečný cíl, svůj ideál k dosažení úplného zdraví. Ačkoliv jsi nemocen, musíš se v myšlenkách neustále vidět jako úplně zdravý. Tento živý plastický obraz se ti musí stát majákem a metou, k nimž tě povede a dovede zdravé podvědomí, aby ses postupně uzdravoval.

Ani další způsoby léčení nemají mnohdy jiný význam, než vyburcovat a nabádat podvědomí k dosažení zdraví.

(655) Jakkoli výše uvedený způsob blahodárně působí a uzdravuje, může se stát zhoubným pro toho, kdo si vytvoří myšlenky, že je nemocen, nebo že do jisté doby zemře, a uvěří jim. Uvádím zprávu o úmrtí věhlasného badatele de Rochase, který nechal svého subjekta, paní Lambertovou, ve spánku pohlížet dále do budoucna. Subjekt právě viděl rok 1917, přičemž se pokusy konaly už v roce 1910. De Rochase napadlo dotázat se uspané, bude-li s ní v té době ještě konat pokusy. „S vámi? Já vás neznám!“ „Vy mne neznáte? Ale jděte!“ „Ale ano, jste velice podobný někomu, koho jsem dobře znala, ale vás neznám. Kdopak tedy jste?“ „Podívejme se! Vždyť vy dobře víte, že jsem Colonel de Rochas!“ Vybuchla v bouřlivý smích. „Ale ne! Vždyť celý svět už ví, že de Rochas zemřel před třemi lety.“ Tím byla zkouška pro ten den ukončena. De Rochas skutečně zemřel v roce 1914, přesně podle předpovědi.

Zde máme doklad, jak zhoubně na de Rochase působilo, když uvěřil zprávě svého subjekta, který rozhodně neměl podklad, ze kterého by mohl onu zprávu čerpat. Podobným způsobem zemřel i dr. Mesmer.

Obě úmrtí nastala proto, že předpověď vytvořila jeho obraz, kterému dotyční uvěřili, a podvědomí postupně dokončilo dílo, které bylo usnadněno tím, že neučinili protiopatření v podobě vytvoření živého obrazu, že nezemřou, že jsou ony zprávy klamné.

Poznali jsme, jak důležitý význam má snaha vytvořit si konečný cíl, ideál zdraví, metu, k níž člověk chce dospět.

(656) Člověk se rodí na svět s určitým přínosem po předcích, přináší si určité dispozice. Z toho vyplývá, že vývoj tělesné i duševní stránky dítěte je ve své podstatě určován zákony dědičnosti. Přirozený vývoj má být veden podle těchto dispozic. Jak už bylo uvedeno, od svých předků potomci přijímají zárodky vloh a schopností pro svůj příští vývoj. Některé z nich se projeví ihned, jiné se často objeví až u vzdáleného potomstva. Dědičné vlohy jsou jádrem každé vlastnosti

a dědičné sklony jsou dispozice k povahovým znakům a duševním vadám. Vlohy a sklony jsou pouhé **možnosti**, předpoklady, dřímající neprobuzené zárodky pozdějších vlastností i duševních chorob, uložených v genech každé jednotlivé buňky (s výjimkou esplan, neboť ta nemají chromozomy ani geny). Proto vlohy, sklony a výchova jsou vázány na sebe, jedno potřebuje druhé.

Při vývinu, duševním probouzení a osvojování si znalostí, čili při výchově a vyučování, nesmíme dítě nikdy podceňovat. Pocit méněcennosti vyvolává u dítěte následky po celý život. Každého jedince, i zatíženého, lze výchovou přeměnit v celého člověka. Zanedbáme-li výchovu a nevedeme-li ho ke schopnostem rozumu, vůle a citu se současným růstem vegetativní a smyslové schopnosti, zůstává jedinec pod normálem, na nízkém stupni s živočišnými sklony a pudy, je odkázán na zážitky a sklony přenesené od předků, které mají příležitost se probudit a uplatnit. Jestliže se pocit méněcennosti zakoření v dětské mysli, v esplanech, stane se dítě těžko přístupné, tvrdohlavé, a vyhlídky na úspěch a štěstí jsou nulové.

(657) Rodí se i děti, u kterých je v popředí citová stránka. Ty jsou však náchylné k duševním chorobám, i když chybí dědičné zatížení ze strany rodičů a předků. Zakřiknutím, násilným sugestivním i vlastním autosugestivním potlačením citové stránky se rovnováha dítěte poruší. Sugestivní vliv zaujme jeho vědomí do té míry, že ho úplně ovládne a zmenšuje jeho rozsah takovým způsobem, že ani pomocí jiných vlivů se z něho nemůže vymanit. Vznikl afekt s traumatickým podnětem, který vzal s sebou část duševní síly. Nastalo zúžení pole vědomí, duševní síla, aktivita, se rozdělila, vědomá činnost zeslábla. Od vědomí odloučený citový podnět pak žije na vlastní pěst a v přestrojení různých symptomů a neuróz vniká z nižšího podvědomí do vědomí - dítě vyrůstá v neurotickou osobnost. Vznikne-li dojem méněcennosti, projevuje se jako úraz, zranění duše, neboť se realizoval, vtiskl jako „psychické trauma“ do mozkoesplanové energetické hmoty, odkud působí reflexivně a snižuje duševní potencialitu. Psychické trauma méněcennosti se hlásí samo při každém pokusu o samostatné jednání a veřejné vystoupení a při životních nezdarech se časem rozrůstá v duševní chorobu. Lidské JÁ je syntetickou soustavou afektů, pudů, vášní, vloh, schopností, rozumu a vůle. V chorobném JÁ se za uvedených okolností osamostatňují skupiny afektů, případně i jednotlivé pudy a afekty. Takové JÁ je nezdravé.

(658) Izolovaný afekt je součástí lidské osobnosti. S ním se nejblíže setkáváme u schizofrenie, která je komplexní psychózou. Izolovaný afekt s potlačeným příslušným obsahem tvoří komplex.

Každý komplex ubírá část duševní energie vědomé činnosti, zvláště je-li komplexů několik - schopnost rozumu a vůle zeslábne. Slabý duch se pak zmítá a žije v nevýslovném zmatku.

(659) Psychoneurotik je ve značné míře nadán fantazií. Chorobná fantazie choromyslného se projevuje jako bludy a vztahovačnost (chorobná vztahovačnost se projevuje tím, že nemocný vidí v jednání jiných lidí vztah ke své osobě tam, kde neexistuje). Cítí se být osobou, kolem které se točí celý svět. Bludy jsou liché myšlenky, pro nemocného však jsou nezvratně přesvědčivé. To vše je výsledkem fantazie nemocného, který v tomto neskutečném světě žije tak, jako by byl skutečností. V některých případech se k tomu připojují halucinace, takže je ještě více odtržen od skutečnosti.

Psychoneurotik vede takový způsob života, že je na něm vidět sklon k fantazii. Obyčejně nemá rád skutečný život. Ten je pro něho příliš neuspokojivý, takže se musí uchylovat k fantaziím ve větší míře než člověk zdravý. Fantazie se točí kolem toho, co tomuto člověku chybí. Pokladem vědomí je správné a logické myšlení. To se ovšem o fantastickém myšlení říci nedá. Určitá část jeho obsahu spadá do obsahu vědomí, větší část však zůstává nevědomá a lze o ní usuzovat jen z náznaků a symbolů. Psychoneurotik (nervózní člověk) chce žít v imaginárním (pomyslném, obrazném) světě. Ze skutečného světa pociťuje hrůzu, strach, čili duševní bolest. Fantazie mohou mít přímý vztah k psychoneurotickým příznakům.

Nemocný se oddává fantazii s mistrovským uměním a sám jí pevně věří. Všichni psychoneurotici žijí zčásti ve světě svých fantazií. Na rozdíl od psychotiků (parafreniků, paranoiků) jsou si toho však vědomi. Chorobné fantazie nejsou pro skutečný život užitečné. Setkáváme se s nimi při duševních poruchách. Je tomu tak především při sexuálních zvrácenostech, které jsou vždy provázeny bujnými sexuálními fantaziemi, a někdy se uskutečňují jako projevy zvráceného pohlavního cítění.

(660) Kde máme hledat původ halucinací a chorobné fantazie? Hledat ji v podstatě duše je nemožné, neboť ta je obrazem božím. Musíme ji hledat v genetickém dědictví lidského těla a jeho senzitivního ducha. Aktivita ducha není činná jen v dění vědomém, ale je také střídavě vystavena determinačním vlivům hmotného nitra, a to buď jako automatická činnost předrážděných esplan, nebo jako fylogenetická usazenina (pocházející z duševního života předků), která je zdrojem mnohých halucinací, jež se nesouvisle, jako fragmenty, vybavují z pravěké hlubiny genetické hmoty, podržující v sobě lidskou prehistorii. Tyto odštěpky pravěké aktivity lidského dění, ponejvíce u nemluvněte a choromyslného, jsou příčinou halucinací, přecházejících v chorobnou fantazii. To

vše ukazuje, že produkty halucinace a chorobné fantazie vycházejí z hmotné realizace genů, jsou v přímém spojení s mytologií a pocházejí od předků. Zvyky, touhy, kulty, fantazie, symboly a mýty našich prapředků se vlivem stálého dráždění dynamickou působností lidského ducha probouzejí k činnosti a vnucují se vědomému JÁ. Je-li vědomé JÁ slabé, neovládá-li rozumem své city, upadá do snění. Slabomyslný duševně trpí. Tvořivý duch z nich čerpá, získává materiál pro hrdinné příběhy, hudbu, výtvarné umění a básně.

Každou fantazii nemusíme vykládat ve vztahu k fylogenezi. Někdy vystačíme s ontogenetickým výkladem (historie individua) dětských sexuálních a afektivních zážitků. Existuje i normální fantazie, která se často vyskytuje u dětí v pubertě. Musíme umět rozeznávat chorobnou fantazii od zdravé. Jen taje výsledkem tvůrčí síly schopnosti rozumu a vůle.

(661) Existuje zpáteční cesta od fantazie ke skutečnosti. Tou je umění a věda. Vývoj vědy vrcholí ve filozofii, vývoj umění v dramatu. Fantazie tudíž není jen planým spotřebováváním časuje také základem veškerého lidského pokroku. Pro každý technický a ideový pokrok je třeba tvůrčí fantazie, která může mít různý původ. Buď je plodem intuice, nebo vychází z rozumu, či je výplodem psychoneurotika, který svůj vnitřní nepokoj přeměňuje v tvůrčí pochod zpodobnění fantazie v materiálu, v ideji nebo v novém objevu. Umělec je ovšem v podstatě člověk introvertní, který nemá daleko k neuróze. Je přece známo, jak často právě umělci trpí částečným útlumem výkonnosti. Umělec nemá z fantazie onu slast, jakou má snílek. Má ji teprve z vyššího cíle, z napodobení představy ve svém díle. Různá pudová potlačení, rozumové konflikty (nemají ještě znak patogenní, avšak staly se příčinou neuróz) jsou důležitou potřebou pro umělecké tvoření. Opačně tomu je u silného ducha, jehož rozum se rozvinul a sám ze své vůle tvoří představy a realizuje je. Psychoneurotik se tvorbou díla nechce zbavit konfliktu, nýbrž jen trapných pocitů, stále totiž před konfliktem utíká. Umělec to dovede. Snílkovi se to v nočním spánku daří samo. Psychoneurotik postrádající tvůrčí realizaci se stává pro život neupotřebitelným a jeho normální fantazie může přejít v patogenní.

(662) Fantazie poskytuje psychoneurotikovi náhradu za nedosažitelné ukojení ve skutečnosti a vytváří tak psychickou realitu, nahrazující tu objektivní. Moderní psychologie zdůrazňuje sama v sobě tvůrčí stránku. V poslední době si fantazie všimla i psychoanalýza. Dívá se na ni jako na vědomou nebo nevědomou duševní činnost, při níž se člověk vyrovnává se skutečností (která mu je určitým způsobem nepříjemná) tím, že ji myšlenkově přetváří.

Ve fantazii dosahuje každé úsilí snadno představy o splnění. Setrvání u toužebných přání přináší ve fantazii uspokojení, třebaže vědomí, že nejde o

skutečnost, není porušeno. Člověk má požitek z oproštění se od vnější nutnosti, ačkoliv ve skutečnosti není úplně svobodný. Fantazie hraničí se snem, s nímž má společné jednak ovládnutí nepříjemné skutečnosti (pokus o splnění přání), jednak určité odloučení od skutečného života a určitou nevšímavost vůči vnějším podnětům. Od snů se však liší tím, že není doprovázena spánkem. Často však bývá úvodem ke spánku, nebo jeho pokračováním. Nejznámějšími výtvory fantazie jsou tzv. denní sny, ukájející ctižádostivé, velikášské a erotické tužby, které se tím více rozvíjejí, čím více skutečnost nutí ke skromnosti a shovívavosti. Základem štěstí ve fantazii je znovuvytvoření nezávislosti slasti na skutečnosti.

(663) Fylogenetická usazenina svou halucinační a fantastickou působností ovlivňuje slabý duch. Jestliže se v rozumové schopnosti nerozvinul, žije a jedná pod vlivem chorobné fantazie a je pro společnost méněcenným. Můžeme se o tom dostatečně přesvědčit, využijeme-li k uspání člověka hypnózy. Aktivita jeho JÁ ustupuje z vědomé činnosti do 1., 2. nebo 3. stupně vstupního podvědomí. Rozumová schopnost, podle hloubky spánku, se stává více nebo méně pasivní. Tvůrčí myšlenková schopnost je tak znemožněna. Duševní JÁ se dostalo pod vliv silně se aktivujících esplan a fylogenetické usazeniny, které jsou zdrojem halucinací a bujné fantazie. Subjekt nás více či méně klame. Pouze u 4. stupně hypnózy přestává vliv fylogenetické usazeniny i esplan, neboť duševní JÁ se od hmotného těla oprošťuje a nachází se v zářivé energii, uvolněné z buněčných jader. Člověk žijící spravedlivým životem, byť i za pozemského života byl rozumově zaostalý a vnitřně trpěl halucinacemi a chorobnou fantazií, zbaví se determinačních vlivů, které mu jeho tělo způsobovalo, teprve smrtí.

(664) Systematickou výchovou vedený rozum je silou, kterou si vytváříme počitky, pojmy, úsudky a závěry. Zdravý rozum a síla jsou prameny veškeré vnitřní činnosti, dovedou potírat a zvládnout chorobné halucinace, vášně, úzkosti, strachy a bázně, neboť z rozumu pochází statečnost, odvážnost, nebojácnost, mužnost, pevnost, zocelenost a nezdolnost.

Člověk myslící rozumovou reflexí, vyšší částí ducha, na první pohled rozeznává, co je u něho v myšlení zdravé a co chorobné, rozumí věcem a životu. Z rozumové bdělosti ducha a svobodné vůle je myšlenkově činný, z vlastní intuice a názoru pozměňuje vůlí svou představivost. Z daných tvarů skládá nové obrazy a důmyslně je vede k uskutečnění jako nové umělecké výtvory, vynálezy, vědecké pravdy, hudební skladby atd., nepotřebuje být sám vázán na fylogenetickou usazeninu pravěké „kultury“.

(665) V duševním dění existují stále protichůdné myšlenky. Jestliže nějaký konflikt převládá, dochází k těžkým nervovým poruchám a vznikají neurózy.

Pouze malá část z celého vrchního podvědomí se vynořuje k vědomí. Všechno ostatní musí čekat, až nějaká vnější skutečnost, náhodná asociace nebo vůle je vybaví a dovolí jim, aby vstoupily do vědomí.

Každý z nás má určité duševní konflikty, které jsou potlačeny do esplan, tzv. nižšího podvědomí. Tím se staly nevědomými - odpojily se od asociace. U citlivých osob mají tyto potlačené konflikty větší význam. Pak se mohou projevovat ve snech, v přeřeknutích, v symptomech mnohých neuróz, zvláště prošly-li silným citovým rozrušením. Dědičně zatížené osoby mohou potlačením konfliktů rozštěpit své JÁ na několik podružných osob, které jsou vždy nějakou dobu schopny samostatné existence.

Rovněž z různého utrpení, stesku, z nedostatku rozumových soudů a slabé vůle mění se zdravé pojmy v esplanech na chorobné. Postupně probíhá ústup vědomého JÁ do vstupního podvědomí, které se vinou chorých esplan a tvořením komplexů přetváří v chorobné nižší podvědomí. To se pak osamostatňuje v druhé JÁ, které vědomé normální JÁ zatlačuje. Pokud se choroba nerozroste, nemocný trpí různými symptomy nucených myšlenek, představ, hlasů, zvuků. Později se nižší podvědomí osamostatňuje v druhé JÁ a zatlačuje normální vědomé JÁ, takže dochází ke střídání dvou i více osobností v jednom těle. Zdravé podvědomé JÁ často trestá vědomé JÁ, s jehož neodpovědným jednáním nesouhlasí. Probuzené podvědomé JÁ je dlouho nesnáší a ze své moci přivede vědomé JÁ do neštěstí, často až k smrti. Tak zničí svého odpůrce, neboť podvědomé JÁ, skutečný obraz boží, nesnáší zlo, hřích.

Od normálních duševních vlastností k abnormálním a patologickým je často jen malý a nezřetelný přechod. Je vyznačen psychopatiemi, které se zesilují v psychózy a dále mohou vést k duševním chorobám.

(666) Jestliže onemocní nervstvo, mozek a mícha, nebo se projeví neuróza, neurastenie, nervová slabost, nelze mnohdy dokázat žádné anatomické změny. Proto jsou nazvány chorobami funkčními (neurózami). K nim náležejí i ony případy, kdy porucha vědomí, tedy stav duševní, působí jako dráždidlo nebo překážka, zábrana, a tím vyvolává tělesnou poruchu.

Vrozená slabost nervové soustavy (neuropatická dispozice) má příčinu hlavně v dědičném zatížení, které vzniká ze zvrácené výchovy, podvýživy, tuberkulózy, morální sešlosti, pijáctví, příjice, nikotinu, dlouhotrvajícího těžkého onemocnění, stavů celkového zeslabení, nepříznivých poměrů v těhotenství atd. To vše poškozuje nervový systém potomstva, takže se mu nedostává imunity proti choroboplodným vlivům. Jinak je tomu u potomstva z rodičů zdravých, kteří jsou

pamětlivi posilování těla a zocelování vůle, takže rozumná životospráva staví účinné hráze proti přívalu škodlivin, dorážejících na nervy moderního člověka.

(667) Z dědičného zatížení vznikají slabomyslnost, blbost, padoucnice, neurastenie, hysterie a jiné mozkové a nervové poruchy. Mozek těchto osob nesnáší duševní námahu, vzápětí vzniká z námahy lenost, podrážděnost, poruchy spánku, přecitlivělost smyslových nervů, trhání ve svalech, bušení srdce, roztržitost, prolhanost, nedostatek schopností, úbytek duševních sil, otupení mravních zábran a ztráta vůle (z toho pochází chorobná dráždivost). S tím ruku v ruce jdou surovost, hašteřivost, nespolehlivost, nedostatek sebeovládání, ztráta citu pro čest a povinnosti. Takový člověk je neschopný pravidelné činnosti a nesnáší tělesnou ani duševní námahu. Snížená zdatnost má za následek existenční potíže, vzápětí pak starosti, trudnomyslnost a zoufalství, z čehož při nejbližší příležitosti propukne náhle duševní porucha.

Při onemocnění nervových buněk (nedostatku magnetické energie) není žádný tělesný orgán a jeho činnost ušetřena nervové slabosti, která se projeví dráždivostí, sníženou výkonností, nedostatkem rozhodnosti, zmužilosti, zádumčivostí a duševní skleslostí. Umět vyjít z této choroby - to odpovídá víceméně dobré „povaze“, silné vůli a životní síle, zděděné po rodičích, což je v tomto případě dotyčnému tělu vlastní.

(668) Předně: nemocný musí mít důvěru v sebe, silnou víru v uzdravení a na prvním místě dbát o obnovu krve a změnu životosprávy. Je třeba jíst ovoce (broskve, jahody, hrozny, ořechy, fíky), veškerou kořenovou zeleninu (denně 2 lžíce strouhané zeleniny polít malinovou šťávou), saláty, zelené okurky, celozrnný chléb, šedou sůl, sladké a kyselé mléko, jogurt, kefír, jež obsahují vitaminy a hojné množství vápníku, draslíku, sodíku a hořčíku a zajišťují krvi zásaditost (alkalescenci), tj. schopnost neutralizovat kyseliny sírovou, solnou, močovou, fosforečnou aj. Přitom je třeba se léčit světlem, vzduchem, vodou, pohybem, otužováním, vzdušnými lázněmi, dechovým cvičením, zpěvem, hudbou, veselou náladou a spát denně alespoň 8 hodin. Zříci se kouření, kakaa, těžkých mas, uzenin, hovězích polévek, čaje, kávy, bílého pečiva, koření, slabě solit, omezit pohlavní styk. Maso jíst pouze drůbeží a králičí, ryby, brzlík. Dále jedno syrové vejce denně, rýži, brambory, zelí, tvaroh, máslo, ovesné vločky, jídla z pšeničné mouky a z mléka. To vše tvoří základ k vyléčení.

Prostší základ života totiž dovede velice zvýšit pravou radost ze života a posílit nervy.

(669) Při nespavosti je možné pít před spaním medem oslazený odvar z rozrazilu, hřebíčku, valeriánu (kozlík lékařský), nebo z rozkvetlého vřesu, valeriánu a pelyňku, který v jiné dny vystřídáme sklenicí medové vody nebo

smetany, kyselého mléka, strouhanými jablky či 25 kapkami pomerančové tinktury.

Rovněž vzdušná lázeň před spaním, hluboké dýchání či horký obklad položený do týla, vždy po deseti minutách obnovený dvakrát až třikrát za sebou, nebo studený obklad položený na pět minut na břicho - to vše velmi povzbuzuje.

Je třeba dbát na pravidelnou stolici, čerstvý vzduch, řádné větrání lůžkovin a správnou teplotu nohou.

Při ochablosti paměti **hleďme nabýt zdravou, čistou krev a dbejme o její správný oběh**. Jezme přírodní stravu a hodně se pohybujme venku. Provozujme tělocvik a dopřávejme si vzdušné lázně. Denně před spaním střídejme studenou koupel spodní části těla (na 10 sekund) s jejím lehkým omytím.

(670) Léčení zádumčivosti a duševní skleslosti se výborně daří magnetickým spojením se zdravou a veselou osobou, která by byla nemocnému oporou vysílajíc představivé sugesce o jeho zdraví ve dne i při spánku (viz „Léčba duševních chorob“).

Podobně jsem léčil také onanisty. Ve dne jsem jim vsugeroval nepřekonatelný odpor k této neřesti. Hlavně však za spánku jsem na ně působil telepatickou cestou k jejich mravní výchově - vesměs s úspěchem. V tomto případě však musí lékař uvedený odpor v sobě stále živit. Pak se snadno dočká úspěchu.

(671) Existuje duševní choroba, která se na mozku jeví zánětlivostí konečků nervů prodloužené míchy, navenek pak umíněností, paličatostí, neposlušností, lhavostí apod. Vzniká z překrvení mozku přepracováním nebo z chorobných návalů krve k nervovému ústředí. Pak úspěšně působí odkrvení mozku vodními aplikacemi na spodní část těla. Stačí se před spaním omýt studenou vodou, potom aplikovat studenou koupel spodní části těla na 10 sekund, pak šlapat nohama ve studené vodě 40 sekund, nebo vzít vlahou koupel nohou asi na 14 minut. Také polévání kyčlí studenou vodou je prospěšné, tělo však musí být zahřáté. Potom je nutné ve dne cvičit tělo, večer ulehnout do teplé postele. Jeden výkon denně postačí. Nemocní to o své vůli často neudělají. V takovém případě by k tomu měli být třeba i tvrdě nuceni.

(672) Při některém druhu této duševní choroby nemocný sám o ničem nepřemýšlí a kopíruje všechno, co vidí u jiných. U takových pacientů jsou snížené základní schopnosti duše, rozumu a vůle na nejnižší stupeň. Nemocný se dá např. do náruživého kouření, jindy stále běhá, zanechá toho a zase náruživě jezdí na kole, potom se začne bez ohledu na počasí koupat. Je-li hudebník, hledí si náruživě hudby, a přitom neuvažuje, proč to dělá. Aby se

takový člověk vyléčil, musí kromě vodních masáží absolvovat magnetické fluidové spojení s magnetizérem, ten mu musí být stále v patách a nedovolit, co by nemocný chtěl sám dělat, vést ho vždy k opaku a zvolit něco jiného. Nemocného to podráždí, někdy i rozzuří. Toho se však lékař-magnetizér silné vůle, který dokáže působit na pacientovo čisté podvědomí, nesmí zaleknout, naopak, snadno ho zkrotí pouhým klidným přímým pohledem. Nemocný pozná, že nepořídí, a ztichne. Po takové zuřivosti u nemocného nastupuje činnost nižšího podvědomého JÁ (u všech duševně nemocných). Lékař pak klidně telepaticky působí k jeho uzdravení. Po několika nezdarech začne nemocný přemýšlet, proč mu bylo odporováno, a tím se bude probouzet zastavená činnost vědomého JÁ. Jasnovidní subjekti u takových nemocných konstatovali pomalou činnost mozkové kůry následkem zánětu zakončení nervu prodloužené míchy (někdy naopak činnost zvýšenou). Tím poklesla rozumová schopnost poznávací, volní i paměťová.

Poklesne-li vzdělání rozumu, musí poklesnout i vůle. Vzdělání vůle bez vzdělaného rozumu je nemožné - a opačně. Jedno bez druhého neprospívá. Vůle je schopnost volit mezi dobrým a zlým. Toho všeho se takovému ubožákovi nedostává. Proto, jakmile začne sám přemýšlet, musíme toho využít a probouzet v něm všechno znovu. Esplana, v nichž se uplatňují všechny schopnosti duše pro život, jsou velmi pohaslá, avšak nikoli úplně, a lze je opět probudit k životu. Musíme nemocného znovu učit všemu, zejména proč pracujeme, spíme, k čemu jsou stromy, voda, ovoce, ptactvo, zvěř atd. Nemocnému se však nesmí prozradit, proč se s ním tak zachází! Snažme se i při veškerých jiných duševních chorobách nejdříve odstranit všechny zevní příčiny, jež nemoc podporují. Hlídejme nemocného bedlivě, aby nepodlehl méněcennosti. Takoví pak stále ukájejí svůj pud bez rozumu, a tak se nervově ničí.

(673) Chceme-li nervově rozrušeného člověka uklidnit a ulevit mu, účinkuje dobře déletrvající teplá koupel.

Požehnaným lékem je pro něho spánek. Při něm uhasínají na celé hodiny úzkostné představy, které jinak snadno z temných hlubin duše vzplanou. A tak se snáze může vzchopit, nabýt příležitosti k rozumovému vypořádání a vyrovnání nesmyslných duševních činností své choroby.

Při všestranném léčení nemocného pomocí druhé osoby je nutno vytvořit školené myšlení, aby se duševní síly staly hybnými pákami v jeho duši. Také je nutno přivádět ho k vhodnému zaměstnání, činnosti, kterou nemocný ještě může vykonávat, aniž mu v tom choroba vadí. Pacient je zabaven, a tak zbytek sebevědomí, který v něm ještě vězí, je posílen. Dobrá a vhodně volená činnost

poskytuje nemocnému výhody a malá ulehčení, odstraní často i rozrušení a šílené přeludy, které ho náhle mohou překvapit. Příjemnou, lehkou prací a zábavou se pokoušíme přemoci bloudění duše v prázdnotě, a potlačit tak nemoc a chorobnou obrazotvornost.

(674) Při léčení slabomyslnosti a blbosti si počínejme takto: poznali jsme, že choroba vychází z chorobné stavby mozkové kůry. Duševní schopnost je rozdílná podle stavu mozku. Nedostatkem a slabostí esplan v nich nemohou smyslové dojmy trvale utkvět - tím si vysvětlujeme onen nedostatek představ. Jejich spojování v dojmy se totiž daří velmi nedokonale. Poruchou šedé kůry (buněk neuronů) je celková duševní schopnost na nízkém stupni, vůle je slabá, rozum omezený. Na jejich výpovědi nelze spoléhat, neboť snadno podléhají klamům paměti.

Kde jde o vrozenou slabomyslnost a blbost vinou nedostatečného vývoje nebo zničení mozkové kůry, je nejlépe tyto nemocné umístit v ústavech.

Kde existuje naděje na vyléčení, musí se začít velmi záhy, počínaje třetím rokem věku. Je k tomu třeba velké trpělivosti a vyškolenosti, aby léčba a výchova byly účelné. Krátké vyučovací hodiny musí být vystřídány hrou a častým pohybem na čerstvém vzduchu. Dbejme na správnou výživu a dobrý krevní oběh, jak je uvedeno na začátku knihy. Je nutné se zvláště varovat masitých pokrmů, hovězích polévek, uzenin, čaje, kakaa, kávy, piva, vína, likérů, cukrovinek, bílého pečiva.

(675) Prospívají vzdušné koupele, masáže celého těla, studené vodní koupele na pět minut až po bradu.

Ihned po koupeli lehněte do teplé postele, nebo se rychle oblékněte a 15 minut cvičte.

Jednou týdně je užitečný zábal celého těla - ze slané, 20 °C teplé vody, a to na dvě hodiny. K tomu účelu se namočí lněné prostěradlo, vyždímané se ovine těsně kolem těla, přes ně se obalí a upevní přikrývka. Poté se položte na lůžko a řádně přikryjte. U dospělých použijte 2 prostěradla a 2 deky. Nemocný musí ležet klidně - to je pro výsledek velmi důležité.

Neuvěřitelně prospívá chůze naboso v mokré trávě, nebo po mokrém kamení (5-15 minut), pak je třeba se rychle obout. Jakmile ráno vstanete, omyjte si celé tělo ve studené vodě (vhodnější je polovina vody a polovina ovocného octa), bez osušení pak znovu ulehněte.

Uvedená léčebná procedura se používá tak dlouho, než se dostaví výsledek.

Citlivé osoby nesmí násilně potlačovat do nevědomí myšlenky, představy, city a přání, které snad jejich duši zranily nebojsou v rozporu s jejich náboženskými a estetickými názory. Nevypořádáme-li se s nimi rozumově, pak se často do

vědomí nedostávají v původní podobě, nýbrž uvádějí do vědomí jen znetvořenou náhradu (symptomy), která vede k neurotickému onemocnění.

(676) Dědičné duševní choroby dělíme zhruba na tří skupiny. První je charakterizována schizofrenií, druhá maniodepresivními příznaky, třetí epilepsií. V obou dalších případech může jak schizofrenie, tak i maniodepresivní psychóza propuknout u jedinců, kteří jsou v mnoha vlastnostech vynikající.

Padoucnici lze vyléčit v případě, že epileptické záchvaty ještě nadobro nezničily šedou mozkovou kůru potrháním spojovacích vláken mezi neurony.

Téměř každý epileptik, který ke mně přišel, na můj dotaz nemohl říci, že by věděl, kdy se dostavuje jeho záchvat. Padoucnice je vyšší stupeň zastřeného vědomí. Pomocí subjekta jsem přišel k závěru, že mnozí epileptici mají buď po rodičích zděděnou, nebo leknutím přivozenou, třeba i špatnou výchovou vytvořenou a probuzenou představu záchvatu ve vrchním podvědomí, a že je ustálena mocným uzlíkem v jednom esplanu.

(677) U tohoto druhu nemocných je šedá kůra z uvedeného místa uváděna mechanicky do stavu strnulosti. Záchvat je podobný křečím. V počátku jsou záchvaty řídké, ale po každém z nich se podporuje (podobně jako tomu je při sugesci) nezdravá moc esplanového uzlíku, který ve svém jádru stále mohutní. Záchvaty se stávají častějšími a silnějšími.

Kdo čtete tyto řádky a trpíte uvedenou nemocí, **slyšte a věřte, co říkám**! Nyní znáte příčinu své choroby. Je to zděděné nebo z různých jiných příčin vzniklé nezdravé esplano ve vrchním podvědomí, o kterém vaše vědomí nemělo tušení.

(678) **Vzbuďte v sobě víru, že toto nezdravé esplano v sobě zničíte!** Stane se to následujícím způsobem: vědomou autosugescí v sobě vytvoříte nové zdravé **protiesplano**, které vyváží ono chorobné. Každou hodinu ve dne a před spaním si nejméně **10x živě představte a uvěřte**, že vycítíte moment před záchvatem, tedy přesně dobu, kdy má k záchvatu dojít! **Chcete to pevně, a proto se to stane!** Touto trvalou vlastní vědomou autosugescí **vytvořte mohutné protiesplano**, které bude stát na stráži před novým záchvatem. Jakmile se bude chtít záchvat dostavit, **protiesplano vás o tom uvědomí**! Zpozorujete na sobě zvláštní pocit jakoby úzkosti, jak mi sdělili nemocní, které jsem svou metodou uzdravil. Ihned si sedněte, ať je to **kdekoli, seberte a napněte svou vůli** v tom směru, že nedovolíte, abyste se zapomněli a záchvatu podlehli. **Překonáte jej lehce**, neboť trvá zpravidla jen několik sekund. Záchvat se v tomto případě odehraje jen v onom nemocném esplanu. Jestliže někdo z vás přitom trochu zmalomyslní, ač záchvat překonal, bude to tím, že se

odbyl kataleptickým stavem v některém jednotlivém nejbližším přilehlém mozkovém okrsku, přičemž jinde vědomí zůstalo zachováno.

(679) **Každým jednotlivým překonaným záchvatem se příslušné chorobné esplano zeslabuje právě tak, jako se dříve každým záchvatem posilovalo. Časem se zeslabí natolik, že nebude už mít sílu záchvat vyvolat.**

Přitom stále dbejte o správnou stolici, hleďte, aby se tvořila čistá krev, požívejte stravu, ze které se netvoří kyselina uhličitá, močová atd. **Jezte hodně ovoce, fíky, datle, jablka, ořechy, zeleninu, mrkev, saláty, ředkve, celozrnný chléb, syrové kyselé mléko, čerstvý sýr apod. Před spaním si omývejte nohy!**

Tato choroba se mnohdy dostavuje z chudokrevnosti, při níž se mozek nedostatečné vyvíjí a v jeho šedé kůře nastávají poruchy. Počet neuronů se snižuje, mnohé z nich se nedokonale vyvíjejí, výběžky jsou malé a spojovací vlákna změněná. Záchvat se pak lehce vyvolává nedostatečným krevním oběhem (jak jsem pozoroval u četných nemocných, kteří ke mně byli přivedeni).

(680) Rodiče H. ke mně přivedli své tři děti ve věku od 8 do 16 let. U všech se po sedmém roce věku dostavily záchvaty padoucnice. Nešťastní rodiče zkoušeli různé prostředky, ale bez výsledku. Protože se záchvaty objevily i v mé přítomnosti, mohl jsem pozorovat pomalý oběh krve, následkem toho chladné končetiny a tupost zraku. Pohybem, třením končetin a sugescí jsem předešel opakování záchvatů.

Jakmile zpozorujeme, že se dítě přestává zajímat o své okolí, ihned je svlékneme a zasucha mu třeme celé tělo, hlavně ruce a nohy, a neustále na ně mluvme. I když záchvat nenastane, dvakrát denně jeho tělo třeme, proklepáváme a masírujeme. Jednou týdně je na dvě hodiny dejme do zábalu (viz „zábal duševně chorých“). Dítěti dopřejme také volnou zábavu s ostatními zdravými dětmi. Velmi prospívá nechat dítě, aby chodilo bosé - i když v poslední době není moc dětí bez bot vidět. Řiďte se, rodičové, těmito radami. Vaše dítě se tak uzdraví.

(681) Kdo máš slabou vůli a snad i obavu, že se záchvatu nedokážeš vzepřít a čelit mu, cvič si vůli: doma nebo v přírodě si najdi nějaký bod, vrchol stromu, hrot tyčky v plotě, střed číselníku hodin, střed velkého kruhu nakresleného na papíře apod. Na zvolený bod pak soustřeď ze vzdálenosti svou vůli a nepřipusť si žádnou jinou myšlenku, než že vidíš jen onen bod. Podruhé se budeš koncentrovat na jinou myšlenku, např.: ovládám se - jsem vytrvalý - jsem energický - mé myšlení je klidné - překonám záchvat apod. Vyber si vždy jen jednu myšlenku! Když se soustředíš na zvolený bod, musíš si před svým duševním zrakem vybavit myšlenku, např. „jsem zdráv“. Zároveň si musíš

vytvořit představu o pevném zdraví, vidět zdravého člověka, vidět sebe sama zdravého, ono zdraví v sobě prožívat, být vnořen do vnitřního pohledu vidět, jak jsi úplně zdráv. Bezmyšlenkovité, tupé a prázdné hledění na zvolený bod ti ale nepřinese žádný výsledek.

(682) Poprvé vydržíš sotva několik málo sekund, unavíš se a ztratíš soustředění, vetřou se ti jiné myšlenky, které tě strhnou. Tím poznáš, že máš slabou vůli, a proto ji budeš s chutí stále cvičit, aby byla silná a vytrvalá. Podruhé už vydržíš soustředit se déle, budeš mít o zvolené myšlence živou představu. Den ode dne budeš přidávat kousek času, až vydržíš soustředit se na jedinou myšlenku 15 minut i déle. Tvoje vědomé JÁ bude v tu dobu už dost silné, aby dovedlo lehce vzdorovat záchvatu nejen 10 sekund, ale i 4-5 minut.

Tímto způsobem se tvůj charakter docela změní, neboť jsi v sobě potlačil všechny vady, a na jejich místo jsi vštípil nové, zdravé věci, jež se ti v esplanech zakořenily a budou tě v životě vést.

(683) Současná medicína rozeznává několik druhů padoucnice. Není ani místo, ani potřeba, abych je uváděl. Raději upozorním matky na důležitou věc, která má vliv na vývoj této choroby. Mnohé děti, neudělá-li se jim hned po vůli, začnou zlobit, křičet, dupat, omdlévat. To se stupňuje, až později ztrácejí dech, modrají a tuhnou, jsou na nich pozorovatelné jakési křeče. Nevyženete-li zlozvyk zpočátku, bývá pak často pozdě. Choroba se zakoření a záchvaty přicházejí samy od sebe. Matky mi přivedly mnoho lakových dětí a měly za to, že je choroba asi dědičná. Nevěděly, že nemoc dětí zavinily samy svou nerozumnou láskou. Léky zde nepomáhají, naopak, oslabují a otupují nervy.

Už víte, jak se na tuto chorobu dívám. Jednoduše: ve vrchním podvědomí se v esplanu zakořenil výbuch zlosti jako mocný uzlík a ten je příčinou dalších záchvatů. Proto musí být ona příčina z vrchního podvědomí odstraněna. Medicína to dosud nedovede a dítě samo ještě nemůže vzbudit svou víru. Všem matkám, kterým jsem dal radu, se děti uzdravily. Uzdraví se i vaše, učiníte-li toto: jakmile vaše dítě upadne do bezvědomí, užijte domácího léku, totiž metly, a přes holé nožky řádně, aby to bolelo, šlehejte tak dlouho, až se dítě probere. Co se bude dít v tu chvíli v duši dítěte? V záchvatu nastupuje podvědomá činnost a přijímá vaši myšlenku, že uvedeným způsobem chcete odstranit záchvat. Nervy v nohou šleháním tak podráždíte, že samy uvolní šedou mozkovou kůru z katalepsie, nastoupí její pohybová činnost, dítě přijde k sobě, rozoumek začne pracovat, dítě ucítí bolest a uslyší od matky: „Tu máš, abys po druhé neomdlelo!“ Dítě si přitom uvědomí, proč bylo bito. Ovšem, tak tomu je u dítětě, jehož rozum se už částečně probudil. Ze strachu před bolestí si bude pamatovat, aby více neomdlelo a nebylo bito. Tak se utvoří v prázdném

esplanu nový pojem, protiesplano, které je pak bdícím strážcem esplana chorobného. Zkuste to, přesvědčte se!

(684) Někdy se stane, že se vaše dítě něčeho lekne, začne křičet a poděšeně k vám běží. Chcete-li, aby se nedostavily následky, nesmíte dítku domlouvat: „To nic není, neboj se, pojď, já ti dám napít vody...“ Vezměte ho, jděte s ním na místo, kde se polekalo, a rozumně je na jeho vlastní oči přesvědčte, že ten pes, kočka atd. nic neudělají, že jsou hodní, neublíží. Mazlíte se s nimi, hladíte je, - dítě vás musí nejdříve ze vzdálenosti pozorovat. Nestačí jen špatné hřeby vytáhnout, ale musí se nahradit novými, dobrými.

Křeče v útlém dětském věku, jež bývají vyvolány růstem zoubků, výskytem hlístů (cizopasní červi), nedostatkem vápníku v krvi a vitaminu D, těžšími poruchami trávení, nervozitou, při které bezúčelně sahají po každém předmětu, nebo jim z rukou padá, či když sedí strnule a nepohnou zrakem, mohou svědčit o psotníku (božec), ale také o náchylnosti, z níž se později vyvine padoucnice.

Padoucnice má sídlo v mozku. Vznikne-li už v dětském věku, pak vede rychle a téměř vždy k duševní zeslabenosti a slabomyslnosti.

(685) **Za hlavní příčinu padoucnice je třeba pokládat dědičné zatížení**, vzniklé závažnými poruchami nervstva, pohlavními výstřednostmi, přílišnou onanií, příjicí, alkoholizmem rodičů či předků. Zvláštním jedem je právě zejména **alkohol**, který vyvolává padoucnici u potomstva. I když je požíván mírně, působí jedovatě na protoplazmu buněk. Nejvíce trpí buňky nervové a zárodečné. Jejich poškození má za následek méněcenné degenerované potomstvo. Rovněž trvalá zácpa je příčinou otravování vlastního organizmu hnilobnými látkami ze střev, takže přispívá ke vzniku padoucnice. Poranění hlavy, těžká horečnatá onemocnění, kornatění tepen, porušený krevní oběh, vyšší tlak krve v hlavě, leknutí, náhlá starost, zármutek, přecpávání žaludku apod. jsou také častými příčinami padoucnice. K vyvolání záchvatu pak stačí leknutí, strach, návaly vášně, duševní a tělesné přepracování, nemírné hry, cviky a sportování, únava, nevyspání, otřesy těla, úrazy hlavy, pohlavní rozrušování apod. Proto se nemocný padoucnici musí těmto příčinám záchvatů vyhýbat.

Při léčení je třeba jíst nedráždivou stravu, pokud možno bez kyseliny močové. Nepít lihoviny, nekouřit, udržovat pravidelnou stolici. Aby se vytvořila nová zdravá krev, je třeba se řídit pokyny, uvedenými při nervové slabosti a neurastenii. Je nutné se vyvarovat duševní a tělesné námahy, udržovat častý pohyb na zdravém vzduchu a posilovat nervovou soustavu vzdušnými lázněmi. Jednou až dvakrát denně chodit naboso v rose nebo ve studené vodě (2-3 minuty), před spaním omýt celé nohy až po kyčle, ráno celé tělo ve studené

vodě a neosušen znovu ulehnout asi na hodinu do postele. Dvakrát týdně vždy v poledne koupel celé spodní poloviny těla (jen asi na 5 sekund), obléci se a pohybovat se. Jednou týdně studenou koupel úplnou (jen 3 sekundy). Jednou za 14 dní vzít na sebe mokrou košili (namočenou do odvaru lusků senný), zabalit se do teplých přikrývek a v tomto zábalu zůstat 2 hodiny pod peřinou v posteli, aby se tělo dobře zapařilo.

(686) Je možné užívat hormon „parathormon“ z příštítné žlázy, léčící epileptické křeče. Z léčivých bylin jsou vhodné: řebříček obecný, polovina listu konvalinky, svízel obecný, čemeřice černá, srdečník (leonus cardiaca), meduňka, pivoňka, kozlík lékařský, rozchodník prudký (sedum arca), starček, vratič, mandloň hořký, jmelí bílé, rozrazil, pelyněk, routa, rozmarýna. Dvakrát denně se užívá odvar ze dvou až tří bylinek. Tyto druhy bylin je nutné po třech dnech střídat, aby si na ně organizmus nezvykl. Odvar je nutno připravit tak, že dáme polévkovou lžíci bylin vařit do třetiny litru vody na pět minut, pak odstavíme a po deseti minutách cedíme. Obsah rozdělíme na dvě porce, jednu vypijeme ráno a druhou večer před spaním. Podotýkám, že kozlíkový kořen (valerián) se má vykopat dříve, než vyžene lodyhu, usušený rozmělnit na prášek a smísit s natí srdečníku a řebříčkem, rozetřít se lžicí vína, a teprve pak dát svařit.

Je třeba dbát o tělesnou teplotu a nikdy neprostydnout. Tato pravidla jsou nejlepším základem k vyléčení.

(687) Existují ještě jedni nešťastníci. Jste to vy, hysterici, zvláště ženského pohlaví! Nechal jsem vás nakonec. Je s vámi pravý kříž, pokud nejste léčeni hned v začátcích choroby. Není lehké vám rozumět. Musím vám nejprve říci, co jsem na vás pozoroval chorobného i nepěkného. Jen krátce vaši chorobu představím.

Hysterie, řekl bych, je sestrou neurastenie, nevyčerpatelná pestrost chorobných projevů.

Duševní průběh hysterického oblouzení se liší od projevu zdravého člověka tím, že je mnohem silnější a prudší, nabitý silnými afekty, bouřlivý a dramatický. Postižený tomu všemu věří a podle toho také jedná. Prožívá úzkost, zoufalství, hněv, lásku, všechny mocné duševní stavy, které vládnou člověku, podle nich jedná a dává svým myšlenkám dramatický výraz, takže jeho stav oblouzení představuje živý obraz, dramatickou scénu, v níž předvádí své výsledné zážitky jako v kině.

Člověk takto postižený je ubožák. Jeho vnitřní duševní život je rozervaný, zmatený nějakým nárazem zvenčí. Ztratil vládu nad procesy, které se v něm odehrávají.

(688) Moji citlivci mnohokrát pozorovali váš stav, a často shledali vyvolané spodní vědomí (občasnou samovolnou činnost šedé kůry), nebo dědičné zatížení, jinde špatnou krev ze špatné životosprávy, nervovou slabost, hlavně však slabost neuronů a zchoulostivělost celé šedé mozkové kůry. Proto všechno pociťujete zesíleně. Z toho povstává chorobná přecitlivělost, ve všem se jeví přehnaný účinek. Následkem toho se utvoří chorobná esplana, neexistují-li už k chorobě náchylná esplana dědičná. Těmito esplany se choroba ještě zvyšuje, což moji subjekti potvrdili. Hlavní vina je však u vás samých: zanedbání vaší inteligence, rozumu a vůle.

Proto máte sklon k všelijakým nectnostem. Vaše nálada je kolísavá, máte zvýšený sebecit. Kdo by vám uvěřil, zklamal by se.

Jste nestálí a nadmíru hrdí, náhle zase hluboce skleslí. Jste nesmírně rozmarní a hledíte na sebe upoutat všeobecnou pozornost. K tomu cíli kujete nejpodivnější zápletky. Jste neobyčejně přístupní cizímu vlivu. Zřídkakdy ovládnete svá první hnutí. Jste střídavě dobrosrdeční, ale obratem krutí. Chodíte jako žebráci ke dveřím sousedů, snažíce se všemožně vlichotit do jejich přízně, doplakat se jejich soucitu k pomluvě nebo zničení osoby, kterou nenávidíte, jen abyste došli rozkoše. Ve svých podvodech jste mistry, ve svých počínáních nevyzpytatelní. Jste čistí jen na povrchu, ale špinaví ve svých duších. Když mluvíte, ani nevíte, že obyčejně hodně lžete, a myslíte, že říkáte jen čistou pravdu. Jste choulostiví, nevrlí, nedůvěřiví a uplakaní. Míváte všemožné zvraty v náladě a cítění. Jednou jste veselí, až rozpustilí, a zahrnujete každého srdečností a láskou. Ve chvíli vás však pro nepatrnou věc popadne zlost, čímž se vše převrátí, a jste hned nanejvýš uražení, nikoho nesnesete, ač jste předtím okouzlovali srdečností. K tomu jste umínění, trucovití, vzdorovití, máte plno vrtochů, výstředních nápadů, zvrácených nesmyslných choutek, dovedete se znamenitě přetvařovat a simulovat. Dobře vám dělá, když druhého můžete pokořit, jindy zase, když nejpřednější osoba se zabývá jen vámi atd. atd.

(689) Při zastaralých a zanedbaných onemocněních hysterií jsem shledal, že základní onemocnění je už nevědomé. Nucená vtíravá jednání a představy, které jsou završovány činy, jsou původem z vašeho nižšího podvědomí. Je to vyvolaná duševní činnost, která rozvrací psychiku. Zdravé duševní JÁ se svým obsahem v esplanech není přístupné k přijetí vtíravého jednání, představám nižšího podvědomí. To pak pracuje na vlastní pěst, čímž se ztrácí funkční spojitost, nastává duševní porucha. Její příčinou jsou ony mimovědomé oblasti duševního ústrojenství a dění, které vybočily z normálních mezí, a tak porušily vědomou psychickou ústrojnost.

(690) Opakuji: stálá neúnavná podvědomá činnost, vycházející z nesmírného zřídla energie duše, se nikdy nezastavuje. Je sice samostatná a nezávislá na vědomé činnosti (řekli bychom autonomní), ale zeslábne-li vědomá činnost onemocněním šedé mozkové kůry, zasahuje, vpadá a vtírá se do našeho jednání činnost nižšího podvědomí. Toto nižší JÁ zanechává v připravených prázdných esplanech různé představy, dojmy, zážitky, jež se stávají našemu jednání cizí, nevědomé a nezáživné, protože neměly původ ve vědomém JÁ. Tím bývá způsobena porucha.

Nejde-li o onemocnění šedé kůry, pak je to nemoc vůle. Je nutné, aby se lékař vždy dopátral přesného rozeznání těchto potlačených představ a správným druhem léčby je zneškodnil. Lidé s nemocnou vůlí mají oslabenou duševní funkci, čímž je pro ně obtížné udržet rovnováhu při stálých změnách prostředí. Musí denně cvičit vůli a podrobit se řádu společnosti, v němž mohou plně rozvinout svého ducha k vytvoření osobnosti. A to jak v individualitě tělesné, tak i duševní, aby se zušlechtěné představy staly činitelem inteligence k rozpoznání pravdy a v poznání ve vůli a činech.

Provede-li lékař-hypnolog psychoanalytickou léčbu, vzbudí-li u nemocného důvěru, dovede-li svým sugestivně-léčivým vlivem uvolnit potlačené představy, dojmy, psychická traumata, a odpoutá-li je (tj. učiní je vědomými pro naši bdělou činnost), mizí následky samy.

(691) Základem psychoterapie je provést duševní analýzu, případně pomocí jasnovidce či telepata uvědomit nemocného o zdolání vetřelců, a splnit to, co už bylo zapomenuto.

Ujišťuji, že nebude třeba úzkostlivé psychoanalýzy duše s odstraňováním zapadlých potlačených myšlenek. Uvědomme si, kolik děsivých živých snů a hrůzyplných dějů zanechají nezdravé dojmy na prahu vědomí.

V chudých rodinách nebývají prostředky na léčení cizí osobou. Považuji proto za prospěšné jmenovat a vylíčit výše uvedené vady a nectnosti hysteriků. Je nutno si uvědomit, že to jsou trapné stavy. Při dobré vůli a podle mé rady se jich můžete snadno zbavit. **Probudíte svou zesláblou vůli pilným cvikem, jak jsem už uvedl na začátku této knihy. Zesílenou vůli obraťte ke svým nectnostem! Ode dneška to chtějte, a proto se to také stane! Každou špatnost vyvažte pravým opakem - dobrým činem! Buďte velkomyslní, protože jen malý duch je podezíravý!**

Požádáte okolí, členy rodiny a přátele, aby vás upozorňovali na veškeré vaše nectnosti a odchylky od správného chování. Touto pomocí si své vady, které měly původ v nižším podvědomí, uvědomíte. Zneškodníte je tím, že si vůlí

vytvoříte nové zdravé ideoplastické obrazy (vedoucí k uvažování), kterými ony nectnosti a úchylky vyrovnáte.

Vědomé JÁ může vlastním cvičením rozumu a vůle zesílit tak, že do úplného vymýcení vyrovná, ovládne a ozdraví veškeré nevědomé dojmy, činy a obrazy, které svým vpádem z nižšího podvědomí samy přešly na práh vašeho vědomí.

(692) Předeslal jsem už u duševních chorob, jak lze posilovat organizmus a vůli. Zapamatujte si ale, že jako tělesným cvičením zesílí paže tak, že ruka vydrží delší dobu v napětí, tak psychickým cvičením zesílí mozková kůra, která dále umožní zmohutnění projevu vědomého JÁ. Silné vědomé JÁ, silná vůle se opírá o zdravou šedou substanci, která cvikem nabývá pružnosti a síly ve hbitém rytmickém vlnění, čeření a proudění.

Jestliže chci, musím dokázat naráz zastavit činnost šedé substance, která se fyzicky projevuje oním vlněním a pohybem, a zarazil, uvědomit si jednu myšlenku po dobu 5-30 minut, umět ji v čisté, jasné a jedinečné představě udržet jako sval při zvedání břemene.

Zdravý mozek, bystrý rozum a silná vůle zajišťuje vítězství.

(693) U hysteriků se však vyskytují i vážnější poruchy. Jde-li o poruchu výkonnosti smyslů, pak osoba náhle necítí, ztratí chuť nebo neslyší či nevidí. Je to hysterická slepota, hluchota, němota pod., ač smyslová ústrojí zůstala fyzicky neporušená. Při své velké citlivosti a vnímavosti přijímají hysterici snadno myšlenky a představy jiných osob za své a podle nich pak mluví a jednají. Je to pak hysterická sugestibilita a autosugestibilita. Někdy se projeví bezcitnost, tzn. že si osoba neuvědomuje pocity (anestezie), jindy naopak přecitlivělost při každém smyslovém dojmu (hyperestezie). Tím může být u hysteriků náhle zmenšena i schopnost zraková, sluchová až k úplnému oslepnutí nebo ohluchnutí, nebo naopak silně zvýšena. Někteří trpí občasnými obrnami svalů, křečemi, mdlobami, závratí, záchvaty (podobnými epileptickým, avšak lehčího rázu). Jiní trpí halucinacemi a smyslovými klamy - iluzemi, z nichž se tvoří rozmanité chorobné úsudky, jež jako fixní (utkvělá) idea pak řídí veškeré jednání nemocného. Vnější projev těchto fixních idejí je velice rozmanitý. Stává se např., že je nemocný přesvědčen, že v něm vězí jiná osoba nebo více osob, jež za něho pak jednají, on je jejich otrokem, ač to je zpravidla jeho vlastní podvědomé JÁ. Tyto projevy bývají navenek velmi děsivé, až z toho vstávají vlasy na hlavě. Pak může stanovisko druhé osoby zaujmout zlý duch. V tom případě jde o démonománii, démonopatii.

(694) Příčiny choroby už známe. Ze slabé vůle a z nedostatku jasných rozumových soudů začne ústup vědomého JÁ do vstupního podvědomí, které se postupně vinou chorých esplan přetváří na chorobné nižší podvědomí.

Nemocná esplana vznikají z potlačených, pochybených a nevyjasněných představ. Kde by se jednalo o dědičné zatížení, dbejme hlavně o rozumovou výchovu a náležitou životosprávu, aby se posílil organizmus, a zvláště nervové ústředí nemocného. Toho je třeba dbát i v jiných případech.

Pouhou sugescí nelze nemoc vyléčit úplně, spíše autosugescí. Avšak v těžkých případech není autosugesce možná, protože schopnost vědomého JÁ se rozumně neprobudí. Telepatickou cestou a magnetickým spojením je léčení zdlouhavé, úmorné a vysilující. Je nutno mít na zřeteli, že i kdybychom touto cestou všechny nezdravé myšlenky a utkvělé představy odstranili, vypukne choroba znovu, jestliže bychom opomenuli vést podvědomé JÁ k tomu, aby provedlo omlazení a obrození celého organizmu. Proto při duševní léčbě dejme pozor! Raději dbejme především o řádnou a vydatnou denní stolici, aby látky ve střevech nezahnívaly, nepřešly do krve a neničily nervy svými kyselinami - uhličitou, solnou, močovou atd.

Dbejme na procházky na zdravém vzduchu, každou hodinu alespoň 6x vydechněme plnými plicemi, provozujme lehký tělocvik, dopřejme si denně venku nebo ve vyvětrané místnosti alespoň hodinu vzdušné lázně při obnaženém těle. 2x týdně omývejme celé tělo mimo hlavu chladnou vodou, i před spaním si vždy omývejme nohy, aby se krev svedla od mozku dolů. Tím se mozku uleví, neboť každý duševně chorý má větší přítok krve do mozku. Je to přirozené, jeho podrážděné nervy i esplana v abnormálně zvýšené činnosti potřebují více výživy. Sami na pacientovi pozorujeme, že má často rozpálenou hlavu. Choďme brzy spát, před spaním nečtěme, a spěme při otevřeném okně. Když ráno vstaneme, choďme po mokrém trávníku, nebo po mokrém dláždění (bosky). Není-li to možné, asi minutu šlapejme vodu. Místnost, kde se spí, nevytápějme, ale řádně ji provětrejme!

(695) Na základě prohloubených vědomostí se dá v případech zuřivosti, a také tehdy, když je nutné vyčištění a vytváření nové zdravé krve, použít pouštění žilou (odebrat část krve). Někdy je to jediný způsob, jak uskutečnit čištění a tvorbu nové zdravé krve.

Stravu volme takovou, která je bohatá na živné soli, a to kvůli nervům. Jezme hodně ovoce, syrová jablka, datle, fíky, hrozinky, ořechy, pomeranče, zeleninu, zvláště syrovou mrkev, ředkev, syrové kyselé mléko, celozrnný chléb, dále jídla moučná, mléčná, brambory, rýži, kroupy, ovesnou rýži, sušené ovoce, šedou sůl. Nesmíme požívat čaj, kávu, kakao, víno, pivo, likéry, čokoládu, vařené a pečené maso, uzeniny, kompoty, bílé pečivo, cukrovinky, varujme se octa, koření a soli. Luštěniny jezme řídce! Právě neurastenici, hypochondři a hysterici

trpí nedostatkem životní magnetické energie. Uvedené dovolené produkty obsahují ve značné míře potřebnou zářivou energii.

Při duševních chorobách je také prospěšné vstřikovat inzulin. Lusky fazolové, hrachové, makový olej a borůvkové listy ho také obsahují, takže je můžeme k potravě přibrat. Makový olej je vhodný v dávce jedné lžičky denně. Měli bychom jíst lusky, listy vyvářejme na čaj.

Nesmíme zanedbávat vzdělávání rozumu a pěstování silné vůle, abychom byli schopni uvést bludy a chybné myšlenky na správnou míru.

Přidejme duševní léčbu. **Lidská duše má dar hmotu oživovat a uzdravovat, zvláště spojí-li se ve víře dvě osoby za pomoci magnetizmu v jedno tělo.**

(696) Kde jde o nevyléčitelnou mozkovou paralýzu, lze ji často se zdarem léčit a zlepšit přerušením chorobného procesu umělým vyvoláním jiné léčitelné nemoci, tzv. horečnatou kúrou.

Progresivní paralýza je následnou nemocí syfilidy. Není dědičná, takže účinnějším léčením se stane vzácnější. Tělesné vyšetření ukáže, že zornice nereagují na světlo, změny šlachových reflexů a typický krevní nález.

(697) Při určitých výrazových formách schizofrenie (je-li zjištěno, že mají svůj původ v dědičnosti) je možné u nemocného zkusit vyvolat silné tělesné reakce pomocí křečí. Je to umělé vyvolání silného otřesu celého organizmu. Projevuje se slabostí, nemocný ztratí vědomí a dostává křeče - šok. Tomuto oběhovému kolapsu neboli nárazu do systému je možné často děkovat za vyléčení dědičné duševní choroby.

Šok se dá vyvolat různými způsoby: inzulinem, srdečním lékem kardiazolem nebo vysokofrekvenčními elektrickými nárazy. Léčebný účinek se projeví jen na začátku choroby. Účinnější, ale s větším rizikem spojený je operativní zákrok, lobotomie. Při ní se částečně přeruší spojení mezimozku s čelním lalokem.

Dobré výsledky se ukázaly při dlouhodobých depresích, obsedantních syndromech, při nichž je nemocný pronásledován vtíravými myšlenkami. Psychoanalytická léčba, probuzení schopnosti rozumu a vůle s vytvořením zdravých představ, je bez následků.

Elektrický šok někdy zaviňuje zhmoždění svalu, vykloubení, výjimečně zlomeniny. Po operaci lobotomií u někoho nastává úplná změna osobnosti. V podstatě dochází k jakémusi zvratu do doby dětství. Pak je třeba znovu vychovávat, učit se a poznávat.

(698) Původ těchto rozmanitých a zákeřných duševních chorob je buď zděděný, nebo způsobený vlastními vášněmi, neopatrností, nemírným požíváním alkoholu

nebo nákazou přijicí. Kromě toho mohou být příčinami duševních chorob i jiné, zdánlivě méně závažné choroby, v následcích však stejně zhoubné. Je jim třeba věnovat úzkostlivou pozornost.

U dívek to může být zejména opožděná, zanedbaná a nepravidelná menstruace.

Bývá to dále následek chřipky, zvláště neléčí-li se - to pak bývá mozkové ústředí zachváceno otravnými látkami, mnohdy s velmi nebezpečnými následky.

Chřipka zanechává nemoci plic, srdce, jater, ledvin, je zdrojem vzniku bolestivých vředů apod. Stává se i příčinou duševní choroby, a právě to je jistě nejzávažnější, neboť hrozí, že nemoc, neléčí-li se pečlivě a rázně, se stane nevyléčitelnou.

Dokonalého vyléčení chřipky dosáhneme, budeme-li dbát následujících pokynů:

(699) Dostaví-li se bolení hlavy, malátnost, slabost taková, že sotva chodíme, ihned ulehněme, vypijme horké mléko svařené s fenyklem nebo kmínem, tak horké, jak jen můžeme snést. Když jsme se na lůžku ohřáli, vstaňme a omývejme celé tělo, mimo hlavu, rychle studenou vodou, kterou jsme si předem připravili, a potom ihned, neosušeni a zabaleni do prostěradla nebo přikrývky, ulehněme opět do postele a dobře se přikryjme.

Za hodinu se omyjme znovu. To musíme opakovat vždy po hodině 4-7x, až se dostaví silné pocení. Je-li slabé, je dobře se omývat dále. Až pocítíme, že jsme se silně zapotili i na čele, zůstaňme v klidu 2-3 hodiny ležet, aby byla nákaza z těla vypuzena. Po třech hodinách se musíme ještě jednou omýt a převléci do suchého prádla. Silné pocení ještě potrvá, nemoc se rozloží a vyloučí. **Tento způsob léčby nechť provádějí rodiče svým dětem.**

(700) Jiný způsob: smíchejme 1 litr vody a 1 litr octa a tuto směs svařme. Položme se nazí do postele a vypijme šálek silně oslazeného horkého čaje z květu černého bezu a lipového květu. Ošetřující vezme prostěradlo, složí ho obdélníku 100 x 40 cm, namočí ho do horké (jak sneseme) octové vody a položí ho pacientovi od prsou dolů ke kolenům. Přes prostěradlo se položí teplá deka a přes ni na celé tělo peřina. Během hodiny začne pocení, po hodině se postup se zábalem opakuje. To je možné provést ještě potření.

Chceme-li dosáhnout, aby veškeré jedy byly z těla vypuzeny, opakujeme stejnou léčebnou kůru i druhý den.

Tohoto způsobu však nesmíme použít v případě projevů spály. Tehdy, zvláště u dětí, když nastane velká únava v celém těle, poté prudká horečka, tep je velmi rychlý a nemocný si naříká na bolesti hlavy a nechuť k jídlu, namočme

prostěradlo ve studené vodě, vyždímané oviňme pacientovi kolem těla, a pak ho ještě zabalme do teplé deky.

V tomto zábalu nechme pacienta ležet celou hodinu. Pak se zábal rychle odstraní a nemocný je uložen zpět do postele. Je třeba ho každé 2 hodiny omývat rychle studenou vodou, a po každém omytí ihned položit na lůžko a dobře přikrýt. Tímto způsobem se pokračuje až do doby, než horečka pomine. Máme-li horečku, nesmíme jíst, jen občas po lžicích mírnit žízeň vodou.

(701) Často se stává, že nemocného zachvátí třesavka. V tom případě je třeba vzít odvar z lusků senný (do 4 litrů vody ve varu dáme 2 hrsti lusků a povaříme půl hodiny), do něhož namočíme prostěradlo nebo košili, přebytečnou vodu vyždímejme, a dosud teplé rychle ovineme nemocnému kolem těla (oblékneme košili). Přes tento obklad ovineme opět teplou deku. V tomto zábalu může nemocný setrvat dvě hodiny. Po jedné hodině klidu následuje vždy za dvě hodiny omývání studenou vodou, do níž jsme přimíchali hrst soli nebo třetinu octa. Po každém umytí nemocného dobře přikryjeme.

Asi po dvou dnech uvedených vodních aplikací dáme nemocnému po dobu 3-5 dní jednou denně teplý zapařující obklad z odvaru lusků senný asi na 2 hodiny a jednou denně (zase v jiný čas) ho rychle omyjeme studenou vodou.

Po celou dobu se pacient musí zdržovat na lůžku. Jedovaté látky se z těla úplně vypudí, takže nezachvátí nervové ústředí, mozek a míchu.

(702) Vyléčení chřipky lehkým a jednoduchým způsobem dosáhneme také hladovkou. Při chřipce nejez 2-3 dny nic než tvrdé žemle. Tvé tělo spotřebuje denně 2-3 litry vody k dýchání, trávení a pocení. Při nedostatku se voda uvolní nejdříve v hlavě, v krvi a v chorých buňkách, a je k dispozici pro uvedené činnosti těla. Tím se chřipka rychle, bez obtíží a následků zlikviduje.

Při spavé chřipce střídejme 2-3 prostředky denně, a to:

Do vany připravíme poloviční studenou koupel. Pacienta posaďme po pás do vody a třeme jeho tělo 40 sekund. Neosušené tělo zavineme do suchého lněného prostěradla, přes ně ovineme teplou deku, poté ho položíme na 3 hodiny do postele. Potom mu oviňme nohy i s chodidly do mokrého chladného prostěradla, které jsme předem namočili do směsi vody a octa. Přes zábal opět oviňme teplou deku a peřinou ho přikryjme.

Po třech hodinách obklad odstraňme, a za 2-3 hodiny dáme na celé tělo teplý obklad odvaru lusků senný k zapaření na dvě hodiny. V noci jednou omyjme celé tělo směsí vody a octa se lžící soli a dobře přikryjme. Tak pokračujeme až do vyléčení.

(703) Ve všech případech, kdy jsme zdolali horečku, dávejme nemocnému prostou stravu: mléko, tvrdé housky, polévky kroupové, rýžové, chlebové,

mléčné, z ovesných vloček, dále kaše, vajíčka na měkko, fíky, datle, pomeranče apod.

Opožděnost menstruace může nastat z nejrůznějších přičiň: z chudokrevnosti, při srdečních vadách, po tyfu, při nedostatečném vývinu dělohy, otylosti, po úrazech pádem, uhozením, ale i po velké úzkosti, zármutku, po promočení deštěm, po nachlazení. Jindy porušením krevního oběhu neuzrají včas vajíčka, která jsou jako zárodky v tisícovém počtu od zrození dítěte připravena ve vaječnících.

Hlavní příčinou však je shromažďování šťáv v břiše, které zaviňuje nedostatečný přítok krve k pohlavním orgánům. Tím pak trpí výživa a funkce dotyčných ústrojí. Ono shromažďování je zaviněno častým dlouhotrvajícím sezením, nedostatečným pohybem těla, příliš jemnou stravou a jemným prádlem.

(704) Varujme se zaměstnání, které vyžaduje příliš mnoho sezení. Mladá děvčata velmi trpí dlouhým sezením zejména v mladším věku (ve škole). Proto se snažme vést je k tělesnému pohybu na zdravém vzduchu, k cvičení, bruslení, veslování, k výletům do přírody, práci na zahradě a zejména k pravidelným dechovým cvičením.

Jestliže nemají dostatek tělesného pohybu, pak je odhánějme od šicího stroje, pletení a jiné sedavé činnosti! Zachovejme je pro zdravý a šťastný budoucí rodinný život.

Buďme opatrní i při výživě! Všude se dnes dává přednost uzeninám, masu, šunce, vejcím, bílému pečivu, jemným moučníkům, kávě, čaji, kakau, cukrovinkám a zavařeninám. **Pryč** s touto výživou, která plodí choroby! Dejme přednost stravě přírodní, jak jsem už vícekrát uvedl.

(705) Uvedení nemocní mají zpravidla studené ruce a nohy, trpí nízkou tělesnou teplotou, zato hlavu mívají rozpálenou. Proto dbejme o správný krevní oběh a povzbuzujme kožní činnost. V létě dovolme koupání v řece nebo v rybniče (i několikrát denně, vždy asi 10 minut). Pro dosažení pravidelné menstruace musíme dbát všech výše uvedených prostředků.

K tomu slouží také omývání spodní části těla před spaním, vždy obden. Pokud se nepoužije studená lázeň, je užitečná teplá koupel nohou před spaním (asi 15 minut). Je vhodné obden vstávat o hodinu dříve a vzít studenou koupel ve vaně na dobu 5 sekund. Celá spodní část těla až po pás musí být ponořena. Poté ihned ulehnout bez osušení do postele na jednu hodinu a dobře se přikrýt.

Tato koupel blahodárně působí na prokrvení a posílení břišních ústrojí. Některý prostředek občas zaměňme za spodní napářku těla.

Opoždění nebo zastavení menstruace mívá za následek návaly krve do hlavy, což může způsobit i duševní chorobu.

(706) Dbejme na pravidelnou stolici, aby se nepokazily tělesné šťávy a krev. Vydatnou stolici dosáhneme dostatkem ovoce a salátů ve stravě, ale také pitím odvaru z šípkových plodů, trnkového květu, krušinové kůry a fenyklu. Dobře působí i lžíce medu, do něhož jsme přidali na špičku nože prášku pryskyřice aloe. Také je možné naložit fíky do stolního oleje a denně vzít jeden. Zkuste i lžíci lněného semene s přidáním asi 20 semen jitrocele a tuto směs zapít vodou.

(707) Nedostaví-li se menstruace, osvědčují se také mokré studené zábaly stehen (na noc), teplé koupele nohou s přísadou dřevěného popela a soli nebo octa, teplé koupele pobřiší asi na 120 minut, nebo pít odvar zeměžluče, rozrazilu a Černobýlu.

Prudké a trvalé krvácení vyžaduje klid na lůžku a vyplachování horkou vodou (38-42 °C). Vždy jednou za hodinu užívejme odvar z přesličky a jmelí, nebo z kokošky a kořene nátržníku. Je možné přidávat po 90 minutách studené obklady ze směsi dvou dílů octa a jednoho dílu vody, přikládat na břicho v místě dělohy. Jakmile se obklad oteplí, musí se obnovit smočením do studené směsi. Přitom omývejme ruce, prsa a záda studenou vodou.

U dětí, které z neznalosti léčebných prostředků propadly prvním příznakům duševní choroby, musí rodiče k jejich záchraně vynaložit na léčení veškeré úsilí. Často se stává že rodiče či ošetřovatelé a vychovatelé nevěnují nepatrným úkazům této vážné choroby vůbec pozornost.

(708) Mnozí rodiče mi přivedli své děti, u kterých jsem shledal, že sami zavinili jejich chorobu. Na dítě nemluvili a když, tak jejich řeč bývala úsečná, někdy je i bili, vsugerovali mu, že je hloupé, strašili je blázincem apod. Takového dítěte se pak sourozenci štítili, styděli se za ně a stranili se ho, takže i sousedé a návštěvníci poznali jeho trápení.

V takovém prostředí se nemoc jen upevňuje. Znovu opakuji, že podrážděnost, zádumčivost, stálá únava (zvláště k ránu), pláč, umíněnost, útěky z domova, nechuť k práci, střídavé duševní nálady, vyhrožování sebevraždou atd. jsou prvními vážnými známkami duševní choroby. Proto pozor! Začněme včas s radikální léčbou. Snažme se o opravdovou lásku k nemocnému. Pamatujme, že slábne-li vědomí, probouzí se nižší podvědomí. Duše se ve své činnosti neomezuje a v tomto stavu snadno vycítí, má-li k nám mít důvěru, či nikoliv.

Jen láska a víra s užitím rozumných prostředků uzdravuje duševně choré!

Nyní, když víme, odkud vítr vane, víme také, jak se rozumně proti nim postavit. Poznané nebezpečí přestává být nebezpečím.

67. JAK UZDRAVÍŠ DUŠEVNĚ CHORÉHO

(709) Těžšími případy duševních chorob trpí nemocní, kteří si stále naříkají, že slyší hlasy, zvuky, vidí různé přízraky a vidiny. Často tvrdí, že pocházejí od nějakých bytostí, které je stále obtěžují a působí jim různá muka.

I tyto případy parafrenické a schizofrenické choroby lze na počátku s úspěchem léčit.

Nejlépe si takovou nervovou poruchu ozřejmíme na skutečném případu. Pan P. asi čtyřicetiletý, na pohled statný, veselý a čilý obchodník zdravého vzezření, se začal stranit lidí a vyhledával samotu. Později ujišťoval své okolí, že pan dr. R., který jejich rodinu několikrát navštívil, se mu mstí za nedostatek pozornosti a usiluje mu o život. Tvrdil o něm, že má velkou moc a pracuje s černou magií, takže se na dálku stále uvolňuje, aby ho viděl zřetelněji než my kohokoli jiného. Přichází k němu skoro každou hodinu a týrá ho k nevýslovné bolesti vrážením tupého předmětu do boku, rozřezáváním prstu apod. Směje se mu, že trpí, odchází a znovu přichází a přináší hřebík. Pak ho pevně chytne, aby se nemohl bránit, vráží mu hřebík mocným rozmachem do hlavy. Nemocný naříká a ukazuje krev, která se mu valí z úst. Vysvětluje, že se mu mučitel právě vysmál, silně ho uhodil a zmizel. Po dalších hodinách přichází znovu, aby mu rozdvojil plíce, takže se dusí, nemůže dýchat a myslí, že musí bolestí zemřít. Než má trýznitel přijít, zjevuje se nemocnému černá hvězda. Jindy zase jasná hvězda, po jejímž zjevení přichází jiný zjev, paní, která slibuje, že nemocnému pomůže, poslechne-li její rady, takže moc toho zlého člověka pomine. Jindy prý je unášen do vzdálených krajin mezi cizí nebo i známé lidi, vidí všechno jasně a rozeznává právě konané činy.

Provedl jsem šetření, kterým se ukázala správnost výpovědí nemocného, pokud se to týkalo činů známých vzdálených lidí.

Nemocný byl různě bezvýsledně léčen. Po šesti měsících byl umístěn do ústavu. Měl ovšem také chvíle tak jasné, že dovedl druhému dopodrobna vyprávět o všech svých vidinách a zdánlivých utrpeních. Projevoval touhu se uzdravit, tvrdil, že musí být někdo mocnější, kdo dovede moc onoho zloducha omezit a porazit ho.

(710) Duševní choroby postihují nejčastěji osoby citlivé, nemagnetické a se slabou vůlí. Mezi ně patřil i výše uvedený nemocný. O dědičné zatížení se nejednalo, nešlo ani o postižení progresivní paralýzou, ani o tabes dorsalis (onemocnění míchy ve 3. stadiu syfilidy). U duševní choroby vzniklé z dědičnosti je vyléčení nedosažitelné. Nemocný však byl ze zdravého rodu. V

dřívější době byl v pořádku a úspěšně obchodoval. Jeho manželka, právnická, získala skvělé místo u velkého podniku, proto zanechal svého obchodu a žil si v pohodlí.

Duše však chce být zdravě a příjemně zaměstnávána, neboť je sama stálou hybnou činností a nemůže se uvést do stavu nečinnosti. V tomto pozemském životě je drážděna našimi smysly, které jsou vzrušovány činností ve vnějším světě. Tvoří se myšlenkové útvary v mozku, počitky, dojmy, představy, které se zachycují na paprscích esplan. Smysly jsou prostředníky duše, jimiž se vědomě projevuje, a všechno, co jimi uvidí, uslyší, ucítí, postřehne, prožije a pílí nabude, uchovává si a vtiskuje do esplan, z nichž nabývá vše pro duševní rozsah širšího vědění a poznání. Pro toto vědomé duševní dění je obdařena vnitřní silou, chtěním - svobodnou vůlí a rozumem. Z různých příčin se často stává, že duše není k činnosti drážděna, nepoužívá dostatečně všech svých schopností smyslů a zdravých esplan. Proto nastane pro duši ve vědomém dění prázdnota. Nastane ústup její aktivity do vstupního podvědomí, ve kterém se rozum a vůle zatemňují, nedostatečně svobodně uplatňují. To je začátek duševní poruchy. Z nedostatku dráždění a zaměstnání ustupuje duše z vědomé činnosti do 1. a 2. stupně porušeného, tzv. nižšího podvědomého dění, kde pracují nižší duševní mechanizmy potlačených zážitků psychických traumat, vyloučených z asociace zdravých esplan.

(711) V tomto stavu pozorujeme na nemocném, že se straní společnosti, vyhledává samotu, často se dívá nehybně najedno místo, je lekavý, úzkostlivý, plačtivý a postižený stálým strachem. Je to tím, že rozum, nejvyšší lidská schopnost, který poznává skutečnost a má rozdávat zdravé úsudky, závěry a pojmy, se neuplatňuje na správném k tomu účelu určeném místě vědomého dění ve zdravých esplanech. Duše je zahnána do svého nitra. V tomto nižším duševním dění se rozum a vůle zatemňují, duše pozbývá zdravý úsudek, aby mohla poznávat skutečnost. Není zdravě činná, aby vydávala, tvořila a rozlišovala, nýbrž jen trpně přijímá a nechává se ovládat automatizmy chorých esplan. Pak mnohdy stačí silnější, rozumem nevyrovnané a nepotřebné esplano, které stále vysílá myšlenku: „Proč mi zemřelo mé dítě?“ nebo: „Proč jsem přišel o majetek, o lásku?“ a podobně, aby vyvolalo chorobu.

Chorobná esplana zeslabují duševní schopnost vědomého JÁ. V tomto stupni vědomého dění, nezaujme-li duši v její prázdnotě žádné chorobné esplano, aby ji stále bombardovalo, a tak cele zaměstnávalo, ustupuje do ještě nižšího podvědomí, které se nachází v oduší, přičemž je nedostatečně využívána šedá mozková kůra. Je to stav příbuzný 3. stupni hypnotického spánku.

(712) Tento psychopatologický stav, samovolně vyvolaný, je velmi nezdravý, protože není nikým rozumově řízen (jen tehdy, vyvolá-li ho hypnotizér).

Vyvoláním tohoto posledního nižšího stupně podvědomého dění nastává pro duši rozštěpení vědomí a vůle na dvě JÁ. Jedno pro vědomí, druhé pro nižší podvědomí. V tomto nižším dění 3. stupně se duše časem osamostatňuje a zabírá pro sebe prázdná, stále se tvořící esplana. Do nich si ukládá své choré myšlenky, komplexy - choré proto, že v těchto stupních nižšího podvědomého dění se rozum a vůle velmi zeslabují a nemohou se uplatnit. Je porušena přirozená zákonitost.

Duše žije v rozštěpení osobnosti, v rozdvojené mysli, a to v nižším podvědomí, kdy mluví nesmysly, jindy ve vědomí, kdy říkáme, že nemocný má jasné chvilky a mluví rozumně.

Myslí-li obě činnosti současně, nastává rozpor, protože tu působí dvojí esplana: jedna vzniklá z činnosti nižšího dění, druhá z vědomého dění. Usoudí-li vědomé JÁ, že tomu tak je, nižší JÁ tvrdí opak předešlého. Z rozporu pocházejí muka a utrpení.

(713) Nemocný slyší hlasy a zvuky. Vidí různé přízraky, mluví k nim. Nastupuje u něho neschopnost rozpoznávat, zmatenost a sklony k páchání špatných činů. Později nižší JÁ nabývá převahy. Pak se kombinují nejnesmyslnější představy, vidiny a děje. Kolik nemocných, tolik různých odlišných nesmyslných myšlenek a představ. Většinou nižší podvědomé JÁ, nepoznávajíc sebe, snímá z esplan podoby osob, které ho kdysi upoutaly, a bere na sebe jednu nebo více různých cizích individuí, vnitřně se s nimi spojuje, jak vidíme u nemocného. Krátce řečeno, duše chce a musí být nějak zaměstnávaná a činná.

Chybí-li zdravá vědomá činnost, nastane chaos a uplatnění činnosti choré, nižší, podvědomé, kde není rozumový úsudek. Utlačené vědomé JÁ se však tohoto zjevu bytostí, jež mu škodí a trýzní je, bojí a brání se, ač je to jedna a táž duše, avšak v rozdvojení.

Jednou z vlastností a schopností duše je prostorová všudypřítomnost, která, jak z pokusů víme, je omezená.

Protože nemocný je nemagnetickou osobou, tj. jeho oduší je obnaženo a není chráněno hutnějším magnetickým zářením, stává se citlivým a vnímavým - hlavně v probuzeném nižším podvědomém dění - pro přijetí všech škodlivých myšlenek a vlivů od hrubých lidí, kteří je kolem sebe šíří. Současně nechráněné oduší, puzeno duševním zájmem, se prostorově rozpíná a uvolňuje. Duše, spjata s ním v jedno tělo, vidí v tomto probuzeném nižším dění věci, činy, děje a bytosti prostorově vzdálené.

Nemocný má pocity, že jeho skutečné tělo je mu cizí, není jakoby jeho, a že tedy žije mimo své tělo, že snad musí zemřít. Proto často štípáním zkouší, zda se vůbec cítí. Uvedené pocity a stavy jsou způsobeny tím, že nižší JÁ žije v duševní uvědomitelnosti zejména v uvolněném oduší, tedy poblíž svého viditelného těla. Tyto pocity jsou velmi nepříjemné a dráždí vědomí ke strachu a obavě, zdali skutečně má nějaké fyzické tělo.

(714) Ony různé psychofyziologické chorobné duševní stavy, které též nazýváme halucinacemi, se dostavují při ústupu duše z vědomé činnosti do činnosti nižší, podvědomé, kde zprostředkujícím nástrojem projevu duše už nejsou smysly s jejich zdravými esplany, řízené rozumem a vůlí, nýbrž oduší s esplany chorými.

Aby bylo možné pochopit způsob léčení těchto duševně chorých a prakticky ho lékařem nebo laikem v podobných případech provést, vysvětlím, jak tyto případy léčit.

Pro léčitele není překážkou, není-li dostatečně magnetický. Je ale třeba vzbudit silnou vůli a víru, že se magnetizmus probudí. Magnetizmus přece získáváme stálým rozpadem atomových jader, uvolňujících se z megatronových částic molekul (protoplazmy) ve všech buňkách těla. Molekuly se zase obnovují přijetím dobré výživné potravy. Z dřívějších pokusů jsme poznali, že oduší se tvoří a uvolňuje rozpadem buněčných jader. Chci-li, dovedu pomocí vůle ovládat obě fluida (magnetizmus i oduší) a podřídit si je. To musíš dokázat i ty.

(715) Musíš v sobě vzbudit víru ve vyléčení, ale také lásku, důvěru a upřímnost k povzbuzování nemocného. Ozbroj se silnou vůlí k vytrvalosti. Seznam se se všemi pravidly a vědomostmi k provedení duševní analýzy. Zapadlé cizí představy a dojmy připomeň nemocnému svým sugestivním léčebným vlivem. To prováděj denními rozpravami a výklady, uvolni je a odpoutej z chorých (od asociace odpojených) esplan a učiň je vědomými k bdělému konání. Nejdříve vyhledáváme potlačení, pak odstraňujeme psychický odpor, který toto potlačení udržuje. Překonat odpor, odstranit potlačení a přeměnit nevědomé ve vědomé - tím proměňujeme patogenní konflikt v normální stav. Nižší podvědomé síly stavíme do služeb vědomého JÁ. Scelením obou JÁ vytváříme duševní jednotu. Rozum a vůle nemocného se budou probouzet k vědomé činnosti.

(716) Vezmi nemocného, co nejméně oblečeného, a magnetizuj ho deseti až patnácti tahy, jak bylo dříve vysvětleno. Magnetizováním dvakrát až třikrát denně dosáhneš uzavření unikajícího obnaženého oduší. Zároveň navážeš přímé fluidové spojení s nemocným. Bude pod tvým přímým vlivem, bude s tebou tvořit jedno tělo s převahou tvé duševní síly a víry v uzdravení.

Přitom se u nemocného budou probouzet zdravé duševní projevy. Při magnetizování musí nemocný chtít magnetizmus přijímat. Současně mu dávej hlasité sugesce: „Přijímáš můj magnetizmus, neboť posiluje nervy a celé tělo! Je ti příjemně, jsi klidný a spokojený! Těšíš se na magnetizování, protože tě uzdravuje a posiluje!“ atp.

Po magnetizování se pacient oblékne a usedne proti vám na židli. Vy, také vsedě, se díváte nemocnému příjemně do očí a vysvětlujete mu jeho duševní stav tak, aby porozuměl, co je příčinou jeho vidin, strachů, pocitů, úzkosti a muk. Znovu opakuji: „Dobře si osvoj veškerou znalost duševních chorob častým studiem celé této knihy, abys mohl nemocnému na jeho dotazy vždy správně odpovědět.“

Odpovídej a vysvětluj nemocnému jasně a zřetelně. Nesmí zde být žádná pochybnost, protože by se přenesla na chorého. Dotazy nemocného, na které nenajdeš vysvětlení v knize a kterými tě bude zahrnovat, vysvětlíš tak, že duše v nižším podvědomí, hlavně ve 3. stupni, má nevyčerpatelný zdroj všemožných různých pocitů, vidin, představ a myšlenek a také spojení s vyřazenými esplany chorých představ. Jimi je zaměstnávána a drážděna ve své činnosti, neboť se nemůže uvést do stavu nečinnosti. Ve 4. stupni nejzazšího podvědomí už duše s esplany spojení nemá - pouze na rozkaz hypnologův.

(717) Po vysvětlení duševních poruch prováděj s nemocným autosugestivní léčbu, při ní ho drž za ruku. Jdi před zrcadlo, a nemocný, dívaje se na sebe, ať s tebou opakuje každý den 10-20x vždy jinou větu:

Dnes jsem vstal mnohem zdravější.

Můj stav je den ze dne lepší.

Mám silnou vůli k překonání cizích vlivů.

Má vůle se den ze dne upevňuje, všechno vede a řídí.

Pomocí silné vůle zvítězím.

Mám radost a zajímám se o život a veřejnost.

Nevěřím klamům, věřím jen ve skutečnost, kterou vidím před sebou.

Musím se uzdravit, toužím po společnosti.

Má mysl se vyjasňuje, všechno poznává a chápe.

(718) Pokořuji a ponižuji své chorobné myšlenky a představy, mám zájem o věci skutečné a pravdivé.

Pomocí silné vůle se vždy rychle vzpamatuji.

Chorá myšlenka patří nízkému podvědomí, nebojím se jí.

Podceňuji choré myšlenky, nenávidím je, protože jsou nízké a hloupé, pryč s nimi, nechci je!

Jdu rád mezi lidi. Jsem sebevědomý, vítězím nad sebou a uzdravím se.

Jsem veselý a spokojený.

Mám silnou vůli tvořit si zdravé myšlenky.

Budu své smysly používat ke stálé činnosti a práci.

Nepřijímám do sebe cizí nezdravé myšlenky. Mám k nim odpor a nenávidím je.

Má vůle je zdrojem energie, řídí a vede mé myšlenky. Proto na ni mohu plně spoléhat.

Dynamizuji kolem sebe představu odporu proti vlivům zlých myšlenek.

Budu klidně a zdravě spát.

(719) Uvedl jsem několik příkladů autosugescí pro opakování léčby. Další si vytvoř a uprav sám podle potřeb svého případu. Pamatuj, že každá chorá myšlenka musí být vyvážena a potřena myšlenkou a představou zdravou. Nemocného musíš převychovat, probudit jeho pohaslou vědomou činnost a smysly. Musíš ho naučit znovu poznávat všechno, jako když vychováváš dítě.

Musíš probudit a posílit jeho vědomí pohaslé v rozumu a vůli. Aby se nemocný neděsil a mohl se uchránit vlivu zlých, útočných a klamných představ, ochrání se tím, že bude dynamizovat kolem sebe myšlenku hlasitě pronášenými slovy: magneticky se uzavírám, cizí vlivy se mě nedotýkají! Před spánkem bude opakovat: nechci nic vidět, chci mít klid a pokoj, budu klidně a zdravě spát, abych se ráno probudil zdravější!

Mimo procházky v přírodě (nemocný je stále pod tvým magnetickým a slovním vlivem) ať doma ve volném čase opisuje pro léčebné účely vhodně sestavené sugestivní věty. Ať píše větším a nápadným písmem, aby se mu lépe vtiskly do esplan a probudily a vychovaly duši pro novou zdravou činnost. Pro pochopení uvádím několik takových úkolů, další sestav podle své potřeby sám:

(720) **První den**: Podceňuji všechny nezdravé a vtíravé myšlenky, jsem k nim apatický a lhostejný! Musím a chci být zdráv! Kdo chce a věří, uzdraví se! K tomu mám oporu ve své silné vůli, a proto se nepoddám, ale zvítězím! Nepodlehnu pláči, mám v sobě moc a sílu se přemoci. Obírám se jen zdravými a veselými myšlenkami. Tím se má mysl vyjasňuje a cítím se spokojený a veselý. Všechno, nač se podívám, mi působí radost, veselost a spokojenost. Vypovídám boj své nemoci. Umiňuji si a poroučím si: buď zdráv!

Druhý den: Vím, že přijdou chvíle duševní deprese, budou však stále vzdálenější, slabší a slabší. Proto se nebojím a nepoddám se, ale vytrvám. Nebudu naříkat, protože vím, že se jistě uzdravím. Proto budu klidný, veselý a spokojený. Má radost závisí na jistotě, že budu zdráv a že mi bude zase dobře jako dřív. Proto se ničeho nebojím a nemám strach. Budu se zajímat o všechno. Ti, kteří jsou široce o všem uvědomeni, neonemocní!

Třetí den: Kdo má pevnou vůli, není zklamán překážkami své nemoci, ale dovede svůj duševní stav překonat a uzdravit se! Jak jsem šťastný, klidný a spokojený, že znám prostředky ke svému uzdravení! Proto nač se bát, rmoutit a mít jakékoli obavy. Musím a chci zařídit svůj myšlenkový obzor pro vše vítězné, zdravé a krásné, abych měl na všechno jasný pohled. Čím živěji, jasněji a pevněji budu věřit ve své uzdravení, tím dříve budu zdráv. Uzdravení závisí na mé naprosté víře a trpělivosti, hlavně na mně samotném, na tom, abych vytrval. Je pravidlem, že všechny duševní pochody směřují k zachování a zdokonalení života! Proto i já se brzy uzdravím!

(721) **Čtvrtý den**: Moje nemoc není zlá, potřebuje k uzdravení pouze čas a veselého ducha! Zdraví není náhodnou věcí, je nutné o ně bojovat! Musím ukáznit svůj život a přizpůsobit ho potřebám organizmu. Život je pestrý, mnohostranný, žádá si plné rozvinutí všech tělesných a duševních sil. Musím stále bdít, být ostražitý a nepoddávat se myšlenkové únavě. Neklesám už na mysli, neboť poznávám, že mé zdraví se lepší, upevňuje a prohlubuje. Zájem o uzdravení získám vírou, důvěrou v sebe, a proto věřím, že se jistě uzdravím. Není důvod, proč bych nevěřil. Ode dneška se nebojím vtíravých a trýznivých myšlenek, protože znám prostředky k uzdravení. Mám důvěru v sebe a dovedu se vždy přemoci. Nepoddám se nářku a pláči, aby mi neubíral energii, protože vychází jen z únavy nervů. Ubráním se mu!

Pátý den: Jsem šťastný, že mohu v sobě prodlužovat slastné okamžiky a blažené pocity zdraví, které budu silou vůle držet, nevzdám se jich. Moje vůle svým napětím touží po rychlém zdraví, které musí rychle ovládnout! Uzdravení znamená dokonalou náplň k uklidnění vůle - vůle je univerzální schopnost a umí toho dosáhnout. Moudrý člověk se přidrží všeho, čím může uzdravit tělo a duši, proto budu stále bdělý, abych nic nezameškal. Věřím, že pozitivní myšlenky vedou člověka k výšinám ducha a spokojenosti. Nechci myslit na nic jiného než na radost, krásu a blaženou spokojenost. Proto si nevšímám nepříjemných dojmů, které mě spolu s vidinami přepadají, protože vím, že vycházejí ze slabosti nervů a vůle, které se uzdraví. Proto nejsem zklamán překážkami své nemoci, ale mám velkou chuť k životu a pevně očekávám uzdravení!

Šestý den: Mám výbojnou, silnou povahu a vůli, kterou v případě nutnosti obrátím a použiji proti nezdravým myšlenkám, dojmům a představám! Nechci být obtěžován chorými představami a nezdravými myšlenkami. Jsou mi protivné, oškliví se mi, a proto je nenávidím. Mám zájem o všechno krásné, ušlechtilé a příjemné. Budu to vyhledávat, neboť mi to působí radost, spokojenost a jsem přitom šťastný. Mám snahu milovat vše krásné a užitečné, neboť mi to působí štěstí v duši. Snažím se milovat život, veselí a smích, protože mi poskytují vnitřní klid. Mám snahu zamilovat si příjemné a užitečné věci, jež mě vedou a dopomáhají k trvalému zdraví. Mám snahu milovat autosugestivní léčbu, neboť povznáší ducha a rozšiřuje myšlenkový obzor. Chci milovat jen zdravé myšlenky, kontrolovat své myšlení a vymýtit z esplan všechno, co trýzní mou duši!

(722) **Sedmý den**: Moje nezdravé představy, dojmy a myšlenky, kterých se nebojím, jsou: „Nemohu se uvědomit ve svém JÁ, mám v hlavě prázdno. Vidím a slyším klamné hlasy a představy postav. Nedostanu se z nemoci. Bude to dlouho trvat. Mám z něčeho velký strach. Očekávám něco zlého. Někdo mi velmi ubližuje. Nepoznávám své tělo.“ Protože dnes už vím, že to všechno jsou jen klamné představy a myšlenky, nepodložené skutečností, budu vždy tvořit zdravé pozitivní myšlenky; pevnost vůle, jistotu, stálost, odhodlanost, statečnost, srdnatost, nebojácnost, čilost mysli, veselost a spokojenost. Tím porazím všechny dřívější nezdravé myšlenky a představy, které mi už dnes jsou k smíchu a pohrdám jimi! Nemám strach, už se nebojím, ale věřím v nový život, který mi dá spokojenost a radost. Nebojím se už, ale věřím, že moje pevná, silná a odhodlaná vůle zlomí vše nepříjemné a povznese se ke zdraví duše a těla. Nebojím se už, neboť mám vítěznou myšlenku jistoty v pevné zdraví, a proto se těším, že mi bude zase jako dříve. Tudíž chci a budu zdráv. Nemám strach, protože vím, že trpělivost a statečnost jsou síly duše a dají mi všechno, co potřebuji k uzdravení!

Osmý den: Silná vůle je skrytá moc, která dříme v každém člověku! Je nutné si ji uvědomit a probudit k činnosti. Člověk obdařený silnou pohotovou vůlí překonává všechny překážky a dochází svého cíle. Probuzená silná vůle je úžasná moc, s níž poráží vše nezdravé a nepříjemné. Silná vůle je dynamická síla, která se nevyčerpává duševní činností, naopak, jejím použitím sílí, mohutní a roste. Člověk se stává vládcem, pánem nad sebou samým i nad jinými. Moje vůle nutně chce, abych nepřestal věřit, že budu brzy zdráv. Přání uzdravit se mě motivuje, je cílem, ke kterému musím dospět. Veškeré mé duševní dění je prostoupeno a prosyceno jedinou myšlenkou: být brzy zdráv. Můj rozum jasně poznává, že ve mně samém je moc a síla rychle se uzdravit!

(723) **Devátý den**: Své představy mám ve své moci a těším se z nich při libovolném rozprávění! Představy se sdružují a vybavují podle zákona současnosti. Vjemy a představy, které se setkaly ve vědomí současně, tvoří skupiny, a vybaví-li se z esplan jeden člen skupiny, vybavují se i ostatní, s ním sdružené. Moje vůle bude sílit, zasáhnu-li do tohoto zákona současnosti tak, že ze své vůle nedovolím žádné sdružování představ, ale udržím ve vědomí čistou oproštěnou představu: obloha je čistá, deska stolu prázdná, budu brzy zdráv - a podobně. Nedám se už ničím omezovat, veškerou svou pozornost obrátím k pravému bohatství duše, abych byl zdráv, abych mohl správně a radostně žít. Moje duševní síly se uvolnily natolik, že se odhodlaly k velkému boji o život, ve kterém zvítězím tím, že v sobě zničím všechny klamné představy a hlasy, dojmy a myšlenky, a vyzvednu představy a myšlenky zdravé. Co slouží člověku jen k pohodlí, ztrácí pak na dokonalosti a úplnosti. Proto duševní prázdnotě vypovídám boj. Ze své vůle v sobě probouzím duševní sílu k tvoření nových představ a myšlenek!

Desátý den: Můj duch se rozvíjí duchovním úsilím, schopností rozumu a vůle. Tím si zjednávám jasný vnitřní myšlenkový řád. Všechny nové myšlenky budou mít po celý život hluboký vliv na utváření a vývoj mé osobnosti. Ušlechtilé myšlenky napomáhají vyrovnanosti a vedou k dokonalejší harmonii všech duševních i tělesných energií. Mám snahu a chci se dostat na vyšší stupeň duševní úrovně zdravého člověka! Mé štěstí je v pevné naději, že se jistě uzdravím. Smyslový požitek je v mém pevném přesvědčení o uzdravení, které tvoří jádro mého vnitřního štěstí. Můj duševní stav mě už nevrhá do prázdnoty, neboť cítím v duši bohatství nových myšlenek, pocitů a nálad. Cítím v sobě hybnou sílu své nezlomné vůle, která mě vede ke stále veselému myšlení. Chci být nasycen zdravým životem, proto obracím celou svou pozornost ke zdraví, štěstí a spokojenosti!

Jedenáctý den: Mám energii k zajištění, osvěžení a upevnění svého zdraví! Překonám veškeré překážky, jež se mi staví do cesty, a proto dojdu k cíli! Má duše je vedena k mocné životní síle, jež může uzdravit mé tělo a osvěží mého ducha. Má energie napomáhá tomu, aby mé duševní úkony byly intenzivní ve snaze po dosažení cíle, jímž je mé zdraví. Mám živou představu a vášnivou snahu i duchovní schopnost vést myšlenky zdravým směrem. Má duše má vyšší city a afekty, proto se neobírám nízkými myšlenkami. Moje duše bojuje proti sklonu k nižšímu napětí vůle, ale má snahu a vášnivou schopnost pro vše vítězící a zdravé. Má vůle je schopna vyšších citů, a podle rozumného soudu dovede vyvést samu sebe z nezdravých představ, dojmů a vjemů!

(724) **Dvanáctý den**: Mám pevný základ v duchovním myšlení, nic mě nemůže odvést od jasných myšlenek! Nenechám se už ovládat samovolnými

myšlenkami a budu vždy na stráži bystrosti ducha. Člověk není jen předmětem přírodního dění, pudů, představ a samovolných myšlenek, nýbrž je bytostí, která si sama sebe uvědomuje. Co je dobré, to používá, vše chybné odráží a přetváří podle svobodné vůle ke krásné a ušlechtilé výstavbě své duchovní osobnosti. Můj duch se stává činným, dostává zdravé poznání všech duševních sil. Uvědomuji si svou moc, uvěřím-li, budu zdráv. Musím rychle získat své zdraví. Volám všechny síly na pomoc: snahu, touhu, naději, víru, inspiraci, vůli i lásku - musím zvítězit. Ovládnu-li své zdraví, moje touha pak bude dovršena, naplněna a dosažena. Tím dojdu nejvyššího uspokojení a uklidnění!

Třináctý den: Postihne-li někoho zlo, a nepodlehne mu, je to vítězství! Podlehne-li mu, je to smutné. Proto nikdy nepodlehnu. Svůj stav budu vždy posuzovat logicky, zdravým rozumovým rozborem. Vytvořím energii a vůli, abych mohl ovládnout své zdraví. Mám velkou touhu, která mě pobízí a žene k pevnému, trvalému uzdravení. Moje nemoc je podřízena mému rozumu a vůli. Znám prostředky, cestu a směr, jak se nemoci lehce zbavit, proto jsem klidný a nebojím se. Život je činnost. Každý je nejvíce činný v tom, co nejvíce miluje. Je to zdraví, štěstí a spokojenost, pro něž chci žít. Uvědomuji si největší schopnosti své duše, rozum a vůli, které mi dopomohou k pevnému a brzkému zdraví!

(725) **Čtrnáctý den**: Je mnoho různých lidských cílů! Já znám jen jeden cíl: co nejdříve se uzdravit! Tento jediný cíl je předmětem mé touhy, vyplňuje celou mou bytost. K tomuto jedinému cíli pracuje celý můj organizmus, zdravě zaměstnává celé moje myšlení a zanechává v duši blažený klid. Moje duše nemá jiný majetek, než smyslovou rozkoš se brzy uzdravit. Rád se nořím do tohoto duševního štěstí a příjemného požitku, který si přivlastňuji a ovládám. Můj duch se rozvíjí vzrušením, pomyslím-li, že už budu zdráv. Moje duše je naplněna novými myšlenkami, už mě nezené do prázdnoty, ale kypí silou zdravých myšlenek, které prostupují, oživují a nasycují celé její bytí!

P**atnáctý den**: Člověk není stvořen k nečinnosti, všechno kolem pracuje k určitému cíli! Člověk, jako celek duše a těla, směřuje k jedinému cíli: absolutnímu blahu, k němuž je veden zdravým rozumem a vůlí. Uzdravení nemohu dosáhnout duševní nečinností, která ničí sama sebe. Musím probudit duševní aktivitu, burcovat, tvořit a osvojovat si všechny krásné a ušlechtilé myšlenky, a tak obohacovat svou duši. Pak nebudu trpět prázdnotou ducha, chudobou myšlenek, úzkostí a strachem. Budu bohatý duchem. Nejsem už uzavřený do sebe, má povaha vyžaduje, abych byl ve styku se skutečností, díval se na všechno přímým a nebojácným pohledem. Cvičením zdravých myšlenek vedu svou obrazotvornost k začlenění do skutečného života. Chrání mě před plýtváním životní energií ve vysněných citech, náladách a slastech.

Šestnáctý den: Musím mít přirozené prostředí k práci i zábavě, aby to odpovídalo mému stupni vývoje, neboť ušlechtilost ducha se nemůže rozvinout a upevnit tam, kde jsou všechny mravní hodnoty znetvořeny. Můj duševní život bude nyní podřízen vedení rozumu a vůle k nabytí duševního materiálu krásy a dobra. Tím zatlačím nepojmenovatelné představy, dojmy, nálady, prázdnotu a neuspokojení. Ze zásahu zdravého rozumu a vůle, z poznání skutečných zdravých myšlenkových hodnot se mi dostává zaměření k náplni života, a tak nabývám své duševní krásy. Musím si uvědomit samostatnost své duchovní vrstvy, která utváří a řídí běh myšlenek. Činnost pochází z rozumu potud, pokud je rozum řídícím činitelem. Pochází z vůle, pokud ho vůle svobodně vykonává a uskutečňuje. Nyní chci a uvolňuji duševní sílu, která oživuje mé tělo i ducha a vede k uzdravení!

(726) **Sedmnáctý den**: Všichni jdou za tím, co je pro lidský život nejlepší! Moje vůle je řízena k jedinému cíli: být rychle zdráv. Jdu za nejlepším, tedy za nejvznešenějším cílem, který musím dosáhnout vlastní silou ducha: prožívám pocity, že jsem zdráv. Působí mi to smyslovou rozkoš a libost. V těchto pocitech vlastního zdraví chci co nejdéle setrvat. V uzdravení je moje štěstí, což znamená vrcholný stav, nad který se nedá jít dál. Tento jediný cíl znamená dokonalou náplň pro celý můj život. Uspokojení všeho, po čem toužím. Víra v uzdravení mně přináší požitek a je mi přímou pomocí pro celý život. Praktický člověk užívá nejvzácnějších a nejlepších myšlenek, které vedou k uzdravení!

Osmnáctý den: Uvědomováním si sebe sama, kontrolou myšlenek, přemáháním nepříjemností, sebezapřením, pozvedám svého ducha k spokojenosti a veselosti - nabývám silné vůle. Ta je zdrojem energie, která mě posiluje, povzbuzuje, vede k dobrému, uzdravuje mé tělo i ducha. V silné vůli jsem vždy pohotový, nebojácný, statečný, veselý, spokojený. Pomocí silné vůle nad sebou vždycky zvítězím a věřím, že dojdu ke všemu, co potřebuji pro život. Nebojím se už ničeho. Dnes vím, že člověk dosahuje své velikosti pouze sebeodpíráním, odpovědností a utrpením. Proto je má nemoc jen znamením života, popudem k jeho rekonstrukci. Život není určen pro štěstí, ale pro výkon! Tupá spokojenost není důstojná člověka. Boj se zlem je stupněm naplnění dobra, proto se nebojím ničeho!

(727) **Devatenáctý den**: Život nespočívá jen ve snaze všeho užívat, nýbrž se rozvíjí v souhře přírodních sil! Musím vymazat z vědomí nezdravé myšlenky a vepsat na jejich místo myšlenky zdravé. Musím se stát silnou osobností a tvořivým duševním i tělesným činitelem. Musím využít volného času k obohacení svého ducha. Jsem vtělená vůle, a prosadím ji zdravě a rozumně proti komukoli, hlavně však pro pevné zdraví. Vždy po probuzení si uvědomím

svou pevnou vůli a oživím jí svého ducha i tělo. Zachovám veselou náladu, která mi bude po celý den vzpruhou!

Dvacátý den: Člověk obdařený silnou vůlí je pánem sám nad sebou, není zklamán překážkami, dobývá lehce své životní potřeby a má moc podřídit si své okolí. Silná vůle je pro člověka zázračnou mocí, která tajemně přitahuje pomocí rozumu vše dobré, prospěšné, užitečné, zdravé a moudré, poznává a včas zavrhuje všechno špatné, škodlivé a nezdravé. Sama vůle mi musí poručit, abych posiloval svalstvo, srdce a plíce rozumným otužováním, tělesným cvičením, sportem a hrou, abych zabránil jednotvárnosti, neboť střídání tělesných funkcí je nejlepší zárukou zdraví, protože zanedbané svalstvo a zanedbávané duševní oblasti si umí vybrat svou daň. Proto musím přezkoumat svůj tělesný i duševní život a utvářet jej!

Jednadvacátý den: Stálým soustřeďováním a cvičením všech myšlenek v jednu - být zdráv - roste, mohutní a ztělesňuje se ve mně tato myšlenka a blíží se k plnému uplatnění! Musím se umět vypořádat sám se sebou. Musím dokázat porazit nezdravé myšlenky myšlenkami novými, zdravými. Budu-li myslet na své zdraví, budu zdráv. Budu-li myslet na veselost a radost, budu veselý a budu v sobě prožívat radost. Budu-li myslet na úspěch, dosáhnu ho. Rád mluvím o úspěchu a zdaru, tím vlévám do ducha sílu. Nyní vím, že naříkající duch je škodlivý, zato veselá mysl můj život prodlužuje a činí ho nepřetržitým řetězem stálých radostí a úspěchů!

(728) **Dvaadvacátý den**: Člověk, který neklesá na mysli, může o sobě říci, že dojde k cíli! Člověk, který je ve cvičení vytrvalý, dojde vždy k úspěchu. Proto kdo přemýšlí o zdraví, bude ve zdraví žít, a kdo v něm žije, bude si je přivlastňovat. Moje víra je tak silná, mocná a tak posedlá vůlí, že si sama vynucuje brzké uzdravení. Mé zdraví se dostavilo! Muselo přijít, muselo se vrátit, protože jsem to chtěl a pevně tomu v nezdolné síle svého ducha věřil. Dnes už můj duch není ponížený, nevidí jen tmu, ale ve svých myšlenkách jde ke světlu. Musím a chci mít ve své duši ve všem světlo a jas. Jen v jasném uvědomění je mi lépe a cítím se zdráv. Z aktivity mého ducha a jeho síly se můj celkový stav už natolik zlepšil, že půjdu vesele a s chutí do práce. Práce mi dá nový život a veselou mysl. Už se na ni těším, neboť se budu moci vyrovnat všem ostatním. Mám v sobě víru a jistotu, že v práci a činnosti vytrvám. Práce posiluje tělo i ducha, a proto budu trvale zdráv!

(729) Po opsání výše uvedených myšlenek bude s tebou nemocný 10-15x důrazně opakovat každou napsanou větu, přičemž si bude uvědomovat její obsah. K myšlenkám každého dne přiberete vždy některý z předcházejících dnů, a tím si vše současně zopakujete.

Při těchto cvičeních musíš sedět vedle nemocného. Drž ho za ruku, aby byl posilován tvým magnetizmem.

Jindy, pokud nebude unaven, zopakujte si myšlenky, napsané ve všech předchozích dnech.

(730) Tímto způsobem jsem vyléčil duševně chorou dívku, která onemocněla po těžkých tělesných úrazech a nervových otřesech, i mnoho jiných nemocných. Jedná se totiž o všestranný léčebný zásah, jímž se budí hlavně vědomí duše, postupně se uplatní všechny smysly a schopnosti rozumu a vůle.

Činnost nižšího podvědomí s jeho nezdravými, chorými a klamnými esplany a komplexy sil bude vadnout, až pohasne úplně. Jakmile se nemocný trochu osamostatní, donuť jej, aby si dával sám zdravotní sugesce, nejlépe tak, aby se pozoroval v zrcadle, jak sám sobě rozkazuje. Když si provádí autosugesce, je prospěšné, aby to dělal nahlas a rychle, aby idea nemoci byla izolována a nebyla možnost přístupu jiných myšlenek.

(731) Známe neurózy neurastenické, hysterické, sexuální, nutkavé a úzkostlivé. Čisté případy jednotlivých druhů neuróz jsou však vzácné. Obyčejně jsou kombinovány s neurózou úzkostnou. Zvláště hysterie se objevuje ponejvíce jako složka smíšené neurózy. Při akutní neuróze hrozí možnost propadnout psychóze, někdy i definitivní pomatenosti. Není lehké změnit konstituci osoby, která je k neuróze náchylná. Lékař bude rád, když se mu podaří odstranit její utrpení, a bude spokojen, když se nemocnému opět vrátí výkonnost. Jeho úkolem bude, aby vedle psychoanalytické léčby posiloval i fyzickou odolnost nervového systému nemocného, neboť každý projev neurózy oslabuje odpor nervové soustavy.

(732) Při analýze vybavujeme patogenní zapomenuté představy, jež se ocitly mimo vědomí. Představa se stala patogenní (vlivem chorobného příznaku) následkem vypuzení z vědomé činnosti do oblasti nižšího podvědomí. Patogenní vzpomínku poznáme podle toho, že ji nemocný někdy označuje za nepodstatnou, ale přesto ji vyslovuje s odporem. Je třeba otevřít cestu, chtít proniknout do nitra, přímo k původnímu jádru patogenní organizace. Nepodaří-li se to, pak stačí proniknout alespoň do některé vrstvy patogenního zážitku. Obyčejně jsou kolem původního jádra vrstvy příbuzného materiálu a při analýze se dostávají do vědomí jednotlivě, po částech. Různé části představ přicházejí, vybavují se z největší hloubky, tvořící jádro. Nemocní poznávají své vzpomínky. Narazíme-li na odpor, stojíme před novou vrstvou, kterou se snažíme proniknout. Nejlepší je, aby se nemocný položil, pro zvýšení soustředění zavřel oči, přitlačením ruky na čelo ho ujistíme, že obraz se snadno vynoří i s detaily. Novým tlakem na čelo můžeme vyvolat nový obraz. Zůstane-li obraz tvrdošíjně

stát, je to znamení, že nemocný může o tématu obrazu něco důležitého říci. Po vyřčení zmizí.

Nemocný se zbaví symptomů teprve tím, že si vybaví patogenní dojmy, které symptom způsobují, a vyjádří je v afektu. Terapeutický úkol spočívá pouze v tom, abychom ho k tomu přiměli. Psychoanalýzu provádíme denně tak dlouho, až se nemocný úplně zbaví symptomů.

(733) Při analýze se nejdříve ptáme, co poskytlo první podnět k dotyčnému příznaku. Snažíme se odpoutat pozornost nemocného od jeho vědomého hledání a přemýšlení, tedy od všeho, na čem se může projevit jeho vůle. Pacienta ujistíme, že pod tlakem naší ruky na Čelo se vždycky vynoří nějaký obraz, vzpomínka na potlačený děj. V každé komplikované analýze provádíme opakovaně proceduru tlaku ruky na čelo. Tím se umožní, aby se vzpomínky lehce vybavily a byly objasněny. Ujistíme ho, že uvidí něco, co bezprostředně souvisí s příčinou jeho chorého stavu. Často se stává, že musíme překonávat duševní sílu, která se staví proti uvědomování patogenních představ. Je to táž duševní síla, která spolupůsobila při vzniku příznaku a zabránila uvědomění patogenní představy. K přemožení odporu je dobré použít hypnózu s ujištěním, že se rozšíří paměť, takže se obrazy a myšlenky při novém přiložení a tlaku ruky na čelo vždy snadno vybaví.

Uvedl jsem několik způsobů psychoanalytické léčby, protože nemocní reagují na jednotlivé způsoby různě.

(734) Z hlediska biologického a fyziologického nezapomeň léčit také tělo, přestože onemocnělo vinou probuzení činnosti nižšího podvědomí.

Duše, přebývající převážně v oduší a chorých esplanech, má menší sepětí s tělem. Tím se snižuje vnitřní sekrece, šťávy se nedostatečně uvolňují do krve a nemocný tělesně chřadne kvůli porušenému krevnímu oběhu. Protože mozek se svými podrážděnými esplany potřebuje z krve více výživy, dosáhneme během léčby odkrvování nervového ústředí tím, že budeme stahovat krev různými vodními aplikacemi na nohy a ruce, čímž omezíme příliv pohonné látky mozkovému ústředí. Chorá podrážděná esplana a šedá kůra se těmito aplikacemi uklidní. Nemocný obvykle také trpí zácpou, chudokrevností a celkovou slabostí těla. Abys to vše odstranil a uvedl na správnou míru, je dobře v létě vždy ráno 5-10 minut nechat nemocného chodit v rose, třikrát denně šlapat studenou vodu po 1-2 minuty. Pak nohy rychle osušit, obout se a běhat až do zahřátí nohou.

Ráno vstane nemocný o hodinu dříve a ponoří se celý do studené vody na 1-2 sekundy. Neosušený se zabalí do osušky a ihned ulehne do teplé postele,

kde zůstane dobře přikrytý asi 90 minut, aby se zahřál. Každý třetí den ponoření do vody vynechá.

Nemocný musí denně chodit na procházky na zdravém vzduchu. Dobu 4-6 hodin lze rozdělit na několik vycházek. Má jíst výživnou polévku, jejíž recept uvádím v následující kapitole.

(735) Aby se do krve dostaly výživné látky, musí nemocný jíst hodně ovoce, zeleniny, brambor, rýže, celozrnného chleba, mléčných výrobků a k solení používat jen šedou sůl. Tím odstraní přebytek jedovatých bakterií ve střevech, které, dostanou-li se do těla, vyvolávají podrážděnost, úzkost, neurózu, únavu a také záněty nervů. Bakterie ničí také jogurt, cibule a syrový česnek.

Nemocnému doporučuji pít po malých dávkách vhodný bylinný čaj. V některých případech bude nutné podstoupit hormonální léčbu, nejlépe poradí lékař.

Významnou součástí terapie je smích a veselost. Veselost je nebe, pod nímž se všechno daří. Nemocného je třeba bavit, stále s ním rozmlouvat a nikdy ho nenechávat o samotě. Až se jeho stav zlepší, je třeba ho zaměstnat tak, aby byl v častém styku s lidmi - zpočátku jen několik hodin denně a postupně ho nechat přivykat na pracovní zátěž prodlužováním práce.

Tím vším bude vrchní vědomí burcováno a nabádáno až k úplnému probuzení, k vytváření nových esplan a ovládnutí smyslů k zdravé vědomé činnosti, v níž se opět uplatní zdravý rozum a pevná vůle.

(736) Pro zlepšení celkového duševního stavu si nemocný musí uvědomit sílu, schopnost a aktivitu své duše. To je nevyčerpatelný zdroj energie, který se ve své činnosti nikdy nezastavuje. Záleží na tom, jak duši zaměstnáme.

Je třeba vědět, že vědomá a zdravě vedená činnost působí duši námahu, protože prochází hmotnými smysly (šedou kůrou s jejími esplany). Proto pozor na zlenivění a zpohodlnění, aby nebyla zatarasena cesta činnosti vstupního a později i nižšího podvědomí, která je pro duši zprvu příjemná, neboť pracuje pomocí protosplan a oduší, a pak nezdravých esplan, kde duše jen přijímá, ale z rozumu a vůle nic netvoří a nevydává.

(737) Dále je třeba vědět, že lidé se ve svých vlohách a vlastnostech velmi různí. Duševní ústrojí každého z nás pracuje jinak a projevuje se odlišnými znaky. Člověk, který cvičí, je obdařen nadprůměrnou silou vůle a ducha, překonává předsudky a nezná překážek. Takový duševně neonemocní. Musí však stále pěstovat pozitivní myšlenky, odhodlanost, vytrvalost, pevnost, nebojácnost, jistotu, statečnost a mít jasný úsudek. To jsou hlavní součásti onoho všestranného tajemství úspěchu. K nabývání duševních schopností a k získávání vyšších skrytých darů z podvědomí dochází usilovnou vůlí. Přitom

musíme stále dbát na duševní sílu, jinak nastoupí zpoždění, takže se nikdy nedopracuje cíle a úspěchu.

Chceme-li, můžeme dosáhnout nadprůměrné duševní energie a být stále duševně zdrávi. Nesmíme však přepínat nervy, abychom předčasně neshořeli vnitřním žárem. Nadprůměrnou sílu intelektu musíme umět řídit, lidské tělo nesnese trvalé napětí. Jeho nositel totiž záhy podléhá a předčasně se zhroutí. Protože v každém z nás dříme neviditelná síla duševní energie, je třeba si vytvořit nadprůměrně silnou vůli - to dokážeme jen denním procvičováním a stálým prohlubováním vlastní vůle.

Pro ujasnění a pochopení duševních nemoci uvádím:

(738) U nervově chorých je v hloubi duševní nedůvěra, pochybnost, strach, rozpory, boje, napětí myšlenek, různé halucinace, fantazie, deprese - což jsou síly ničivé -, je to rozpad osobnosti v jejích částech vedle sebe a proti sobě, které se kříží s centrálním jádrem vědomého JÁ. Skupiny samostatných komplexů a nových představ tvoří nesmyslné asociace, myšlenkové skoky, jež ji oddělují od skutečnosti. Tento chorobný stav vzniká z představ odpoutaných od vědomí, přešlých do vstupního podvědomí z potlačených pudů, afektů (citů), duševních konfliktů. Tyto duševní úkazy, ač z paměti nemocného vymizely, hlásí se z nižšího podvědomí nějakým chorobným jevem v různých obměnách psychóz, protože zapadlé chorobné myšlenky a představy pracují samostatně. Jsou velmi účinné a nejsou vědomé, protože nastal rozštěp osobnosti na více duševních JÁ.

Příčinou je zřejmě to, že vychovatel (nebo sám pacient) zavinil, že je odpovídajícím vysvětlením nepřipoutal k centrálnímu vědomému JÁ, ale násilím, ze studu nebo odporu je prudce potlačil. A tak se odštěpily, přešly do vstupního podvědomí a vytvořily tam nové soustavy různých komplexů, ve kterých se duše osamostatňuje na jednotlivá JÁ. Tímto rozštěpením osobnosti centrální vědomé JÁ velmi trpí od nižších JÁ, která se zprvu projevují nervózou, nucenými představami, různými záchvaty, úzkostmi, strachy, bušením srdce, zažívacími obtížemi apod. Později se vytvářejí různé halucinace, chorobné představy vidin, zvuků, hlasů i živých bytostí, které se hádají a člověka trýzní.

(739) Mluvím-li o rozštěpení osobnosti nebo o rozpadu duše, o vedlejší duši, neznamená to, že se rozděluje ve své duchovní podstatě, protože ta je nedělitelná a jednotná. Rozštěpeně se projevuje jen v jednotlivých od vědomí odpoutaných představách a obrazech esplan, čímž má schopnost své JÁ uplatňovat na více místech současně a nezávisle.

Násilím potlačené představy, jež přešly do vstupního podvědomí, změní vědomí v chorobné nižší podvědomí. Pak tytéž síly, které zakrývají odporné

zážitky a působí podloudně, se ozývají v životě vědomého dění v různých stavech psychóz náznaky, nucenými pohyby a činy v jiné, zkreslené či přehnané formě, ale i symbolicky (sny).

Potlačená představa se většinou přemění a přesune na jinou jako nucená, např. úzkostlivá představa.

(740) Z těchto potlačených dojmů a představ je neuróza formou kompromisní, symbolickým výrazem, zevní projekcí potlačené afektivity (citů), která se přesune na jiná tělesné nebo duševní pole.

Lékař může zvolit psychoanalytickou léčbu, nebo (případně i nemocný sám, pokud je schopen) logickým a kritickým rozborem vysvětlí příčinu, proč citově afekty mají takovou sílu. Rozum pak poradí: protože v nižším podvědomí chybí rozumové vedení a logika, mají tam afekty a představy (protože jsou odpoutány od vědomí) silnější citový náboj. Poznáním pak nebude už nemocný bojovat sám se sebou, ale bude se chovat k představám a afektům lhostejně, připoutá je k rozumu a vůli. Jejich zapojením do asociace pro vědomou činnost se mu rozjasní a uleví, zvláště bude-li mu lékař nápomocen.

Začne pěstovat odvahu, sebedůvěru a silné sebevědomí, neboť kdo si dostatečně důvěřuje, mnoho dokáže. Všechny potlačené žádosti, které ho tísní, si osvětlí rozumem, neboť ví, že jde o poruchu vnitřní duševní rovnováhy, rozumu, citu a vůle. Proto je nutné uvažovat, rozpoznávat příčiny a hledat důvody - pak se vše ujasní. Duch nesmí klesnout, neboť by se všechno zhroutilo. Tato taktika je v léčbě nejlepší!

(741) Je nutné budit chuť k životu a měnit ho v radost. Přestože hlavní příčinou neuróz jsou citové vlivy, které nejsou vidět, ať se dá nemocný prohlédnout lékařem, neboť každá tělesná nemoc je provázena odezvou v nervovém systému, změnou nálad, dráždivostí, nespokojeností, někdy až skleslostí a depresí. Jakmile se odstraní příčina, mizí i funkční tělesné změny. Lékař též vyšetří, zda nervová porucha nepochází z vnitřní sekrece či tvorby hormonů, od pohlavních žláz, vaječníků a varlat. Na změnu duševní činnosti působí i látky, produkované štítnou žlázou, nadledvinkami a hypofýzou. Podobné působí brzlík, slinivka břišní (pankreas), játra, slezina, ale i konečně zácpa, zánět nervů, mozku nebo míchy.

Mnozí si nemohou psychoanalytickou léčbu z finančních důvodů dovolit. Nevadí. Víme již, že duševní deprese, smutná nálada, strach, tíseň a vnitřní trápení bývají následky duševního úrazu nebo nějaké choroby. Nesmíme je však pěstovat, zůstávat ve tmě a jen naříkat. Každý, kdo je takto nemocen, pozná, že neurózy z potlačených představ jsou snahy a sebeobrany náhradní, kde duše v nižším JÁ se bez rozumového vedení různým způsobem brání, a v

boji nižšího JÁ proti vědomému JÁ podléhá a přehání. Tak vyvolává chorobné jevy.

(742) Uvědom si, že veškeré potlačené, vzdorné a nucené představy jsou z nižšího podvědomí posilovány pudovým strachem a mají na své straně hnací síly. Tím trpí vědomé duševní JÁ, vytváří se mlžný závoj přes světlo rozumu. Jeho vliv se oslabí a vyloučí tak daleko, až se vědomé JÁ rozštěpí, načež nižší JÁ má volné pole a provádí, co chce.

Jakmile budeš analyzovat svůj vlastní stav a způsob života, poznáš příčiny a svým rozumovým poznáním pochopíš vznik choroby, léčení bude lehké. Neléčí se symptomy, ale celý člověk, jeho názory i povaha, rozum a vůle.

Nižší podvědomí pracuje vlastní silou - proto celou tuto energii nižšího podvědomého JÁ je třeba podchytit a využít pro jinou činnost, city přeměnit a převést jinam a dát duši hodnotnou náhradu, která by dodávala dostatečný impulz vášním kladným, např. krásnému umění, vědám, turistice, kráse přírody, poezii, hudbě a zpěvu, sportům - to vše ducha povznáší a posiluje.

(743) Duše člověka, který čte hlouposti, trpí nouzí! Pro život musíš mít určitý systém, program, vědět, co vlastně chceš - žádné mlhoviny, ale ideály určité, konkrétní věci a správnou duševní potravu, aby se život duše pozvedl a zpestřil veselostí a spokojeností. Proto se směj, zpívej, raduj se svými zálibami a koníčky - co chceš! Jen ať ti srdce poskočí a duch se rozjaří! Tím vším si vytvoříš jiný svět, budou se ti rodit zdravé nápady, přijde zmužilost a povolí duševní napětí. Drž se veselých a dobrosrdečných lidí!

Při autosugestivní léčbě postavíš vedle soustavy komplexů chorých myšlenek komplexy citově i rozumově hodnotnější, a ty se pak už budou hájit samy!

Jakmile budeš chápat, oč jde, a zjednáš si rozumové pochopení věci, dosáhls vyjasnění, zadostiučinění svého utrpení. Nastane ulehčení - afekt se tím odreaguje.

Z rozumového poznání věcí zanecháš boje a najdeš si nové hodnoty. Uvědomíš si svou duševní sílu, uvolníš nižší duševní napětí, ve kterém jsou spoutány rozum a vůle.

(744) Jen zdravé rozumové poznání věcí má léčebný vliv na duši.

Proto budeš chtít poznat svého nepřítele, přitáhneš za pačesy ono strašidlo, a podíváš se na ně. Uvidíš, že je to malicherné, a tímto zjištěním a odbouráním vyčistíš nižší podvědomí a dáš duši nové, hodnotnější myšlenky. Podíváš se na svou povahu, citovost, lítostivost, starostlivost a přílišnou svědomitost, podrobíš je kontrole rozumu, nebudeš už všechno rozebírat, o všem hloubat, ale budeš si hledět vychovat rozum, vůli a cit. Budeš v sobě posilovat odvahu a

sebedůvěru, půjdeš do společnosti, do práce. Tím se ti otevře nový svět a najdeš nové hodnoty.

Taková přestavba osobnosti je nutná. Sice vyžaduje práci, ale sebedůvěra a rozum ti budou zdatnými pomocníky. Nové zdravé představy, nové skutečnosti tvoří nové asociace, nové hodnoty - dávají lepší potravu pro duši. Proto je nutné se předem vmyslit do nové situace.

Všechno dělej se zájmem, vřelou snahou, pozorností, láskou a citem. Pevnou důvěrou a důslednou trpělivostí se upevňují asociační spoje a dochází k úspěchu.

(745) Trpíš-li hysterií (u mužů se vyskytuje zřídka, trpí jí převážně ženy), uvědom si, že je to směs subjektivních, bizarních a proměnlivých tělesných i duševních nepříjemných jevů, které mají příčinu v nadmíru zvýšené sugestibilitě, citové vratkosti a neschopnosti sebeovládání.

Hysterie je reakční projev primitivních pudů nižšího podvědomí, kdy se při nějakém ohrožení hlásí pud sebezáchovy bez rozumové úvahy. U disponovaných lidí pak dochází v nižším podvědomí k rozštěpení osobnosti. Je to nevědomá vláda jistých představ - konfliktů potlačených pudů, které se vybíjejí a přeměňují v tělesných jevech.

U hysterie probíhá převod sugesce z nižšího podvědomí do činů (chorobného stavu) bez odporu kritiky. Při velké sugestibilitě a citlivosti vyvolá i menší popud velkou citovou bouři, která se přeleje do pohybových oblastí jako křeče, strnuti, ztráta řeči, sluchu, zraku, citu, ochrnutí některých svalů, snížení či zvýšení citlivosti apod. Pestrost a proměnlivost, vznik i zánik jsou nevypočitatelné. Je nutno si vychovat rozumovou sebevládu, léčit a posílit celé tělo tak, jak bylo uvedeno u neurastenie.

(746) Trpíš-li velkou depresí, stavy stísněnosti, apatií, smutkem, tíživými náladami, nechutí k práci, sebevražednými snahami, nedostatkem energie, pak to znamená, že jsi příliš citlivý, lítostivý, starostlivý, svědomitý, příliš dobré povahy, všechno moc rozebíráš, o všem hloubáš, obviňuješ sebe i jiné, máš proměnlivé nálady, jdeš příliš do sebe a utíkáš od světa.

Příčiny jsou shodné jako u všech neuróz - základem je neurastenie, psychopatie. V hloubi duše hlodá nějaký bol. V depresi je snížena důvěra v uzdravení a pomoc, proto je častý pláč, bědování, nářek, že všechno léčení je marné, že nemocného pouze utěšujeme.

Depresivní nálady jsou mírné i vážné, rostoucí až k zoufalství a sebevražedným sklonům - nemocní by raději zemřeli. Jsou to nálady periodické a proměnlivé, výstřední vzrušenost a veselost se střídají s periodami depresivní skleslosti. To už pak mohou být i cyklické psychózy.

(747) Psychózy ale nemusí být vždy rázu cyklického. U někoho se může opakovat jen syndrom deprese, u jiného pouze syndrom manický. Mluvíme pak o depresi reaktivní. Oba syndromy se mohou dostavit i v průběhu jiných chorob: schizofrenie, progresivní paralýzy, arterioskleróza apod. Starostmi o existenci se lidstvo stává smutnějším - reaktivita mozku se kloní k depresi.

Je velké umění takového člověka zaujmout a ukázat mu správné východisko, aby vyšel z nejistoty, úzkosti a nářků.

(748) Lékař i nemocný musí odstranit všechny příčiny a urovnat poměry. Pak bude přemáhání trapných nálad jednoduché. Musí se odstranit nespokojenost, očekávání hádek vyvolaných domácími poměry, podvýživa, vyléčit tělesné neduhy, zjistit, není-li příčinou vnitřní sekrece, nervová slabost, zařídit otužování, pohyb, pravidelný tělocvik na čerstvém vzduchu. Z rychlých pohybů na čerstvém vzduchu dát přednost skokům, házení míčem, běhům do vrchu, delším pochodům a jízdě na kole a na koni, hlubokému dýchání, veslování, veselé společnosti. Když přichází úzkost, je třeba ihned rozhýbat celé tělo, dosáhnout duševního klidu veselostí, pěstovat si pozitivní myšlenky, umět nabýt klidu a sebevlády, zařídit si vhodnou práci, přinutit se k chuti k životu a radostnému očekávání uzdravení. Nezůstávat v bahně a ve tmě, nenaříkat, ale počínat si tak, jak bylo uvedeno podrobně u neuróz a neurastenie. Neurózy pocházejí z hlubin duše, a proto je nutné pečovat o duševní hygienu.

Syndrom deprese bývá převážně mezimozkového původu. Někdy se ho podaří odstranit v několika sezeních zásahem elektrického proudu do mezimozku (elektrický šok) pouze za cenu několik dní trvající ztráty paměti.

(749) Úkolem psychické léčby je pěstovat rozum a vůli. Vyšší duševní rozum vládne rozumu nižšímu (smyslovému a smyslnému), reflektuje lidskou činnost - potírá zbabělost a rezignaci - probouzí a dává sebedůvěru, sebevědomí, samostatnost. Probouzí duševní síly, nepodceňuje se, poskytuje vyrovnanost, trpělivost, houževnatost, boří chvilkové nálady, dává odvahu, sílu vůle, zmužilost, hrdinství, rozhodnost, statečnost. Chci! Mohu! Kupředu! Přes všechny překážky k cíli svého zdraví! Je to hnací síla duchovního rázu, vycházející ze stálého pohybu (dynamiky) duše, která budí velký zájem a lásku k životu.

Člověk jako příslušník dvou světů (smyslového a duchovního) si uvědomuje, že vyšší rozum je čistý, svobodný a sám pro sebe praktický - dává člověku ve všem jasné poznání pro péči o vlastní dobro.

Dnešní uspěchané a nervózní lidstvo si vůbec neuvědomuje vyšší vrstvu duchovního rozumu, který je hodnotnější, praktičtější, aby ze své schopnosti, jasného postřehu a intuice bděl nad počínáním rozumu nižšího a kontroloval ho.

Dnes takřka všichni žijí jen pro nižší rozum, který vychází ze smyslnosti a jejích zážitků, ze smyslů a jejich počitků, vjemů, dojmů a představ. Je to sice rozum konkrétní, ale více živočišný, takže dostaví-li se duševní porucha, nemocnému nestačí. Je třeba rozumu vyššího, duchovního, který získáváme vzděláním, uvědomováním si duchovní vrstvy.

Praktický rozum je rozum správně vedoucí, vyjadřující jasně to, co je a co má být při léčení provedeno a vykonáno. To pochází z existujícího vzoru v mysli. Je to vedoucí rozumný činitel, který používá poznání toho, co vykonat a co odstranit, jde ke skutečnosti a vede k činu.

(750) Vzdělaný rozum určuje vůlí pohyb, vůle sama podle přirozené závislosti jde přesně za poznáním rozumu. Vůle je slepá schopnost, rozum jí musí nadiktovat směr. Vůle může pohnout rozum k činnosti, aby myslel, ale nemůže ho přinutit, aby dal souhlas k něčemu, co odporuje jeho přirozenému vidění a poznání. Rozum sám může sebe a svou činnost reflektovat, a tak může svou vlastní činnost pořádat a určovat. Rozum může poznat ráz a hodnotu věci, vadu a příčinu nemoci hlubším způsobem, než je vnímá smysl. Proto smyslové vnímání je podřízeno kontrole rozumu. Nejde jen o vědění v rozumu, nýbrž o řízení, které z rozumu pochází. Proto jde o rozum praktický, který při nemoci vede k činu, a méně o rozum úvahový, který sice jasně chápe, ale spokojí se jen poznáním. Praktickému rozumu nesmí nic uniknout.

68. JAK SE MŮŽEŠ SÁM DUŠEVNĚ LÉČIT

(751) Duševní choroby, jež vznikly z psychických otřesů a pozvolna se vyvíjejí, mají příčiny, které jsou v základě čistě psychologické, vzniklé z různých potlačených představ, zklamání, útrap, nezdarů, nešťastné lásky, přepracovanosti aj. K vysvětlení uvádím případ, kdy mi píše duševně chorá ve věku 22 let:

„Budu Vás jistě obtěžovat. Pomozte mi hypnózou, ježto, když jsem byla u Vás, přišla jsem do nálady, kdy se mi zdálo, že Vás už nebudu obtěžovat. Ale nemohu se doma zbavit toho, že jsem dvojitá, ale ne tak, že bych mohla bojovat proti těm hlavním představám, které by rušily mé vlastní myšlenky. Nemám už vlastní myšlenky, ale jen pocit, jako bych měla život v hlavě, v těle cit, ale jako by mi mé tělo nepatřilo. Vím určitě, že jsem dvojí. Ta jedna část duše číhá jako hlídač, ta druhá by chtěla tvořit myšlenky, ale první ji hlídá, a proto ustupuje. Není možno domyslet. Já vskutku myslím jen tehdy, když se ty dvě části duše spojí. Mám neuvěřitelný strach pustit se pocitu vědomého JÁ, stále na sebe musím myslet, stále jako bych se na sebe dívala. Řeknu-li něco, druhé vědomí mi to opakuje. Chtěla bych ze sebe něco vyrvat, ale mám hrůzu, že mi ten nepříjemný pocit ulevuje. Potřebuji, aby se ve mně spojily ty dva směry myšlení, abych si uvědomila, že já jsem já, ale nemohu najít tu nit. Jsem den ze dne otupělejší, každý v mém okolí mne pokládá za pomatenou, a není snad pro mne už jiné místo než v ústavu. Stále chci před sebou utéci, chtěla bych se probudit a začít znovu.“

Stanovil jsem diagnózu: počínající parafrenie - halucinační neuróza se sklony k parafrenii, která by se z ní časem vyvinula.

(752) Pokud nemocny dovede ještě alespoň uvedeným způsobem svůj stav rozpoznávat, je pro něho cesta k vyléčení plně otevřena.

Vyléčení závisí na přestavbě mozkových esplan nižšího podvědomí, v němž je příčina druhého JÁ. Celé myšlenkové ústrojí se musí přetvořit na jiný průběh, rytmus a směr, jinými slovy přetočit a přehrát na jiný film. V tom je obsaženo tajemství uzdravení.

Takřka každá duševní choroba tohoto druhu se dá v počátcích svého vzniku úspěšně léčit. Dokážeš to i sám za pomoci vůle, hlavně však rozumovou sebeanalýzou.

Do prázdných, denně se tvořících nových esplan nasadíš, zaseješ, vštípíš nové myšlenkové útvary, zdravé, krásné, ušlechtilé a výchovné myšlenky,

vjemy, názory a představy, a to tak. že vedle každé choré myšlenky postavíš myšlenku zdravou.

Tímto přeštěpováním a vytvořením náplní nových esplan ti vznikne jiný, zdravý názor na život. Překřičíš tak staré choré myšlenky myšlenkami novými, zdravými. Pozvedneš svou rozumovou rozpoznávací schopnost a posílíš vůli.

(753) Každý den několikrát budeš cvičit a vštěpovat si nové myšlenky. Mučí tě např. myšlenka: „Můj duševní stav je den ze dne horší!“ Ty však budeš s chutí opakovat: „Můj duševní stav je den ze dne lepší!“ Nebo tě děsí: „Musím skončit sebevraždou!“ Ty si však rozkážeš: „Nikdy neskončím sebevraždou - musím a budu žít!“ Při jiných trýznivých myšlenkách si postav protinázor: „Můj život mě velmi těší, jsem klidný a odhodlaný a nemám strach!“ - „Mé představy jsou klamné a nebojím se jich - chci žít a pracovat - jsem veselý a spokojený“ apod.

Takto 10-20x za sebou si několikrát denně opakuj polohlasně nebo šeptem pozitivní autosugesce, čímž si do esplan vsadíš úplně nový myšlenkový směr pro budoucí zdravý, šťastný a spokojený život. Proti chorým komplexům myšlenek si vytvoříš komplexy hodnotné, které se už budou bránit samy.

(754) Chorobné vtíravé myšlenky vznikají i v případě, způsobila-li běžná myšlenka z nějaké příčiny duševní úzkost a vzrušení, z čehož vznikl strach, před nímž utíkáš. Bojíš se, a tak znovu podléháš úzkosti, vzrušení, sklíčenosti a žalu. Těmito opakovanými nezdravými dojmy, pocity a afekty stále a znovu obklopuješ běžné myšlenky nezdravými vzruchy, a tak je sám přeměňuješ v chorobné, které tě pak mučí.

Musíš se sám umět z nich vymanit, vypořádat se s nimi, neboť tyto city a emoce uvolněných představ (které zápasí z vlastní síly jako vetřelci v tvém vědomí a působí ti bolest) musíš podrobit rozboru, usměrnit je a připoutat k vědomé aktivitě duše. Uvědom si, že útěk před nimi, strach a úzkost je posilují, a dávají jim moc k samostatným útokům. Útěkem, strachem a úzkostí zeslabuješ vědomé JÁ a posiluješ nižší podvědomé JÁ.

(755) Myšlenky tohoto druhu musíš umět převléci do nového hávu v podobě nových počitků, afektů a představ, které už samy prolnou a prostoupí nemocnými představami. Jak? Ode dneška se choré myšlenky a představy stanou tvými přáteli! Nebudeš už před nimi utíkat a duševně se uzavírat! Každé takové dotěrné myšlence řekneš: „Už se tě nebojím, nemám z tebe strach! Neutíkám před tebou a nemám už žádnou úzkost, ničím mě nepoděsíš. Naopak, jsi mi dnes milá, protože vím, jak s tebou bojovat. Nemám o tebe ale žádný zájem, a proto tě podceňuji, pohrdám tebou a jsi mi lhostejná. Dnes tě už znám, a proto ti nevěřím a podrobím tě kritické revizi. Mám k tomu sílu,

sebevědomí, odvahu a zmužilost. Chci a musím být zdráv!“ Těmito a podobnými slovy budeš nemocné myšlenky častovat vždycky, když se objeví.

Jen tak je převlečeš do nového zdravého hávu a ony se stanou zase normálními, běžnými a bezvýznamnými, takže jejich vtíravá a útočná síla po čase ustane.

Esplano, které je ve svých představách vyzrálé, staré, a přitom choré, nelze přetvořit na zdravé, žádným způsobem je nelze zničit. Nelze je zničit ani hypnotickou sugescí, ani šokem, neboť je příliš živé. K. jeho postupné likvidaci musí být postaveno protiesplano se zdravou představou, opak představy esplana chorého. Tento nový obraz musí být denně vůlí obnovován a živen. Nemocný se jím musí ve svých myšlenkách stále obírat, musí být jeho cílem. Toto nové esplano, živené z aktivity duše, bude svou životností a ze své síly stravovat esplano choré, a to až do jeho úplného zničení a odumření - zničí jeho aktivitu.

(756) Koho soustředění na uvedené nové ozdravovací myšlenky a obrazotvornost namáhá, může si tyto vjemy opakovat bez duševní námahy, jen s vírou v úspěch. I tak se vštípí do esplan, neboť myšlenka roste, sílí a živí se i pouhým častým opakováním.

I když nejsi mučen chorobnými myšlenkami, je dobře se autosugescí a ozdravnými myšlenkami obírat alespoň 2x denně. Před cvičením se posaď, zavři oči, vzbuď duševní prázdno bezmyšlenkovitého stavu tím, že nebudeš na nic myslet, a pozvolna si pak vytvářej pohled do čisté modré oblohy. Až se uklidníš, nech do tohoto pohledu pomalu, jako zpovzdálí, přicházet předem připravenou ozdravovací myšlenku, kterou začni volně a pak rychleji opakovat, až se ti ujasní ve vědomí. Pak připusť myšlenku druhou, třetí - více ale ne! Ozdravné myšlenky se ve tvém mozku zhmotní.

(757) Jsi-li silnými vtíravými myšlenkami týrán a velmi unaven, často si vytvářej uvedený bezmyšlenkovitý stav. Dáš tak své duši velmi nutně potřebný odpočinek. Každé cvičení prováděj krátce, 10-15 minut. Raději častěji než déle! Nekontroluj se a nepočítej, kolikrát kterou myšlenku opakuješ - příliš bys rozptyloval své soustředění!

K uklidnění duše je dobře přejít pak na jiné věci, o kterých jsi ještě nikdy nepřemýšlel a nedělal je.

Takové cvičení je podporováno vnitřní silou, vycházející z duše, našim prostým smyslům neviditelnou, avšak v účincích velmi dobře patrnou. Autosugesce ukazuje, jak důležitým činitelem při léčení duševních chorob je sama duše. Nemocný si vyvolá představu opaku své choroby. Přesvědčováním sebe sama a (pokud je to možné) vybavením představy a obrazu „budu zdráv“,

stálým sebepovzbuzováním v pevné naději a posilováním, oživováním vůle dokáže, že myšlenka uzdravení pronikne celou jeho bytostí. Tak se vytvoří silné esplano, které samo bude napomáhat k tvorbě nových zdravých myšlenek (u tělesných chorob se přenese na buňky, které zahájí svou hojivou činnost).

(758) Máš vyvolané druhé JÁ. Proto máš pocit, že jsi dvojitý. To nižší JÁ tě hlídá, ruší a zasahuje do tvých myšlenek. Při tomto společném dvojím myšlení si tvé vědomé JÁ nesmí nechat vzít vedení. Uvědom si, že rozumem je obdařena jen činnost vědomá - nikdy však nižší podvědomí. Proto budeš rozhodovat jen ty sám a jednání nižšího JÁ nebudeš dbát, spíše je podceňuj. Uznáním prvenství vědomého JÁ k úplnému rozhodování zeslabíš a pokoříš nižší JÁ, takže se brzy probudíš v jednotnosti plného, nerušeného a jasného vědomí.

Procházej se v přírodě! K duševní vyrovnanosti ti příroda poskytuje stále čerstvé čisté pohledy a dá ti podklady pro nové nálady a myšlenky, kterými se za pomoci své vůle budeš zabývat. Zdravě tak zaměstnáš svou duši, rozum a inteligence se zvýší, poznáš sám sebe a staneš se pánem svých myšlenek a nového duševního dění. Svou duši (která je stálou a nepřetržitou myšlenkovou činností a chce být příjemně a zdravě zaměstnávána) nenechej ustupovat do nižšího podvědomí od něhož je vědomí utlačováno zvrácenými představami, a tím trpí různými poruchami, smyslovými klamy, pocity strachu a úzkosti. V něm totiž není místo, aby se mohla volně a svobodně uplatnit ve svém rozumu, vůli a inteligenci. Je tam mučena, napadána a bombardována z chorých esplan nezdravými, zvrácenými a utkvělými představami, vjemy a myšlenkami, a posléze se osamostatňuje v druhé, mnohdy velmi zarputilé JÁ, které si tvoří svůj vlastní nezdravý svět. Tím nastává rozdvojení a rozštěpení duševního dění. Vůle se stala zesláblému a pohaslému vědomému JÁ velkou obtíží tím, že někdo cizí v tobě mluví, obrazně ti vše dotvrzuje a zkresluje, o všem chce rozhodovat, hádá se s tebou a mate tě v názorech, unavuje a vyčerpává.

(759) **To všechno jsi zavinil jen ty sám, a to tím, že jsi málo zdravě zaměstnával svou duši, že jsi ji nechal utápět v nezdravých, chmurných myšlenkách stále stejných strastí.**

Neboj se už tohoto stavu!

Klidně a sebevědomě, s lhostejnou ignorancí buď apatický ke všem různým vtíravým představám a hlasům. Poznal jsi, že právě tím, že jsi na nich měl vědomou účast a ve svém JÁ ses jim propůjčoval, ony rostly, sílily a mohutněly. Poznal jsi přirozenou příčinu, a tak už není třeba naříkat a rmoutit se, protože tvůj poznávací vyšší rozum tě dokáže od tvých bludů odpoutat.

(760) Proto se vzchop a vzmuž! Vnitřně se rozvesel a rozhlédni se kolem. Nyní už máš návod a jasný směr, cestu i cíl, jak se dokážeš uzdravit. Celá kniha je ti pomocníkem a odpoví ti na otázky, kterým dosud nerozumíš.

Trpíš přecitlivělostí, úzkostí a strachem, což vše zasahuje srdce, nervstvo, jehož energie se uvolňuje, a tak vlastně plýtvá tělesnou silou. I toho je možné se zbavit. Dnes víš, že máš v sobě onu skrytou moc, že se musíš jen vzchopit! Buď ozbrojen pohotovou vůlí a poznej sám sebe. V silné vůli je síla k uzdravení. Opakuji, že ve svých myšlenkách musíš vybudovat představu úplného zdraví, vyšším rozumem budeš kontrolovat svou duševní činnost. Nyní jsi utkvěl na chybných myšlenkách, které ti působí muka, proto ode dneška budeš cvičit výběr myšlenek, tj. vedle každé nezdravé myšlenky postavíš myšlenku zdravou. Tyto myšlenky si budeš uchovávat, střežit je a zabývat se jimi. Budeš k nim upínat svou pozornost, takže se stanou pánem tvého mozku, myšlenek a citů.

Účelně využívej čas a nikdy se nepřepínej! Svou duši občas zaměstnávej pobytem a hovorem v příjemné společnosti a veselou nevinnou zábavou.

(761) Musíš si najít vhodné zaměstnání, které by tě plně upoutalo. Jak jsem už dříve zdůraznil, existují vhodná povolání, která tě přivedou do stálého styku s lidmi!

Musíš mít stálou důvěru v sebe, spoléhat na vlastní síly a odložit bázlivost a plachost.

Člověk bez sebedůvěry si neustále představuje, že se nedokáže vyrovnat jiným, a tak pořád opakuje své nezdary. To je také autohypnóza, jenže škodlivá a zhoubná! Nikdy si nesmíš předem říkat, že tento úkol je pro tebe nesnadný, že je nad tvé síly - skončil bys nezdarem.

Cvičením dbej o to, abys byl schopen pozitivní sugesce. Pomalu vykonej všechno, co můžeš, a vyvaruj se negativní sugesce, která paralyzuje vůli a nevede ke zdraví.

(762) Jsi-li znepokojován strachem, předvídáš zlé. Strach je však impulzem k prozíravosti, opatrnosti, ostražitosti, nikoli k trápení, které je vlastně myšlenkou, podepřenou nepříjemným pocitem úzkosti, jenž prodlužován sílí. Proto budeš tvořit jen zdravé myšlenky, vůlí a rozumem je budeš řídit, necháš je přicházet i odcházet, ale choré myšlence nedopřeješ místa. Odbudeš ji lhostejností.

Silná vůle je zdrojem energie. Člověk, obdařený silnou a pohotovou vůlí má důvěru v sebe a není zklamán porážkami. Budeš pěstovat a cvičit kladné síly: důvěru v sebejistotu, odvahu, odhodlání. Tím se staneš jiným člověkem. Současně se ve tvém těle bude rozmáhat zdraví, krevní oběh se zlepší, nastoupí zdravá tělesná výživa, kterou podpoříš úspěch.

K duševní léčbě a procházkám v přírodě přidej ještě vodoléčbu, neboť i tvé tělo churaví nesprávným krevním oběhem, hlava je často rozpálená, máš zesláblé nervy a srdce, špatné šťávy, neklidně či málo spíš apod.

(763) **Ráno, když jsi zahřátý, vstaň o hodinu dříve a ponoř se na 3 sekundy do studené vody.** Ještě s nohama ve vaně si osuš ručníkem jen krk a dlaně, jinak se mokrý zabal do osušky a jdi znovu do teplé postele. Zůstaň v ní až do zahřátí těla.

Co se bude dít při této vodní aplikaci? Účinkem studené vody začne krev proudit ke středu těla. Vzbudíš vlhké teplo a krev začne opět proudit k pokožce. Přitom krev vezme s sebou usazené choré látky, které se vyplaví a vypaří ven z těla. Probudí se vnitřní sekrece a endokrinní vyměšování šťáv se uvede na správnou míru. Po 90 minutách proveď pětiminutový zdravotní tělocvik. Druhý den ráno proceduru zopakuj s tím rozdílem, že se ponoříš do vody jen po pás. Obdenní střídání po 14 dnech na 3 dny přeruš, a pak začni s vodními aplikacemi znovu. Často choď venku bos v rose nebo v potůčku. Tvá tělesná teplota se upraví, přestaneš být zimomřivý, nebudeš podléhat katarům, kašli a chřipkám.

(764) Tělesná voda (je jí v těle 80 %) je prosycena odpadními látkami, vzniklými výměnou protoplazmy. Tím, že se po koupeli neosušíš, vniká čistá voda do tělesných pórů, váže na sebe odpadní látky, které se pak vypařováním vyvádějí z těla.

Vesmírná hmota podléhá zákonitosti stálého rozpínání a smršťování. Stejným zákonům podléhá i lidská buňka. Provádíme-li střídavě studené a teplé aplikace, podporujeme přirozenou činnost buňky, takže se choré látky uvolňují a vyplavují z těla ven.

(765) Nemáš-li chuť k jídlu, přiber k vodoléčbě bylinný čaj z jitrocele, zeměžluče, hořkého jetele a třezalky, který užívej vždy půl hodiny před jídlem.

Máš-li znečištěnou krev, pomůže ti čaj z jitrocele, rdesna, kopřivy, zeměžluči, březových listů, černého bezu, lopuchu, kořene pampelišky a petrklíče, květů polní macešky s tím, že vždy po 10 dnech budeš střídat 3-4 bylinky a užívat je třikrát denně.

(766) Aby tělo zesílilo a dostalo se mu všech potřebných stavebních látek, připrav si ráno a večer výživnou zdravotní polévku (do vody dej vařit veškerou zeleninu s kmínem a solí, přidej na jednu porci 3 lžíce sušené rozemleté směsi žita, pšenice a ovesných vloček, vař 90 minut, po přecezení přidej 1 vajíčko, trochu přeškvařeného másla, nech znovu přejít varem a je hotovo. Tato polévka je pro tvé tělo a nervy nejzdravější a nejvýživnější potravinou).

Závěrem napomínám a radím: vytrvej! Nesmí tě odradit počáteční neúspěchy! Uzdraví se jen ten, kdo vytrvá.

(767) Stejným způsobem a postupem se může léčit každý, kdo má dobrou vůli a chce být lepší a spokojenější. Dostává do ruky klíč, jak se může pomocí autosugesce tvořením morálních myšlenek a představ převychovat.

69. DĚDIČNÉ ZATÍŽENÍ - TAJEMSTVÍ DĚDIČNOSTI

(768) Název této kapitoly se v textu mé knihy už několikrát vyskytl. Téměř každý se těch slov bojí. Zejména matky mají velké starosti a strach o své děti, aby nepřišly na svět s nepříznivým dědičným zatížením, s dispozicí k duševní chorobě či jiné poruše po otci, matce a dřívějších předcích.

Už jsme se dověděli, že biologie je vědou o životě a je vlastně spojkou k duchovním vědám - k psychologii. Tato okolnost má k následující části textu přímý vztah.

Nejdříve stručně vysvětlím, jak se vlohy, vlastnosti a náchylnosti k různým povahám a chorobám k dědičnosti vztahují.

Zárodečné buňky (ženské vajíčko a mužské sperma), jimiž se počíná život, mají v sobě ukryto tajemství dědičnosti, z něhož vyplývá zákonitost přenášení vlastností rodičů a ostatních předků na další potomstvo.

Jedná se ojev u veškerého tvorstva všeobecný. Platí jak pro rostlinnou, tak i pro živočišnou říši. Co všechno vlastně lidé dědí? Mezi nejvýznamnější patří vlastnosti:

- fyziognomické (postava, rysy obličeje, barva pleti, vlasů, očí)
- povahové (tolerance, dobrota, zloba, pohybové schopnosti, komunikace, náruživost, jemnost, pokrytectví, přímost apod.)
- inteligence a vlohy (nadání a zvláštní dispozice).

Všechny uvedené vybrané vlastnosti jsou vlastně jen dispozicemi, které jsou v zárodečných dědičných jednotkách obsaženy, ale nevypovídají o jejich použití. To závisí na dalších faktorech (výchova, vzdělání apod.).

V jaderných chromozomech (tělíscích) vajíčka i spermatu jsou uloženi činitelé (geny), kteří předurčují budoucí vývoj.

(769) Pozorujeme-li tyto zárodečné buňky prostřednictvím subjekta, poučí nás, že nepatrný útvar buňky, hlavně jádro, je velmi složitý. Jsou v něm tělíska různých tvarů, vlastností, podoby i složení. Právě některé z těchto rozličných částic jsou tajemnými přenašeči dědičnosti - ovšem jen do určité míry. Tato tělíska, určená pro dědičnost a podléhající velmi zásahu ze strany rodičů (hlavně matky v těhotenství), nikde v žádném zárodku nechybějí (jsou vždy ve stejném počtu). Při dělení buňky se zároveň dělí i tyto částice a přenášejí se ve stejném počtu do nové buňky. Tím se zachovává stejný počet a charakter vloh.

Zmíněná tělíska mají své okrsky: některé jsou prázdné, jiné už obsazené a nabité jednotlivými dědičnými vlastnostmi, jež jsou připoutány na hmotu a oduší. Každý okrsek už má pro danou dědičnost své určené místo.

Při dělení buněk se nedědí vlastnosti, nýbrž jen vlohy a předpoklady k nim, vyvíjejí se vlivem vnitřních a vnějších činitelů. Zděděné vlohy a schopnosti se neprojevují ve všech skutečných vlastnostech. Záleží na výchově, prostředí a později i na vůli každého jednotlivce. Jestliže se neprojeví, zůstávají v tělískách buněk tajemně skryty pro další pokolení, a nebylo-li jich použito, na určitý čas zanikají. Mnohdy pak na táž místa nastupují jiné příbuzné vlohy. Proto se mnohé z vloh přenesením na další pokolení uskutečňují až v potomstvu. Vlastní pílí pracně získané a namáhavě naučené vlastnosti se tedy nedědí, odnášíme si je z tohoto světa a naše děti se jim musí znovu učit jen pro svou potřebu. Pro ně máme vlastní pílí připravena další, ničím nezatížená prázdná esplana.

Pohlavní buňky však mají zvláštnost: při jejich dozrávání se počet chromozomů zmenší na polovinu. Tím je zabráněno, aby se při splynutí dvou pohlavních buněk nezdvojnásobil.

(770) Ve vnitřních polích (okrscích) chromozomů buněčných jader jsou v souvislé řadě za sebou uloženy nepatrné částečky živé hmoty, tzv. geny, které jsou nositeli dědičnosti. V nich dřímají tvořivé síly života, které určují formu a vlastnosti celého organizmu. V genech není předurčena budoucnost člověka nezměnitelnými základy přírodou daných předpokladů a schopností, protože nejsou dány v určité formě hotových vlastností. Jsou to jen určité dispozice, vlohy. Vlastnosti tedy existují v potenciálním stavu a vyvíjejí se teprve vlivem působení vnějších a vnitřních činitelů.

Biologický jev mutací, které probíhají v základních složkách některých živých buněk, má za následek dědičně organické změny.

Při splynutí pohlavních chromozomů, když je v oplozeném vajíčku polovina od matky a polovina od otce, spojením dvojic genů či příbuzných sklonů a vloh, vzniká např. dispozice k budoucí genialitě. Spojení nestejných dvojic genů působí rozmanitost nových jedinců, u nichž vlivem prostředí vznikají různé obměny s novými druhotnými vlastnostmi, podobné více či méně vlastnostem předků.

Náhlá mutace genů, vybočivších ze svého řádu, vede v dalších generacích k poruše některého orgánu i k různým smrtelným chorobám. Božím řízením bude mutace genů asi příčinou objevení dalších nových druhů v rostlinné i živočišné říši.

(771) Geny jsou velmi citlivé na působení rentgenových paprsků, a to hlavně v těhotenství, kdy může být poškozen plod. To se projeví teprve později při růstu

dítěte, někdy dokonce až na jeho potomcích. Důležité geny v chromozomech se totiž mohou vlivem rentgenových paprsků změnit, a mohou být poškozeny ty, které určují vlastnosti sítnice oka, ucha, šedé kůry apod. Následkem toho je pak špatně vyvinutý poškozený smysl, a z toho může vzniknout nedostatečná duševní činnost. Postižením několika genů může dítě získat náklonnost k těžkých duševním i tělesným chorobám, jež se později mohou přenést i na jeho potomky. U nastávajících matek je možné připustit rentgen jen ve výjimečných případech, a to jen v docela nepatrných dávkách.

Na poruchu genů také působí velké duševní otřesy, vzniklé z nadměrných útrap. Geny, jež určují stavbu ústředního nervstva, mozku, v nich zanechávají pro potomstvo sklony k různým nervovým chorobám.

Těžká duševní porucha, silný citový afekt, domácí neshody a konflikty zatěžují v době těhotenství geny a poškozují matčino tělo. Taková duševní porucha se pak šíří placentou i do těla embrya a postupem let dochází k výskytu různých symptomů duševního nepokoje: strachu, úzkosti, méněcennosti, ztráty paměti, k funkčním poruchám apod.

Dědičnému zatížení podléhají veškeré tělesné buňky, i buňky neuronů šedé mozkové kůry, v nichž se geny nacházejí. Netýká se to však buněk esplan, které jsou vyňaty z dědičných vlivů, neboť jsou složeny ze zářivé hmoty co nejméně hmotné, která neumí dědičné znaky podržet. Vstoupí-li do manželství muž a žena duševně chorých rodičů, rodí se děti zatížené v genech silnými podněty k propuknutí duševní nemoci nebo ke zločinnosti. Vrozené silné podněty, ač ještě v latentním stavu, jsou zhoubou pro vývoj duševního života dítěte, neboť už od kořene poškozují původní základ jeho čisté životnosti a důvěry. V takto zatíženém těle dochází k duševnímu znetvoření člověka, a špatnou výchovou pak k vývinu nebezpečných zločinců, sadistů a duševně chorých individuí.

(772) Tyto neviditelné geny, nositel dědičných znaků, leží uvnitř chromozomů, kde jsou dobře chráněny. Gen si představujeme jako bílkovinný shluk atomů, podobný molekule. Změny dědičných vlastností probíhají pak ionizací (dělením), nebo podnícením, podrážděním jediného atomu v genu.

V genech, kterých jsou v těle miliony, jsou virtuózně uloženy prazkušenosti a prazážitky lidského rodu. Tyto stopy, které se dědí již od prvních prarodičů, mají vliv na vývoj osobnosti. Ono skryté dění se probouzí z vlastní životní situace a aktivuje osobnost. Proniká na povrch v podobě nápadů, fantazií, snů, vizí a přízraků, jež se vtírají do vědomé souvislosti jako cizí a často nepřátelské a hrozivé prvky, a mnohdy mají vliv na poruchu vývoje osobnosti jak u jednotlivce, tak u rodů a národů.

Geny, spojené v určité formy, jsou uloženy v chromozomech na šroubovitě stočených vláknech. Tyto složité formy genů, jedinečné pro každou osobu, určují dědičnost. Tělesné znaky jsou neseny protoplazmou.

(773) Na svých dětech můžeme také pozorovat, že se dědičné sklony, vlohy a vlastnosti neuplatnily stejnoměrně, nýbrž disproporčně. Mnohé byly uspány a potlačeny. Při dělení se geny sice štěpily stejnoměrně, ale uplatnily se ty, které měly v zárodečné buňce ženy či muže při plození větší účinnost. Zárodečné buňky mají nestejnou životnost. Proto např. pozorujeme, že jeden chlapec zdědil po otci náchylnost k žilnatým nohám a tuberkulóze, kterážto nemoc se v pozdějších letech skutečně projevila, druhý chlapec má však nohy štíhlé, bezžilnaté a plíce zdravé. Stejně tak u dívek.

Zesílení a udržení vlohových genů nastává u dětí z manželství, v nichž muž i žena mají stejné a příbuzné zděděné vlastnosti.

Varujme se však uzavírat manželství v blízkém vlastním příbuzenstvu. Posílili bychom především ty okrsky tělísek, v nichž je skryta dědičná náchylnost k některým chorobám.

Jednotlivé rozdíly ras a národů spočívají na této základní linii.

(774) Kulturní vrstva národa s vynikajícími schopnostmi, zděděnými po předcích, se na témže vynikajícím stupni neudrží, nýbrž klesá. Tento zvratný stav zároveň prospívá potomstvu lidí degenerovaných v tom smyslu, že jim poskytuje možnosti, aby po rodičích netrpěli celým vrozeným břemenem špatných schopností a znaků.

Není-li v národě po více pokolení dodržován mravní řád, výchova rozumu je pochybená, rozmnoží se zlo, které se pak realizuje v genech a křížením dvojic genů se stále zesiluje. Zmnožená síla genů determinuje rozum a vůli, které se zatemňují. Následkem je uvolnění a rozpoutání nízkých vášní, rozklad, rozbroje ve společnosti, nepřátelství, převraty, války, načež genetický vliv rychle klesá. Geny se vracejí do původního stavu jakési nevinnosti.

(775) **Průměrný stav potomstva. Je-li ponecháno samo sobě, se vždy v několika generacích vrací k průměrnému stavu kulturní vrstvy prarodičů.** Kdyby nebylo této promyšlené zákonitosti, převládly by sklony a znaky ke zlému, a lidstvo by vyhynulo.

Chceme-li udržet v potomstvu dobré schopnosti, vlohy, vlastnosti a zdraví, musíme o ně usilovat a stále je v každé rodině a vrstvě národa obnovovat, zlepšovat a zdokonalovat.

Vlivem dobrých a vynikajících rodin se v poměrně málo příštích generacích mohou vhodnou volbou sňatků vytvořit vynikající kmeny, základy silného národa,

právě tak jako z degenerovaných jedinců takové kmeny, jež zhoubnými vlastnostmi a špatným zdravím ohrožují přímo sebe i své okolí.

Mnohé národy degenerují, přestože si zachovávají čistou krev a čistou rasu. Projevují se u nich organická vysílení, poruchy a slabosti s různými náchylnostmi k nemocem.

Fyzikálně-chemická skladba molekul a buněk se vyčerpává a vysiluje v mnohých směrech, neboť vrozené dědičné příčiny nejsou ničím jiným než částicemi hmoty, jakýmisi živoucími molekulami a atomy, jež svou určitou část ukládají na protoplazmu chromozomů jader (jaderných bílkovinných tělísek).

Veškerému lidstvu prospívá křížení se zdravými kulturními národy. Vznikají tak nové zdravé sloučeniny skupiny genů k založení nových druhů k obrození lidstva. Křížení všeobecně prospívá k vytvoření nové tělesné i duševní kultury zdravých jedinců a celých národů.

(776) Buďme velmi opatrní při výběru budoucích vychovatelů, hlavně učitelů, kněží a ostatních pedagogů, aby byli z dobrých, charakterních a mravných rodin, zdravých na těle i na duchu.

Záleží na nás všech! Proto se v každém případě řiďme následující radou:

Prostředí a výchova mohou jedince značně povznést nad zděděnou základnu, ale na druhé straně může jednostranná výchova nebo nevhodné prostředí vytvořit ze stejné základny jedince zcela odlišné.

Vládneme svobodnou vůlí. Vzchopme se, svou duševní sílu a vliv uplatněme na vlastní hmotě ve smyslu zdravé obrazné autosugesce. Denně opakovaný autosugestivní zásah bude současně blahodárně působit na naše zárodečné buňky a na jejich tělíska určená pro uložení dědičnosti.

Matky dokáží působením své vůle mnoho. Zejména obrazností svých představ v době těhotenství, kdy se u plodu již vyvinuly speciální buňky a připravila se šedá mozková kůra se svými esplany.

(777) Je žádoucí, ba přímo vaší povinností, abyste po pátém měsíci těhotenství byly stále veselého ducha a osvojily si veškeré ctnosti, abyste pevně věřily, že vaše dítě bude zdravé, zbožné, bystrého ducha, ctnostné apod. Takováto obrazná autosugesce je pro dítě vlastně dědičným zatížením, ovšem v tom nejlepším slova smyslu, protože má na příštího člena rodiny úžasný pozitivní vliv. Matka je také příčinou, že do prázdných esplan nevinného dětského těla byly vloženy ušlechtilé dary ve formě představ, vloh a schopností, které v esplanech zakotví pro jeho budoucí život.

(778) Zdůrazňuji: v posledních 4-5 měsících těhotenství denně a stále živě věřte a představujte si až do porodu, že vaše dítě bude mít velké vlohy pro

určitou činnost (jak už jsem podrobněji popsal), a jistě se tak stane. Budete-li však naopak věřit a představovat si, že si např. vaše dítě ve 12 letech zlomí nohu, jistě se to stane, a pak řeknete, že jsem měl pravdu.

Někteří řeknou, že to byla náhoda nebo osud. My však (po přečtení úvodních kapitol této knihy) víme, že obrazná sugestivní myšlenka, jakýmkoli způsobem druhému do duše vpravená, na hmotu realizovaná, je mocná a působí spolehlivěji než stroj. Taková myšlenka stále žije a čeká na dobu, kdy má vykonat, co zlého v sobě obsahuje. A naopak: jsou-li matkou dítěti před narozením vsugerovaný věci dobré, pak taková obrazná myšlenka vede, vytváří a připravuje už předem duši dítěte pro dobré věci, ctnosti. Žena, která pod svým srdcem nosí plod, ať po celou dobu těhotenství touží po krásné, bohabojné, ušlechtilé duši v krásném těle a ať věří, že se své představy dočká.

(779) **Proto ať žádná matka již nemá obavy, že její dítě si na svět přinese nějakou vadu. Bude-li pevné věřit a ještě před početím si představovat, že její dítě bude úplně zdravé, jistě se jí to splní!** Sama svým silným duševním vlivem přetvoří chorobná dědičná tělíska na zdravá!

Po narození dítěte zůstává s ním matka v prvních 2-3 letech magneticky spojena. Nejvíce je to zřejmé při kojení, jak moji dobří jasnovidci konstatovali, neboť viděli světlemodrý pruh, spojovací paprsek mezi matkou a dítětem. Proto na zdravé vytváření dětské duše má matka nadále úžasný vliv. Ať tedy v této době na dítě stále působí zdravou myšlenkou a představou.

Rodiče si budou přát, aby příští člen rodiny měl jisté vlohy, ale nevědí, jakého pohlaví přírůstek bude. Proto radím, aby matka pěstovala myšlenky pro mužské i ženské pohlaví. Po narození se uplatní ty myšlenky, které narozené dítě může pro svůj vývoj využít, a ostatní dřívější myšlenky zaniknou (viz kapitolu „Dítě a výchova“).

Jsou ovšem matky, které v sobě nedovedou za žádnou cenu vzbudit víru. Ty ať cvičí a probouzejí svou vůli způsobem, který jsem už popsal.

Jak mocný vliv má duševní hnutí a myšlenky na lidské geny, poznáme z následujícího příkladu:

(780) Do mé kanceláře vstoupila asi čtyřicetiletá paní. S úsměvem se na mne podívala, a když jsem k ní přistoupil a ptal se, co si přeje, neodpověděla. Zavedl jsem ji do vedlejší místnosti a ptám se znovu. Paní si počíná, jako když se probouzí a ptá se: „Kde to jsem?“ „Jste v Kostelci u Kafky,“ odpovídám. „A vy sám jste pan Kafka?“ „Ano, to jsem.“ „To ale není možné, já jsem jela do České Třebové k bratrovi. Jak se to mohlo stát? Pouze vím, že jsem na nádraží ve Sm. četla vaši knihu…“ Hledá a nalézá ji v tašce. Vidím, že je velmi citlivá, něčím trpí a při čtení knihy ji její podvědomé JÁ samo dovedlo ke mně.

Paní vypráví: „Když mi bylo 17 let, měla jsem známost s mladým mužem, kterého jsem měla velmi ráda. Zasnoubili jsme se. V tu dobu mě pronásledoval jiný mladík, stále tvrdil, že se mu moc líbím a že mě musí dostat za ženu. Nenáviděla jsem ho.

Jednou jsem šla od přítelkyně. Bylo navečer. Když jsem docházela k rybníku, náhle odkudsi vyskočil, uchopil mě vší silou a odnesl do žitného pole, kde mi ucpal ústa. Neměla jsem sílu se bránit - znásilnil mě. Bylo to hrozné a nečestné pokoření, krev se ve mně pěnila a moje myšlenky nešlo spoutat. Utíkala jsem k vedlejšímu rybníku, že se utopím. Když už jsem byla po pás ve vodě, dostala jsem z toho hrůzu. Vyběhla jsem z vody a svůj děs jsem si vybila lámáním větví vedle stojícího keře. Onoho člověka jsem strašně nenáviděla. Když po určité době jsem na sobě zpozorovala změnu stavu, myslela jsem, že zešílím. Poznala to i moje matka, a tak jsem rodičům všechno řekla. Otec zvážněl a zbledl - byl přísný katolík - a po chvíli určil: „Toho člověka si vezmeš za muže!“ Já jsem ho však strašně nenáviděla. Otec mi však odpověděl: „Zvykneš si.“ Krátce po svatbě se narodilo děvče a za dva roky chlapec. Pane Kafka, tyto dvě děti nás rodiče rovněž nenávidí! Děvčeti je už 18 a chlapci 16 let. Není dne, aby u nás nebyla mrzutost a hádka, a já se trápím. Dcera je na mě horší než syn, ten se šel už několikrát utopit - 2x ho lidé vytáhli. Obě děti ke mně už od prvního roku věku jevily nenávist. Muž je na mě hodný, já ho však stále nenávidím. Říká, že děti jsou po mně, že já jsem vším vinna. Chce, abych ho měla ráda, že se všechno v rodině změní. Uznala jsem, že si to děti přinesly ze mne. Proto jsem se snažila a přemáhala se, abych měla muže ráda, zvláště, když jsme čekali další dítě. A opravdu, holčička, které je nyní 6 let, mě už má ráda...“

(781) Z uvedeného vyprávění nešťastné paní je jasně zřejmé, jak mocný vliv má silné duševní hnutí matky na její geny a na geny jejích příštích dětí.

70. LÉČENÍ AUTOSUGESCÍ

(782) Těm, kteří trpí duševními nebo tělesnými nemocemi a nemají možnost dát se léčit lékařem znalým mé metody, dávám jednoduchou radu velké ceny a moci. Spočívá v autosugesci, o níž jsem se už v předchozích kapitolách zmínil, ale ne podrobně. Nyní chci o této účinné terapii pojednat šířeji, vysvětlit ji blíže.

Že je lidstvo vedeno myšlenkami, aniž by si toho bylo dostatečně vědomo, se můžeme přesvědčit vlastním jednoduchým pokusem. Chceš např. ráno vstát ve 3 hodiny a jít na vlak. Máš starost, jestli se vzbudíš. Tato živá myšlenka ti utkví ve vrchním podvědomí a sama tě v pravý čas vzbudí. Je přesnější než nejlepší stroj. Je mnoho lidí, kteří si sami poručí: probudím se v určitou hodinu! - a skutečně se tak stane.

Principy lidských činů jsou rozum a vůle, z nich pochází veškerá hybnost (duševní i tělesné dění, dynamika, živost).

Vědomá autosugesce má stejnou moc jako sugesce polohypnotická, kterou dávám jako hypnolog subjektu. Ten pak v určený čas přesně vykoná všechno, co jsem mu vsugeroval. Myšlenka, kterou jsem mu „podstrčil“, ho vedla, aniž by si toho byl vědom. Rozkaz, živé přání a promyšlená slova mají „duši“ - psychický účinek.

(783) V životě nás vedou vždy dobré myšlenky k dobrému, špatné k věcem a činům špatným, zdravé ke zdraví, nemocné k nemoci. Máme sice rozum a svobodnou vůli, ale ty jsou podřízeny myšlenkám, které jsme uložili ve vrchním podvědomí. Dobré a zdravé myšlenky budou obě tyto duševní schopnosti posilovat, avšak myšlenky špatné, nemocné, je budou hubit a ubíjet. Budeme-li se stále zabývat nemocnými myšlenkami, zmalomyslníme - a přijde slabomyslnost. Bude-li se člověk stále zabývat myšlenkami špatnými, přijdou zločiny, vraždy, sebevražda. Kde je pak rozum a vůle? **Jsme takoví, jakými se sami tvoříme, rozhodně ne takoví, jakými nás tvoří osud!** Proto všechny myšlenky a představy musí být pod kontrolou rozumu a vůle.

(784) **Naše podvědomí je rychlejší než naše vědomí!** Této skutečnosti můžeme využít k vyléčení nemocí. Podvědomí vládne velkými dary a zná cestu a prostředky, jak lze vyléčit každou nemoc. Je jen třeba, abychom tyto skryté dary uvedli do činnosti. To závisí na probuzení podvědomé činnosti. Podvědomí může uvést do činnosti naše vědomí. Proto, jsme-li nemocní, provádějme vědomou autosugesci a oživujme ideoplastickou představu: „Uzdravuji se!“ nebo: „Ať choroba zmizí!“ To si budeme opakovat každou hodinu, před spaním nejméně l0x. Od onoho dne, kdy začneme, bude se v našem vrchním

podvědomí v esplanu tvořit a zhmotňovat nová myšlenka a vytvářet představa: „Uzdravuji se!“ Tento nový vjem bude stále znepokojovat naše podvědomí, dokud ho nepřijmeme za vlastní. Vzbudíme tak ozdravné podvědomí. Jakmile podvědomé JÁ přijme myšlenku: „Uzdravuji se!“ nebo „Ať zánět zmizí!“ apod., uvede samo v činnost ony prostředky a podmínky, za kterých choroba ustupuje, odumírá, vstřebává se, až konečně zmizí.

Podvědomí (sama duše) nejprve přivede k chorobnému místu bílé krvinky, které nemoc rozloží a odstraní. Jestliže to už nejde (stav je velmi vážný), pak ji alespoň izoluje vápennými látkami, aby nebyla organizmu na závadu. Hmota se chová podle myšlenky.

(785) V podvědomí je duše volná a nespoutaná, má sílu, která má schopnost poznávat přírodní zákony přímou intuicí, bez pomoci smyslů a obvyklých vědeckých prostředků.

Uvědom si, že v tvém těle jsou mocné metafyzické a metapsychické síly, že podvědomí je vyšší duch a vyšší schopnost tvé duše, dávající všemu směr. Jeho myšlenky jsou konstruktivní a jeho záměry se v těle projevují plasticky - biologicko-materiálně.

Psychickými zákroky, útokem na podvědomí a sugescemi se vyšší vůle podvědomí uvede k činnému zásahu i jinak. V těle se probudí regenerační procesy a uvedou se do činnosti životní síly. To znamená, že se uvolní neznámé, v organizmu skryté původní prvky všech hojivých procesů, podnítí se k nové činnosti, k zahájení regeneračního pochodu. I při vědomé autosugesci stupňují vzrušené stavy vědomí naše přirozené obranné síly a hojivé, regenerační schopnosti, dané tělu přírodou.

(786) Sugescí, vírou v sebe sama, najednou začnou regenerovat různé orgány a ty části těla, v nichž podle všeobecně platných biologických zákonů měla být veškerá růstová energie už dávno vyhaslá.

Tím nabýváme znovu sílu a životní energii. V omlazení se tak prodlužuje lidský život.

Pomocí sugesce a autosugesce může žena znovu nabýt plodnosti. Může být oplodněna i v letech po přechodu, porodit a odkojit zdravé děti. Jsou známy případy, že ženy i v pozdějších letech svého věku v touze po dítěti nevědomky probudily regenerační síly odumírajících vajíčkových folikul.

Příroda sama uložila do lidského těla omlazovací síly, neboť kde je život, je také regenerace. Zejména ve stáří, při denním působení vůle, opakované obrazné autosugesci („moje tělo se omlazuje a obnovuje“), probudí se tyto přívlastky života dřímajících inteligentních sil a vzbudí se pro novou životní energii tak, aby rozpoutaly regenerační síly k obnově protoplazmatické

substance buněk, aby se vnitřnosti obnovovaly, chybějící doplňovaly, vnitřní sekrece žláz probudily k vyšší činnosti. Pak se znovu dostaví mladistvá svěžest a síla.

(787) Při léčení autosugescí tě nesmí odradit ani větší střídavý neúspěch (jestliže se dostaví). Myšlenka, že nemůžeš, se nesmí prosadit! Musíš mít stále na paměti, že můžeš!

Nesmí tě zmáhat únava. Je nutné znovu a znovu vyvíjet tlak, útok na podvědomí, aby bylo dosaženo vytčeného cíle.

Nesmí na tebe působit vnější vlivy, musíš mít svou stálou dynamiku, jít svým směrem.

Při cvičení dá vůle svolení k tomu, aby se něco stalo a uzdravení se uskutečnilo. Máš-li jen trochu síly, soustřeď veškeré své úsilí a vědomí, vyvolej stav pozornosti a napjaté duchapřítomnosti tak, abys přišel do stavu zvýšené aktivity. Tvůj duch se musí co nejvíce soustředit na jediný bod. Pak jsi schopen upnout se na myšlenku „uzdravím se“, kterou proneseš nahlas a upoutáš ji ke svému vědomí na delší dobu, v jejím příjemném prožívání, už bez zásahu vůle. Současně vzbudíš žhavou žádost a touhu, živou představu a mocnou víru, aby se ona myšlenka stala živou součástí tvého vědomí. Bez víry je totiž mrtvou představou. Zvolené obrazné představy myšlenek musí být v tvém vědomí jasné, nesmí být matné, aby měly vliv na brzké uzdravení.

Proneseš myšlenku nahlas a pak ji podržíš ve vědomí. Opakuj ji 10-15x za sebou třikrát denně.

(788) Řídící silou této terapie je vůle. Myšlenka opřená o představu má vysokou účinnost. Působnost představy při uzdravování je mocnější než vůle.

Takto dáš léčebným myšlenkám jistou představu a přesvědčení k účinné skutečnosti, celé tvé duševní dění bude prosyceno a prostoupeno jedinou obraznou myšlenkou na plný úspěch a na uzdravení. Opakování myšlenky činí shromážděnou sílu vždy silnější, až vede ke skutku.

Nemáš-li dost duševní síly, říkej si sugesce v plné důvěře a obraznosti bez zásahu vůle.

V každém z nás je nekonečná síla - duch. Chceme-li, působí na hmotu. Autosugesce vyřčená našimi ústy je rozkazem, který naše podvědomí přijímá a vykonává bez našeho vědomí.

Aby ses vpravil do stavu účinné sugesce, je nutné to učinit bez úsilí. Úsilí totiž v sobě už zahrnuje použití vůle. Vůli použij jen tehdy, když se chceš léčit a soustředit, a snaž se, aby tě od toho nic neodradilo.

(789) Musíš se naučit užívat svou obraznost - celou mysl obracet jen k ní. To je pravý základ léčení. Do vytvořené obraznosti už nesmí vůle zasahovat. Obraznost musí mít vždy převahu nad vůlí (jestliže s ní vejde do sporu). Zato je nutné vzbudit víru, touhu a žádost se žhavou nadějí na uzdravení. Objeví-li se myšlenka, že se neuzdravíš, neboj se jí. Naopak, když se dostaví, řekni si: „Nebojím se tě, uzdravím se!“

Jsi-li nervózní a trpíš nespavostí, je to známkou tvých slabých nervů. Trpíš vnitřním neklidem a podrážděností, nedostatkem sebevlády, malou odolností duševního organizmu, podléháš všem vlivům, přílišným množstvím dojmů, prudce reaguješ na každé citové podráždění. Tvým nervstvem proudí ustavičné podněty, které mozek nestačí zpracovat.

(790) Každý nervózní člověk trpí křečovitostí, protože tělesné orgány nestačí sledovat nesčetné podněty k pohybu, jež vyvolává každý smyslový vjem, každá myšlenka. Křečovitost tělesné soustavy vede ve svém důsledku ke snížení výkonnosti. Člověk setrvávající ve vysokém napětí není v rozhodujících chvílích schopen jasných myšlenek a jeho pozornost je ochromena. Kdo přepíná svaly a mozek, aby mohl přemýšlet, dočká se nezdaru.

Ve stavu křečovitého napětí se nám nic nedaří. Blokujeme tím všechny přívody a vývody, mozek nepracuje, protože přísun magnetické energie byl ochromen křečí svalů a cév. V tom je původ mnoha depresivních jevů, četných psychogenních, duševně podmíněných funkčních poruch v tělesné soustavě. **Je to výsledek nesprávně pochopené terapie vůle.**

Síla vůle je záležitostí psychologickou, vnější. Má se týkat naší houževnatosti a vytrvalosti, a ne křečovitého vypětí vůle na tělesnou soustavu, svalstvo, cévy apod. Ustavičná činnost vede na konci ke zhroucení.

Musíš poznat smysl slova „uvolnění“, jeho léčivý účinek na tělo, nervy i duši. Nervózní lidé, zatížení svými myšlenkami a afekty, se těžko uklidňují, neboť napětí, v němž žijí, je vyšší než u zdravých.

(791) Co to znamená **uvolnit se**? Pro tělo to představuje přenechat je jemu samému, uvolnit, „vypnout“ svaly, klouby i údy. Pro duši je to klid, odloučení od činnosti a námahy. Tam, kde je naprostý klid, kde nic nechceme, nastupuje léčení. Začínáme nabývat novou sílu pro ducha i tělo.

Technika uvolňování si žádá cvik a pozornou kontrolu. Při úplném uvolnění musíme uklidnit i myšlení. Je dobře si lehnout na pohovku, zavřít oči a bez námahy zhluboka dýchat. Necháváme myšlenky volně probíhat mozkem, aniž jim věnujeme pozornost. V duchu si představme bílou kulatou plochu. V této představě setrvejme tak dlouho, až myšlenky blednou a mizí. Toto prosté

cvičení navozuje stav uvolnění, jež nám dá hluboký vnitřní klid, z něhož pak můžeme čerpat novou sílu.

(792) Nemůžeš-li usnout, uvědom si nejprve, že ležíš a nepokračuješ v duševní činnosti, ale dopřáváš tělu i duchu odpočinek. Po ulehnutí se úplně uvolni, na nic nemysli a zhluboka oddychuj. Hluboké dýchání odvádí krev z hlavy a usnadňuje usnutí. Zavři oči, otoč je nahoru a měj jedinou myšlenku: usínám - usínám... **Stačí zavřít oči a na nic nemyslet - odpočineme si duševně i tělesně - usneme.**

Vůle ti však k takovému uvolnění a usnutí nepomůže. Nemůžeš „chtít“ uvolnit se, jako nemůžeš „chtít“ usnout, protože všechno chtění směřuje k činnosti a každá činnost, dokonce i myšlení, napíná svaly. Chtěním se neuvolníš a neusneš, nýbrž vplutím, vcítěním se do stavu unaveného nebo spícího člověka.

Všichni nemocní! Chopte se tohoto návodu! K poučení ještě dodávám, že živá představa (obraznost) je mocnější než vůle. Proto musíme takovou živou představu o svém zdraví v sobě vzbudit, vytvořit. Nestačí cvičit jen vůli, je nutné stále udržovat a posilovat živou představivost.

Sama vůle bez představivosti neléčí! Rovněž neléčí sama představa o zdraví, necháme-li myslí proběhnout byť i jen malou pochybnost!

Při vytváření ideoplastických živých představ víra a silná vůle musí vždy spolupůsobit, být ve shodě!

Velkého napětí vůle není třeba, stačí mít jen silnou vůli, věřit a silně chtít být zdráv. Musím si být vědom stále opakovaných slov: „Choroba ať zmizí!“ apod. Nesmím to říkat bezmyšlenkovitě, mechanicky, musím si přitom stále tvořit představu úplného zdraví, **podržet a prožívat ji v duši**. Pak esplano mohutní a rozšiřuje se ve svém jádru, je živé a má mocný vliv na samo podvědomí, které v nás všechno řídí k ozdravění.

(793) Upneš-li v dobré pozornosti mysl na myšlenku „uzdravuji se“, upoutáš ji ke svému vědomí a silou vůle ji v sobě podržíš libovolnou dobu. Je-li vzbuzena žhavou žádostí nebo živou představou, je schopna přimět tvého ducha, aby zahájil ze sil podvědomí hojivou činnost.

Podvědomí vládne prostřednictvím nervů činnosti všech našich orgánů až k nejmenší buňce. To znamená, že působí k ozdravění. Jako hypnolog dovede ovládnout podvědomé JÁ subjekta v každém směru, tak dovede ovládat podvědomí i nové esplano, vzniklé z vědomé autosugesce - má tedy tutéž tajemnou moc a sílu jako hypnolog. Musíme se naučit ovládat pomocí autosugesce tajemnou sílu podvědomí, musíme mít sami v sobě jistotu, víru s živou představivostí (obrazností), že se stane tak, jak si přejeme. Trpělivost a vytrvalost nám ovšem nesmí chybět!

Podvědomé JÁ je nesmírná síla, která dovede působit na hmotu při známých pokusech levitace, telekineze, materializace. Tyto jevy, ač se nám zdají neuskutečnitelné, jsou ale faktem. Právě tak přímo působí podvědomé JÁ na fyzickou a psychofyzickou vadu. Sice zvolna, ale jistě, až k trvalému vyléčení.

Z předcházejících pokusů o zhmotnění (materializaci) jsme se přesvědčili, že duše má v podvědomí schopnost ztělesnit z vlastní tvořivé plazmy, řízené psýchou (duševní schopností), libovolné formy. Duše formuje z hmoty tělo, a tím se představuje jako činitel. Z tohoto poznání o úžasné podvědomé schopnosti a síle je podán důkaz, že autosugestivní obraznou léčbou donutím své podvědomí, aby mé choré tělo obnovilo, přetvořilo a uzdravilo.

(794) Podle pozorování subjekta K. se každá zdlouhavá nemoc i s průběhem bolestivých příznaků realizuje (zpodobňuje) v esplanu. Operací odstraníme sice nemoc a někdy i její příčinu, ale choré esplano s představou nemoci zůstává. Mnohdy se stává, že jeho aktivní síla pozvolna vyvolá chorobu v jiné, dosud zdravé části těla. Je známo, že někteří lidé z nemocí nevycházejí. Pamatujme, abychom si po vyléčení nebo operaci vytvořili protiesplano s představou pevného zdraví.

(795) Opakuji, že základem autosugestivní léčby je vytvořit si v mysli obraz, jednu ideu, tj. soustředit veškerou energii k jedné věci a současně zapudit jiné myšlenky. Jinými slovy zúžení, ale zároveň prohloubení sebevědomí pro plastickou obrazotvornost.

Vyplní-li myšlenky a živé představy celou naši mysl, stávají se skutečností. Podvědomá činnost je sama převezme a přemění v jednání a činy. K přesvědčení nevěřících uvádím následující skutečný případ:

(796) Můj známý z vedlejší obce přišel, aby mě uvědomil o zvláštní věci, která se děje v jejich bytě. Vyprávěl: „Nevíme, čím to je, ale když matka zvečera vaří mléko, pojednou se zvedne jeden z hrnečků z plotny a nějaká neviditelná síla jím mrští o zem. Stalo se to už třikrát.“

Nevěřil jsem mu a usmíval jsem se. Známý mě však pozval na návštěvu, abych se sám přesvědčil. Přijal jsem jeho nabídku a druhý den jsem návštěvu uskutečnil. Mléko se vařilo - nic se však nestalo. Na jejich přání jsem další den návštěvu zopakoval v době, kdy bylo mléko dáno na plotnu k vaření. Bylo už delší chvíli svařené, když pojednou vidím, že jeden z hliněných hrnečků se nad plotnou vznáší, načež jím bylo mrštěno o zem.

Všichni jsme se dívali na rozbitý hrneček. Abych záhadu objasnil, přišel jsem další den opět, tentokrát se subjektem Křečkem. Uspal jsem ho a sdělil mu všechno, co jsem den předtím viděl. Subjekt se rozhlížel, jako by něco hledal, a pak řekl: „Už to vím - ať všichni odejdou - pak povím vše.“ Namítali, že chtějí

příčinu také vědět přímo od subjekta. Oznámil jsem mu to a uspaný mi odpověděl: „Když tedy chtějí, ať to slyší. Jsou bohatí, lakomí, zvláště hospodyně. Mají čeledína, který se velmi dře, ale k jídlu dostává večer jen černou kávu, málokdy mlékem nepatrně obílenou. Tato lakomost ho silně bolí a trápí, neboť vidí, jak se mlékem krmí i prasata, takže má velkou zlost. Vždy když usíná, na tuto nespravedlnost myslí. Protože je citlivý, nemůže se těchto dojmů zbavit a usíná s nimi. Jeho podvědomé JÁ bere tyto dojmy ve spánku za své a samo vlastní silou ničí hrnečky s mlékem. Stane se to jen v době, kdy čeledín jde večer spát a hospodyně právě sváří mléko.“

Z tohoto příběhu poznáváme úžasnou moc podvědomé činnosti, kterou můžeme probudit, usměrnit, zaměřit ke svému zdraví ze svobodného rozhodnutí vůle.

(797) **Jsou lidé, kteří při nejlepší vůli neumějí mou metodu autosugesce použít.** Nemají k tomu sílu, i kdyby chtěli. Sám jsem se o tom vícekrát přesvědčil. Těm radím, aby nad sebou nezoufali a požádali členy své rodiny a známé, aby během pacientova spánku vysílali k nemocnému takovouto živou myšlenku: „Uzdravuješ se! Tvá choroba den ze dne mizí!“ Podvědomé JÁ, které ve spánku bdí v oduší a v protosplanech, přijme vyslanou myšlenku za svou, zakotví ji ve vrchním podvědomí a za dříve uvedených okolností chorobu vyléčí. Během spánku nemocného ať se věřící příslušníci domácnosti důvěrně modlí za uzdravení s pevnou vírou, že se tak stane. Budou z toho sami mít prospěch, neboť budou účastni na božích milostech pro věčnou spásu.

Léčení autosugescí vychází ze svobodného rozhodnutí vůle.

Člověk se rozhoduje ze svobody vůle, v níž je za své jednání mravně odpovědný. Zastánci determinizmu však prohlašují, že **lidské rozhodování je podrobeno příčinné nutnosti, že svoboda vůle je jen klam**. **Tvrdí, že lidské chtění a chování je řízeno nezměnitelnými zákony, že člověk své vlastní zákony poslouchá a jeho rozhodnutí jsou závislá na jeho osobnosti, která sama je produktem zákonitých činitelů. Tvrdí, že nezávislá volnost rozhodování neexistuje a že svoboda člověka záleží jen na vědomém chtění toho, co odpovídá jeho bytosti, a co je, jako všechno ostatní v přírodě, podrobeno přírodním zákonům.**

(798) Svoboda vůle a mravní odpovědnost existuje! Musíme rozlišovat to, co já chci, od toho, co ve mně chce. Všestranně vychovaný člověk si je vědom vyšších sil ducha - rozumu a vůle, které dovedou reflektovat, bdít nad nižší pudovou činností. Jeho vnitřní „Nadjá“ si je vědomo duševní svobody a volnosti v rozhodování, je oproštěno od vnitřního i vnějšího psychofyzického tlaku. Svoboda ducha má úkol v řádu činnosti, dovede rozlišovat hodnoty dobra, pro

které se svobodně rozhoduje. Hodnoty motivují chtění. **Bez vztahu k hodnotám je mravní svoboda člověka nemyslitelná.** Vůdčí síla ducha je vyšší součást osobnosti, je jí nadřazena a vládne. Duše má vlastní působnost. Dovede popudy zvládnout, má vládu nad nižší stránkou přirozenosti, zasahuje do tělesných pochodů, ovládá vášně, podrobuje si je a zaměřuje k dosažení vyšších cílů. Je zcela svérázná, je duchovní. Vůdčí síla ducha se nedá odvodit z nižší tělesně-duševní příčinné zákonitosti, protože jí je nadřazena a vládne jí. Proto svoboda vůle ve smyslu nezávislosti na přírodní zákonitosti nemůže být vyvozována z mechanické příčinnosti, nýbrž z ducha. Vůle je svobodná proto, že člověk je rozumná a sebeovládající bytost.

(799) Ti, kdo jsou trápeni myšlenkami vzít si život či se zbláznit apod., musí autosugestivní léčbu obrátit proti těmto myšlenkám a vsugerovat si, vytvořit ideoplastickou představu, že se tak nestane, tedy opak původních negativních myšlenek. Opakuji, že každá chorobná myšlenka musí být vyvážena a vytlačena myšlenkou zdravou!

Jakmile dobré myšlenky zmohutní a vyrovnají se svou vlastní silou myšlenkám chorobným, začnou ony chorobné slábnout do té míry, že pozbudou moc nad šedou kůrou mozkovou. Od nynějška nebudeš před chorobnou myšlenkou utíkat, nebudeš se už bát. Budeš k ní lhostejný! Dnes znáš její původ a způsob, jak se jí jistě zbavíš. Jakmile se myšlenka dostaví, podáš jí v duchu ruku, uvítáš ji s úsměvem na rtech a řekneš: „Hle! Starý známý, který mne co nejdříve nadobro opustí - tedy šťastnou cestu!“ Už tím, že se nebudeš chorobné myšlenky děsit, bude ona slábnout, celé esplano se svými uzlíky bude vadnout, zato šedá kůra se bude posilovat. Pak sebereš svou cvičenou vůli, utvoříš si živou představu opaku té myšlenky a budeš se snažit co nejvíc soustředit k ní svou mysl.

Člověk, který se dovede ovládat a zachovat v kritických okamžicích chladnou hlavu, který se nepoddá citům a umí střízlivě pozorovat a analyzovat vlastní nitro, není přístupný sebeklamům a vtíravým chorým představám.

(800) Nebuď trudnomyslný! Tvé myšlení nesmí vybočit jen do jednoho směru, tím by se dostávalo do chorobného stavu. Musíš se vyrovnat! Duše formuje tělo!

Podržíš-li ve vědomí chorou myšlenku i jen 20 minut, je obava, že zakotví, a budeš se muset velmi namáhat, aby ses jí zbavil. Péče o myšlenky je hygiena ducha, proto si musíš dát příkaz, že je budeš kontrolovat.

Nebezpečné myšlenky musíš ihned v zárodku ztlumit. Jen ty dobré přivolávej a osvoj si je.

Blaho člověka závisí na jeho vnitřním myšlenkovém světě daleko více, než se všeobecně myslí.

(801) Většina duševních poruch je v základě poruchou citovou - s vrozenou dispozicí. Příčiny mohou a nemusí být vždy vrozené a dědičné nebo fyziologické. Takřka všechny psychózy jsou vyvrcholením neúspěchů, jež potkaly nezkušeného a duševně nevyzbrojeného jednotlivce, když se měl přizpůsobit svému prostředí. Rovněž neúspěšné sebeuplatnění bývá častou příčinou. Mimo potlačené nežádoucí představy způsobuje neurózy zvýšená aktivita podvědomého JÁ. Ta se probouzí z nedostatku vědomé aktivity, bere na sebe různé formy a představy, které vrhá do vědomí, jež s nimi často přichází do konfliktu. Je to vždy nedostatek aktivity ducha ve vědomí, jeho obranných sil i jeho individuality, které způsobují, že jedinec není schopen zdolat psychózu. Formujícím prvkem osobnosti je aktivita ducha ve vědomé činnosti. Pod její vládou musí být veškerá vědomá činnost i tvořivá síla činnosti podvědomé. Nejsme jen produktem dědičnosti, prostředí a sil podvědomí, ale ve vědomí máme tvůrčí sílu: rozum a vůli. To nám umožní zavčas se sami se sebou vypořádat.

(802) Proto ode dneška vnes do svého myšlení určitý pořádek, přičemž si odděluj choré myšlenky od zdravých, a přitom ještě zasej do esplan myšlenky dobré a užitečné. Pak bude tvé čelo čisté, obličej a oko se vyjasní a budou vyzařovat harmonii tvé duše - pak za nimi nebudou sídlit žádné nedobré myšlenky. Nebudeš žít v obavě, přijde-li někdy deprese, ale v sebevědomí a v pevné naději, že tvá vyzbrojená vůle zmobilizuje ihned všechny obranné myšlenky a tělesné síly k pokoření a zapuzení vetřelců nezdravých myšlenek, a tak vzdálí všechny duševní rušitele klidu z tvého myšlenkového světa!

Ode dneška nebudeš přechovávat ve své mysli žádný duševní plevel, který značně oslabuje tvou životní sílu a ruší tvou duševní rovnováhu. Častěji budeš kontrolovat své myšlenky. V případě potřeby provedeš čistku, čímž se vnitřně osvobodíš, uvolníš a dospěješ k vnitřnímu míru, ke klidu ducha a vyrovnanosti vlastního JÁ.

(803) Duševně trpící, kteří ke mně přicházeli, si stěžovali, že čím více mučivé myšlenky zapuzují, proti nim bojují, tím více se jim vracejí a vtírají. Je to přirozené - působit proti nim a jen je potlačovat nepomůže. **Musí se vzbudit protitlak** ve smyslu nové zdravé myšlenky, kterou postavím vedle myšlenky choré. Nestačí jen vytrhávat, ale musí se, **a to hlavně**, zasévat.

I dobrý hypnolog při těchto myšlenkách velmi prospěje. V rámci pokusu jsem u takového nemocného jeho chorobnou myšlenku sugescí vyvolal. Když jsem ji zpozoroval, ihned jsem ji sugescí odstranil. Někdy přišel úspěch už po prvním

pokusu. Myšlenka se už sama neobjevila. Jindy se přece jen vetřela na práh vědomí, byla však po každém dalším vyvolání slabší, až konečně za vhodných sugescí zanikla úplně.

(804) Při komplikované chorobě vyvolám celý její stav. Pak je ovšem chorobných myšlenek, dojmů a představ mnohem více. Vhodnou sugescí celý ten stav odstraním myšlenkou, že se už neobjeví. Stane se totéž, jako když při hypnotických pokusech subjektu řeknu: „Pádem ze stromu a leknutím jsi utrpěl otřes nervů - celý se chvěješ!“ Ihned se začne třást. Nebo řeknu: „Tato barva je černá - ode dneška je však vždy zelená!“ Tím jsem vytvořil dojem a představu v esplanu, jako kdyby se tak skutečně stalo. Nové esplano bude příčinou toho, že subjekt se bude stále chvět, a to tak dlouho, než dojem o chorém esplanu sám od sebe nezanikne. Přestane se chvět i v případě, že novou sugescí (že se už nechvěje) mu sdělím, že je zdravější než dříve.

Při takovýchto pokusech jsem někdy ke kontrole a pozorování uspal jasnovidné subjekty. Druhým osobám jsem (ještě před uspáním subjektů) vsugeroval nepravé představy, zkrátka stav pomatenosti. U těch, kteří mou sugesci přijali, kontrolující citlivci pozorovali, že na paprscích esplan vzplanuly nové uzlíky a esplano se více rozzářilo. Odvoláním sugesce uzlík ihned pohasl, protože byl mladý, neustálený.

Při odvolání chorobné představy je nezbytné vyvolat představu zdravou! Je to pojistka, že určitě nastane normální stav. Někdy i po odvolání chorobné myšlenky nějaké známky zůstanou. Ony by sice za čas odumřely, ale vsugerována protimyšlenka je zničí dříve. Ponechal-li jsem chorobnou představu 20 dní, u některých se sama vytratila, u některých naopak zesílila podle toho, jak ji dotyčný přijal. Někdy se mi podařilo odstranit ji jediným pokusem, jindy jsem musel k odstranění provést 3-4 pokusy.

(805) **Stav pomatenosti je psychicky nakažlivý.** Kdysi jsem u jednoho subjekta vyvolal silný stav pomatenosti. Do půlhodiny byli ostatní tři další přítomní subjekti oním prvním strženi tak, že by se byli navzájem ubili. Můj klid a víra (projevené mávnutím ruky) a vhodná sugesce tomu však zabránily.

Takové pokusy si může dovolit jen hypnolog, který si je naprosto jistý svou převahou nad subjektem. Slaboch může ztratit rozvahu a víru, a pak bude mít takové osoby na svědomí, a bude o svém špatném odhadu přemýšlet v chládku.

Je patrné, že je lhostejné, vznikl-li nezdravý dojem umělou sugescí, nebo za jiných okolností přirozeným způsobem. V obou případech je léčení stejné, ať se děje v bdělém stavu, nebo v hypnotickém spánku.

Uvedeným způsobem lze léčit choroby, které nejsou zastaralé. Čím mladší choroba, tím snazší je vyléčení, protože v tomto případě je vázána na několik málo paprsků esplan.

(806) Na nemocnou osobu však mohu působit i jinak. Když při magnetizování usne, usednu proti ní a v duchu rozmlouvám s jejím podvědomím v tom smyslu, aby choroba zmizela. Přitom tvořím představy o jejím zdraví pro budoucí bdělý stav. Podvědomí to přijme za své a časem samo zařídí vše k ozdravění.

Když tvé dítě spí, jeho tělo i jeho vědomí odpočívají. Podvědomí však bdí. Promlouváme-li k dítěti ve smyslu správné výchovy během jeho spánku, pak působíme na jeho podvědomí. Při nemoci vysíláme sugesce o jeho zdraví. Dítě znenáhla přechází k tomu, co si rodiče přejí.

Chop se mé cenné rady! I dětské podvědomí je pravý zázrak!

(807) Duševně-nervové choroby mají základ v nevyrovnané a nevychované duši, nechápající a neznající sebe samu.

Utrpěla-li duše výchovou a prostředím, ve kterém žije, mnoho bolesti a zklamání, byla-li zvráceně vedena a svedena na scestí, je zraněna. Není to ovšem ještě (jak by se mnohý domníval) duševní choroba. Jen nemá schopnost a sílu vybřednout ze svého nešťastného stavu, neumí vést sama sebe a potřebuje pomoc druhé osoby.

Varuj se vášní a prostopášného života. Intelekt (rozumová schopnost) má extáze, které převyšují orgie fyzických vášní. Obírá-li se člověk Bohem, je mu v rozumové schopnosti dopřáno trvalejší radosti, než jaká plyne z kterékoli vášně.

Nechceš-li se ztratit v duševním bludišti, řiď se dobrým pravidlem: miluj kázeň, a nemusíš se obávat smutných konců v ústavu. Mravní a rozumový pokrok ti bude základem duševního života.

(808) Častá utrpení, velké ztráty, nespokojenost v povolání, rozervanost, strach, úzkost - to vše působí duševní rozladění, které se přenáší na nervy. Má značný zpětný účinek na duši, která podléhá spěšnému, mocnému, bezuzdnému myšlení, dojmům a představám. Nemocný je duševně i tělesně vyčerpaný (psychoastenie), pláče, naříká, vyhledává různé způsoby léčby u různých lékařů, zpravidla však úplně marně.

Žal, strach, stesk, malomyslnost, závist a nenávist zkracují lidský život a ničí důstojnost. Strach zbavuje sil, obezřetnosti, úsudku, rozhodnosti, všech předností lidského ducha. Je to stálá křeč. Zužuje a tiskne všechny malé cévky, kůže chladne a bledne. Veškerá krev se hromadí ve vnitřních velkých cévách, tep se zastavuje a srdce přeplňuje, takže se krev nemůže volně pohybovat. Z porušené výměny látek se tvoří jed, který zkracuje život.

(809) Dobře hospodař s časem a drahocennými duševními silami. Hleď uspořádat veškerá hnutí svého myšlení osvojením zdravých zásad a dobrých pravidel, která potlačí a překonají výše uvedené jevy tak, jak to duše žádá a jak si přeje. **Duše řídí myšlenky, ne myšlenky duši!** Nevyčerpávej se bojem s nucenými představami a myšlenkami, nesmíš jim věnovat moc pozornosti, zhoršil bys tak své myšlení. Lze toho dosáhnout jakýmsi obelstěním, uskokem - vyhni se jim!

Uvedené myšlenky a představy můžeš znát, ale nesmějí se stát tvým vládcem, neboť duše to nemůže dopustit. Vědomým nepřátelským svůdcům se zmužile postav na odpor, nedbej na ně, podceňuj je, vysměj se jim. Máš úplnou záruku, že tě nezdolají, postav proti nim hradbu svých zdravých myšlenek, zachovej rozvahu a klid. Tím se vycvičíš pro tento úporný boj v živé víře a jistotě, že nad nimi zvítězíš!

(810) Člověk se rozvíjí duchovním úsilím svých schopností, rozumu a vůle. Vytváří si tak svůj vnitřní řád.

Přepadá tě úzkost!? Pamatuj, že je afektem, překotným porušením rovnováhy mysli, pohnutím mysli. Je to depresivní pocit, neboť je spojena s nelibostí. Úzkost je zážitek, zkušenost, která vstupuje duší do člověka a může ho celého vyplnit. Naše sebepozorování je nedostatečné, neboť nás úzkost zaplavila a zbavila našeho JÁ. Sloučila se ve společenství zbavení smyslů, takže jsme úzkostí až bez sebe. Nesmíme ji nechat přijít k sobě! Kde jí porozumíme, ztrácí svou všemocnost. Přechází v předmětnější cit, např. strach. Úzkost ochromuje, strach můžeme překonat činem.

Ničeho se neboj, ignoruj vše, co tě čeká. Všechno je třeba považovat za nicotu a vzdorovitě zůstat zakotven v tomto světě! Neukázat slabost, ale potřít ji a ukázat svou sílu - to je nejlepší lék k překonání úzkosti!

(811) Chvat a rozčilení neprospívají, naopak oddalují uzdravení. Jestliže se tvá duše ocitla na šikmé ploše, nepotlačuj staré viny, nezmírňuj jejich význam a velikost. Naopak, musíš se v nich vyznat a odčinit je! Jak? Musíš je vyvážit činy a dobrými skutky. Kde máš možnost, tak přímo. Nelze-li, pak jiným způsobem, nepřímo. Např.: upřímně lituj těžkých zločinů, vražd, cizoložství, okradení chudáků, sirotků, vyznej se z nich psychiatrovi, který ti může být nápomocen radou. Věřící půjde ke knězi a vyzpovídá se. Musíš se nechat vést těmito osvědčenými radami. Celou knihu, i tyto rady, jsem napsal ve snaze pomoci každému, kdo upřímně pomoc hledá a komu to prospěje.

Přesto vezmi své léčení do vlastních rukou a nechtěj, aby za tebe myslil a namáhal se někdo jiný! Sám máš v sobě onu tajemnou moc, jenom chtěj a probudíš ji!

Tajemství být zdráv spočívá v kontrole vůle, disciplíně, duševní vyrovnanosti a v živé obraznosti ducha.

(812) Těchto rad by měli využít také homosexuálové, neboť jejich převrácené pohlavní cítění není samo o sobě osobní zrůdností, nebo dokonce nemocí. Zrůdný a chorobný je jen pud, který ono cítění vyvolává.

Duše je bez pohlaví. Stejnopohlavní cítění má své místo v mozku, v němž se vyvinul pohlavní pud. U muže směřuje k muži, u ženy k ženě. Milostný poměr těchto lidí se nemůže sám o sobě změnit nebo ustát. Musel by se odstranit samotný mozkový závit, který počal svůj vývoj už v matčině lůně. Pouze silná vůle, vytrvalost a jistý přesně vytčený cíl může tento pud změnit nebo odstranit. Víme, že šedá mozková kůra se denně nově tvoří. Proto chtějme a tvořme si sami nový mozkový závit, nové místo pro pud směřující vždy k opačnému pohlaví. Tento zdravý pohlavní pud se vytvoří na úkor chorobného.

Zrůdný pud v sobě nesmíme podporovat a živit. Jen tak sám zeslabí, zakrní a po letech zajde. Na jeho místo nastoupí pud nový, normální a zdravý.

Nedovede-li se homosexuál vzchopit, aby vytvořil svou vůlí nový, normální mozkový závit, nemusí ještě být v životě nešťastný. Duše řídí myšlenky a vládne nad nimi. Musí zvítězit intelekt (rozumová schopnost), upoutat celou svou podstatu a všechno chtění pro vznešený cíl. Přestane-li se obírat myšlenkami o svém stavu, bude-li ho ignorovat a opanuje-li se při jeho vzplanutí, bude nežádoucí stav zakrňovat a časem úplně mizí. Nastoupí duševní klid. Onen chorobný pud, který byl mou vůlí odsouzen k odumření, mohu uchopit a přetvořit pro dobro lidstva.

(813) Síla vůle a chtění dobra musí spočívat v určitém vznešeném cíli.

Když jsem pojednal o skrytých darech, varuji opětně a důrazně každého, kdo by je chtěl zneužít ke zlému. Naštěstí je málo těch, kteří by je dovedli vypěstovat natolik, aby je ve vyšším měřítku zcela ovládali. Tím méně bude těch, kteří by jejich zvládnutím chtěli škodit. Zlomyslník by se např. chtěl někomu pomstít. K tomuto cíli by s ním navázal magnetické spojení a nenápadně by za jeho spánku vysílal zlé myšlenky a představy, aby ho nervově nebo na duchu zničil. Znovu každého ujišťuji, že se táž myšlenka časem obrátí proti němu samému, a to v příhodném čase, kdy ochabuje jeho vrchní vědomí, což se dostavuje u každého. Protože na místo ochablého vědomí nastupuje nižší podvědomí, to se převlékne v hříšnou myšlenku a bude takového zlosyna mučit a strašně trýznit v duši, až skončí hůře než jeho oběť. Mám o tom důkazy!

(814) **Je něco jiného chtít např. pyšného člověka, který mi ublížil, pokořit v tom smyslu, že ho donutím, aby uznal svou chybu** a musel přijít, aby

odčinil (třeba i proti své vůli), co dříve spáchal a aby neměl pokoj, dokud tak neučiní. K tomu není třeba ani magnetického spojení. Stačí dávat své myšlence častěji směr k podvědomí, nejlépe, když víme, že právě spí. Dosáhneme toho i tím, když se z vlastní autosugesce k němu uvolníme. Tímto způsobem může poškozený k sobě přivést i zloděje apod. Musím však v tom případě věřit, že moje podvědomí má schopnost se ve spánku prostorově uvolnit a pomocí oduší nalézt pravého viníka. V něm pak vzbudit úzkost a strach, tj. vyvolat neklid svědomí, až je nucen přijít a přiznat se, případně i nahradit škodu. Jak se máme při prostorovém uvolnění zachovat, bylo již v této knize uvedeno. Je však k tomu třeba cviku, vytrvalosti a hlavně víry.

(815) Jednotlivcův život je ve svých projevech subjektivity a tvořivosti nevypočitatelný a neovlivnitelný. Být subjektem i objektem, svobodou a určeností, tvůrcem a trpícím zároveň - to je údělem člověka. Bere-li člověk život věcně a vůči svým bližním lidsky, neustupuje-li před ničím a nelpí na všem, co svět nabízí, je-li samostatný a cítí-li se zároveň součástí života a společnosti, přijímá-li své úkoly odpovědně a je-li zároveň svobodný v jejich volbě, roste a sílí jeho vůle, životnost, výkonnost, schopnost trpět a žít bez nudy, bez reptání a omezení.

Dokáže to jen proto, že v krizích očistného procesu poznal nutnost zříci se sebe sama a obětovat své úsilí o zabezpečení pohodlí, aby pocítil v práci a zrání skutečný smysl života.

Jen nerozumný člověk se ve své podrážděnosti oddělí od světa a považuje své iluzorní představy za skutečné, aby se vyhnul pravdě.

71. ODUŠÍ NEJLEPŠÍM LÉKEM NEMOCÍ

(816) Staré pravidlo říká: „**Lékař léčí, příroda uzdravuje**“. Proto zkušený lékař hledí tuto neznámou sílu svým způsobem podporovat a zesilovat.

Velká fyzická i chemická práce životní přírodní síly trvá, dokud je duše v těle - z ní totiž životní síla vyvěrá. Právě ona řídí všechnu výměnu chorobných a odpadních látek, budí životodárný magnetizmus a elektřinu k podpoře činnosti žláz, k hojnému vyměšování hormonů, připravuje, sestavuje a tvoří různé léky, které existující chorobu podle svých nezměnitelných zákonů potírají a ničí, aniž se kdy mýlí. Tak účelnou práci, jakou životní síla vykoná během několika hodin, nedokázali by všichni odborníci během věků, ba vůbec nikdy.

(817) Hypnotickými studiemi je prokázáno, že celé naše tělo je prostoupeno světlemodré zářícím fluidem - oduším. Jeho prostřednictvím je duše celou bytostí přítomna v celém těle a bezprostředně oživuje veškerou jeho hmotu. Oduší je složeno z částic, je podstatnou hmotnou složeninou. Duše je jednoduchá, nesložená - je duchovní podstatou. Nemůže se měnit ve své podstatě, i když se celé tělo odejmutím některé části změnilo. Má-li člověk, jenž s tělem a duší tvoří jednu podstatu, být zdráv, je třeba dokonalého vzájemného spojení. Tehdy kypí zdravím.

Nastane-li v některé části těla magnetická nebo elektrická porucha, uniká ze svazku atomů energie. Následuje onemocnění, duše ve svém oduší znenáhla choré místo opouští, čímž v něm ochabuje síla a přestává výměna látek. Zachovat si zdraví záleží v **úplné rovnováze mezi hmotou a duchem, mezi výživou a vyměšováním**.

(818) Vědeckou prací a stálým studiem jsem přišel k poznání, že subjekt poznává nemocné místo jako méně zářící. Postupem choroby a dobou jejího trvání se záření magnetizmu jeví zastřené, zatemnělé, v barvě šedé, v těžších případech i hnědé až černé. Opustí-li duše se svým oduším choré místo úplně, zaniká v něm životní síla a stává se dobrou půdou pro choroboplodné bacily. Subjekt v onom místě nalézá nové fluidum oduší v podobě zářivých teček (přítomnost choroboplodných bacilů).

Při těžších, komplikovaných případech onemocnění opouští oduší chorobné místo část po části a stahuje se směrem k hlavě.

(819) Pracovnou duše je mozek, kde duše rozvíjí a uplatňuje svoji rozumovou, smyslovou a vegetativní činnost. Jsi-li nemocný, tam je tvoje síla - chtěj a probuď ji! Nenamítej, že jsi slabý, že to nedokážeš. Vědomě by ses připravil o zdraví a sám se ho vzdal. Uvěř a chtěj! Pomalým a vytrvalým cvičením

dosáhneš toho, že v nemocném místě soustředíš duševní schopnost k oživení, probuzení polovyhaslé životní síly. Co se stane? Oduší začne zasahovat, rozmáhat se, prozařovat a umožní svému fluidu působit - oživovat a zpevňovat nemocné místo. Nenastalo-li úplné rozpadnutí atomů, proces se zastaví. Postupně se v něm bude životní síla více uplatňovat, obnoví se činnost, bude se tvořit fluidum životního magnetizmu, budit elektřina, nastane regenerace a výměna chorých orgánů. Oduší, jež je životodárnou silou (silnější než oduší choroboplodných bacilů), je zničí. Zahoříš-li vírou, uzdravíš se z každé nemoci. Lidé nemocní tuberkulózou mohou zastavit rozklad plic. Stejné je to i s rakovinou.

(820) Duševní probuzení chorého místa se může uskutečnit jen při pravidelném soustředění mysli alespoň 5x denně po dobu 10-20 minut, a to v úplném klidu, nikým nerušené. Duševně slabí si mohou pomáhat přiložením ruky na choré místo, aby v duševním probuzení a oživení dosáhli potřebného soustředění. Současně je třeba dbát přirozeného žití a přírodní léčby. Velmi slabým jedincům dodá potřebou energii i oduší zdravý magnetizér.

Magnetizmus poskytuje chorým buňkám hmotnou potravu. Oduší znovu oživuje nemocné buňky za součinnosti principu duše a víry magnetizéra. Dnes víme, že stavební látkou atomů je elektřina, tedy síla a substance takřka nehmotná. Elektromagnetickou sílu, která tvoří zásobárnu energie (síly) každé hmoty, nazýváme energií atomovou. **Živočišná strava má tuto elektromagnetickou sílu porušenu, protože život zvířete určité druhy této energie už spotřeboval.** Touto ztrátou zvířecí buňky stárnou. Jestliže se hmota mění nebo zanikaje to pouhé uvolnění spoutané energie. Elektromagnetickou hmotnou i vegetativní sílu, **tuto živou hmotu v neporušeném stavu obsahuje strava rostlinná!** Každá nemoc je porucha ve stavbě hmoty, je to pouhé uvolnění spoutané energie. Hmota je skrytý stav energie, je v podstatě zhuštěním světelných vln - vznikla tudíž ze světla, prahmoty světelných částic sitonů, které mají vlastnosti energie, hmoty i psychiky. Prvního dne řekl Bůh: „Budiž světlo!“ Vše viditelné, i my lidé, je stvořeno z neproměnné světelné energie, prahmoty.

72. MOJE VLASTNÍ NEMOCI

(821) Všechno, co jsem o vědomém autosugestivním léčení napsal, jsem nejdříve vyzkoušel sám na sobě. Moje stálé nemoci byly příčinou, že jsem k popsaným poznatkům dospěl.

Milý čtenáři, Jsi-li sebevíce nemocen, nikdy nezoufej. Dokud je duše v těle, můžeš se uzdravit. Abych v tobě probudil víru, povím ti něco o svém zdraví, či spíše něco o svých vlastních nemocech, které však měly i jisté dědičné příčiny.

Moje matka trpěla v mládí chrlením krve, otec si v téže době přivodil vleklou plicní chorobu.

Jako jednoleté dítě jsem služce spadl ze schodů. Po delším léčení lékař dosáhl toho, že jsem nebyl do smrti mrzákem. Po roce jsem dostal zápal pohrudnice a další dva roky mě trápil černý kašel. Osypky a spalničky mou slabost jen dovršily. Byl jsem chudokrevný a z nepatrného nastuzení jsem si přivodil revmatizmus. Z toho se pak vyvinula vážná srdeční vada - nedomykavost chlopní. Levá ruka v kloubu otekla, zatvrdla a přes snahu lékařů zchromla. Hromaděním chorobných látek také zduřely klouby nohou. Do mých šesti let se choroba nohou trochu uvolnila, jen ruka zůstala chromá. Protože jsem byl tělesně i duševně zesláblý, pobýval jsem střídavě u otcových a matčiných rodičů, abych se u nich změnou vzduchu a stravy zotavil.

Když mi bylo 7 let, šel jsem od matčiných rodičů ze Žernova k otcovým do Ratibořic. Stezka vedla ze žernovské skály do Babiččina údolí. Na vrcholu skály jsem potkal tři výrostky. Nevšímal jsem si jich. Oni však na mne začali dorážet a ze skály mě srazili. Pozbyl jsem vědomí. Vím, že jsem se probral ze silné horečky v bytě svých rodičů. Lékaři zjistili poruchu obratlů a míchy s výronem krve mezi obratle. Čtyři roky mě léčili nejpřednější lékaři. Dosáhli však jen toho, že jsem mohl pomalu, ale s bolestí, chodit. Obratle zůstaly zduřelé, páteř křivá a neohebná. Porucha míchy měla následek - všeobecnou nervovou zesláblost. Stále jsem pokašlával, slábl a chřadl.

Ve mně však žilo vědomí, že musím být zase zdráv jako druzí, že se musím uzdravit. Ve škole jsem vlivem své nemoci mnoho zameškal. Doma jsem se nebavil ničím jiným než přírodními spisy a dosáhl jsem toho, že v 15 letech jsem uvolnil choroboplodné látky v ruce i páteři a obojí jsem mohl ohýbat.

Můj duch byl uměnímilovný. Ač jsem byl velmi slabý, měl jsem pevnou vůli se vyučit řezbářství a sochařství. Sotva jsem se doučil, dostal jsem silný zánět slepého střeva. Pro všeobecnou slabost, hlavně srdce, jsem nemohl být operován, a poležel jsem si 14 týdnů.

(822) Trochu jsem se uzdravil a šel jsem do světa. Pracovalo se mi těžce, musel jsem choré tělo přemáhat silou vůle. V 19 letech jsem znovu dostal zápal pohrudnice a rozklad pravého plicního laloku.

Nejdříve jsem hledal pomoc u nejlepších lékařských kapacit. Jen v Praze jsem navštívil 5 profesorů. Odjel jsem k rodičům a doma jsem zkoušel jejich rady, ale bez úplného výsledku. Když jsem už nemohl ani utáhnout nohy, sebral jsem znovu svou vůli a začal jsem se léčit přirozenými prostředky, které jsem si sám sestavil. V půlroce jsem vyčistil plíce a pohrudnici od choroboplodných látek a nadobro zastavil i hnisání plic. Zůstala však slabost nervů a srdce.

Nějaký čas jsem pracoval, a už jsem se zase smekl na ledě a pádem si zlomil klíční kost. To jsem si vyléčil během 6 týdnů.

Potom jsem převzal větší dílnu a pracoval se 7-9 dělníky. Zasílal jsem zboží na úvěr do světa. Do řemesla jsem ale neměl dost peněz. Ke všemu mi vypovídal službu žaludek a nervy stále slábly. Hlava byla plná starostí o výplatu dělníků. Nervy tím ještě více zeslábly a dostavovala se duševní muka. Začal jsem tudíž hledat prostředky k uklidnění duše. Studoval jsem duševní poruchy, a tak jsem se dostal ke studiu duševní vědy.

(823) Přišla první světová válka a já jsem přišel ve světě o peníze. Stíhaly mě stále vojenské odvody, samé rozčilování. Po jednom odvodu, když jsem se vracel k domovu, postihl mě ze slabosti nervů a srdce silný srdeční záchvat. Byl jsem na ulici naložen do kočáru a odvezen do nemocnice. Tam mi byla udělena svátost posledního pomazání a čekalo se už jen na smrt. Záchvat trval pět a půl hodiny. Tělo bylo modré a studené, údy a oči úplně nehybné. Jen vůli jsem měl pevnou a věřil jsem, že mi Bůh pomůže, abych tento záchvat překonal.

Moje myšlenka byla: jen neztratit vědomí! Nepustil jsem z mysli myšlenku, že duše nesmí tělo opustit. Záchvat jsem překonal a sám lékař řekl: „Jako zázrakem jste to vydržel!“

Avšak mé poloviční umírání zanechalo tím větší duševní poruchu a strašná duševní muka. Neovládal jsem ruku, abych mohl napsat několik slov. Nedovedl jsem sestavit jedinou větu, za ní zela propast, konec myšlenek. Stal jsem se strojem, přijímačem všech nesmyslů, které přicházely telepatickou cestou. Tato zkouška byla nejtěžší. Žila ve mně jen malá jiskřička naděje - víra, že i toto přejde.

Dvaadvacet týdnů jsem ležel za stále se opakujících srdečních záchvatů. Trvalo 4 roky, než jsem se trochu probral z duševní mrákoty. V té době v mé hlavě všechno pohasínalo, a já pozbýval pochopení pro svět. Všechno mě děsilo. Proto jsem chodil se svou ženou do přírody a v klidu jsem se učil všechno znovu poznávat.

Přitom moje rodiče a sourozence stíhala podobná neštěstí. Bratr J. dostal rozklad nohy a před smrtí maso následkem otravy zčernalo, i chodidlo se oddělilo. Druhému bratrovi se po rodičích zděděné tuberkulózní látky dostaly do hlavy a zemřel na zápal mozkových blan. Sestra A. onemocněla duševně, musela být dána do ústavu, kde v 19 letech zemřela. Otec podlehl plicní chorobě.

Pokud to mé nervy dovolovaly, studoval jsem lékařskou vědu. Denně jsem cvičil vůli, takže jsem dokázal překonávat duševní muka a dovedl jsem si podmanit i jiné osoby.

(824) Můj duch a nervy se dosti upevnily. Ale ohlásil se opět zánět slepého střeva, jenž po roce zplodil katar střev a močového měchýře. Jen moje víra byla příčinou, že jsem se jich zbavil. Užití operačního nože dovoluji jen v nejnutnějším případě, kdy už nezbývá dost času na duševní léčení.

Ze zdraví jsem se netěšil ani celých 6 let. Prudké záchvaty od ledvinových kaménků mi připravily novou zkoušku vůle k překonání těžké choroby, o níž jsem se už zmínil. Na začátku druhé světové války jsem se podrobil těžké operaci - odejmutí pravé ledviny.

Ač mám vytrénované nervy, musím se stále vést, držet, řídit. Kdybych neměl silnou vůli, nemohl bych jít na ulici, mezi lidi, do společnosti, jet vlakem, vydávat ze sebe při pokusech magnetický proud apod.

Abych posílil ducha i tělo, pravidelně každý šestý den držím naprostý 36hodinový půst. Každému ho doporučuji. Až to zkusíte 4-6x, poznáte jeho cenu. Ani nedostanete chuť na jídlo, naopak, vaše přirozenost se postního dne nebude moci ani dočkat. Do studené vody se ponořuji denně.

Přes to všechno, co jsem zakusil, jsem veselého ducha, a sotva kdo by na mně co poznal. Autosugestivní léčba má úspěch tam, kde se veškerá lékařská pomoc ukázala marná. Teprve když člověk zůstane odkázán sám na sebe, bude se umět podle této metody léčit a bude mít úspěch. Nebude ho totiž trápit a vtírat se mu myšlenka, že by mu snad ještě někde jinde pomohli.

73. VAROVNÉ SNY - VIDINY - PŘEDPOVÍDÁNÍ

(825) Co je spánek a sen? Spánek je pro lidi velkým požehnáním. Občerstvuje tělo i ducha a je nezbytnou podmínkou žití a zdraví.

Spánek je ústup duše z vědomé do podvědomé činnosti. Je to zánik osobnosti, neboť duševní svět je před vnějším světem úplně uzavřen. Duše ustupuje do hlubin, kam ji může sledovat jen citlivá analýza odborníka.

Vědomí spícího člověka zaniká, protože zaniká spojení s esplany, a tím i uvědomění jeho osobnosti. Na určitý čas přestává být člověkem ve svobodném rozvinutí ducha. Duše ve svém JÁ sestupuje do vstupních podvědomí, mnohdy až do nejhlubšího - podle síly a hloubky spánku. Člověk usíná stále hlouběji. Usne-li povrchně, tj. pohrouží-li se do prvních vstupních podvědomí, má ještě matné spojení s esplany, spánek je jimi rušen, takže spí v neosvěžujícím polosnění (lidé nervózní, přepracovaní).

Při zdravém spánku se duševní činnost uplatňuje přímo v oduší. Představa osobnosti je snížena, rozum a vůle jsou potlačeny a jen zčásti se uplatňují při sestupu duše až do čistého podvědomí.

(826) Cesty smyslů, kterými po celý den svět pronikal k člověku, jsou při spánku uzavřeny. Spánkem se duševní činnost pouze mění, nezaniká, neboť duše se nemůže uvést do stavu nečinnosti. Nastupuje probuzení její vnitřní činné síly, která směřuje hlavně k zážitkům, přešlým do vědomí duše z denního života. V duši se kouzlí obyčejný sen, který postupně vzniká z vjemů, dojmů, představ, obrazů, myšlenek a zážitků, jež už do vědomí přešly. Nastává chvíle „viděného myšlení“. Všechny dojmy jsou často smíšeny se zážitky starými, dávno pohřbenými v paměti, a mezi ně zapadají jednotlivé nejasné, fantasticky rozpřádané nové vjemy a pocity, tělesné senzace a zbytky dojmů, které převzaly smysly (oko, sluch, hmat, chuť, čich). Psychologická stavba snů je rozmanitá, mnohé sny zřejmě souvisí s obsahem vědomí v bdělém stavu, neboť všechno, co se vtiskuje do esplan, současně přechází do vědomí duše.

Tím si vysvětlíme množství a složitost do sebe zapadajících obrazů a také proudění našich afektů, které jsou téměř nezměřitelné.

(827) Ve snu není prostor ani čas. Prožíváme v něm zážitky okamžiku bez minulosti a budoucnosti. Zážitky z dětství se slučují se zážitky včerejška. Všechno ve snu je přítomnost věcí z minulosti jako přání budoucnosti, která se objevují jako splněná v podobě různých vábně lákavých obrazů. Abstraktní myšlenkové pochody se rozpouštějí do prapůvodní řeči obrazů. Duševní aparát je zapojen o stupeň níže, nevytváří abstraktní „rozumová“ pomyšlení, ale jen

názorové skupiny obrazů, které před ním plynou jako běžící film. Duše má pocit diváka, který pozoruje. Přitom však je pociťuje jako část svého JÁ. Hranice mezi JÁ a vnějším světem se rozplývá v mlžném uvědomění.

Pro psychologicky školeného lékaře jsou sny jeho pacientů nepostradatelným materiálem, jehož rozborem vniká do hlubokých duševních souvislostí. Platí to i v případě, kdy přímé otázky, pokládané nemocnými v jejich bdělém stavu, nevedou k žádoucímu výsledku.

(828) Z patologického hlediska pozorujeme, že epileptikům se zdá nejčastěji o divokých zápasech, skrčení, můrách či kočkách na prsou, kousajících psech, drtících balvanech apod. Hysterické osoby mají sny děsivé, fantastické. U alkoholiků mají sny ráz hnusu a strachu, vidí šklebící se a gestikulující postavy. Při poruchách krevního oběhu jsou spící „ohrožováni“ ohněm, padají do hlubokých strží, nebo jsou svědky krvavých výjevů. Typické sny normálního člověka se projevují např v létání, procházení v nedostatečném úboru, nevěrách, účasti na pohřbech apod.

(829) Flegmatika jeho sen nevzrušuje. Na melancholika však většinou působí tísnivě, cholerika sen často rozzlobí a sangvinika rozveselí.

Sen obvykle trvá jen zlomek sekundy nebo několik sekund do úplného probuzení. Vnitřní zrak - esplana - ještě zachytí mizející ústřední děje, které se odehrávají ve vědomí duše, jež si je v přechodu do vědomí uvědomuje ve svém JÁ při probuzení.

Zachycený sen nebývá přesnou reprodukcí toho, co se nám zdálo. Při ujasňování snů si bereme na pomoc fantazii, doplňujeme a upravujeme chybějící zážitky, takže si sen z větší části vymýšlíme. Přitom si ani nejsme vědomi, že se klameme. Proto na subjektivních snech nesmíme založit svou existenci a život (jak mnozí dělají), neboť bychom je ztratili. Snem nebudeme podvádět sami sebe, nedáme se jím vést, ale silou své vůle je dobře sen ihned při probuzení zamítnout.

(830) Tímto výkladem jsem pojednal o snu jako subjektivním dění duše. Jsou však ještě jiné sny, které duše získává při prostorovém uvolnění své podstaty. Už jsme se poučili, že duše má pomocí oduší možnost se uvolnit na dálku. Činí tak z vnitřního instinktu volnosti a svobody ducha - z dráždění různých dojmů a představ, které chceme teprve uskutečnit. Duše ve spánku už předem v tomto směru pracuje a na ona místa se uvolňuje. Proto se nám mnohdy stane, **že poznáváme ve skutečnosti kraje a lidi, které jsme už někdy viděli ve snu**. Jindy duše nabírá a přináší si různé dojmy z prostoru, a to dobré i špatné.

Z prostorové činnosti duše přicházejí také různé sny, které s předchozími nemají nic společného.

Ze stavu prostorového uvolnění duše a rozložení oduší vyjímám tzv. živé sny, které nás svým obsahem rozrušují a způsobují tak duši neklid. Těmi se budeme zabývat a analyzovat je.

Abych mohl rozebrat tzv. varovné živé sny, které se splnily, budu se zabývat jen těmi, o jejichž pravdivosti a skutečnosti jsem se osobně přesvědčil.

(831) Léčil jsem nervově chorou dívku D., jejíž nemoc vznikla úrazem. Její matka mi vyprávěla: „Měla jsem po několik dní v úmyslu přivézt si z Říkova do Kostelce na kole určité věci. Dcera měla o mou cestu zájem. Den před mým odjezdem však měla ošklivý sen, v němž se jí zdálo, že z ní ústy vycházejí kusy jater, znečištěné krví a blátem. Sen na ni působil tak silně, že ráno nešla ani do šití, ač to bylo velmi nutné, a nabídla mi, že pojede se mnou. Z cesty jsme se vracely až navečer. Věci jsme měly připevněny na nosičích kola. Cestou po asfaltové silnici z Třebešova do České Skalice jsme právě měly sjíždět malý svah, když na mne dcera úzkostlivě zavolala. Obě jsme zmírnily jízdu. Přestože na kole jezdila výborně a byla už skoro na rovině pod svahem, najednou, k mé hrůze, narazila do telefonního sloupu u cesty. Při pádu z kola (přes kotvící drát sloupu) si zranila nohu tak, že si způsobila velkou tržnou ránu až ke kosti. Po úrazu prodělala dcera tři operace nohy. Léčení však zkomplikovalo kožní onemocnění růže (erysipel), takže bylo velmi obtížné. Je to už její osud," končila matka své vyprávění.

(832) U tohoto případu jsem zjistil, že matka patřila mezi citlivce. Otec byl z rodu, kde o nemoci, utrpení a bolesti nebyla nouze. Dcera si tedy nese v sobě určité dědičné dispozice, které mají mnohdy neblahý vliv na podvědomí. Její povaha byla uzavřená, se sklony k citlivosti. V tomto případě takto vybudovaná esplana dráždí a znepokojují citlivcovo podvědomí (které již samo trpí převzetím různých náchylností po předcích), takže vnesený nepokoj, aniž by si toho oběť byla sama vědoma, otravuje duši. Ta však chce prožívat jen vše krásné, milé, veselé a oblažující. Proto v podvědomí, kde rozum a vůle se plně neuplatňují, chce duše z trýznivého prostředí uniknout, vyhledává a přijímá každou příležitost, aby se zbavila svého hmotného těla. Tím se vytvoří samostatný chorobný komplex.

(833) Všechno, co chceme vědomě provést a učinit, se ihned zapisuje, vtiskuje do esplan a současně přechází do vědomí duše.

Z těchto důvodů se zraněná duše ve spánku prostorově uvolňuje (v našem případě ve směru jízdy následujícího dne), přičemž si najde vhodné místo, kde lze přivést tělo ke zničení, aby se od něho mohla osvobodit. Na základě tohoto plánu, vzniklého podvědomým děním, už samo podvědomé JÁ zařídilo, aby dcera nešla do práce, nýbrž aby nabídla matce doprovod. Protože tato

nezdravá podvědomá činnost duše (s celým svým plánem vzniklým ve spánku) je mimořádně silná, dráždí prázdná esplana, čímž se v nichž tvoří příbuzné představy o úrazu, krvi a hlíně. Pro lidskou duši není minulý ani budoucí čas, jen stálá přítomnost. Děj, který vyšel z podvědomé činnosti a má se v nejbližší budoucnosti přihodit, poznává duše už předem v jeho budoucnosti a přítomnosti. Tím přicházíme k vysvětlení tzv. splněných živých snů.

Citlivci by proto měli takový sen brát jako varovný. V následujících dnech by měli být svým rozumem a duchovní silou ve stálé pozornosti pro případ, že podvědomým zásahem celý plán nepřekazí, nebo pokud se tato podvědomá činnost neuklidní.

(834) V uvedeném případě by se měla zvážit souvislost snu se zamýšlenou cestou a s jejím případným odložením. Jiná cesta jiným směrem by se však mohla uskutečnit, neboť pominutím zvoleného místa se duše v podvědomí k ničivé činnosti vůči svému tělu neuvede. Může se totiž uskutečnit jen reflexí a spojitostí daného místa jeho skutečným spatřením. V případě, že nebylo vyhnutí a cesta musela být podniknuta, bylo nutné pozorně bdít, aby se pomocí rozumu a vůle moc podvědomé činnosti překazila.

Principem je umět celou činnost podvědomí spojit s činností vědomí v jedno JÁ. Pak duše nebude mít možnost ustoupit do podvědomí a uskutečnit svůj záměr.

Dívky jsem se ptal, proč křičela už na vrcholku kopce, když se neštěstí stalo až pod ním. Řekla, že na ni přišel zvláštní strach a úzkost. Sice mohla snadno zabrzdit, ale tato možnost ji v tu chvíli vůbec nenapadla. Naopak, cosi ji nutilo, aby jela přímo na sloup. Z toho vidíme, že vytvořený komplex pracoval už ve svém nižším podvědomém JÁ samostatně.

(835) Na mou otázku, proč se jako dobrá cyklistka neudržela na široké silnici, odpověděla: „ Nevím, snad to šlo, ale už na kopci jsem vnitřně cítila, že vjedu do sloupu, takže jsem měla jen snahu v této úzkosti zavolat na maminku.“

Z odpovědi bylo zřejmé, že se u ní v daném okamžiku ujala vedení probuzená činnost komplexu nižšího podvědomého JÁ na úkor vědomé činnosti. Nižší podvědomá aktivita chtěla uskutečnit svůj plán, takže vědomá byla bezmocná. Stalo se to proto, že dívka nebyla poučena o činnosti nižšího podvědomí a nedovedla se rozumově rozhodnout.

(836) Nejsme-li ve stálé pozornosti a nebdíme-li vědomě, bude vytvořený komplex ve svém JÁ pracovat nebezpečně dále.

Tak to bylo v případě oné dívky. Nižší JÁ si vytvořilo nový plán, který telepaticky vycítila kartářka, na niž se dívka obrátila v jisté záležitosti o radu. Řekla jí, že ji vidí nemocnou ležet v sanatoriu.

Když mi obsah své návštěvy u kartářky vyprávěla, neskrýval jsem, že její rozhodnutí jít ke kartářce považuji za nerozum, protože to probouzí a posiluje nižší podvědomou činnost. Požádal jsem ji, aby cvičila myšlenku, že už znovu neonemocní. Dívka však namítala, že má slabou vůli, že to nedokáže. Sama nebyla schopna cvičit pevnou vůli, chorý komplex znovu nabýval původní síly.

Uplynulo několik zimních měsíců. Jednoho večera ke mně dívka přišla s nářkem, že jí je duševně hrozně a že má strach, zda tento pocit přežije. „Půjdu alespoň do kina," končila. Druhý den byla v sanatoriu s dvojitou zlomeninou ruky a pobyla si tam několik měsíců. Vyprávěla mi, že v ten kritický večer poblíž budovy kina na ni přišla myšlenka, že musí upadnout, což se v příštím okamžiku dvakrát po sobě skutečně stalo. Při třetím tlaku vtíravé myšlenky si už raději sama sedla, a teprve velká bolest ji uvědomila o zlomené ruce.

Proto pamatujme: máme-li živý varovný nebo nepříjemný symbolický sen, v následujících dnech buďme bdělí a pevně věřme, že se nic zlého nepřihodí. Tím všechno předem neutralizujeme a nižší podvědomé činnosti překazíme a znemožníme. Její účinnost a snaha zaniknou. Ovšem, musíme se přitom léčit podle kapitoly „Jak uzdravíš duševně chorého?"

Jestliže se už vytvořil chorý komplex, z něhož mohou citliví kartáři čerpat, musíme se včas začít léčit.

Po tomto vysvětlení máme už sami možnost vyložit si následující skutečnou událost:

(837) Pan U., trpící tuberkulózou, své rodině ještě rozrušen svým snem vyprávěl, že se mu zdálo, jak ho na cestě do práce přejel vůz. Přesto ale šel jako vždy do továrny, na sen už vůbec nemyslel. Když šel z práce domů a přemýšlel o běžných věcech, ani nezpozoroval přijíždějící vůz. Byl jím poražen a utrpěl těžký úraz.

Tento varovný sen se vyjevil takřka dopodrobna. Hledáme-li příčinu, zjistíme, že pan U. byl silně tuberkulózní. Tito nemocní bývají většinou nemagnetičtí. Jejich oduší není magnetizmem uzavřeno. Duše má pak možnost se ve spánku prostorově uvolnit od hrubé hmoty těla pomocí oduší, pociťujíc volnost, svobodu a osvěžení. Těžce nemocná osoba většinou žije ve stálém duševním smutku, což neblaze působí na podvědomou činnost. Proto duše ve vstupních podvědomích vyhledává způsob, jak se od chorého těla osvobodit a uvolnit.

V tomto případě viděla duše v esplanech dotyčného sedláka při prostorovém uvolnění celý plán jeho cesty. Den před neštěstím věděl už sedlák přesně, v kterou dobu se svým povozem vyjede, a duše nemocného zase ve své jasnovidné schopnosti viděla, že sedlák bude právě dojíždět k místu, kde v tu dobu pan U. bude přecházet silnici. Aby se nemocný dostal pod kola vozu, bylo

v silách některé podvědomé činnosti, která přímo z podvědomí řídila hybné nervy celého jeho těla.

(838) Osoby, které věří ve svůj osud, ubíjejí svou duši, žíznící po pravé potravě. Jestliže se dostaví nemoc, stesk a svízele, začíná duše opouštět vědomou činnost a nahrazuje ji činností ve vstupních podvědomích. V nemoci a v každém čase dejme duši to, co jí patří: jistotu, odhodlanost, víru a modlitbu v rozjímání s Bohem, poznání svého skutečného cíle, pěstování ctností, dobrých skutků a lásky k bližnímu. To jsou pravé cesty a léky pro vyprahlou a nepokojnou duši. Nasytím-li duši vědomě, nebude se probouzet podvědomě - pak nastoupí spokojenost a klid. Duše nebude vyhledávat, jak se zbavit trýznícího těla, ale bude se léčit autosugestivně.

Osud je moc, která vede a řídí jen slabé vůle a ze slabosti ducha je ponechána silám nižšího podvědomí. Budu-li vědomě pozorný a bdělý, abych pomocí vůle a rozumu odňal nižšímu a vstupnímu podvědomí jeho sílu a moc - pak nemá osud šanci.

Popud k životu pochází z nitra duše, které ve velkém bolu nezáleží na tom, zda životní dění prožívá ve vědomí nebo v podvědomí. Rozhodne jen rozum a vůle, neboť jen ve vědomí duše nachází plné poznání pro život - ví, že žije.

U zdravých citlivců se podvědomá činnost projevuje zajímavě i jinak:

(839) Paní Ž., jejíž muž vlastnil pohřební ústav, vždy předem hlásila známým, že někdo právě zemřel, takže mu manžel zhotoví rakev. Prozradila mi, že když v noci spí, dostávají znamení rámusem, který způsobuje napínač ruční pily tím, že se uvolní a vymrští. Někdy to znamení přijde i ve dne.

Manželé věděli, že se o podobné úkazy zajímám, a proto mi každé úmrtí ihned předem hlásili. Zjistil jsem, že se znamení projevilo vždy těsně před smrtí, nejdéle 2-3 hodiny po ní. Protože jsem bydlel ve stejném domě, chtěl jsem osobně vidět záhadné uvolňování dřevěného napínáku. Několik večerů jsem proseděl s manželi v jejich dílně, která byla zároveň kuchyní.

Jednoho dne při probíhající besedě se náhle z pověšené pily uvolnil napínák a vyletěl doprostřed místnosti. Všichni jsme zmlkli. Podíval jsem se na paní Ž. a zjistil jsem, že spí. Protože jsem nezjistil žádný podvod, uvažoval jsem o věci, zvláště, když druhý den přišel z vedlejší obce muž a žádal zhotovení rakve pro dceru, která předchozí večer zemřela.

O přesnosti a skutečnosti znamení jsem se přesvědčil ještě několikrát. Přitom jsem zjistil, že mistrová při uvolnění napínáku vždy spala. Usoudil jsem, že ona sama je příčinou uvolňování napínacího dřívka.

Pokusil jsem se ji uspat a zjistil jsem, že je velice citlivá. Byla dobrá obchodnice a byla ráda, když měl manžel práci. To bylo pochopitelně jen v

případě, když někdo zemřel. Před první světovou válkou byla nouze a nedostatek jiné práce, takže výroba rakví bylo výnosné řemeslo.

Tento uvědomělý a živý zájem a očekávání obchodu bylo příčinou prostorového uvolňování oduší velmi citlivé paní. Její podvědomé JÁ pak v blízkém okruhu zjistilo něčí smrt, stáhlo se fluidově zpět a ihned vlastní činností uvolnilo ze svého těla ektoplastickou substanci, kterou z popudu podvědomého rozumu řídilo tak účelně, aby se mezi tělem a pilou utvořila teleplastická projekce. Pak už pomocí tohoto zhmotnění mohlo podvědomé JÁ lehce uvolnit napínací dřívko pily tak, aby je napjaté provazy samy vymrštily. **Takže - žádné znamení od zemřelého, jak se manželé mylně domnívali.**

(840) Často jsem se scházel s místním holičem panem V. Tehdy ještě chodil se svou budoucí manželkou. Ujednali si, že v neděli společně navštíví tetu u České Skalice. Schůzku a odchod si sjednali na devátou hodinu. Druhý den při schůzce dívka vyprávěla svému nastávajícímu, že měla v noci hrozný sen, takže bude lépe, když nikam nepůjdou. Zdálo se jí, že když přicházeli ke slatinskému mostu přes řeku Úpu, viděli chlapce jedoucího na kole, jak sjíždí přes kameny z kopce, jak spadl a byl celý potlučený, v obličeji zkrvavený, takže mu pan V. pomáhal, stíral mu krev a čistil rány. Pak pokračovali v cestě a u lesa Rousína uviděli u kolejí shluk lidí nad roztrhaným ženským tělem. Pan V. se snu vysmál a rozhodl, že půjdou už proto, aby se přesvědčili, zda byl sen pravdivý.

Když přecházeli slatinský most, uviděli na cestě od Boušína prudce jet chlapce na kole. Cesta byla před mostem přehrazena závorou, kterou jako by však chlapec neviděl. Teprve v poslední chvíli prudce zabrzdil, až kolo zaskřípalo, řetěz praskl, a mladík, aby se vyhnul závoře, byl nucen prudce odbočit k řece, spadl a letěl po kamenité stráni dolů. Dívka se leknutím nemohla pohnout, pan V. však běžel chlapci pomoci, otřel mu zkrvavělý obličej a zjistil, že mimo odřeniny a leknutí k vážnějšímu zranění nedošlo.

(841) Dívka už nechtěla dál jít, ale V. ji ze zvědavosti, zda se vyplní i druhá část snu, nutil jít dál. I když dívka cestu mnoha zastávkami v ratibořických restauracích zdržovala, přece jen šli dál. V místech, kde les protíná dráha, uviděli hlouček lidí - přesně jako ve snu. I celá událost byla shodná. Dívka už ale nemohla jít dál. Pan V. se pak od hloučku lidí dověděl, že nešťastnice chodila kolem trati dlouhou dobu, přečkala několik projíždějících vlaků, a skočila až pod ten, který projel před chvílí.

Uvedený živý dívčí sen si už leckterý čtenář dovede vyložit sám. Přesto přispěji zopakováním: dívka se za známých podmínek přirozeného spánku prostorově uvolňovala. Vědomé JÁ vytvořilo zájem o společnou návštěvu tety. Její duše, která se v probuzeném podvědomí ráda prostorově uvolňovala,

přijala zamýšlený výlet za vlastní a předem si vyšla stejným směrem. Ve své rozsáhlé duševní schopnosti viděla, co se děje v místech, kde se její oduší rozprostřelo, a také co si kdo myslí a jaké má do budoucna plány. V tomto prostorovém uvolnění byla ve vlastním oduší podrážděna a zasažena výboji silotonových zářivých částic, uvolňujících se od mozku zoufalé ženy, tehdy už rozhodnuté skočit pod vlak. Tyto zhmotnělé myšlenky, tryskající do prostoru, přivedly podvědomé dívčino JÁ k uvědomělému zájmu o nešťastné rozhodnutí sebevražedkyně.

(842) Obě podvědomé činnosti vešly do vzájemného styku a poznání, ovšem jen ohledně rozumově omezeného samotného činu. Dívčina duše (vlivem silného podráždění duše nešťastnice) převzala celý její utkvělý plán, který na ni účinkoval podrážděním mozku tak živě, že se vtiskl do jejích prázdných esplan a vybavil se až k probuzení vědomí. Jakým způsobem bude tělo ženy zničeno a rozházeno po kolejích, viděla ve vlastní vidoucí stálé přítomnosti a pozorné duševní schopnosti.

Dívka při skutečné cestě velmi svého průvodce zdržovala. Ani tříhodinové zpoždění však stejně nezabránilo tomu, aby pohledu na sebevraždu unikla. Je zřejmé, že obě podvědomé duševní činnosti byly už z prvního poznání (v době prostorového uvolnění) na sebe vázány, takže nešťastnice musela na trati čekat na příchod své noční přítelkyně, aby se čin odehrál přesně tak, jak podvědomá činnost stanovila.

První jev (případ s chlapcem) je ve výkladu takřka shodný. Duše dívky při svém prostorovém uvolňování přijala vše, co mělo přijít do těsné souvislosti se zamýšleným výletem. Viděla v esplanech mladíka, že pojede na svém kole v místě a v době, kdy bude dvojice přecházet po mostě. To, že celý průběh viděla ve své jasnovidnosti tak detailně, patří mezi skryté dary duše.

Schopnost vzájemného styku a dorozumění podvědomých činností nám osvětlí následující událost:

(843) Subjekt paní K. si večer připravovala potřeby k naložení masa, přičemž zjistila, že jí chybí bobkový list. Marně ho hledala po regálech své spíže. Usínala pak po práci s myšlenkou, že v šestém roce druhé světové války nebude toto koření už nikde k dostání. Její JÁ, které ve spánku vstoupilo do podvědomí, si však pomohlo samo. Pomocí oduší se prostorově uvolnilo, a protože nenašlo v celém městě nikoho, kdo by mohl koření postrádat, uvolnilo se do širšího okruhu.

Druhý den ráno přišla ze Lhoty asi 34 letá paní Vlčková a podávala paní K. sáček bobkového listu se slovy: „Viděla jsem vás živě ve snu a žádala jste mě o toto koření. Protože ho mám dostatek, tak vám ho přináším. Přicházím ale

také proto, že jsem se chtěla přesvědčit, byla-li noční schůzka ve snu pravdivá!“

Obě ženy byly velmi citlivé, takže schopnost obou podvědomých JÁ se projevila samovolně, bez cvičení. Cvičíme-li a chceme-li, dojdeme k výsledkům ještě lepším, jak ještě na konci této kapitoly uvedu.

(844) Pan L. mi píše:

Jednou nám vojín Zeman vyprávěl o svém zvláštní snu. Zdálo se mu, že jedna z kulek, které měl spojeny kroužkem jako sponu na čepici, se pojednou uvolnila, sjížděla po hlavě, až mu v jednom místě vnikla do hlavy. Od té chvíle prý na to musí myslet, a ukazoval, kde cítí téměř bolest. Ostatní vojíni se mu smáli a radili mu, aby sponu zahodil. Příští den jsme byli v boji. Vojín Zeman padl. Byl zabit kulkou, která mu vnikla do hlavy v místě, které nám předtím ukazoval.

Jako zajatci jsme byli posláni na práci do jusofských dolů na Bohoduhovský Rudník (Jekatěrinoslávská gubernie). Byli jsme ubytováni v dosti slušném baráku. Když se hoši vraceli ze směny, přiběhl zajatec Veselý (pocházel z Čech) a ustrašeně nám vyprávěl: „Jak víte, moje místo v Šachtě je na křižovatce, kde měním výhybky. Než horníci nakopou uhlí, je asi 2 hodiny poměrně klid. Pak přijíždějí hunty s uhlím a začíná slušná frekvence. Také dnes jsem seděl u výhybky a myslel na domov. Náhle slyším, že mě někdo volá: Václave, Václave! Vstanu, ohlédnu se po hlase, ale nikoho jsem neviděl. Pomyslel jsem si, že se mi to asi jen zdálo. Znovu jsem usedl a zaslechl jsem opět stejné volání. Zdálo se mi, jako by to byl hlas mé ženy. Ano, zcela jasně jsem ho slyšel. Opět jsem nikoho neviděl, a tak jsem nad tím mávl rukou a pomyslel jsem si, že je to jen předrážděná mysl. Myslel jsem předtím přece na domov. Začal jsem skoro usínat. Vtom jsem znovu uslyšel hlas mé ženy, ale byl tak úzkostlivý, že jsem vyskočil, uchopil kahan a běžel směrem, odkud hlas zněl. Asi po pěti krocích jsem najednou uslyšel praskot v místě, kde jsem předtím seděl, se zřítil strop. Kdybych zůstal sedět, tak bych byl rozdrcen.“

Podivili jsme se tomu vyprávění a ještě dlouho jsme o něm mluvili. Řekl jsem Veselému, aby napsal domů a zeptal se ženy, co v okamžiku, kdy slyšel její varovný hlas, dělala. Aby ale nepsal, co se v šachtě stalo. Po dvou měsících přišla odpověď: „Ano, velmi dobře si na ten den vzpomínám. Kolem 9. hodiny mě pojala hrozná úzkost. Zdálo se mi, že jsi v nebezpečí, a tak jsem tě volala. Nedovedla jsem si prožívanou úzkost vysvětlit. Třikrát jsem tě volala, po třetím volání jako by ze mne všechno spadlo, a ulevilo se mi.“

Vojín Veselý byl citlivá nemagnetická osoba. Jeho paní na tom byla stejně. Měla však schopnost se pomocí oduší prostorově uvolnit a zjistit nebezpečí.

Obě podvědomí vešla ve spojení, takže Veselý slyšel jasně hlas své manželky, která ho vlastně z nebezpečného místa odlákala a zachránila ho.

Bdící podvědomé JÁ vojína Zemana mělo možnost nahlédnout na svůj budoucí pozemský život. Jeho tragická smrt byla symbolizována událostí s kulkou, nošenou na čepici. V tomto případě stačilo uposlechnout výstražného snu a např. si chránit hlavu přilbou.

(845) Lékař Š. mi napsal, že jako medik vlastnil lidské lebky a kostru člověka. Přišel děsivý sen, v němž ho mrtvý škrtil až do ztráty vědomí. Při procitání sen pokračoval tím, jak odnáší kostru na hřbitov a klade ji do hrobu. Ráno zjistil, že kostra zmizela, že ji skutečně odnesl. Na hřbitově byl vykopaný hrob, bylo totiž před nějakým pohřbem.

Pan Š. patří mezi osoby s vrozenou citlivostí. Má zvýšenou aktivitu podvědomého JÁ, které se rádo uvolňuje. Častý pohled na kostru byl příčinou mnohých fantazií, dohadů a myšlenek o tom, zda by neměla kostra raději odpočívat v hrobě. Mladý člověk bývá duševně nevyrovnaný, a proto podvědomé JÁ citlivého medika přišlo do konfliktu s podvědomou činností. V somnambulním (náměsíčném) nočním dění se zmocnilo medikova spícího těla, které vstalo, uchopilo kostru a odneslo ji do vykopaného hrobu. Vědomé JÁ o jeho vykopání nevědělo a celému dění jen trpně přihlíželo.

(846) Mezi svými citlivci jsem měl subjekta K. Vyzval jsem ho, aby se mnou za pár dní jel do Jilemnice, kde právě pracujeme. Druhý den mi sdělil, že už v noci ve spánku viděl jilemnickou krajinu i lidi. Vyprávěl, že jsme vystoupili na jednom nádraží, jehož budova byla kamenná, a protože jsme museli čekat na další vlak, prošli jsme chodbou za budovu a usedli na lavičku pod stromy. Na vedlejší lavičce dva kluci kouřili cigarety z dlouhé špičky. Subjekt se díval před sebe na volnou krajinu, v níž bylo na malém návrší ohrazené zarostlé místo. Ptal se chlapců, co tam je. Odpověděli, že hřbitov.

Subjekt pokračoval: „Vtom jsem uviděl vycházet ze hřbitova 7 lidí ve smutečních šatech, nesli věnec. Nevím, jak jsem to věděl, ale chlapci byli ze vsi, kterou jsem viděl po levé straně krajiny. Ptal jsem se jich znovu, kdo zemřel, a odpověděli mi, že mladá dívka ze statku - měla prý zápal mozkových blan. Byl jsem jaksi vržen zpět do minulého času a viděl jsem ji ležící, bledou a naříkající. Pak jsem se probudil.“

Na sen jsme zapomněli a v určený den jsme odjeli. V Martinicích jsme přestupovali a čekali na vlak do Jilemnice. Procházíme chodbou kamenné nádražní budovy a na druhé straně usedáme na lavičku mezi stromy. Z vedlejší lavičky nás vyrušují dva chlapci, kouřící z dlouhé rákosové špičky. Můj subjekt

se dívá vpravo a ptá se chlapců: „Co je to támhle vpravo?“ A dále se odehrávalo přesně to, co se zjevilo subjektovi ve snu.

V tom okamžiku jsem si na živý sen, který mi subjekt vyprávěl a který nyní máme tak věrně před sebou, vzpomněl.

(847) Dlouho jsem o tom přemýšlel. Duše mého subjekta přijala slib, že ho vezmu s sebou do Jilemnice, a vytvořila si v tomto směru esplano, které bylo příčinou, že se jeho duše už předem prostorově uvolnila do zmíněné krajiny. Subjekt K. se velmi lehce odhmotňoval - sám byl stižen zhoršeným stavem krční tuberkulózy -, takže duše byla svobodnější, a mohla lehce vnikat a poznávat vše, co má u lidí svou pravidelnou zvyklost a běh. Duše, pro niž existuje jen přítomnost, viděla, že 7 příslušníků rodiny zemřelé dívky bude ze hřbitova odcházet nejpozději a že ponesou věnec. S chlapci byla subjektová duše ve styku ve zmíněném snu, neboť mi řekl, že oba poznal. Byli na lavičku přivedeni jejich vlastní podvědomou silou v době, kdy je uvolněné podvědomí mého subjekta čekalo, aby s nimi opět mohlo vejít ve styk.

Poznáváme, že duše citlivce se v přirozeném spánku z různých příčin odhmotňuje od těla a poznává v prostorové vzdálenosti věci, které se mají teprve stát. Tento stav odhmotnění (řekli bychom osvobození) duše od hrubé hmoty těla lze u dobrých citlivců provést i na přání tím, že budou uvedeni do 4. stupně hypnózy.

(848) Redaktor Národních listů pan R. žádal uspaného subjekta K., aby se podíval na místo, odkud právě přijel, prohlédl si jeho majetek a řekl mu, jak budou jeho majetkové poměry vypadat za dva roky. Subjektu jsem žádost redaktora opakoval, a ten řekl: „Vidím, ten pán vlastní pivovar, finančně je na tom velmi špatně. V čase, který přijde za dva roky, bude majitelem pivovaru už někdo jiný.“

Nevím, co se dělo v mysli redaktora, ale víc už nechtěl vědět a žádal, ať přeruším pokus. Omlouval jsem se, že snad subjekt špatně vidí, kde a jak by pan redaktor přišel k pivovaru! Ten mi však řekl, že subjekt vidí dobře a že bude zvědav na výsledek jeho předpovědi.

Uplynuly dva roky a redaktor mi přijel se svou chotí sdělit, že už pivovar nemá, a že se mu jeho prodejem finančně ulevilo. Nyní však má jinou žádost. Chtěl prohlídku své paní, která není zdravá. Žádala, zda by mohla být prohlédnuta na dálku, že by šla do vedlejší místnosti. Svolil jsem. Subjekt prostoupil stěnou a tělem a řekl: „Paní má rakovinu jater.“ Redaktor se velmi ulekl a přál si vědět, jak dlouho bude paní ještě žít. Subjekt jeho přání vyhovuje a říká: „Nevidím ve vašem čase za tři roky tu paní.“ Za necelé tři roky po tomto pokusu jsem obdržel od redaktora R. úmrtní oznámeni.

(849) Při pokusech se setkáváme se splněním předpovědi do budoucna. Subjekt však může předvídat jen lidské věci už započaté a vidět a poznat organické změny v lidském těle. Duše ve svém vnitřním vidění a postřehu ví, jak taková změna skončí. U rakoviny jater každý lékař podle rozsahu zjistí, jak dlouho ještě nemoc potrvá. Tím spíše a přesněji to dokáže subjekt. Hlavní příčinou prodeje pivovaru byla finanční otázka. Subjekt svým rozšířeným zrakem zjistil, že redaktor jako neodborník a slabý finančník pivovar neudrží, a přesto, že to neměl v úmyslu, stejně ho musel prodat.

Jen velmi vyspělý subjekt může dopředu vidět věci, které jsou závislé na rozhodnutí několika osob, resp. jejich radících se vůlí (např. kdo bude zvolen, změny ve státních věcech apod.). Takové předpovědi činí subjekt jen v řídkých případech, neboť se plně uplatňuje svobodná vůle lidí, která provádí změny podle potřeby a situace, takže subjekt z nich těžko dopředu předvídá. Na výsledek nahlíží určitěji a jasněji skrze své bytí, tj. svým intuitivním viděním.

Subjekt nemůže předvídat u člověka, jehož rozum je na výši a má vyspělou silnou vůli. Takový člověk se zařídí ze svého rozumu podle potřeby, okolí a situace, takže všechno nepříjemné a nebezpečné může svým rozhodnutím zmařit. Může však dobře předvídat u osob slabé vůle a slabého rozumu. Takoví lidé jsou totiž dobrými nástroji a oběťmi vyvolaných příčin (jsou v jejich vleku) a jasnovidců, kterým na slovo věří a bez jejichž rady nic ze svého vlastního rozumu a vůle neučiní.

(850) Jiný případ: Přítel Kubeček, místní úředník, který býval často přítomen pokusům, si při zjišťování, jak dlouho bude kdo živ, přál vědět dobu svého úmrtí. Subjekt Křeček vypočítával z jeho mozkové hmoty a hlásil, že do roka zemře. Zpráva nás překvapila a rozesmála, protože Kubeček byl ve svých 28 letech úplně zdravý. Nikdo z přítomných subjektovi neuvěřil. Výrok subjekta se však potvrdil - Kubeček během roku zemřel.

(851) Další přítomný, přítel Chráska, bývalý učitel, byl zvědav na svůj skon. Jasnovidec mu předpověděl, že zemře za 7 let, 3 měsíce a 6 dní v 10 hodin dopoledne. Dotyčný nám pak několikrát žertem připomínal, že se den předpovědi blíží, aniž by tomu vážně věřil. Dočkali jsme se však o 4 dny dříve - v 10 hodin dopoledne zemřel náhle na mrtvici na návštěvě svého přítele, pana Mojžíše.

Přemýšlejte! Zase může přijít v úvahu myšlenka, že každého člověka provází tzv. osud. Mnoho lidí v něj věří. Tvrdím však, že osud není. Smrt nastává z přirozených příčin, je-li organizmus v takovém stavu, že už není způsobilý být schránkou duše. Uspaný subjekt má pouze ve 4. stupni hypnózy schopnost rozeznat stav organizmu lidského těla a stanovit dobu smrti.

(852) Z anglické literatury je znám typický případ lorda Dufferina, který se po půlnoci probudil vlivem jakéhosi nepříjemného duševního tlaku. Z okna viděl, jak odporný člověk velmi ohyzdné tváře nese na zádech velkou dlouhou bednu - jakoby rakev, načež zjevení zmizelo. Lord byl velmi rozrušen, ač jinak citlivostí netrpěl. Asi po osmi letech přijel jako vyslanec do francouzského města. Když chtěl v hotelu vstoupit do výtahu, spatřil ošklivce ze svého dávného zjevení jako liftboye. S úžasem odstoupil a šel se ptát recepčního, kdo to je. Tu zazněla velká rána. Lano výtahu se přetrhlo a zdviž v sobě pohřbila všechny pasažéry i s ošklivcem. O onom neznámém se nezjistilo nic. Byl najat teprve ráno namísto nemocné stálé obsluhy.

Uvedený případ není pro výklad hádankou. Jsou jednotlivci, praví citlivci, kteří o těchto svých schopnostech nevědí. Někdy v přirozeném spánku přicházejí do 4. vstupního stupně podvědomí, kde si duše počíná svobodně, není závislá na tělu, hmotě a času, a pomocí oduší se prostorově uvolňuje. Žije ve stálé přítomnosti. Čas minulý a budoucí pro ni neexistuje. V této stálé přítomnosti (podle našeho lidského chápání do budoucna) vidí, že má v hotelu vstoupit do výtahu, a přitom (kdy všechno proniká a poznává) ví, že opotřebované lano vypoví službu a dojde ke katastrofě.

V kritický den zastoupí nemocnou obsluhu cizinec. Reflex ošklivého a nesympatického zevnějšku vydráždí duši spícího lorda ke zvýšené činnosti. Přitom se svou možnou smrtí ve výtahu v symbolickém vidění kombinuje liftboye s rakví. Síla jevu, v němž běží o vlastní smrt, podráždila činnost pro vědomé dění, a při probuzení, kdy spící přichází k vědomí, zachycují esplana z celého jevu pouze symbolický úryvek. Když se už probudil a díval se do okna, vidí odraz tohoto duševního jevu. Uplatnila se asociace sdružení jevu se skutečným viděním na zahradě za oknem v jednotu.

Obraz ošklivce, který přijala esplana přes vědomé vidění, zůstává trvalou výstrahou. Po letech si lord při nastalé situaci své vidění uvědomí. Jeho vlastní podvědomá činnost (která se projevila zmíněnou symbolickou předzvěstí), ke které přistoupilo zdržení otázkou po cizincově identitě, ho zachrání před smrtí.

(853) **Zdálo by se, že všechno, co dnes děláme a co se s námi jednou stane, je jakýmsi osudem, je nám to předurčeno. Tento názor je mylný.** Právě lidé typu lorda Dufferina podávají důkaz, že lidská duše je stvořena k božímu obrazu a že dostala do vínku určitou (i když malou) část všech božích vlastností a schopností. Tyto dary a schopnosti se za jistých příčin někdy projevují a uplatňují. Proto není zvláštností, že někdy duše ve svém dění přichází a vstupuje do času stálé přítomnosti, v němž vidí sice omezeně, ale v podstatě jako Bůh změny, týkající se pozemské pouti v budoucím čase.

Duch ve stálé přítomnosti vidí věci a děje, které se staly v čase minulém a přítomném, ale i mnohé, které se mají stát z lidské vůle teprve v čase budoucím.

Pouze duše člověka myslí, žije a vše si představuje podle projevu hmoty, která má prostor, čas, minulost, přítomnost a budoucnost. Duše člověka je včleněná do hmoty a je na ní závislá. Žije s ní a podle jejích úkazů a změn i myslí. Tím si nedovede představit stálou přítomnost. Od hmoty odvozuje prostor, čas, včerejšek, dnešek a zítřek.

Přípustný je i výklad, že ošklivec byl jen vlastní materializaci samotného lorda, která se mu zjevila ve snu jako výstražný jev z poznaného nebezpečí, a pak skutečně zastoupila za nemocného liftboye, takže se tato materializace nechala i zabít a pohřbít.

Princip lordovy duše tím neutrpěl. To jen duše uplatnila svou schopnost rozdvojení na JÁ vědomé a podvědomé a schopnost přeskupovat prvky, brané z vlastního těla. Tu dostala duše do vínku také.

(854) Jsou známé zápisy a protokoly o materializaci dona Bosca, který celý týden cestoval a navštěvoval své ústavy na dalekých cestách ve Španělsku a současně v témže týdnu pracoval ve svém úřadě doma v Turíně.

Existují přesně ověřené případy splněných předpovědí. Několik let před Francouzskou revoluci prohlásil jeden šlechtic - citlivec ve vznešené společnosti, kdo z nich a jakým způsobem bude popraven. Totéž předpověděl i sobě.

Takový citlivec při uplatnění skrytých sil vlastním intuitivním světlem, vnitřním viděním, při vstupu do času stálé přítomnosti vidí a poznává přímo, jakou smrtí po letech jednotliví přítomní skončí.

(855) Při první československé mobilizaci (v roce 1938) se ptám uspaného subjekta V.: „Jak dlouho bude Hitler řádit?“ Na subjektu je vidět duševní napětí, říká: „Sedm roků.“

V roce 1939, na začátku druhé světové války, jsem před svědky uspanému subjektu Vavrouškovi (přesto, že nebyl vždy spolehlivý ve svých výpovědích) poručil, aby nahlédl do příštího roku 1940. Ptám se: „Je ještě válka?“ „Je,“ odpovídá. Uvádím ho do roku 1941. Subjekt hlásí, že válka trvá. Postupuji do roku 1942. Subjekt ještě stále vidí válku. Ptám se: „Vidíš také Hitlera?“ „Vidím,“ říká subjekt. Vedu ho do roku 1943. „Je ještě válka?“ „Je všude kolem nás!“ Mnozí přítomní se výpovědi subjekta smějí. Stavitel Vejr volá: „Nesmysl!“ Ptám se: „Je Hitler naživu?“ Subjekt odpovídá, že je. Přicházím k roku 1944 a znovu se ptám: „Trvá ještě válka?“ „Ano, přibližuje se!“ „Dostoupily boje už na naše území?“ Subjekt odpovídá, že ne. „Máme stavět kryty?“ „Není zapotřebí,“ odpovídá. Už spíše pro zábavu uvádím subjekta do roku 1945. Nahlíží do

prvních měsíců. Ptám se: „Trvá ještě válka?“ „Ano, trvá.“ „Je ještě Hitler živ?“ „Ano, ještě žije.“ Všichni se smějí, nevěří, že by válka mohla trvat tak dlouho. Dávám poslední otázku: „Bude se válčit také v Čechách?“ Subjekt se pátravě rozhlíží kolem: „Všude vidím pravidelnou válku, v Čechách ji nevidím.“

Protože jsem výpovědím subjekta nevěřil ani já, dal jsem stavitelem Vejrem postavit důkladný kryt, který jsem pak ovšem nepotřeboval.

V roce 1943 a v dalších letech války mě svědci pokusu často upozorňovali na to, jak se předpověď naplňuje. Věřili a utěšovali se, že ač jsme na hranicích, v Červeném Kostelci válka nebude.

(856) Subjekt paní L. mi začátkem roku 1940 kreslil mapu Evropy a vyznačil na ní přesně šipky postupu ruských armád a bojišť směrem na Německo. Vyznačila také šipky od západu a jihu. Na tuto mapu jsem upozornil několik svých známých, všechno se v následujících letech splnilo. Dobu ofenziv a konec války nedovedla však určit, v tomto směru vyslovené výpovědi byly mylné. Nebyla spolehlivým subjektem.

(857) Schopnosti duše jsou velké a nemohou se prostřednictvím pěti smyslů v plném rozsahu uplatnit. Oko nevnímá všechno světlo, ucho veškeré zvuky, rozum chápe postupně apod.

Lidské poznání je nedokonalé. Rozum poznává prostřednictvím smyslů, teprve z nabytých dojmů může soudit dále. Usuzování se děje namáhavým postupem, nemůžeme myslet současně na více věcí, tisíce jiných vám unikají.

Jiné poznání má duše po odhmotnění, kdy je spojena jen s oduším při úplně svobodném projevu a omezené prostorové všudypřítomnosti. V tomto stavu poznává ze své podstaty sama sebe, své vlastnosti a ostatní věci. Poznává je z čirého úkonu prostřednictvím svého bytí, svým vnitřním světlem, neboť je svrchovaně jednoduchá. Svou všudypřítomností prostupuje vše hmotné, i oduševnělou hmotu i s oduším, poznává je bezprostředně v nich samých.

(858) **My lidé postupujeme od poznání k poznání.** Tato nedokonalost u svobodné duše není. Duše vnitřní silou takřka každý předmět vyčerpává, protože je všudypřítomná. Všechny věci jsou pro ni odkryté, poznává je bezprostředně v nich samých. Nepoznává druhotným smyslovým poznáním, nýbrž poznává všechno ve svém bytí jakožto prostředku své všudypřítomnosti (na omezeném prostoru).

Všechny činy vycházejí z příčin podle zákonů, jimiž je svět řízen. Duše předem poznává své činy, které jednou vykoná podle své svobodné vůle. Toto poznání duše je nadčasové, vidí sama sebe ve svém vlastním rozhodování. Naše budoucí svobodné rozhodnutí, učiněné v čase pro volnou duši ve stálé přítomnosti, se nemění.

(859) Poznávání budoucích věcí probíhá z podstatné vnitřní síly duše skrze její existenci, jejím vnitřním světlem, nahlížením na vnitřní vůli v budoucím rozhodnutí, a to jak u sebe, tak u druhých, pokud nejsou jejich duševním tajemstvím. Lidská duše je vybavena poznáním, vlastnostmi a podobností Bohu, protože byla stvořena k božímu obrazu a podobě, i když ve všem jen v míře nepatrné, jsouc na Bohu závislá.

Nepopírám, že některé věci zjevené předem nejsou na prospěch. Za 37 let svých pokusů jsem poznal, že většina výpovědí subjektů vyvolala spíše žal než radost. Bolest a utrpení jsou na tomto světě v popředí, takže subjekt, je-li prostorově uvolněn, je jimi přímo znásilňován. Proto je tak málo radostných předpovědí.

Nyní uvedu něco veselejšího:

(860) Při hraní divadla v obci B. T. ke mně přišla dívka, a řekla mi: „Tak jsem si, pane Kafka, dala hádat u báby Vokačky. Víte, že mi řekla, že si za muže vezmu cizího, odstěhujeme se za hory a budeme mít velký dům a závod, takže budu paní?“ Bába Vokačka ledacos uhádla, patřila mezi citlivce, takže se její duše při hádání odhmotňovala. Právě tak dobře se odhmotnila v případě oné dívky, které se její předpověď do písmene splnila.

Tato zdařilá odpověď se ale musela splnit. Jak jsem zjistil, ona dívka si v té době myslela na chlapce, který se jí líbil, a také on sám jí věnoval pozornost. Byl to cizinec, charakterní muž, a měl plány na vlastní podnik. Bába Vokačka snadno vycítila, že vnitřní síla a utajená skryta touha obou duší povede ke sňatku a k vybudování podniku. Vokačka však popsala poměrně do detailů celý podnik i budovu!

I to je u citlivců možné, neboť mají na mysli plán, co a jak by si v životě přáli mít. U silných jedinců sama duše toto přání převezme ke zpracování do svého podvědomí.

Tyto hotové plány jsou pak připoutány na hmotu mozkových buněk a čekají jen na okamžik a příležitost k vysazení na práh vědomí. To je pak přijímá jako skvělý a šťastný nápad a ve vhodné době ho často beze změny uskutečňuje.

(861) U lidí, kteří přemýšlejí o vynálezech, jež se světu ukážou až za 100 a více let, jsou tyto novoty už dnes připraveny a žijí hotové v podvědomí, jsouce připoutány k tělískům mozkových a zárodečných buněk. Zákonem dědičnosti se u tohoto šťastného vynálezce bez jeho vědomí přenášejí z pokolení na pokolení, až se ve vhodném čase technického pokroku uplatní. Tak je možné si vysvětlit, proč Julius Verne mohl předem popsat vynálezy, které jsou dnes postupně vymyšleny a realizovány. Jako dobrý citlivec je viděl už sám v sobě, ve svých buňkách, vlastně už hotové. Nevědomky mohl být společným

nositelem téhož technického pokroku dědičnosti, přestože vynálezy vyšly až později od jiných. Pro každou dobu bude odhaleno tolik pravdy, kolik jí lidé mohou strávit.

(862) Mladý J. chtěl stavět novou továrnu. Při rodinných poradách tomu všichni bránili, proto se přišel poradit prostřednictvím subjekta. Po dvakrát vždy zněla odpověď, aby továrnu postavil, že za 4 roky se následkem skvělého provozu sama zaplatí. Mladý pán se ptal, půjde-li zboží na odbyt i po 4 letech. Subjekt Vavroušek odpověděl, že v pozdější době už výrobu zboží nevidí, ale továrna že bude zaplacena, takže může bez obav stavět.

Předpověď se splnila. Továrna byla postavena, zboží šlo skvěle na odbyt, ale po 4 letech následkem válečných poměrů byla továrna zabrána pro zbrojní výrobu. V tu dobu však už byla úplně zaplacena.

(863) Můj známý advokát měl nepěknou vlastnost, liboval si v pomlouváni svých kolegů, aby jim poškozoval živnost. Byl jimi zažalován u advokátní komory, ale obhájil se natolik, že mu trest nebyl vyměřen.

Tím více pak pokračoval v psaní anonymních dopisů předním firmám, jež byly jeho kolegy zastupovány apod.

Byl zažalován znovu. Než odjel k projednávání druhé žaloby do Prahy, zastavil se u mne s přiznáním chyb, které napáchal, a s prosbou, aby mu subjekt poradil, jak se z věci dostat, protože by mu jinak mohla být zastavena advokátní činnost.

Subjekta jsem uspal a několika slovy jsem mu sdělil, o co se jedná. Ten pak vypověděl: „Má v kapse obhajobu, ať se hájí.“ Advokát mi sdělil, že si nevěří. Subjekt pak doplnil: „Chcete-li, spojím se se soudci a sám jim obhajobu přednesu.“

Subjekt byl poslán k porotnímu jednání advokátní komory, spojil se podvědomě s rozhodujícími činiteli a po chvíli nám hlásil: „Bude znovu takřka osvobozen, zaplatí jen formální pokutu 100 Kč, takže se všemi ostatními výlohami ho bude tento spor stát 280 Kč.“

Protože zmíněný advokát byl už dříve přítomen některým mým pokusům, pevně věřil ve výpověď subjekta a předem se radoval. I já sám jsem byl zvědav na výsledek jednání. Po několika dnech jsem obdržel dopis, v němž mi sděloval, že všechno dopadlo dobře, přesně podle výpovědi subjekta, včetně předpovězených nákladů.

(864) I v jiných spletitých soudních záležitostech subjekti K. a V. dobře poradili, a bylo zajímavé, že předem vyjevili i obsah vynesených rozsudků.

Duše dobrého citlivce, který má schopnost se prostorově uvolnit, pozná z vrchního podvědomí soudce celou jeho inteligenci a schopnosti, z nichž předem zjistí, jak se věc vyvine a skončí, neboť soudní zákony jsou citlivci i soudci známé, a soudci podle nich soudí a jednají.

V podobných obchodních věcech může dobrý citlivec, má-li dobře vyvinuté vnitřní vidění, předem rozpoznat, zda se plán vydaří,

Tuto schopnost však mají pouze někteří. Rozhodně ji nemají všichni, kteří hádají a předpovídají. Jsou to pouze výjimky. Z pokusů, kdy subjekt opravdu dobře poradil, mám k dispozici mnoho dokladů.

Každý subjekt se nehodí pro všechny druhy pokusů. Subjekt A. např. skvěle reaguje na záření vody. Jeho vnitřní vidění přesně určí místo a hloubku pramenů v zemi. Při vrtání studní jsem se sám o jeho schopnosti několikrát přesvědčil.

Že duše v podvědomí má schopnost působit dálkově na druhé osoby, o tom uvedu jiný příklad.

(865) Jistý člověk mě soudně nutil k zaplacení nespravedlivé pokuty. Přítel Dvořáček, který v té době u mne pracoval jako úředník, prohlásil, že ji platit nebudeme, a navrhl, abych uspal subjekta a poslal ho k dotyčnému s rozkazem, aby vzal příkaz k zaplacení pokuty zpět. Neučiní-li tak, že bude za svou nespravedlivost trpět, že ho postihnou velká duševní muka.

Subjekt K. byl večer uspán a poslán k vyhledání onoho pána, který v tu dobu spal. Proto mu subjekt vtiskl náš záměr do duše. Na nápad přítele, více z žertu, mu subjekt ještě nařídil, že když věc neodvolá, musí k nám přijít a v pláči odprosit, aniž si však bude vědom toho, proč k nám vůbec přišel.

(866) Za tři dny jsme najednou uviděli před okny povoz, z něhož vystoupili tři lidé. Prostřední skleslý pán se opíral o ženu a mladíka. Protože se jednalo o zmíněného nespravedlivce, byli jsme takřka ohromeni, když nám paní vyprávěla, že se její manžel před třemi dny pomátl a velmi duševně trpí. Nemocný spínal ruce a plakal. Protože jsme teprve nyní ocenili úžasný výkon subjekta, uspal jsem ho znovu, aby nám poradil. Subjekt řekl, že se pán uzdraví, jakmile přijedou domů, pokud odvolá spis, který má ve své zásuvce v kanceláři a o němž dobře ví.

Manželka a syn nechtěli uvěřit, subjekt však trval na svém a radil, že kdyby se po této radě neuzdravil, mohou přijet znovu. Protože pokuta byla vzata zpět, pán se uzdravil.

(867) Jindy subjekt K. radil: „Dovedete-li silně věřit, dejte si před spánkem rozkaz, že se duševně uvolníte k určité osobě, a během jejího spánku jí dáte rozkaz, že má něco učinit, aniž si toho bude vědoma, tedy podvědomě.“

Bylo to v době, kdy na Slovensku neprosperovaly podniky, kterým jsem dodával své sochy pro jejich prodejní oddělení. Následovalo vyrovnání (bankrot), a bylo mi sděleno, abych připojil svoji pohledávku. Protože jsem sám byl také ve finanční tísni a slovenské dlužné částky by mi byly velmi chyběly, k návrhu na vyrovnání jsem se nepřipojil.

(868) Toho dne jsem prováděl pokusy ve zdejším hostinci pana P. Po pokusech jsem ukázal hostům dopis advokáta, který mi ve zmíněné věci přišel. Řekl jsem, že se k vyrovnání nepřipojím, ale že se pokusím dostat své peníze do čtyř dnů. Bylo ujednáno, že se v té době opět sejdeme.

Po návratu domů jsem počkal do jedné hodiny v noci a dal jsem si vědomě přísný rozkaz, že se moje duše uvolní k představenému slovenských podniků a nařídí mu, aby mi sám dlužené peníze odeslal, čímž moje účty vyrovná. Následující noc jsem to učinil znovu. Čtvrtý den mi došla dlužná částka 16 750 Kč. Současně jsem ale dostal dopis, ve kterém mě představený podniků žádal, abych mu odeslal zpět ústřižek od zaslaného poukazu, aby zjistil, kdo z úředníků zaslanou hotovost z pokladny podniku poslal. Bylo zřejmé, že úhrada byla jím samým poslána úplně podvědomě.

Protože jsem večer ústřižek poukazu a dopis ukázal zase známým v hostinci, abych je uvědomil o zdaru pokusu, mnozí z přítomných to zkoušeli také. Bohužel, jen několika z nich se podařilo přimět notorické neplatiče k úhradě jejich pohledávek. Vina byla v nedostatečné víře a představě, která musí být stále cvičena, aby bylo možné dosáhnout úspěchu.

Můžete namítnout, že takový útok na bezbrannou činnost duše v podvědomí není spravedlivý, že s ním nesmíme souhlasit. Aby se mohl každý bránit, uvádím jiný pokus:

(869) Pozoroval jsem, že v určité dny neklidně spím a ráno vstávám unavený. Zeptal jsem se příležitostně subjekta, aby mi vysvětlil příčinu. Řekl mi: „Jste znepokojován cizími médii, která k vám posílají ze spiritistických kroužků, aby se vaší duše otázali na určitou věc, již jejich média nedovedou zodpovědět. Vaše duše jim ve spánku dává uspokojivou odpověď a vysvětlení. Toto spojení duší s médii vám ruší spánek a vysiluje tělo.“ Namítal jsem, že musí být nějaký obranný prostředek proti takovému zneklidňování, a požádal jsem subjekta, aby ho našel. Subjekt mi odpověděl: „Výtečně! Ten prostředek znám! Než půjdete spát, dynamizujte kolem sebe myšlenku, která se takřka zhmotní, a v ní poručte, že k vám nikdo nemá přístup.“

(870) Po osmi dnech přišli dva páni ze Zálesí s žádostí, abych jim vysvětlil nezdar, který se stal při jejich spiritistické seanci s médiem. Řekli mi: „Měli jsem tento týden dvakrát sezení. Často k vám posíláme našeho prostředníka, aby

se vás zeptal na různé věci. Dříve se to dařilo, ale nyní nám už dvakrát hlásil, že se k vám nemůže dostat, že jste v nějakém krunýři, který vás chrání. Samo toto médium nás posílá k vám pro vysvětlení.“

Velmi jsem se divil, jak brzy se potvrdily rady mého subjekta. Návštěvníkům jsem pak řekl: „Tak to vy jste mě v noci trápili! To jsem na vás vyzrál!“ Pak jsem jim vysvětlil, co jsem proti nim podnikl. Za dalších 12 dní přišly se stejným dotazem 4 osoby z Rokytníku. Jejich médium mě vidělo jako zalitého v hustém neproniknutelném mraku. Přišli i lidé ze spiritistického kroužku v Dolní Radechové. Z toho jsem poznal, kolik lidí se baví, klame a ničí si zdraví nebezpečným spiritizmem.

Davidův 90. žalm, jehož pomoc je dobře známa lidem, kteří se modlí v nebezpečí, účinkuje na podvědomí, které pak člověka ochraňuje stejným způsobem, avšak s tím rozdílem, že s modlitbou získáváme ještě milost a pomoc boží. Je to skvělá pomoc pro všechny.

(871) Profesor hudby Tureček mi jednou vysvětloval své vidiny. Řekl: „Nejsem duchař, se spiritisty se nestýkám, ani nečtu okultní knihy a jsem velmi opatrný, abych něčemu uvěřil, nebo sám sebe klamal. Před několika lety jsem vyučoval hudbě mladou dámu, která žila se svou matkou. Při cvičení nás v pokoji nikdo nerušil. Jednou však při předvádění těžší skladby vidím z vedlejšího pokoje vstupovat pána v županu a s dlouhou dýmkou, který usedl v našem pokoji do křesla. Než jsem byl s předcvičením hotov, vstal a odcházel. V příštích lekcích přicházel a odcházel ještě několikrát, a to vždy, když jsem předcvičoval. Měl jsem za to, že je to přítel rodiny, nějaký penzista z toho domu, milovník hudby, který nás nechce v hodině vyrušovat.

Když se to stalo po páté, ptám se své žačky, kdo je onen pán. Mladá žena se na mne tázavě podívala a neodpovídala. Opakoval jsem otázku a dodal jsem: »Ten, co sedává v křesle a kouří.« Odpověděla, že nikoho neviděla, naopak, že jsme při hodině vždycky sami. Vzrušeně jsme se dohadovali o dalších podrobnostech záhadné návštěvy, až si podle mého detailního popisu dívka uvědomila, že ve stejném křesle sedával před lety její zesnulý otec, jehož podobu jsem neznal, ale nyní věrně popsal. Dívka mi o svém otci vyprávěla, jak vždy tiše přišel, kouřil svou dýmku a poslouchal, jak hraje na klavír. Oba jsme uvěřili, že nás chodí navštěvovat duch zemřelého.“

(872) „S druhým takovým záhadným případem jsem se setkal při vánoční návštěvě své matky na vesnici,“ vyprávěl dále profesor. „Matka potřebovala večer čerstvou vodu. Vzal jsem džbán a šel k nedaleké studni. Když jsem k ní docházel, uviděl jsem z protější stráně sbíhat asi dvacetiletou dívku, v níž jsem poznal sousedovu dcerku. Zůstal jsem stát, abych viděl, jak za mé dvouleté

nepřítomnosti vyspěla. Přiběhla k oknu domu rodičů a snažila se nahlédnout dovnitř. Okno bylo poměrně vysoko, takže dobře neviděla. Odběhla k altánku a přinesla si malou lavičku, kterou přistavila k oknu, a dívala se do pokoje, kde její matka strojila vánoční stromek.

Déle jsem ji nepozoroval, nabral jsem vodu a šel domů. Matka mě uvítala otázkou, proč jsem se opozdil. Vyprávěl jsem jí, co jsem viděl. Matka mi odpověděla, že to muselo být jiné děvče, neboť sousedova dcera zemřela.

Protože jsem ji však bezpečně poznal, chtěl jsem si věc osvětlit a šel jsem k sousedům, kde jsem jim vše opakoval. Potvrdili mi, že dcerka zemřela, a vzpomněli si, že když loni postonávala, sledovala je po svém příchodu od přítelkyně na Štědrý den zvenku oknem, jak strojí vánoční stromek. Po příchodu domů jim pak vše, co pozorovala, vyprávěla. Věřili tedy, že se dcerka znovu ze záhrobí přišla na ně podívat.“

(873) V obou předchozích případech se jedná o profesorovu vlastní vzácnou citlivost, při níž se podvědomí plně probudilo v oduší a jeho duše nahlížela přímo do dřívějšího života zemřelých, vtisknutého v protonaci. Takže - žádné zjevování zemřelých.

Redaktor Š. mi píše: Spím v pokoji na jedné faře. Při jasné měsíční noci procitnu a vidím v horní části okna tvář, jak na mne upřeně hledí. Přepadl mě pocit strachu. Opatrně chci rozsvítil, ale nemohu otočit vypínačem. Běžím ven z pokoje, vtom se na chodbě ozve rámus, jako by se kácely skříně se spisy, a do toho se mísí sténání a pláč. Uniknu do kuchyně, kde ještě bděla hospodyně. Pátrám po příčině a shledal jsem, že v mém pokoji se před lety na okenním rámu oběsil jeden kaplan. Podle popisu hospodyně jsem spatřil jeho skutečnou tvář. Považoval jsem to za výstražné potvrzení, že lidský duch si po smrti odpykává trest na místě svých nerozvážných činů. I kaplan je totiž jen člověk, bojující s pokušením.

Subjekt K. umě! taková místa zločinu vidět a odhalovat. Poznával i trápení duší, které si zločinem zaviněné trápení odpykávají. Redaktorovo podvědomé JÁ má schopnost se prostorově uvolnit až k hranicím části záhrobního života, kde vidělo místo, tvář i trest nešťastníka.

Mnozí lidé jsou ze své vrozené citlivosti bojácní a ustrašení. Věří v duchy, strašidla apod., ač - není-li to vidění z protonace - jsou to jen fixní vidiny a halucinace.

(874) Pan B. velmi vážně tvrdil, že jeho zemřelá matka nemá pokoj, a proto pravidelně každou sobotu přichází ze záhrobí do jejich bytu. Byl jsem pozván, abych se o tom přesvědčil. Ve sjednaný den večer jsem se k nim dostavil. Asi za půl hodiny jsem pozoroval, jak oba rodiče i dcera ztichli. Jejich obličeje se ve

výrazu změnily, dívaly se ke dveřím, pak ke stolu, a začali se modlit. Kromě toho jsem však nic jiného nezpozoroval. Zeptal jsem se pana B., co se stalo. „Což nevidíte naši maminku, jak usedla u kamen ke stolu?“ odpověděl mi otázkou. Neodpověděl jsem mu, protože jsem skutečně nic neviděl.

(875) Důvěrník jisté politické strany pan Š. z Čáslavi, dobrý řečník a rádce, velmi rozumný pán, ke mně přišel, aby mi předal dopis od čáslavského děkana Dostála. Pisatel upozorňoval na zvláštní jevy, které se dějí v bytě pana Š. a o jejichž pravdivosti se přesvědčil.

(876) Pan Š., svobodný mládenec, mi vážně a přesvědčivě vyprávěl, že ho už po několik let každý týden navštěvují démoni. Když po práci přichází k svému obydlí, už na něho čekají. Jsou to urostlí snědí chlapíci. Zprvu je nepoznal a měl je za členy cizí politické strany. Až jejich rozpravy ho přiváděly k úžasu. Věděli totiž o věcech, které teprve chtěl podniknout a byly dosud jeho tajemstvím. Předem mluví o budoucích zdarech či nezdarech, a vždy se všechno vyplní. Když si na ně a jejich návštěvy zvykl, představili se mu jako démoni, vyslaní škodit lidem. Vyprávějí mu, co kde provedli a provedou. Když si pan Š. šel jejich zprávy ověřit, vždy to byla pravda. Jemu samotnému neškodí, neboť - jak mu řekli - chtějí se také pobavit, a proto přicházejí, aby společně vypili čaj a zahráli si karty. Pouze jeho víře se někdy se zálibou vysmívají.

Málokdy přicházejí společně. Je-li pohromadě se dvěma, přichází třetí i další. Nejvíc se jich sešlo pět. Často na něho čekají v bytě, ač je dům zamčený.

Vyprávěl i další podrobnosti o svých návštěvnících. Plně věřil, že to jsou bytosti z jiného světa. Během rozpravy jsem si s panem Š. vyšel do blízkého lesa a usedli jsme na lavičku. Ptal jsem se, zda jeho přátelé vědí, že ke mně přijel a že mi o nich vypráví. Proč se nyní některý z nich nezjeví, abych se mohl sám přesvědčit? Po těchto otázkách se pan Š. zvedl, šel asi 20 kroků, zastavil se a něco hovořil, vykládal a přikyvoval. Pak se vrátil se slovy, že ho právě přišel přede mnou varovat démon Darnus, kterého dobře snáší. Prý nemá věřit mému výkladu a mým pokynům, a že se mi ještě dnes pomstí. Ptal jsem se, proč jsem i já Darnuse neviděl. Neodpověděl mi.

Co máme o těchto a podobných vidinách soudit?

Z chování pana Š. jsem poznal, že se u něho vedle vědomé činnosti probouzí i činnost podvědomá. Ve svém dětském věku si se zálibou a vzrušením prohlížel obrazy s démony, v něž věřil. V esplanech se mu proto vytvořily a sílily fantastické představy jejich postav. Dojmy a představy z dětství jsou prvními a základními nositeli budoucího duševního života člověka, neboť zůstávají jako vzor pro další činnost duše.

(877) Pan Š. přicházel po celodenní administrativní práci domů unavený. Protože žil sám, byl k tomu velký citlivec a jeho duše byla zvyklá na stálou činnost, vcházela samovolné z únavy vědomého dění do činnosti vstupního podvědomí - do svého nitra, odkud navazovala na stará esplana, která ji vždy vzrušovala. Přitom schopnost rozumu a vůle byla zeslabena. Z esplan si duše sňala (abstrahovala) představu démona. Nastalo rozštěpení duševní činnosti na několik JÁ. Ve vstupních podvědomích si duše ve své nezměrné fantazii tvoří duchovní představy živých, gestikulujících samostatných osob, činných rozumem a vůlí, jimž propůjčuje své JÁ, a tak dává sama těmto jevům podklad.

Duše z aktivity nižšího podvědomí vrhá své živé, takřka zhmotnělé představy a děje do esplan, z nichž pak přecházejí k prahu vědomí. Nastává věcná hra obou duševních činností, ve které si nižší podvědomí zachovává vedení.

V tomto rozštěpení duše, kdy podvědomá činnost mnohdy vchází až do 4. stupně (a přitom je v určitém prostoru všudypřítomná), poznává přímo sama skrze sebe bezprostředně, co se kde stalo a v příštích dnech stane. V podobě živých, řečných a čilých postav démonů pak udivuje vědomou činnost.

To všechno jsou halucinační fantazie živého snu, děje rozdvojené činnosti duše.

Aktivita nižšího podvědomého dění se vtiskuje a zobrazuje v esplanech, z nichž vchází k zeslabenému vědomí, které se nachází v postoji diváka a sloužícího otroka.

(878) Podobně si můžeme vysvětlit i zjevování zemřelé matky pana B., pouze s tím rozdílem, že shodný jev viděly 3 osoby.

Z pokusů jsme poznali, že psychóza je nakažlivá, silnější strhuje slabšího. Citlivá žena pana B. podléhala představám svého velmi citlivého manžela. Jejich dcera patřila také do skupiny citlivců. Z aktivity jejich podvědomí nastalo v očekávání vidiny nebožky sblížení všech tří oduší pro společné tělo, ve kterém podvědomá činnost už snadno vytvořila jednotu všem společného vidění.

Já sám jsem nemohl nic spatřit, protože aktivita mé duše s rodinou nevytvořila v podvědomí psychickou jednotu - jednotného těla. Kdyby místo mne byl přítomen citlivec, mohl být stržen s sebou a nebožku by také spatřil.

Že to je správný názor, objasní následující případ:

(879) Byl jsem přítomen nesčíslným pokusům. V Nové Pace (ještě před první světovou válkou) jsem byl pozván ředitelem školy z Nemojova do společnosti, která chtěla večer uspořádat spiritistickou seanci.

Společný kruh - řetěz, vytvořilo všech 11 členů. Byl jsem tehdy mladý a do jejich věci málo zasvěcený, takže jsem je požádal, abych mohl jevy sledovat

pasivně. Vrcholem pokusů mělo být to, že dosud nezjištěná síla je všechny i se stolem a židlemi zvedne od země.

Nejprve se dvě média vystřídala v dlouhém řečnění o vizích svého transu, načež byl řetěz vytvořen znovu a čekalo se na vznášení. Sledoval jsem vše bedlivě a ostražitě. Bylo naprosté ticho. Viděl jsem, že se mnozí začali dívat stranou na zem, načež všichni začali schylovat hlavy ke stolu, až se ho i nosem dotýkali. V této pozici zůstalo celé shromáždění asi 6 minut, načež členové kroužku volně zvedali hlavy vzhůru, a pak rozpojili řetěz. Skoro všichni si osahávali temeno hlavy a narovnávali se.

Byl jsem tázán, zda jsem sledoval, jak dlouho byli hlavami přitisknuti ke stropu, protože síla vznášení byla dnes mimořádná.

Jejich otázka mě nesmírně překvapila, protože jsem viděl, že zůstali na židlích na svých místech, že se nevznášeli a u stropu nebyli. Jen hlavy měli sehnuté, až se někteří dotýkali stolu. Svému průvodci jsem řekl pravdu a společnost se mi vysmála. On mě stroze odbyl: „Vy jste spal!“

(880) Začal jsem o těchto jevech více přemýšlet. Tato moje první zkušenost byla ranou víře ve spiritistické jevy. Cestou domů jsme o tom debatovali. Měl jsem tehdy už osobní zkušenosti z vlastních pokusů, takže jsem věděl, že existuje jedna společná hmota, slitá ode všech v jedno „tělo“ - energii oduší, která přijme vedoucí ústřední myšlenku, žádané přání „vznášet se“!

Protože jsem nebyl do řetězu zapojen, nepodlehl jsem klamu. Podobně tomu bylo v rodině pana B., kdy hlavní myšlenkou byla představa matky, jejíž smrti velmi želeli, a stále se jí v duchu zaobírali. Duše potřebuje podnět, aby rozpředla a uskutečnila ze své úžasné dynamické aktivity očekávaný děj.

(881) Vraťme se ke slíbené pomstě démona Darnuse. V ten večer jsem prováděl v našem divadelním sále na jevišti pokusy. Pro zábavu obecenstva jsem jedné ze tří uspaných dívek vnutil představu krásného chlapce a druhým dvěma jsem přikázal, aby se každá svým způsobem se vší dovedností snažila získat jeho přízeň. Sám jsem usedl po straně jeviště na židli a více než na právě konaný pokus jsem myslel na domnělou ďábelskou posedlost pana Š.

Obecenstvo se vesele bavilo sledováním boje dívek o sebevědomého krasavce. Po 10 minutách se jedna z nich, která byla dobrým subjektem, oddělila od skupiny a přistoupila v pevném postoji ke mně a vzkřikla: „Vzpomínáš si na snědého Darnuse? Zde jsem!“ Na mou otázku, co mi chce, odpověděla: „Jdu se ti pomstít!“ Přitom se dívka kroutila jako had a syčela na mne. Mohl jsem sílu domnělého Darnuse rázem zmařit, ale naskytla se mi skvělá příležitost poučit obecenstvo. Proto jsem všem divákům, překvapeným náhlým obratem v zábavě, vysvětlil příčinu Darnusovy pomsty. Pak jsem se

obrátil k dívce s dotazem: „Z jaké příčiny vešel démon do tvého těla?“ „Z nenávisti k tobě!“ zněla odpověď. „Nikdo z přítomných, ani já, nevěříme, že jsi skutečný Darnus,“ potíral jsem znovu dívčin projev. Dívka se chlapsky zasmála a přistoupila ke druhé dívce se slovy: „Zde můj společník Irmis mi to dosvědčí!“, načež zazněl nepříjemný chechtot obou dívek. Měl jsem tedy na jevišti o jednoho pekelného hosta víc. Namítl jsem: „Že tu jste dva, to mi nestačí k uvěření ve vaši skutečnou příslušnost k tajemnému světu!“

Darnus začal ukazovat svou levou ruku, která začala pojednou před zraky diváků silně červenat, až byla celá opuchlá. Dokazoval jsem mu, že můj přítomný subjekt K. je ještě schopnější. Ze sálu někdo zavolal, že právě dostal pěknou facku. Současně spadl ze stěny obraz, načež obě dívky vykřikovaly intimnosti a tajné hříchy přítomných. Většina obecenstva zvážněla, mnozí se začali děsit, zvláště když obě posedlé dívky křičely, aby povstala paní, která byla včera svým mužem bita, neboť on, Darnus, to způsobil, a jejího muže na ni poštval. Protože nikdo nevstal a nepřihlásil se, vyřítil se Darnus a přitáhl na jeviště ženu, jejíž rukáv silou vyhrnul, a ukázal přítomným skutečné modřiny na ruce. Paní začala plakat a potvrdila, že je to pravda.

(882) Přítomní slabšího ducha znervózněli a jiná hysterická žena viděla na jevišti ošklivé černé zvíře, které jiní pokládali za ďábla. Mnozí z toho začali být nepokojní a vydávali výkřiky, zvláště když se ze sálu ohlásil nový posedlý se zježenými vlasy, vykulenýma očima a pěnou kolem úst, mlátící kolem sebe a křičící, aby mu šli všichni z cesty. Darmus a Irmis vítězoslavně vykřikli: „Podívej se! Perkus nám přichází na pomoc!“ Perkus silně řval a přihnal se na jeviště mezi své, bil rukama kolem sebe, takže jsem musel zakročit sugescí.

Přítomný doktor filozofie pan L. na mne volal: „Dostal jste se do pěkné pasti! Prohlašuji všem, že jste na omylu se svým tvrzením, že jde jen o halucinace, vzniklé z vaší příčiny. Já, když jdu pozorovat tyto jevy, beru s sebou vždycky svěcenou křídu. Vedle mne sedící duchovní P. má u sebe růženec. Ďábel tyto věci nesnáší, podejte jim je, a přesvědčíte se o skutečné posedlosti!“ Vzal jsem křídu a růženec a podal jsem je „posedlým“ dívkám. Nejdříve ustoupily zpět, zmítaly se, avšak Perkus křídu popadl, mrštil jí o zem a zuřivě ji poplival a rozdupal. Současně se vzdálil od místa vzniklé bílé skvrny. Rovněž růženec by byl býval určitě zničil, kdybych jej neuchránil.

Víra ve skutečnou posedlost zachvátila skoro všechny přítomné. Mysleli, že máme co činit se skutečnými vtělenými démony. Ve své víře byli ještě utvrzeni, když vedle Darnuse se v dívčině těle ubytovali další démoni Arpold a Elman, tedy celá pekelná banda pana Š. A přece to byl velký, temný, zkušeností nepodložený rozumový omyl přítomných.

(883) Protože se pekelné zlo rozrůstalo o nové členy, vyšel od přítomných hlas, abych proti těmto zjevům včas zakročil. Chtěli také vědět, jakým způsobem provedu odstranění těchto pěti samozvanců. Vytrhl jsem z notesu list a nakreslil podobu psa. Přitom jsem si v síle ducha živě a s pevnou vírou představil, že se účinek na posedlých brzy projeví tím, jak na obecenstvo štěkají. Byl jsem přece s uspanými fluidově spojen v jedno tělo. Zuřivý Perkus začal štěkat do sálu první, nato Darnus, který měnil zvuky štěkotu také v projev Arnuse a Elmana. Nakonec se připojil i Irmis. Přítomní věřili, že na ně štěkají ďáblové.

Mezitím jsem však v duchu tvořil novou představu, kterou jsem pro doklad psal současně na papír. Působil jsem tak, aby se psi ke mně lísali, což začali činit, takže jsem je mohl jednoho po druhém „hladit“.

V duchu jsem vytvořil novou představu (se současným záznamem na papír), že ti posedlí jsou znamenitými pěvci. Darnus začal první a do udiveného sálu zněla píseň „Čechy krásné, Čechy mé“. Přitom jsem uspaným podával zbytky posvěcené křídy a růženec, které brali uctivě do rukou, aniž by projevovali odpor.

Tím představa ďábelských šelem ustoupila každé mé nové představě. Po skončení písně jsem všechny telepatickou cestou s dáním představy dobrého zdraví probudil a přítomnému doktoru filozofie jsem podal lístek s kresbou psa a se slovním záznamem všech dalších mých uplatněných představ s tím, aby ho nechal prohlédnout ostatním divákům.

(884) Potvrdilo se, že příčinou nevídaných jevů nebyl ďábel, nýbrž můj živý zájem a představa ďáblů, obtěžujících pana Š., a také představa výhrůžky démona Darnuse. To vše přešlo z esplan k mému vědomí a při pokusech jsem si obojí živě zobrazoval.

Účinek se musel projevit. Dívky byly ve stavu 3. stupně hypnózy, kdy rozum a vůle jsou v nejnižším zatemnění, a podvědomé JÁ tohoto stupně bez odporu přijímalo každou mou představu a podle ní se ve svém JÁ zosobňovalo.

Protože se u mne vytvořila živá představa démonů, musely se dívky projevovat v jejich charakterech a v jejich moci. Tyto neobyčejné schopnosti a síly, dřímající v podvědomí, byly uvedeny do činnosti, aby udivovaly diváky uvedenými projevy těchto skrytých sil a schopností naši duše, které mnoha přítomným nebyly známy.

Dostane-li se subjekt do 4. stupně hypnózy, v němž rozum a duše se značně uplatňují, dobře rozpozná omyl a klam od skutečnosti. K získání dokladu byl ještě uspán subjekt K., kterému byla hlasitě vnucována moje představa satana Darnuse ve víře, že se v něm projeví. Subjekt reagoval slovy, že ho zde nevidí. Je zřejmé, že u tohoto subjekta už pracoval rozum. Ve 2. a 3. stupni hypnózy

se rozum neuplatňuje, takže duše bez odporu přijímá představu, v níž se podvědomé JÁ navenek projevuje. Vstupní podvědomí ve 3. stupni hypnózy přijímá chorobnou představu ďábla tak intenzivně a důsledně, že svěcené věci nesnáší právě tak jako při skutečné posedlosti.

Kdyby byly obecně známy tyto rozdílné stupně podvědomé činnosti duše, její projevy na cizí osoby a její úžasná síla a schopnost k ovládání hmoty, stejně jako dokonalá znalost podstaty jasnovidnosti a materializace, znalost jazyků a odkrývání tajných věcí **už před několika staletími, vyvarovalo by se lidstvo mnoha strašných omylů při nařčení nevinných lidí ze spolku s ďáblem, kdy se lidé navzájem obviňovali a udávali, že ten druhý má v sobě ďábla**. Trestem takto neprávem nařčených bylo mučení, a dokonce upalování. Tehdy ještě nebyly známy vlastní neobyčejné síly a duševní změny lidské psýchy.

(885) Žádné úřady a soudní inkvizitoři podobným jevům nerozuměli. Neznali pravé důvody a všechno přisuzovali vesměs ďáblu. Přitom samozřejmě nedokázali rozeznat skutečnou posedlost od nepravé, chorobné. **Zmatení ducha tehdejších inkvizitorů bylo tak velké**, že např. středověký soudce Carpzow sám podepsal 20 000 ortelů smrti. Další soudci, Bognet, Spina a Hopkins, každý 800, Votz 700. Soudce Regimius dal upálit 800 lidí a nakonec se sám udal, že má v sobě ďábla, takže byl také upálen jako čarodějník. Soudce Bodin řekl, že při vyšetřování musí stále bojovat s ďáblem. Tím, že všichni věřili v posedlost ďáblem, byli sami příčinou, že mnohým citlivým obětem, u nichž se vstupní podvědomí snadno probouzelo k činnosti, vtiskli svou představu satana, aby se v nich zosobnil. Sami tak vlastně posílali „ďábla“ do svých obětí. **Zdravé vstupní podvědomí některých obětí se pak změnilo v nižší podvědomí s chorými představami ďábla.** V těchto chorých komplexech sídlila osobnost nižšího JÁ s představami ďábla současně se svými duševními schopnostmi a silami. Bylo to pouhé rozštěpení osobnosti.

Někdo se může zeptat, v čem spočívá příčina, že jsem tak lehce mohl ze svých citlivců „ďábly vymýtit“. Byly to totiž představy čerstvé, málo životné, v esplanech ještě nezakotvené, takže na ně postačil můj silný telepaticky vliv. Tím jsem vlastně působil na současnou chorou představu, aby se změnila v novou, zdravou. Musel jsem ji vysílat tak dlouho, až ji citlivec přijal. Kdyby byly tyto ďábelské představy častěji a déle živeny, a osoba si je dokonce uvědomila s myšlenkou, že je skutečně posedlá ďáblem, musel bych působit slovní sugescí několik dnů, abych postupně celý chorý komplex esplan s pochybenými představami zničil a přivedl k rozpadu a rozplynutí.

(886) Zabýval i jsme se úkazy z oboru parapsychologie, jejímž předmětem je jasnozření a přenos myšlenek. Nyní se ještě seznámíme s úkazy v oboru

metafyziky. Je to obor pro přírodovědecké pojmy a fyziologický praktický dosah životní síly důležitější, protože ona síla se nám jeví mocnější než síly anorganické přírody.

Úkazy schopnosti být médiem se dají vysvětlit jako přednosti lidského organizmu za účinku neznámých sil a schopností lidské duše. Víme jen, že život je cyklický vývoj fyzikálně-chemické energie na hmotě, která se tím stává protoplazmou. V čem spočívá příčina, proč ona nadhmotná síla (radioaktivita), vycházející z lidského těla a seskupující se v živou materializaci, **to bude muset být předmětem nové vědy. Stojíme před experimentálním důkazem existence lidské duše.**

(887) Za přítomnosti ředitele Tůmy, učitele Chrásky, duchovního Prudiče a paní Tislové jsem byl vyzván, abych požádal subjekta Křečka o vytvoření materializace.

Subjekt v hlubokém spánku žádal, aby všichni přítomní odešli do vedlejší místnosti, kde je více šero. Stalo se, a subjekt se uvedl do klidu. Sám jsem však zůstal se subjektem. Po chvíli mi Kubeček hlásil, že vidí průhlednou světelnou mlhovinu, seskupující se do velkého kruhu, že je stále jasnější a hutnější. Přítomní si přáli, aby z ní subjekt vytvořil postavu Goetha. Subjekt dostal příkaz a za chvilku mi bylo hlášeno, že hmota v okrajích řídne, a uprostřed se vytvořila jasná plastika básníkova poprsí. Po chvíli jsme pokračovali materializaci hlavy koně - výsledek se opět rychle dostavil.

(888) Při jiném pokusu za přítomnosti týchž svědků vytvořil subjekt materializaci sebe sama a k velkému překvapení všech sama tato materializovaná postava pokárala JUC. Picha při jeho nemístné kritice skutečnosti onoho zhmotnění.

Obsáhlé studie o abnormálních psychických stavech, o nadnormálním poznávání skutečnosti bez prostřednictví známých smyslů, poznávání vzdálených věcí, vidění do minulosti a poznávání budoucnosti jasně ukazují, že bdělé vědomí člověka je jen nepatrnou částí jeho celkového vědomí.

Objektivnost úkazů závisí jen na vynikajících subjektech, médiích, které však nelze podřídit dosud známým a všeobecně platným fyzikálním zákonům.

Duše má v hlubokém podvědomí metapsychické schopnosti:

- Kryptotezie: poznávací schopnost, která se naprosto liší od obecných schopností našich smyslů vytvářet ektoplazmu, tj. zvláštní mlhovitou světélkující látku. Z ní vznikají jednotlivé části i celá těla, která mají veškeré zdání života. Není totožná s oduším ani s magnetizmem. Je to látka vzatá z protoplazmy vlastního těla, kterou duše za pomoci oduší z podvědomé činnosti oživuje.
- Prekognice: předtuchy, sny, ověřované často do nejmenších podrobností.

- Telekineze: pohyb předmětů bez dotyku, jen působením psychiky.
- Psychometrie: jasnozření do minulosti.

(889) Tyto bezpečně zjištěné základní úkazy samy o sobě stačí, aby vyvrátily ze základů čistě materialistické nazírání na podstatu člověka, protože lidská bytost má nejen materiální, ale i psychologické zdroje, z nichž některé dosud ani neznáme. Rozhodující otázkou pro směr metapsychického bádání je, zda známe z hlediska fyzického, fyziologického a psychologického povahu člověka i se všemi zdroji jeho podvědomí do té míry, abychom mohli pochopit úkazy, jež vyplývají z jeho činnosti.

Nejužší a nejvlastnější zájem povede člověka vždy k tomu, aby se dopátral, jaký význam a jakou průkaznou sílu mají tyto úkazy pro rozřešení největší ze všech záhad - osobní posmrtné existence. Touha po osobní nesmrtelnosti je v lidstvu odvěká a musíme věřil, že nejsme jen občany pozemského světa, že život na něm je jen průchodem do dalšího nesmrtelného života. Takže celá metapsychika je jen pokus vědomí vyrovnat se s faktem smrti a dojít proti němu k výsledku nových faktů v souvislosti s pokračováním života.

Dosud známé metapsychické úkazy je třeba bedlivě zkoumat, aby se zjistila jejich objektivní povaha a aby se vyjasnily a vysvětlily zákony, jimž podléhají. Pak bude možné tato fakta zařadit do nového a probádaného systému poznání.

(890) Je málo těch, kdo mají pevnou vůli a dovedou řídit běh svého života. Proto se nedivte, že lidem chudého ducha, kteří často v životě ztroskotají, pomáhají různé amulety, panenky v autech, podkovy a podobné braky, které prý přinášejí štěstí. Takové lidi nemůže vést životem zdravá duševní aktivita, rozum a vůle, ale amulet, v nějž dětsky věří a který má účinek jen u citlivce. Víra v amulet je příčinou, že probouzí podvědomou činnost v jejích skrytých silách a schopnostech, které někdy člověka ochrání před neštěstím. Amulet potřebuje jen člověk slabé vůle, který hledá pravou víru právě v něm. Nepotřebuje ho člověk, který si je jist svou silou, rozumem, vůlí a mocí a dovede tvořit a budovat vlastními silami. Ten si zařídí všechno tak, jak sám chce, protože ví, že jen ve vědomí se plně uplatní jeho rozum a svobodná vůle. Takový bude žádat o pomoc Boha a nebude spoléhat na amulety nebo jiné vnitřní instinkty.

(891) Letec-akrobat M. říkával o svém skleněném amuletu svým známým: „Rozbije-li se mi, vím, že to bude i můj konec.“ Před jedním letem zjistil, že jeho amulet je rozbitý. Svěřil se s tím svým příbuzným, ale přitom srdnatě odmítal jakékoli neštěstí. V příštím letu se skutečně zřítil a pohřbil své tělo pod troskami hořícího stroje.

Podvědomé JÁ - sama duše - bylo příčinou neštěstí. Sebesrdnatější odmítání nic nepomůže. Víra v amulet znásilnila jeho podvědomí, které už samo katastrofu připravilo.

Bezbranné podvědomé JÁ přijalo z esplan vrchního podvědomí tuto ve víře živenou nebezpečnou představu rozbitého amuletu, spojenou s představou leteckého neštěstí. Když k poškození amuletu skutečně došlo, muselo pak podvědomí (komplex nižšího podvědomí) již samo vyrazit spolehlivé řízení letadla z vlády rozumné vědomé činnosti, aby převzalo vedení samo a došlo ke katastrofě.

(892) Duše nás v hlubokém transu často překvapí různými schopnostmi. Společnost se bavila hrou na klavír. Poručil jsem subjektu Křečkovi, aby hru sledoval s námi. Začal bedlivě naslouchat a rozčiloval se, že dáma hraje chybně. Jeho známí se smáli, protože jim bylo známo, že subjekt neovládá ani skladbu, ani hru na klavír. Subjekt však vyskočil ze židle, odstrčil hrající dámu a k našemu údivu pokračoval mistrně sám.

(893) Továrník M. ztratil důležité listiny. Při pokusu subjekt hlásil, že vidí hledané dokumenty v komoře chalupy, vzdálené několik desítek kilometrů od nás. Řekl, že jsou uloženy v brašně, která visí na stěně. Žádal auto, že pro ně dojede. Byl nám poskytnut vůz se řidičem a mladý továrník jel s námi. Subjekt určoval směr cesty, neboť předtím nám neřekl, kam jedeme. Tvrdil, že nám listiny ze stěny sám podá. Když už podruhé se řidič ptal na rozcestí, kudy má jet dál, subjekt se rozčílil, uchopil volant, zaujal řidičovo místo a řídi! auto v další rychlé jízdě. V úzkosti, obávaje se neštěstí, nařídil jsem řidiči, aby držel volant a spoluřídil, protože subjekt řízení auta neovládá. Subjekt to však nepřipustil a nedbal na náš strach. Dovezl nás až do vesnice Ch. před branku chaloupky. Po zastavení rychle vystoupil z auta, běžel zahradou do síně domku, otevřel dveře zadní tmavé místnosti, tam vyskočil na ustlanou postel a strhl ze stěny starou brašnu. Následovali jsme ho do domku, kde nám v euforické radosti podával brašnu i s hledanými listinami. V touž chvíli přiběhl i hospodář, který nám vysvětlil, že našel listiny na cestě a uschoval je.

(894) Při vědeckých pokusech nám bylo někdy podáno občerstvení. Obvykle jsem subjekta K. neprobouzel, aby si mohl klidně odpočinout. Jen někdy jsem ho pro pobavení přítomných vyrušil žádostí, aby předem na dálku podané jídlo ochutnal a řekl nám svůj úsudek. V tu chvíli na něm byla vidět úporná vnitřní činnost. Řekl nám: „V této láhvi je bílé kyselé víno, v této druhé je též kyselé, ale starý ročník výtečné jakosti. Sladké víno v láhvi třetí vám chutnat nebude, je vyrobeno uměle. Mezi ořechy je jich 7 prázdných, bez jader, neboť vyschla.“

Popisoval i vnitřní úpravu dortu a detailně jeho chuť. Po otevření láhví, ochutnání dortu a rozlousknutí ořechů se potvrdilo, co subjekt předem sdělil.

(895) Při pokusu v lékárně, který byl proveden potmě, popsal subjekt 20 léků, k čemu slouží, přičemž každý donesl přítomným do ruky. Každý si zapamatoval, jak subjekt jemu podaný lék popsal, a po rozsvícení se správnost výpovědi potvrdila.

(896) Přijel ke mně starší italský námořník, hovořící špatně česky. Přál si vědět, proč už dlouhá léta nemůže spát. Během pokusu mu subjekt na slova, vyřčená cizím jazykem (byla jich asi polovina), týmž jazykem odpovídal. Ptal jsem se, jakou řečí mluvili. „Naší italštinou, ten pán ji ovládá znamenitě!“ byla námořníkova odpověď.

(897) Podobně při návštěvě francouzského policisty s ním mluvil francouzsky a já, abych poznal obsah rozhovoru, musel jsem se subjekta ptát a žádat český překlad. S lékaři obvykle hovořil latinsky a dr. Šípka před svědky vyplísnil za jeho omyl, když nerozpoznáním choroby zavinil smrt pacienta. Detaily omylu mu přesně vysvětlil. Duchovnímu Prudičovi popisoval výjevy z Písma chaldejštinou, kterou důstojný pán stenograficky zaznamenával a pak si ze záznamu pořizoval překlady.

(898) Podvědomé schopnosti subjekta K. při veřejných pokusech vždycky posluchače udivovaly: subjekt K. je uspán a posazen na levou stranu jeviště čelem k portálu. Na pravé straně je stůl. Ptám se: „Je přítomen pan učitel?“ „Je,“ zní ze sálu. „Prosím vyzvěte některého ze svých bývalých žáků, který nerad četl, aby z knihovny pana hostinského přinesl nějakou knihu, a aniž se do ní podívá, ji položil na stůl na jevišti!“ Stalo se, a pak jsem požádal subjekta, aby prostoupil přinesenou zavřenou knihu. Současně jsem požádal pana učitele, aby určil ke čtení jednu stránku z knihy. Je slyšet hlas: „Strana 147!“ Povzbuzuji přítomné, aby dávali pozor a zbystřili paměť, že ji budou potřebovat. Současně žádám subjekta: „Čti nahlas stranu 147!“ Subjekt zprvu čte pomalu, pak rychleji - někteří řeč stenografují. Po přečtení stránky žádám pana učitele, aby přišel na jeviště, našel stranu 147 a nahlas ji obecenstvu přečetl. Všichni potvrdili udivující výkon subjekta.

(899) Přítomného hostinského žádám, aby mi ze své zásoby do půllitru nabral buď rýži, hrách nebo kroupy a přinesl na stůl na jevišti. Když se tak stalo, žádám subjekta: „Prostup obsah půllitru hrachu a řekni mi přesný počet zrn!“ Za 3-4 sekundy subjekt ohlásil 2347. Žádám 4 osoby, aby přišly zrna přepočítat. Rozdělili si obsah, pozorně počítali. Pak oznámili stejné číslo, jaké řekl subjekt.

(900) Stavím subjekta K. čelem k obecenstvu a zády k připravené tabuli. Žádám někoho z přítomných, aby přišel na jeviště a na tabuli napsal početní

úkol o více číslech. Při psaní jsem subjekta vyzval, aby se uvolnil a duševně spojil s počítajícím a řekl nám výsledek dříve, než jej dotyčný vypočítá. Subjekt vždy ohlásil výsledek předem, než se začalo násobit nebo dělit. Teprve po delším počítání byl subjektův výsledek potvrzen.

Odkud čerpá subjekt tyto nevídané schopnosti? V podvědomí jsou mu přirozené, vlastní, protože duše je stvořena k obrazu a podobě boží. Převzala vědomost a poznání z věčných božích vzorů, i když jen v omezené míře, a to ještě jen těch, se kterými může přijít do styku. Proto nás schopnost subjekta v podvědomém stavu nemůže překvapit - vždyť pracuje přímo s duší. Duše subjekta může znalost jazyků čerpat také z dispozice přítomné osoby. Při jazycích už nepoužívaných čerpá z protonace. Schopnosti smyslů může uplatnit přímo, bez použití čidel, a to např. prostoupením hmoty určené k pití, jídlu (což vychutná dokonaleji než my prostřednictvím čidla - naší chuti). V uzavřené knize či v obsahu hrachu je duše přítomna prostřednictvím hmotného oduší, takže skrze své bytí může číst a najednou poznat obsah knihy, počet hrášků i početní výsledek. Duše má však i jiné a dokonalejší vlohy a schopnosti, které se uplatní až v druhém životě.

(901) Je málo subjektů, kteří jsou schopni tak fenomenálních pokusů jako subjekt K. Italský lékař, profesor Lombroso, prováděl po mnoho let pokusy se slavným médiem Eusapií Paladinovou. Tehdy - někdy kolem přelomu století - si nedovedl vysvětlit, že se neobyčejné jevy dějí silou podvědomé činnosti samotného média, a nezvratně věřil, že to jsou projevy záhrobních bytostí, které médium použijí jako prostředníka. Podobně věřili ruský učenec, profesor Aksakov, a francouzský vědec, profesor Richet, kteří vážili cestu do Itálie, aby byli pokusům přítomni a mohli o nich vydat obsáhlé protokoly. Ani profesoři Morselli, Porro, Motza, Vengi a jiní si nedovedli tyto jevy nijak vysvětlit.

(902) Dnešní vědě jsou známi tzv. zázračtí počtáři, kteří v několika sekundách dokáží zpaměti vyřešit složité početní úkony, jež naprosto přesahují schopnost obyčejného člověka a které by i školený matematik mohl vypočítat jen pomocí papíru, tužky a logaritmických tabulek.

Schopnost probuzeného podvědomí se obvykle projevuje už v nejranějším mládí. Tito jedinci si sami nedovedou vysvětlit, jak k výsledkům své schopnosti dospívají. Někdy tato schopnost mizí, když člověk dospěje.

Z posledních dvou století je známo nejméně na třicet doložených případů.

(903) Jedediah Buxton, přihlouplý čeledín, který neuměl ani číst a psát, prováděl roku 1754 před anglickou Královskou vědeckou společností nejrůznější a nejtěžší výpočty. S přesností na 1 anglickou libru spočítal, kolikrát vzroste mince farthing, násobí-li se 140. Jeho správný výpočet zabíhal do tisíců

sextilionů. Toto obrovské číslo ještě zpaměti násobil sebou samým (umocňoval na druhou).

Zerah Colburn (1804-1840) ve věku osmi let dával téže společnosti odpovědi na otázky, kolik sekund uplynulo v libovolném počtu století, kolik zrn je v libovolném počtu tun obilí apod.

George Parker Bidden (1806-1878), už v 10 letech jako zázračný počtář dával při svém evropském turné odpovědi na otázky jako: Má-li kolo v obvodu 5 stop a 10 palců, kolikrát se otočí za 800 000 000 mil jízdy? Odpověď zněla 724 114 285 704krát a byla dána za 50 sekund. Jiná otázka: Kolik činí druhá odmocnina z 119 550 669 121? Odpověď, za 30 sekund, byla: 345 761 atd.

(904) Ital Jacques Inaudi v roce 1904 v londýnském Hippodromu stál zády k velké tabuli o rozměrech 30 x 10 stop, na kterou jeho asistent psal čísla diktovaná z obecenstva. Inaudi s čísly v duchu pracoval a hned sděloval přesné výsledky. Obecenstvo se snažilo, aby ho zmátlo, ale to se nikdy nepodařilo.

Johann Martin Zachariah Dase (1824-1861), úředník pruské státní služby, zpaměti pracoval s nesmírně vysokými čísly. Když byl v Berlíně zkoušen komisí Akademie věd, byla mu položena otázka, zda existují hranice, za které by jeho schopnosti už nesahaly. Odpověděl, že si není vědom jakýchkoli hranic. Žádal, aby byl vyzkoušen, počítal zpaměti a jeho výsledky byly naprosto správné.

Jiný fenomén, Datas, byl, pokud šlo o paměť, hotový zázrak, který - jak hrdě a pravdivě prohlašoval - mohl dát „správnou odpověď na kteroukoli otázku, kterou lze nalézt v proslulých knihách...“

(905) Dnešní věda nedovede dát odpověď na to, v čem tyto mimořádné myšlenkové vlastnosti spočívají, nedaří se jí tyto jevy vyložit a vysvětlit.

My víme, že je to jedna z velkého počtu schopností duše, která se z podvědomí vybavila do vědomí.

V posledních letech byla v Anglii vydána kniha W. T. Steada „Juliiny dopisy“, které autor (sám píšící médium) se svými přívrženci připisoval projevům své zemřelé přítelkyně. Kniha byla přeložena do mnoha jazyků (i do češtiny). Vyjímám jeden z dopisů s vysvětlením, že Julie neměla s panem Steadem po své smrti nic společného a že všechny jevy jsou vlastním projevem jeho podvědomé schopnosti.

(906) Autor píše: „Před několika lety u mne byla zaměstnána dáma opravdu pozoruhodného nadání, ale povahy nestálé a zdraví méně silného. Stala se mi tak nesnesitelnou, že jsem v lednu vážně přemýšlel o jejím propuštění. Ale Julie mi mou rukou napsala Buďte trpělivý s E. M. Do roka bude zde mezi námi.

Zůstal jsem překvapen, neboť mě nic neopravňovalo k předpokladu, že by mohla zemřít. Přijal jsem bez námitek pokyn toho sdělení a úřednice M. u mne byla dále zaměstnána. Pokyn jsem dostal - neklame-li mě paměť - 15. nebo 16. ledna.

Pak mi byl vzkaz 4x opakován v měsíčních intervalech. Každé další sdělení bylo jaksi důsledkem sdělení předchozího.

»Pamatujte, že M. do roka zemře!«

V červenci M. polkla z nepozornosti hřebíček. Zapíchl se jí do střev a M. těžce onemocněla. Ošetřující lékaři nedávali naději na uzdravení. V té době mi Julie zase psala mou rukou. Zeptal jsem se jí: »Měla jste bezpochyby na mysli tento případ, když jste předpověděla, že M. zemře!«

Ke svému úžasu jsem dostal následující odpověď: »Nikoli - z této nemoci se uzdraví, ale přesto do roka zemře.«

(907) M. se k velkému údivu lékařů uzdravila a brzy se mohla zase ujmout svých běžných prací. V srpnu, září, říjnu a listopadu mi bylo opět mou rukou sděleno oznámení o brzkém skonu M. V prosinci M. onemocněla chřipkou.

Opět jsem se ptal Julie: »To je ten případ?«

»Nikoliv. Ona nezemře přirozeným způsobem, ale ať je tomu jakkoli, do roka zemře.«

Byl jsem znepokojen, ale věděl jsem, že té události nemohu nijak čelit. Pak přišly Vánoce. M. byla vážně nemocná. Ale Nový rok uplynul, a ona žila. Julie na dotaz odpověděla: »Mohla jsem se zmýlilo několik dní, ale co jsem řekla, je pravda.«

10. ledna mi Julie psala: »Zítra spatříte M., rozlučte se s ní. Učiňte všechna potřebná opatření. Na zemi ji už nespatříte.«

Šel jsem k nemocné M. Měla horečku s ošklivým kašlem. Právě ji odváželi do nemocnice, aby byla lépe ošetřena. Hovořila se mnou celou tu dobu o tom, čeho bylo třeba k ukončení jejích prací. Když jsem se s ní loučil, ptal jsem se sám sebe, zda se Julie nemýlí.

(908) Ve dvou dnech jsem obdržel telegram se zprávou, že M. se v záchvatu horečky vrhla ze 4. patra z okna a byla na místě mrtvá. Událost se zdržela o několik dní, jak mi už bylo posledně sděleno.

Pravdivost vyprávění mohu dokázat rukopisem všech původních sdělení a osvědčením, podepsaným oběma mými sekretáři, jimž jsem pod pečetí tajnosti Juliiny výstrahy svěřoval.“

Jak pan Stead píše, M. neměla příliš pevné zdraví - byla tedy nemagnetická, a patřila mezi citlivce. Mezi ně přirozeně patřilo i píšící médium - Stead. Jsou

jen řídké výjimky, kdy se dva citlivci dobře snášejí. Proto se Stead rozhodl svou úřednici pro nesnesitelnost propustit.

Probuzená podvědomá činnost automatických médií na sebe bere každou osobnost, kterou si sama představuje a po níž touží. V ní se nezávisle na vědomém JÁ zosobňuje ve své druhé JÁ. Právě ono u citlivce Steada přijalo představu zemřelé přítelkyně Julie a v tomto smyslu také jednalo. Došlo k rozštěpení (schizofrenii) na JÁ vědomé a JÁ podvědomé. Tak nastala úžasná zajímavá konverzace a střetnutí sil obou JÁ v jediné osobě. Byl vyvolán stav 4. stupně podvědomé činnosti.

(909) Nesnesitelná antipatie vůči úřednici M. zavinila, že podvědomé JÁ v osobnosti Julie, jsouc omezeno ve svobodném rozhodování vůle, muselo tento trvalý odpor přijmout. Steadovo rozhodnutí o propuštění M. se změnilo v proroctví, že M. do roka zemře. Představa smrti měla původ ve vzniklé představě o nestálém zdraví úřednice, uložené ve Steadových esplanech.

Předpověď smrti se u Steada změnila ve víru, vytvořila ve vrchním podvědomí esplan živou představu, která opakováním každý měsíc postupně sílila. Tento v esplanech zhmotnělý obraz za spolupůsobení podvědomé činnosti nezdravě působil na citlivou duši (podvědomí) M. To bylo pod telepatickým vlivem představ smrti a zavinilo onu příhodu se spolknutím hřebíku. V jasnovidné schopnosti Steadovo druhé JÁ shledalo, že hřebík volně prochází střevy, takže jeho podvědomí napsalo, že se M. uzdraví. Jen stálá zvědavost a nedočkavost vyburcovávala jeho podvědomí, aby mu každý měsíc potvrzovalo, že smrt M. určitě přijde.

(910) Stálý zájem o M. zavinil, že obě podvědomí (Steadovo a M.) vešla ve spojení a nedočkavá Steadova představa připravovala slabý organizmus úřednice k pomalé smrti.

Rok se chýlil ke konci. Přišla chřipka, ale byla slabá a k smrti M. nevedla. Steadovo podvědomé JÁ v osobnosti Julie z tlaku hmotného esplana (obsahujícího obraz smrti) a v jeho vědomí zesilovaná nedočkavost měly za následek předpověď nepřirozené smrti. Tak samo Steadovo podvědomé JÁ ve spojení s podvědomím M. zavinilo, že přimělo nemocnou ke skoku z okna. Nesnesitelnost přítomnosti M. a Steadova vědomá zvědavost tak došly uspokojení.

(911) Rozštěpení osobnosti na dvě JÁ (vědomé a podvědomé) nemusí vždy strašit představou duševní nemoci. Máme-li o podvědomé schopnosti jasné poznání a zdravé představy, vypěstovaný rozum a silnou vůli, lze této neobyčejné schopnosti využít k dobru a prospěchu vlastnímu i celé společnosti. Toho si byli mnozí vědomi.

Už zmíněný světec don Bosco měl dar bilokace (rozdvojení - zhmotnění se na dvou místech současně). Byl vychovatelem zpustlé mládeže, který věděl, že všechny takové jedince nelze převychovat (zhmotnění zločinů předků v genech). Jeho současná přítomnost doma i v ústavu je zapsána a svědecky doložena. Jiný případ jeho bilokace dosvědčuje ředitel salesiánského ústavu v Sarriá u Barcelony:

Roku 1866 don Branda v noci uslyšel, že ho někdo volá jménem. Rozeznal hlas dona Bosca: „Done Brando, vstaň a pojď se mnou!“ Ředitel se probudil, ale řekl si, že se mu to asi jen zdálo, takže znovu usnul. Ráno si mohl jasně vzpomenout na zvuk hlasu, který ho v noci probudil.

Po 8 dnech se opět v noci volání opakovalo. Když se probudil, byl pokoj plný světla. „Nyní nespi a pojď se mnou,“ zaslechl jakoby z vedlejšího pokoje, kde, jak se mu jevilo, se mihl stín světcovy postavy. Oblékl se a vskutku spatřil dona Bosca. Jeho obličej zářil světlem. Uchopil jeho ruku a políbil ji. Světec ukázal na postavy čtyř žáků jeho ústavu. Přál si, aby tři hoši byli vyloučeni a čtvrtý moudře veden k nápravě. „Neváhej a co nejdříve je výkaz z ústavu,“ slyšel a ve světcově tváři spatřil velkou bolest.

Ředitel otevřel dveře a vyšel se světcem na chodbu. Všude bylo jasno jako za bílého dne. Když se vrátili zpět, opakoval světec své vybídnutí. Pak zmizel.

(912) Rozechvělý ředitel vešel do místnosti a rozsvítil. Pohlédl na hodiny. Chyběly jen dvě minuty do společného vstávání. Začal číst breviář. Šel sloužit mši svatou a přemýšlel, pod jakou záminkou by označené chlapce vyloučil. Neměl důvod. Za dva dny přišel z Turina list od dona Ruy: „Don Bosco mi vyprávěl, že tě navštívil, když jsi spal. Nyní tě znovu vybízí, abys vykonal, co ti řekl!“

Ředitel byl velice vzrušen. Nevěděl, co si počít. Neučinil nic. Když šel druhý den sloužit mši do domu protektorky salesiánského ústavu, říkala mu, že měla sen o donu Boscovi. Rychle se jí omluvil, že musí jít sloužit mši, a ze strachu, že mu bude svůj sen vyprávět, se vzdálil. Sotva skončil modlitbu a políbil oltář, uslyšel: „Neučiníš-li, co ti don Bosco poroučí, bude tato mše tvou poslední!“

Po mši se okamžitě vrátil do ústavu, zavolal prefekta, přivolali označené chlapce a začali vyšetřovat. Z jednání vyplynulo a potvrdilo se, že světec měl opravdu vážné důvody ke svému důraznému doporučení.

Jevy, které se nedají vysvětlit, nejsou nadpřirozené, jsou mimopřirozené. Uvedený příklad je toho dokladem. Světec don Bosco, jenž se objevil v noci u ředitele ústavu, byl vlastně jedním zhmotněním, které má svůj původ ve schopnostech lidského podvědomí. Je však třeba dodat, že Bůh pro své záměry mnohdy uvádí do činnosti vrozené vyšší podvědomé síly člověka.

(913) Profesorka bruselské univerzity Alexandra David-Neelová, dnes už slavná spisovatelka, strávila mnoho let v Tibetu, kde byla určitý čas členkou ženského kláštera. Prodělala duchovní výcvik tibetských mystiků a k metafyzickým jevům, které pozorovala přímo na místě, zaujala kritické stanovisko.

Protože si po způsobu tibetských mnichů chtěla vytvořit živou vidinu, zavřela se na delší dobu do poustevnické kobky. Aby vyhověla všem podmínkám, soustředila svou mysl na subjekt malého, nevinného, tlustého, veselého a dobrosrdečného mnicha. Po několika měsících se jí podařilo mnicha vytvořit. Stal se hostem cestovatelky a účastnil se jejích cest po Tibetu. Šel jako člen karavany a vykazoval přirozené chování. O vše se zajímal, rozhlížel se a plnil předepsané úkoly. Po čase se však jeho dobromyslný výraz změnil, mnich se stal drzým a nepohodlným. Přítomnost mnicha potvrdili všichni členové družiny. Trvalo však několik měsíců tuhého úsilí, než se David-Neelové podařilo zbavit této živé materializace.

Cestovatelka se přesvědčila o pravdivosti a skutečnosti mnoha podivuhodných nevídaných jevů a uvěřila. Dobrovolně se podrobila přísným pravidlům a podmínkám, aby podle tibetského systému vyzkoušela, zda i jí se podaří jev vyvolat. Tibetská metoda skutečně účinkovala. Podvědomé schopnosti duše byly ve své základně zasaženy, takže nastalo rozštěpení osobnosti na dvě JÁ. K údivu jejímu i svědků provedlo podvědomé JÁ skutečnou materializaci mnicha se všemi znaky tak, jak si ho představovala. Že se později stal drzým a nepohodlným, způsobila David-Neelová sama, protože změna vyšla z její kritiky a nové představy. Je-li totiž druhé JÁ podrobeno sebemenší kritice, vzpouzí se proti vědomému JÁ.

Studiem metafyzických jevů a na základě cvičení a pokusů odhalíme jevy, které v běžném životě nespatříme.

(914) Tibetský poustevník přemýšlí o problému svého JÁ, o výzkumu smyslové zkušenosti. Svou metodou řeší různé filozofické a metafyzické otázky - věří v sílu ducha. Tibetský mysticizmus není totožný s pojmem duchovní zbožnosti západních mystiků, ale spíše odpovídá skrytým silám, které Tibeťané zvládají svou metodou a dlouhým úsilím. Celá jejich pozornost je koncentrována na vlastní nitro, takže dospívají až k základně podvědomých sil, které se stávají majetkem chtějící vůle podvědomí. Jejich mimořádné fyzické výkony zajímají naše biology a fyziology. Např. duševním soustředěním a dýchacími cvičeními nabývají tělesnou lehkost a konají dlouhodobé pochody na neuvěřitelné vzdálenosti v několika dnech, ač by ke zdolání cesty byl za normálních podmínek třeba několikanásobný čas. Kdo tuto schopnost „lunggom“ ovládá,

běží tak lehce, že se v běhu lehkými kroky skoro vznáší. Jeho duševní stav je upřen k cíli, kterého má být dosaženo. Přitom je v jakémsi vytržení, v transu.

(Při jednom pokusu ve volném prostoru jsem subjekta při podobném projevu pokáral za nepozornost. K údivu přítomných svědků duchovního Prudiče a pana Kubečka se nám totiž vznesl do výše asi 4 metrů a po 70 metrech se opět snesl na zem.)

Psychické teplo, tzv. „tumo“, které tibetští adepti vzbuzují autosugestivní představou silného žáru, ohně, vycházejícího z nitra a rozšiřujícího se po celém těle, působí tak, že např. při sezení na sněhu svými nahými těly vysuší za noc až 7 mokrých plachetek, kterými jsou postupně zahalováni. Tento pokus lze snadno provést se subjektem uváděným do 4. stupně hypnózy. Subjekt K. dokázal vzbudit tak silné tělesné teplo, že ve studené místnosti vyschla mokrá košile na jeho těle za necelou hodinu.

(915) V domě pana D. jsem navečer uspal subjekta K. se žádostí, aby provedl jistý čin u pana Ř., s čímž subjekt nesouhlasil. Před pokusem jsme zamkli dveře bytu i domu. Klíče jsme položili na stůl. Po vykonání rozkazu byl subjekt probuzen. Zapálil si cigaretu a při pohledu na mne náhle řekl: „Jste můj nepřítel!“, načež usnul. Šel jsem k němu, abych ho probudil. Subjekt ustoupil k zamčeným dveřím, které se při jeho dotyku bez použití klíče otevřely, a prchal na chodbu. Týmž způsobem otevřel i dveře domovní a ztratil se nám ve tmě. Musel jsem ho stíhat silou myšlené sugesce: „Zůstaň stát!“ Věřil jsem pevně, že telepatickou cestou vyslaná myšlenka ho ovládne. Všichni přítomní jsme se rozešli do tří směrů subjekta hledat. Když jsem docházel k náměstí, vidím stát člověka na schodišti kostela. Běžím k němu a poznávám subjekta K. Ihned dávám rozkaz: „Jsi v mé moci a jdeš se mnou zpět!“ V tom okamžiku se subjekt K. vznesl a ztratil se mi z očí.

Silou vůle za ním vysílám myšlenku: „U domu, ze kterého jsi vyšel, zůstaneš stát!“ Běžím k domu pana D. a skutečně vidím subjekta K. ležet přede dveřmi na zemi. Silou vůle jej pevně držím na místě. Vtom přichází D. a říká, že subjekta nenašel. Ukázal jsem na ležícího subjekta a snažili jsme se ho donést do domu. Nebylo však možné ho zvednout - zvýšil svou váhu! Při síle D. se nám ani opakovaně nepodařilo subjekta zvednout. Mezitím se začali vracet i ostatní hledající a zapojili se do naší snahy - bezvýsledně. Subjekt se neznámými silami bránil, buď zvýšením zemské přitažlivosti, nebo ochromením našich sil. Hledal jsem příčinu odporu subjekta. Nemohla být jiná, než že jsem dal rozkaz k vykonání činu, se kterým jeho duše v podvědomí nesouhlasila. Proto jsem uznal chybu a žádám subjekta, aby se nechal přesunout do teplého bytu. Po větší námaze se nám to podařilo. Dopravili jsme ho do pokoje, znovu jsme se pokusili

zvednout ho na postel. Naše snaha byla marná. Přemýšleli jsme, co dál udělat. Neodvážil jsem se ho probudit, obával jsem se, že by proti tomu využil opět nějakou neznámou sílu. Bylo rozhodnuto počkat u něho do rána, kdy se měla splnit daná sugesce, kterou ode mne vždy při každém probouzení dostával, a ta zněla: „Ráno se probudíš posílen, zdravý a veselý!“ Sedl jsem si do křesla. Stále se subjektem spojen, jsem pokorně uznával svou chybu a čekal jsem až do rána na splnění tisíckrát opakované sugesce - **ta se ráno vyplnila a subjekt se probudil.**

(916) Vyškolený zkušený subjekt jako byl K., musel vykonat i rozkaz, se kterým vnitřně nesouhlasil. Příčil se jeho mravnímu cítění, a tak mě často trestal neobyčejnými silami a jevy, které nepatřily do oblasti fyzikálních zákonů.

Někteří členové mezinárodních institucí v Londýně a v Paříži, zabývající se metapsychikou, si stěžují na nedostatek dobrých médií. Tak velké země s tak skvělými možnostmi!

(917) Metapsychické bádání může postupovat jen zvolna a s vytrvalostí. Badatel musí být ctižádostivý. Ubývá-li vědecké ctižádosti, vědci zlhostejní. Kritické posouzení získaných výsledků, otázek a jevů vyžaduje obtížné studium po dlouhou řadu let, protože lidská bytost má úžasné materiální a psychologické zdroje, které dosud neznáme. Při nedostatku kontinuity výzkumu musí nutně dojít ke zpomalení tohoto procesu.

Myšlenková činnost není vázána na mozek. Duševní energie může působit i bez jeho prostřednictví. Je to vyzařování lidského vědomí do prostoru a času. Člověk je především bytost duchovní. Duch je za určitých podmínek na těle nezávislý a má i mimo své tělo svobodu projevu v prostoru uplatněním své existence - svého JÁ - a možnost nahlížení do minulého, přítomného a částečně budoucího času. V transu má duch volnější hranice a může vědomou inteligenci - nadhmotnou sílu - vymístit z lidského těla. Trans poskytuje bdělému vědomí možnost uvolnit se z uzavřeného rámce hmotného těla a uplatnit své neobyčejné síly mimo ně.

V zájmu nových objevů je nutné experimentovat. Pro pokusy je zapotřebí mít dobré subjekty, je nutné je vyhledávat a vychovávat. Každý experimentátor musí mít svého subjekta, kterého nesmí používat k pokusům nikdo jiný. Porušil by tím jeho probuzené schopnosti.

(918) Pro pokusy se hodí osoby mladé, citlivé, bledé, poddajné a poslušné, jež bývají nemagnetické. Vybírejme ty, kteří mají hnědé oči. Ty svědčí o citlivé, dobromyslné a dobré povaze se sklonem k lehkomyslnosti. Lidé se světlemodrýma očima jsou zpravidla neústupní, avšak pevnější povahy (s touto okolností počítejte i při výchově dětí).

Při pokusu posadíme citlivce do pohodlného křesla proti sobě a vzbudíme v něm představu, že je uspán. Při hypnotizování se subjekt musí sám snažit o uvedení do pasivity a přijímat od hypnotizéra vysílanou představu, že usne. Pak stačí jen pouhý pohled do jeho očí, nebo je možné použít nějaké polohlasně a monotónně pronášené sugestivní formule, např.: „Jste klidný - je vám příjemně - těšíte se na spánek - myslete jen na usnutí - pozorujete slabou únavu - vaše oční víčka se chvějí - oči jsou už unavené - hlava se stává těžkou - cítíte únavu v celém těle - necítíte ruce ani nohy - jste velmi unavený - máte zakalený zrak - oči začínají slzet - už slzí - těžknou a zavírají se - oči máte zavřené - usínáte - spíte - tvrdě - tvrději - ještě tvrději - nemůžete se probudit - stále však slyšíte má slova!“

Pak je možné přimět uspaného k řeči a začít s pokusem. Jméno subjekta se však nesmí vyslovit! Oslovujeme ho např. „příteli“. Po skončení pokusu ho probouzejme s vírou a energickou jistotou. Můžeme přitom už vyslovit i jeho jméno. **Nikdy nezapomeňte na závěrečnou sugesci proti únavě a ujištění o dobrém zdraví.** Vše končí sugescí, že si po probuzení nebude z pokusu nic pamatovat.

Skepse, nejistota a neznalost při pokusech brzdí projev podvědomé činnosti, protože telepaticky působí na podvědomí subjekta a jeho důvěru. Pak se pokusy nedaří.

(919) Pro zdar vědeckých pokusů se musí experimentovat denně a trvale vždy s týmž subjektem. Tím se jeho schopnosti probouzejí a prohlubují a subjekt nabývá zkušenosti osvojením a používáním svého oduší pro prostorové uvolnění za účasti vědomého JÁ.

Mnohé zklamání přichází volbou nevhodných subjektů. S takovými, kteří upadají jen do 1. a 2. stupně hypnózy, jen maříme čas.

Při pokusech je nutno dodržovat osvědčené postupy. Ovšem zdravý a kritický duch nesmí experimentujícímu nikdy chybět.

K získání médií se nesmíme omezovat jen teorií, ale musíme umět experimentovat a subjekta vychovávat. K tomu jsou nejlepší citlivci s vrozenými schopnostmi. Podvědomá činnost se pro pokusy musí umět získat. Při výchově subjekta je třeba mít na paměti, že se podvědomé JÁ zatlačuje, jsou-li při pokusech na mysli vědecké důvody k výkladům, které se daří s vycvičeným médiem. Podobně tomu je, jsou-li při pokusech k dispozici vědecké přístroje. Ke škodě je také pochybnost a zvědavost. Podvědomé JÁ se musí umět zaujmout a trvale získat jako nevinné dítě. Proč? Protože nemá plnost vlastní sebekritiky, jež by se mohla uplatňovat v rozumu a vůli.

(920) Pamatujme, že podvědomé dění má rádo věci příjemné. Proto činnost podvědomého JÁ zaktivizujeme jen přátelskou upřímnou touhou po příjemném pokusu, jak to sami v duchu také prožíváme. Tento postup musíme při zkušebních pokusech v upřímném úmyslu a představě umět v sobě vypěstovat a živit. Když si dobrou výchovou subjekta připravíme, teprve pak můžeme začít s pokusy.

(921) Vedoucí pokusu je se subjektem ve stálém spojení. Je lepší, aby byl zcela nemagnetický, avšak aby podle potřeby v sobě dokázal magnetizmus uměle vzbudit. V případě magnetických vedoucích je jejich tělesný magnetizmus přímému spojení a dobrému pokusu spíše na závadu.

Jsou-li subjekt a vedoucí nemagnetičtí, je jejich oduší obnaženo. Při duševní shodě obou dosahuje se rychleji přímé spojení splynutím obou fluid v jedno tělo, čímž se pokusy usnadní.

(922) K vyvolání hlubokého hypnotického spánku není ani příliš třeba dávat silné sugesce. Spíše je dobře vůlí v živé představě subjekta k sobě připoutávat, aby bylo dosaženo sblížení obou oduší pro jednu myšlenku, a vidět ho v živé představě, jak upadá do stále hlubšího spánku.

V téže představě pak musí také subjekta probouzet. Znovu zdůrazňuji nepominutelnou zásadu poskytnutí závěrečných zdravotních sugescí, které subjekt musí s hypnotizérem opakovat.

K dosažení hluboké hypnózy musí být subjekt uspáván denně, nejlépe ráno. Při přípravě nového subjekta je to nejméně 14 dní, každé uspání by mělo trvat nejméně půl hodiny. V době přípravy neprovádějme pokusy! Zato vždy přikažme, aby spánek subjekta byl den ze dne znatelně hlubší. U rozených subjektů tak dosáhneme 3., nebo i 4. stupně hypnózy.

(923) První spánek obyčejně bývá 1. nebo 2. stupně. Kdybychom v této slabé hypnóze přikročili k pokusům, nedosáhli bychom při další práci vyšších hypnotických stupňů. Vstupní podvědomí, které je vyvoláno pro činnost pokusů, by totiž trvale zakotvilo v dosud bdělých esplanech a v dalších pokusech by se tento povrchní spánek už uplatňoval sám od sebe.

Při denním uspávání se schopnost subjekta postupně rozvíjí a zlepšuje. Je dobře při cvičných pokusech jeho výpovědi kontrolovat jinými dobrými a zkušenými subjekty. Teprve po důkladném ověření schopností subjekta a jeho spolehlivosti můžeme přejít ke skutečným vědeckým pokusům.

74. POSEDLOST - DÉMONIZMUS

(924) Každý rozumně myslící člověk se bude namáhat, aby svou duši vyplnil pravdou a skutečností. Kdo však spoléhá jen na své smysly, aby si všechno ohmatal a očima viděl, stává se jednostranným, plochým, všímá si jen vnější hmotné stránky stvoření. Tomu pak bude pravda stále vzdálenější.

Je jisté, že existují vyšší a dokonalejší duchovní bytosti. Kromě dobrých jsou to i bytosti zlé, s jejichž projevy se můžeme často setkat.

Zlí duchové (démoni, ďáblové) jsou dokonalejší podstaty než lidé. Vynikají nad ně moudrostí a duševní silou, nepodléhají zákonu tíže, hladu apod. Démon je čirý duch, sám o sobě úplné duchovní podstaty, žije nezávisle na hmotě. Naše duše je také duchovní podstaty, ale neúplně. Je stvořena k tomu, aby oživováním těla s ním tvořila lidskou podstatu.

Existence zlých duchů je nezničitelná, věčná. Jsou podstaty jednoduché, nesložené, takže jsou nesmrtelní. Jejich bytí nemůže nic zničit, ani mu ublížit. Jako duchovní podstata nezaujímají prostor, nejsou na něm závislí, jako myšlenka mohou být kdekoli.

Zlý duch může zaujmout najednou libovolný omezeně velký prostor. Zaujímá ho celý, v každé části zároveň.

(925) Zlý duch má rozum a svobodnou vůli, protože patří k podstatě ducha. Je to svobodná rozumná bytost, ale vůlí změnitelná, nejde přímo k věci, podléhá omylům, je nestálá. Jeho inteligence je vyšší než lidská, poznává vše přímo, bez prostřednictví smyslů, zvláště pak duchovní svět mimo Boha. Také hmotný svět poznává přímo, dokonaleji než my. Proto poznává světy, které nám jsou ještě neznámé. Ovšem i jeho vědění je omezené. Nemůže poznat vnitřní lidské tajemství, kdy člověk tvoří z rozumu, a ještě ze své vůle nerozhodl, takže zatím neví, co učiní.

Může však poznat myšlenky již hotové, které přešly do esplan, stejně jako jasnovidec. Démoni se od sebe liší druhově - kolik duchů zlých, tolik druhů. Nemohou působit na lidský rozum, pouze na obrazotvornost. Mohou ovšem působit i vnějšími pomůckami, aby vzbudili různé myšlenky a pocity.

Zlí duchové bývali původně dobří. Obrátili se proti samému Bohu, stali se zlými, protože zhřešili silou ducha a vůlí anděla. Neodvolatelně setrvali ve vzpouře, jsou na věky zavrženi. Nezůstali v tom, v čem byli stvořeni, zneužili své dokonalosti a nesetrvali v pravdě. Zhřešili pýchou z nezřízeného zalíbení ve vlastní dokonalost, zapomínali na svůj poslední cíl - blaženost. Chtěli jí

dosáhnout sami, nezávisle na vůli boží. Jejich zavržení mělo své následky. Celý jejich duchovní život byl převrácen zatemněním rozumu a zatvrzelostí vůle.

Tím, že zhřešili a že jsou na věky zavrženi, závidí člověku jeho cíl - věčnou blaženost, a tak se stali jeho nepřítelem. Činí člověku nástrahy, svádějí ho ke zlému.

Zlý duch pokouší zevními popudy: tiskem, obrazy a zlými lidmi, kteří popouzejí k hříchu, nebo niterným přímým působením, takže se nedává poznat, případně nepřímým působením jednak na obrazotvornost (jak nad jinými nabýt moci), jednak na nižší pudy člověka.

(926) Na rozum a vůli přímo působit nemůže, takže každý člověk může rozhodovat a uplatňovat svou vůli svobodně. Právě tak ale může vejít svobodně do styku se zlým duchem a spolčit se s ním. Nedomnívejme se, že všechna pokušení pocházejí od zlého ducha. Vznikají také z tělesnosti a často nám je vnukne hříšné okolí. Někdy se stává, že zlý duch nabude moci nad lidským tělem.

Zvláštním a neobyčejným jevem je pak posedlost. Může být viditelná, a tudíž poznatelných projevů, nebo neviditelná, skrytá, kdy působí hlavně na představy - vnucuje své myšlenky. Posedlí lidé jsou démoničtí, protože jimi vládne podle své vůle démon.

Už jsme se poučili, že člověk silné vůle si může podrobit osobu slabé vůle. Tím spíše tak může učinit vyšší duch ze své dokonalejší moci a silnější vůle, zvláště, chce-li působit na tělo. Tak může vyvolat i různé nemoci.

Démon může působit na tělo zevně tím, že omezuje jeho pohyby. Může působit přímo v těle, a pak vládne jeho fyzickými silami podle své vůle. Z toho vzniká velký duševní rozkol mezi mocí démonovou a vlastní vůlí. Také duševní činnost může démon dovést až k pomatenosti.

Pyšného člověka může démon znásilnit vyvoláním živé obrazotvornosti k rozvrácení obecného spravedlivého řádu. Způsobuje i vyvolání těžkých zločinů, běsnění a zloby nepřátel, vypočítavou nemravnost, nadávky, hněv, mstu, kletby apod. Může působit i na smysly a použít je ke svému účelu. Ovlivňuje také prázdná esplana, do nichž vtiskne různé představy, dojmy, obrazy a myšlenky. Dovede-li takto působit hypnolog, tím spíše to dokáže silnější duch démona.

Protože rozum a vůle při vnucování nebo vyvolávání představ a myšlenek zůstávají nedotčeny, může se člověk včas svobodně rozhodnout.

(927) Zlý duch může ze své moci a vůle působit na posedlého týmiž duševními silami jako naše duše nebo hypnolog při vyvolání činnosti čistého podvědomí. Většinou vyvolává shodné jevy.

Pro zjišťování skutečné posedlosti je třeba zkušenosti a znalosti. Posedlostí není vždy to, co se vyvoláním neobyčejných a podivuhodných jevů jako posedlost jeví.

Člověk, který upadá do hypnózy 3. stupně (až po rozhraní stupně 4.), může touž cestou a týmiž silami jako démon nebo hypnolog vyvolat neobyčejné jevy (znalost cizích i blíže neurčených jazyků, poznání a odkrývání lidem skrytých tajemství, projevování neobyčejné síly, vyjadřování nevzdělaných lidí řečí odborníků a vědců, vědomost o vzdálených a tajných událostech, vnikání do cizích myšlenek, předvídání budoucích událostí, ochromení vlastních orgánů němotou, slepotou, hluchotou, pohyby hmotných předmětů, jejich přemisťování, levitace i materializace.

(928) Jestliže se démonovi zachce, kryje svůj záměr a vliv v týchž projevech, takže se nedá s jistotou říci, komu dané jevy přisoudit. Zda činnosti samého citlivce, či samotnému démonu.

Abychom z nevědomosti a neznalosti nepřisuzovali všechno démonu, je třeba nejvyšší opatrnosti. Pravá posedlost je velice vzácný jev. Je možné ji rozpoznat tím, že z „ničeho“ tvoří „něco“, tedy hmotné viditelné věci, které trvale zůstávají.

Stalo se např. v Illfurtu u dvou posedlých chlapců, z nichž starší trhal peří z těla jemu viditelné bytosti. Peří i ve skutečnosti trvale zůstávalo, komise je zkoumala, a pak prohlásila, že je skutečné a že takové peří ještě nikdo neviděl.

I lidská duše má v podvědomí možnost vytvořit neviditelné věci. K těmto jevům však může použít pouze hmoty vlastního těla. Takové věci brzy zmizí a trvale nezůstávají, protože byly tvořeny přeměnou prvků vlastního těla. Přestává jev, mizí i vytvořený předmět. Jen démon může svou vyšší mocí působit na přeměnu a přeskupování prvků hmoty přímo. Takové účinky mohou však zůstat a existovat trvale. Může je však tvořit jen omezeně.

Posvěcené věci, např. ostatky svatých, svěcenou vodu apod., démon snáší špatně. Ještě vysvětlím, proč je i v tomto případě nutná opatrnost.

Lidská duše v sobě chová neobyčejné schopnosti a síly, jak konečně potvrdily i mnohé mé pokusy.

Při posuzování takových jevů si musíme uvědomit následující:

(929) Žijí mezi námi osoby velmi citlivé, nemagnetické, lidé slabé vůle, lidé oddávající se duševní prázdnotě, osoby hysterické, málo uvědomělé ve vědomém a plném životě, lidé trpící vlivem jednotlivců nebo svého okolí. Mají sklon k tomu, že jejich duše ve své duševní prázdnotě ustupuje ze své vědomé činnosti do některého stupně činnosti podvědomé. V ní se pak rozum a vůle zatemňují, až skoro úplně mizí.

Řeknu-li takové osobě: „Jsi strom, pes, nemluvně atd.,“ klátí se jako strom, štěká apod. Podvědomá činnost představu přijme a v jejím smyslu působí. Ve 2. a 3. vstupním podvědomí není možné se vzepřít a o příkazu pochybovat. Podvědomí představu přijme tak, jak mu je podána. V podvědomé činnosti chybí duši schopnost logického uvažování. Rozumová schopnost nastupuje pouze (a ještě jen částečně) ve 4. stupni, takže se dostavuje málokdy. Ustoupí-li duše z vědomí do některé činnosti vstupního podvědomí, démon ji pozná. Svůj vliv pak směrem ke hříchu neuplatňuje, protože ví, že v tomto případě nic nezíská. Je to tím, že člověk je za své činy a rozhodování odpovědný, je-li při plném jasném rozumu a vůli, což odpovídá popsané situaci.

Ďáblovi bývalo z neznalosti přisuzováno mnohé. Mám na mysli zejména případy, kdy byly určité jevy a posedlost u citlivců a lidí slabé vůle vyvolány umele (např. hypnózou aj.).

Lidská duše si i v hlubokém vstupním podvědomí jakýmsi vnitřním instinktem zachovává osobnost. Ve své původnosti se ale nepoznává. Pro naše vědomé JÁ se lidské Já jsem zhmotňuje v esplanech. Zvláště ve 3. vstupním podvědomí spojitost s esplany skoro mizí, takže duše je vydána napospas představě a víře druhé osoby.

(930) Často se stalo, že byly u citlivce pozorovány zvláštní jevy, které se nedaly vysvětlit přirozenou cestou, takže se věřilo, že jde o projev ďábla. Jeho představa a oslovování „Satane“ musela v duši citlivce vytvořit proměnu v ďábla. Duše v této své změněné osobě a ve své všestranné schopnosti zná z protonace všechno, co se ďáblu připisuje, a sama pak už ze své moci a síly vyvolává, způsobuje a vytváří vše, co nás uvádí v úžas.

Protože neznáme stupně tělesné citlivosti jednotlivců a jejich duší, může takovou představu vytvořit citlivec sám nebo někdo z jeho okolí, od něhož ji podvědomé JÁ telepatickou cestou převezme. Vzniklým rozdvojením duše se pak citlivcovo druhé JÁ zosobní v ďábelském projevu a kopíruje činnost, která se obvykle přisuzuje ďáblu.

Sám jsem tyto jevy často experimentálně předváděl a potvrzoval tak jejich přirozený vznik. Ukazoval jsem tak na chorobnou nakažlivost, jíž „posedlá“ osoba strhuje další citlivce k témuž projevu.

Když člověk uvěří, že na něho nebo v něm působí ďábel (ač to není pravda), přijme tuto představu z esplan některý stupeň podvědomé činnosti, jehož JÁ se jako ďábel zosobní, takže člověk sám je vinen vyvoláním neobyčejných jevů domnělé posedlosti.

(931) Při rozpoznávání vyvolaných i samovolných neobyčejných jevů je vždycky dobře v posedlost ďáblem vůbec nevěřit! Je však třeba podat „posedlému“

svěcenou vodu nebo kříž v pevné víře, že ony úkazy jsou vyvolány mimořádnou schopností a silou podvědomí. Zůstane-li citlivec v klidu a nerozzuří se (porušení jeho klidu ale nesmíme očekávat, i to by přenosem vyvolalo reakci), máme jistotu, že jde o projev 4. stupně podvědomí. Jsou-li jevy a úkazy běžné, patří k některé činnosti vstupního podvědomí. Jestliže je však u citlivce vyvolán posměch, zuřivost a nadávky, musíme se ještě opakovaně pozorováním a zkoumáním přesvědčovat, dokud nenabudeme jistoty o skutečné pravé ďábelské posedlosti. Toto je důležitý úsek rozpoznávání posedlosti, protože, jak jsem už zdůraznil, **ve třetím nižším podvědomí nenávidí posvěcené předměty i POUHÁ CHOROBNÁ PŘEDSTAVA ĎÁBLA!**

Duše v podvědomí nemá rozumové schopnosti. Není-li vyvolána chorobná představa ďábla, přijme posvěcené věci klidně a nevydráždí se ani tehdy, když i ve svém běžném životě tyto věci nenáviděla. Ustoupením duše do některé podvědomé činnosti totiž mizí spojení s esplany (podle stupně, v jakém se nachází), takže se ztratí i ono vědomí nenávisti.

(932) Jestliže se posedlý svěcenými předměty podráždí, nesmíme hned usuzovat, že jde o vliv zlého ducha nebo zavržené lidské duše. K rozpoznání skutečné posedlosti je vodítkem žádost, aby nám domnělý „posedlý“ požehnal slovy: „Žehnám tě ve jménu Otce, Syna a Ducha svatého.“ Ďábelská rozumová činnost, která Boha stále nenávidí, tato slova nevysloví. Ovšem při **vyvolané chorobné posedlosti**, kdy se rozum neuplatňuje, **se převzatá představa ďábla**, zakotvená ve svém JÁ, dá u citlivce zbortit přemluvením k požehnání tak, že nás po delším odporu konečně poslechne. **Ďábel se pro takové požehnání přemluvit nedá!**

Jsou-li vyvolány síly činnosti neporušeného čistého podvědomí, duše takovéhoto podvědomého JÁ vyhoví vždycky.

(933) Uvedl jsem, že lidská duše v podvědomých činnostech z vlastního instinktu, přestože sebe nepoznává, bere na sebe každou osobnost, kterou očekáváme nebo si představujeme. Vzhledem k zeslabení rozumu a vůle nikdy v takto vyvolené činnosti neuvažuje o sobě samé. Zeptáme-li se, kdo je, vydává se za nejbližší představu některé osoby, přečtenou z protonace nebo z našich esplan. Přijme-li osobnost z protonace, vydává se obyčejně za ducha zemřelé osoby. Přijme-li osobnost z podrážděných esplan, jejichž účinek zasahuje do vstupních podvědomí, stává se, že přijme na sebe osobnost člověka, který ještě žije. Dokladů o tom mám mnoho. Z pozorování je zřejmé, že podvědomé JÁ v trpném stavu (přes veškeré úžasné duševní dary a schopnosti) je oloupeno o rozumovou schopnost, takže je hříčkou nejbližších příčin.

Proto ve spiritistických kroužcích, kde se pouze duchaří a čeká, kdo z nebožtíků se projeví, je duše média nucena takovou osobnost na sebe vzít. V protonaci má k dispozici celou individualitu zemřelého se vším, co k projevu potřebuje, takže kopíruje činnost, která odpovídá životu nebožtíka. Duševní činnost a veškerá síla a schopnost se ve vstupních podvědomích rozpíná pouze ve vztahu k dotazu. Není-li dán dotaz nový, ustává a vrací se do klidu. Může ji vyrušit a do činnosti přivést i pouhá silnější zvědavá myšlenka některého z členů kroužku, která účinkuje telepatickou cestou.

(934) Nachází-li se duše v prostředí, kde jsou pohromadě osoby zbožné, pak médium (které je schopno 3.-4. stupně podvědomí - extáze při rozjímání), může v tomto probuzeném podvědomém stavu dospět k chorobnému rozdvojení osobnosti ve dvě JÁ. V takovém rozdvojení má vědomé JÁ schopnost uvědomovat si skoro všechno, co se děje s podvědomým JÁ. Podvědomé JÁ na sebe bere z protonace osobu blízkou prostředí, v jakém právě je - tudíž světce. Často vystřídá i několik světců. Ti pak ústy média pronášejí zbožná, výchovná i káravá slova, takže se zdá, že k nám promlouvají svatí.

Jestliže se v takovém prostředí věří, že zjevení bylo skutečné, pak se tato chorobná a nepřirozená schopnost média zvyšuje a posiluje.

Ve vyvolaném hlubším stavu 4. stupně pronáší pak druhé podvědomé JÁ skvostné pravdy, protože vycházejí ze samotné duše, v níž je obsaženo nebeské nazírání. Jsou čisté a nezkalené, neboť podoba boží přirozenosti v naší duši existuje, takže se nám zdá, že zasahuje přímo Bůh a projevuje se skutečná svatá bytost.

Proto i v těchto případech je třeba střízlivé opatrnosti, zkušenosti a znalostí, abychom se neopájeli klamnými jevy.

(935) Předchozí odstavce jsem uvedl k zamezení všem rozporům mezi projevy a zjeveními chorobně i uměle vyvolanými, na rozdíl od skutečných zjevení z božího dopuštění. Bůh totiž u zdravých osob (při rozjímání a extázi) ke své oslavě a oslavě svatých dopouští i pravá zjevení. Často je stvrzuje zázraky, aby člověk, omezená bytost, mohl poznat pravdu a lehčeji dospěl ke spáse bez utápění se v klamech.

Koho může ďábel posednout? Každého, z vůle a dopuštění božího, nejčastěji pak osoby citlivé, nemagnetické, slabé vůle, hysterické, špatné, nemravné, pyšné a bojácné. Uvědomělého člověka vysoké inteligence, ostražitého, zdravě a pevně věřícího v Boha, stále bdícího v rozumu a vůli, démon posedne těžko. Vliv však má na každého působením na jeho obrazotvornost atd., jak už jsem uvedl.

Po přečtení této úvahy velmi mnozí nebudou chtít s mým názorem na démonizmus a posedlost souhlasit, protože už ze zásady tyto jevy popírají. Uznává-li člověk sobecky a omezeně jen sebe a to, co vidí, hmatá, chemicky zkoumaje to jednostranná, neúplná vědecká činnost, bránící duši v rozletu za pravdou.

(936) Při pokusech jsem přišel často do styku s jevy tak mimořádnými a zvláštními, že se nedaly žádným způsobem vysvětlit, protože se jejich síla a způsob projevu vymykaly silám a schopnostem duše v podvědomí. K tomu přibývalo i zpráv od lidí, kteří ke mně s projevujícími se nevysvětlitelnými jevy přicházeli. Jsou pochopitelné jen tehdy, přisoudíme-li je vyšším, dokonalejším rozumovým bytostem.

O existenci démonů proto může mluvit jen badatel, který má s těmito jevy stále co činit. **Proto vás nabádám! Člověče, který chceš tyto hluboké problémy řešit jen rozumovou úvahou a pouhým smyslovým pozorováním, nebo dokonce nic nevysvětlujícím „nevěřím“, přestaň o démonizmu nejen mluvit, ale i uvažovat!**

Vyjděme všemu záhadnému vstříc s největší opatrností a se střízlivým zdravým rozumem. Neutíkejme se k frázím, které nic nevysvětlují a neřeší.

75. STAV DUŠE V ODUŠÍ

(937) Lidská duše je hlubinou dosud neprobádaných a neprobadatelných sil, o nichž nemáme ani tušení. O jejích tajích, záhadách a hloubce můžeme na základě pokusů pozvolna nabývat nové poznatky a zkušenosti. Je to ovšem možné jen ve 4. slupni hypnózy, kdy je duše co nejvíce zbavena hrubé hmoty těla a pokus se děje prostřednictvím oduší. Tajemné síly duše si uvědomuje jen velmi málo lidí. Ještě méně je těch, kteří jich dovedou využít.

Tyto podivuhodné síly je možné použít k prozkoumání tajů duše. Touha po poznání skrytých věcí, jež přesahují normální přirozené možnosti, v duši vždy byla a je a hlásí se o svá práva. Řekl bych, že Bůh dovoluje odkrýt světu jsoucnost duše, která je jeho dílem, je mu podobná. Uvedením subjekta do 4. stupně hypnózy duši takřka vyvlečeme z hmoty a běžných smyslů - nastává úžasná změna duševního dění. Žádná bolest a utrpení, starost ani únava, rozmrzelost či strach. Všechno, co přináší život, pomine. Jen duše, osvobozená od tíhy hmoty, žije svým od Boha daným přirozeným životem duševní svobody v povznesenosti a klidu, oplývá blahem, neomezenou volností, lehkostí, spokojeností a vnitřním štěstím, jež tryská z ní samé.

Většina uvedených jevů spadá do oboru metafyziky a metapsychiky. Metafyzika je učení o absolutním bytí, odpoutaném v prožívání i v myšlení od našeho pozemského JÁ. Zabývá se problémy bytí, chce vědět, co je za přehradou našich smyslů, jaká je tato existence. Pracuje tak, abychom se co nejvíce přiblížili k této vnější realitě.

Metafyzika je učení o bytí samém o sobě, o existenci, která je za stěnou našich smyslů.

(938) Všichni toužíme po neměnném, nekonečném, bezčasovém, absolutním bytí, každý v sobě cítí ono tajemné přání, která námi otřásá a přitahuje nás. Neuzavírejme se před skutečností.

Duševní život má tři stránky: citovou, rozumovou a volní. Chtějme tudíž vědět a znát, neboť to, co je relativní, je pomíjející, co je absolutní, je věčné.

Studiem a experimentálním pokusem a cvičením vidí zkušený mystik až za oponu věcí, vidí ono metafyzické pásmo dějů, které je základem skutečnosti.

Dnešní moderní člověk (i biolog) nerad mluví o duševních projevech, protože si s nimi neví rady. Jsou totiž právě tak „biologické“ jako práce srdce nebo růst semen. Svět hmoty a svět ducha tvoří jeden celek, jeden systém. Metafyzika člověka je metafyzikou celku a stane se společným východiskem pro chápání

živého s nesmrtelnou duší, živého s duší smrtelnou i neživého. Kdo nemá porozumění pro logiku, kdo se uzavírá před metafyzikou a filozofickými systémy, velmi snadno propadá do hlubin nesprávného myšlení, i kdyby se opíral o zdravý rozum. Z nejistoty nás vyvádí pokus. Metafyzika (v mém pojetí experimentální psychologie) musí umět podat hmatatelná znamení o existenci duchovna.

(939) Bez opory v pokusech vládne ve filozofické, metafyzické a subjektivní vědě nejistota. Bez experimentů člověk tápe jak ve hmotné, tak duchovní oblasti, přestože náleží současně do obou. Do žádné z nich však nenáleží bezvýhradně, a proto se nikdy nedobere absolutního klidu. Mimo zjevené božské pravdy jen rozumová schopnost a usvědčující pokus dávají jistotu, růst poznání a možnost vystoupit z temna a projevit se jako bytost ustálená, nalézající štěstí, pravdu i Boha.

Při pokusech se subjekty je třeba si uchovat neztenčenou fyzickou a intelektuální sílu, vysokou jasnost myšlení a horlivost v hledání pravdy.

Člověk si občas klade otázky: „Kdo jsem? Proč jsem na Zemi? Proč mám stále neklid, povznášející přání, touhu po činnosti, touhu po něčem lepším a dokonalejším? Kdo mi vysvětlí mne samotného, uklidní mě, uspokojí a osvítí?“

(940) Je to činnost podvědomého dění, probuzené síly, vlastnosti a schopnosti dosažené pokusem v hlubokém transu, jež našemu bytí, které je podmíněno vědomím, odhalují pravdu, ukazují cestu života, a také i první příčinu všech věcí - Boha.

Jistota rozumu se plně kryje s objektivní skutečností, neboť projev duše v hlubokém transu je poznání skutečné, reálné, nikoli idealistické.

Dnešní člověk se nesnaží o rozumové poznání vyšších principů, jeho život není dílo, neboť u něho mají vedoucí místo pudy a vůle. Rozumové poznání mu je jen doprovodným jevem. Záleží na člověku samém, aby zkoumal vše, tedy i 4. stupeň transu čistého podvědomí, ono boží království v nás, kde je moudrost, mírnost, moc, spravedlnost, poznání Boha a láska. Tím dospěje k přesvědčení, že základna je dána předem a že ne člověk, ale Bůh je východiskem všech názorů na život.

(941) Provádím pokus se subjektem paní L. Je v hluboké hypnóze a žádám, aby se pohroužila do vlastní podstaty duše a zkoumala svůj duševní stav. Po chvíli se ptám: „Co pociťuješ?“ „Je mi krásně a jsem šťastná. Prožívám něco nebývalého, nevýslovně příjemného a oblažujícího.“ „Co je příčinou, že já a jiní neprožíváme stejné duševní blaho jako ty?“ Subjekt chvíli mlčí, načež řekne: „Jste vázáni hmotou a světem. Vaše tělo je pro duši především přítěží a velkým utrpením. Je to hmota žijící v proměnách, rozkládající se, podléhající

nemocem. Tím duši znepokojuje, dráždí a mučí. Svět zraňuje duši nepravostmi, zlobou, strachem a starostmi. Tím vším je vaše duše obklopena, takže blaho, štěstí a spokojenost je v ní potlačena.“ Přikazuji: „Pohlédni, svět nám také poskytuje různé radosti, jež působí blaho!“ Subjekt: „Toto mělké, povrchní a pomíjející nelze přirovnat k blahu duše, nezatížené tělem.“ Ptám se: „Stačil by ti tento blažený stav duše, abys v něm věčně setrvala?“ Subjekt nadšeně: „Pusťte mě od hmoty úplně, budu mnohem šťastnější. Toužím po zdroji štěstí a blaha, které vy nikdy nemůžete prožít!“ Ptám se dále: „Kde a co je ten zdroj blaha?“ Odpověď: „Vlastní podstata duše a Bůh.“ (Poznámka: subjekt, paní L., žije velmi světsky a Bohu slouží málo.) Kategoricky sděluji: „Nemohu tě pustit, máš přece tělo jako já a na tomto světě máš své povinnosti!“ (Duše subjekta v celé své podstatě dlí v uvolněném oduší volně a prostorově. Při podobném pokusu se v oduší zvláštním způsobem soustřeďuje ve svém JÁ asi dva metry od svého těla. Dorozumívací smysl ovládá z tohoto podvědomého dění přímo!) Hlas subjekta zvážní a zesmutní. Poznává své tělo, odpírá uposlechnout a odpovídá, že nepůjde zpět do těla a nechce být na světě. Křičí: „Nechci se vrátit, nenávidím svět a všechno v něm, chcete mě tím jen mučit!“

(942) V tomto okamžiku musí hypnolog projevit rozhodnost vůle, aby subjekta ovládl. Lékaři Mesmerovi se subjekt odmítl vrátit zpět a zemřel. Aby se to nestalo, je nezbytné celé tělo subjekta magnetizovat a vytvořit zářivý magnetický obal, kterým se zamezí uvolňování oduší subjekta. Pak je duše nucena uposlechnout. Uvažuji o tom a říkám: „Podívej se do mozkových esplan!“ Subjekt se za chvíli začne chvět, kvílet a naříkat. Na otázku odpovídá: „Vidím špatné činy.“ Stav duševní deprese a bídy se u subjekta stupňuje.

(943) Přikazuji: „Plně oživuješ své tělo a jsi v příjemném spánku“ a přerušuji pokus.

O tomto stavu duševního blaha a bídy jsem se přesvědčoval v hypnotickém spánku subjektů velmi často. Uspával jsem také kontrolního subjekta, který mě informoval o pravdivosti výpovědí a prožívání zmíněných duševních změn. Kontrolní subjekti byli mnohdy při pokusu strženi, uchváceni blaženým stavem duše kontrolovaného subjekta. Viděli, jak duše vyciťovala svůj původ a vcházela v něm do nádhery velebnosti, při čemž byla osvobozena od hmoty. Tvrdili, že to je pravý vnitřní přirozený stav duše každého člověka a že tělo a špatný život olupují duši o toto svobodné blaho. Pokud je duch ještě spojen s hmotným oduším, je to vnitřní prožívání světa plného blaha bez rozumových pojmů. Je to prožívání metafyzické, absolutní. Duchovní věci a nadsmyslová tajemství jsou skryty pod smyslovými obrazy.

(944) U některých čistých jedinců prozařují paprsky tohoto blaha až k samému vědomí. Od podobného citlivce dostávám např. otázku: „Ještě mi nikdo nevysvětlil, co to jsou »mé hudby«. Slýchám je už od mládí, opravdu překrásné hudby. Snad to není halucinace - provází mě celým životem, je to tak čistý, nezemský svět, má stovky nálad a obrazů - říkávám tomu »zahrady duší«, a když jsem příliš hmotná, pak mě opouštějí.“

Jiný subjekt tvrdí, že uchvacující hudební skladby světových skladatelů jsou jen částečnými výplody základních vzorů, uložených jako zdroj blažených stavů jejich vlastní duše.

Potvrzovali, že to je nejdokonalejší, nejvznešenější život, prvky duševní krásy, blaha a rozkoše všemožných požitků, které tryskají ze samotné duše v různých neznámých vnitřních projevech, stále nových, nikdy se neopakujících forem, jež duše ve své dokonalosti a jednotě prožívá.

Radost, rozkoš, blaho, které duši poskytuje vlastní podstata, je vždy jiné působnosti. Nikdy se neopakuje ve stejném požitku. Postrádá lidskou nedokonalost. Je to nekonečný zdroj, připodobněný blaženosti Boha.

(945) Subjekti dovozovali, že duševní myšlenková činnost je dynamická síla sama v sobě. Duševní dění myšlenkové činnosti samotné duše se rozvíjí z věčně nevyčerpatelného zdroje ve stále nových obměnách (dynamická síla samotné duše, bez pomoci smyslů, počitků vjemů, sdružování představ a dojmů ze zásobárny esplan). Je to samostatný vyšší myšlenkový svět vysoké dokonalosti sám v sobě. Duše nepoznává hmotný svět jako v tělesném životě, nýbrž z přímé přítomnosti proniknutím, produševněním. Poznává vše najednou, jediným čirým úkonem.

Inteligence a schopnost duše je na vysokém stupni dokonalosti, je plně jednotná ve svém bytí. Rozumem, dokonale přímým poznáváním své podstaty dosáhne nekonečné radosti, čímž dospívá k stálé blaženosti, protože se pohybuje v absolutní svobodě. V myšlení rozumu a ve vůli je dokonalostí sama v sobě.

(946) Subjekt K. upozorňuje, že záblesky tohoto přirozeného blaha duše, spojené s lehkostí svobody odpoutáním od hmoty, pociťují lidé užívající kokain. Ten je příčinou dočasného umrtvení konečků citových nervů vedoucích od mozku, které zprostředkovávají spojení duše s hmotou. Duše částečně přeruší spojení s hmotou a osvobozuje se od ní jako v hypnotickém spánku, kdy citové nervy jsou rovněž umrtveny. Hypnotický spánek ovšem působí daleko dokonaleji.

Člověk závislý na drogách, který prožil tyto stavy duše, usmrcuje raději své tělo šňupáním či požíváním bílého jedu, a tím si ničí nervovou soustavu, než

aby se zřekl tohoto blaženého stavu duše. Opakováním kokainových dávek člověk chátrá tělesně i duševně a stává se méněcennou osobou. Jeho duše touží po pocitech blaha, takže se znovu ke své neřesti - kokainu - vrací.

(947) Přijeli ke mně rodiče se svým 32letým synem a prosili, abych ho v hypnóze převychoval, že jim to poradil lékař-psychiatr, protože syn byl už několikrát trestán pro těžké zločiny.

Když se při třetím pokusu podařilo přiblížit ho 4. stupni hypnózy, odpoutal jsem jeho duši co nejvíce od hmoty těla a nechal ji prožívat její vlastní duševní stav. Pak jsem se ptal: „V jakém rozpoložení a náladě se právě nacházíš?“ Odpověděl: „Je mi krásně. Neumím vám to říci tak, abyste to pochopil. Tyto pocity vy na světě nemáte a neznáte.“ Otázka: „Přicházejí ty pocity zvenčí?“ Odpověď: „Nejsou mi vlastní. Jsem vnitřně šťastný a blažený, vyvstávají ve mně jako nebeský dar. Mám ještě jiné různé pocity a radosti, které vy nemáte.“ Pokračoval jsem: „Podívej se, vedle mne sedí uspaný muž, nahlédni do jeho mozku a pověz mi, kde se nyní ve svém JÁ nacházíš!“ Pacient: „Zde, v prostoru poblíž vás.“ Ptám se: „Pověz, co tento muž provedl!“ Odpověděl: „Vidím, že loupil, kradl, zabil člověka, je to zlý člověk. Pojďte od něho ihned pryč!“ Odpovídám: „Nemůžeme, přece spí a jeho duše je právě unesena krásnými pocity, které já nedovedu pochopit. Jdi a přiveď jeho duši do jeho mozku, ať prožívá své činy!“

(948) Uspaný se začal chvět a bolestně vyl jako zvíře. Na můj dotaz odpověděl: „Prožívám děs a hrůzu z činů svého života. Zavrhuji se a nenávidím, snažím se uniknout všem těmto živým představám, které mě mučí, pociťuji hlubokou ošklivost nad svým životem. Všechno to náleží světu a jeví se mi to jako ohavná hrůza, krutě se mě to dotýká.“

Abych mu ulehčil, přikazuji: „Jdi a prostup tělo dítěte, které si hraje vedle na podlaze! Nahlédni do jeho myšlenek a činů!“

Nářek přestal a bylo vidět, jak vzezření uspaného muže na sebe bere radost, spokojenost a štěstí nevinného dítěte. Po chvíli posílám jeho duši k paní P., o které vím, že žije řádným křesťanským životem, a přikazuji, aby v esplanech nahlédl do jejích činů.

Pozoruji, jak znovu duševně pookřívá, a ptám se, co vidí. Odpovídá: „Samou radost, hlavně z jejích dobrých skutků, které jsou v popředí a září jako vysoká stavba. Vidím krásné výsledky její pomoci lidem.“ (Pozn.: četl z protonace.) Ptal jsem se dále, vidí-li u té paní v esplanech také špatné činy. „Vidím, ale jsou mlhavé, rozptýlené a nepatrné, neboť jsou překonány dobrými činy a skutky!“

Poručil jsem, aby se vrátil do svého těla, kde jsou jen zlé činy. Hrozivě se vzepjal a odpověděl, že toto tělo nenávidí a zpět nepůjde. „Dobře, ale nic ti to není platné, protože svým zlým činům neunikneš. Stále tě budou pronásledovat! Nahlédni do protonace svých skutků!“ V novém děsu a nářku odpovídá, že vidí víc než prve v mozkových esplanech svého těla, vidí trampoty, bolesti, žal a jiné následky, které jeho násilné činy lidem způsobily.

(949) Přerušil jsem ho otázkou: „Jak jsi mohl napáchat tolik zlého? Kde bylo tvé svědomí?“ Odpověděl: „Ubil jsem v sobě výčitky a hlas svědomí falešným namlouváním a protimyšlenkami, jimž se duše dříve z nitra bránila.“

Svědomí vydá správné výroky jen tehdy, když i rozum je podle božího zákona náležitě vzdělán. Nesprávné pak v případě, že je rozum zatemněn pověrami, bludy a chybným názorem.

Další nářek jsem přerušil příkazem, aby duše vstoupila zpět do svého těla a snažila se podobnými skutky, jaké viděl u paní P., tak dlouho a v takové míře vyvažovat zlo dobrem, až pocítí spokojenost a klid. Pacient se uklidňoval, přisvědčoval a sliboval, že vše dobrými skutky vynahradí. Při jeho probuzení jsem jako léčbu vyzvedl na práh jeho vědomí velký odpor a hrůzu z vykonaných skutků a snažil jsem se vnést tam také vědomí pocitů spokojenosti a duševního štěstí. Byly to jen částečky, ale stačily uspokojit a zmírnit vyvolaný děs.

Z uvedeného pokusu je zřejmé, že nahlédne-li duše do esplan nebo do protonace, odsuzuje se sama. Špatné činy ji hlodají, děsí se jimi a trpí. Dobré činy a skutky ji občerstvují, oživují a oblažují.

Cynický zločinec se změnil, stal se z něho dobrý člověk. Ač byl předtím 16x trestán, později se nedopustil ani nejmenšího poklesku.

(950) Kdo je mystikem, člověkem meditujícím (kontemplativním), jistě tento pokus chápe. Má jasný pojem o vyšších stavech mystického života, sám se probíjí k samotné podstatě duše. Jejím světlem věčných pravd, které poznává přímo, zdokonaluje sebe a stává se představitelem čistého ducha. Meditace (hloubání, ponoření do sebe) člověku poskytuje zvláštní milost, která jako by pootvírala bránu věčnosti a dávala už v tomto životě zahlédnout záblesk věčného světla (i když někdy jen na okamžik). Úkon meditace spočívá v tom, že člověk upíná svůj duševní zrak na paprsek neomezeného světla, jehož zdrojem je Bůh. Jak jsme poznali, vliv meditace se dá zjistit a potvrdit experimentem - uvedením do 4. stupně hypnózy s probuzením podvědomé činnosti. V ní duše dochází k poznání sebe sama. Ve světle rozjímání poznává neobyčejnou bídu své duše, její nesoulad se světlem pravdy. Poznává pravdu a podstatu své duše, okouší slast budoucího života, jeho svobody, plnosti, dokonalosti, krásy, radosti, lásky a pokoje.

(951) Člověk raději páchá zločin, než aby přemýšlel o metafyzice života, sebepoznání, pátrání po pravdě, účelnosti a zaměření životních projevů.

Metafyzický řád je jediný, který vymezuje stupně a hodnoty kvalit, na nichž může život a kultura spočívat. Tato jistota má pro člověka životní význam. Osvobozuje ho noeticky (rozvolnění hranic poznání) i morálně z bludného kruhu relativistických nejistot. Je to cesta objektivní a tvůrčí, která vede k univerzální nadosobní pravdě a skrze ni k jediné pravé humanitě v křesťanském slova smyslu. O tento mravní princip musí jít v současné kultuře života především, neboť jinak nebude rozdíl mezi kulturou a barbarstvím.

Současný člověk je postižen duchovní otravou. Odchýlil se od přirozených zákonů božích, pyšní se, že technicky zvládl svět a sám se stal zdrojem života, a přece zůstává slabost, starost, úzkost a strach. Zapomíná, že je to jeho úděl na Zemi a že bez opory Boha nic nemůže.

Život má jiný rub a líc, než jak se domníváme poznáváním našimi smysly a rozumem. Na život je nutno se dívat z jiného hlediska a povšimnout si, co je v něm základní a podstatné. Pak uvidíme jeho zcela jinou tvář. Spatříme, jak kotví svými kořeny v duševních schopnostech, které jsou u každého jen v potenciálním stavu, tj. ve schopnosti projevit se.

(952) Duch člověka má trojí schopnost: vegetativní, smyslovou a rozumovou. Smyslová a vegetativní mají vztah k tělu a světu. Z vlastní pudové síly se samy ohlašují a nutí celou lidskou bytost obírat se svým tělem, pohlavním pudem, vyhledáváním nejrůznějších požitků, aby choutky těla a smyslů byly ukojeny.

Pouze třetí schopnost - rozum a vůle, které se o růst duševního života (aby se člověk stal celým člověkem) nehlásí samy ze sebe, jsou jen ve stavu připravenosti a musí být vzbuzeny k činnosti, rozvinutí, zralosti a dospělosti.

Síly prvních dvou schopností jsou společné se zvířaty a uplatňují se ve spojení s hmotou v intelektu. Nejpotřebnější síla ducha - rozum a vůle - se dá uplatnit jen v myšlence. Rozumná myšlenka určuje život. Rozum je skutečností, sebeurčujícím myšlením. Je rozumem pravdy a tvoří ideje v duchovní podobě, které zadržuje v esplanech a uskutečňuje je v praktickém životě pro své lepší bytí.

Postrádá-li intelekt schopnost rozumu a vůle, rozrostou se síly prvních dvou schopností. Projeví se vášně, které poruší soulad a mír - ničí život. Nedostatečně probuzený rozum a vůle se dostávají do vleku prvních dvou schopností, které mají silný vztah ke hmotě.

(953) Kdo je nevyzrálý rozumem a vůlí a neprobouzel jejich síly vzděláváním a cvičením, doplácí na svůj život, ocitá se ve stálém boji mezi těmito třemi

duševními silami a není schopen si ve vlastní svobodě ducha poručit, co smí a co nesmí.

Zanedbáním myslícího rozumu a vůle se zanedbává celý život. Zdravé myšlenky, pocházející z rozumu, se prakticky uplatňují samy. Zajišťují zdraví, blahobyt i bezpečnost. Vyvinutý rozum dodává sebevědomí, probouzí talenty a umožňuje porozumět základním zákonům. Myšlenkové školení a vyšší vzdělání podporují duševní vývoj a rozhodují o osudu jednotlivce. Poskytují mu sílu, aby ony bezuzdné schopnosti mohl usměrňovat. Ponechá-li se prostor prvním schopnostem, je rozum a vůle v jejich vleku a otrocky jim slouží. Přitom se rozum zatemňuje a vůle slábne.

Vzdělávání vnáší do rozumu světlo, probouzí schopnost vyššího poznání a mocnost silné vůle. Umožňuje myslet na to, co si rozum sám k vymýšlení určí, a ne na to, co k myšlení předloží jeho tělo a smysly. Tím člověk z neznalosti sebe sama ve svém životě ztroskotává, neboť je veden žádostí těla, a ne rozumem.

Duch se osvobozuje, jen když vychází ze sebe. K tomu je třeba sebevzdělávání a přemýšlení o sobě samém. Kdo o sobě přemýšlí a vzdělává se, jeho život bude Čistý a vědomostmi udivující. Život ho bude takřka násilím zdvihat do výše.

Zdravou rozumovou činností musíme změnit a vytříbit chybné názory a zvyky, neboť odporují zásadám lidského poznání.

(954) Dne 21. června 1943 po šesté hodině ráno zemřela manželka mého přítele V. Následující den v deset hodin večer (40 hodin po jejím úmrtí) jsem provedl pokus se subjektem paní L. V hypnóze jsem její duši poslal k zemřelé, aby zjistila příčinu smrti. Subjekt vypověděl: „Zemřelá je silně tuberkulózní. Tuto nemoc mají v rodě. Onemocněla nedovoleným zákrokem, náhlým prudkým chorobným krvácením, spojeným s horečkami. Tuberkulózní bacil se silně rozmohl, a nemocná zemřela slabostí srdce.“ Na otázku, zda je duše zemřelé ještě přítomna ve hmotě oduší, jsem se dověděl, že ano. Kromě toho subjekt sdělil, že je už ze dvou třetin uvolněna od hmoty, ale že nemá ještě úplné vědomí o svém bytí. Zeptal jsem se: „Můžeš dosáhnout, abychom s ní rozmlouvali?“ Subjekt: „Snažím se, ale je u ní bytost, která ji ochraňuje!“ „Nevěř, u zemřelé je její manžel, který neví, co zamýšlíme!“ Subjekt pozoruje, ustupuje, zachvívá se a říká: „To není bytost pozemská, nemá tělo jako ta žena, je to bytost duchovní, nehmotná, v duši krásná a vznešená, dokonalejší než já, a mám před ní velkou bázeň. Nechce, abychom rušili odloučení duše od těla té dobré paní.“

Přikázal jsem: „Zeptej se té bytosti, kdo je!“ Načež subjekt odpovídá: „Chci, ale nemohu, brání mi moje spojení s jemnou hmotou, s takovou, s jakou je

spojena ta paní. S její duší však ještě mohu mluvit.“

(955) „Dobře, ale musíš zjistit, proč je přítomna ta bytost!“ Subjekt po chvíli ticha odpovídá: „Vidím, jak duše té paní je chráněna před vlivy jiných nižších zlých bytostí i našich zásahů pro případ, že bychom jí chtěli ublížit.“ Proto jsem se už dál na přítomnou bytost neptal, ale žádal jsem subjekta, aby se zeptal zemřelé, zda má nějaké přání, které bychom mohli vyřídit jejímu muži. A také, zda ví, co se s ní stalo.

„Ano, uvědomuje si to, odloučení a smrt ale přišly tak náhle, že měla ještě mnoho co říci, ale nyní je jí tak krásně. Ví také, že jsme ji probrali k vědomí (vědomí: činnost duše probuzené v oduší), a ví, že na ni působíme!“

„Tedy se jí zeptej, zda by chtěla zpátky na náš svět!“ Subjekt: „Ptám se, ale říká, že už nikdy, že žije v samém jasu.“

„Představ jí jejího muže a děti!“ Subjekt: „Má zájem jen o dceru, která ještě potřebuje matčinu ochranu. Je nedospělá a slabá. Chce, abychom vyřídili otci, aby na dceru nezapomínal, až změní svůj život. Říká, že ostatní záležitosti jsou malicherné, kromě lásky k Bohu.“ Přikázal jsem: „Pozdrav ji! Už ji nebudeme rušit. Pouze vypozoruj, jakou dobu bude duše ještě spojena s oduším.“ Subjekt odpověděl: „Vidím, jak nyní duše opouští hmotu rychleji než na začátku smrti. Zítřejšímu pohřbu však bude ještě přítomna.“

Po pokusu jsem usoudil, že ona cizí duchovní bytost mohla být jen bytostí andělskou. Mimo duchovní bytosti zlé jsou i bytosti dobré, také duchovní podstaty, jimiž Bůh chrání své věrné při smrti.

(956) Při umírání osob mě subjekt K. často upozorňoval, že ty duše, které za pozemského života hledaly, respektovaly a řídily se božími zákony a pravdami, byť i náhle zemřely v těžkém hříchu, mají ještě možnost zlých skutků litovat. Tato možnost jim je poskytnuta v té době umírání, kdy duše opustila buněčnou soustavu natolik, že už dlí výhradně v oduší - je to v době porušenosti a pohasínání esplan, asi za 25-40 hodin po fyzické smrti. V té době duše znovu nabývá uvědomění svého JÁ, jakož i užívání rozumu a vůle.

Duše, která se za pozemského života řídila mravními zákony, hledala dobro a pravý cíl života, ozdobila esplana a své nitro věčnými pravdami. Nesmírně získávala tím, že tyto věčné vzory, ještě existující v pohasínajících esplanech a ve vědomí duše silou své vlastní reflexe, upozorňují na sebe a na stav možné záchrany svobodným rozhodnutím pro dobro nebo zlo.

(957) V hypnotickém spánku 4. stupně je pozoruhodné sledovat svobodu duše nemocných. Navštěvoval mě mladík těžce nemocný tuberkulózou a žádal, abych ho uspal a použil jeho vlastní duševní síly, která by pak sama z

podvědomí působila k uzdravení těla. Mladík se chtěl za každou cenu zachránit. Úzkostlivě lpěl na životě, takže hledal všemožné cesty k uzdravení.

Byl to rozený subjekt. Velmi mě zajímal, protože se lehce dostával do 4. stupně hypnózy. Aby jeho duše mohla mé zdravotní rady a příkazy přijímat, bylo třeba ho uvést pouze do 2., nejvýše 3. stupně. Jestliže jsem použil 4. stupeň a ponechal duši uspaného prožít duševní štěstí, bylo po zdravotním léčení. Duše, prožívajíc vyšší pocity, se už o tělo nezajímala. Podívejme se na nemocného při jednom takovém spánku:

Ptám se: „Vidím, že jsi nadmíru spokojený a šťastný. Jak dlouho tě mám v tomto štěstí ponechat?“ Odpověděl: „Jsem šťastný sám v sobě a chci v tomto štěstí zůstat stále.“ „To není možné. Před uspáním jsi mne žádal, abych ti v průběhu hypnózy připomněl, že chceš pomocí oduší oživit a uzdravit své tělo. Proto povzbuzuj své tělo a chtěj ho přivést k uzdravení!“

(958) Po chvíli se ptám na výsledek a nedostávám odpověď. Na opětovnou otázku mi odpověděl: „Vidím to tělo, a nebudu ho uzdravovat. Ať nežije! Pojďme od něho pryč, působí mi trýzeň a není v něm dobře!“

Odporuji: „Podívej se do esplan, kde máš plno touhy a přání být zdráv!“ Chvíli pozoruje a říká: „Ten nemocný měl bláhové přání. Nevěděl, že bez těla mu bude líp. Vy víte, jak je mi dobře, že už nemám nemocné tělo.“

Navazuji otázkou, jaké tělo má nyní. Odpověděl: „Jsem ještě v těle, ale v jiném, dokonalejším. Je z lehce hmotné látky, takřka duchovní, pro můj projev uzpůsobené. Netíží mě, nepůsobí bolesti a je rychlé jako moje myšlenky. Kde chci být, je všude se mnou.“

(959) Na dotaz, kde vzal nové tělo, říká: „Uvolňuje se a vyzařuje z tohoto uspaného, z velkého množství tělísek“ (částic buněčných jader). „Byl bys s novým tělem věčně spokojený?“ Odpověděl: „Od tohoto zářivého i hmotného těla se za 8 týdnů oddělím, ale budu žít věčně. Chci mít krásné tělo. Ano, toto zářivé tělo je k tomu určeno.“ (Pozn.: náboženství nás poučuje o oslaveném těle, ovšem zasloužíme-li si je.)

Přerušil jsem hovor námitkou, že musíme léčit choré tělo. Subjekt: „Nebudeme toto obyčejné tělo léčit. Je už pozdě, neuzdravíme je. Neposílejte mě do něho, takto je mi krásně.“

„Mýlíš se, musíš se svého těla vrátit, stále s ním žiješ a natropil jsi s ním mnoho špatností. Podívej se do esplan a do protonace. Všechno musíš odčinit ctnostným, příkladným a zbožným životem, lítostí nad špatnými činy a jejich vyvážením činy dobrými. Pak, až později opustíš choré tělo, budeš věčně šťasten.“

Subjekt po dlouhém mlčení: „Pusťte mě, všechno jsem viděl, musím zpět do těla, pomozte mi.“ Zalekl se. Pocítil nutnost včasného očištění.

(960) Za 8 týdnů jsem ve svém bytě uspal subjekta K., abych mohl při umírání zmíněného pacienta sledovat odpoutávání jeho duše. Nadešla předpovězená 4. hodina odpolední, kdy nemocný začal umírat. Přikazuji subjektu, aby se s nemocným spojil a ani na chvíli ho při umírání neopouštěl a aby mi celý postup hlásil. Zajistil jsem se předem spoluopakovanými sugescemi, že s nemocným nikdy nepůjde, že zůstane stále se mnou.

Subjekt popisuje: „Cítí jen nepatrnou bolest, protože jeho tělo málo září, oduší je nejvíce v hlavě a kolem ní, duše se bojí a děsí. Vidí všechny své činy, celý život. Soustředila se ve svém centru v mozku, a proto všechna esplana silně září. Je u něho kněz a mluví spolu o všech jeho činech. Kněz mu říká, aby litoval svých hříchů. Poslechl a kněz mu dává rozhřešení. Esplana už tolik nezáří. Už nevidím tak jasně jeho zlé skutky. Nebojím se už, je to krásné, budeme s ním. Jdou sem lidé (pozn.: kteří směli vstoupit po svaté zpovědi). Kněz mu podává Nejsvětější svátost. Jak jsme šťastni, její blízkost a světlo působí na všechny z nás - on už své zlé činy nevidí. Já je ještě vidím, ale slabě. Je zde krásně, chci být stále s ním. Kněz se modlí. Říká, že už umírá. Všichni pláčí. Neumírá, je živ - sám mi říká, že žije - že jim to musíme oba říci. Už jim říká, aby neplakali, že je živ a mezi nimi. Že je velice šťastný, ať se radují s ním. Oni však stejně naříkají, neslyší jeho hlas, pláčem ho ruší a znepokojují. Matka mu tlačí na oči a dává na obličej mokrou látku. On to neví - nerušte! Je nám krásně, neplačte, vždyť jsme zde!“

(961) Po několika rozkazech se mi podařilo odvést subjekta od duše zemřelého. Druhý den po poledni jsem ho znovu uspal, aby sledoval odpoutávající se duši.

Byla jedna hodina po poledni. Ptám se: „Jsi v přítomnosti zemřelého? Je jeho duše ještě přítomna v oduší?“ „Ano, je!“ Otázka: „Ví o tom, že jsme u něho?“ Subjekt: „Ano, ale nemá o nás už takový zájem.“ Ptám se: „Je jeho duše stále spokojená a blažená?“ Odpověď: „Už k němu tolik nemohu, je málo spojen s oduším. Právě vidím spolu s ním celý jeho život v protonaci. On ho vidí také dobře, ale už se nebojí.“

„Je při tom stále šťastný?“ „Ano, má krásné pocity, které vám nedovedu sdělit!“ Ptám se dále: „Jsou to krásné duševní pocity shodné s tvým cítěním?“ Subjekt: „Jeho jsou jiné, dokonalejší. Nemohu je plně prožít, jako vy nemůžete prožít moje. Bude však ještě trochu trpět, neboť vidí svůj dřívější život v protonaci, avšak blažený klid duše od něho už neodejde.“

(962) Viděli a sledovali jsme duši při odpoutávání od těla člověka, který v důsledku své nemoci vedl poměrně dobrý život. Často jsem sledoval stav duše při umírání u lidí, jejichž život vtiskl do esplan a protonace více špatností a zla, kteří zemřeli v tom, v čem žili. Aniž bych podrobně popisoval podobné pokusy, dovede si čtenář jistě představit, jaká bída a hrůza se umírající duši zjevila.

Subjekt vídal, jak umírající hříšníci pociťují duchovní hlad, jak se jejich vědomí duše probouzí a všechno z dřívějšího života přichází k uvědomění. Pozoroval duševní bídu a zatemnění, ošklivost a hrůzu z napáchaných nepravostí a zlotřilostí. Je to strašlivé temné hnutí duše, umrtvující v ní vše, co by ji přivedlo k blahu. Je to jev, který působí v prvních chvílích probuzení do druhého života.

V protonaci subjekt vidí napáchané hříchy zemřelého, které jsou metlou nejen jeho, ale všeho lidstva. V jeho duši je vše zasmušilé, temné a chladné - neukazuje se nic hřejivého. V jiných případech zase sleduje, jak skutky nevinnosti, utrpení, pokory, víry a odevzdání se do vůle boží zhoubnou činnost oslabují, překonávají a maří. Vidí, jak modlitba kolem sebe šíří požehnání a jak účinnou milost přináší ke spáse jiné duše. Vidí zázračné působení milosti, jak paprsky požehnání působí na ty, kdo jsou přítomni oběti mše svaté. Vidí v temnotě lidské bídy také světlé body, lidi, kteří milují spravedlnost a ctnost, šíří kolem sebe světlo požehnání a blaha.

(963) Subjekta jsem probudil a uspal jsem ho znovu týž den před půlnocí, tedy 30 hodin po smrti nemocného. Přikazuji: „Spoj se znovu s duší zemřelého!“ Nastala dlouhá přestávka. Pak subjekt řekl: „Je s oduším už jen málo spojen. Ještě je zde, ale nemohu k němu.“ „Prožívá ještě ono blaho?“ ptám se. „Už se moc uvolnil od hmoty oduší, takže k němu nemohu. Za tři hodiny jeho spojení s oduším skončí.“ Na otázku, co bude dál s jeho duší, subjekt neodpovídá. Dospěl k tajemství, do kterého nemůže proniknout, nemůže už číst taje z vědomí duše zemřelého. Může poznat jen ty, které žijí v esplanech, v protonaci, a ty, které se projevují skrze oduší. Může však přijmout, co duše sama chce bezprostředně sdělit.

Připomínám subjektová slova při podávání Nejsvětější svátosti: „... její blízkost a světlo působí milostí na nás všechny.“

Při jednom pokusu jsem šel s uspaným subjektem K. kolem kostela. Najednou se zastavil v místě, kde byl hlavní oltář. Měl jsem ho k pokračování v chůzi, ale subjekt říká: „Zasáhla nás milost blaha a pokoje, zůstaňme zde!“

Při jiném pokusu, kdy byl uvolněn směrem ke kostelu v době mše svaté při pozdvihování, řekl: „Světlo milosti z pozdvižené svátosti dosahuje i mimo kostel. Projde-li právě kolem zatvrzelý hříšník, síla milosti způsobí, že mnohý bude spasen i bez svého přičinění.“

(964) Měl jsem příležitost osobně (bez subjekta) pozorovat uvolňování duše umírajících osob. Např. jsem sledoval smrt 80leté stařenky. Lékař i příbuzní kolem jejího lože prohlásili, že duševní život pohasl, že je v agonii, ze které se už neprobere, že už o sobě nic neví. Pokusil jsem se ji silou vůle a útoky na její podvědomí probrat k vědomí a k řeči. Podařilo se mi to. Na mé dotazy odpověděla, že ví, co mluvíme a co si myslíme, jak vše připravujeme pro její pohřeb, a že nás chvílemi i vidí. Nato znovu upadla do bezvědomí. Za šest hodin (v jednu hodinu po poledni) jsem se přišel na stařenku podívat. Za velké duševní námahy jsem ji znovu probral k vědomí. S vypětím mi řekla, abych ji už nerušil, že odchází a je jí dobře, tak krásně, jak jí ještě nikdy nebylo, že ji nic nebolí, ale že má jedno přání: večer v 9 hodin ji přijde navštívit její přítelkyně. Chtěla, abych jí vyřídil vzpomínku a poslední sbohem. Ví, že až přijde, už ji neuvidí živou. Po těchto slovech za necelou minutu nastalo chroptění a stařenka skonala. Byla na smrt dobře připravená.

K deváté večer jsem šel znovu k zemřelé. Za chvíli vstoupila paní V. s myšlenkou, že svou přítelkyni ještě najde živou. Zeptal jsem se jí, v kterou dobu se k návštěvě rozhodla. Řekla mi: „Kolem šesté jsem šla nakoupit a dověděla jsem se, že moje přítelkyně umírá. Rozhodla jsem se, že ji hned po večeři navštívím.“ Zemřelá nám však její návštěvu ohlásila už o 5 hodin dříve.

Z uvedeného je zřejmé, že umírá jen tělo. Duch se osvobozuje. V uvolněném oduší nás vidí, zná naše myšlenky, probouzí se ve svých schopnostech a vidí děje, které se mají teprve stát.

(965) Z předchozích pokusů poznáváme, že lidská duše - odlesk Boha - je stvořena pro šťastnou věčnost, neboť je v ní zdroj nesmírné blaženosti, a touží po věčném a trvalém blahu, štěstí a spojení s Bohem.

Překážkou jí však je nynější tělo a svět se svou zlobou a trampotami. Jen bible nám dává vysvětlení, že první člověk ve zkoušce neobstál, a sám se hříchem připravil o posvěcující milost spojení s Bohem. Následkem bylo zatemnění rozumu a vůle, smrt těla a svízel světa. Bůh se však nad člověkem slitoval. Stanovil a zjevil mu zákony, přikázání, různé milosti a svátosti, aby mohl ze své svobodné vůle šťastně vyvést svou duši z vězení těla a světa. Tuto cestu k absolutní svobodě a blahu si však musíme vezdejším životem proklestit.

Hřích prvních rodičů, který přechází na veškeré potomstvo, se dá pozorovat jak z fyzikálního hlediska, tak i na dědící hmotě, jejím zatížení, v její povaze a psychických vlastnostech. Pralátka, tento hmotný element, vyšla ze Stvořitelovy ruky a vzhledem k svému božskému původu jím byla pro výstavbu všehomíra posvěcena. Z této hmoty bylo učiněno tělo člověka, který ji jako první ze svého rozumu a vůle hříchem znesvětil, a tak ji zatížil dispozicí pro zlo.

O působnosti našich myšlenek na hmotu nás poučují esplana a protonace, které je v sobě hmotně a nesmazatelně udržují. Ze zákona dědičnosti už víme, že hmota buněčného jádra v sobě poutá charakteristické rasové znaky národů, vlohy, sklony, vlastnosti, podobu, charakter jednotlivců, které se dědí z pokolení na pokolení. Nemohou-li se někdy projevit, nemizí, ale čekají třeba celá staletí na vhodnou dobu, aby se uplatnily. A tak první zlo zůstalo nerozlučně spjato s hmotou a dědí se z potomstva na potomstvo, nese v těle stopy a je příčinou dispozice k osobnímu hříchu.

(966) Mnohý čtenář je sveden myšlenkou, že když lidská duše vlastní nevyčerpatelný zdroj štěstí a blaha, nemůže ji o něj nikdo připravit. Může se i domnívat, že někdy není hříchem zkrátit svůj život, neboť vtíravá myšlenka zbavit se nesnesitelného tělesného a duševního utrpení sebevraždou může vzniknout jen ze dna samotné duše. Ta si je totiž vědoma pokračování svého stavu duševní svobody a blaha bez těla.

Ano, touha tu je. Duše se chce zbavit těla, avšak je to jen nezvládnutelná touha bez vedení rozumu. Rozum a svobodná vůle žije ve vědomí, nikoli v podvědomí. V podvědomí se rozum a vůle sice v určitých případech probouzejí, ale jen částečně, takže nestačí zvládnout mocné touhy k násilnému osvobození duše od těla. Tato touha totiž mnohdy vyvěrá z nižšího podvědomí nebo ze samotného podvědomí duše, jež touží po absolutní svobodě. Bůh člověka podrobuje zkoušce a chce, aby si blaho zasloužil jen zde, na tomto světě, za vědomého života.

(967) Stále živý boží zápisník, protonace, ve kterém se navěky bude zrcadlit náš dobrý i špatný život, nikdy nepomine. Zaniká a pomíjí jen zápisník lidský - kniha, film, fotografie, esplana.

Subjekti říkají, že tato tajemná látka, jejíž podstatu neumíme pochopit, byla stvořena ještě před prahmotou k oslavě božího díla. Protonace není hmotná ani duchovní, je něčím mezi tím. Je to energie jako podstata. Protonace prolíná, prostupuje prahmotu při všech jejích proměnách. Je v celém vesmírném prostoru, aby do sebe převzala veškeré božské dílo hmoty, která žije ve stálých změnách. Stejné je to i s činy duchovních bytostí, rozmanitým životem živočichů a rostlin. V protonaci Bůh oslavuje sám sebe věčně. Stvořené věci jsou odleskem boží krásy.

Že protonace skutečně existuje, dokazují všichni dobří jasnovidci ve 4. stupni hypnózy. Popisují naše minulé činy a myšlenky. Říkají, že v protonaci vidí celé životy každého jednotlivce jasněji a skutečněji, než my vidíme svou přítomnost. Vidí životy vymřelých národů, zlé i dobré činy jednotlivců, lidská díla, stavby

zaniklých měst, vzájemné boje národů apod. V protonaci nevidí plošně, nýbrž hloubkově a prostorově, sice v podobě, ale jednotlivých činech a živých dějích.

(968) V životopisech světců se dočteme, že v extázi nahlíželi do minulého času, viděli a slyšeli pohybující se lidi, kteří žili před staletími.

Extáze (vycházející z mystiky) a rozjímání není jen činností k tvoření a účinnou láskou být dobrý k lidem. Mystik v ní, nahlížeje do protonace, ukazuje na filozofii, odkud a kam jde. Svět, vnímaný smysly, je sice skutečný, ale pro mystika je ještě něco jiného, většího - Bůh.

Pravý mystik se oddává Bohu. Ne tak, aby dal Boha sobě. Ví, že je omyl hledat Boha v sobě, tj. sebe jako Boha, jako jeho část.

Vesmír je viditelná, hmatatelná a v extázi poznatelná protonace, tvářnost lásky a potřeby hledat a milovat Boha. Mystika však vyžaduje opatrnost. Těžkým probíjením, v sebezapření a v odumření svých smyslů umožňuje přiblížení k podstatě duše, předčasně ochutnává z jejího zdroje a rozmlouvá se svým čistým podvědomým JÁ, nejčastěji v domnění, že mluví s Bohem. Je přirozené, že mnozí mystici z neznalosti, přepínáním svých sil a neopatrností duševně onemocní. Jejich život není přirozený. Bůh dal člověku zdravé smysly, rozum a vůli, zákony a zásady. Do duše vložil a zjevil mravní zákon, dal prostředky k pěstování duchovního života (modlitbu, rozjímání, přijímání svátostí), ale nežádal nezdravý násilný mysticizmus.

(969) Mnohé zjevů, které jsou pokládány za soukromá zjevení boží, jsou pouhou rozmluvou s čistým podvědomím, ač k některým vyvoleným a svatým Bůh skutečně mluvil. Zjevil jim svou vůli, takže se stali mimořádnými nástroji božích záměrů, nebo boží zjevení bylo odměnou za jejich dokonalý a ctnostný život.

Ani v rozmluvě s čistým podvědomím nemůže duše hlásat nic nesprávného a špatného. A to může jít o přirozený zákon mravní, který je duši přímo dán svou závislostí na Bohu, nebo o neobyčejné vlohy, schopnosti a nadpřirozené dary, které duše také plně poznává.

V některých oborech vědění a poznání je duše v podvědomí omezena, takže nemůže podávat čistou a úplnou pravdu. Např. nemůže nic vědět o stavu určité duše v očistci nebo o životě na jiné planetě nebo nemůže proniknout do tajemství vzniku nejmenších částic hmoty, do podstaty života v semeni, zrnu apod.

(970) Většina mých pokusů byla zkoumáním a nahlížením do protonace. Velmi jsem o ní přemýšlel a poznal jsem, že pro žijící duši je protonace nejhroznější výstrahou.

Protonace - jaká to nesmrtelná, nepomíjející, úžasná dokonalost! Nic jí neunikne, nikdo ji neobelstí a nepodvede! Po celou věčnost v sobě věrně všechno uchovává. Je podstatou, a podstatou je to, co je neměnné. Je neporovnatelně dokonalejší než film, obraz v zrcadle, nejvěrněji zachycené malby a plastické výjevy. Je nepřekonatelná v zachycení živé reprodukce, takže subjekt při dobré dispozici raději určuje diagnózu, charakter a podobu člověka z protonace než z přímého, skutečného poznání. Říká, že v ní vidí všechno jasněji, živěji a dokonaleji než my jeden druhého ve skutečnosti.

(971) Duše je ustavičná činnost a miluje rozmanitost. Tvarovou ve stavitelství a sochařství, významovou v básnictví, zvukovou v hudbě, stejně jako i v přírodních změnách současných i zaniklých útvarů a jevů.

Uvažme, jak uchvacující pohled do minulosti celého vesmíru poskytuje duši protonace ve druhém životě. Je to pohled plný různých úchvatných zájmů, pocitů, rozkoše a obdivu. Uvolněnými a nezatíženými smysly budeme přímo a plně vidět minulé děje, vychutnávat chuť někdejších plodů, slyšet zvuky kdysi žijících zvířat, cítit vůni někdejších vegetací. Nahlédnutí zpět do protonace bude duši plně přirozené a bude vyplňovat jednu z jejích schopností k dosažení blaha. Duše mimo svůj vnitřní blažený stav slastného poznávání samého Boha bude mít i nadále zájem o Stvořitelovo dílo, o vše, co je dosud přítomné a je ve vývoji k dokonalejšímu, o vše, co bylo už stvořeno, ale zaniklo. Nejsou nynější světy jen miliontinou těch, které už zanikly a jejichž skutečnost a existenci v protonaci máme zobrazenu?

(972) Lidský duch má sílu a schopnost tvořit ve hmotě protonace podle své představy duchovní hodnoty, které v ní zůstávají trvale beze změny. Abychom se o tom přesvědčili, vzal jsem subjekta K. a řekl mu: „V této části místnosti vytvořím krásnou zahradu, která pro tvůj život zůstane trvale. Kdykoli do ní vstoupíš, budeš duševně volný a svobodný. Dávej pozor! Zde vidíš dva cypřiše a před nimi lavičku. Před tebou je prostorná zahrada plná nejrůznějších rostlin. Je rozdělena upravenými stezkami a zákoutími se skupinami stromů, keřů a skalisek. Vpravo vidíš nejrozmanitější ovocné stromy, jejichž plody můžeš požívat, vlevo je skalní útes, z něhož tryská křišťálová voda, před ním jezírko s lekníny a barevnými rybkami a šesti labutěmi. Z jezírka vytéká potok. Vine se břehy plnými květů a poletujících motýlů. V zahradě vidíš nejrůznější pestrobarevné poletující ptactvo a slyšíš jeho radostný zpěv!“

Zahradu jsem vytvořil podle předem připraveného přesného plánu, který jsem si živě a plasticky ve své mysli představil. Bylo zajímavé sledovat tělesnou a duševní změnu subjekta, kdykoli do této zahrady vstoupil. S výrazem štěstí v tváři i v očích se procházel, vše pozoroval, naslouchal zpěvu ptáků, krmil labutě,

trhal květy a opájel se jejich vůní, slunil se, pojídal různé ovoce líbezné chuti. Byla radost se na něj dívat a na všechno se ptát. Do zahrady mu bylo dovoleno vstoupit každý den asi na hodinu. Odcházel z ní velmi nerad, bylo nutné ho k odchodu přimět i rozkazem. Každý den se na ten krásný prožitek těšil. Při vstupu do krásné zahrady nebyl subjekt uváděn do hypnózy. Stačilo, že vstoupil v místnosti na místo, na kterém jsem imaginární zahradu vytvořil. V tom okamžiku se mu celý duchovní svět zahrady vynořil.

(973) Po dva a půl roku vcházel do zahrady, jež jeho duši dávala uchvacující požitek a klid. Při mé kontrole subjektem bylo zajímavé, že se plán zahrady nezměnil - všechno zůstalo podle původního plánu, a to až do smrti subjekta K. Jiný kontrolní subjekt, který upadal do 4. stupně hypnózy, potvrdil existenci zahrady, o které před tím nic nevěděl. Co jsem si původně duchovně nevytvořil, subjekt neviděl. Často se divil, jakou sílu má duch při tvorbě duchovního díla. Nešlo mu do hlavy, jak ono dílo nepřetržitě a beze změny zůstává v živé formě a jak člověk, kterému jsem silou vůle své podvědomé JÁ přiblížil až k samému vědomí, má z něho větší tělesný a duševní požitek než ze skutečných věcí konkrétního světa. Z toho plyne, že duchovní svět je zřejmě dokonalejší, nanejvýš blažený v porovnání ke světu hmotnému. Je zajímavé, že silnější vyspělejší duch může slabšímu dát určité hodnoty dobra a štěstí. Naproti tomu duch mravně zkažený může vést ostatní ke zlu.

(974) Smrtí odumřou pouze naše čidla, ale vyšší smyslová a vegetativní schopnost zůstává jako vloha, která se probudí v plné síle (jak je patrné z pokusů při působení na podvědomé činnosti).

Použil jsem slov „věčná, nesmrtelná, nejdokonalejší“, protonace skutečně taková je a zůstane. Prokazuje tak věčnou moudrost Stvořitele a jeho shovívavost a spravedlnost, neboť v protonaci duše uvidí v každém čase ve stálé přítomnosti sama sebe v činech dobrých i zlých, v myšlenkách kdysi utajených, ve zlo nebo dobro uskutečněných, a to jak ve svých vlastních činech a dílech, tak u jiných bytostí.

Pro duši určenou ke spasení, avšak zatíženou hříchem, je protonace v druhém životě ohnivým křtem a stále živým poutem, předvádějícím činy, které budou duši trýznit a mučit, dokud se z nich utrpením neočistí. Vzájemný vztah duše a činů je možné přirovnat k poměru matky a dítěte. Pro duševně zavržené je protonace nekonečnou věčností v utrpení.

(975) Existence protonace patří mezi přední lidské objevy. Jejím prostřednictvím nás Bůh předem varuje před zlými činy, ale zároveň nás předem vyznamenává zápisem dobrých skutků, čímž nám poskytuje vnitřní mír

a klid. V ní ukazuje, jak hříchy a jejich odnože usychají žárem pravdy a božího milosrdenství, když činíme pokání.

Žádáme-li subjekta, aby ve 4. stupni hypnózy jeho duše nahlédla do svého života v protonaci, děsí se a naříká, vidí-li své špatné činy, a raduje se, jsou-li tam naopak činy a skutky dobré. Zachvacuje jí smutek, nevidí-li v převaze zadostiučinění nad špatnými činy.

Duše si přeje vidět zadostiučinění za zlo - lítost, pokoru, zpověď, dobré předsevzetí a skutky, mírnost, shovívavost, lásku k bližnímu apod. To jsou pro duši léky, které vyvažují vše špatné.

(976) Jak léčím duševně nemocného? Tím, že chorou myšlenku vyvážím myšlenkou zdravou. Až nastane převaha dobrých myšlenek, je možné mluvit o uzdravení. Jaká shoda jednoho a téhož léku pro duši obtíženou hříchy! Stejný zákon platí o zdraví duše v řádu přirozeném i nadpřirozeném.

Buďme moudří a žijme ctnostným a bohabojným životem. Varujme se zla - to je totiž znamením slabosti vůle.

Těžkými hříchy je duše pro nebe mrtvá a ožívá odpuštěním (pokáním) skrze milost boží. Rozmluva s Bohem - modlitba - se přirovnává k rose, která svlažuje vyprahlou půdu duše.

(977) Smrtí odcházíme někam, odkud není návratu. Odcházíme zcela osamoceni, každý sám, bez pomoci a opory. Od svých milých se trvale odlučujeme. Na této cestě úplné osamocenosti s námi jdou jen pomocníci dobra nebo zla. Po cestě dobra lze vykročit vzpřímeně a s jistotou v lepší bytí.

Nejlepší zápis do protonace si vybudujme dobrým příkladem a dobrými skutky už za života. Jaká to bude útěcha, když jednou umírajíce pohlédneme na celý svůj minulý život a řekneme: „Bože, žil jsem jen pro tebe!“

Stále kontrolujme svůj život, představy, počitky a činy svým vyšším rozumovým světlem! Pak bude smrt životem duše a život víceméně její smrtí.

(978) Vlastní dokonalý blažený stav prožívají a věčně budou prožívat všechny duše dětí, které zemřely ještě před narozením nebo brzy po narození, kdy nemohly svobodně užívat rozum a vůli.

Bůh chce spásu i nepokřtěných umírajících dětí. Neurčil, aby zemřely bez nadpřirozeného obrození, když nemohou dojít nadpřirozené blaženosti. Jsou-li bez osobní viny, patří jim blaženost přirozená. O nadpřirozené blaženosti nevědí, a proto po ní netouží, ani se pro ni nermoutí.

Tento stav plného vnitřního světla, absolutní svobody a poznávání vlastní podstaty vyšším rozumem bude pro nepokřtěné duše životem nejdokonalejším, nejvznešenějším, plným duševní krásy, blaha a rozkoše.

(979) Způsobem svého života můžeme dosáhnout vyšší dokonalosti a věčného blaha. V poznání a pohledu tváří v tvář Bohu budeme vlastně prožívat jeho nejdokonalejší blaho. Bůh vryl do naší přirozenosti mravní zákon - dal nám svědomí, které nám diktuje, jak máme jednat. Měl na mysli, abychom zachovávali etické zákony vůči jiným i sobě. Podmínkou naplněného pravého štěstí už zde na Zemi je nemít ani stín nepravosti ve své duši. Mám na mysli štěstí, které je sice pomíjející, ale je současně podmínkou věčné blaženosti, takže dojdeme k účasti na životě u Boha, což pomůže k poznání Jeho samého a jeho neviditelných božských vlastností. Tak konečně duše dosahuje onoho nejvyššího štěstí a nepomíjející blaženosti.

Účast na blahu boží podstaty nebude mít každý stejnou. Můj subjekt K. ji připodobňoval analogicky velkému počtu kruhů, které se vytvoří kolem místa dopadu kamene na vodní hladinu. Každý kruh je nositelem rozdílného požitku blaha. Jedni budou mít účast na podstatě kruhu prvního, jiní pak současně na podstatách kruhů čtyř, patnácti i více. Jejich blaženost se bude zvyšovat podle toho, jaký život na Zemi vedli.

(980) Nahlížíme-li do tajemství říše lidského ducha, musíme pečovat o svou duši ke spasení. Není hmotná, je nesložená, bez částic, je duchovní podstaty. Nemůže být rozdělena, nepodléhá zániku. Je svébytná a má dokonalou činnost sama v sobě. Nemůže se uvést do stavu nečinnosti, je bytím nesmrtelná, v sobě poznatelná, vše ostatní hmotné poznává bezprostředně. Dovede žít v těle i bez těla. Jakožto duch není vázána na prostor a hmotu. Z toho plyne, že život jednoduchého bytí je vyšší než složeného.

Božské kvality duše jsou věčné. Ovšemže není jako Bůh. Bůh je bytí nepřijaté, neomezené, jsoucnost sama. Vše ostatní, co kolem vidíme, má jsoucnost přijatou, nahodilou a omezenou, prostě nemusí být. Člověk přijal jsoucnost od Boha. Teprve u něho nastane pro duši dokonalé poznání sebe. Proto je život člověka nesmírně cenným darem Boha. Jeho dosah neumíme zde na Zemi ani pojmout, ani si představit a domyslit. Člověk s duší není jevem náhody. Náhoda je lidskou pýchou vymyšlené slovo, aby se zastřela nevědomost.

(981) Není následku bez příčiny, každý následek má svou příčinu. Kdyby někdo tvrdil, že obilí nevyrostlo ze semene, že děti nebyly zplozeny, vůle není příčinou chtění a myšlenky vznikají bez myslícího, byl by právem považován za blázna. Co si máme myslet o těch, kteří říkají, že svět a člověk povstali náhodně, sami od sebe, a nevěří, že Bůh je příčinou stvoření světa a člověka?

Podle nevěřícího neexistuje duše, nýbrž jen mozek, který vyrábí myšlenky podobně jako továrna zboží.

(982) Není rozumný ten, jehož názorem je pouze materialistická filozofie. Nehmotná myšlenka nemůže vzniknout z hmoty, protože nenáleží k témuž řádu. Hmota nemůže být filozofickým základem, neboť ji lze přeměnit v energii. U člověka, jehož první základní tezí je závislost veškerého dění na hmotě, je zřejmé, že popírá existenci Boha, stvoření vesmíru a bytí nesmrtelné duše. Tento filozofický omyl vyvrací podvědomé dění subjekta. Pokusy v transu podávají objektivní pravdy. Jasně dokazují, že existuje skutečnost hmotná a skutečnost duchovní. Obě jsou vnímatelné našimi smysly a rozumovým poznáním. Základ člověka je duchovní. Hmota, materie, je podřízena jeho silám. Je to duch, jehož projev a aktivita přinášejí poznání, co vlastně hmota je.

Moderním bádáním - pokusy se subjekty - získáváme důkazy, jasné představy a poznatky o lidské duši, Bohu a světě, jež odpovídají skutečné realitě.

(983) Vyšší vzdělaný rozum (naše myšlenka) správně poznává svět takový, jaký je. Rozum vědce dokáže rozpoznat, že v přírodě je řád, zákon, účelnost, dokonalost. Existují zákony Keplerovy, Newtonovy, Mendělejevovy, zákonitosti při dělení chromozomů buněčných jader, účelnost a dokonalost pudů v živé přírodě. Pudová podstata stavby včelího plástu má vždy stejnou hodnotu velikosti úhlu každé voskové medové buňky, což zaručuje největší obsah při nejmenší spotřebě materiálu. Udivují také „univerzální konstanty“ všeobecně platné, stálé a neměnné. Patří mezi ně např. rychlost světla, hmota elektronu, protonu, elektrický náboj elektronu, gravitace a konstanta kosmologická. Všechny jsou jakýmisi mezními kameny relativity, základy světového dění. Všechno je ve stavu vzniku a zániku, pohybu a změny, jen základní konstanty nikoli. Na každém kroku, v zorném poli dalekohledu či v kapce pod mikroskopem, ve stéblu trávy i v kyčelním kloubu člověka, v konstrukci srdečního svalu apod. shledáváme řád. Řád, zákon, účelnost, dokonalost! Nelze vysvětlit řád bez POŘADATELE, zákony bez ZÁKONODÁRCE a vesmírný mechanizmus bez MECHANIKA! Vědecké pokusy a práce vlastně přibližují a nezvratně potvrzují existenci Boha. Pokusy dospíváme k souvztažnosti lidských duší s věčným řádem vesmíru. Smysl světa, to, co vládne jako věčná zákonitá nutnost, se projevuje v lidské duši, stává se v ní přítomnou skutečností. Z duše vychází smysl světa. Duševno není omezeno tělesností, neboť to, co vládne v duši, jsou řády. Nejlepším důkazem souvztažnosti lidských duší s věčným řádem vesmíru jsou teoretické matematické výpočty, aplikované do světa skutečnosti.

(984) Lidský duch mění svět, který ho obklopuje. Věda pozoruje a měří vnější vzezření věci a svou zkušeností a hypotézami určuje jejich podmínky. Podmínky našeho štěstí však nejsou fyzikálně-chemického původu, vycházejí vždy z

našeho svědomí, z mravních a náboženských zkušeností. V evangeliu jsou světla, která doplňují naše duchovní nitro, aniž přitom musí být v rozporu s poznatky vědy.

(985) Nevědomost mnohých je tak velká, že nevěří v nesmrtelnou duši, ač na druhé straně uznávají výzkumy biologů, kteří vědecky dokazují, že existují různé druhy bakterií, které žijí stamiliony let. Byly nalezeny v horninách a kamenném uhlí a ožily natolik, že se začaly ve vhodné půdě rozmnožovat přesto, že prožily tak dlouhou dobu v několikakilometrové hloubce pod zemí. Stamiliony let - takřka věčnost mohou žít i pouhé bakterie, které jsou bezvýznamným hmotným prvokem, složeným z částic. Prvokem, který podléhá dělení a zničení, a přesto dovede žít takřka nekonečným životem.

Cožpak jednoduchá a nesložená lidská duše, která je svou přirozeností neporušitelná, nemůže žít věčným a nesmrtelným životem? Jaké bude při smrti prohlédnutí všech, kteří její nesmrtelnost podceňují a popírají?

(986) Pozorný čtenář už ví, že subjekt ve 4. stupni hypnózy, poznal-li vlastní příjemné duševní stavy, nemá o uzdravení vlastního těla zájem a brání se do něho vrátit. Nezajímá ho světská rozkoš, sláva, majetek ani prostředí, které v hypnóze chápe jako nepokoj, bolest a utrpení. Uvědomme si, jak dokonalý musí být stav duše pří úplném odpoutání od těla a jejím spasení!

V životopisech světců si vysvětlíme jejich pohrdání životem, majetkem a radostmi světa: při zbožném rozjímání upadali do vytržení, v němž zakusili tytéž stavy duše jako subjekt v hypnóze. Ovšem s tím rozdílem, že mnohé blaho se prodralo až k vědomí jejich čistého tělesného života.

Mystik v extázi se k prožívání onoho blaha dostává boží milostí, zatímco subjekt s pomocí hypnologa. Výsledek je proto odlišný. Mystik si svůj zážitek přenáší do vědomí, kdežto subjekt o stavu blaženosti podává pouze zprávu. Po probuzení z něho neví nic.

Věda má možnost si ověřit, že zprávy mystiků o jejich zážitcích jsou pravdivé.

(987) Duše touží po absolutním cíli - chce spatřit své bytí. Její vnitřní sláva, bytí a vlastnosti chtějí, aby byly poznány a milovány. Bůh vložil do duše touhu po sobě. Duše poznává, že ji čeká účast na božské přirozenosti, na životě neskonale vyšším - nadpřirozeném. Člověk se svou nesmrtelnou duší a neukojitelnou touhou po štěstí musí mít dostatečný cíl, jenž by byl schopen jeho tužby přiměřeně ukojit.

Bůh je čirý nekonečný duch, proto ho nelze přirozeně vidět a poznat. Poznání a pohlédnutí na Boha je nadpřirozené. Stejně i světlo jeho slávy je nadpřirozenou čirou a trvalou kvalitou, která blaženým poskytuje účast na božské přirozenosti. Podle zásluh je menší či větší. Bůh zesiluje poznávací

schopnost člověka. Je jen třeba, aby rozum byl nad ony zásluhy povýšen do jiného poznávacího řádu. Do takového, podle něhož poznává Bůh sám sebe... Tato nadpřirozená síla, kterou Bůh přidává rozumuje oním světlem slávy. Pohled na Boha je poznáváním duše, je to její vnitřní úkon.

Být účasten božské přirozenosti znamená mít účast na její činnosti, poznávat Boha po božském způsobu, podobně jako Bůh poznává sám sebe, tj. přímým pohledem. Světlo boží slávy osvětluje rozum čistých, spravedlivých a blažených, zesiluje poznávací schopnost a je základem lidské oslavy Boha.

Každý člověk dobré vůle, který zdravě a rozumně myslí a jasně poznává, vniká do tajemství skutečnosti. Pomocníkem jsou mu zjevené pravdy a Kristova nauka. Bez nich člověk žije v nejistotě, cítí svou opuštěnost a marnost života. Nemá jistotu o dosaženém poznání a vědění.

Velký filozof, učenec a myslitel, spravedlivý muž Aristoteles, který řešil problémy života, nevyřešil smysl a cíl člověka. Před svou smrtí pronesl slova: „V nejistotě jsem žil a v zoufalství umírám. Bytosti všech bytostí, buď ke mně milosrdná!“

(988) Lidská osobnost se zde na Zemi vyvíjí a vzniká pracně a těžce. Když se vytvoří, přijde smrt. Co potom? Zničí se i duševní osobnost?

Představa nesmrtelnosti není objevem filozofie. Je totiž nesnadno pochopitelná. Ale naopak, uskutečněním pokusu je zcela jednoduchá a přirozená.

Mezi prostorem a vesmírem, mezi časem, formou a tělesem, časem a věčností, životem a nesmrtelností jsou zvláštní tajuplné vztahy.

Co platí pro prostor a jeho vztah k nekonečnu, analogicky platí pro čas a život, pro látku a formu.

Zničí-li se však prostor zánikem hmotných světů, okamžitě vchází do nekonečna. Přešel-li čas, vchází do „věčnosti“, do věčného trvání věčné přítomnosti.

(989) Je-li život u konce, vchází do věčného života, vrací se zpět k nesmrtelnosti. Člověk tak nastoupil svou cestu - putování do dobrodružného a slzavého světa. Pomalu však putuje do světa nesmrtelné věčnosti.

Člověk uvědomělý a rozumem vyrovnaný se zničení své pozemské zdánlivé skutečnosti nevzpírá. Ví, že zápasí o poznání konečné blažené skutečnosti, poznání samého Boha, svého Otce a Stvořitele.

„Bůh je“ a „lidská duše je nesmrtelná“ musí mít vliv na život myslícího člověka!

Duše, podoba a obraz Boha, rozum a vůle přežívají své tělo, neboť jsou svou povahou neměnné i po oddělení od těla. Co je složené, hyne samo sebou.

Lidské tělo zaniká rozkladem, neboť je složené, porušitelné a měnitelné. S pozemským tělem zaniká živočišný duchovní princip nižšího řádu: vegetativní a smyslová schopnost. Zůstává však jako vyšší vloha ve schopnosti rozumu a vůle.

Lidská duše nehyne ani přímo, ani nepřímo. Je neporušitelná svou duchovosti a tím je nezávislá svou vlastní bytostí na hmotě. Má svébytnou a samostatnou nehmotnou činnost, vycházející z její podstaty, v níž se uvědomuje ve svém JÁ.

(990) Věda, duchovní síla a ctnost zdokonalují lidského ducha a vyžadují jisté odpoutání od těla. Věda je dílo abstrakce. Čím více se duch povznese k nehmotnému, tím je vědění dokonalejší.

Zemřít znamená probudit se zcela zdráv se všemi bývalými schopnostmi a vzpomínkami, neboť náš pozemský život přešel do paměti, do vědomí duše.

Zemřít je požehnání události, která se jmenuje smrt. Proto vzbuďme chválu a pějme píseň smrti tohoto těla, neboť náš nesmrtelný a neporušitelný život duše spočívá v jeho nejlepší činnosti, tj. v jeho dokonalém poznání sebe, své duchovní podstaty, a v účasti na poznání blažených stavů plynoucích z jeho podstaty v účasti na boží lásce a na jeho přirozenosti. Tím člověk dospěje ke svému cíli.

(991) **Pozemský život je spíše smrt a smrt je teprve život.** Smrtí končí jen život tělesné hmoty. Pro duši nastupuje nejvyšší svoboda a nezávislost, ono skutečné rozvinutí plného života. Její vegetativní schopnost (do přijetí nesmrtelného těla) přešla do potenciálního stavu. Schopnost smyslová a rozumová se uplatňují přímo, bezprostředně, mnohem dokonaleji než ve spojení s tělem a než za pomoci oduší ve 4. stupni podvědomého dění. Rozum a vůle v pravé volnosti a svobodě plně uplatňují své schopnosti.

Duše, která se řídila mravními zákony, hledala pravdu a dobro a ještě nedosáhla úplné dokonalosti, postupně si trestným očišťováním získává plnou účast na zdroji blaha, které jí poskytuje vlastní povaha. Její požitek se zvyšuje poznáním a pohledem na krásy, dokonalosti a velebnosti Stvořitelova díla celého hmotného i duchovního univerza. Duch, který si dobyl vyšší stupeň dokonalosti, má z účasti na boží podstatě a vyšším životě ještě vyšší požitky blaha a rozkoše.

(992) Veškeré poznání a paměť o životě tohoto světa je duším pro onen svět ponechána, neboť vše, co jsme poznali, přešlo do vědomí duše. Ve druhém životě každý pozná a uvidí všechny, kteří mu kdysi činili zlo. Uvidí jejich utrpení, oni zase jeho radost, avšak jeden druhému už nebude schopen pomoci. Ne proto, že by byla překážkou vzdálenost či nepřístupné místo, ale proto, že duše zlých lidí žijí ve stavu nesvobody, jaký si samy připravily.

Duše spravedlivých nebudou mít s neštěstím a utrpením zlých duší už žádnou útrpnost. Soucit, strach, bolest a zlo ustoupily. Pro duši už nebude noc ani tma, ale jen stálé světlo.

Spravedlivé duše budou vědět o veškeré činnosti tohoto světa, vidět jeho další rozvoj, avšak vznešenější a dokonalejší věci budou přednější a zastíní zájem o něj. Budou vidět také všechny známé a milé, které svým odchodem opustili, avšak bude jim bližší cizí, mravně dokonalejší duše než duše mravně nižší, byť by to byla jejich vlastní žena, matka nebo dítě, užívající už svobody rozumu.

(993) Ptáte se, kde duše po smrti budou? Zda na planetách či některém jiném místě vesmírného prostoru? Spravedlivé duše, které dosáhnou absolutní svobody, volnosti ducha, rozumu a vůle budou všude tam, kde bude jejich zájem a vztah ke Stvořitelovu dílu. Zlé duše takový zájem mít nebudou, protože ho pozbyly. Zlo omezilo jejich volnost a svobodu, duševní stav zaujal temnotu, která je místem všech špatných činů, zvěčnělých v protonaci. Ale také duše, které nedošly dokonalosti, se musí očistit podobnými způsoby. Podle síly viny nastoupí do podobného stavu jako duše zavržené. Jejich volnost a svoboda jim je na určitý čas (který chápou i na onom světě) odepřena.

Od hmoty osvobozený duch není závislý na prostoru, času a hmotě. Úžasné vzdálenosti a tíže hmotných těles pozbyly pro duši svou hrůzu - staly se přístupnými. Duše z podstatné dokonalosti, z pouhého „chci“ nastoupila přítomnost na kterékoli planetě. Čas zmizel a stal se věčnou přítomností. Duše ovšem nepozbyla vrozené schopnosti chápat hmotu a ní závislý čas a prostor, neboť pro ně má smyslovou a rozumovou vlohu.

(994) Duše není na stvořeném prostoru závislá. Svou přítomností ho nemusí zaplnit, pro sebe ho nepotřebuje. Má však schopnost zaujmout velkou část prostoru najednou a být v něm všudypřítomná. Všechny duše, které kdy naše Země hostila, mohou ve své schopnosti, všechny pospolu, zaujmout nejmenší myslitelný prostor - např. prostor jednoho atomu, a přitom budou mít tolik volného místa, jako by zaujaly celý vesmír. To znamená, že čas, prostor, tíha a velikost hmoty ustoupily před volností, svobodou a dokonalostí podstaty ducha. Duše totiž může žít, projevovat se a být blažená i mimo stvořené věci.

(994a) Podstata nesmrtelného principu duše v sobě má nekonečný a neznámý zdroj vloh, schopností a vlastností, z nichž se v životě uplatňuje jen nepatrná část. Ke zdroji duševních schopností nás přibližuje jen pokus v trascendentním stavu duše. To, co pokusem objevujeme, nás přímo udivuje. Shledáváme, že tyto duševní dary nejsou určeny pro život na tomto světě. Subjekti říkají, že pokusem získáváme jen jejich nepatrnou část. Tyto dary jsou dány potenciálně

a existují pro činnost duše v obdobích, jimiž bude život procházet, v latentním stavu. Bůh je stále činný jako stvořitel, tedy i lidská duše je stvořena k božímu obrazu a musí i na věčnosti uplatňovat svou tvůrčí činnost. Teprve tam uplatní a postupně rozvine svůj úžasný zdroj vloh, schopností a vlastností, které do její podstaty vložil Bůh.

Duše ve svém rozvoji a zdokonalování projde vývojem postupného nazírání, poznání a uplatňování svých schopností, takže vývojové skoky se nekonají.

(994b) Bůh člověka povýšil do nadpřirozeného řádu, takže jeho konečným cílem je patřit na Boha a jeho poznání. Jako záruku, vstupenku do tohoto nadpřirozeného života, vložil Bůh do duše prvních lidí posvěcující milost. Jen v zahledění do Boha a jeho poznání v účasti duše na samé boží podstatě je nejvyšší cíl člověka a také zdroj všeho poznání lidské duše. Proto první lidskou snahou musí být žít a také zemřít v boží milosti. Kristus ustanovil svátost pokání, abychom kdykoli tuto ztracenou milost mohli získat zpět. Jinak se lidská duše ve své podstatě i existenci mine se svým konečným cílem, ke kterému byla stvořena a kterým je účast na božím životě.

(994c) Nesmrtelný rozumový princip duše tvoří v tomto životě jednotu - jednu duši - s nižším živočišným pudovým duševním principem, jehož základnou je hmota, kterou v této jednotě uschopňuje k ústrojnému bytí. Vegetativní a smyslová duše jsou schopny existence jen ve spojení s hmotou. Nesmrtelný princip rozvíjí v pozemském životě jen nepatrnou část vloh, schopností a vlastností.

Po odloučení hmotného těla a jeho živočišné duše se rozumový princip, který je nehmotné a neenergetické podstaty, postupným vývojem rozvine. Bude to vyšší duševní růst v očišťování a zdokonalování, jakož i rozvoj potenciálně daných duševních vloh, schopností a vlastností k dokonalejší činnosti a poznání jak sebe, tak věcí stvořených i duchovních.

(994d) Po období světského života nastoupí nesmrtelná duše, osvobozená od hmoty, další období, kdy dojde ke spojení duše s nesmrtelným oslaveným tělem i s jeho vegetativní a smyslovou duší, která už bude pod absolutní vládou rozvinutého rozumu a vůle a vejde s ní do trvalé jednoty.

Subjekt K. jasně poznával, že i hmota projde postupným vývojem, než nastane spojení s duší a oslavení těla. V tomto vyšším životě dokonalého těla, v rozumu a vůli osvícené duše, bude člověk postupně rozvíjet a uplatňovat další vlohy, schopnosti a vlastnosti, patřící tomuto oslavenému životu. Tento život vysoké mravní úrovně bude mít účast na blahu a dokonalosti vlastní podstaty, na díle Stvořitelově, a postupně i na podstatě boží. Duše nemůže být bez

činnosti, rozvine své potenciální dané funkce, náležející tomuto dokonalému a věčnému životu.

(994e) Lidská duše je velkým tajemstvím, má úžasný potenciál, který se může v dalším životě stále zdokonalovat. Základ k posmrtnému životu je dán už na tomto světě. Čím vyšší je stupeň ctností, které člověk uplatňoval a o jejichž rozvinutí a zdokonalení se snažil, čím více je mravně dobrých skutků, tím větší je blaho a odměna ve stavu oslavení. Ti, kdož mravní život a snahu po dokonalosti zanedbávali, budou předstiženi těmi, kteří žili a zemřeli ve stavu vyšší dokonalosti.

Blažený posmrtný život spočívá na našem vnitřním chtění a snažení být dokonalými. Je to ale i snaha po vědění, touha po umění, poznání a tvoření. Kdo se nepřičiní, nerozvine plně svůj duševní zdroj ani nyní, ani v posmrtném životě. Rozdíly mezi lidmi jsou v životě současném i budoucím.

(994f) Prvky blaha spočívají ve svobodě a volnosti ducha, v rozvinutí duševního zdroje, v účasti na vlastní podstatě, ve vztazích k hmotnému a duchovnímu Stvořitelovu dílu, ve vlastním tvůrčím konání a účasti na boží podstatě. Lidský duch uplatňuje svou existenci a činnost v prostoru větším, než je naše Země, čímž plně rozvíjí svobodu a zvyšuje své blaho. Kdo nebude mít onu vstupenku, že zemřel v posvěcující milosti, tyto dary neobdrží. Jeho duševní zdroj se nerozvine přirozeným směrem a vztahy z duševní temnoty se obrátí k vlastnímu trápení a ke zlu. Odměna všem bude rozdílná, ale spravedlivá. Jedni budou mít účast jen na blahu vlastní podstaty oslaveného těla a duše. Jiní ji zvýší o vlastní tvůrčí činnost a účast na hmotném a duchovním Stvořitelově díle, nebo dosáhnou rozdílné účasti na boží podstatě. O lidském životě je nutné vážně přemýšlet a zajistit si jej. Při náležitém poučení a osvětlení je těžkým hříchem svobodné a dobrovolné přestoupení přirozeného mravního řádu a božího zákona.

(994g) Člověk je prvotinou všeho tvorstva. Jeho konečným cílem je život s Bohem. Zachránit se může jen poznáváním a plněním božích pravd, čímž se naplní Kristovo vykupitelské poslání. Nevědomost a lhostejnost k pravdám je příčinou ztráty nebe a kořenem všeho zla, je stálou brzdou k uplatnění rozvoje ducha. Chceš-li se obrodit a najít správný život, přejdi na hlubinu duchovního zdroje, křesťanských zásad a pravd. Pak budeš vědět o duši v těle a že máš mít Boha v duši.

Mnozí věří, že lidská duše se musí na tomto světě tak dlouho převtělovat a odčiňovat napáchané zlo, dokud nedojde k mravní dokonalosti. Své určení dotvrzují shodnou souvislostí různých vizí trestného očišťování za dřívější přečiny. Subjekti uvedení do 2. až 3. stupně transu jim tyto přečiny vykládají a

osvětlují. Tento názor je však mylný. Víme, že náš organizmus je nositelem fylogenetické usazeniny. Pokusem shledáváme, že ze stavby lidské buňky (hlavně z jádra a protoplazmy) se uvolňují různé zářivé částice některých druhů pyrotonů, silotony a megatrony. Jiné druhy pyrotonů jsou svým pohybem od možnosti ke skutečnosti nositeli realizace celého života našich předků.

(994h) Lidské tělo je svými částicemi mikrokosmem celého lidského pokolení. Částice aktivují duši v podvědomí silou reflexe pro nějakou činnost. Podvědomí subjekta u nich vidí a z nich čerpá celé životy individuí, a z nedostatku soudů, které podvědomí postrádá, nerozlišuje dnešní podstatu duše od dřívější. Popisuje jen to, co vidí. Uvádí v souvislost dřívější zločin a příbuznost existujícího zla či trestu.

Mnozí subjekti mylně vykládají tuto domnělou souvislost nedostatečnou hloubkou hypnotického spánku a nedostatečnými rozumovými soudy. Tuto domněnku hájí i mnozí myslitelé. Hodí se jim totiž pro volnější a méně odpovědný život, neboť jsou přesvědčeni, že reinkarnacemi dosáhnou vyššího života. Na této Zemi probíhá život jen jednou. Potvrzují to subjekti ve 4. stupni hypnózy. Z toho plyne, že se nikdy do nynějšího hmotného těla nevracíme. **Tvrdím, že převtělování (metempsychóza) neexistuje.**

Popis posmrtného života, aktivity, stavů a trvání duševní osobnosti poskytlo na mé dotazy samo podvědomé JÁ mého subjekta K. z pravd, které poznal a jež jsou jen pouhým zábleskem skutečnosti, nesmrtelné věčnosti.

76. PROSTOR - ČAS - PROTONACE

(995) Z předcházejících pojednání už víme, že protonace je cosi skutečného, objektivního, co je sice mimo nás, ale z čeho při pokusech čerpáme zprávy pro své smysly.

Protonace přesně rozlišuje a uplatňuje prostor a čas, a tím jim dodává podstatnost.

Předměty nemohou být bez prostoru - ten jimi vlastně vzniká. Bez těles není skutečný prostor a bez pohybu těles není čas.

Samotnému prostoru nelze přiznat reálnost, snad jen jako myšlenému pojmu. Prostor a čas nejsou hmotné ostrovy, plující v něčem, co je mimo ně. Pojem prostoru je vnější povahy, pojem času pak povahy niterné. Avšak v protonaci mají oba znak reálnosti.

Tak jako malíř mimo plátno, pracoval Tvůrce mimo čas a prostor. To jsou jen části jeho tvorby. Stvoření bylo aktem myšlení. Čas a prostor tvořily formu pro myšlenku a nutně vznikly jako část tohoto děje. Nikoli v čase, ale časem Bůh stvořil svět.

(996) Naše myšlenky jsou připoutány k prostoru a času. Jako při duševním dění nemůžeme pochopit vnější předměty svých smyslových vjemů bez prostoru, právě tak nemůžeme porozumět posloupnosti vjemů bez času. Jako čas je mezerou mezi představami nebo vjemy, je prostor mezerou mezi vnějšími předměty.

Mnozí se domnívají, že prostor je konečný a omezený. O tom však vůbec nelze mluvit. Tak jako ve věčnosti je čas nekonečný a neomezený, je tomu stejně i s prostorem. Tam, kde vznikne hmota, vždycky vznikne prostor, a to bez jakéhokoli předchozího vzniku.

(997) Astrofyzikální světový prostor existuje všude tam, kde je přítomna prahmota, kde vznikají a trvají vesmírná tělesa. Kdyby tato tělesa zanikla spolu s prahmotou a protonaci, stal by se prostor pouhým bezobsažným pojmem.

Pojem prostoru má smysl jen tehdy, když se spojí s tělesem určitého rozměru nebo s dějem, který se v prostoru uskutečňuje. Jenom tam, kde je nějaké těleso a kde působí z něho vyzařující síly, se vyskytuje prostor.

Z tohoto důvodu se hmota a hmotné útvary mlhovin od nás mohou vzdalovat obrovskými rychlostmi do nekonečných dálek, a přesto vždy tu bude prostor věčnosti. To se však s hmotou nemůže dít nekonečně. Ač se hmota v prostoru rozpíná po miliony let, je tento proces vázán zákony síly vzájemné přitažlivosti,

takže se bude po miliardách let znovu rozpínat a zase smršťovat. Je to jakési dýchání hmoty v prostoru.

(998) Čas je věčně plynoucí proud - stvořením protonace a prahmoty je konečný. Protonace a prahmota jsou konečné, protože byly jednou stvořeny. Protože čas a prostor jsou na hmotě závislé, jsou rovněž konečné. Teorie relativity a vědecký pokus s lomením světelného paprsku potvrdily, že vesmír není nekonečný, nýbrž je v prostoru omezen a je zakřiven sám v sebe jako zemský povrch.

Stvořitel dal protonaci vzniknout už před prahmotou, aby od věčnosti do sebe přijala celý jeho plán vesmírného univerza, tedy včetně stvoření prahmoty.

Je tolik časů, kolik je hvězdných těles. Každý čas je vlastní, místní, a žádný z nich nemá přednost před jiným. Proto je možné zvolit pro čas jakékoli měřítko, aniž jsme vázáni na čas naší planety.

Čas je něco nezávislého na hmotě a prostoru. Čas a prostor jsou v nejužší vzájemné souvislosti.

Při stejné délce života můžeme žít každý jiným časem. Čas fyziologický a biologický je odlišný od stále stejně plynoucího času astronomického.

Čas na naší planetě nemá vlastní bytí, je naším výmyslem, neboť ho odvozujeme od věcí pohybujících se kolem nás. Je to abstraktní a pro náš život nutný pojem.

(999) Vedle času fyzikálního existuje čas fyziologický, který souvisí s naším trváním. Fyziologický čas je jiný než čas fyzikální, měřený hodinami. Fyziologický čas probíhá zcela odlišně a jeho průběh závisí na růstových stavech organizmu.

Čas nastupuje v příčinné souvislosti jako funkce pohybu, předpokládá změnu - pohyb - v jakémkoli smyslu. Pohyb zase předpokládá prostor, v němž se vyvíjí a působí. Normálně je pojem času spojen s plynoucím časem, který zná minulost, přítomnost i budoucnost. Není však spojen se stojícím časem.

Po smrti bude jediná přítomnost, která bude formou skutečného bytí ve stálém teď, i při nahlížení do protonace.

Prostor je vyplněn souvislou, vše prostupující neproměnnou látkou věčného trvání (takřka duchovní podstaty), která má nejpřednější vlastnosti.

(1000) Tak jako si my o své práci, činnosti, díle vedeme záznamy, zápisy, píšeme knihy, fotografujeme a pořizujeme filmy, totéž o svém díle činí nejdokonalejším způsobem Stvořitel: protonaci, která k tomu je uzpůsobena svou povahou a vlastnostmi.

Protonace je „inteligentní“ jakoby duchem oživená síla, v níž je vše v živém pohybu. Uvedením duše subjekta do minulého času, na určitá místa a dobu, se nepřítomné neviditelné předměty a děje vynoří v okamžiku, jako by sem byly dopraveny z neznáma, z onoho světa, a naráz jsou viditelné. Poznání tajemství světa v protonaci se pro ducha, a částečně pro člověka, stává jasným a odkrytým - minulost, přítomnost i budoucnost je vlastně trvající současností.

(1001) Stvořený hmotný svět neexistuje bezúčelné. Celý jeho chemicko-fyzikální vývoj je věrně a nepřetržitě zachycován do „fotografického filmu“ protonace, která vyplňuje celý prostor, v němž je všechno, co bylo stvořeno, a prostupuje veškerou prahmotu i těla, vše, co je živé. Boží prozřetelnost o svět pečuje a udržuje v něm řád. Zákon pravděpodobnosti dotvrzuje, že neexistují „nutné“ přírodní zákony, nýbrž celý vesmír je ovládán řádem - je to péče o přírodní řád.

Hmota se vyznačuje stálým pohybem. Její proměna a utváření světů a těles, každá jejich změna, se děje v určitém čase a v určitém prostoru. V protonaci o tom zanechává věrný zápis trvalých, pevných, časově oddělených bodů tak, jak časově v určitém místě prostoru protonační hmoty byly fyzikálně utvářeny a podle své polohy už jako tělesa od samého vzniku rozmístěny.

Protonace tak poskytuje duchu pevné základní body. Z nich bude možné v každém okamžiku zjistit polohy utvářejících a pohybujících se těles. Protonace dává hmotě jakýsi základ, vypovídající o jejím skutečném bytí ve všech jejích proměnách.

Tak jako předměty jsou umisťovány v prostoru a čase, stejně je tomu s veškerými událostmi. K prostoru a času jsou připoutány i naše myšlenky.

(1002) Události, týkající se lidstva, můžeme už nyní (v časové posloupnosti) zjistit a zkontrolovat subjektem ve 4. stupni hypnózy. Do protonace stavíme svědectví svého života.

Nedostatečná dynamická síla oduší prozatím znemožňuje sledovat hmotu těles v prostoru vesmíru.

Příroda umisťuje své předměty v prostoru protonace. Rovněž naše myšlenky a činy se v ní zhmotňují, takže jsou v prostoru a čase pravdivě a spolehlivě umisťovány. Už víme, že subjekta v transu můžeme zavést do určitého prostoru časově zpět, aby nám odkryl a vyjevil věci minulé.

Každá událost je objektivně umístěna v čase a prostoru. Tak chápeme prostor a čas jako objektivní skutečnost, ne jako subjektivní představy či výplody nitra jednotlivce.

(1003) Protonace se stala částí věčnosti. V ní, v čase a prostoru, se k sobě řadí zažité děje a události duševního i hmotného světa. Dává našim smyslům

poznání, že událost nastala v určitém časovém okamžiku, tedy v jejím přesném a jasném umístění v čase a prostoru.

Časové změny a postupy veškerých událostí jsou v protonaci uloženy jako skutečnosti. Tyto záznamy se vyznačují nezničitelností, takže v našem dalším životě budou ještě konfrontovány s naším JÁ.

77. VNITŘNÍ ŽIVOT DUŠE

(1004) Lidská duše je nevyčerpatelným pramenem touhy po absolutní pravdě, jistotě a poznání, po absolutní hodnotě života, krásy, lásky a štěstí. Nejvnitrnější podstata člověka, duše, je odleskem Boha. Je božského původu, má božské kvality. Z božské dokonalosti přijala od každé určitou část, takže je vybavena duchovosti, nesmrtelností, rozumností, jasností a svobodnou vůlí. Jimi zjevuje rysy božské bytosti. Je závislá, není Jsoucnem ve vlastním smyslu, nýbrž je obdobou Jsoucna.

Pro spojení s hmotným tělem je duše obdařena třemi schopnostmi: vegetativní, smyslovou a rozumovou. Zamysleme se nad těmito silami duše a pokusme se je analyzovat, oddělovat je od sebe a pozorovat je v jejich jednotlivých osamocených stavech a projevech. Nejvíce nás zajímá schopnost rozumová, kterou nyní budeme zkoumat a rozebírat.

(1005) Člověk je tělo a duch. Základna, která vytváří lidskou osobnost, je už předem potenciálně dána ve hmotné i nehmotné sféře. Z této základny osobnost vyrůstá. Každý člověk, i když se shoduje s jinými lidmi, je jedinečný. Má osobní vlastnosti, povahu, vlohy a schopnosti, má tedy vlastní činnost a je schopen jí dát vlastní formu. Činnost dostává formu ze svého nositele - osobnosti a ta zase z dědičné realizace genů a z podvědomé činnosti ducha a jeho zákonitostí.

Z hmotného základu duše nižšího řádu (vegetativní a smyslové) vyrůstají pudy, vášně, dojmy, city, hnutí nitra, sympatie, antipatie, touhy, zděděné vlohy, schopnosti, nadání.

V řádu ducha je oblast rozumu a vůle, myšlenky a lásky, poznání, pravdy - čestnost, opatrnost, statečnost, spravedlnost, mírnost. Probuzená duše bere do svých rukou vládu nad svými věcmi, nad svým „osudem“. Zákonitost je nutná jak v myšlení, tak v mravním životě. Pro formování osobnosti a vytváření vlastností jsou tu rodiče, podmínky domova, prostředí, sociální faktory, tělesná konstrukce i žlázy vnitřní sekrece.

Emancipované a neuvědomělé matky deformují dětské vlastnosti a vytvářejí povahové a rozumové slabochy. Moderní svět rozumu si přestal počínat rozumně. Nicota špatně vychovaného člověka proniká celým jeho bytím. V takové existenci není vnitřní souvislost ani charakter, ani vnitřní spojitost či jakákoli zákonitost. Takový člověk je determinován jen svými činy, je tím, co dělá. **Nesrovnává se s morálkou, je absurdní opuštěnou bytostí, která neví, kdo ji na tento svět uvrhl. Stává se bytostí rozpolcenou a dvojakou.**

Jediným důkazem jeho vlastní existence je mu zoufalství, jež je nemocí člověka, který chce vlastnit svět právě v okamžiku, kdy se ho zmocňuje ontologická (reálně existující) závrať z marnosti tohoto vlastnictví. Životním pocitem takového člověka, chápajícího svůj stav, je úzkost, strach, závrať, osamocenost a opuštěnost. Nemá totiž příkazy a nezná objektivní hodnoty, podle nichž by se mohl rozhodnout.

(1006) Jestliže je rozum obrácen do nitra, stává se aristokratem ducha a září pramenem světla sám sobě. Aristokrat ducha svou moudrostí suverénně ovládá nejen sám sebe, ale i otrocké jednání lidí jen zdánlivě moudrých. Vytváří v sobě i kolem sebe dokonalý řád.

Lidská duše, vyšlá z božích rukou, byla krásná a dokonalá, neboť je obrazem samého Boha a je Mu podobná. Nebyla svrchovaně dokonalá jako Bůh, neboť co je stvořeno, je omezeno. V okamžiku stvoření nabyla dokonalého uvědomění o své existenci a podstatě. Z vlastního pohybu vnitřním světlem rozumu prožije duše „rychlostí blesku“ uvědomění sebe, svůj duševní růst v poznání svých předností, dokonalostí, vloh, schopností a vlastností. Pozná, že je tvorem božím, určeným pro věčný život, že se pohybuje v absolutní svobodě a je v sobě a ze sebe blažená. Tento dokonalý život a poznání sebe sama v okamžiku stvoření světlem neporušeného rozumu prožije každá duše.

Pro duši nastane změna v době, kdy se spojuje s hmotným tělem (tj. se zárodkem), které je ve svém jádru v genech zatíženo hříchy svých předků. Rozum se značně zatemní, svoboda je velmi omezena, takže nic nedokáže uskutečnit a přivést k cíli. Život vůle je odkázán na tělesnou zářivou energii, ve které v tzv. podvědomí má určitou volnost projevu (jak potvrzují pokusy). Při růstu těla se uplatňují schopnosti vegetativní a smyslové. Schopnosti rozumu a vůle zůstávají v lidském těle v potenciálním stavu, čekají na své rozvinutí, plné dozrání a uplatnění v životě. Tyto schopnosti touží po plnosti svobodného projevu, avšak zůstávají nedostatečnou výchovou neprobuzené. Ve své slabosti pak slouží vášním a chtíčům zdravého těla, v němž se plně vyžívá vegetativní a smyslová schopnost na úkor schopnosti rozumové.

(1007) Při výchově rozumu nesmíme zapomínat na výchovu silné vůle. Rozum poznává a uvažuje, vůle rozhoduje. Proto může rozumný i morální člověk klesnout a sloužit dědičným chtíčům těla. Pak se divíme, že ten, kdo nám byl vzorem, klesl tak nízko. Jeho vůle byla slabá. **Nedostane-li se silnému duchu řádnou výchovou probuzení k životu, uplatňuje samovolně a jednostranně své schopnosti např. básněním, hudbou, malováním, často pomateným poučováním, prorokováním, někdy jasnozřením, dvojnictvím apod.**

V lidském životě se chtějí uplatnit všechny tři schopnosti, avšak rozum a vůle často zakrní. Přestože je rozum určen k poznávání, je kolem nás stále mnoho tmy. Duševně se probouzíme jen výchovou, sebevýchovou a touhou po vědění. Probuzená duše má v rozumu schopnost zkoumat sama sebe a proniknout do metafyzických záhad.

(1008) Duše, duch, je nositelem vědomé činnosti. Je to činnost nad časem a prostorem. Duch přemýšlí, hledá smysl a obsah, hodnotí život a rozumí jemu i věcem. Reflektuje nad vlastní činností i nad sebou samým. Reflektivní činností ducha si uvědomuje vlastní JÁ jako nositele všeho prožívání. Pohnutky a důvody poznává přesněji rozvážností. Tato činnost je projevem ducha svobody. Je největší životní zákonitostí (logickou i mravní).

Lidský duch se vyznačuje stálým pohybem. Všechny jeho schopnosti mají vztah k nějaké činnosti. Tento vnitřní pohyb vychází z rozumu a svobodné vůle, které, jak bylo řečeno, jsou v člověku v potenciálním stavu.

Ve schopnostech rozumu je vědomí sebe sama. Rozum je určen k poznávání a je schopen úsudku. Vůle se svobodně rozhoduje k vykonání činu. Rozumová schopnost do sebe může přijmout formy představ a vyjádřit v sobě vše, co sama do sebe vtiskne. Duše přijímá představy o sobě bezprostředně a uchovává je ve své rozumové schopnosti. V lidském těle tak činí spolupůsobením esplan.

(1009) Člověk žije myšlenkovým životem. Duše má přirozené bohatství vloh, schopností a energie, náklonností a jevů, vášní a citů, poznání a chtění. Je nositelem pojmů mravního zákona. Správné orientace se jí dostává poznáním a vývojem myšlenkových schopností.

Lidská duše je principem života a vyznačuje se vnitřním pohybem. Sídlo života je v pohybu. Z dění, vnímání, dojmů a duševního pohybu si uvědomuje sebe, hledá hlubší smysl, poznává vztahy, své určení a cíle. Je to první postřeh rozumu o tom, co prožívá jako psychické. Tento první popud života k činnosti pochází zevnitř psýchy.

Rozum je schopnost vytvářející počitky, pojmy, úsudky a závěry - touto schopností **myslíme**. Tělesné orgány člověka - čidla - dodávají materiál, s nímž myšlenka pracuje. Rozumovou reflexí, rozvahou, doplňuje a zdokonaluje poznatky získané zkušeností. Prvky osobního JÁ jsou psychické a souvislé na základě počitků, pojmů, dojmů a představ. Těmito prvky věcí si člověk uvědomuje sama sebe. Rozumovou reflexí člověk na první pohled určuje pravdivou skutečnost.

(1010) Protože člověk má myšlenkový život, myslí abstraktně, tj. nehmotným rozumovým a duchovním úkonem myšlení. Myšlenková činnost pokračuje

abstrakcí k vytvoření univerzálních vybraných pojmů pro vyšší myšlenkovou a abstraktní činnost. K tvoření pojmů je třeba vnitřní myšlenkové činnosti a jejích představ. Činnost, obrazotvornost je proto, aby rozumová schopnost měla z čeho abstrakcí tvořit pojmy. Tvořivá abstraktní schopnost dává představě poznávací duchovní ráz, takže jí rozumí.

Tímto stručným zopakováním základních schopností ducha jsme poznali, že duševní život člověka je závislý převážně na vnějším světě a smyslových orgánech. Pro vědecké poznání se pokusme vzít duši její zdroje, které jí obohacují život. Představme si, že jsme jí odebrali hmotné tělo s jeho pěti smyslovými orgány a také celý hmotný svět. Důsledkem toho přestala myšlenková činnost dostávat své podněty ze smyslového vnímání. Představme si dále, že duše nebyla při stvoření vybavena žádnými pojmy. Jaký bude život takové duše?

(1011) Lidská duše může existovat jako čistá forma.

Vegetativní a smyslová schopnost, jakož i vášně, city, vztahy, snahy, touhy a přání, jež byly vesměs zaměřeny k vnějšímu světu, přejdou do potenciálního stavu a zůstanou připraveny k činnosti.

Duše je duchovní podstata, samostatná bytost. Je svým vlastním životním principem. Má vlohu rozumu, která sama ze sebe má schopnost jednat bez závislosti na hmotě. Duchovními úkony poznává a chce. Z této dynamické pohyblivosti by vzniklo první rozumové uvědomění sebe. Duše by byla odkázána na své bytí a poznávala by svou podstatu sama skrze sebe a měla by účast na vrozeném zdroji blaha, na všech jejích požitcích. Stvořením učinil Bůh duši účastnou všech duchovních dokonalostí, mezi něž zdroj blaženosti patří. Poznávala by, že je v sobě a ze sebe blažená a žije v absolutní věčně trvající svobodě. Poznávala by krásu sama sebe a své výjimečnosti a v ní existujících vloh a dokonalostí. Vůle by se stala rozhodující a regulující činností vlastního zdroje požitků, které by si svobodně a v obměnách určovala, neboť nadpřirozená blaženost není kopírující, nýbrž vždy původní a stále se zhodnocující.

Ve schopnosti rozumu spočívá vědomí a poznání sebe sama. Milovala by dokonalost své podstaty. Byl by to vnitřní, svobodný, nekonečně krásný a blažený život vysoké úrovně, jenž by měl sílu projevit se navenek a uplatnit svou rozumovou schopnost ve styku s jinými dušemi pro širší rozumový život.

(1012) Postupme však ještě dále a odmysleme si zdroj vrozeného blaha, který poskytuje vnitřní podstata.

Jaký by byl život této duše, kdyby duchovní podstata byla odkázána jen na schopnost rozumu a vůle?

I takový duševní život, jestliže by odolal zkoušce a pádu, by byl dokonalý a blažený. Rozum stojí nade vším. Samotná jeho schopnost poskytuje blaho. Myšlenková činnost může být dokonalá, protože pochází z reflexe vyšších rozumových sil ducha.

Rozum a vůle jsou zdroje hybných sil pro každý život, pro všechny možnosti a schopnosti ducha svobody.

Je to činnost, kterou bytí vede samo sebe k rozumovému uvědomění, poznání, uplatnění a přizpůsobení. V duši je onen prazáklad rozumu - rozum absolutní, který je zdrojem myšlení, poznání, vědění, moudrosti a jistoty sama sebe.

(1013) Vnitřní pohyb stvořené duše by poskytoval první dojem o sobě. První myšlenky a představy by vznikaly z vědomého zájmu „proč a k čemu jsem“. Prvním aktem rozumu by bylo pochopit vlastní bytí - v tom by byla duše sama předmětem k přemýšlení, žíznila by po pravdě, rozumovém světle a logice. Byla by to svobodná činnost poznávání, jednání, chtění, vědění a moudrosti, ve které by se pojem ducha realizoval sám sebou. Duše by se poznávala, žila svou krásou a čistotou, rozlišovací schopností by chápala pojmy mravního zákona, závislost na Bohu a jeho dobru a v poznání by směřovala k nadpřirozenému cíli.

První myšlenky, vzniklé na základě pozorování a sledování vlastního pohybu, by vytvářely první představy a pojmy, jež by byly prvky duchovního rozvoje a sdružovaly by se pro další myšlenkovou činnost.

Byla by to svoboda ducha, jenž by vycházel jen ze sebe. Souhrn duchovního dění by tvořil podstatu jeho sebevědomí, byl by jeho představitelem, z něho by vycházel a v něm by žil.

(1014) Cílem myšlení by bylo poznání, uvědomění a potřeba o sobě vědět, být jeho objektem.

V duševní činnosti představ by se rozum pohyboval jen v duchovním dobru: lásce, radosti, slávě, kráse, štěstí, se vztahem ke své dokonalé podstatě a jejímu milování. Poznáváním sebe a abstraktních pojmů by rozum stále hlouběji pronikal do tajů vlastní podstaty. Úsilím rozumu a vůle by si duše vytvářela vnitřní řád. Z reflexe vyšších sil ducha by měla možnost myslet na způsob, jak dosáhnout posledního cíle. Nové pojmy by vznikaly abstraktní duševní schopností. Představy o své podstatě a činnosti by byly hlavní aktivitou duše. Používala by je pro další abstrakci nových pojmů své myšlenkové činnosti.

Poznáváním své podstaty by prohlubovala své vědomosti, dosahovala by dokonalosti a vysoké inteligence. Mimo tuto svobodnou vnitřní činnost by měla schopnost i pro vnější činnost k sblížení a dorozumění s jinými podobnými dušemi, aby poznala jejich duchovní růst a úroveň, čímž by se zkvalitnil

myšlenkový život. Přitom by se duše ubírala za myšlenkovým poznáním. Pojmy mravního zákona by se staly skutečností.

(1015) Docházíme k poznání, že i život duše, odkázané jen na schopnost rozumu a vůle, by byl blažený a dokonalý.

Vyspělý rozum stojí na pevných základech. Je zdrojem mohutných energií, vládne nesmírnou silou, rozvíjí se, čerpá z vlastního nitra a jde stále kupředu. Je rozmachem a vítězstvím nesmrtelných idejí, zkoumá a reformuje sebe, neuctívá sílu hmoty, ale spoutává ji, směřuje k pravdě, odmítá násilí, přitahuje existující dobro a vytváří nové, poskytuje vyvinuté vědomí, buduje lepší život (ve kterém se nezmítá, ale roste v něm) a umí se v něm uplatnit.

Rozum respektuje mravní zákon, dovede chápat cenu života, poznává své výlučnosti, je v sobě a ze sebe blažený. Rozum je síla existence, bytí zachovávaného Bohem. Je síla sama, která nepodléhá osudovému lákání potenciálního zla zděděného po předcích, vymaňuje se z něho a přetváří je v dobré. Rozum ovládá veškerý život. Umí ho naplnit duchovními hodnotami vlastní činnosti. Tato síla nepotřebuje být uznána, neboť je to síla sama, vycházející z pohybu myslícího rozumu, moudrosti a samostatné svobodné vůle. Rozum je skutečnost, je sebeurčujícím myšlením. Je rozumem věčné pravdy, projevuje své síly, aby vládl světu i sobě samému, je nekonečnou mocí. Sám sobě je nekonečnou látkou přirozeného a duchovního života, je poznáním rozumu samého. Je zdrojem duchovní krásy, nekonečným obsahem, veškerou podstatou a pravdou. Sám v sobě se omlazuje, takže se stává čistším a vyšším rozumem. Je sám sobě látkou, kterou rozmnožuje, materiálem, který zpracovává, takže se povznáší k vyššímu a dokonalejšímu životu.

(1016) Touto úvahou, pokusem uměle oklestit a odmyslit si duchovní i hmotné podstaty (které jsou duši dány k jejímu úplnému přirozenému a nadpřirozenému životu), jsme shledali, jak dokonalá - ničím nenahraditelná - je podstata duše!

78. JE MOŽNÉ POZNAT EXISTENCI BOHA POUHÝM ROZUMEM?

(1017) Na otázku: „Je Bůh?“ subjekt v hypnóze vždy odpovídal: „Bůh je!“ Námitka, že čerpal odpověď z esplan hypnologa, který v Boha věřil, je mylná.

Je třeba si osvětlit všechny stupně transu, spánku hmotného těla.

Subjekt je schopen dosáhnout 4. stupně hypnózy. V rámci položené otázky uplatňuje jeho duše vždy přímo a svobodně své vrozené poznání, schopnosti, neobyčejné síly, vlohy a vlastnosti, neboť její přirozený duševní život a projev jí vhodnou podstatou a složením umožňuje oduší. Nesmíme se však domnívat, že oduší je nějak zvláštně stvořená látka, aby skrze ni duše působila na tělo, nebo která tělo přímo oživuje. Oduší je součástí těla, které se uvolňuje a vyzařuje rozpadem buněčných jader.

Duše touží po svobodném rozvinutí svých schopností. Lidské tělo je pro ni vězením. Jsou-li příznivé podmínky, uplatňuje své schopnosti přímo, bez pomoci těžkopádných hmotných smyslů.

(1018) Svoboda duše spočívá v uplatnění celé její podstaty, schopnosti, sil a vlastností. Pouze v 1. 2. a 3. stupni hypnózy nemůže duše oduší použít. Její přítomnost je ještě vázána na hrubou hmotu těla a tím je znemožněno uplatnění všech jejích skvělých schopností.

Ve 2. a 3. stupni je projev duše odkázán na lidskou pomoc, na obsah esplan, telepatii, obrazotvornost a vlastní fantazii. Jinak jsou projevy a popisy vzdálených věcí a dějů většinou nesprávné.

Ve 3. stupni dlí duše ve svém JÁ střídavě (někdy i současně) ve vědomí a podvědomí, tj. v mozkové kůře nebo v oduší - projevy jsou také málo spolehlivé.

Na rozhraní 3. a 4. stupně hypnózy dlí duše už převážně v oduší. Není jí však umožněno uvolnit své vyzařované tělo do prostoru na delší dobu. Je-li duše subjekta v tomto rozhraní transu dotazována na vzdálený předmět, přibližuje se k němu od mozku vycházejícími paprskovými výšlehy, záblesky oduší, ve kterém je cele přítomna, a ihned se vrací zpětným stažením paprsku k základně těla. Tímto přiblížením má možnost poměrně správné předmět popsat. Avšak to, co duše nepostřehla (a je-li líná se k předmětu opakovanými záblesky vracet), doplňuje ze své fantazie. Výpovědi subjekta mnohdy překvapují správností, jindy je skutečnost z větší části zkreslená.

(1019) Pouze 4. stupeň hypnózy je pro svobodný projev duše nejvhodnější, protože pomocí oduší dokáže delší dobu setrvat ve větším vzdáleném prostoru a uplatnit své schopnosti pro naše dotazy.

Zaujmout určitý prostor, v něm libovolně setrvat a být v něm aktivně činnou patří ke svobodě duše a k jejímu volnému životu (může jít i o prostor prázdný nebo vyplněný stvořenými hmotnými předměty). V ní poznává sebe, přirozené zákony a příčinu všeho života - Boha. Proto výpovědi subjekta ve 4. stupni hypnózy jsou pravdivé.

V závislosti člověka na Bohu spatřujeme poměr, který nazýváme náboženstvím. Kdo tento poměr neprohlubuje, nenutí se do něho, ztrácí víru v náboženství a tím i víru v Boha.

Existenci Boha lze dokázat i pouhým rozumem. Je známo, že nic se nedá dokazovat slovy, ale pouze experimentem a činem. Proto musí laik i učenec umět opustit své hypotézy a jít do školy zkušenosti. Autorita nepostačuje ani při pozitivních filozofických pravdách - věc musí být probádána a osvojena.

(1020) Kdo nemá víru, tomu je marné dokazovat existenci Boha pouhými slovy, ale jen rozumovým a vědeckým odůvodněním.

Člověk je nedokonalý psycholog. Často se domnívá, že jen on má ve všem pravdu. Má však jen tu pravdu, že „něco“ přijal do esplan, do paměti vědomí, protože nenašel rozumové a vědecké odůvodnění. Je to pyšný rozum bez světla a podle toho vypadá jeho pravda. Kdyby své vědomosti prohluboval a moudře o nich přemýšlel, přijal by do rozumu světlo a shledal by, kolik je v jeho rozumu dosud nepravd.

(1021) Vysoká vážnost a důležitost předmětu vyžaduje, aby každý dospěl k rozumovému a vědeckému poznání boží existence.

Člověk, který má pro pravdy přístupný a otevřený rozum, ne křečovitý a zúžený, je svobodný a při veškerém svém vědění své omyly opraví. Silou ducha tak dokáže touhu po poznání absolutních pravd a vyšších neměnných a věčných věcí.

Svobodnému duchu nestačí jen smyslové poznání a zkušenost. Skutečné poznání totiž pochází z vyššího rozumu, nikoli z pouhé zkušenosti smyslových vjemů a představ. Smyslová zkušenost se může mýlit. Proto i smyslové dojmy jsou mnohdy nejasné a klamné, takže nemohou být vždy zárukou pravdy.

Život člověka se projevuje ve dvou různých tvarech - materiálním a ideálním. Omezený svobodný duch se nespokojí jen se smyslovým poznáním, pouhým abstrahováním od hmoty. Chce víc, touží po myšlence, po skutečném životě, po věčnosti, velkých idejích, nadčasových pravdách a myšlenkách. Záležitostí ducha je zajímat se o věci, které vedou k hlubokému přemýšlení.

(1022) Člověk nabývá své poznatky skrze smysly - abstrahuje od hmoty. Tím má lidské myšlení převážně hmotný podklad. Abstrahovat od hmoty a jen o ní přemýšlet myslícímu člověku nestačí, protože svět je podroben střídání, vzniku a zániku. Tyto změny však platí jen v pozemském světě. Neměnný a nepomíjející je jen Bůh - jeho věčný život a věčná podstata. Naše poznání sahá za smyslovou zkušenost. Bytí, které je mimo nás, má vztah k lidskému rozumu - pomocí rozumové činnosti vniká do duševního světa a stává se oblastí pravdy.

Člověk má vyhledávat život věčných a neměnných předmětů. Lidská duše je sice podstatným tvarem těla, ale je od něho odlučitelná a může sama pro sebe trvat dále - je tedy nesmrtelná. Je vystavena novému životu a má o něm mít vědomost. Zaniká jen duše vegetativní a smyslová, protože bez těla nemůže vnímat. Jen člověk slabého rozumu myslí, že jeho život zaniká podobně.

(1023) Toužíme po zkušenosti a umění, ale málo po vědění a moudrosti. Prvního dosáhneme z postupu poznání smyslového vnímání, z chyb a nezdarů. Vnímání ukazuje jen vnějšek věci. Zkušenost je jakási neúmyslná indukce - vzniká přirozeně, když se vnímání a pozorování opakuje.

Zkušenost ale ještě není vědění. To sice ze zkušenosti vzniká, např. když si z ní utvoří obecné pravidlo, ale k vědění je třeba znát podstatu jevů a jejich příčinnou souvislost. Vědění vyniká nad zkušeností jistotou a úplností.

Zkušenost je poznání jednotlivostí. Zkušení lidé znají jen fakta o věci - že něco je - a umějí je popsat. Odborně vzdělaný vědec, znalec a teoretik zná i příčinu - proč něco je.

Umění vychází z postřehu, obraznosti a poznání. Tvar uměleckého díla vyplyne z umělcovy ideje jako vzoru. Umění je velká dovednost, odborná činnost, metodicky řízená teorií se zřetelem na praktické užití díla.

(1024) Vědecké poznání je také uměním. Jeho předmětem je činnost a jednání a jimi se také tvoření díla uskutečňuje. Umění a věda jsou tedy poznáním.

Avšak moudrost znamená znalost všech příčin i poslední pohnutky veškerého bytí - to je metafyzika. Ta se týká také věčného bytí, nikoli pouhých subjektivních myšlenek rozumu. Metafyzika je vědou věcnou, neformální.

Vědění, poznání prvních příčin a moudrost jsou potřebou lidské přirozenosti. Kdo pozná příčinu, porozumí i následkům.

(1025) Člověk propůjčuje všechny síly ducha dialektice přírody, hmotě. Zanedbává však dialektiku vyšších skutečností, neměnných věcných idejí, pravd, podstat a zákonů. Nedovede uchopit ideu a rozlišit podstatné od vedlejšího. Dialektika je poznávání pravdy rozpravou. Je to logická schopnost rozložit základní obecný pojem na poddruhy (zkoumání pojmů a vyhledávání definic).

Práce rozumu moudrého člověka dospěje logickým přemýšlením k faktu, že existuje samostatný a nezávislý základ jako nositel vlastností, od něhož se všemu hmotnému i duchovému dostává trvání.

K jasnému poznání a pochopení vyšších skutečností, pravd a zákonů je třeba pěstovat síly rozumu a vůle. Je to vítězství ducha nad životem, jeho duševní a materiální bídou, vítězství založené na ideálu práva a na názoru, jak řešit složitý problém a podmanit si síly všech zdrojů ducha i hmoty, jak dojít k rozvinutí aktivního myšlení jasného postřehu a poznání.

(1026) Nedokonalý duch, nerozumí-li své velikosti, nenalézá to pravé, v čem by mohl spočinout jeho nepokoj. Kdo pěstuje síly ducha, vědomě směřuje k pravdě a poznání nejvyšších důvodů bytí, stává se uvědomělým a mocným, žije nad časem a podmaňuje si život.

Většina lidí žije jen konkrétně, skutečností reality, s níž přichází do styku. Nechce se duševně a myšlenkově namáhat, nesnaží se činností rozumu dosáhnout poznání prvotní skutečnosti, základu. Lidé činnost svého ducha - rozum - propůjčují všednosti a pomíjivosti.

Všechny schopnosti ducha mají vztah k nějakému předmětu, jímž se člověk obírá. Předmět a pojem má být vždy univerzální, vybraný tak, aby poskytoval životu dobro. Tím spíše máme hledat a poznat první příčinu dobra - dobro samo.

Člověk myslí abstraktně - ve vybraných univerzálních pojmech nehmotným rozumovým a duchovním úkonem myšlení. Jen on má život myšlenek a vůle, který se snaží o vztah k ideálnímu dobru. To všechno si má uvědomit, a hledat hlubší smysl a cíl života.

(1027) Mnoho omylů vzniká v lidském životě nedostatkem ducha a tím, že si člověk sám přehradí cestu k poznání a pravdě. Tak vzniká mnoho rozvratů a pocitů méněcennosti.

Bez Boha nelze odpovědět na otázky: „Odkud vznikl pohyb?“ „Odkud je obdivuhodná účelnost?“ „Odkud jsou zákony přírody?“

Hmota a tělo člověka svádějí, takže nemohou roznítit ducha a dát mu vzlet. Takový člověk zamlžuje sílu svého rozumu a nedokáže mu dát jasné odpovědi, protože jeho mysl je orientována pouze pozemsky. Pravda je v bytí, teprve potom v nás.

Že Bůh je, můžeme poznat silou svého rozumu objektivně a přirozeně. Neporušený rozum je jako světlo, neboť je obdařen a vybaven určitými schopnostmi, kterými dosáhneme poznání bytí. Přemýšlejme nejvyšší silou svého rozumu podobně jako Aristoteles, který došel k poznání jediného Boha jen rozumovým přemýšlením.

(1028) K poznání Boha nám jsou dány rozumové základy - máme myšlenky a soudy, z nichž snadno poznáváme, že Bůh je.

Proč něco přijímám rozumem? Protože nahlížím niternou pravdivost věci. Vše, co existuje a co je v pohybu, musí mít příčinu a důvod.

Samo od sebe se neuvede do pohybu ani auto, ani hodiny, nebude-li tvůrce. Ani naše Země a vesmír nemohou být bez tvůrce. K tomuto závěru docházíme přemýšlením, bádáním, pozorováním. Z účinku soudíme na příčinu, z vlastnosti na podstatu, bytí. Je to logický postup.

Svět je proměnlivý, ohraničený, musí mít neměnnou nekonečnou příčinu, neboť má trvalý a složitý řád, ukazující, že je dílem rozumu a nejvyšší inteligence.

(1029) Všechno kolem nás - růst rostlin, světy, planety, atomy - je v účelném pohybu. Kým? Čím? Energií? Kdo jí dal zákony? Jasný rozum říká, že musí existovat první hybatel.

Aby vznikl pohyb, musí být skutečnost, první energie (činorodost). Pohyb je pak spolupůsobením možnosti a skutečnosti. Skutečnost je činnou silou k pohybu a obsahuje v sobě účel. Takže pohyb je odvozen od skutečnosti, od ní se mu dostává usměrnění. V pohybu se tedy projevuje skutečnost - pohyb znamená uskutečňování možného.

Zkoumáme-li skutečnost - přírodu, jeví se nám jako řád, který je výsledkem určitého plánu. Musí však existovat nepomíjející počátek všeho stvořeného, nepodléhající jakékoli změně. Kdyby byl tento počátek pomíjející, bylo by třeba jiného počátku a pro něj opět dalšího až do nekonečna.

(1030) Rozumný člověk zkoumá příčiny bytí, počátek. Počátky nejdou do nekonečnosti. Tak se dospěje k prvnímu počátku, k první příčině.

Příčinu vzniku a zániku je nutno hledat mimo věc, ve věci jiné, která na první působí. Je to příčina působící, účinná, která v ní ruší dosavadní podstatný tvar a z její látky vytváří podstatný nový tvar, čímž ji mění ve věc podstatně rozdílnou. To znamená, že příčina vzniku a zániku není v podstatném tvaru věci, jež vzniká a zaniká, ale ve věci jiné.

Nic nemůže vzniknout z nejsoucího, nahodile. Všechno vzniká ze jsoucího, tedy z toho, co je možné. Všechno se mění jako **NĚCO - NĚČÍM - V NĚCO**. To, čím se něco mění, je první hybný činitel. To, čím se mění, je látka (prahmota). To, v co se mění, je tvar (podoba).

Vznik a vývoj není možný z toho, co není. Vznik a pohyb musí mít konečnou mez. Jedno z druhého nemůže vznikat do nekonečna. Musí být něco

vznikajícího a něco, z čeho to vzniká, a to musí konečně pocházet z něčeho, co nevzniklo přirozeně.

Je poslední látka - pralátka - ale i poslední tvar, protože látka teprve tvarem je podnětem vznikání. Kdyby nebylo ani jedno, ani druhé, nebylo by nic. Prahmota, neurčitá látka, pokud nemá tvar, je v možnosti vším, ale ve skutečnosti ničím.

(1031) Na počátku všech věcí je nejvyšší neměnná dokonalost. Je to věčně hybný činitel, který je čistou skutečností. Tato podstata (činný princip) je také prvním předmětem myšlení a žádání, je čirou pravdou a nejvyšším dobrem.

Na počátku všech věcí (podstatou) je skutečnost, čin. Ona podstata substituuje (nahrazuje) věčný život, je čirým poznáním a blažeností. Je věčnou, dokonalou žijící bytostí. Jí život nejen náleží, nýbrž ona jím je.

První hybatel, který již není uváděn do pohybu jiným, je nehybný a neměnný jako čistá skutečnost. Tím, že je prvním hybatelem, jenž sám je už nehybný a jehož podstatou je skutečnost, dokazuje svou dokonalost. Z toho vyplývá, že je zároveň prvním předmětem myšlení a žádání, první pravdou a nejvyšším dobrem. Výsledkem žádostivosti a myšlení je řád v přírodě, který tak projevuje rozum. Přírodní bytosti, ať nevědomé (pudem), či vědomé (rozumem), směřují k účelu, který je krásný a nejlepší. Není tu příčina mechanická, nýbrž účelná, pohyb přechází v účel a sjednocuje se s ním. Tak Bůh (jako činná skutečnost mimo vnitřní činnost) dal svobodně najevo svůj účinek: stvořil svět, který svou činnou prozřetelností navenek řídí a zachovává k věčnému cíli. Svět je malý obraz boží. Ve všem můžeme vidět stopu některé z jeho vlastností.

(1032) Lidské myšlení je závislé na věcech (sám rozum je pasivní). Jeho obsahem jsou formy projevu. Skutečné a dokonalé poznání nastává, když se rozum sjednocuje s věcmi, dotýká se systému myšlenek, božských idejí, jež se člověku jeví jako typy a principy.

Bůh nemyslí jako člověk. Myslí SÁM SEBE, čímž uskutečňuje celý svět. Bůh je bytost nejdokonalejší a neměnná, jeho myšlení je dokonalé a podstatné. Lidské myšlení a poznání se mění, protože jsme závislí na proměnlivých věcech. U Boha je poznání a myšlení dokonalé, neboť u něho formálním objektem je jeho podstata se skutečnou činností. Tím Bůh zaručuje bytí, směr, účel a jednotu přírody, takže pohyb je ve shodě s účelem světa. Přírodní děni může probíhat, protože Bůh myslí stále totéž, krásně, dokonale podle určitých stálých principů a zákonů. Tím je umožněna také jistota našeho poznání. A protože je boží myšlení neměnné, je blažené.

Logickým myšlením a úvahou jsme dospěli k poznání, že když se něco pohybuje, musí existovat hybný činitel. Vždycky je někdo, kdo pohybuje. Kdo

pohybuje vesmírem, planetami, kdo jim určuje směr. Proto je něco, co vším stále pohybuje, aniž je samo někým uváděno v pohyb, co je první, neměnné a věčné, podstata a skutečná činnost zároveň, co určuje jednotný pohyb. Proto onen hybný činitel musí být nehybný. Věčný pohyb musí pocházet od věčného a jednotný od jednotného. Jeho předmětem žádání a chtění je vždy to, co je dobré. Je uváděn v pohyb předmětem myšlení a je samostatným životem. Skutečná činnost rozumu a vůle je životem, a onen věčný pohyb je skutečnou činností. Činnost je však jeho dokonalý, nejvýš blažený a věčný život. To je Bůh.

(1033) Jeho schopnosti, trvalé vlastnosti a stavy působí vždy dobro. Neexistuje vzor zla. Jako nemůže být současně stav zdraví a nemoci, tak nemůže být zároveň dobro a zlo. Zlo je svou přirozeností vždy pozdější, protože to, co je od počátku a věčné, nemůže být zlé, pochybené ani zkažené. Celá příroda ukazuje nejvyšší dobro, neboť ono je předmětem tvůrce.

Účelem a cílem má být dobro každého jednotlivce. Myslíme-li vždy jen dobro, připodobňujeme se k Bohu. Jinými slovy: podstata sama, Bůh, je především existencí. Je nositelem všeho bytí. Všechna ostatní bytí jsou něčím za touto podstatou, jsou jen vztahem k ní. Poznání podstaty je i poznáním příčiny.

Poslední příčinou všeho pohybu, bytí a dobra je nepohybující se neměnný činitel, tvar bez látky, čistá skutečnost, božství.

Viditelný svět je jen výrazem myšlenky rozumu. Svět musí být rozumný, abychom mu rozuměli. Naše myšlení je tedy věcí toho, co bylo myšleno.

(1034) Dnešní člověk se snížil na ducha pozemskosti. Žije ve zmatku, ztratil správný poměr k nejvyššímu DOBRU, hodnotě hodnot, k Bohu. Jasným dokladem myšlenkového a mravního zmatku je právě poměr k hodnotám. Dobro je hodno lidského úsilí a vábí k dosažení.

V myšlení dnešního člověka je však řád hodnot převrácený. Není určen a zaměřen k hodnotě, dává přednost nižšímu před vyšším. Hledá jen užitkové hodnoty, které zpříjemňují život: tělesnou sílu, krásu, sport, obratnost, požitkářství, zábavu. Každý člověk má něco, co mu je hodnotou, které dává přednost před ostatními. Pro rolníka je to dobrá úroda, pro obchodníka zboží, pro bankéře peníze, pro politika strana. Ty jim jsou prozatím konečné, aniž by si uvědomovali, že jimi zamítají Boha věčné pravdy, dobra a krásy. Když člověk prchá před Bohem, odmítá absolutno. A tak nežije náboženský život, dává přednost relativnímu. Na místo Boha dosazuje bůžky, kteří jsou jen náhražkovou a pomíjející hodnotou.

Člověk však náleží do oblasti hodnot konečných, nepomíjejících, a jeho cílem je a má být Bůh.

79. ŽIVOT - DUŠE A CÍL

(1035) Vyzveme-li subjekty ve 4. stupni hypnózy, aby se oddali pozorování své duše, prožívají blažené štěstí, chtějí si je trvale udržet a usilovně se brání, mají-li o ně různými zásahy hypnologa přijít. Z takového stavu se jim nechce zpět do pozemského života.

Pravé štěstí na Zemi a duchovní bohatství spočívá v plnění boží vůle. Bez lásky k Bohu a bližnímu člověku nemohou spolu lidé klidně žít. Kdyby si uvědomili svou velikost a důstojnost, žili v bratrské lásce, milovali se, odvrhli všechen hněv, nenávist, závist, pohrdání a ponižování bližních a navzájem se v dobrém podporovali, se sousedy a národy žili v míru a přátelství, spory řešili vyšším vzdělaným rozumem a ve všem měli společný cíl, pak by byl život na Zemi důstojný člověka. Mír je úkolem lidstva, mravní ideou, která ho v životě vede. Je to cíl, k němuž vede rozumový stav.

(1036) Dnešní člověk zdaleka nedozrál k svému výsostnému úkolu. Zapomněl, že jeho duch má vlastní božskou schopnost: rozum a vůli, přizpůsobuje se ostatním tvorům, než aby jim svými vlohami bral jejich místo. Nehledá životně nezbytnou potřebu ukázněné individuální svobody. Jeho život není smysluplný a uplatňuje se nedostatečně. Jeho charakter je podlomený.

Charakter bývá definován různě. V podstatě je to však smysl pro pořadí hodnot. Bezcharakterní člověk dává nižším věcem přednost před vyššími. Tím se proviňuje proti řádu hodnot, a proto je hoden opovržení. Rovněž zapomněl, že není kultury bez duchovní a citové účasti. Kulturu nelze nazvat vysokou, postrádá-li milosrdenství. Být milosrdný znamená být dobrý. Neví, že nejlepší lidskou vlastností je odpovědnost k pravdě. Člověk je opravdu svoboden jen tehdy, klaní-li se Bohu, hledá-li základ - Krista, jenž volá: „Já jsem cesta, pravda a život!“ Jen v tom případě k němu celý vesmír se vším tvorstvem mluví opravdu bratrsky, jen v tom případě stojí za to pracovat a žít, hájit lidskou důstojnost, svobodu a ostatní hodnoty.

Nejsme jen tělem, máme úkol, poslání, přikázání. Aby spolužití lidstva bylo snášenlivé, vložil Bůh do lidské podstaty mravní zákony. Tyto morální pravdy jsou lidem dány, ale oni je většinou zamítají, opovrhují jimi.

(1037) Moderní člověk se nechce podřídit, obchází fakta morálních zákonů, vykládá a vysvětluje, že mravní zákony vznikly z rozumu a že člověk je podřízen jen svým vlastnostem. Učí, že vládne nejistá relativní pravda, a nevěří v pravdu absolutní. Je to hazard, spekulace s lidským bytím a jeho podrývání. Není nic nebezpečnějšího nežli blud, který se stane zásadou. Pak chybí vědomí

odpovědnosti ke společnému dobru. Nastává zpupnost, která člověka zaslepuje a vede ho do zkázy. I cíl je zatemněný. Dobrá vůle a pokora otevírá brány skutečného života. Mějme touhu po úniku z lidských běd a duševního zaslepení. Vyjděme ze světa zmatených pojmů, jevů, neklidu a měnících se poměrů. Vkročme do skutečného řádu a duchovní kázně, kde najdeme trvalé hodnoty: umírněnost, svobodu, sílu k duševnímu dění a tvoření, pravý účel a smysl života a klid.

Víra, pravda a vědění jsou základem života a nejvyšší věcí je zákon, přikázání, autorita. Vládnutím bez ohledu na právo, mimo mravní zákon, všechno veliké a smělé zhyne.

(1038) **Morální řád žije v člověku, chce být pozorován, následován, uplatňován, nikoli konstruován.** Mluví ze svědomí jednajícího člověka, je věčně stejný, je průvodcem vlastností, je naším životem. Dobré svědomí je stálá hostina.

Zachovávání mravního řádu je přirozenou lidskou vlastností.

(1039) Nad člověkem vládnou morální zákony - procházejí jeho zdravou rozumovou soudností. Jsou lidské bytosti přirozené, jsou jí vlastní a od ní neodlučitelné. Nezkažená lidská mysl tyto zákony poznává, souhlasí s nimi a řídí se jimi. Proto víme předem, co je spravedlivé, správné, mravné a čestné. Služba morálního řádu je přirozenou lidskou vlastností. Morální zákony sice procházejí rozumem, ale jsou mimo nás, jsou nad námi, v nás a pro nás. Život je vybudován na myšlence mravní odpovědnosti.

Kde ochabuje víra v morální zákony, tam dochází ke zmatkům a k rozvratu - člověk potírá člověka. Je to úpadek charakteru, rozumu a vůle.

(1040) Čest, pravda, spravedlnost, mravnost, věrnost, láska, oddanost, přátelství, dobročinnost, milosrdenství apod. jsou v nás dříve, než je lidé rozumem zformují.

Mravní, morální pravdy můžeme ze své mysli (duše) přivést k rozvinutí a zralosti, k čestnému žití.

Mravní zákon byl dán dříve, než jsme se narodili. Jeho vládu jen objevujeme. Je to základ božského řádu, který neustanovujeme, nýbrž rodíme se do něho. Mravní autorita k nám mluví skrze rozum, poznání ve víře a vědění. Nutně vede k jednání, které není možné bez přikázání, bez poslušnosti.

Mravní zákon je pánem lidí, nikoliv jejich služebníkem. Co lepšího může být, než dát světu duši vyzdobenou doplňkem mravní výchovy.

(1041) Moudrý je jen moudrý člověk! Abych byl moudrý, musím znát a milovat Boha - vycházet z křesťanských zásad. Křesťanství má ducha a život. Je to nová forma života, ztvárňující každý jeho projev. Křesťanské přikázání je nejvyšším etickým principem.

Probuzený a mravně vychovaný rozum je strážným světlem v nesmírné pustině pochybených pravd. Je zárukou jistoty v proměnlivosti každé doby, znamením naděje v temnotách nejistoty. Duch může mít kromě výchovy zájmy náboženské a metafyzické. Aby v ničem nepřeháněl, musí být celý (i náboženský) život veden zdravým rozumem, který musí být ve stálém souladu s historickou i osobní zkušeností.

Lidé však spíše než podle mravního zákona jednají na základě smyslnosti. Aby svět nebyl dějištěm mravního zla, je povinností všech vedoucích vyvíjet schopnost člověka jako rozumové a mravně uvědomělé bytosti.

(1042) Principem mravního jednání je dokonalost. Nejvyšší mravní ideál a mravní norma jsou **ideálem člověka**, u něhož pracují vědomé síly, vycházející ze vzdělaného rozumu: cit, láska, šlechetnost a statečnost. Dobrá vůle je stálá schopnost lásky k druhým - tím se láska stává spravedlností. Hluboká mravní láska se dovede obětovat. Tyto vyšší city jsou duševního původu. Dokud působí tělo, je to láska smyslná, když se duch od těla oprostí, vzniká láska duchovní. City nás mohou vést i na nesprávnou cestu, k rozvratům, a často i k duševním chorobám. Jedině rozum, který city usměrňuje, je schopen vytvořit mravní zhodnocení člověka. Morální cit je nutný k harmonii společnosti. Takový je cit k chápání krásy, umění apod. Existují i city pro rozkoš, která uspokojuje ducha. Ale stále vyhledávaná rozkoš je na újmu společenskému užitku.

Každá lidská duše je mravní bytostí a je vyzdobena snahou po zdokonalování. Chybnou výchovou a hrubým prostředím však bývá ubita. **Proto si každý člověk musí hájit svou lidskou důstojnost sám.** Důstojnost má člověk proto, že ve schopnosti rozumu a vůle je obrazem božím a že má v sobě obecný mravní zákon, který je původcem mravní lidské svobody.

Lidského ducha je možné zkoumat jen na základě principu zdravého rozumu. Nejdůležitějším pokrokem je vývoj lidského poznání, jehož formy získáváme na základě vnitřní zkušenosti, tedy psychologicky. Poznání tvoří víra ve fakta, která se objevuje v každém rozumovém soudu. Naše poznání je relativní. Hranice poznání absolutna můžeme přestoupit jen citem, vírou a vyšším rozumem.

(1043) Aby se člověk stal dokonalým, je nutné vést správně rozum a hledat pravdu věděním. Rozum je ale všem lidem nestejně vrozené světlo. Je nestejné silou, potencí a je závislé na vnitřní dynamice. Základem všeho morálního

snažení je vůle - chtít. Aby byla vůle mravná, musí se především srovnávat s křesťanskými idejemi. Musíme usilovat o poznání humanity, osvěty a vzájemného porozumění. **Mravné lidstvo je nejvyšší forma života, navzájem si rozumí a neničí se.** Věčná tvořící sílaje u člověka sebetvořením. **Úkolem poznání je na prvním místě dokonalost, přenesení božské dokonalosti do své, neboť to, co tvoří v člověku osobnost, je nejhodnotnější na světě.** Výchova, sebevýchova a zkušenost tvoří a regulují samy sebe. Kde není výchova, je vůle slepá, nezkrotná a nedá se vést rozumem. Hodnoty, které promítáme na sebe, tvoří základ rozvitého lidského života na Zemi.

Všechno poznání a vědění se musí shromažďovat v zájmu společnosti a v zájmu míru. Původ veškerého poznání musíme hledat ve zkušenosti - nikoli však jen ve zkušenosti své, nýbrž i rodové a národní, takže přechází dědičností z jedné generace na druhou. Proto i mravní hodnocení má své a priori, v němž je obsažena mravní zkušenost rodu, což vede ke snaze nenechat se vést novými hypotézami. Každá nová myšlenka si musí nejprve v praxi dobýt pravdy, neboť **mravní svět má svou existenci v boji se zlem**. Proto se musí nejdříve osvědčit.

Osobní rozum v sobě slučuje celého člověka. Základem jeho duševního života je zdravá činnost, zdravý pud, tendence, jejíž uspokojování je doprovázeno libostí a nelibostí. Správný směr ukazují jen osvědčené ideje - vést ducha ke kráse a umění.

Umění je duševní krása, neboť v něm má převahu duševní element, hloubka citu, nekonečnost subjektivity. Charakteristickým vnitřním jádrem je tvůrčí činnost. Je to činná stránka, která se projevuje koncentrací pro pozornost, asociaci, tvoření, hledání atd. Estetika i etika musí být obsahová a čerpat látku ze zkušenosti.

Činnost je pokrok, síla jít kupředu. **Pokrok nemá být jen kulturní, ale především morální.** Děje se tím, že se mravní a kulturní zisky přenášejí na další generace a přitom se stále rozmnožují. Pro vývoj poznání máme rozum.

Rozum je vybaven instinktem, který má vrozené rozumové předpoklady. Tyto principy poznáváme vnitřní zkušeností (intuicí), takže mají intuitivní evidenci - intuitivně poznáváme dobro i zlo.

Intuice je víc než inteligence. Intuitivní poznání je vyšší přímý obraz života. Inteligence nemůže proniknout do života. Vnitřní dynamika jí uniká. Intuice je uvědomění instinktu a může postihnout vnitřní životní dynamiku. Jejím prostřednictvím poznáváme, že je to živý konkrétní proud, tvořící jednotu vědomí. Osobní instinktivní rozum v sobě zahrnuje celého člověka. Rozumový stav je k tomu, aby se člověk osvobodil od zvyků, pudů, falešných instinktů ze

zanedbaného rozumu a uspořádal si život na základě svobody zdravého rozumu.

(1044) Lidé se však o své intelektuální schopnosti nestarají. Neřídí se rozumem, nevychovávají ho, neprobouzejí jeho hodnotu a mravní síly, vlohy a schopnosti. Proto upadají do zvyků. Příroda, pudy jsou pro ně silnější než rozum. Zvyk u nich způsobuje víru v zákonitost přírody. Lidé nejsou v životě vedeni rozumem, nýbrž pudy a vášněmi - egoizmem. Jasné a zřetelné představy však produkuje jen zdravý rozum, protože jen tehdy dosahuje lidské chtění svého vrcholu. Nejvyšší činností duše je mravní čin, který může pramenit jen z jasných a zřetelných představ.

(1045) Přednost ve vedení společnosti mají mít ti, kdož mají svá zdůvodnění v jasném poznání a v etice. Jsouce vedeni rozumem, dokážou šířit poznání, neboť chtějí to, co prospívá nejen jim, ale všem. Proto první cíl existence státu je mravní. Vytvořit vnitřní mír sjednocením duší a vést lidi k větší mravní svobodě. Mají-li mít zákony účinek, musí být výsledkem přirozených podmínek.

Morální cítění si člověk přináší potenciálně na svět, ale může být plně uplatněno teprve výchovou a zkušenostmi. **Člověk je to, co z něho učiní výchova a vlastní aktivita chtít hledat a poznávat.** Jednotlivé projevy pudů nejsou u člověka ve vzájemné harmonii. Individualistická etika z vnitřní síly není u všech možná. Jediné sociální síla v donucovacím tvaru rozumných zákonů vede k mravnosti. Tato moc, má-li čelit přírodnímu egoizmu, musí být absolutní.

(1046) **Aby se vyvinul pevný vědecký duch a čistý charakter a aby nabyl větší určitosti a přesnosti, je třeba usilovat o zdokonalení rozumu, neboť nejvyšším mravním úkolem člověka je poznání pravd.** Nesmíme se omezovat jen na pozitivní fakta. Vše hmotné a smyslné je pomíjející. Jen láska k tomu, co je morální, věčné a nekonečné nás naplňuje radostí a zbavuje vší nelibosti. Ideálem poznání je jednota, jež spojuje lidského ducha s Bohem a přírodou. Člověk má hodnotu jen potud, pokud se v něm projevuje metafyzický duchovní princip.

(1047) Poznání má základ v psychologii, která je přírodní a společenskou vědou. Počátek každého poznání tvoří zkušenost, na jejímž základě vzniká mínění. Aby zkušenost mohla podávat přesnější poznání, musí k ní přistoupit jasný rozum, který chápe, věc posoudí a tvoří tak základ poznání.

Poznání je také tvůrčím aktem, syntézou, k níž látku poskytují smysly. Proto se poznání řídí duchem, který poznání látky (objektu) určuje.

Poznání rozlišujeme syntetickými soudy. Rozumové poznání pravdy, faktu a zkušenosti závisí na principu sporu (kontradikce), z kontradiktických vět je jedna

nutně pravdivá a druhá klamná. A také platí, že všechno má svůj důvod, proč je to tak, a ne jinak.

(1048) Při vývoji poznání musíme přihlížet k dědičnému základu. Pak shledáme, že duševní život se neskládá jen z úplně jasných myšlenek a představ. Zdá se, že přehlížíme význam malých temných duševních hnutí, která v duši stále působí a determinují ducha, kdežto jasné představy se vyvíjejí teprve z nich, a to později, když vnější zkušenost už působila déle. Proto je rozdílné množství stupňů duševního života jedinců. Je to pozvolný přechod od vědomí temna až po vědomí jasného poznání. Tím, že vyšší vědomé stavy nejsou jednoduché, že vedle smyslového poznání se skládají z malých nevědomých dojmů vystupujících z podvědomí, se tímto faktem navzájem lišíme stupněm jasnosti představ a v celém poznání. Samotné smysly poznání neslouží - jsou jen pro praktické účely. Pramenem mnohých lidských omylů je obrazotvornost, závislá na smyslech a citech. Pravé poznání má základ v Bohu. Vrcholem poznání je metafyzika.

(1049) Poznání je dvojí. Jedno vychází z faktů a má původ v dojmech, druhé z poměru idejí. Duševní děje mají příčinu v dojmech. Jejich příčinou jsou smyslové vjemy, počitky, city a jevy vůle. Myšlenky jsou už jen kombinací dojmů. Veškeré poznání se zakládá na zkušenosti, neboť jedině duch může spojovat, přeměňovat, zvětšovat a zmenšovat látku, kterou získává smyslovými dojmy. Mimo to lidský duch na základě intuice a dedukce z poměrů idejí umí také vytvářet představy i sám ze sebe.

(1050) Člověk je sice determinován vnitřně, fyzicky a morálně, nikoli však metafyzicky. Jeho motivace není absolutní. Je to jen vnitřní povzbuzování, nikoli nucení. Každý se může rozhodnout podle vlastní podstaty, která je metafyzická, takže má v jednání svobodu i odpovědnost. Protože rozum a jasné myšlení tuto podstatu vyjadřují nejlépe, svobodné jednání mravnímu rozumu vyhovuje a temným stránkám (nižší pudy a vášně) odporuje. Vášně vycházejí z nižší duševní, smyslové a vegetativní schopnosti. Mohou být zatlačeny jen vášní vyšší, takže rozum, poznávaje pravé a správné sebezachování, se musí stál žádostí (aktivním afektem), aby přemohl všechny ostatní nižší živočišné afekty. Nad nevědomými pudy a silami může zvítězit jen zdravě vedený rozum.

(1051) Tělesné i duševní projevy jsou souběžné a mají společný základ v jednotě podstaty. Hmota i duch mají vrozenou tendenci k pohybu. Ze změny pohybu atomů vznikají přírodní změny. Rozumové dění duše je také jevem pohybu a vede ke stanovení obecných pojmů příčin. Teprve z nich získáváme syntetickou metodou další poznatky. Jako je hmota ve svém jednoduchém elementu sitonů nezničitelná, tak je rovněž nezničitelný lidský duch v rozumu a

vůli i jeho myšlenka. Duch ani myšlenka nepotřebují místo ani rozměr, ale mohou vejít v jednotu a s hmotou jí dát formu. Duch se pak realizuje v lidském těle a myšlenka v esplanech. Jako hmota není nikdy bez prostoru, tak duch není bez činnosti. Činnost ducha je však u mnohých lidí jejich vlastní vinou temná. Pochybnost o pravdách je nedokonalost, poznání je dokonalost.

Cílem a účelem existence všeho tvorstva je oslava Boha, která je blažeností tvorů.

(1052) Bůh stvořil nejdříve prahmotu: vzduch, vodu a neoživenou zemi. U živočichů přizpůsobil hmotu ke spolupráci s duchem - nese v sobě boží stopy. Pak stvořil hmotu oživenou: rostliny, zvířata a naposledy člověka. Lidské zrození je vzácnou výsadou.

Dříve než hmotný svět stvořil Bůh svět duchovní - anděly.

Příroda není pouhým střídáním změn - v jejích změnách je pořádek! Není jen součtem částí - je skladbou, systémem. Příroda je celostní skladba nebo skladebný celek. Celek je vytvářen svými částmi, ale části jsou zároveň na svém celku závislé. Žádný z nich není prvotní a nadřazený. Příroda se jeví jako celek v ustavičné změně, ve vývoji.

Rostlina má život, přijímá potravu, roste, rozmnožuje se. Tento proces nazýváme rostlinným (vegetativním) životem.

(1053) Živočich má vyšší život než rostlina. Kromě života rostlinného (přijímá potravu, roste, rozmnožuje se) má však ještě smysly, souhrnně nazývané jako život smyslový, senzitivní, se kterým souvisí i samostatný pohyb. Podle zákona dědičnosti trvá jistá neměnnost druhů, takže nejsilnější bytosti se nerozvíjejí na úkor jiných.

Bůh, udržovatel života, dal každé oživené bytosti nositele života - duši. Jak u rostlin, tak i u zvířat je duše životním principem, tzn. že nositelem života je vázána na hmotu. Přestane-li u rostliny vegetativní život, zvadne. Tím přestala i její duše, která nemá na ní nezávislé činnosti. Podobně je to i u zvířete. Jakmile přestal jeho vegetativní a senzitivní život (tj. jeho životní princip - duše), umírá. Vegetativní život byl vázán na život hmotný - na tělo.

(1054) Zvíře, podobně jako člověk, svými smysly přijímá pocity, vjemy, dojmy, udržuje je a zachovává - má paměť. Zvíře však tyto dojmy nezpracuje, netvoří z nich závěry, úsudky, pojmy, protože mu chybí rozum. Duše zvířete nemá vlastní, na těle nezávislé činnosti, naopak je ve všem na těle závislá. Proto také s tělem hyne, neboť vše, co je ve všem na něčem závislé, hyne s tím, na čem závisí.

V myšlení, rozumu a vůli je duše dokonalost sama.

Rozum je vlastnost, kterou myslíme a kterou si tvoříme počitky, pojmy, úsudky a závěry. Jím zkoumáme příčinu jevů, což zvíře činit nemůže. Poslouchá pouze svůj pud sebezáchovy, který byl Bohem vložen do jeho přirozenosti, aby zachovalo sebe a své plemeno. Myslet a uvažovat nedovede - nemá rozum. Samo se nemůže vycvičit k samostatné užitečné práci, proto na ně musí člověk dohlížet.

(1055) Člověk má rozum, takže myslí, zkoumá jevy a činí závěry. Poznává, co je užitečné, krásné a ušlechtilé. Pokračuje ve vědě, umění a vynalézavosti. Jeho duševní činnost se stále rozvíjí, a tak si usnadňuje život. Lidský duch je ve svém jednání svobodný, ovšem jeho svoboda je možná jen v řádu.

Zvíře, ač je stvořeno před člověkem a dodnes s člověkem žije, je na témže stupni vývoje, jako bylo při stvoření, protože mu chybí rozum.

Ubohý je člověk, který se pokládá pouze za dokonalejšího inteligentnějšího živočicha. Svědomí a rozum jsou důkazem nesmrtelnosti lidské duše, která je božího původu. Tím se člověk od živočichů liší.

Nad vším tvorstvem stojí nesmírný Bůh. Jeho velikost a vznešenost tušíme z viditelného světa.

(1056) Všechno nám dal k užívání tím, že nám poskytl rozum a svobodnou vůli. Už naše tělo je dílo nesmírně dokonalé, ale teprve duší, obdařenou rozumem, se stal člověk vládcem nad přírodou, nad jejími silami, které si podmanil, a tím je přirozeným obrazem božím. Bůh stvořil svět a člověk jeho dílo dokonává v tom smyslu, že si svět zařizuje. Proto chvalme Boha za rozum, který nám dal. Rozum vede k civilizaci, ta pak k technickému pokroku. Nejsou-li prozářeny kulturou ducha, vedou pokrok a civilizace ke zkáze lidstva. Vše je od Boha a vše k němu musí směřovat. Jakmile by něco stvořeného ztratilo závislost na Bohu, přestalo by to existovat, postrádalo by základnu svého bytí.

(1057) Člověk má s andělem společnou nesmrtelnou duši a se zvířetem živočišnost. Proto není ani andělem, ani zvířetem. Lidská přirozenost pozůstává z těla a duše, andělská pouze z duše, obdařené však mnohem bystřejším rozumem a mocnější vůlí.

Zvíře se nemůže stát účastníkem lidské přirozenosti, protože nikdy nebude vlastnit rozum. Ten mu chybí, takže se nemůže podílet na lidské blaženosti.

Bůh existuje v nekonečné blaženosti - v té je jeho nebe. Člověk po ní také touží, jak je patrné z běžného života i z pokusů se subjekty.

(1058) Jak by se mohl pozemský tvor účastnit blaženosti boží? Podle lidské přirozenosti to je nemožné. Jako zvíře nerozumí blaženosti lidí, tak člověk není schopen úplně pochopit blaženost boží. Bůh z pouhé své dobroty chce učinit

člověka účastným své slávy. Proto mu dává podíl na svém životě a přirozenosti tím, že mu uděluje milost.

Milost je nadpřirozený dar, jenž převyšuje nároky, potřeby a zásluhy každého tvora. Bůh ho dává rozumným tvorům k nadpřirozenému cíli.

O nadpřirozená dobra se přičinil Kristus svým vykoupením, přirozená se nám dostávají od Stvořitele. Náš poslední cíl je nadpřirozený. Jemu jsou úměrné pouze ty úkony, jež jsou bez nadpřirozené milosti nemožné. Milost je vnitřní nadpřirozený dar udělený od Boha, abychom mohli být spaseni a blaženi. Posvěcující milost je tak životem nadpřirozeným, zplozením z Boha.

(1059) Účast na božské přirozenosti spočívá tedy v tom, že Bůh vytvoří v duši co nejvěrněji svou podobu. K získání těchto darů musíme sami napomáhat svým ctnostným životem, řízeným božími přikázáními. Člověk, mající rozum a svobodnou vůli, je přirozeným obrazem Boha. Stává se jím však teprve získáním posvěcující milosti.

Nesmrtelnost duše poznáváme ve 4. stupni hypnózy. Jestliže ji upozorníme, aby zkoumala svou podstatu vyššími silami, poznává sebe, svou dokonalost a krásu (nadsmyslnou - duchovní), kterou si uvědomuje a v níž je neskonale blažená. Ve střízlivé kázni ducha si musíme tuto blaženost podmanit.

Jsou různé druhy blaženosti, a proto musíme v rozvinutém rozumu chtít dojít ještě výše, abychom se účastnili světlem slávy bezprostředního patření na Boha, jeho božské přirozenosti, nesmírné dokonalosti, svatosti, krásy a blaženosti. A také - abychom se stali účastníky světla božského rozumu a svobody Jeho vůle. Proto Bůh do nitra člověka vložil touhu po sobě jako něco přirozeného.

(1060) Naše vyšší rozumná přirozenost, je-li osvobozena od smyslového nátlaku, intuitivně v metafyzickém pozadí poznává a cítí, že je příslušníkem vyššího nezávislého světa, kde je cíl svobody a blaha, které v něm i mnohdy prožívá. Rozum sám je svobodný - na tomto světě však nemůže dospět k absolutní svobodě - je brzděn a srážen smyslnosti, vášněmi, nemocemi, zákony apod.

Důležitost lidského života vyžaduje moudrost a sílu a vyzývá rozum k přemýšlení. Duše má vztah k určitému cíli. Nejzazší spodní podvědomí nám dává jasně znát pravý a skutečný cíl a také to, že k němu vedou jiné, vyšší cesty než ty, které vedou k cíli našeho hmotného světa. Také duchovní filozofie nám vrací zpět naši osobnost.

(1061) Tím však v sobě nesmíme přehlížet a potírat civilizaci, kulturu, humanitu, rozmach techniky, což jsou květy ducha a jeho praktického tvořivého rozumu. Pozemským cílem je osvěta a vláda rozumu na Zemi. Vše je stvořeno k oslavě

Boha. Proto na ní chtějme mít podíl a snažme se o nejvyšší rozmach veškeré naší činnosti, kterou povyšme o tvoření krásných kulturních děl. Mají vycházet z činnosti jak jednotlivce, tak i celých národů. Byť by se i časem zničila a zašla, jejich realita přejde do věčného pohledu protonace, v níž všechno, co jsme činností ducha i těla vykonali, věčně uvidíme. Je mnoho těch, kteří dovedou duševně tvořit, ale jsou příliš dobří, jejich dobro se bojí, je v koutku, zbabělé, nedovede křičet, jen myslit a filozofovat, nic z toho nerealizuje, zatím o zlo jedná! Přestane-li duše své myšlenky realizovat a toužit po hodnotách, začne stárnout, zapadá do vyšlapaných forem života, nic nevytvoří, nezlepší, naopak může překážet. Aktivita a stálé tvoření jsou výrazem života, ovocem zralosti a velikosti lidské duše.

(1062) Činnost je vystoupením z nitra. Je to svobodné tvoření, ne robota. Je projevem svobodného ducha, bez něhož není aktivity. Kde je duch považován za odvozeninu hmoty, uplatňuje se jen mechanizmus. V takovém řádu není svobody, a důstojnost člověka mizí. Duch přežívá tělo, kultura pak státní útvary. Tvorba a s ní umělecké úsilí vycházejí nutně z jednotlivce. Člověk může cokoli sám udělat, řekne-li, jak co udělat. Tvůrčí svoboda neznamená nevázanost, nýbrž hledání a uskutečňování vyšší závaznosti a odpovědnosti. Každá nevázanost nutně přivolává nesvobodu. **V kulturním dění rozhoduje nikoli původ myšlenek a idejí, ale jejich obsah, životní a tvůrčí schopnost.** Obecně a trvale se šíří a ujímají jen ideje plodné, tvořivé, směřující ke zdokonalení a zlepšení lidského života. Pravá kultura je dílo člověka stvořeného k obrazu božímu.

Popře-li národ Boha, popírá svobodu člověka, neboť lidská vláda bez Boha je vládou nesvobody. Práce nesvobodných lidí není tvůrčí, je prací otroků, není kulturou, je pouze technickou civilizací. V každém díle vítězí jen nadšení a to má jen ten, kdo věří ve svou věc.

(1063) Musíme podstatně rozlišovat mezi technickým pokrokem a kulturou. Je pravda, že se mohou vzájemně doplňovat. Avšak pokrok techniky a vynálezy ve válkách ničí člověka, jehož, jako nositele kultury, zabíjejí. Technický pokrok sám v žádném případě nestačí, neboť kultura je víc. Je totiž záležitostí srdce a celé duše. V krátkém časovém rozpětí můžeme sledovat úžasný rozmach techniky, avšak kulturu můžeme sledovat jen v rozsahu staletí a tisíciletí. Pokrok sám může znamenat smrt - pokrok s kulturou znamená rozvoj života, kultura je pak sám život. Důsledkem technického pokroku je civilizace. Avšak tam, kde se s ní setkáváme, musíme nacházet ještě kulturu.

Dokud se lidstvu nedostane důkladného duchovního vzdělání, nebude technická civilizace nikdy kulturou v pravém smyslu, neboť ta je jaksi přirozeně

křesťanská. Křesťanství je absolutní pravda, protože činí člověka svobodným. Pravda osvobozuje, nevědomost a blud zotročuje. Kulturu netvoří celek, nýbrž především osobnost. **Hodnoty nelze objevit ani uskutečnit jinak než na základě osobní svobody.**

Svoboda je možnost činit dobro. Moderní člověk je autonomní bytost, která si chce sama stanovit, co je dobro. Lidskou svobodu neohrožuje Bůh, nýbrž člověk. Ten sice dovede ovládat hmotu, ale nedovede ovládat sebe. Kultura pracuje pro věčnost národa. Čím je dokonalejší, tím je národ svobodnější. Tvůrčí činnost však předpokládá dokonalou osobnost.

(1064) V duši je duchovní potenciál, který člověka pobízí, aby budoval, tvořil a myslel o životě. Umění s vědou patří mezi nejvyšší projevy života - jsou to obrazy boží tvorby. Krása je bytostný živel bytí. Proto všechno umění (stavitelství, sochařství, malířství, básnictví, hudba atd.) jsou projevy života a mají sloužit životu a Bohu. Genialita není jen zásluhou kvality mozku, nesmí chybět také geniální duch, který sám sebe vychovává a zdokonaluje.

Člověk je bytostí vnitřně samostatnou. V dosažení cíle je však odkázán na jiné. Proto musí existovat řád mezi vztahy a činnostmi člověka - individua a člověka - člena společnosti. Tento řád je dán cílem člověka (Bůh) jakožto osobnosti, v níž se shoduje cíl jednotlivce a národa. **Je-li tvořen řád bez Boha, vychází nutně z egoizmu a způsobuje nepořádek.** Vládne-li se bez ohledu na právo, mimo mravní zákon, všechno hyne. Rozumný duch tvoří rozumný řád a zákony pro blaho celku. Stát je bytí, jehož realitou je uspořádání vztahů mezi lidmi za účelem obecného dobra. Svoboda a autorita se navzájem doplňují, není rozporu mezi dobrem soukromým a obecným.

Každá forma občanské pospolitosti, vlády a politické moci se musí opírat o rozumovou mravní přirozenost člověka. Principem svobody se rozumí zásada, která nepovažuje občana za trpný předmět ovládání, ale za spolutvůrce veřejného blaha. Státní zřízení má za úkol podporovat a rozmnožovat obecné dobro, jehož strážcem je legitimní, obecně uznávaná autorita. Duch vzkvétá, poskytuje-li stát svobodu pro vyjádření názoru a možnost svobodně se věnovat zvolenému povolání.

(1065) Lidský rozum na tomto světě závisí na zkušenostech a poznání, a přes své vzdělání nikdy nedosahuje onoho nejvyššího stupně svobody v poznání hlubokých zážitků, krásy, rozkoší a blaha. Světská rozkoš a blaho, pocházející z krásy stvořených věcí a věcí vytvořených lidmi, dávají sice požitky tohoto světa, ale závisejí na přeskupování prvků, na zákonitosti hmoty. Hmota žije ve stálých proměnách. Např. v kráse není stálá, je pomíjející - je to určitý druh přeludu mozku. Neměnné ideje krásy však existují - krásou je vlastní zdroj

podstaty duše božského obrazu v nás, v němž jsou všechny krásy, rozkoše a blaha, a ony nejvyšší ve zdroji samého Boha. Dospějeme k nim přirozeným odchodem z tohoto světa - svobodou.

Umět obcovat s vlastním bohatým nitrem, mít žízeň po skutečném životě, cítit život ze všech stran a okoušet jej, být člověkem nejreálnější skutečnosti smyslového a křesťanského světového názoru, prožívat a poznávat hmotu a ducha, tělo i duši, formu a obsah jako jednotu, je rozvinutím všech tělesných a duševních možností lidské existence v jejich dosud nejvyšší a nejúplnější jednotě.

Postupovat jen od smysly postižitelného hmotného (fyzicko-mechanického) základu života a věcí, mluvit o absolutním determinizmu, analogickém tomu, co řídí svět, vyhledávat v základních vlastnostech látek tvořících živou bytost a v jejich součinnosti všechny možnosti vytvářející (fyziologickou a psychologickou) realitu živé bytosti, jejíž chování je výsledkem součinnosti vnitřního a vnějšího světa, přítomného i minulého, je výsledek myšlení slepého ducha.

Pak se nemusíme divit, že psychofyziolog, který zkoumá jen hmotné konkrétno a je uchvácen zákonitostí živé hmoty, hlásá do světa zmatené teze jako: „Hypotéza o dualitě živé hmoty, která se přenáší v domněnce o duši nezávislé na hmotném podkladě a případně mající účast na podstatě božské, není již dnes pro fyziologa plodnou pracovní aktivitou.“

(1065a) Sledováním pokusů jsme se přesvědčili, že činnost živé hmoty je při vegetativním a smyslovém projevu nadmechanická a nadfyziologická, určovaná základem - principem - nižšího řádu duše. Samotná hmota není nic jiného než jeden z projevů nejnižší formy duchovna, jehož původcem je Bůh. Základ myšlenkového života je duchovní. Duše vyššího nesmrtelného řádu je formou smyslového projevu. Ten ale není přímý, ani duchovní, ani tělesný. Tím, že je vázán na hmotu, je s ní sjednocený, je psychofyzický. Vlastní ráz poznání je už děj nadfyzický a nadfyziologický. Centrální nervstvo (esplana) je určeno ke spolupráci s duchem. Proto strukturální změny mohou ve značné míře ovlivnit chování, duševní stav nebo charakter živé bytosti. Dosahujeme toho i hypnotickými sugescemi.

Poškození centrálního nervového systému i zásah sugesce může způsobit vznik abnormálních citů. Sugesce, ale také nepatrné chirurgické zásahy, mohou potlačit značné úchylky lidského charakteru či chování. Přetnutí vláken centrálního nervového systému, jenž tvoří funkční spojení mezi thalamem a kůrou frontálního laloku mozku, může mít okamžitě vliv na způsob vyjadřování i na základní charakteristické rysy myšlenek. Úchylné chorobné chování individua se operací často změní v chování zdravé. Individuální znaky charakteru

osobnosti a povahy se upraví přerušením nervových spojů od chorobné realizace esplanových buněk.

Rozum se projevuje tím, čím je zásobován a jak je mozkový nástroj upravován. Je tu sjednocení hmoty a ducha k rozumovému projevu duše. Pouze hmotný nástroj se často pokazí. Je-li v pořádku nervový systém, je člověk duševně zdravý. Svobodný a nezávislý projev duše v porušené hmotě můžeme sledovat jen ve 4. stupni hypnózy. To nám ukazuje, že duše vyššího řádu, obdařená rozumem a vůlí, není ze řádu hmoty a také na ní není plně závislá.

Tvrdit opak by svědčilo o nedostatečně věcné úrovni úvah a popření pravého smyslu vědy. Skutečná věda vytváří „spojení“ mezi první Příčinou, myšlenkami a skutečným světem. Pracuje s myšlenkami odpovídajícími skutečnosti. Prostřednictvím smyslů zkoumá přírodu a rozumem duševní jevy. Smysly chápou jen hmotu, těleso. Nechápou jsoucna nehmotná, nekonečná, všemohoucí. Nechápou víru, cit, lásku, Boha apod. Ty chápe jen duch rozumu.

Skutečný vědec vidí důkaz boží existence v uspořádání světa, jeho jednotě a organické souvislosti.

Odmyslit účel a řád ze světa znamená nevědeckou předpojatost, zkreslit jeho skutečný obraz, omezit rozsah a sílu naší mysli.

Např. molekuly vody mají tzv. dipólovou vazbu, která vysvětluje, proč se nevypařuje už při normální teplotě, ačkoli podle poznatků vědy by se vypařovat měla. Pak by ovšem život na naší planetě nebyl možný. Proč ale právě voda má dipólovou vazbu? Není tu předem stanovený účel takřka hmatatelný? Kdo odmítá z principu účel a řád ve světě (tj. Boha) a uznává za primární pouhou přírodu jako prvotní zdroj všeho bytí, staví se do řad nevědeckých konstrukcí.

V tom, že život vznikl fyzikálně-chemickými přeměnami hmoty, není žádný důkaz. Příroda nám sice dává mnoho příkladů chemických pochodů, potvrzujících přeměnu mnohosti v novou jakost, ale chtít vysvětlit vznik života bez Pořadatele jakousi přeměnou neživé přírody v „novou kvalitu“, v přírodu oživenou, je nevědecké. Chtít vysvětlit vznik vyššího řádu lidského ducha s rozumem a vůlí přeměnou senzitivní (živočišné) duše v „novou kvalitu“, duši mající rozum, vůli, myšlenky, vědomí, která dovede reflektovat vlastní činnost, nemůže obstát. Neexistuje pro tuto tezi ani jeden jasný vědecký důkaz, který by poskytl nějaké přirozené vysvětlení, jak je obvyklé při srovnávání s objektivní realitou. Moudrý duch se před ničím neuzavírá. Aby dosáhl všestranného poznání, experimentuje, pozoruje a zkoumá hmotný i duchovní svět.

(1066) **Člověk trpí nedostatkem úcty k pravdě a přesvědčení, k osobnosti a lidskému životu, jež jsou hlavním výsledkem vývoje osobnosti.** Obraz člověka je otřesen, je v krizi. Takový život je vypuzen ze své přirozenosti

podváděním a zapíráním pravdy o něm samém. Přitom jde o základní lidské hodnoty, bez nichž člověk pustne. **Aby člověk mohl uskutečňovat sám sebe, nesmí se vzpírat řádu, danému věčnou moudrostí.** Kdo se ve svém duchu pokoří, nalezne moudrost, život. Pro zbědovanou osobnost, na duchu zpustošenou a beznadějnou, je nejlepší oporou pevný a nezměnitelný řád. Z vědomí mnoha lidí se ztratil Bůh, a tak zůstal jen rozkolísaný člověk, bezmocně hledající pokoj a klid. Nejvyšší řád hodnot byl rozvrácen a rozmetán. Není možný duševní pokoj, chybí-li pokoj s Bohem. To je křesťanský světový názor, který pozvedá a zušlechťuje jednotlivce a poskytuje společné nezměnitelné mravní zásady. **Rozumný člověk zušlechťuje svou hmotnou podstatu duchovními příkazy, které jsou základním prvkem dynamiky lidského dění.** Věda lidstvo nespasí, protože lidskému duchu nepostačí. Jsou chvíle, kdy věda ztrácí řeč, kdy člověk žije v nejistotě a depresivitě, duch je podkopán a tvořivá síla je rozložená. Nezměnitelný řád vzbuzuje individuální iniciativu, neboť jeho původcem je Stvořitel.

Křesťanský názor však vyžaduje také víru. Ta se týká věcí, které nejsou z tohoto světa. Nastupuje tam, kde už nemůže působit rozum. Její úkon předpokládá přesvědčení o omezených možnostech lidského rozumu. Kdo tuto víru odmítá, zatemňuje se mu budoucnost. Pak se zaměřuje jen na hmotu jako na základ všeho, k čemu připoutal svůj omezený rozum. Rozumný člověk čerpá zkušenosti nejen z tohoto světa, ale i z věrohodnosti křesťanského světového názoru. Filozofie je dnes oddělena od pravdy. Právo je odděleno od mravnosti. Člověk však touží po jednotě a dokonalých hodnotách, i když je hledá v nižší oblasti a očekává je od slepé hry přírodních sil. Zapomíná, že pravá jednota a hodnota je dílem ducha.

(1067) Jen rozumem osvíceným vírou ve zjevení boží poznáváme pravdu o svém Tvůrci. Člověk však hyne sám v sobě povrchností, lhostejností, bezcitností a umírá tělesnými nebo duševními nemocemi či válkami. Absolutní pravdy a mravní hodnoty zůstávají mnohými lidmi nepovšimnuty. Přesto zůstávají věčnými, i když jsou dočasně popírány a zavaleny násilím.

Rozvoj techniky spoutal lidského ducha, jeho vztahy se staly jednostrannými. Tím utrpěla jeho hodnota, takže je podlomen a rozrušen. Mravní základna je otřesená, potřebné ctnosti - charakter, spravedlnost, morálka, věrnost, čestnost, úcta, družnost, mírnost, štědrost, oddanost, poctivost, milosrdenství - tyto síly a obrany proti zlu - mizí z lidského ducha. V takovém případě musí zlo zvítězit.

Celostně vychovaný duch je pánem života, svých pudů, objevů a technických vynálezů. Jeho vůle je vůdčím činitelem nad pudy. Usměrňuje

city, neboť má nad sebou vládu. Je to správná vůle, jíž je možné se řídit jako vlastním mravním prvkem a která je řízena zdravým rozumem, který dovede správně hodnotit a zařadit každou životní skutečnost.

(1068) Být činný znamená mít možnost zasáhnout z vlastních sil ducha, rozumu a vůle do realizace věcí. Jen ten, kdo si dovede uvědomit svou duševní schopnost a své JÁ, se stává vůdčím a tvořivým činitelem. Kdo je do činnosti uváděn pouze reflexí vnějších věcí (jídlo, zábavy, příroda), je slabý, neplodný a nevychází z vlastních sil ducha. Není schopen dát věci formu a realizovat ji. Není schopen řídit ani sám sebe, je zhýčkaný, podléhá strachu a pocitu méněcennosti.

Něco realizovat předpokládá nositele, který je už sám v sobě realizován. Čím je předpokládaná realizace větší, tím je dokonalejší tvůrčí zásah do věcí a dění. Mezi činitelem a činností je vzájemný poměr. Nemá-li činitel v sobě nic určitého, není schopen určovat něco mimo sebe. Člověk, jehož činnost vychází ze správného řádu schopností, směřuje k velkým věcem a tím zdokonaluje sám sebe.

(1069) Člověk je tělo a duch. Lidský život je soužitím hmotné a nehmotné sféry. Lidské dějiny jsou bojem o prvenství hmoty a ducha, zážitku či myšlenky. Tuto skutečnost nelze popřít. Z hmotného podkladu vyrůstají pudy, vášně, dojmy, city, hnutí nitra, sympatie, tedy bezprostřední a nevyhladitelné živočišné stavy. Řádem ducha je oblast rozumu a vůle, myšlenky a lásky, pravdy a čestnosti. První hmotné hodnoty jsou instinktivním stavem. Druhé, duchovní, předpokládají rozumový úsudek, úvahu, probuzení duše, která do svých rukou bere vládu nad svými věcmi a životem. Tato vláda však není absolutní. Člověka váže řada závislostí. Naráží na hranice hodnot, až se propracuje k První z nich, která je jejich Mírou, Zdrojem a Zákonem. Zákonitost je nutná jak v myšlení, tak v mravním životě. Lidstvo však upadá do náboženské bezvýraznosti, život ztratil náboženský základ, a drásavý neklid a ironická lhostejnost proniká až k jeho kořenům. Dnešní člověk si myslí, že je nevyčerpatelným konkrétnem, takže nesnáší žádná měřítka, nesrovnává se s morálkou. Věří, že je naprosto nezávislým tvůrcem svého JÁ, jež ze své vůle v každém okamžiku svými činy tvoří.

(1070) **Člověk je však za svůj život, za každý skutek a za uspořádání svého žití mravně odpovědný.** Mravní svoboda neruší zákon účelnosti, jen umožňuje jeho lepší naplnění. Neznamená možnost jakékoli činnosti, nýbrž možnost svobodného výběru činnosti dobré a lepší. Každé jiné chápání mravní svobody je zkreslením a zneužitím přirozeného poslání mravnosti. Výběr činnosti poskytuje duševní štěstí.

Štěstí je něčím tak velkým, že se zdá být božím darem. Skutečně šťastný život přesahuje běžný lidský úděl, protože člověk nežije už jako prostá bytost, ale má v sobě něco božského, co v něm je nejvyšším zdrojem činnosti, která vyniká nad všechno ostatní. Oním božským je v člověku dokonalý rozum a pevná vůle. Podle takového rozumu vedený život je už jaksi božský. Jak řekl Aristoteles, je nutno učinit se nesmrtelným a za každou cenu žít podle toho nejznamenitějšího v nás, co svou mocí a důstojností vyniká nad všechno ostatní. Štěstí vrcholí v kontemplativní činnosti rozumu. Následuje činný život v souladu s rozumem a ctností. Cílem života pak je harmonicky uspořádaný vývoj vnějšího i vnitřního žití podle hlasu rozumu. Bez ctnosti, poctivosti a snášenlivosti je člověk nejdivočejším živočichem a nejhorším způsobem tíhne k zničení bližního, k jeho pohlcení, k smyslnosti a neukojitelnosti.

Samostatnost lidské osobnosti zaniká a duševní růst se vykládá jako pouhý reflex sexuálního, sebeuplatňovacího či potravního pudu. Z toho se rodí různé formy otroctví, neboť je-li zabsolutněn celek, je jedinec jen jeho částí a nemá ani samostatnost, ani svobodu. Jeli zabsolutněna příroda, je člověk pouhou její částí, jejím nejvyšším vývojovým článkem, nadživočichem, lišícím se pouze stupněm vývoje. Smysl jeho existence je ryze pozemský, život po smrti je pouhou iluzí.

Člověk buď zbožňuje přírodu, touží se ponořit do jejího lůna, uniknout shonu civilizace a nalézt v ní lék pro svou znavenou duši, nebo dává přednost erotice a sexu. Duševní život se vykládá jen jako činnost chtivosti, jíž se vzepřít znamená nebezpečí pro duševní zdraví.

(1071) Technika, rozhlas, film, televize, tisk atd. svým rychlým střídáním informací silně narušují lidské myšlení, sotva se začne v nějaké rovině rozvíjet. Vytvářejí člověka psychologicky okamžitého, vadného, navyklého žít bez náležité souvislosti minulého, přítomného a budoucího. Sobecky hájí ideu, která časově klamně vyhovuje pouze jemu, nehledě k celku. Celostně vychovaný člověk se neomezuje jen na okamžitou současnost a nejbližší okolí, které právě zasáhly jeho smysly, ale obrací se do širšího prostoru minulého, přítomného a budoucího. Opírá se o zkušenosti jiných současných i dřívějších lidí. Používá vyšších schopností svého ducha, než jaké představují pouhé smysly a egoistické pudy.

Stálá aktivita ducha je plamenem života pro kulturní činnost, protože vyspělý rozum je věčně trvající hodnota. Rozum se nesmí zastavit. Musí jít v nepřetržitém vývoji dopředu. Nejvyšší uzpůsobení v řádu poznání je moudrost, která nám dává poznání prvních příčin a vztahů. Touha po stálém, pevném, ostře vymezeném a neměnném pojmu stojí proti neohraničenému světu

hmotných proměn a jevů. Proto síla probuzeného ducha hledá a objevuje pravdu o bytí, které nevzniká, nezaniká, ani se nemění, není mnohým, nýbrž jediným neměnným bytím - Bohem. Snílkové, kacíři, fanatici a duševně líní ztrácejí jasný rozum. Myslící rozum má zdravá přání a vyvolává potřeby. Základní potřeby jsou hmotné (jídlo, oděv, byt) a duševní (věda, umění, mravnost).

(1072) Život nesmí být vykládán jen jako činnost chtivosti v ukájení vášní, protože požitkářství v jídle, kouření, hazardních hrách, erotice, sexu, spolcích, sektách apod. pohlcují a ubíjejí. Nejsou vzácností situace, kdy je člověk zavlečen citem a vášněmi do chaosu jenom proto, že se vlády neujal rozum. Zkušenosti ukazují, jak rozum z tohoto chaosu člověka vyvádí, neboť má dostatek síly, aby zvládl nejspletitější situace. Kdo v těchto slabostech hledá „moudrost“, ztrácí život. Moudrost je světlem rozumu. Moudrý člověk se snaží dosáhnout pravdy, protože si je vědom jejího ontologického charakteru, totiž totožnosti se skutečností. Člověk si uvědomuje, že jeho skutečný život spočívá především v uskutečňování mravního řádu.

(1073) Duševní dění je výslednicí všech v člověku skrytých sil. Proto není správné je rozkládat na části a vysvětlovat každou zvlášť, protože představy, city a touhy jsou samy o sobě materiálem pro činnost rozumu a vůle. Nabývají smyslu teprve v celistvosti duševního života. Celek je však větší než pouhý souhrn jeho částí. Smysl částí můžeme znát pouze v případě, když známe smysl celku.

Je nepochybné, že člověk jako součást přírody je podroben její zákonitosti. Jenže on není jen její pouhou částí. Proto není možné přenášet každý přírodní zákon jen tak beze všeho na lidský život. Jako duchovně-tělesná bytost a jako hodnotící subjekt a tvůrce kultury stojí člověk nad přírodou.

Zásada, že smysl částí je v celku, platí v přírodě bez výhrady. Jestliže se však tato zásada přenáší na lidský společenský život, je-li sociologie chápána jako odnož biologie a hlásá-li se, že celek je vše a jedinec nic, že člověk je pouhým článkem společnosti a má se tedy jejím zájmům cele podrobit, pak je to blud, který má za následek potlačení potenciálních sil lidského ducha v jeho tvůrčích schopnostech, vlohách a vlastnostech. Pak následuje slabost ducha, méněcennost a různé duševní vady.

Původ tohoto myšlení je především ve zjednodušujícím sklonu lidského ducha a ve snaze vysvětlovat svět, život i člověka z jediného principu, a to buď hmotného, nebo duchovního.

Lidská duše je zdrojem aktivity. Záleží na tom, v které její schopnosti tato její síla převážně působí. Je-li to složka smyslová a vegetativní, stává se člověk

jakoby živočichem. Působí-li však převážně ve složce rozumové schopnosti, stává se člověk vpravdě rozumným tvorem.

(1074) **Lidstvo svůj rozum málo vychovává, málo vzdělává, ponechává ho ve tmách, a tím dochází v lidské společnosti k porušení řádu.** Takřka veškeré lidstvo žije z fylogenetického zdroje, z věna kulturního dědictví předků a prapředků. **Velmi málo je těch, kteří z vlastních duševních sil a vůle tvoří nové věci a hodnoty.** Tvůrčí duch má z toho užitek a jistotu, že nepodlehne duševním chorobám. Duševně nemocní nedovedou svého ducha zanítit pro tvůrčí činnost. Jsou pohasínajícím světlem, zatímco by měli být majákem, který doširoka vrhá své světlo. Z nedostatku poznání a zkušeností jsou méněcenní a často tím trpí. Jejich pud je v zajetí tělesných vášní. Je otrocky řízen a veden z tělesně hmotných rezerv duševních zážitků svých předků, které vždy mají převahu zla.

(1075) Planoucí duch se z tohoto nejistého daru vymaňuje a používá tělo k službě probuzeného ducha. Z vlastního poznání, nabytého vzděláním na křesťanském základě, mu dává novou formu a řád. Jen ctnosti a vzdělání jsou takovým dědictvím našich předků, které musíme a máme přijmout, které z generace na generaci vítáme a zužitkujeme. Ono dědictví je svěřeným statkem, který rozmnožen je odkazován dalším generacím, aby na něm stavěly. Nejen sociální školení, ale vybrané vzdělání dává rozhled, pochopení příčin a následků.

Lidský duch není jen rozum a vůle, ale také dynamická síla a úžasný potenciál, vloha schopností. Týž duch může na sebe vzít různou formu a v ní naplnit svůj pozemský život lumpa, zloděje, podvodníka, duševního zaostalce, idiota a slabocha, nebo naopak vzdělance, vědce, umělce, básníka, světce, mravokárce, mučedníka apod. **Planoucí duch probuzený v rozumu a vůli hledá a snaží se poznat sebe**, osvobodit se od slepých dědičných deterministických vlivů, má sílu se přetvořit, dosáhnout dokonalejší formy a stát se tvůrčím činitelem pro nové hodnoty.

(1076) Lidská duše není svou podstatou o nic menší a chudší než duch anděla. Oddělena od hmoty je úplnou podstatou a může žít životem ducha jako anděl. Ten sice stojí na vyšším stupni inteligence a dokonalosti moudrostí rozumu a silou vůle, ale jeho podstata postrádá vlastní přirozené schopnosti a vlohy pro účast na hmotném veledíle vesmíru, kde vůči andělu stojí lidský duch výše. Lidská duše, která v dalším životě dosáhne nadpřirozeného daru blaženosti z přímého poznávání své duchovní podstaty a může dospět k účasti na dobrech podstaty boží (kteréžto blaho je nejvyšší a jež obojí má i anděl), bude mít navíc účast na dobrech veškeré stvořené hmoty. Bůh stvořil svět, aby člověku sloužil

k současnému i věčnému blahu. Způsobil také účast blaha na svém oslaveném hmotném a nesmrtelném těle, protože smyslová schopnost a schopnost oživující tělo (umožňující mu činnost v nadpřirozeném životě) se opět uplatní ve vyšší míře, aby život duše byl úplný.

(1077) Bůh je nejvyšší dobro a chce se s jinými o svá dobra dělit. Proto stvořil svět - svobodně, z lásky a přátelství, aby zjevil svou dobrotu a projevil svou dokonalost dary z božských dokonalostí, jež uděluje tvorům, aby je oblažil.

Vyšším životem člověka bude blažené prožívání skutečné svobody čistého vyššího rozumu a vůle. Lidská duše, která z vlastní schopnosti tíhne k oslavené hmotě, bude mít přirozený zájem o veškeré Stvořitelovo veledílo, které učinil z dobroty a k okrase své velebnosti. Stvořil ho podle celé podstaty duše z ničeho, z nebytí ke jsoucnosti. Duše je jím řízena a spěje k dokonalosti. Z tohoto daru (účasti na hmotě) dojde k dalšímu poznání a ke zvýšení požitků blaha a rozkoše.

Rozum dokazuje, že když anděl postrádá uvedené skvělé schopnosti, aby mohly být činné pro hmotu a její oživení, nemůže s ní být přímo a trvale spjat. Tím postrádá také onen člověku vrozený a přirozený vztah ke hmotě a stálý zájem o ni, aby z její vlastnosti a krásy, vyvěrající ze stálé proměny, a z jejího oživení mohl dospět k vyššímu blahu.

Anděl je duchovní bytost, čirý duch, a je nad duší. To znamená, že je samostatnou úplnou duchovní podstatou, jež má na hmotě zcela nezávislý život. Silou vyšší schopnosti rozumu má duch anděla poznání, že hmotné věci jsou, že existují. Nemá z nich však vnitřní požitek, jaký cítí člověk, jenž je na hmotě závislý a pro ni byl stvořen, aby poznal Stvořitelovo dílo. U anděla je však poznání Boha a z něho vyplývající blaženost vyšší než u lidí. Ač jsou andělé vyšší dokonalou přirozeností, jsou všichni pouze božími pomocníky na díle našeho posvěcení a spasení.

(1078) Filozof, jehož poznání je hlubší než smyslové, dobře rozumí možnosti přemýšlet o vyšších věcech a postupně dokáže dospět k poznání pravd a zákonů, tj. dopracovat se až za vědomí k samému jádru bytí, k čistému podvědomí. Tam vidí svět i duši ve světle prvních příčin a pohnutek, tj. tam, kde je sídlo veškerých pravd a všeobecného mravního zákona.

Mravní zákon v člověku dokazuje, že Bůh existuje. Je velká chyba, že dnešní člověk Boha stále v něčem opravuje, zatímco by ho svým rozumem a svobodnou vůlí měl oslavovat.

Ve střízlivém vzdělaném rozumu musím vždy spoléhat na důvody a logiku. Pak mám bezpečnou jistotu pravdy. V životě však nesmím onu duchovní stránku přehnat, neboť pak klesá na úroveň zvířete a živočišnost se vybije

nejkrutějším způsobem. Kdo si chce hrát na anděla, bude jednat jako zvíře. Nade vším lidským se pohoršuje jen pseudoasketa, který chce mít ve všem čistou, nebetyčnou andělskou svatost. Nic lidského a přirozeného před ním neobstojí, pronásleduje to krutostí a barbarstvím jako divoká šelma.

Proto potlačovat svou přirozenost je nepochopením. Potlačujme jen to, co je v přirozenosti porušené. Přirozenost je nutno podrobovat nadpřirozenému, ale není možné ji potlačovat a ničit. Co by potom nadpřirozené řídilo, naplňovalo a proměňovalo?

(1079) K pokoře lidského života patří i to, že člověk není anděl. Zůstaňme tím, čím máme být v boží vůli. V pokoře přijměme své slabé člověčenství se všemi jeho nedostatky a potřebami, i s potřebou úlev a radostí.

Každý ve svém zájmu překontroluj svou duševní činnost, jestli se nedostala na scestí. Duše je ve své aktivitě stálý pohyb. Poznal jsi, že její činnost touží po příjemnostech, zážitcích, kráse a dobru, které mají být ušlechtilým výběrem z přírodních, světských a duchovních požitků. Chybí-li člověku vzdělání rozumu a inteligence a nedostává-li se duši vedle běžného zaměstnání této vybrané zdravé činnosti, dojde k probuzení nízkých vášní. Duše v nich hledá náhradu a její činnost se zvrhne (alkohol, kouření, hry, onanie, prostitutky, pomluvy, tyranství, rozbroje, nesnášenlivost, lakomství, pýcha, závist apod.). Nedostává-li se duši ani této činnosti, nahrazuje ji subjektivně, vnitřně, tvorbou nezdravých komplexů, pro které přijala jako podklad nevyjasněnou potlačenou myšlenku. Pak dochází k rozdvojení duše na vědomou a nižší podvědomou činnost - člověk duševně onemocní (schizofrenie).

(1080) I v nejšlechetnějším a nejvznešenějším člověku tkví v samém jádru všechna nízkost a sprostota lidské (až zvířecí) povahy, neboť je nositelem fylogenetické živé hmoty nižších zážitků svých předků.

Bděme nad sebou a v rozumu si uvědomme, že v každém člověku dříme šelma. U někoho velmi hluboko, ale je-li jednou probuzena, těžko se dá spoutat. Tento dravec v nás ukájí svou touhu po krvi na vyhledaném nepříteli, a nakonec se obrátí proti svým a nevinným. Pak je to šelma s rozumem, aby nejrafinovanějším způsobem svou oběť týrala ukájením svých nejnižších vášní.

Jen vzdělání rozumu, mravní zákony a vyšší rozumový soud ji dovedou spoutat.

Nevychovaný člověk není schopen vystihnout a chápat skutečnost, nemá smysl pro zachování hodnot a dokáže je ničit. Člověk vychovaný vychází z lidského citu a potřeby, svou vůli uvádí v pohyb k tvoření nových hodnot. Jedině tam, kde se vychovaný jednotlivec samostatně rozvíjí, nabývá významu osobnosti a je užitečný lidské společnosti.

Člověk se má snažit vše poznávat, neboť i potrava a druh práce mají značný vliv na utváření jeho povahy. Rostlinná strava a práce na čerstvém vzduchu zpevňují tělo a uklidňují ducha. Masitá strava a práce v uzavřených prostorách podlamují tělo a znervózňují ducha. Venkovan je spokojenější a mírumilovnější. Občan z města je neklidný a podrážděný, z vrozeného neklidu se nechá vyprovokovat k boji a ve své pýše, egoismu a touze po moci je podněcovatelem válek. Jeho bojovnost postrádá předchozí křesťanskou výchovu.

Vnitřní člověk se rozvíjí duchovním úsilím schopností rozumu a vůle. Vytváří si vnitřní řád. Duševní a mravní kázeň napomáhá k vyrovnanosti a vede k dokonalejší spolupráci veškeré duševní a tělesné energie. Zdrojem lidského činu je rozum a vůle, které jsou lidskou duchovní schopností. Je málo těch, kteří nalézají správnou cestu.

Musím umět řídit svou vůli a podrobovat si ji, protože hledá jen požitek. Nesmím se honit jen za sebou samým, za svým tělem, neboť pohlavní pud zůstává nejsilnějším motivem a zaměstnává polovinu sil a myšlení.

Člověk nemá smýšlet, omezovat a zatěžovat se jen lidsky a jen věcmi pomíjejícími, nýbrž se má snažit, aby byl vědomě nesmrtelný a všechno pro tuto ideu vykonat.

Život těch, kteří došli k pravdě a něco vědí, je radostnější než u těch lidí, kteří teprve tápou. Uskutečněné poznání totiž poskytuje slast, podivuhodnou čistotu a v milosti boží trvání, stálost a krásu. Krása existuje sama o sobě - idea krásy - nebe v čisté duši.

(1081) Lidem mělkého a slabého ducha chybí výchova rozumu a vůle. Hledají vnější obveselení, místo aby hledali vnitřní radost, vyvěrající z bohatství a vzdělání duše. Jsou oslepeni a ovládáni hmotnými věcmi, místo aby je sami ovládali. Život současného člověka se odehrává ve stálém útěku před skutečností. Je to neschopnost správně vnímat život. **Všechno hmotné se ve světě zdokonaluje, pouze lidský duch o sobě nechce nic vědět.**

Synové světa budou vždy tíhnout k hmotě, takže věřit ve všeobecnou duchovní obrodu všeho lidstva je nemožné.

Člověk miluje život. Lidé hledají nové formy životních projevů. V lidském duchu je složitost podrobností a tužeb. Mystifikace života sahá na rozhodnutí, která vyžadují myšlení, rozvahu a odpovědnost. Fanatizmus a mystifikace se vtělují do forem života i techniky. Technika člověka pohlcuje. Zapomíná se, že duše se má vtělit do všech tvarů života a práce, aby vše bylo lidské a sloužilo člověku. Máme se učit zdravým formám života.

S postupem techniky člověk nespěje ke svému duchovnímu osvobození. Technika nečiní člověka šťastnějším, jestliže jeho vnitřní postoj ustrnul.

(1082) Materializmus a spiritualizmus budou stále vést boj o svou ideu. Tyto dva pojmy jsou vůči sobě filozoficky protikladné. Podstatou spiritualizmu je duch, zatímco hmota je pouze jeho produktem, následkem. Materializmus duchovní základnu popírá - je zároveň popřením všeho pozitivního vědění a odmítnutím logiky a rozumu při tvoření lidského poznání. Dnešní člověk přestává být duchem a začíná být jen živočichem, neboť věří, že duch je pouhým výronem hmoty.

Podle této scestné teorie by hmota lidského těla byla příčinou toho, že člověk myslí, že individuální vědomí nevyhnutelně zaniká s porušením všech životních funkcí a se zničením nervového systému, v němž tyto funkce probíhají. Takže prý nemůže existovat jakýkoli stín vědomí (duše) bez hmotného těla, ani se nemohou udržet stopy individuálního vědomí po porušení nervové struktury, to znamená po smrti.

(1083) Spiritualisté věří v nesmrtelnost lidské duše. Také materialisté musí přiznat lidskému duchu nesmrtelnost, neboť učí, že hmota má proměnlivé vlastnosti, že myslící duch je nejvyšším vývojovým jednotným výsledkem hmoty. Jestliže tento duchovní princip vnímá a uvědomuje si sám sebe, pak toto „já jsem“ se nemůže rozpadem hrubé hmoty zničit. Vyšší kvalitu a existenční bytí má vždy to, co je nadřazené nad tím, co je podřadné. Má-li věčné existenční bytí hmota, tím spíše ji má duch, který dospěl do nejvyššího stadia existence, kvality, hodnoty a uvědomění sebe sama.

Materiální síly bojují proti duchu. Boj proti němu je základní silou posledních desetiletí. Proti světu ducha jsou vedeny soustředěné útoky. Ten však svou říši hodnot brání proti říši přírodních (násilných) energií. Tělo není moudřejší než duch. Svět nelze pochopit instinkty, ale pouze duchem, rozumem a intuicí. V duchu je síla a pravda. Duch, morálka, humanita, víra v nesmrtelnost duše a v Boha poskytují pravý život. Likvidátoři světa ducha boří morální hodnoty, pravdy a ideje. Tím se lidský život mění v pouhý biologický proces, vládu přírodních sil, které si člověk duchem podmaňuje. Materialistickou snahou je nestavět svět na mravně-duchovních základech, nýbrž na biologických a hospodářských silách a technických vymoženostech.

(1084) Svět se vyprazdňuje a zbavuje ducha. Člověk opouští sféru ducha a vrací se do sféry vitální, biologické, k instinktům, vášním a pudům. Souběžně s tím jdou nové výboje mozku a techniky, čímž se prohlubuje hrůza a úzkost lidstva. Technika vítězí nad duší, která ztratila vládu nad světem.

Uvedený zhoubný vývoj je vyjadřován neustále opakovanými hesly typu: člověče, jsi produkt přírody, společnosti, poměrů a hmotných okolností. Duch, pravda, dobro, svoboda - to jsou jen iluze. Jediným smyslem života je užitek

tvůj a společnosti. Uplatni sám sebe, neboť jsi pánem, rozhodčím nad životem a smrtí. Tvoje osobnost je pouze výsledkem a kombinací přírodních, společenských, výrobních a dějinných sil.

Jsou tedy jen neuvědomělé síly, příroda, hmota a pudy a vášně? Kde je pak odpovědnost? Moderní člověk je nemocný, ztratil víru v morální svět a Boha. Člověk žije vzpourou, neuznává nad sebou Pána, sám chce být pánem a soudcem svých bližních. Místo spiritualizmu se klaní materializmu.

Rozum však praví, že duch a duchovní pravdy jsou významnější než ohlas přírodních pudů a hospodářských zájmů. Osobnost je mnohem víc než jen výsledek kombinace přírodních, společenských a dějinných sil. Nade vším totiž stojí dobro, a to má svrchovanou platnost. Rozumem je vybaven duch, nikoli hmota.

(1085) Dnešní člověk spěchá a namáhá se uchvátit pro sebe co nejvíce z tohoto hmotného světa. Zapomíná, že je to duch a idea, které jsou jádrem života. Náboženství není teorií, nýbrž praktickým prožíváním životního smyslu, je úsilím o vyšší hodnoty. Pravým světem je svět teologie, metafyziky, filozofie, rozumu, vědění, pochopení důkazů a idejí. Aby vědec mohl vyvolávat silné hnutí duchovního života, aby mohl něco objevit a lidu povědět, podat hmatatelná znamení o existenci duchovna, potřebuje volnost a svobodu. Místo chápání však nacházíme jen posměch vůči těmto pravdám. Kdo však vidí dále, vyzbrojí svůj rozum nejen světským věděním, ale také poznáním božích pravd - jen tak bude vyzařovat Kristovy ideje celým svým životem.

Člověk se vzepřel nadpřirozenému morálnímu řádu. Základem morálního života je vidět skutečnost duševním zrakem, odevzdat se jí, obdivovat, věřit a chápat ji - jen tak lze žít plností své existence.

Materiální podmínky života způsobují, že člověk nechce probudit svůj smysl pro exaktnost skutečných a neměnných pravd. Chybí-li mu schopnost vnímat pravdu, nikdy nepozná hluboký pravý život. Jen lidé, kteří žijí pod zorným úhlem Boha, jsou pevně zakotveni a chráněni před neklidem a otřesy všedního života.

(1086) V civilizovaném světě pracujeme metodou pojmů konstruovaných rozumem, aby byly samy v sobě jasné. Konstruované pojmy jsou především základem technického myšlení. V morálních vědách jsou však nepřirozené, protože věci morální existují dřív, než je ustaven jejich konstruovaný pojem (např. spravedlnost, láska, krása, čistota duše). Schopnost poznání a jistoty má každý člověk sám - je jen třeba ho k ní přivést výchovou a poučováním. Vědění o lidské přirozenosti existovalo už před narozením každého jednotlivce.

V dějinách lidstva platí jen jeden zákon ušlechtilého a vznešeného života. Proto nevystačíme jen s nahodilostmi, které vznikají a zanikají. Pravá

skutečnost je morální, nelze ji pozorovat zvenčí, má obsah, cíl a smysl a vládne nad lidskými zážitky.

Pravé skutečnosti se nejvíce přibližuje metafyzika. Její obsah, po kterém člověk touží, existuje, je dokonalý a absolutní. Je to věda, ve které nemají místo hmotné zájmy, prospěch, nýbrž jen čistá skutečnost a pravda.

(1087) Rozum je nejlepší lidská schopnost - je nejmocnější součástí lidského konání. Nejvyšším stavem rozumu v hierarchii poznání je moudrost, která umožňuje přemýšlet o nejvyšších věcech.

Člověk není jen předmětem přírodního dění a pudů, i když podle nich jedná a používá je. Je ale také subjektem, který si sám sebe uvědomuje, takže podle svobodného chtění ono přírodní dění odráží či přetváří v prostředky nutné k výstavbě své duchovní osobnosti, aby dosáhl životního cíle. Proto musí mít chtění, nabýt poznání pro zdravou činnost, zkoumání mravní skutečnosti a řídit své jednání tak, aby bylo mravně dobré a ctnostné.

V podvědomí duše touží po dokonalém životě. Nechal-li jsem subjekta v hypnóze nahlížet do esplan, nesouhlasil se svým dřívějším pozemským jednáním, děsil se ho a hleděl na ně s odporem.

(1088) **Mravní dobro zdokonaluje člověka.** Mravnosti dosáhneme stálým cvikem, opakováním ctnostného jednání. Ve všem jednání máme být všestranně dokonalí a z tohoto základu hledat správný smysl a cíl ve všem, čím se zabýváme.

Pravé lidské štěstí záleží v nejlepší činnosti obírající se nejlepším předmětem. Takové úkony jsou mravně dokonalé, ctnostné, člověka zušlechťují a působí mu blaženost.

Každému člověku je významným pomocníkem svědomí - do lidské přirozenosti Bohem vrytý mravní zákon. Je to projev vlastní duše, která je činná svými vzácnými schopnostmi. Veškerá lidská zákonitost, složená jak ze zákonů mravních a přirozených, tak i ze zákonů ustanovených pozitivisticky, je závislá na věčném zákonu jako na absolutní základně.

(1089) Základem lidských činů jsou rozum a vůle. Z nich vychází činnost pro dokonalost a dobro. Přede všemi ostatními duševními schopnostmi má rozum přirozenou přednost, neboť poznání předchází chtění vůle. Rozum poznává skutečnost a na ní jsou závislé jiné pojmy. Např. dobro, které je předmětem vůle, krása, na níž mají účast téměř všechny schopnosti.

Tužby a chtění jsou v člověku přirozené, neboť touží po svém dovršení, po dobru a cíli. Nikdo však nemůže žít bez smyslových radostí. Lidé je potřebují jako lék proti smutku a bolesti.

(1090) Pozemský život neposkytuje dostatek požitků, takže v tomto smyslu člověk trpí neustálou nouzí. Je to nouze o štěstí.

Proto je častým jevem moderního života zoufalství. V nitru člověka rozdvojuje a pustoší jeho vzlet, naději a odvahu. Takový člověk je vlastními nedokonalostmi tísněn až k sebevraždě. V duševním zdraví přežijí jen ti, kteří mají hluboké a bohaté zdroje vlastního duševního rozvoje ve svém nitru.

Krize našeho věku tkví v bezduchovosti života a v nedostatku vědomí své odpovědnosti.

Pozemský život je boj i zlo, **ale je také stupněm naplnění dobra**. Člověk dosahuje své velikosti pouze odporem, odpovědností a utrpením. Právě bolest je znamením života a popudem k jeho rekonstrukci. Z toho vyplývá, že člověk je stvořen pro výkon, jímž je dosahováno štěstí. Tupá spokojenost není důstojná člověka. Nesmí však chybět duchovní síla, aby pomohla překonat obtíže. Je nutné mít před očima velký životní cíl, na který upíná člověk svou naději, která ho podporuje a budí v něm odvahu.

(1091) Na základě zkušeností získaných smysly a rozumem poznáváme, že všechno kolem je podrobeno určitému řádu a zákonitosti. Každý děj ve vesmíru, každý pohyb v nejširším smyslu slova směřuje k určitému cíli, má určitý záměr. Člověk je součástí vesmíru, takže i jeho život jakožto určitý druh pohybu má určitý smysl a cíl. Tím nejvyšším cílem je nesmrtelný život, vyšší poznání dobra a blaženost.

Blaženost je nejlepší dobro a cíl. Není neúplná, takže je především tím, co si žádáme. Je životním cílem.

Bůh jako nejdokonalejší bytost, jako zdroj pravdy, dobra a krásy, je nejlepším předmětem, kterým se lidská duše může zabývat, a tak intenzivními úkony dosáhnout poznání světla, které oblažuje. **Lidská duše, jsi tak veliká, že jedině Bůh tě může nasytit!**

Jen Bůh může dokonale naplnit a uklidnit vůli. Proto je předmětem a pramenem dokonalé blaženosti. Dal nám sebe už zde na Zemi - přijímáním svátostí.

(1092) Lidský život je jen cestou, po které jdeme k blaženosti, která je vlastně duševní činností. Dokonalá blaženost vyplňuje celou touhu duše a vylučuje každé fyzické i mravní zlo. Nejvyšší blažeností je účast na boží podstatě - je to touha vidět Boha. Toho však není možné dosáhnout zde na Zemi. K dokonalému uklidnění lidské vůli nestačí nic ze stvořených věcí, neboť jejím předmětem je univerzální dobro.

Lidská aktivita se projevuje myslí a svobodnou vůlí. Člověk je tedy povinen jít k svému cíli a najít ho, aby dospěl k nejvyšší kráse, štěstí a blaženosti.

Znakem zdravého rozumu je vůle k pravdě. Není pravda tam, kde je větší množství a větší síla. Člověk zavinil pád hodnot, stal se otrokem své omezenosti. Zatemněním rozumu se snížil na pouhý „lidský materiál“ armád nebo pracovišť. Znetvořil smysl vlastního života. I kdyby celý svět chtěl být klamán, kritický rozum si má zachovat svou jasnost a nezávislost. Má přesně analyzovat skutečnosti, logicky je řadit a na tomto základě vyvodit syntetický závěr a posudek. Bez kritiky se neobejde ani umění, natož účel a smysl života, které mají být obojím - vědou i uměním.

(1093) Hmota lidského těla je líná. Teprve duch ji povznáší. Je činný vlastní silou. Jednota duševního života se děje za součinnosti psýchy, rozumu, vůle a paměti. Metafyzické myšlení je vlastním cílem člověka a povznáší ho nad obyčejný život.

Metafyzika zkoumá a pojednává o nejabstraktnějších problémech filozofie (pojem prapříčiny světa, jeho účel a smysl, smysl života vůbec). Racionalistická metafyzika vychází z přesvědčení, že rozumové pravdy jsou samostatné a že dokonce rozumem můžeme postihnout pravdy, které přesahují naši smyslovou zkušenost.

(1094) Při přemýšlení o novém názoru je třeba pojmout ideu, vzor, podle něhož bude tvořen. Filozofa vyznamenává činorodé myšlení.

Filozofie je vědou o pravdě. Je to cosi aktivního, co musí pramenit z celé lidské bytosti. Filozofuješ-li o sobě samém nebo o něčem, abys svou myšlenkou jiným v životě prospěl, je dobře prosit Boha o součinnost. Musíš přitom dbát všech důležitých pravidel, abys dospěl i k vlastní radosti a cíli - k dobru. Dobro a cíl jsou věčně totožné.

Při bádání je velmi důležitá logika, jejímž využitím člověk nabývá nepochybnosti, jistoty, přehledu o vykonané práci a užitých metodách.

Na tomto základě může člověk v životě jednat, tvořit si světový názor. Vyšší rozum, který reflektuje vlastní činnost, tvoří logický vývoj poznání pravdy, kde jedna myšlenka nese druhou a každá čerpá svou pravdu ze souvislosti s ostatními. Velmi pomůže zkušenost. Čistá zkušenost je abstrakce a lze se k ní přiblížit jen důkladnou analýzou vědomí.

(1095) Základní vlastností duševního stavu je vztah k nějakému předmětu. Také myšlení nabývá vztah k nějaké realitě, věci, neboť vždy rozhoduje o její existenci.

Náš svobodný pohyb rozumu vytváří nové myšlenky a celý systém pojmů, neboť lidský duch si nedá ničím kromě logiky bránit v tom, kam může pronikat. Tak si obyčejně lidé tvoří své pravdy. Ty se však různí. Je to vždy osobní názor jednotlivce, kterému je skutečností to, co zná - tomu pak dá za pravdu. Není to

pravda exaktní. Zapomíná, že existuje systematická, objektivní pravda, která platí pro všechny lidi a kterou nazýváme vědou. Ani věda není ještě všeobsahující, neomylnou, absolutní pravdou. Proto mnohé filozofické názory, třebaže se opírají o vědecké poznatky pozorování hmoty a duše člověka, mají pochybený základ.

Abys došel k nejvyšší pravdě, nesmí být ve filozofování tvým hlavním znakem racionalizmus, empirizmus a determinizmus. Aby se člověk vyvaroval omylů, je třeba velké opatrnosti.

(1096) Musíš využít všech možností: intuice, zkušeností, poznatků vědy, experimentů, metapsychických hypnotických pokusů a konečně vyššího světla rozumu.

Při pokusech (vzhledem k relativnímu stanovisku) nesmíš vidět pravdu v jednotlivém jevu, nýbrž v logických souvislostech.

Věda a rozum tvoří nutný základ filozofie. Je-li zdravá, musí mít kořeny ve vědě a vědecké metodě. Musíš dbát na to, co je pozitivní, co je vědecky přesně zjištěno.

Instinkt znamená předzkušenostní popud, který však může být řízen vůlí.

Spoléhání na intuici nevede k pravdám obecným, ale jen individuálním. Intuice znamená uvědomit si instinkt a může silně působit na vnitřní životní dynamiku.

Intuicí poznáváme, že duševní život nejsou jen představy a pocity, ale že je to živý, konkrétní proud. Vyznačuje se sice bezprostředním zřením na konkrétní věc a okamžitým hlubším vhledem, neposkytuje však jasné a přesné chápání, dokud věc není poznatelná v psychické podobě. K pochopení proniká jen psychická podobnost věci. Aby intuitivní poznání bylo dokonalé, bylo by nutné „vidět“ existenci věci uvnitř, tak jak je, v celé její univerzálnosti.

(1097) Metapsychickým pokusem v transu analyzujeme věc v její podstatě. Lidský duch pomocí uvolněného oduší a psychické přítomnosti svou vnitřní silou a schopností poznání vidí existenci věci uvnitř, takřka ji vyčerpává, poznává ji jako celek, a tak vniká k jádru věci.

Dbej o svou inteligenci, o růst rozumové kultury, neboť při projevu myšlenky se nejedná jen o výraz subjektivního duševního stavu a o jeho sugestivní přenesení (vyslovení), ale o objektivní a správné pojmenování myšlenky, o její odůvodnění rozumovou metodou, která byla předem podrobena vlastnímu vnitřnímu soudu. Rozumový soud však musí být praktický a univerzální.

(1098) Ve vědeckém úsudku musí být přísnost a neobyčejná síla rozumu, která organizuje a řídí celý duševní život a jeho projevy. Pak žádný revoluční názor a žádná myšlenka neztroskotají pro nedostatek myšlenkové přípravy, ale převáží

morálka vyššího rozumu, čisté vůle a radikální svobody. Pak bude filozofie vyhovovat světovému hledisku a pronikat národní kulturou. Teprve pak ukáže přímou cestu k poslednímu a nejvyššímu cíli člověka - k absolutnímu blahu a svobodě.

80. KRISTUS - NEJVĚTŠÍ HYPNOTIZÉR A MAGNETIZÉR?

(1099) V poslední kapitole své knihy jsem nucen krátce a nestranně rozvinout svůj názor na Kristovy zázraky. Jsem často obtěžován dotazem: „Co říkáte Kristovým zázrakům?“ Bývá mi přímo řečeno: „Nyní si dovedete Kristovy zázraky vysvětlit,“ nebo: „Kristus byl největší hypnotizér a magnetizér, jaký kdy žil. Vyžadoval víru, působil silou vůle, sugescí, hypnózou a magnetizmem.“

Rozeberme tedy některé jeho zázraky. Zkoumejme hned ten první: proměnění vody ve víno v Káni Galilejské. (Evangelium sv. Jana 2, 1-11.)

(1100) Mezi jiným čteme: bylo pak tam postaveno šest kamenných štoudví, z nichž každá brala do sebe míry dvě nebo tři. Dí jim Ježíš: „Naplňte štoudve vodou!“

Při slově „vodou“ se všem přítomným musela jistě vybavit v duši představa vody a ničeho jiného. Kdyby Ježíš už při onom slově vyvolával u přítomných silou své vůle představu vína, zkřížily by se přirozeně jeho myšlenky, obě představy, a neměl by jistý úspěch, škodil by si. Toho si je hypnolog vědom. Mimo to některou osobou vyřčené slovo je mocnější a účinnější než v téže chvíli a touž osobou vsugerována pouhá představa. Tento smyslový klam by se nepodařil.

Služebníci svatby věděli, co činí. Naplnili tudíž štoudve vodou až po okraj. Je přirozené, že pak v nich museli vidět jen vodu. Evangelium praví: A Ježíš řekl jim: „Nyní nalijte a neste správci svatby.“ I nesli. - Jedině v této chvilce se musel zázrak stát.

(1101) Jakým způsobem však k němu došlo? Žádné slovní sugesce k tomu Ježíš nepoužil. Je to tedy buď skutečný zázrak, nebo smyslový klam, kterého by Kristus mohl dosáhnout jedině telepatickou cestou po slovech „Nyní nalijte a neste správci svatby“. Pravím „po slovech“, neboť teprve těsné po nich by Ježíš musel silou své vůle působit na všechny přítomné. Evangelium dále uvádí: „Když pak správce svatby okusil vody vínem učiněné a nevěděl, odkud je, služebníci však, kteří vážili vodu, to věděli, správce svatby zavolal ženicha a řekl jemu: »Každý člověk dává nejprve dobré víno a když se podnapili, tehdy špatnější. Ty však jsi zachoval dobré víno až dosavad.« Tím učinil Ježíš počátek divů v Káni Galilejské a zjevil slávu svou. I uvěřili v něho učedníci jeho.“

(1102) Jako praktik krátce rozvedu, jak by se podobný zázrak vydařil jakoukoli možnou myšlenkovou sugescí:

1. Přímé slovní sugesce užito nebylo.

2. Kdyby chtěl Kristus všem přítomným vsugerovat telepatickou cestou představu vína místo vody, musel by v tom případě umět uplatnit svůj vliv na všechny přítomné osoby. To je však ve větší společnosti, pro telepatickou sugesci nepřipravené, absolutně nemožné. Není to možné ani u 4-6 osob. Na svatbě však bylo jistě přítomno mnohem více lidí. Vždyť jen sám Ježíš přivedl svých pět učedníků a také ti, stejně jako jiní, ještě Kristovu moc neznali, a on by musel působit i na ně.

3. Telepatická sugesce nemá naprosto žádný účinek na magnetickou osobu v bdělém stavu. Několik magnetických osob ve společnosti jistě bylo. Ani slovem vsugerována představa (bez vedlejších pomocných dojmů) by neměla účinek na celou společnost, složenou z magnetických i nemagnetických osob. Je pravda, že psýcha je nakažlivá a strhne někdy celé masy lidí, jež jsou nějakým způsobem předem disponované a připravené. Nikdy se to však nemůže stát při takovém klidném, nevinném a nepřipraveném pokusu, jaký se udál v Káni. V takovém případě se psychická nákaza nechce dostavit. Můžete to zkusit!

(1103) 4. Aby se Kristu pokus klamnou sugescí podařil, musela by se celá společnost skládat z vybraných, nemagnetických a vyzkoušených citlivců a všichni by museli být naprosto střízliví - bez předchozího požití alkoholu. To se však v Káni nestalo, protože skoro všechnu zásobu vína už společnost vypila. A i kdyby tam byli všichni střízliví, u některých by se jistě stalo, že vyslaná představa vína by se v jejich mysli přerodila v jinou představu, jak se často při telepatických pokusech stává. Příčinou toho je podvědomé JÁ, kterému je takový vjem příležitostí a prostředkem, aby se obléklo do různých symbolizmů.

5. Osoba, která je po víně v „ráži“, telepatické sugesce nepřijme. Ve svatební společnosti bychom jistě podobné účastníky našli, neboť Kristus učinil zázrak, když už se vína nedostávalo. Kdo dovede telepaticky působit na sebemenší společnost, jejíž každý jednotlivec vypil půl litru vína, ať se mi představí! V Káni jistě mnozí vypili více, neboť víme, že víno tam bylo domovem a ze zvyku se přece pije a snese více. Někdo může namítnout, že tam, kde je víno domovem, nepůsobí na člověka velkým účinkem. Tvrdím, že působí vždy, pozvolna otravuje a otupuje nervy častým a hojnějším pitím. Telepatická sugesce se pak právě u takovýchto osob nedaří.

(1104) 6. Kdyby přes všechny překážky Kristus dosáhl klamu smyslů (telepatické sugesce), jistě by se stalo, že by mnohému účastníku svatby představa a dojem vína po několika dnech vyprchaly, nebo aspoň zeslábly, a pak by musel klam ustoupit pravdě. Stalo by se tak proto, že oko některého účastníka by samovolně vpašovalo do vrchního podvědomí dojem vody při

pouhém pohledu na ni (přesto, že bílé víno je barvou velmi podobné vodě), a tak by byl podvod odhalen. Sám jsem dosáhl při podobném pokusu slovní sugescí klamu při 14 střízlivých subjektech najednou. Avšak po čase mě někteří z nich usvědčovali z podvodu, i když u jiných dojem klamné sugesce zůstal.

7. Podvod by byl odhalen také v případě, že by se ve společnosti náhle objevila cizí osoba, která ušla Ježíšově pozornosti. Ta by podvod jistě vyzradila, neboť zhmotnělá myšlenka, vtisknutá do protonace, jejíž pomocí by se chtěl Kristus zajistit, nemá účinek na každého.

(1105) 8. Štoudví bylo šest, každá „brala do sebe míry dvě nebo tři“. Jedna míra (zvaná bath) činila podle různých pramenů 20-40 litrů. Každá štoudev měla tedy asi 40-100 litrů. Takže dohromady šlo o stovky litrů vína. Toto množství se sotva vypilo v den svatby. Muselo zbýt i na další dny pro osoby, které se dostavily později ze zvědavosti a nebyly do sugesce zahrnuty. Ty by určitě odhalily pravdu a Ježíš by byl usvědčen z klamu a podvodu.

Jak ani nemohlo jinak být, i v Káni se o Ježíšově divu jistě mluvilo. I kdyby bylo všechno víno vypito, ve štoudvích by zůstaly nepatrné zbytky, ve kterých by případní nedůvěřivci poznali vodu.

9. Konečně musíme uvažovat i o tom, že Kristus při této události předem od přítomných žádnou víru nevyžadoval. V evangeliu čteme: „I uvěřili učedníci jeho.“ To znamená, že poznali, že Kristus onen div způsobil mocí božskou, tím, že je Bůh. Šlo tedy o přímý zásah božské moci Ježíše Krista.

(1106) Člověku znalému skrytých sil a často operujícímu s metapsychickými jevy se nikdy za týchž podmínek a okolností, jaké byly v Káni, podobný pokus nezdaří. Proto opačná tvrzení mohou vyvěrat jen z naprosté neznalosti věcí.

Nyní se podívejme na další zázrak: Ježíš uzdravuje člověka od narození slepého. (Ev. sv. Jana 9, 1-38.)

(1107) Uvádím verše, které pro náš případ mají význam:

Verš 1-2. Uzřel člověka slepého od narození. I otázali se ho učedníci: „Mistře, kdo hřešil, tento, nebo rodiče, když se slepý narodil?“

Verš 6-7. Plivl na zem a udělal ze sliny bláto, pomazal mu jím oči a řekl mu: „Jdi a umyj se v rybníce Siloe.“ I odešel, umyl se, přišel a viděl.

Verš 13. Přivedli k farizejům toho, jenž býval slepý.

Verš 18-20. I nevěřili, že byl slepý a prohlédl a povolali jeho rodiče. I otázali se jich: „To je váš syn, o němž říkáte, že se slepý narodil? Jak tedy nyní může vidět?“ Rodiče odpověděli: „Víme, že tohle je náš syn a že se narodil slepý.“

Verš 24-25. Opět tedy povolali člověka, který býval slepý, a řekli mu: „Vzdej chválu Bohu tím, že budeš mluvit plnou pravdu. My víme, že ten člověk je hříšník.“ Uzdravený řekl: „Je-li hříšník, nevím, jedno vím, že jsem byl slepý, ale nyní vidím.“

Verš 32-33. Od věků nebylo slýcháno, že by někdo otevřel oči slepému od narození. Kdyby nebyl od Boha, nic by nemohl činit.

(1108) Podle evangelia je tedy nepochybné, že onen člověk byl skutečně od narození slepý. Prohlásil to sám a dosvědčili to i jeho rodiče a známí.

Je možné od narození slepému člověku vrátit zrak silou lidské vůle, sugescí hypnózou nebo magnetizmem obsaženým ve slině? Trvám na tom, že to možné není a nikdy nebude! Někteří odborníci však jsou toho názoru, že byla-li předem žádána víra, pak to možné je. Prý kde nebylo víry, žádné zázraky se nekonaly, nedařily se.

(1109) Takováto tvrzení nejsou důsledná. Mnozí učenci hledají, nalézají a jmenují skryté lidské síly a tvrdí, že jimi lze Kristovy zázraky vysvětlit. Mohli bychom se domnívat, že když to tak vytrvale učí, ony síly sami vyzkoušeli a prokázali vlastními pokusy, neboť je jisté, že v očích nestranné a kritické vědy nemohou pouhá tvrzení bez důkazů obstát. Nic takového není však doloženo.

Je příliš dobře známo, že skutky jsou zaměňovány se slovy a frázemi, jimiž se mnohdy zničí i smysl v jádru dobré věci. Jestliže se utkává nadpřirozené s přirozeným a projevuje se usilovná snaha hranice mezi nimi smazat a uvrhnout člověka do množství bludů a vědeckých domněnek bez průkazné síly, je to z vědeckého hlediska nepřípustné. Proto je třeba zabránit šíření podobných nauk. Kdyby v sobě měly cosi oprávněného, životného a blahodárného, staly by se už dávno předmětem odborných diskuzí, aby se jejich platnost prokázala. Teprve pak by mohly být použity v zájmu lidstva a praktickým lékařstvím rozšířeny a dále zdokonalovány. K tomu by však musely být jasné, samozřejmé a průkazné.

(1110) Slepý člověk, měl-li by být uzdraven sugescí, by musel být stižen hysterickou slepotou. Jak už jsem se dříve zmínil, pak je skutečně možné pouhou sugescí probudit zrak k činnosti. V tomto případě slepota spočívá jen v porušení zrakové pozornosti. Sám jsem před svědky u citlivců uvedený stav vyvolával a zase zdařile sugescí odvolával. To však byly jen pokusy. Psychiatrie dosud nemá žádný doklad o vyléčení ani jediného případu vrozené hysterické slepoty pomocí sugesce nebo hypnózy.

Sv. Jan Evangelista, očitý svědek popsaného zázraku, zaznamenal uzdravení slepého v době, kdy ještě žili i ostatní svědci zázraku. Kdyby jeho záznam nebyl pravdivý, lež by se ještě za jeho života prokázala.

(1111) Konečně je třeba uvést, že Kristus od slepého předem nežádal jakoukoli víru. Teprve po uzdravení, prošetření zázraku farizeji a po následném vyloučení uzdraveného ze židovské náboženské obce čteme: Ježíš uslyšel, že ho vyvrhli, a naleznuv jej, řekl mu: „Věříš v Syna Božího?“ Odpověděl: „Kdo je to, Pane, abych v něho věřil?“ Ježíš mu řekl: „Viděl jsi ho. Je to ten, jenž s tebou mluví.“ On pak řekl: „Věřím, Pane!“ a padl na kolena a klaněl se mu.

To je důkaz, že Kristus v tomto i jiných případech nežádal víru potřebnou k uzdravení, ale víru náboženskou, potřebnou ke spasení. Žádal ji z důvodů mravních, nikoli léčebných.

Je také známo, že Kristus někdy žádal víru nikoli od nemocných, ale od těch, kteří přišli za nemocné prosit.

Kristus uzdravoval také na dálku. Aniž by s nemocnými mluvil a viděl je, uzdravoval i lidi, kteří byli daleko tomu, aby v něho věřili. Uzdravoval i lidi proti němu zaujaté, např. služebníka nejvyššího kněze, Malcha, jemuž Petr uťal ucho.

Zázrak uzdravení slepého od narození se vymyká všem možnostem psychologické vědy - takovému nemocnému nelze vrátit zrak sugescí, hypnózou nebo magnetizmem.

(1112) Kletba nad fíkovým stromem.

Tuto událost vyprávějí dva evangelisté - Matouš a Jan. Sv. Matouš (21, 18-20): Ráno při návratu z Betanie do města Jerusalema pocítil Ježíš hlad. Spatřil u cesty jeden fíkovník. Šel k němu a nalezl na něm jen zelené listí. I řekl: „Ať se na tobě už nikdy ovoce neurodí.“ Nato fíkovník uschl. Učedníci se divili a řekli: „Jak je možné, že uschl?“

(1113) Nabízí se otázka. Bylo náhlé uschnutí fíkovníku zrakovým klamem způsobeným sugescí? Odpovídám, že ne. Kristus měl kromě 12 apoštolů také 72 učedníků. Je jisté, že by všichni sugesci nepodléhali stejně a někteří vůbec. Fíkovník stál u hlavní cesty mezi městy, kudy šli vícekrát. Jak uvádí sv. Marek (11, 13-14, 20-21), uschlého stromu si všimli hned druhý den, a jistě na něj upozornili i jiní lidé, kteří nebyli divu přítomni. Lidská povaha je velmi sdílná a vždycky se najdou lidé, kteří vyprávějí, co nápadného a mimořádného viděli a slyšeli. Ti, kteří nebyli očitými svědky, by pak museli vidět, že není pravda, co jim učedníci povídají. Sugesce by také časem u některých učedníků vyprchala, a při některé další příležitosti by spatřili, že strom uschlý není. Jistě by mezi nimi vznikla hádka.

Námitka, že byl strom už uschlý a že Kristus vzbudil v učednících jen klamou představu jeho zeleného listí, neobstojí (i kdyby ji po proneseném prokletí odvolal) - jistě by se na podvod brzy přišlo. Ostatně není možné vpašovat něco

takového do textu, který výslovně říká, že strom měl před Ježíšovým příchodem listí.

Ani v tomto případě by nejlepší odborník nemohl způsobit sugescí zrakový klam za okolností, za nichž učinil zázrak Kristus.

(1114) **Nasycení tisíců mužů (kromě žen a dětí).** Dvě podobné události zaznamenal sv. Matouš: Nasycení pěti tisíc mužů: 14, 13-21 (též sv. Marek 6, 32-44, sv. Lukáš 9, 10-17, sv. Jan 6, 1-13) a nasycení čtyř tisíc mužů (též sv. Marek 8, 1-10). Obě události jsou čtenáři nepochybně z evangelií známé, takže je není třeba podrobně popisovat.

Co o nich máme soudit? Tvrdím, že sebevyspělejší hypnolog nemůže veřejně způsobit klamnou představu nasycení tisícových zástupů několika málo chleby a rybičkami, ani že po nasycení bylo sebráno několik plných košů zbylých drobků.

Oba Kristovy zázraky nelze vysvětlit klamnou sugescí z těchto důvodů:

Na tak ohromný zástup lidí nelze působit sugescí nebo snad pouhou myšlenkou tak, aby podlehli klamné představě všichni. Současný magnetohypnolog by na první sugesci uchvátil nejvýše čtvrtinu davu, a také by o něm muselo být předem známo, že tak silnou schopností vládne. Jestliže by se opakovaně namáhal (což Kristus nikdy neučinil), ručím za to, že zůstane více než polovina těch, kteří budou vidět reálně, takže se vysmějí těm, kdo představě o chlebu a rybách podlehli.

Je pravda, že mohu vsugerovat: „Jste najedeni a nasyceni!“ Ale co je to platné, když bude většina těch, kteří žádné koše drobků neuvidí.

(1115) Námitka odborníků, že za Kristových časů byli lidé sugestibilnější a snáze podléhali společné halucinaci, je nesprávná. Naopak, životospráva tehdejších lidí nebyla tak špatná jako za našich časů, takže nebylo tolik hysteriků a epileptiků. Kristus konal své zázraky mezi zdravým venkovským lidem, kde duševně nemocných bylo velmi málo. Konečně o venkovanech i dnes říkáme, že jsou zdravější a mají dobré nervy.

(1116) Kristus prováděl své zázraky s takovou jednoduchostí a naprostým klidem, jako by to byly nejobyčejnější věci. Uzdravoval za každých okolností bez jakékoli přípravy. Často působil nepřímo, aniž by kdo tušil, co se bude dít. Současný hypnolog působí přímou sugescí, z níž už předem vysvítá, co se má stát.

Kdybychom chtěli působit Kristovou metodou na nejlepší citlivce, zdařilo by se jen velmi málo byť jednoduchých pokusů. Má-li se dostavit hromadná psychická nákaza, musí se bezpodmínečně dít něco význačného, co uchvacuje a strhává duši. Takže ani Kristovo nasycení zástupů se nepodařilo vysvětlit přirozeným způsobem.

Jak vysvětlit náhlé Kristovo zmizení zástupům, které ho chtěly zatknout a kamenovat? S tímto příběhem se v evangeliích setkáváme na několika místech. Jednou Ježíš unikl jejich rukám v podloubí v chrámu Šalamounově. Jindy zmizel z očí farizejů a zákoníků, když učil u chrámové pokladny, ve chvíli, kdy ho chtěli ukamenovat. Jindy, když ho z okraje hory chtěli shodit do propasti, se Kristus náhle obrátil a prošel klidně jejich středem, aniž by na něho mohli vztáhnout ruce.

(1117) I tímto je vyvrácena námitka, že Kristus nemohl učinit zázrak bez předchozí existence víry v jeho provedení. Ke svým zázrakům si nikdy nevybíral vhodnou společnost, konal je se zdarem v každé nahodilé situaci. **Tvrdím, že i nejvyspělejší hypnolog se někdy setká s nezdarem. Kristus však nikdy.**

Je pravda, že i dnešní hypnolog se také dovede z očí společnosti náhle ztratit. Sám jsem to několikrát provedl. Ale jaká to musí být společnost? **Samí dobří citlivci!** S nimi mohu s plným zdarem tento pokus uskutečnit. Avšak žádný hypnotizér se nedočká úspěchu v nahodilé společnosti a za podmínek a okolností, jaké měl Kristus.

Na hromadnou všeobecnou halucinaci se nikdy nemůžeme spoléhat, nezdaří se. Kdo tvrdí opak, ať to demonstruje před mýma očima! Bude přitom muset působit přímou slovní sugescí, aby dospěl alespoň ke čtvrtinovému úspěchu. Kristus však ve svých případech nikdy hlasitou sugesci nepoužil, nikdy neřekl předem ani slovo, ze kterého by bylo patrné, že zmizí.

Podle mínění odborníků musel působit pouhou myšlenkou. Všechny tyto hypnology ujišťuji, že v takovém případě dopadnou ještě hůře než při využití sugesce. Podobný div zmizení se může dobrému hypnologovi telepatickou cestou podařit u skupiny do 10 osob, jestliže je však předem pro svou techniku získá a přizpůsobí. Ani pak ale není úspěch úplný. Obyčejně 1-2 lidé při sebevětší námaze hypnologa nepodlehnou. Při Kristových zázracích však bývala společnost nahodilá a daleko početnější, mnohdy tisícová.

(1118) Námitka, že Kristus jako hypnotizér u svých odpůrců vyvolával kataleptický stav (strnuti) je ještě nesmyslnější, protože je mnohem obtížnější. Jestliže se nezdaří, ba je téměř nemožná hromadná všeobecná sugesce pouhou myšlenkou, jak se může podařit to, co je mnohem obtížnější?!

Skutečnost, že řečníci, velcí vojevůdci či buřiči dokázali svou sugescí strhnout k činu celé davy, nemá s Kristovými divy žádnou souvislost. U davu totiž platí, že se nechá unést pádnými slovy, pak podléhá nadšení a to působí sugestivně na ostatní. Dav je podrážděn vnějšími dojmy, a tím lehčeji se dostavuje zvýšená sugestibilita. Řečník apeluje na city davu, vyvolává často jeho zlou vášeň - vždyť lidská přirozenost je nakloněna více ke zlému než k dobrému. Dav totiž

reaguje bez úvahy, na tu není čas, je zaujat jedinou myšlenkou. Stačí jen povel a dav se žene za svými pudy a bije se do krajnosti, nehledí ani na krev. Mnohdy ani necítí rány, které sám utržil. Je to nadměrným vzrušením jeho citů, neboť je v abnormálním psychologickém stavu, kdy rozum přestává pracovat. Uznávám, že takto lze dav ovládnout a strhnout. Co se však stane, když dav zjistí, že byl oklamán? Pak se vrhne na vůdce. Ten ať zkusí vyvolat zrakový klam, že zmizel, nebo ať volně odejde jeho středem! Jistě to nedokáže.

Kristus to dokázal. V zahradě Getsemanské klidně řekl ozbrojenému zástupu: „Já jsem!“ a všichni padli na zem. Hned potom se jim dobrovolně vydal na smrt. Vidíte, jsme opět tam, kde je lidská moc a znalost v koncích.

(1119) Vracím se ještě k námitce, že Kristus nemohl vykonat zázrak bez předchozí víry lidí. Je to tvrzení nepravdivé a nikde o tom není psáno, nikde není žádný důkaz. Je nesprávné se odvolávat na ono místo evangelia, kde se říká, že nemohl vykonat divy a zázraky ve svém domově Nazarete, protože jeho obyvatelé neměli víru. Pravdou je, že jako všude jinde, tak i v Nazarete divy dokázal, ač tam v něho nevěřili. Vykonal jich však málo, protože lidé ho tam podceňovali a ponižovali, nebyli ho tudíž hodni. Podívejme se na věc blíže.

U sv. Matouše (13, 58) čteme: „A neučinil tam mnoho divů pro jejich nevěru.“ Z toho vyplývá, že i v Nazarete konal zázraky, ale bylo jich méně než jinde. U sv. Marka (6, 5) čteme: „A nemohl tam učinit žádný zázrak, jen uzdravil několik nemocných přiložením svých rukou.“

Zajisté si Nazaretští divy nezasloužili. Přestože nevěřili, ukázal jim svou moc uzdravením několika nemocných. Nebylo to však magnetizmem. Tím nelze pouhým jedním položením rukou uzdravit osoby postižené různými nemocemi. Podaří se to jen v ojedinělých případech.

(1120) U sv. Lukáše (4, 28-30) čteme: „Když ho slyšeli, naplnili se všichni v synagoze hněvem. Povstali, vyhnali ho ven z města, dovedli až na kraj hory, na níž bylo jejich město vystavěno, aby ho srazili dolů. Ale on prošel prostředkem jich a ubíral se odtud.“ Právě tam učinil Kristus velký div, který na sobě všichni pocítili: ukázal jim, že jejich nevěra, zlost a síla proti němu nic nezmůže. Dal se klidně dovést až na kraj propasti, ale najednou se obrátil a prošel jejich středem, takže všichni byli drženi jeho božskou mocí. Stáli jako zkamenělí a nemohli na něho vztáhnout ruce. Tento zázrak účinkoval na ně mocněji, než kdyby byl uzdravil všechny nemocné v Nazarete. Zároveň byli zahanbeni.

Tak silně tam byla zarytá nevěra, a přece se velký div plně podařil, přestože celá mysl odpůrců byla zaujata myšlenkou, jak Krista srazí do propasti. Přesto se nepokusil jejich zlost a odpor usmířit, získat si jejich přízeň. Nechal je v jejich zlobě a klidně mezi nimi prošel.

(1121) Něco takového a za uvedených podmínek a okolností nedokáže nejlepší hypnolog ani při pouhých 5 přítomných nahodilé společnosti, protože by na ně musel působit pouhou myšlenkou. Stejně neúčinná by byla pouhá myšlenka na jejich strnuti. Na tom trvám a své slovo neberu zpět!

(1122) Na mnohých místech v evangeliu se dovíme, jak Kristus uzdravil malomocné. U sv. Lukáše v kapitole 17 čteme, že jich bylo najednou uzdraveno deset. Je možný takový úkon pouhou sugescí? Chce někdo tvrdit, že existuje hysterické malomocenství a že takového člověka lze jen sugescí nebo magnetizmem zbavit hnisajících vředů? Ani autosugescí nelze tento zázrak vyložit, neboť Kristus uzdravené vyzval, aby se ukázali kněžím, aby potvrdili, že jsou zdrávi. Také tvrdím, že sugescí, hypnózou ani magnetizmem nelze náhle uzdravit vodnatelného, jak to čteme u sv. Lukáše, kap. 14. Pouhým slovem nelze naráz utišit bouři na moři. Zde nemohl Kristus způsobit sugestivní zrakový klam, neboť v tu dobu byly na břehu velké zástupy lidí, a divily se spolu s jeho učedníky, a ptaly se: „Kdo je tento, že ho větry a moře poslouchají?“ Sugescí nelze vzkřísit mrtvé tělo, jež už 4 dny leželo v hrobě a zapáchalo (víme, že buněčné jádro umírá třetí den) atd.

Dále víme, že ve společnosti skeptiků se pokusy nedaří, nebo, pokud ano, jsou to jen výjimečné případy. Právě při Kristových zázracích bývalo přítomno mnoho takových lidí, farizejů a zákoníků, ale Kristovi to nevadilo. Je nepochybné, že Kristus neuzdravoval sugescí, hypnózou ani magnetizmem, ale že zasahovala moc od uvedených disciplín naprosto odlišná. Ostatně nikde nenajdeme příklad, že by Kristus uváděl do hypnotického spánku.

(1123) Jsou lidé, kteří chtějí Kristovy zázraky vysvětlit přirozeně, a tak ho řadí do kategorie starých indických a perských mágů, buddhistických jogínů a sibiřských Šamanů, kteří dokážou na lidi sugestivně působit.

Uzdravovací schopnosti magnetizérů spočívají v daru podvědomé činnosti. Při kladení rukou na chorá místa je lékař za pomoci oduší s nemocným spojen a za aktivity podvědomých psychofyzických uzdravovacích sil dává popud k oživení porušené funkční činnosti tkání. Lékař dociluje úspěchu jen při opakovaném kladení rukou, a to ještě jen u některých osob. Kristus uzdravoval každého napoprvé. Je pravda, že je možné realizovat podivuhodné věci, avšak vždy jen v užším kruhu, rozhodně nikoli v tisícových davech. Dnes, kdy sami ovládáme sugesci, hypnózu a magnetizmus, mluvíme o jejich vlivu se značnou rezervou.

Jestliže kdysi jistý svědek napsal, co viděl vlastníma očima, pak mu věřím, že psal upřímně. Ale stalo se totéž, co mým subjektům, kteří si nedají vymluvit, že z pouhého jadérka před jejich zraky vyrostl strom, rozkvetl a vydal plody, které

sami trhali a společně jedli. Přitom tvrdí, že nebyli uspáni. Byla to skutečná sugesce v bdělém stavu.

Na mnohých místech evangelia čteme, že Kristus vymítal nečisté a zlé duchy. Všeobecně se má za to, že šlo o epilepticko-hysterické záchvaty, protože se na posedlost zlými duchy v tomto materialistickém věku nevěří. Nevěří se totiž vůbec v existenci jakýchkoli duchovních bytostí, ani v Boha.

(1124) Mám za to, že uznávám-li existenci Boha a lidské duše, pak důsledně uznávám i existenci inteligentních duchovních bytostí, jež nejsou závislé na těle a hmotě.

K této víře mě kromě božího zjevení přivádí následující úvaha. Bůh stvořil různé říše: nerostnou, rostlinnou, živočišnou a lidskou. Mezi nimi není ostrá hranice. Všude jsou jakési přechodové spojovací tvary nejen mezi jednotlivými říšemi, ale i mezi jejich řády. Zároveň je všude znát stálý postup od méně dokonalého k dokonalejšímu, jak potvrzují i přírodní vědy.

Nejdokonalejší tvor na Zemi, člověk, náleží svým tělem do živočišné říše. Avšak svou duší, která je podobná Bohu, se mu blíží - patří do říše duchovní. Uvědomme si však, že mezi duší připoutanou k tělu člověka a mezi absolutním svrchovaným nejdokonalejším duchem - Bohem - je velká mezera. Z toho analogicky soudím, že tato mezera musí být vyplněna nějakou střední spojovací říší duchů různých stupňů dokonalosti a nezávislých na těle a hmotě. Věřím tedy, že duchové existují, a boží zjevení mi potvrzuje, čeho se rozumem domýšlím.

(1125) Můj duch, duše, chci-li, může při magnetickém spojení pouhou telepatickou myšlenkou ovládnout, řekl bych posednout citlivce. Způsobím, že duch bude zuřit, až nám z toho bude úzko. Proč by tedy nemohl člověka ovládnout duch zlý, který je mocnější, protože je svou podstatou dokonalejší?

S tímto jevem se někdy setkáváme ve spiritistických kroužcích, kde je k tomu vhodná příležitost. U mnohých médií bývá vědomí úplně zaniklé a podvědomá činnost čeká, aby toho využila. Je-li v kroužku přání, aby se tak stalo, pak se čeká, jaký duch se projeví. To je přímá výzva pro duchovní bytost, aby se v médiu projevila. Netvrdím však, že médium ovládne nějaký cizí duch, snad záhrobní duše, jak se Spiritisté domnívají. Jde totiž většinou o vlastní podvědomou činnost média, a nikoli o projevující se záhrobní duše - ty nejsou určeny k tomu, aby se nám skrze médium zjevovaly. Věřím však, že to někdy může být vyšší zlý duch, který médium ovládne. Soudím podle toho, co se s médiem děje, protože zlo můžeme čekat jen od zlého ducha.

(1126) Takového případu zlý duch využije a projevuje se prostřednictvím subjekta, kterého použije k projevu stejným způsobem jako hypnolog, totiž

působením na esplana, protosplana a oduší. Přímo na duši subjekta (média) duch působit nemůže, stejně jako to nedokáže hypnolog.

Je velmi zajímavé, že když subjekta z podobného špatného vlivu vyprostím a podřídím své vůli, většinou naprosto zavrhuje svá dřívější sdělení a radí, abychom jim nevěřili. Z čeho čerpal své dřívější vědomosti?

S podobnými jevy posedlosti se setkával Kristus. Dobře věděl, kdy se jedná o zlého ducha, a proto ho přímo oslovoval.

(1127) V geresanské krajině Kristus uzdravil člověka, který byl posedlý nečistými duchy. Tento člověk se zdržoval v hrobkách, a ani železy ho nikdo nemohl spoutat - přetrhal řetězy a rozbil pouta, křičel a tloukl se kameny. Že šlo o posedlost zlými duchy, je patrné z toho, že Kristus dovolil, aby tito duchové vešli do dvoutisícového stáda vepřů, které se pak hnalo úprkem do moře a utonulo. Událost popisují evangelisté. Že se to skutečně stalo, potvrzují i lidé z města, kteří vyšli Kristu vstříc a prosili, aby od nich odešel, neboť ztrátou vepřů jim vznikla velká škoda.

Uvedený jev nelze vysvětlit ani provést pomocí sugesce, protože zkoušet její moc na vepřích je nesmysl. Z děje je patrné, že zasáhla Kristova nejvyšší moc, která neměla nic společného se sugescí a hypnózou.

(1128) Jiný případ posedlosti vidíme u chlapce, jehož přivedl otec ke Kristu na úpatí hory Tábor. Chlapec byl hluchoněmý a trpěl záchvaty padoucnice, jež se projevovaly zvláště při ubývání a přibývání měsíce.

Na Kristův dotaz chlapcův otec odpověděl, že syn nemocí trpí už od dětství. Kristus předem svým učedníkům naznačil, že původcem této hrozné choroby je zlý duch. Potom nečistému duchu přikázal: „Duchu hluchý a němý, já rozkazuji tobě, vyjdi z něho a již do něho nevcházej!“ Duch vykřikl a z chlapce vyšel.

(1129) Je pozoruhodné, že chlapec byl hluchoněmý od dětství. Jak by mohl slyšet Kristovu sugesci? A přece byl uzdraven. Je naprostým nesmyslem tvrdit, a jen laik by to mohl říci, že lze telepatickou myšlenkou naráz zbavit takového nemocného všech jeho nemocí (hluchota, němota, padoucnice). Říci, že šlo o záchvaty hysterie spojené s démonizmem, je také nesmysl. Při hysterických záchvatech se ztrácí vědomí. Posedlí, s nimiž se Kristus setkával, však měli při záchvatech vědomí jasné. Vždyť se vrhali k Ježíšovým nohám a klaněli se mu. V náhlém uzdravení posedlých opět poznáváme Kristův zázrak.

(1130) Sugescí a hypnózou lze náhle v jediném okamžiku uzdravit jen choroby, které vznikly psychickou cestou. Avšak choroby fyzické, od narození trvající nemoci a vleklé chronické potíže nelze pouhým lidským slovem, sugescí, hypnózou ani magnetizmem náhle a naráz vyléčit.

Kristus konal divy na mrtvé přírodě, na člověku a zlém duchu, tedy v říši hmoty, v říši ducha spojeného s hmotou i v říši pouhých duchů. Jsou to divy, pravé zázraky, způsobené nadpřirozenou mocí. Sebelepší hypnolog - pouhý člověk - něco podobného nedokáže. V Kristových zázracích se jeví jeho božská moc, a nikoli výsledky lidské cvičenosti a znalosti přírodních sil, o nichž jsem v této knize napsal. Na Krista se musíme dívat jako na Boha.

DÍLO BŘETISLAVA KAFKY VE SVĚTLE SPEKULATIVNÍ PSYCHOLOGIE

(odborný posudek)

Když jsem byl požádán, abych napsal jakousi předběžnou filozofickou úvahu ke knize Břetislava Kafky, uskutečnilo se mé přání, které jsem pojal před více než 18 lety, kdy jsem se poprvé dověděl o práci a výsledcích Kafkových na poli dosud v experimentání psychologii dosti neobvyklém, které byly uloženy v jeho první knize „Svítání v duši“, jež vyšla v mnoha vydáních v ČAT v Praze i jinde. Jsem si vědom, že výsledky celoživotní práce Břetislava Kafky zasluhují důkladné zvážení a zhodnocení, a to nejen ze stanoviska filozofa obeznalého nadto s řadou vědomostí z oboru experimentální psychologie a ovšem také z toho oboru, který se spíše populárně než přesně nazývá vědami okultními, nýbrž i ze stanoviska lékařského a přírodovědeckého. Přeji si, aby dílo Břetislava Kafky vzbudilo zájem vědců všech oborů, jichž se jeho výsledky týkají, zájem, který by vedl k napsání kritických studií mnohem podrobnějších a důkladnějších, než je tento stručný doslov.

Mnohé moderní vědecké spisy často zdůrazňují, že přistupují ke svému předmětu bez jakýchkoli předsudků. Přes tuto chvályhodnou snahu vidíme, že toto zdůrazňovaní nepředpojatosti je často pláštíkem kryjícím vyloučení jakéhokoli jiného výkladu jistých jevů kromě toho, který odpovídá oblíbeným představám dotyčného badatele. Tyto představy a názory nejsou často ani objektivně doložené, ani rozumově možné. Tak např. mechanický materializmus se bude snažit uvádět veškeré duševní jevy na příčiny chemické a fyzikální jedině z toho důvodu, že uznání existence jiné než hmotné odporuje nějakému dogmatu. **Není proto divné, zaujmou-li podobné, předem zamítavé stanovisko vůči dílu Břetislava Kafky ti, jimž se jaksi nehodí do jejich soukromého kosmu vybudovaného proti základním zákonům skutečnosti a logiky, jen aby vyhověl oblíbeným představám a životní praxi svých tvůrců.** Kafkova kniha nebude mít úspěch u lidí, kteří z podivných i průhledných důvodů popírají jedno ze základních přesvědčení všeho lidstva, že totiž člověk, ač tvoří podivuhodnou jednotu, skládá se přece z hmotného těla a nehmotné, nesmrtelné duše. Tento základní poznatek, který bývá u primitivních a úpadkových národů často zastíněn naivními podrobnostmi a závěry, neplyne z nějaké všem společné intuice vymykající se rozumovému rozboru, ale z logické úvahy vycházející ze skutečnosti. Poněvadž rozumové zásady a vnímání skutečnosti jsou přístupné všem normálním lidem, dá se říci, že pravda o

člověku jakožto složeném z hmotného těla a nehmotné duše je, jako mnohé jiné základní pravdy, diktována rozumnou lidskou přirozeností. Bezpečná předvědecká zkušenost a rozumové zásady jsou proto nejvyšší přirozenou instancí, jíž se musí podrobovat všechny lidské poznatky, zejména poznatky o duši. Poněvadž však filozofie není nic jinéhonež metodicky uspořádaná a logicky bezvadně skloubená soustava závěrů z obecné zkušenosti, která nám podává jednotný obraz celé známé a poznatelné skutečnosti, musí se podrobit soudu filozofie i vědecké poznání, jehož předmět a hledisko jsou méně obecné, méně univerzální než hledisko a předmět filozofie.

Toto svrchované postavení filozofie vůči všem vědám částečným, zejména přírodním, neznamená však, že filozofie může ověřovat všechny konkrétní poznatky a zkušenosti předvědecké a vědecké. K takovým poznatkům se zajisté nedá z obecného filozofického hlediska nic přidat ani nic ubrat. Můžeme říci, že filozofie je v jistém smyslu indiferentní k poznatkům, které jsou výsledkem konkrétního bádání a zjišťování, jejichž jediným zdrojem je zkušenost. Teprve tam, kde se z pozorovaných skutečností začnou dělat závěry, musí filozofie zbystřit pozornost a zkoumat, zda ony závěry neobsahují více, než k čemu je opravňuje zjištěná skutečnost, nebo zda nějakou chybou v úsudku nevedou falešným směrem. Musí tedy každý badatel být poněkud filozofem a zachovat si schopnost vidět věci v celku a v obecné souvislosti a závislosti. Tím nezasahuje filozofie do oborů přírodních věd, ale naopak nutí badatele, aby zůstali věrni svému oboru, věrni skutečnosti a nevznášeli se ve vzduchoprázdnu neodůvodněných domněnek a dohadů. I když se filozofie někdy kriticky staví k různým domněnkám a teoriím, které by se rády vydávaly za bezpečně zjištěné pravdy, prospívá vědeckému bádání právě tím, že vylučuje prozatím takové vědecké teorie, třebas geniální, z oboru bezpečných pravd, dokud nejsou spolehlivě dokázány, a podněcuje bádání, které snad později uvede dosavadní teorii do vědecké soustavy nesporných skutečností.

Je tedy filozofie jako vládkyně a usměrňovatelka ostatních věd velmi „liberální“. Opírá se o nejvyšší zásady bytí a myšlení, a proto má i svou druhou stránku, která je často nepříjemná právě těm, kteří odpírají uznat filozofii za nejvyšší soudnou stolici, pokud jde o první zásady a nejobecnější pravdy. Tato druhá stránka filozofického postoje, který jsme nazvali liberálním, se projevuje tím, že se filozofie staví dosti lhostejně k tak zvaným přírodním zákonům a odpírá prohlásit za předem vyloučené a nemožné vše, co by snad těmto přírodním zákonům odporovalo. Takového apriorního stanoviska by si často přáli od filozofie právě ti, kteří jinak její nadřazenost nejsou ochotni uznat. Filozofie však rozlišuje především mezi přírodním zákonem skutečným a jen předpokládaným, třebas důvodně. Zároveň však rozlišuje mezi jistotou a

možností fyzickou, jaká odpovídá skutečným přírodním zákonům hmotného světa, a jistotou a možností metafyzickou, která se zakládá na nejvyšších principech bytí, jejichž odleskem jsou první zásady logické. Proto nemůže filozofie předem zamítnout ani „zázrak“, totiž děj, který odporuje sice zákonům přírodním, fyzickým, avšak neodporuje metafyzickým zákonům bytí, nechová v sobě vnitřní rozpor, což je jediná podmínka absolutní nemožnosti. Toto liberální stanovisko filozofie vyplývá právě z toho, že žádný přírodní zákon není jediným možným a myslitelným uspořádáním přírody. Nijak neodporuje zákonům bytí a myšlení, aby hmota měla zcela jiné vlastnosti a zákony, které by třeba nutily vodu téci do kopce nebo způsobily, že jablko oddělené od větve by se místo pádu k zemi vzneslo do oblak. Lze si zcela dobře myslit vesmír uspořádaný podle zcela jiných zákonů, lze si dokonce zcela dobře představit, že by neexistoval, nelze si však představit, a je nutno úplně vyloučit, že by mohlo něco zároveň a v témže smyslu být a nebýt, že by mohlo něco být bez dostatečného důvodu, bez příčiny. Existence kterékoli, třeba sebenepatrnější věci je pro filozofii bezpečným a jistým důkazem, že existuje Bytí svrchované, naprosté, transcendentní příčina všeho nahodilého a omezeného jsoucna, Bytí, které obsahuje všechny dokonalosti konečných věcí způsobem svrchovaným a nejdokonalejším. Z tohoto důvodu nemůže považovat filozofie ani přírodní zákon za něco absolutního, a nemůže tedy vyloučit ani jeho možnou suspenzi, kterou nazýváme zázrakem.Pro úzkoprsé lidi, jejichž rozhled je zcela omezen úzkým výsekem skutečnosti, jaký představuje obor nějaké částečné vědy, nebo zatemněn pseudovědeckým duchem populárních brožurek, je naprostým nesmyslem nejen zázrak v pravém slova smyslu, nejen nadpřirozené, ale i vše, co se nějakým způsobem odchyluje od běžných představ a předsudků. Naivní víra, že pro vědu je všechno možné, kráčí často ruku v ruce s ochotou prohlásit za nevědecké a nemožné vše, co odporuje okamžitému stavu lidského vědění. Neznalost základních principů filozofie působí, že i tak bystrý vynálezce, jako byl Edison, podlehl naivní představě, že jeho primitivní žárovka s uhlovým vláknem je posledním slovem techniky v tomto oboru. Taková prostoduchost souvisí bezpochyby s tím, že velký vynálezce byl zároveň velkým odpůrcem nadpřirozena.

S námitkami podobného rázu se setkáváme i vůči dílu Břetislava Kafky, a to z toho důvodu, že jeho poznatky jednak boří rozšířené omyly, jednak vedou k závěrům, před nimiž mnozí zděšeně prchají.

Mám-li nyní přistoupit k filozofickému zhodnocení díla Břetislava Kafky, odvolám se především na to, co jsem právě napsal o postoji filozofie k experimentálnímu vědeckému poznání. Proto mi filozofické stanovisko, jemuž chci především zůstat věrný i v této úvaze, umožňuje kritiku spíše negativní než

pozitivní. Mohu totiž z přísně filozofického stanoviska jen prohlásit, že postup bádání, jeho výsledky a závěry, které z nich Kafka vyvozuje, neodporují ani základním zákonům bytí, ani zákonům logickým, ani tomu, co zdravá filozofie může svou metodou vyzkoumat o duši, její podstatě a vlastnostech. Mohu dále s dobrým svědomím a s radostí prohlásit, že poznatky Břetislava Kafky, jak jsou uloženy v jeho spisech, neobsahují nic, co by podrývalo jejich věrohodnost, která je dále podepřena osobními vlastnostmi Kafkovými a svědků jeho pokusů, které jsem měl možnost dobře poznat. Toť vše, co lze říci o díle Břetislava Kafky ze stanoviska přísně filozofického, a vše, co má význam z mé osobní zkušenosti, takže by úvaha měla být tímto zakončena.

Považuji však za vhodné připojit ještě několik vět, abych vyvrátil některé námitky, vysvětlil některá nedorozumění, s nimiž jsem se setkal i mezi lidmi, kteří se jinak dívali na dílo Břetislava Kafky s úctou a zájmem.

Je mi obzvláštním potěšením, že mohu psát o těchto vysoce zajímavých skutečnostech, a přispět tak snad k jejich správnému pochopení a zhodnocení nikoli jen na základě četby Kafkových knih. Třeba znám osobně Kafku po dobu nepoměrně kratší než jeho knihy, děkuji právě našemu přátelskému osobnímu styku a několika dlouhým rozmluvám, které jsme spolu měli, za objasnění mnohého, co se i mně zdálo v jeho knihách nejasné v té formě, jak bylo napsáno, nebo dokonce trochu podezřelé. Nepovažoval bych však za správné, kdybych se dal svým přátelským vztahem ke Kafkovi ovlivnit v tom smyslu, že bych pominul některé nedostatky jeho knih, ať už byly v pozdějších vydáních odstraněny, nebo jsou mu dosud vytýkány, nehledě k tomu, že jsou to právě některé nedostatky, které na druhé straně vydávají nepřímé, ale pádné svědectví o jeho badatelské poctivosti a bezelstnosti.

Některým čtenářům Kafkových knih obeznámených s tomistickou filozofií (snaha o racionální sloučení Aristotelovy a Platonovy filozofie v ohledu teologie) dělalo potíže jeho vyjadřování o „oduší“, neboť z něho vyvozovali úmysl vyjádřit „oduší“ jako nějaký spojovací článek mezi duší, jakožto podstatným tvarem, a tělem jako látkou. Já sám jsem neměl dojem, že by chtěl Kafka něco takového tvrdit, a jak jsem se přesvědčil podrobnou debatou o tomto předmětu přímo s autorem, nechce ani on líčit fluidum „oduší“ jinak než jako to, co by se dalo scholasticky označit za integrální část těla.

Nad podivuhodnými schopnostmi duše, jak se projevují ve stavu hlubokého spánku, se nemůže pozastavovat ten, kdo si uvědomuje, že duše i v normálním bdělém stavu vyvíjíčinnost daleko přesahující možnosti hmoty, jako je myšlení a chtění. Přál bych si ale, aby věrohodnost těchto zjištění, kterou nechci nijak zlehčovat, byla dále podepřena obdobnými výsledky dalších badatelů.

Někoho snad může zarazit Kafkovo líčení, jak duše, jaksi uvolněná v hypnotickém spánku, pociťuje tělo jako přítěž. To by odporovalo podstatné jednotě člověka a souvztažnosti duše (podstatného tvaru) a těla (látky), a mohlo dále zavdat podnět k mylnému chápání těla jakožto pouhého nástroje nebo přítěže duše. Odpověď na tuto otázku není tak jednoduchá a víme, že podobné pojetí poměru duše a těla zastával už Platon. Není nic těžkého zjistit, že mezi duší a tělem není naprostá harmonie, že „tělo žádá proti duchu a duch proti tělu“. Zde nestačí dobře pouhá filozofie. Teprve Zjevení Boží nás poučuje o pádu prvních lidí, který byl následkem hříchu. Není však třeba hlubokého hypnotického spánku, abychom poznali, že se tělo často bouří proti duchu, že jsme slabí a nedokonalí a že by to mohlo a mělo být jiné. Správně podotkl Chesterton, že dědičný hřích a jeho následky jsou jediným článkem víry, který je možné experimentálně dokázat. Ani tento nedostatek však nic nemění na skutečnosti, že duše je stvořena s tělem a zařízena především na poznávání existence hmotných věcí, od nichž se teprve povznáší k poznání nehmotných. V tomto směru je výmluvné i Zjevení Boží, které svědčí o vzkříšení těl na konci času. Proto i ve stavu zcela normálním pociťujeme často bolestně „osten tohoto těla“, čímž ovšem ještě neprohlašujeme své tělo jednoduše za vězení. Tak je třeba také rozumět vyjadřování uspaného, které Kafka reprodukuje ve svých spisech.

Vedle těchto námitek vyplývajících ze spekulativní psychologie, které je možno odklidit prostým vysvětlením a objasněním okolností, vytýkají někteří dílu Břetislava Kafky formální nedostatek soustavnosti a toho, co se nazývá vědeckým aparátem. Často není jasno, jak k jistému poznatku Kafka dospěl, zda jde o závěr nebo o sdělení uspaného, není vyložen původ některých slov označujících nové pojmy. Toto všechno jsou nedostatky trapně pociťované lidmi, kteří hledají vědeckost především v rutině a přesném citování použité literatury. Břetislav Kafka však neodpovídá těmto požadavkům rutinovaného vědce a spisovatele vědeckých publikací. Má však to, co chybí mnoha vědeckým pracovníkům vyzbrojeným školním vzděláním, totiž opravdovou původnost, bystrý úsudek a opravdovou lásku k věci. Je ovšem záhodno, aby skutečné nedostatky byly v dalších vydáních napraveny, zejména aby bylo doplněno přesné vylíčení, jak autor dospěl k určitým poznatkům a pojmům. Bylo by škoda, kdybychom v tomto směru byli odkázáni na pouhá osobní sdělení, třeba naprosto uspokojující a věrohodná. Taková zlepšení však nemohou nic přidat k podstatné hodnotě Kafkova díla.

Všechny tyto nedostatky, ať skutečné nebo jen zdánlivé, mají však svůj líc. Břetislav Kafka se nám tak jeví jako člověk, který bez valného předběžného vzdělání, zcela samostatně, osamocen a často pronásledován, dospívá

dlouholetou prací k výsledkům, které v mnohém doplňují to, co dosud bylo jen nejasně tušeno, objevují nové souvislosti a dávají reálný vědecký podklad všemu, co bylo dosud jaksi rozpačitě odsuzováno na periferii vědy jako okultizmus.

Je jedna z rozhodujících známek pravé vědy, že totiž její jednotlivé poznatky a poučky do sebe přesně zapadají a tvoří tak logický celek. Není sporu o tom, že tuto podmínku výsledky Kafkovy badatelské práce splňují. Je ovšem pravda, že obecné přijetí a další rozšíření Kafkových poznatků si vyžádá čas a práci mnoha dalších badatelů. Jisté však také je, že nová cesta k novým poznatkům byla otevřena a Břetislav Kafka má nespornou zásluhu, že ji nastoupil jako první. Jeho dílo představuje nesmírnou spoustu materiálu a lze si jen přát, aby byl odborně zkoumán a hodnocen ze stanoviska filozofického, lékařského a přírodovědeckého. Kdybych měl na konec krátce vyjádřit svůj osobní dojem o Břetislavu Kafkovi, nemohl bych ho vystihnout lépe než jako člověka normálního v nejlepším smyslu toho slova. Je střízlivý, kritický, vše jiné než nějaký snílek nebo vizionář. Jedině člověk jeho praktického smyslu mohl vnést střízlivou badatelskou metodu, zdravý rozum a smysl pro humor do oblasti, která byla dosud často doménou lidí chorobných a pověrčivých, což právě odrazovalo zdravé a normální lidi od vážného zájmu o tento obor.

Pokusy, které Kafka z počátku prováděl jen ze zvědavosti, ho přivedly k pravému chápání náboženství, když viděl, jak skutečnostem, které jsou předmětem víry, se dostává potvrzení překvapujícím způsobem v oblasti, kde je neočekával, ani nehledal.

Bývá zvykem říkat o člověku, který nastoupil novou cestu v nějaké oblasti vědění nebo činnosti, že předstihl svou dobu. O Břetislavu Kafkovi by se dalo říci, že dohonil, co doba zameškala pravé v bádání o lidské duši. Tato oblast je bohužel dosud pro mnohé uzavřena mechanicko-materialistickými předsudky a vědeckými pověrami. Přejeme proto Břetislavu Kafkovi mnoho následovníků v jeho badatelské činnosti a aby i vědecký svět našel pro jeho dílo alespoň část onoho potěšitelného zájmu, kterému se těší v širokých vrstvách u nás i za hranicemi.

PhDr. Miloslav Skácel, filozof - Praha 1946

VYSVĚTLIVKY

- Abnormální - mimořádný, nepravidelný
- Absolutní - naprostý, ničím nepodmíněný, není určován vztahy
- Abstraktní - odtažitý, nehmotný úkon myšlení
- Absurdní - nesmyslný
- Afekt - překotné porušení rovnováhy mysli (zloba, hněv, bolest), vzrušení mysli, dojem
- Agilní - čilý, činný
- Akcidentální - nahodilý, nepodstatný
- Aktivita - činnost
- Améba - jednobuněčný živočich, prvok proměnlivého tvaru
- Amnézie - ztráta paměti, chorobná zapomnětlivost
- Amulet - předmět chránící proti neblahému vlivu
- Analyzovat - provádět rozbor
- Anatomie - nauka o složení těla
- Animovat - rozjařit, povzbuzovat
- Animovaný - rozveselený, živý
- Analgezie - ztráta vnímání bolesti
- Analogicky - obdobně, shodně
- Anestézie - znecitlivění
- Animální - živočišný, smyslový
- Animalizmus - zjevy duše žijící osoby
- Animizmus - náhled, že duše je principem života, víra, že duchové působí i v přírodních jevech, kult různých představ o duši
- Anorganický - neorganický, neústrojný, neživý, minerální
- Antropologie - nauka o člověku vůbec, jeho tělesných a duševních vlastnostech a vývoji lidského pokolení
- Antiteze - protiklad, odporující tvrzení
- Apatický - lhostejný, skleslý, netečný
- A priori - jen z rozumu vyvozený poznatek, na zkušenosti nezávislý
- Apriorizmus - názor, že poznatky vznikají čistě rozumově, apriorně
- Arterie - tepna
- Asociace - spolčení, seskupení počitků a dojmů při myšlení, seskupení elementárních částeček kladné a záporné elektřiny
- Ateista - nevěřící v Boha, popírající jeho existenci

- Atom - částečka hmoty
- Bacil - tyčinkový mikrob
- Bakterie - jednobuněčný mikroorganizmus
- Bílkoviny - složité beztvaré sloučeniny různých prvků
- Biologie - nauka o životních pochodech člověka, zvířete a rostliny
- Buňka - nejjednodušší, nejnižší organizmus, základ rostlin a živočicha
- Cit - stav vědomí, vyznačující se slastí nebo strastí, jehož příčinou jsou představy víceméně jasné
- Čirý - průzračný
- Deduktivní - odvozovací
- Dědičnost - předpokládá, že vlohy, vlastnosti jsou něčím samy o sobě, které se v ústrojencích pomocí atomů dědičných genů všelijak k sobě kupí, nikdy však nepozbývají své individuálnosti
- Dekadence - úpadkovost
- Dentroskopie - dvojnictví, možnost být viděn na dvou místech tím, že duše může vytvořit druhé tělo, nebo vidět sama sebe
- Deprimovat - stísnit, sklíčit
- Dextriny - uhlíkaté sloučeniny
- Determinovat - podmiňovat
- Determinizmus - přesvědčení, že vše ve světě, tedy i naše vůle, je ve vztazích k ostatním jevům, že není tedy možný nějaký absolutní počátek, který by byl výrazem naprosté svobody vůle
- Diagnóza - určení, rozpoznání choroby
- Divinace - předvídání, věštění
- Dynamizovat - schopnost působit silou
- Dualizmus - dvojitost, existence dvou různých principů - duše a těla
- Dušefluid - vyzařující fluidum - viz oduší
- Ektoplazma - substance umístěná těsně pod povrchem buňky
- Element - prvek, prahmota, živel, prvopočátek, původní látka
- Elektřina - energie, která se budí přeměnou kmitů
- Emanace - výron, vyzařování
- Embryo - zárodek
- Emoce - vzrušení, dojetí, pohnutí mysli
- Empirizmus - náhled, podle něhož všechno naše poznání vyplývá jen ze zkušeností
- Energie - schopnost forem pohybu hmoty vykonávat práci
- Epidemie - nakažlivá nemoc, zachvacující množství lidí současně
- Erotika - pohlavní láska, oblast smyslnosti

- Esplano - buňka podstaty co nejméně hmotné, vlastnosti zářivé, nositel paměti a inteligence
- Exaktní - přesný, přísně vědecký
- Exaltace - citové vzrušení
- Experiment - pokus
- Extrovert - orientace osobnosti směrem navenek, k světu
- Extrospekce - pozorování jiných, objektivní metoda, zkoumání duševního života podle jeho objektivních projevů
- Exudát - výměšek
- Extáze - vytržení mysli
- Expertní - znalý, zkušený, odborný
- Empatie - schopnost vcítění
- Éter - látka zaplňující vesmírný prostor
- Etika - mravověda, mravouka, morálka
- Evoluce - postupný vývoj
- Evidentnost - zřejmost, nepochybnost
- Fantazie - obrazotvornost, představivost
- Fantom - vidina, přelud, přízrak
- Fantazírovat - oddávat se proudům svých chorých představ a přeludů
- Fatalizmus - mínění, že vše je předem určeno nejen vztahy, ale úplně
- Fenomén - neobyčejný jev
- Fenomenalizmus - názor, že věci poznáváme tak, jak se nám jeví, ne jak jsou samy o sobě
- Filozofovat - přemýšlet a hloubat o věcech filozofických
- Filozofie - věda, která se na základě ostatních věd snaží sestrojit jednotný názor na svět
- Fixní - pevný, stálý, utkvělá představa, idea
- Fyzický - tělesný, hmotný
- Fyziologie - nauka o normálních životních pochodech v lidském i rostlinném těle
- Ganglie - nervové uzliny
- Genus - rod Génius - tvůrčí jedinec, člověk neobyčejného nadání a duševní síly, objevující nové pravdy
- Homosexualita - pohlavní náklonnost osob stejného pohlaví
- Hyperestezie - zvýšená citlivost
- Hypochondrie - psychická porucha, přesvědčení o vlastním onemocnění
- Hypotéza - předpoklad, domněnka
- Hypnóza - stav uměle vzbuzeného spánku

- Hysterický - nervově nemocný
- Hysterie - nervová choroba na podstatě zděděné nebo vrozené náklonnosti
- Chám - samčí semeno, sperma, oplozující vajíčko
- Chronický - vleklý
- Idea - vidina, nápad, představa
- Indeterminizmus - přesvědčení o příčinné nepodmíněnosti jevů
- Individualizmus - nezávislost jedince jako nezastupitelné osobnosti
- Identický - totožný, shodný Indukce a dedukce - usuzování od zvláštního k obecnému a naopak
- Infinalita - snaha, aby každý cíl se stal opět prostředkem k novému cíli
- Inkarnace - vtělení Inteligence - rozumnost, soudnost, schopnost třídit a posuzovat myšlenky
- Inteligentní - rozumný, vzdělaný
- Intelekt - soudnost, rozum - spojení hmoty a ducha, člověk rozumově činný
- Intenzita - síla, mohutnost, vydatnostIntuice - přímé poznání bez rozumové úvahy
- Introspekce - sebepozorování
- Introverze - vlastnost člověka zaměřovat se do vlastního nitra
- Instinkt - vrozený, přirozený pud
- Interní - vnitřní
- Imunita - odolnost organizmu proti choroboplodným mikroorganizmům
- Imanentní - zkoumající jevy z hlediska příslušného oboru
- Katalepsie - chorobná strnulost, ztuhlost
- Kauzální - příčinný
- Kolaps - selhání činnosti orgánu
- Komplikace - složitost, obtíž, přidružení se další nemoci
- Koncentrovat - soustředit
- Konkrétní - skutečný, určitý
- Kontemplace - nazírání, meditace, rozjímání
- Kontradikce - protimluv
- Krize - rozhodná doba obratu
- Kryptopsychie - absolutní paměť
- Kryptomnézie - vybavení starých vzpomínek
- Kryptoskopie - vidění neviditelných, prostorově vzdálených předmětů
- Latentní - skrytý, utajený
- Letargie - chorobná spavost, otupělost
- Levitace - vznášení se předmětů nebo lidí
- Logika - nauka o správném myšlení

- Logický - rozumově správný
- Lymfa - míza, bezbarvá, slabě nažloutlá tekutina mízních cév
- Macerace - máčení rostlin za studena, aby se z nich vyloužily rozpustné léčivé látky
- Magnetizmus - živočišná či animální zářivá energie, kterou lze předat osobě méně magnetické, a tak na ni působit vnucením svých idejí k vyléčení
- Materializace - ztělesnění, zhmotnění z podvědomé aktivity duše přeměnou prvků v jiné tělo
- Materializmus - výklad světa podle určujícího významu hmotného principu
- Médium - prostředník
- Megatron - stavební jednotka hmoty z druhu pyrotonů tvořící zářivé fluidum magnetizmu
- Melancholie - zádumčivost, sklíčená nálada, obvykle vyplývající z organických poruch
- Mentální - myšlenkový, duševní
- Metapsychizmus - duchovní bádání
- Metafyzika - věda vyšetřující původ, podstatu, příčiny a účel bytí
- Metempsychóza - převtělování
- Mikroby - mikroorganizmy
- Molekula - skupina nejméně 2 atomů spojených chemickou vazbou
- Monománie - duševní choroba, zaujetí pro jedinou myšlenku (žhářství, kleptomanie apod.)
- Morálka - mravouka, mravověda, mravnost
- Morální - mravní, mravně naučný
- Mystik - kdo se zabývá mystikou
- Mystický - tajemný, tajuplný
- Mystika - prožívání, okoušení, poznávání božských věcí, pravd a skutečností, upínání zraku na paprsek neomezeného světla, jehož zdrojem je Bůh
- Náměsíčnost - somnambulizmus, choroba, kdy spící člověk nevědomky provádí různé úkony
- Negativní - záporný
- Nervus vagus - bloudivý nerv, důležitý mozkový nerv, zásobující srdce, plíce atd.
- Neuropatie - povšechný název pro choroby nervové soustavy
- Neurastenie - nervová slabost
- Neuróza - nervová choroba bez viditelných anatomických změn
- Noeticky - nabytý poznáním (úsudek)

- Noetika - filozofická disciplína, zkoumající předpoklady, platnost a dosah našeho poznání
- Objekt - předmět
- Objektivnost - předmětnost, věcnost
- Oduší - zářivé fluidum, zvláštní sloučenina sitonů zářivé energie
- Ontologie - nauka o bytí, viz metafyzika
- Optimizmus - víra ve vývoj k lepšímu
- Organický - ústrojný
- Organizmus - ústrojenec, živý tvor
- Panteizmus - filozofická nauka, že veškerenstvo je Bůh a Bohem je všechno
- Panestezie - přímé vnímání
- Paralelizmus (psychofyziologický) - každý duševní děj spočívá na souběžném ději fyzickém
- Patologie - nauka o chorobných dějích a změnách v organizmu
- Patologické - chorobné, nezdravé
- Patos - prudké hnutí mysli
- Periodický - pravidelně se opakující
- Permanence - trvalost, stálost
- Pneumokoky - bakterie, způsobující zánět plic
- Počitek - vjem
- Pohypnotická sugesce - příkaz daný během hypnózy k dalšímu neuvědomělému jednání
- Poriománie - chorobná toulavost, nutkavá potřeba cestovat
- Potence - moc, mohoucnost, schopnost, síla
- Potenciál - souhrn možností
- Potenciální stav duše - schopnost duše k činnosti (v zárodku)
- Pozitivní - kladný
- Pozitivizmus - směr omezující se na empirické zkušenosti
- Představa - vybavený vjem, dojem, obraz, pocit apod.
- Pluralita - mnohost, rozmanitost
- Princip - základ
- Progresivní - vzestupný, pokrokový
- Proteiny - složené makromolekulami látky (bílkoviny)
- Protoplazma - nositel života v organizmu, mimo jádro podstatná část každé buňky
- Protoplast - živý obsah buňky
- Protonace - prostorový element, který do sebe pojímá veškerou duševní a fyzickou činnost

- Protosplano - přijímač uvolněných myšlenek
- Proton, pozitron, elektron, neutron - sloučeniny sitonů (jako pyrotony)
- Psychastenie - úzkostná neuróza s příznaky nerozhodnosti
- Psýcha - lidská duše
- Psychoanalýza - léčení technikou odhalování nevědomých psychických komplexů
- Psychofyzika - zabývá se vztahem mezi silou podnětu a psychickými obsahy
- Psychofyziologie - zabývá se vztahy mezi duševními a neurofyziologickými procesy
- Psychologie - věda o psychických odrazech skutečnosti v činnosti člověka
- Psychometrie - zření do minulosti
- Psychoneuróza - neuróza s příznaky duševní lability
- Psychopaticky - duševně odchylný, zvláště na základě nervové choroby
- Psychopatie - každá chorobná odchylka duševní činnosti
- Psychóza - duševní choroba s těžkými poruchami vnímání
- Psychoterapie - léčby duševními vlivy
- Psychiatrie - nauka o duševních nemocech, jejich původu, průběhu a léčení
- Pyroton - shluk sitonů
- Racionální - rozumný, vědecký
- Racionalizmus - směr považující rozum za jediný zdroj poznání
- Radikální - naprostý, důkladný
- Radium - radioaktivní prvek, hmota, z níž unikají záporné elektrony jako záření, rozpadem se mění v helium
- Reálný - věcný, skutečný
- Realita - skutečnost
- Reinkarnace - převtělení
- Reflex - odpověď, reakce organizmu na zevní podnět (sděluje se pomocí nervů svalům a žlázám bez účasti vůle)
- Reflexe - uvažování, přemítání, rozjímání
- Regenerace - znovuzrození, obrození, znovutvoření, obnova
- Regrese - zpětný pochod, postup
- Rekonvalescent - uzdravující se
- Relativní - poměrný, vztažný, závislý na vztazích
- Reprodukce - opětovné vybavení, obnovení dojmů a představ
- Sediment - usazenina
- Senzitivní - citlivý
- Senzualizmus - názor, jenž vyvozuje poznání i veškerou ostatní činnost duše jen ze smyslů

- Senzualita - smyslnost
- Senzus - smysl
- Sérum - součást krevní plazmy
- Sexuální - pohlavní
- Schizofrenie - rozštěpení, rozpad osobnosti
- Siloton - stavební jednotka hmoty z druhu pyrotonů, tvořící fluidum oduší a uvolňující se při myšlení z esplanových buněk
- Siton - nejmenší částečka hmoty
- Skepse - pochybovačnost, nedůvěra
- Skeptik - pochybovač, nedůvěřivec
- Sloučeniny - látky vzniklé chemickým sloučením prvků
- Smysl - schopnost přijímat pocity, uvědomit si vnější podněty, odvedené nervstvem do mozku
- Sociologie - věda o lidské společnosti a o jejím životě
- Somnambulizmus - náměsíčnost
- Spiritualizmus - filozofická teorie, že základem světa je duchovní princip
- Subjekt - citlivec (médium), podmět
- Subjektivní - vlastní, osobní, co souvisí s naším rozumovým JÁ
- Substance - podstata, základ každé věci
- Sugesce - umělé vnuknutí představy
- Sympatikus - soucitný čiv, zvláštní oddíl nervové soustavy, řídí činnost vnitřních orgánů
- Symptom - příznak, známka
- Syntéza - spojování, shrnutí, sjednocení několika jednotek v nový, složitější celek
- Syntetický - vzniklý syntézou, umělý
- Systematický - soustavný
- Systém - soustava Tabes dorsalis - choroba míchy po infekci neléčené syfilidy
- Telekineze - pohyb předmětů psychickým působením (bez dotyku)
- Teleskopický - dálkohledný, zasouvací, výsuvný
- Telepatie - působení jedné osoby na druhou při předávání vlastních myšlenek a citů bez účasti smyslových orgánů
- Terapie - léčení, způsob léčby
- Teorie - vědecký výklad, soubor pravidel
- Trans - stav vzrušení vedoucí až ke změně stavu vědomí
- Transcendence - myšlený svět věcí o sobě, tady svět bytostí, ležících za mezí zkušeností (Bůh, duše, atom, hmota, síla)

- Transcendentní - co je mimo naše poznání ze zkušeností
- Transformizmus - soubor představ a názorů o proměnlivosti organizmů, vznik jedněch z druhých
- Transplantace - operativní přenesení lidské tkáně nebo orgánu
- Trudnomyslnost - melancholie
- Typický - příznačný, charakteristický
- Teista - věřící v Boha
- Uhlohydráty - organické sloučeniny uhlíku, kyslíku a vodíku
- Univerzalita - všeobecnost
- Urmingové - homosexuální lidé, stížení pohlavní zvrhlostí
- Úsudek - základní akt myšlení, závěr
- Uvědomění duše - je dvojí: ve vědomí z činnosti esplan a smyslů, v nejzazším podvědomí z vlastní aktivity
- Vegetativní - rostlinný
- Vegetace - rostlinstvo
- Vegetativní orgány - ústrojí k růstu a výživě organizmů, společné rostlinstvu i živočichům (dýchání, vyměšování, rozmnožování)
- Vibrace - chvění, kmitání
- Virtuální - možný, potenciální, zdánlivý
- Virus - nejmenší a nejjednodušší známá biologická jednotka
- Vitalizmus - učení o životní síle, podle něhož se jevy vznikající v živočišném organizmu vysvětlují existencí zvláštního životního počátku, vlastního jen živým tělům a nepodrobeného zákonům fyziky a chemie
- Vůle - žádost, k níž se pojí vědomé JÁ, že čeho žádáme, je možné dosáhnout
- Vymístění - výron zářivého fluidu
- Zásada identity - logická zásada

ABECEDNÍ SEZNAM POKUSŮ A PŘÍKLADŮ

Číslo označuje odstavec v textu knihy

- Advokát obžalován pro nečestné jednání 863
- Amundsen u severního pólu 361
- Bába Vokačka - hadačka 860
- Bobkové listy 843
- Bolesti v zádech 312
- Boženka ve Vídni 358
- Buňky podivná schopnost 32
- Cesta zatarasená myšlenkou 341, 432
- Citlivci a představa 451
  - a zemětřesení 414, 450
- Citron - léčivost 272
- Církev pravá 190, 191
- Činnost mozku v hypnotickém spánku 207
- Darnus 875-877
- David - Neelová v Tibetu 913
- Dědičnost 780, 781
- Děvčátko s amputovanou nohou 479
  - jednoroční - mstivé 209
- Démoni a pod. 875-877
- Diagnóza jasnovidcem 3, 363-366
  - devítiměsfčního dítěte 470
  - na dálku 462, 476-478
  - potvrzení správnosti 467, 468, 469
- Dívka v Praze 6 týdnů spící 513
  - sedmnáctiletá duševně chorá 564
  - z duševní choroby uzdravená 565-569
- Dívky venku cvičí 353
- Don Bosco - materializace 854, 911-912
- Dopisy Juliiny 905-910
- Dotaz po Bohu a církvi 190-192
- Duše média - kde je? 447
- Dvůr dědou začarovaný 433

- Esplana 193
  - u dítěte 209
- Ferdinand d'Este 449
- Fotografie 354
- Hanuš vyvolán myšlenkou z domu 505
- Hledání citlivců 220
  - p. Dudka 359
  - hub 401
  - p. Libnara 356
  - předmětů 355
  - ukradených peněz 392
  - ukrytých osob 394
  - utopeného 391
  - ztraceného vojína v Rusku 379-381
- Hmota těla 342-343
- Hodnostář a výstraha 451
- Hra na klavír 892
- Hrnečky s mlékem se vznášejí 796
- Hudby 944
- Hypnotizér v Kostelci 516
- Choroba duševní u obchodníka P. 709
- Choroby duševní - ukázky 628-630
- Choť římského Cézara 449
- Jak uspávat 917-923
- Kapesníky 256
- Katalepsie (strnuti) 514, 515
- Klíče vymodlené 407
- Knihy obsah 498
- Koně a protonace 430
- Kostlivec p. doktora 845
- Kulky na čele 844
- Léčení alkoholika 313
  - duševně choré 303, 307-310, 428, 429
  - duševních chorob 309, 310, 315-325
- Letec akrobat a amulet 891
- Listiny ztracené při jízdě autem 893
- Magnetizmus 227-232, 239, 248-258, 266-267
  - důkaz bytí 237, 238

    - důkaz, že proudí 243
    - mrtvý s dámou 258-265
    - nemocných 301-306, 319-321
    - pohyb a výron 266, 267
    - přebírání 244-247
    - spojení 597-600
    - stopa 231, 256
    - svítí 230-233
    - škodlivý 248
    - voda pohlcuje 242, 256
    - vodič myšlenek 232
    - zabránění unikání 241
- Magnetizování masa 233
    - nemocných 301-306
- Mapa kreslená ve válce subjektem 856
- Mars 385-389
- Materializace 887, 888
- Média spiritistická - noční návštěvy 869, 870
- Mesmer, dr. 655
- Mladík
    - a psychoanalýza 588, 589
    - tuberkulózní 957-963
    - vlakem přejetý 429
- Mlynář zavražděný 441
- Mnich David - Neelové 913
- Mouka 271
- Námořník
    - a ledovec 405
    - italský 896
- Nejsvětější svátost a subjekt 963
- Nemoci autorovy 821-824
- Nepokoj mrtvého 873
- Nervy slabé (student) 311
- Noční pokusy 451
- Objednávky vsugerované 418
- Oduší ve sklenici vody 382
- Odvod na vojnu překažen 432
- Opona divadelní porouchaná 416

- Padoucnice 676-686
- Paní dušev. chorobám propadající 428
  - duševně chorá za pět dní vyléčena 597, 598
- Peněz spatření 402
- Písmo cizojazyčné 194
- Počtáři zázračníí 900-905
- Podvědomé schopnosti 194-197
- Pohlaví dítka subjekt pozná 462, 463
- Pohledávka ze Slovenska 867, 868
- Pohybování předmětů subjektem 291
- Pokusy se subjekty bez uspání 518, 519
- Pokuta nespravedlivá 865, 866
- Policista francouzský 897
- Pomatenost vyvolaná sugescí 804, 805
- Posedlost ďábelská 875-877, 881-884
- Poznání věcí podle záření 268
- Poznávání lodí na moři 395
- Pozorování nepřítomných 353, 356, 357
- Proběhnutí subjekta v noci lesem 344
- Probuzení
  - spící dívky v Praze 513
  - subjekta na dálku 514
- Protosplana 212-216
- Prsů vyšetření 413
- Předměty různé subjekt poznal 458-641
- Předpovědi
  - smrti 848-851
  - války 855
- Přemisťování předmětů 290
- Případ lorda Dufferina 852, 853
- Přivolání subjekta myšlenkou 512
  - dtto z Nového Města n.M. 520-521
- Psa dráždění oduším 368
- Psaní automatické 197, 455, 456
- Rakve - výroba na znamení 839
- Rochas 655
- Román Ch. D. médium dokončilo 448
- S bratrem Vojtěchem v Trutnově 508

- Satan v Illfurtu 928
- Seance spiritistická 879-880
- Sen lékaře 845
- Sester školských vidění 427
- Schované předměty 355
- Smrt stařenky 964
- Sny živé, prorocké, varovné 831-837, 840-845
- Spánek rušený médii 869
- Spiritizmus 452-457
- Spojení magnetické se subjektem 599
- Student - slabost nervů 311
- Subjekt a lékaři 895
  - kdy si nepamatuje 498, 499
  - ochutnává v transu jídlo 894
  - pohroužený ve vlastní blaho duše 941-942
  - se vznáší 914-915
  - u moře 360
  - z Nového Města n. Metují telepaticky povolán 520-521
  - se vznáší 914-915
- Sugesce telepatická 212-216
- Telepatie 413-425, 417-419
- Teplo vzbuzené subjektem 914
- Tepna probodnutá 515
- Továrna postavená na radu subjekta 862
- Tvář v okně 873
- Událost čenstochovská 408
- Umírání 30, 31, 199-203, 397, 954, 955
- Určování bylin 356
- Uspání na dálku 220, 512
  - hromadné 507, 519
  - paní ve vlaku 517
  - telepaticky 515, 600
- Vidění srny 404
  - ošklivce 852
- Vidiny prof. Turečka 871-873
- V lékárně s jasnovidcem 895
- Voda čistá a zmagnetizovaná 273
- Vražda v Braníku 358

- Vrtání studní 864
- Vstávání z lůžka 782
- Vůle silná 212-216
- Výchova - význam 438, 439
- Vznášení subjekta 914-915
- Zabíjení zvířat subjektem 292-294
- Zamilovaní 396
- Záření potravin, syrových a vařených 269-272
- Zhmotnění 887-888
- Zjevení zemřelého kapitána 450
  - zemřelé matky 874, 878
- Zjevování pokojské 403
- Zločinec převychován 947-949
- Zloděj chycený 433
- Změna chuti 319
- Znalost řečí 896-897
- Zneužití subjekta - trest 915-916
- Žárovka rozsvícená 233
- Žena kárající 409
  - vražednice 411-412
  - znásilněná 780
- Žluč a nálada 648

POZNÁMKA K ABECEDNÍMU REJSTŘÍKU POJMŮ K HLEDÁNÍ V KNIZE

Jeden ze současníků a spolupracovníků Břetislava Kafky, tehdejší ředitel školy v Červeném Kostelci, citlivec pan František Ducháč, přispěl k popularizaci „Nových základů experimentální psychologie“ už v roce 1949 vypracováním rejstříku pojmů, které knihu posunulo na úroveň kvalitního studijního materiálu. Vzhledem k zpřehlednění studia uvádíme jeho příspěvek v plném znění.

Milý čtenáři!

Máš před sebou dílo ve světové literatuře ojedinělé, které k Tobě bude promlouvat řečí dosud neslýchanou. Abys poznal, co vše Ti přináší, učiníš dobře, když si nejdříve pročteš tento rejstřík, který jsem zpracoval proto, aby Ti bylo umožněno soustavné studium knihy v případě potřeby. (Např. při léčení nemocí.)

Hesla začínají podstatnými jmény. Čísla značí odstavce (jsou uvedena v závorce na začátku každého tematického bloku. Tučně vytištěná hesla upozorňují na jejich důležitost. Chceš-li se poučit o některém pojmu a najdeš si v knize příslušný odstavec, přečti si i odstavec následující, protože hledaný pojem je často objasněn několikrát. (Viz např. heslo „Šok“, odstavec 125-129).

Důležitá věc je v rejstříku zachycena pod různými hesly (např. „ Esplana - rozbíjení“, „ Léčení duševních chorob“, „Rozbíjeni chorých komplexů“).

Čti s tužkou v ruce. Mnohý odstavec Tě jistě potěší nebo zvlášť zaujme. Pak si ho v rejstříku označ, aby ses k němu mohl snadno vracet.

Při pozorném studiu tohoto díla životní moudrosti a světla prožiješ jistě mnoho tichých radosti z největšího božího daru, jímž je - život svobodného člověka.

František Ducháč, ředitel školy

REJSTŘÍK

Číslo označuje odstavec v textu knihy

- Absolutno 133
- Abstrakce 133
- Adrenalin 274
- Afekty 75, 578, 740, 754, 755, 826
- Agónie 964, 965
- Aksakov 901
- Alkohol 685
- Amnézie 109
- Amulety 889-891
- Analýza duševní choroby 597-599, viz Choroba duševní - rozbor
- Andělé 407, 481, 954, 955, 1052-1057, 1076-1077, 1079
- Anestezie 693
- Angina 651
- Antipatie 295, 301
- Aplikace vodní 734, 763
  - co se při ní děje 763-764
- Asimilace 16, 20, 29
- Asociace 165, 182
- Atom 10, 11, 223, 296, 328, 332-341, 775
  - přirovnání ke sluneční soustavě 11
- Autorita 1037
- Autosugesce 178, 202, 285, 327, 466, 524-531, 644, 654-655, 718-730, 752-755, 782-815, 867, 914
  - dědičnost 777-781
  - a nově vytvořené esplano 782-786, 792
- Auxin 25
- Bádání metapsychické - viz Metapsychologie
- Badatel a neuvěřitelné jevy 936
- Báchorka biblická 188
- Bakterie 53, 818, 985
- Balzamování 223
- Bernheim a spol. 504

- Bezbolestnost 514
- Bezcitnosti dva druhy 514
- Bezdětnost 465
- Bible 965
- Bílkovina 41
- Bilokace - viz Rozdvojení
- Biolog 938
- Blázen 981
- Bláznovství 551
- Blaženost 151, 1057, 1091
  - boží 978, 1058
  - duše 961
  - přirozená a nadpřirozená 978, 1009
  - světská 944
- Blbost 575, 712
- Bloudění ve spánku 437
- Blud 577
- Bolest 1090
- Bomb plnění 338
- Brambory 269, 270, 277, 279, 283
- Budoucnost předpovědět - viz Předpovídání
- Bůh 14, 54, 63, 76, 79, 81, 84, 138, 166, 167, 190, 199, 289, 330, 376, 540, 807, 838, 853, 965, 967, 978, 987, 1006, 1031, 1035
  - dárce 407
  - dobro nejvyšší 1077
  - důkaz z pohybu 1028-1034
  - a duše 858, 932, 937
  - jeho život 1021
  - jest 1017, 1027
  - ochránce 955
  - osobní 191
  - poznání existence rozumem 1017-1034
  - a prostor 383
  - první příčina 939
  - stvořitel 343, 345, 481, 1052
  - zdroj blaženosti 941, 1091
- Buňka 13, 15-20, 41, 47, 51, 220, 327, 367, 370, 757
  - čištění a zachování 33-40

    - dělení 14, 17, 18
    - esplanová 22, 68
    - gangliová 18
    - heliální34
    - jaterní 27
    - kostní 18, 27, 347, 464
    - kožní 18, 27, 52
    - mozková 14, 18, 91, 102, 123, 198, 464
    - mozková a plány 860, 861
    - nervová 18, 27, 52, 97, 223, 667
    - neuronů 95, 102, 109, 122, 575
    - obnova 27
    - omlazení 98
    - rozpad 26, 27, 268
    - růst 21
    - schopnost podivuhodná 32, 65
    - smyslová 18
    - stárnutí 98
    - svalová 18, 52, 347
    - vyčerpání 225
    - výměna 27
    - výživa 21
    - zárodečná 173, 685, 768-781
    - září 464
    - zduření 312
- Byliny léčivé 641, 651, 669, 686, 706-707, 765-766
- Byt vlhký 240
- Bytosti duchovní 1113-1117
    - vyšší 935, 954
- Cesta osamocení 977
- Cévy kornatění 465
    - rozšíření 206
    - zářeni 465
- Cigarety - nekuř! 643
- Cíl duše 374
    - poslední 287, 990, 1041, 1098
    - života 1091
- Církev římskokatolická 190, 221, 371, 373

- Citlivci 52, 110, 196, 210, 212-212, 220, 220, 226-229, 782, 928
  - viz také Subjekt
  - citlivost 352
  - a dopis uzavřený 451
  - hledání jich 220, 234
  - na hřbitově 362
  - a jasnovidnost 401
  - a podvědomí 839
  - a posedlost 927, 929, 932
  - a protonace 425-442
  - a příroda 218, 450
  - se „přiživující“ 239
  - vlastnosti 916, 917
  - a zemětřesení 414, 450
- City 130, 136, 138, 148, 538, 616
  - estetické 139
- Civilizace 217
- Cizopasníci v těle 465
- Ctnosti 75, 152, 962
- Cukr hroznový 274
- Cvičení dechová 48, 224, 646
  - myšlenková 521, 525-529, 756
- Čaj čistící 40
- Čas 531, 998-1003
  - a duše 833, 853, 858, 917
- Částice nositeli života 606
  - radioaktivní 233
  - světelné 296
- Čidla 114, 153
- Činnost 790
  - abstraktní 155, 170
  - duševní 151, 440, 1008, 1092
  - esplan 114-129
  - jen ve směru dotazu 196, 933, 1017
  - mozku 102, 207-209, 570
  - mozku - přirovnávání k nádraží a varhanám 570, 572
  - myšlenková 66, 132, 141, 169, 573, 917, 945, 1008-1011
  - podvědomá - viz Podvědomí 189-193, 426, 690, 730, 784

    - podvědomá řídí médium 443-447
    - reflexivní 143, 1008, 1028
    - rozumová 122, 152, 953, 1007
    - rozumová a podvědomí 931, 933
    - smyslová 117
    - střídání 638
    - vědomá 735-737, 1008
- Činnost vědomá a podvědomá, poměr 189-195, 566-569, 690
    - volní 137
- Číslo atomové 296
- Člověk 54, 72, 139, 148, 150, 1055
    - dokonalý 1086
    - a duch zlý 925
    - extravertní 148, 249
    - a hmota 1077
    - introvertní 148, 249
    - jednostranný 924
    - moderní 1084
    - moudrý 1041
    - nemagnetický - viz Citlivci
    - neandertálský 58
    - není pouhý živočich 61
    - nevychovaný 59
    - nemocný 539
    - nerozumný 815
    - nervózní 790
    - a nesmrtelnost 1080
    - normální 541
    - k obrazu božímu 54, 345, 1056
    - objektivní 618
    - subjektivní 618
    - svobodný 150
    - šelmou 1070
    - štvaný 148
    - trojího typu 619-624
    - úděl 815
    - vnitřní 1080
    - vyrovnaný 538-540

    - ze zvířete? 57
- Dary podvědomí 186, 192, 197, 853, 900
    - řečí 896, 897, 900
    - hudby 892
- Dav 1108
- Ďábel 371, 924-928, 932
    - koho může posednout 935
- Dědičnost 127, 137, 140, 159, 173-182, 182a-182h, 548, 624, 696, 768-781, 965
    - zatížení 624, 666, 667, 688, 832, 1006
    - dědičné zatížení u hysteriků 694
    - dědičné zatížení a vynálezy 861
- Degenerace 26, 217, 775
- Děj biblický 185
- Delirium 558
- Démon - viz Duch zlý
- Démonizmus 924-936
- Démonomanie 693, 875-877, 881
- Dění myšlenkové 481-483, 945
    - podvědomé 78, 163, 196, 833, 877
    - vědomé 78, 710, 738
- Dialektika 1025
- Diagnóza nemoci subjektem 4, 413, 461, 464-479, 848
    - duševně chorých 573, 672, 688
    - kdy a jak se koná 474
    - počet 466
    - potvrzení správnosti 467-469
    - telepatem 474
    - umírajících 363-366
    - zjištěná přístroji 297
    - zvířat 474
- Dickens Charles 448
- Dieta 36-40
- Digitalis 284
- Dijodotyrozin 274
- Dílo umělecké 148, 152
- Dispozice neuropatická 666
- Dítě 154, 156, 161, 163, 168, 169, 174, 197, 209, 948

    - dráždivé 548
    - nemocné 245, 280, 620
    - nezrozené 978
    - špatné 193
    - a výchova 154-182, 209, 683
    - výchova ve spánku 806
    - vylekané 684
    - zrozené 90, 111, 204, 484, 779
- Dívky a životospráva 704-706
- Dobro 396, 1026, 1033, 1089
    - mravní 1088
    - a cíl 1094
- Domy „strašidelné“ 426-433
- Dopisy nemocných 4
- Do třetice ještě něco 434-442
- Drezura 156, 578
- Duch lidský 82, 139, 141, 172, 252, 917, 952, 965, 984, 990, 1006
    - a anděl 1076
    - hmotě nadřazen 784, 982
    - a hmota 538, 938
    - jádrem života 1083
    - naříkající 482
    - nedokonalý 1026
    - osvobozený 1000, 1018
    - podezřívavý 691
    - aprostor384, 917
    - silný 531
    - slabý 531, 694
    - svobody 141
    - záhrobní 289-291
    - zdokonalování 198
    - zdravý 497, 737
    - zlý 221, 924-927
- Duchaří 443
- Duchové 1116
- Důslednost 530
- Duše 2, 10, 14, 54, 54a-54e, 63-85, 87, 88, 99, 111, 130, 138, 141, 144, 187, 190, 197, 220, 250, 291, 1004-1016

- aktivita 2, 79, 98, 151, 712
- v boji posledním 371
- bytost samostatná 398, 503
- cíl konečný 67, 374
- cítí bolest na dálku 479
- co je? 980, 985
- a čas 833, 953, 858, 917
- činnost zvrhlá 1079
- dokonalost 79
- a ruch - rozdíl 76
- funkce 63, 72-74
- kde budou po smrti? 991-994
- křesťanská 191
- náklonnost ke zlu 497
- se nepoznává 933
- nesmrtelnost 76, 191, 197, 290, 345, 980, 989-994, 1022, 1057
- se nevyvíjí 197
- nositel (princip) života 1043
- obraz boží 66, 76, 79, 288, 345, 376, 380, 853, 859, 900, 965, 1004
- očištěná 75, 976
- odpoutání od těla 30, 64, 198, 199, 371, 390, 480, 522, 830, 857
- v oduší 711-714, 734, 937-940, 954
- osvobozená 2, 189, 480, 847, 937, 985, 991
- na planetách 998
- a podnět 880
- podstata 65, 79, 1011-1016, 1059
- a pohyb 1079
- poměr k pozůstalým 992
- potencialita78, 79, 144, 159, 196, 952, 991
- potrava 838
- poznává budoucnost 76, 82
- poznává (vnímá) přímo 143, 176, 189, 376, 480, 497-498, 857, 877, 945
- poznává oduším 63, 69, 80, 189 viz také Jasnovidnost
- poznává sebe 85, 153
- prostorová přítomnost, uvolnění a poznání 76, 80, 81, 143, 191, 346, 380, 498, 710, 713, 830, 853, 877, 941
- v pyrotonech 388

    - sídlo 183
    - po smrti 153, 991
- Duše při smrti - viz Smrt - průběh
    - za spánku 484-485
    - spojení s tělem 2, 14, 65, 68, 130-153, 197, 346, 479, 547, 1006
    - spravedlivých a zlých po smrti 992, 993
    - tajemství 88, 963
    - touha po osvobození z chorého těla 832, 837
    - trojí schopnost 63, 68, 819, 952, 1004
    - tvoří, přeskupuje prvky 76, 82, 793, 795, 853, 928
    - úkon 72
    - ústup do podvědomí 495, 497, 566, 569, 710, 714, 929
    - vnitřní život 1004, 1014
    - vztah ke zlu 440
    - zájem o dílo stvoření 971
    - základna vloh a různých schopností 159, 292, 294, 497, 498, 503, 886, 892-904, 913-915, 1009
    - zavržená 376, 974, 992
    - zdroj blaha a rozkoše 66, 79, 80, 85, 163, 376, 937, 941-944, 947, 957, 958, 964, 991, 1011
    - zdroj krásy 1065
    - zdroj života a energie 343, 736, 1009
    - zvířete 1053
- Duševědomí 67, 128, 153, 189, 193, 195, 202, 376, 826, 833, 963, 992
- Dvojnictví 289, 294, 417, 443, 886, 911, 913
- Dýchání hluboké - viz Cvičení dechová
- Dynamizace prostředí 358, 427-429, 431-434, 441, 516
    - u duševně chorého 606, 709
- Experimentátor 915
- Ektoplazma 288, 888
- Elektrizmus 298, 606
- Elektrony 10, 11, 220, 223, 296, 319, 331, 335, 485
    - bloudivé 522
    - směr daný vůlí 372, 505
- Elektřina 233, 326-327, 819
- Elixíry života 284
- Emanace 288, 638
- Embryo - viz Zárodek

- Emoce - viz Vášně
- Energie 12, 336, 341-342
  - uševní 917
  - druhy 296, 342
  - kmitající 12, 341
  - magnetická - viz Magnetizmus
  - mrtvá 255
  - přeměna 742
  - psychofyziologická při pokusech 522
  - sluneční 269, 297, 341
  - světelná 341
  - uvolněná 338
  - zářivá 14, 20, 46, 78, 211, 266-272, 295, 297, 328, 333, 366, 533, 606, 1006
  - zářivá na předmětech 435
- Enzymy 16, 20, 286
- Erotizmus 149
- Esplana 22, 67, 91, 99, 102, 105, 106, 108, 111, 114-129, 131, 152, 161, 181, 184, 188, 190, 193, 200, 205, 206, 310, 485, 877, 933, 967
  - centrální 123
  - činnost 108, 114-129
  - činnost při sugesci 804
  - esplano zlé 434-435
  - chorobná 495, 497, 541, 557, 610, 688, 711
  - chorobná - rozbíjení 610-611
  - mateřská 123
  - ničení 125-129, 610, 754-756
  - novorozeňat 154, 484
  - osamostatněla 556
  - a padoucnice 676-686
  - panenská 111, 112, 154, 161, 165, 171, 177, 181, 588, 776
  - podvýživa 109, 111, 574
  - a podvědomí 575, 877, 929
  - pohaslá 672
  - přestavby 752, 756
  - a rozumové JÁ 445, 467
  - rozkmitaná 505, 933
  - při smrti 375-377

    - a spánek 484-490, 502, 825
    - stará 755
    - struktura 122-123, 154
    - výživa 112, 211, 572
    - zápis do esplan 106, 119, 120, 184, 195, 833
- Extáze 184, 378, 496, 807, 934, 968, 986
- Fakta 2
- Fantazie - viz Obrazotvornost
- Filozof 1078, 1094
- Filozofie, 1068
    - materialistická 982
- Fluidum oduší - viz oduší
- Fluidy 296, 328, 330
- Fotony 223, 331, 333, 341, 343
- Foxova rodina v Americe 452-454, 456, 457
- Fráze nic nevysvětlující 936
- Freud 586
- Fyziologie 378
- Ganglie 21, 95, 96, 204, 485
- Genialita 174, 175, 178, 180
- Geny 160, 161, 193, 184, 770-774, 779, 781, 1006
- Habáň 4
- Hadači, proroci a vykladači karet 422-424, 435, 836, 860
- Halucinace 117, 125, 558, 576, 577, 714, 738, 877, 913
- Hemisféry 94
- Hlad duchovní 962
- Hlas vnitřní 203
- Hlava - namáčení 649
- Hmota 10, 11, 54, 223, 252, 290, 297, 346-349, 982, 993-994
    - a duše 937, 938
    - dýchá v prostoru 997, 998, 1001
    - a energie 982
    - a myšlenka 783
    - odhmotněná 290
    - a pohyb 993
    - proměnou se zdokonalující 347, 648, 349
    - proměny 1055
    - rozpad umělý 334, 338, 340, 341

    - skladba 330, 347-349
    - těla 1093
    - a záření 330, 346
    - zatížená 965
- Hnuti duševní 297, 538, 539
- Hodnoty duchovní 533
    - metafyzické 97
- Horečka 700
- Hormony 24, 25, 274, 276, 277, 286, 327, 741, 810
- Homosexualita 812
- Hrnce hliněné 277
- Hrobů záření 347, 362
- Hřích 37, 965, 1006
    - dědičný 965
    - odpuštěný 377
    - osobní 966
    - těžký 976
- Hudba 614, 615, 944
    - význam léčebný 614, 615, 649
- Hygiena ducha 800
- Hyperestezie 693
- Hypnolog 183, 189, 19-12, 202, 228, 492, 493, 499, 537, 715, 716, 719, 803, 805, 806
    - nezdary 1107
- Hypnóza 190, 470, 492, 493, 499, 503, 504
    - a inteligence 503
    - jak uspávat 918
    - a léčení chorob 499, 504, 585
    - a operace 514
    - a soudnictví 501
- Hypnotizér - viz Hypnolog
- Hypochondrie 582, 627
- Hysterie 131, 484, 559, 616, 687-689, 693, 695, 745, 1102
    - poruchy hysterické 693, 745
- Chaos 713
- Charakternost 139, 527
- Chemie 331, 339
- Chléb 271, 278, 281

- Choroba - viz Nemoc
  - buňky nervové 667, 668
  - cévní 277
  - duševní 2, 125, 184, 202, 218, 219, 308-312, 541, 542, 545-563, 565, 568-579, 581-596
  - duševní - citlivost nemocného 708
  - druhy 551
  - koho postihuje nejčastěji 710
  - a oduší 713, 714
  - počátky 563
  - poruchy: hmoty, nikoli duše 573
  - mysli 573, 712
  - paměti 574
  - rozumu 551
  - smyslů 551, 553, 712
  - vůle 551, 574
  - poznání pokročilosti 562
  - první známky 709
  - příčiny 495-496, 541, 548, 557, 573-575, 581, 613, 633, 652, 654, 667, 698, 710, 739, 751
  - rozbor 317-319, 565-596, 710-714, 738-750
  - sugescí vyvolaná 804
  - úkol lékaře 734, 740, 748
  - vyléčitelnost 563, 601
  - duševní - způsob léčení: 125-129, 307-312, 315-321, 854, 597-616, 634-654, 668-695, 709-767, 805, 976
  - léčení za spánku 805, 806
  - funkcionální 304, 666
  - kožní 322
  - magnetická 234, 240-247
  - nervová 27, 149, 807
  - přenesená 388
  - žlázy štítné 557
- Chromozomy 17, 178, 624, 769
- Chřipka 763
  - léčení 699-702
  - spává 702
- Chtění 137

- Chuť k jídlu - zvýšení 274
  - špatná 639
- Chudokrevnost 15, 51-52, 679, 703
- Idea 1083
- Ideje duše 83
  - fixní 549, 571-572, 693
- Idiocie 559
- Indukce 1023
- Inkvizice 885
- Inspirace 148, 184, 203
- Inzulin 275, 695
- Instinkt 1094, 1096
- Intelekt - viz Rozum
- Inteligence 91, 120, 134, 171, 530
  - v hypnotickém spánku 502-503
  - zanedbaná 688
- Introspekce 110
- Intuice 86, 134, 165, 192, 785, 1096
- Ionizace 772
- JÁ vědomé a podvědomé 315-319, 565-573, 575
- Jádro atomové 296, 297, 331, 332, 335, 339, 340
  - buněčné 17, 28, 29, 31, 98, 271, 297, 328, 341, 347, 367, 768, 769, 773, 773, 965, 1142
  - esplanové 114, 119-123
  - plodové 13
  - slunečnicové - léčivost 273
- Jadérko 17, 367
- Jak čelit zlým a nepřátelským nástrahám a svodům 536
- Jasnovidec 30, 31, 103, 114-121, 134, 209, 232, 240, 263, 267, 272, 298, 350
  - co vše vidí a poznává 464-466
  - a duševní choroby 565
  - druhy 378
  - jak pracuje 378-382
  - a prostor 383
- Jasnovidnost 16, 186, 329, 378-381, 458-462
  - z chorobného unikání oduší 410
  - rozlišení od telepatie 350

    - samovolná 401-405, 407, 408, 419, 420
    - užití 458-463
    - vycvičení 398, 399
    - význam 390-399
- Játra 28
- Jedy 124
- Jevy metapsychické 194
- Jídlo - viz Strava
- Kaménky močové 280, 473
- Kardiazol 697
- Kartářky - viz Hadači
- Katalepsie 31, 287, 303, 323, 499, 515
    - okrsků mozkových 574
    - zvířat 291
- Katary 763
- Katatonie 615, 621
- Kauzalita 99
- Kázeň 807, 1080
- Každý svého štěstí strůjcem 435, 436
- Kdo jinému jámu kopá 421, 441
- Kdo nesmí být uspán 322
- Klam vzpomínkový 577
- Kněz 191, 616
    - u umírajícího 371, 960
- Kniha života 399
- Kokain a kokainisté 946
- Kolaps 126
- Komplexy 141, 147-149, 163, 202, 549, 550, 557, 584, 712, 743, 753, 835, 885, 885, 891, 1069
    - rozbíjení chorých 610
- Koncentrace 203, 481, 524, 914
- Kontemplace 203, 950
- Kontrola života 977
- Kortin 274
- Koupel - viz. Lázeň
- Krása 152, 250, 1070
    - duchovní 148
    - tělesná 139

- Krev 21, 22, 41-53, 123, 124, 224
  - vyčištění 651, 765
  - záření 465
  - zdravá 669, 679, 735
- Krize lidskosti 532
- Kristus 1058
  - největší hypnotizér a magnetizér? 1099-1113
- Kroužek spiritistický - viz Seance
- Krvinky 27, 41-44, 784
- Kryptostézie 888
- Křeče 613, 614, 683-684
- Křeček 5, 220, 343, 455, 504
- Křečovitost 790
- Křivice 278, 283
- Křivopřísežník 369
- Křížení ras 775
- Kultura 217
- Kultura rozumu a vůle 534, 535
- Kúra horečnatá 696
- Kůra mozková 102, 112, 119, 120, 123, 130, 185, 187, 198, 201, 201, 209, 440, 484-490, 524, 799
  - a magnetické spojení 603
  - okrsky 549, 638
  - rozpad 575
  - zesílení 692
  - viz také Mozek
- Kyselina močová 33, 35, 37, 40, 347
- Láska 135, 137, 139, 151, 152, 250, 252, 536
  - a víra při léčení duševně chorých 708, 715
- Látky odpadové 763, 764
- Lázně
  - nohou 649
  - parní 49, 651
  - sluneční 44
  - studená 51, 241, 649, 669, 675, 705, 705, 734, 763
  - teplá 49, 673, 705
  - vlahá 242, 649, 671
  - vzdušná 647, 669, 675, 705

- Léčba autosugestivní 129, 717, 719-728, 740, 743, 753-758, 782-811, 878
  - blbosti a slabomyslnosti 74
  - duše z hříchů 976
  - hladem 322
  - hypnotická 12, 304-306
  - hypnotickým spánkem 322-324, 608-611
  - hysterie 687-694
  - chorob duševních - viz Choroby duševní
  - chřipky 698-702
  - chvat 811
  - mozku překrveného 671
  - nemoci 816-820
  - onanisty 670
  - padoucnice 676-686
  - psychická 749
  - spály 700
  - suchá 36, 37
  - umíněnosti a paličatostí 671, 672
  - zádumčivosti 670
- Lékař 300-302, 305, 306, 322-325
  - a duševně nemocný 733-736, 740, 741, 748
  - hypnolog 691
  - magnetizér 602
  - nemagnetický 603-609, 714
  - a přirozené síly 816
  - psychiatr 811
  - a sny 827-828
  - a subjekt 470, 471
  - věřící v Boha 612
  - zázračný 306 Léky 297
  - pro duši 975, 976
  - pro posílení srdce 273
- Letargie 493
- Levitace 287, 494, 793, 914-916
- Lid 1036, 1037
- Lidé slabé vůle 523, 524, 849
  - nervózní 825
- Lipofuscin 98

- Literatura metapsychická a okultní 257, 565
- Lítost 372
  - pozdní nad hříchy (po smrti) 956
- Logika 1094
- Lokalizace mozková 97
- Lombroso, prof. 901
- Lorand, dr. 616
- Lung - gom 914
- Lymfa 42
- Magie černá 192
- Magnetizér 216, 227, 297, 300, 301, 305
  - vlastnosti 301
- Magnetizmus životní 3, 29, 216-220, 223-267, 298
  - budoucnost 321
  - centrum 223
  - co je? 298
  - dětí 245
  - důkaz 233-238
  - a elektřina 236
  - hmoty nerostné 268, 548-461
  - choroba magnetická 240-247
  - chorobný 300, 312
  - a křečovité napětí 790
  - léčení magnetizmem 3, 295-298, 310-314
  - co lze a co nelze 304-305
  - nedostatku 667
  - příklady 307-321
  - u starých národů 295, 298
  - v čem spočívá 300, 301
  - média spiritistického 444
  - mrtvý 255-265
  - nedostatek 217, 218, 226-229, 713
  - a oduší 328, 329
  - a oheň 287
  - pohyb a výron 266, 267
  - pochybovačnost 295, 298
  - a pokusy 918-923
  - přebytek 248-252

    - předmětů 458-461
    - a stáří 245
    - a sugesce 227, 228
    - uměle vzbuzený 494
    - unikání samočinné 240-247
    - uzavírání oduší 220, 401-403, 713
    - vlastnosti 230-239
    - a voda240-242, 256, 272
    - zamilovaných 249, 396
    - záření 296, 297, 817-818
    - zemský 223-225
    - získání dýcháním 224
    - z osob 228, 229, 243-245, 301-306
    - ze s lupek 270-273
    - spánkem 245-247
    - stravou 224-225, 269-273
    - vírou 714, 715
    - změna magnetizmu nemocí 297
- Magnetizování 31. 199, 234, 241, 296-298, 318, 321
    - u dětí 237
    - jak? 306
    - nemocného 714-716
- Magnetometry 234
- Manželství 173-182, 249-251, 625
    - krize250, 251
    - v příbuzenstvu 773
- Marazmus 370
- Materializace 288-290, 294, 494, 793, 853, 887, 888, 913
- Materializmus 982, 1082
- Matka 280
    - a dědičnost 776-781
    - kojící 279, 283
    - vychovatelka 156, 209, 608, 624-626, 628, 683, 684
- Médium automatické 287, 454
    - spiritistické 191, 199, 200, 443-445
- Mesmer 655, 942
- Melancholie 140, 550, 566, 575
- Melancholik 487, 648, 670

- Meloterapie 615
- Menstruace
  - nepravidelná 698
  - opožděná 703-707
- Mezotron 334
- Metafyzika 889, 937-939, 1086, 1097
- Metapsychologie 86, 194, 917
- Mícha 89, 95, 205
  - centrum magnetizmu 223
  - posílení 649
  - prodloužená 95, 96, 206, 209, 485, 575, 672
- Milenci 247, 396
- Milost boží 962, 976, 1058, 1059
- Mládež dospívající 246
- Mlhoviny 997
- Modlitba 838, 870, 962, 976
  - úpěnlivá 407
  - za zemřelé 371
  - za uzdravení 797
- Molekuly 10, 224, 296, 334, 336, 3639, 714, 775
- Moudrost 131
- Mozek 65, 86-106, 112, 113, 570, 737, 917
  - dědičně zatížených 667
  - malý 86, 94, 204-206, 209, 216
  - u duševně chorých 557, 565, 566, 568, 570, 573-575, 666
  - pracovna duše 819, 917
  - přirovnání k vesmíru 113
  - rýhy 484
  - ve spánku hypnotickém 207-209
  - ve spánku přirozeném 484-490
  - viz také Kůra mozková
- Mravnost 223
- Mše svatá 963
- Mysl veselá 482, 538, 648, 649
- Mystik 938, 950, 968, 986
- Mystika 498, 914, 968
- Myšlení 2, 66, 100-110, 123, 129, 131, 141, 205, 575, 576, 710, 1009, 1032

    - animální 193
    - boží 1032
    - diskurzivní 170
    - logické 929
    - metafyzické 1093
- Myšlenky 101-104, 109, 117, 123, 132, 205, 206, 480-483, 953
    - na bližního ve spánku vysílané 607, 797
    - a démon 926
    - geniální 183
    - a chemie těla 483
    - choré 125, 126, 720
    - jasné 691-692
    - moc 603, 777-779
    - neužitečné 533
    - nezdravé 434
    - potlačené 1070
    - přechod na malý mozek 204-206
    - přenášení - viz Telepatie
    - součinnost s hmotou 480, 481
    - soustředěné 481-483, 787, 792-795, 819, 820
    - tvořivé 653
    - vedou 782
    - vtíravé 553, 578, 754, 799-800
    - výběr 760
    - vysílané 220
    - vznik 480
    - zdravá proti chorobné 803
    - a zdraví 482, 603, 606, 607, 654, 801, 802
    - zlé a sebevražedné 265, 437, 799, 930
- Náboženství 1019
    - bludné 1
    - nejlepší 190
    - význam hygienický 616
- Nadjá 184
- Náhoda 980
- Náchylnost ke zlu 187
- Nákaza 53
- Nálada depresivní 746

    - při plození 173
    - a vyměšování žluče 648
- Náměsíčník - viz Somnambul
- Náměsíčnost 495, 498
- Napářka těla 49, 651
- Napětí duševní 571
    - snahové 135, 139, 145, 151, 492
- Nazírání materialistické 889
    - nebeské 934
- Nebezpečí při pokusech 388
- Nedbalost 146
- Nechuť k jídlu 274, 765
- Nejistota ve vědě 938, 39
- Největší svátost 960, 963
- Nejvyšší - viz Bůh
- Nemluvně 284
- Nemoc 240, 246, 248, 297, viz také Choroba
    - Addisonova 274
    - nemoci autorovy 821-824
    - Basedowova 280
    - démonem vyvolaná 926
    - a magnetické záření 267, 817, 818
    - porušení magnetické rovnováhy 247, 297, 327, 8117
    - vůle 690
- Nemocný - jak se má chovat při zjišťování
- diagnózy subjektem 745
- Neplodnost 280, 786
- Nerozvážnost 146
- Nerv bloudivý 274
    - sympatikus, vagus 274, 613, 615
- Nervstvo 89, 95, 205, 217, 223, 227, 488-490, 613
    - posílení 241, 272, 273, 282, 638-668
    - přepínání 737
    - záchvaty 245
    - záněty 575, 735
- Nesmrtelnost 989
- Nespavost 669, 789
- Neškodnost hypnotického spánku 498

- Neurastenie 313, 574, 617, 627, 746
- Neurony 95, 112, 183, 187, 485, 572, 603
- Neuróza 14, 148, 526, 582, 613, 651, 666, 740, 741, 746, 748
  - a spánek 825
- Neurotik 581
- Neutron 11, 223, 296, 297, 304, 337-339
- Nezávislost podvědomí na vědomí 183-185, 187-194, 194-195, 455, 456
- Nevědomost 982-985
- Nezřízenost pohlavní 146-148
- Nové základy experimentální psychologie - rok 1. vydání 464
- Novomanželé 172-177, 249-254
- Nuda 138, 171
- Nutraminy 273
- Oběh krevní 45, 51, 52, 224, 322, 574, 669, 734
- Obklady 669
- Obnova organizmu 37-40
- Obraz boží v duši - viz Duše - obraz boží
- Obrazotvornost 116-118, 132, 146-148, 169, 492, 558, 566, 568, 583, 584, 787, 789
  - a démon 925, 926
  - chorobná 673
  - nezřízená 169
- Očistec 369, 374, 376
- Oděv 647
- Odpor proti metapsychologii a novotám 351, 352
- Odpoutání ve spánku 416-421
- Oduší 14, 18, 29-31, 52, 54, 65, 80, 185, 187, 189, 196, 199-201, 218-222, 271, 285, 326, 328-330, 341, 345-347, 464, 493, 817-820, 880
  - co to je oduší 1017, 1018
  - energie zářivá, skrze niž duše oživuje tělo 362-369
  - hranice činnosti 385-387
  - a jasnovidnost - viz Jasnovidnost
  - a magnetizmus: rozdíl 328-329
  - a léčení duševních chorob 601, 603-604, 606, 715-717
  - lékem nejlepším 816, 819, 820
  - obnažené 224, 713
  - ovladatelné jen činností podvědomou 382
  - a pokusy 921-923

    - slučovatelem 223, 287
    - uvolněné a vliv andělů 481
    - uvolnění samovolné 16, 220, 346-347, 401-405, 428-429, 479, 484, 604
    - uvolnění samovolné - příčiny 406-412
    - uvolnění do vody 382
    - uvolňování před smrtí 362-371
    - uvolňování při smrti 375-376, 954-955, 959-964
    - uvolňování touhou či náruživosti 401-403
    - uvolňování vůlí (autosugescí) ve spánku 416-419
    - uvolněné ve spánku přirozeném 485, 837
    - uvolněné na zvíře 420, 478
    - vznik341, 367, 714
    - zamilovaných 396
- Okultizmus 294
- Omlazení 786
- Onanie 548, 670
- Onemocnění duševní - viz Choroba duševní
- Oplodnění 786
- Orgie 807
- Osud 435, 534, 778, 783, 838, 851, 853
- Ovoce syrové, vařené, sušené 268-275
- Padoucnice 676-686
    - příčiny 685
- Paměť 109, 115-117, 123, 132, 168
    - duše 67, 124, 128, 153
    - slábnutí 112, 574, 669
    - trvalá 123
    - ztráta 109, 574
- Paprsky alfa, beta, gama 331-332, 334-336, 340-341
    - rentgenové 771
    - ultrafialové 341
- Paralýza progresivní 557, 696, 710
- Parapsychologie 294
- Parathormon 686
- Patření na Boha 987
- Pečivo bílé 271
- Pedagogika 155
- Pedopsychologie 158

- Pentothal 609
- Perioda - viz Menstruace
- Pes policejní 246
  - a umírající 367
- Písmo svaté 185-187, 220-221, 426
- Plán boží 83
  - vesmíru 330
- Pleteň sluneční 96, 234, 311, 613
- Plození 25, 173
- Plutonium 338
- Pocit méněcennosti 111, 582
- Počátek 1029-1031
- Početí 13, 14, 1006
- Počitky 102-104, 114, 116-117, 119-121, 130, 133, 162
- Podnět 880
- Podvědomí 69-70, 78, 86, 176, 183-203, 211, 287, 919, 1006, viz také Činnost a Dary podvědomí
  - u hadačů 424
  - jak se jeví jasnovidci 185
  - jeho úloha 435
  - kdy se projevuje 183, 196, 457, 839, 919-920
  - nejzazší, spodní 183, 193
  - nižší 140, 163, 184, 202-203, 264-265, 316, 495-497, 549, 557, 566, 568-569, 583, 602, 694, 711-713, 739, 742, 745, 835-836, 877, 884-885, 966
  - odlišnost od vědomí 188, 455-457
  - poměr k vědomí 190-196, 436, 455-457, 485, 784, 838, 908-913, 929, 930
  - poslušné 434, 782, 890, 908-912, 928, 929, 933
  - a rozum 933
  - ruku média vede 448
  - samovolný projev 196
  - sídlo 183
  - tvořivé 289, 317, 385, 446, 450, 569, 795-796, 911-913
  - vrchní 102, 112, 147, 187, 188, 191, 200, 202, 375, 43, 575, 652, 784
  - vrchní - porucha 571
  - vstupní 318, 444, 495, 497, 557, 566, 583, 652, 710, 738, 825, 877, 884, 929

    - a zdraví 654, 694, 736, 783-784, 792-793
    - znásilněné 435, 915
- Pohyb 89, 999, 1008, 1027-1029, 1079
    - sídlem života 1008-1009
- Pochybovačnost 295, 298, 390, 445, 716
    - při uspávání 919
- Pojmy 74, 133, 168-170
    - konstruované 1086
    - univerzální 171, 1026
- Pokusy se subjekty 2, 3, 5, 67, 71, 86-88, 937-946, 1097
    - jak se při nich chovat 398-399, 463, 918, 923
    - podmínky zdaru 919-920, 939
    - účel 938
- Pokušení 925-927
- Polévání 262
- Polévka výživná 766
- Pomatenost - viz Stav pomatenosti
- Ponořování do vody 24, 242
- Popud 130
- Posedlost ďábelská 875-877, 881-884, 1125-1128
    - nepravá 315-318, 875-877, 881-884, 929-932
    - pravá, jak se pozná 928, 931
- Posedlý 932
- Potencialita 78, 79, 93, 144, 159, 196, 1006
- Poustevník tibetský 914
- Pouštění žilou 695
- Pověra 434
- Pověrčivost 890
- Pozitron 11, 223, 296
- Poznání 71-85, 105, 114, 131, 133, 169-171, 575-576
    - abstraktní 133
    - dokonalé, nedokonalé 134-135
    - duše 81-83, 858-859
    - lidské 854-861
    - metafyzické 1086
    - myšlenkové 131, 143
    - reflexní 66
    - rozumové 743-744

    - kutečné 1018
    - myslové 68, 131
    - v transu 940
    - věcí budoucích 82
- Pozornost 110, 169, 171, 525
- Práce autorova 71, 86-88
    - prodlužuje život 98
    - střídání 637-638
    - význam u duševně chorých 673, 761
- Prahmota 289, 330-331, 997-998, 1030, 1052
- Pralátka 236, 289, 330, 965, 1030
- Prášila 223
- Prarodiče 185, 211
- Pravda 98, 576, 1037
    - absolutní 1027
    - kde je? 156
- Pravidla nevhodná 156-158
    - životosprávy - viz Životospráva
- Prázdnota duševní 652, 710-711
- Prazdroj 223, 236, 269
- Prazkušenosti 160, 184
- Princip duchovní 73
- Principy 1028
- Procesy psychické 351
- Proč koná člověk zlé 439-440
- Procházky přírodou 637, 638, 758
- Proměna chemická myšlením 483
- Prorokování do budoucna 424, 449-451
- Prostituce 149
- Prostor 988, 993-994
    - čas - protonace 995-999, 1001-1003
- Protonace 310, 350, 376, 399, 425-429, 432-437, 441-442, 457, 873-874, 948, 965, 968, 993, 995, 998, 1000-1003
    - co je? 425-427, 967-977, 993
    - a jazyky cizí 900
    - a koně 430
    - a média 446, 448
    - metoda „čtení“ 399, 441-442

    - nepomine nikdy 967-972
    - a posedlost 929
    - původ 968
    - a umírající 959-964
    - zápis nejlepší 977
- Protony 11, 223, 296-297, 331-332, 335
- Protoplazma 10, 13, 15-17, 22, 25, 28-29, 52, 53, 98, 223, 232-233, 297, 328, 347, 714, 764, 775, 886
    - a alkohol 685
- Protosplana 22, 210-218, 220, 316-317, 320, 485
    - a vliv andělů 481
    - výživa 211
    - zvířat 217
- Prvky 296, 332-334, 336-341
    - těžké 333-334
- Předpovědi - viz Prorokování
- Předpovídání 830, 848-851, 860, 862, 864
    - za války 855-856
- Předsudky 350-351
- Představy 68, 103, 104, 116-120, 169, 178-179, 184, 285, 744-745
    - a démon 926, 930
    - a dědičnost 776-780
    - z dětství - důležitost 876
    - halucinační 125, 877, 879
    - ideoplastické 784. 792
    - jasné 692
    - nebezpečné 891, 930
    - nesmrtelnosti 988-989
    - nezakořeněné 885
    - nucené 629-630, 738, 809, 811
    - potlačené 582, 739-742
    - klamné 1113
    - sdružování 103-104, 585, 891
    - spánku 488
    - ukládání 102-103
    - utkvělé - viz Idea fixní
    - uvolněné, odštěpené 140, 557, 738, 742, 877
    - uzdravující 481, 483, 603, 606, 654, 752-753, 755-760, 784-785

    - vědomého JÁ 929
    - vtíravé 5563-554, 578, 754-755, 757, 809
    - vybavování 117-119
    - a vůle 792-793
    - živé 420, 454, 488, 604, 606, 792-793, 882, 913, 922
- Předvídavost 83
- Přechod u žen 25, 786
- Překrmování 35
- Přemýšlení - viz Myšlení
- Přepracovanost duševní 487-488
- Přestavba osobnosti 744
- Příčina první 1030
- Přikázání boží 540, 1059
- Příroda 1056
- Přirozenost lidská 1078
- Přírodovědec 343
- Pseudoasketa 1078
- Psychiatrie 547
- Psychoanalýza 149
    - metoda 584
- Psychologie 2, 69
    - experimentální 2, 618
    - materialistická 632
- Psychometrie 186, 394, 426, 888
- Psychózy 126, 147, 305. 738, 746-747
    - nakažlivost 878
- Psychoterapie 613, 691
- Pud pohlavní 147, 1080
    - u zvířat 217
- Působení ducha dobrého na duši 481
    - ducha zlého na duši 220-221, 481
    - na bližního ve spánku 213-214, 814, 865-867
    - na bližního na vzdálenost 863-864
    - při vědomí 220
- Půst 50, 525, 617
- Pýcha 532
- Pyrotony 223, 287, 296, 332, 335, 336, 341, 388
- Radioaktivita 334-340, 638

- Radost 135, 482, 743
  - vnitřní 1081
- Rakovina 35-37, 464, 819, 848
- Reflex 110, 122, 141, 143
- Regenerace 28, 174-175, 785-786, 819
- Reichenbach 4
- Relaxace - viz Uvolnění
- Reymont Vladislav 368
- Richet 901
- Rodiče a duševní choroby dětí 707-708
- Rochas 655
- Rosa ranní 638
- Rozbíjení chorých komplexů sugescemi 610-611
- Rozčilování 297
- Rozdělení vědomí a podvědomí 70
- Rozdvojení 911-914, 934, 107
- Rozhodování svobodné 926
- Rozměr čtvrtý 400
- Rozpravy
- Rozštěp osobnosti 712, 738, 758, 853, 877, 881-884, 908, 911, 913-914, 934, 1079, viz také Schizofrenie
- Rozum 24, 68, 69, 71, 74-75, 80-81, 111, 131, 135-137, 142-145. 150-152, 161, 181, 182, 188, 253-254, 532, 539, 710-711, 80, 1006-1016, 1025, 1054, 1087
  - a civilizace 4055-1056
  - a démon 25-26
  - a duševní choroby 710, 750
  - a myšlenka 480-483, 953
  - osvícený 987
  - a podvědomí 931-932
  - praktický 171, 750
  - snížení 503, 672
  - ve spánku somnambulním 498
  - spekulativní 171
  - a svoboda 1065, 1065a
  - tvořivý 183-184, 1061
  - univerzální 137
  - určení 1008

    - ve vstupním podvědomí 884
    - vyspělý 541
    - vyšší a nižší 749-750, 983, 1015, 1095-1096
    - zdroj štěstí 539, 1014-1015
    - znak zdravého 1092
- Rozumnost 146
- Rozvaha 141
- Rytmus činnosti 152
- Řád 152, 172, 926
    - abstraktní 137
    - božský 1040
    - hmoty 331
    - metafyzický 133
    - morální 1038, 1085
    - v myšlení 802
    - v přírodě 983, 1029, 1031
    - rozvrácený 926
    - vnitřní 810, 1014, 1080
    - života 742-743
- Sadismus 158, 161
- Samota 644
- Samotáři 244
- Sdružování představ 104
- Seance 200, 444-448, 449-451, 879-880, 933-934, 1125
- Sebedůvěra 740, 744
- Sebeovládání 604, 612, 799
- Sebeobrana ve spánku 869-870
- Sebepozorování 110
- Sebevýchova 145-146, 624, 1006-1007
- Sebevzdělání 953
- Sebevražda 616, 965-966
- Sebezápor 525
- Sekrece vnitřní 763
- Semeno mužské 13, 768
- Seno - strusky 702
- Sexus 147-149, 163, 250, 318
- Schizofrenie 126, 315-321, 556-557, 610, 618-620, 697, 738, viz také Rozštěp a Rozdvojení

    - a sňatky 625
- Schönenberger 4
- Schopnosti duše: rozumová, smyslová, vegetativní 155, 939, 1004, 1006
    - podvědomí 87, 194-196, viz také Podvědomí
- Síla duchovní 24
    - plodivá 533
    - potenciální - viz také Potencialita
    - temnosti 371
    - tělesná - plýtvání 760
    - životní 816
- Skepse - viz Pochybovačnost
- Skeptik při pokusech 287, 352
- Skutky dobré 949, 962, 974
- Slabomyslnost 575, 625
- Slinivka břišní 275
- Sloučenina 332-335
- Slunce 341
    - vliv škodlivý 634
- Slunečnice - léčivost 293
- Slupky z jablek a zelenin 273
- Smrt 30-31, 153, 239, 347
    - dětí 248, 249
    - dobrou si zajistěme 372-373
    - dvě údobí 374
    - dveře do věčnosti 375, 988-989
    - a lítost dokonalá 372, 956, 959
    - magická 387
    - marazmem 370
    - náhlá 370
    - prožití života v okamžiku 376
    - průběh 198-202, 362-366, 368, 954-956, 960-964
    - duševní průběh 375-376, 962-964
    - a stav duše v oduší 370-372, 937, 941, 942, 944, 947-948, 954, 956, 960, 963, 964-992
    - píseň chvály na ni 990-991
    - subjekta 202
    - zabránění smrti subjekta 942
    - životem duše 977

- Smysly 54, 72, 74, 86, 97, 130-133, 141, 201, 343, 710
  - odumírání 375
  - schopnost smyslová po smrti zůstává 974
  - ve spánku 826, 827
- Snění 118, 558
- Sny 210-211, 317, 485, 739, 825-827, 830
  - analýza 831-843
  - a letory 828-829
  - a patologie 825-829
  - a práce ve snu 487-489
  - prorocké, živé varovné 404-408, 411-414, 416-419, 437, 449, 450, 451, 825-827, 836, 837, 839-843, 846-848
  - symbolické 583, 587, 837, 839, 840
  - vyvolání 500
- Sokrates 203
- Somnambul 186, 188, 191, 224, 489
- Soud poslední 426
- Soud soukromý 371
- Soudce vyšetřující 501
- Souchotiny - viz Tuberkulóza
- Soustředění 203
  - k jediné myšlence 786-787
- Spála 700
- Spánek 825-833
  - autosugestivní 491, 493
  - dětí 245
  - hypnotický 109, 125, 184, 202, 222, 310, 322-325, 350, 352, 491-504, 608-609, 611, 922-923
  - nejmenuj spícího 500-501
  - jak uspávat 915-923
  - stupně hypnotického spánku 322-323, 493-499
  - magnetický 302-304, 310-311, 491, 493-494, 513-514
  - náměsíčný (somnambulní) 186-188, 287, 486, 489, 490, 637
  - navodění 488
- Spánek přirozený 78, 113, 130, 190, 201, 212-215, 225, 245-246, 484-490, 636, 645, 673
  - odpoutání duše 416-419, 835-837, 865-869
  - překážky 487-488

    - využití k léčení 606-608
    - rušený médii 869-870
    - telepaticky navozený 513-515, 517-518
    - umělý 78, 201, 310, 922
- Spiritizmus I, 183, 200, 443-451
    - klam 879
    - počátky 452, 457
    - vysvětlení 445-448
- Spiritualizmus 1082-1084
- Spojení duše s esplany 929-930
    - magnetické 563, 597-599, 600-603, 606-607, 779-780
    - oduším 604
- Srdce 51, 322, 808
    - slabé 273, 274, 651
- Stárnutí 48, 245, 247, 326-327
- Stav biologický 217
    - kontemplativní 203
    - duše odloučené 986
    - nesvobody 67
    - pasivity 203
    - pomatenosti 184, 187, 206, 804, 805
    - nakažlivý 805
    - potenciální 78-79, 144, 159, 161, 196, 991, 1006
    - somnambula 398-399
    - somnambulní 189, 190, 498
    - svobody 65, 67, 85, 153
- Stavy afektivní, emotivní 139
    - vědomí a podvědomí 70, 78, 183-198
- Stead, T.W. 335, 905-906, 908
- Strach 96, 311, 741, 754, 758, 760, 762, 808, 810
- Strava 35, 44, 46, 49, 297
    - horká, sladká, kyselinotvorná 639
    - choroboplodná 704
    - masitá 26, 48, 49
    - nevařená, syrová 19, 26, 46, 53, 282-286
    - přirozená 230, 695, 703-704, 766
    - rostlinná 224
    - pro tuberkulózní 284, 286

    - a tvoření zdravé krve 679, 695, 703-704, 735
    - vařená 26, 46, 268-271, 277
- Strusky senné 701
- Střediska v mozku 987
- Styk vzájemný podvědomých činností 840-848
- Stupně blaženosti 1065, 1077
    - spánku 323, 494, 495, 497-499, 502, 504
- Stupeň hypnotického spánku 2. a 3. 422-424, 438-440, 445-451, 884, 926-929, 957-959
    - čtvrtý 65, 86, 88, 186, 188, 189, 191-194, 198, 346, 390-391, 440, 497-498, 573, 851, 877, 884, 927, 929, 931, 934, 986, 1018-1019, 1059
    - a duševní choroby 711-712, 716-717
- Stupeň vědomí a podvědomí 70, 495-499, 504, 884
- Stvořitel 971, 974
- Subjekt (viz také Citlivci) 189-191, 287-289, 292-294, 604
    - činnost mnohostranná současně 445-457
    - chuť k pokusům 475, 918-920
    - jak pracuje jasnovidně 378-382, 441-442
    - jeho smrt 942
    - kdy si nic nepamatuje 498
    - kontrolní 943
    - neschopný 191, 919
    - a oběžnice 384-387
    - ovlivnění 392, 398-399, 883-884
    - pohroužený v podstatu duše 941
    - a pravdivost výpovědí 442, 848-849
    - poznává předměty postupně 451, 458-459, 460-463
    - schopnosti různé 862-867
    - stav jeho spánku 398
    - a válka 855
    - viděl spánkem 395
    - vlastnosti 918-919
    - z vlivu zlého ducha vyproštěn 1125-1126
- Sublimace 152
- Substance mozková 14
- Sugesce 53, 125, 182, 320, 753, 803
    - při bdělém stavu 1123
    - co je 491

    - negativní a pozitivní 761
    - polohypnotická 437, 608-609, 782
    - probouzející mrtvého 201
    - přijatá 463
    - za spánku vysílaná 797
    - při umírání 960
    - při uspávání 918-919, 920923
    - telepatická 231-215, 228, 1103
    - uzdravující 117, 129, 228, 304, 606, 716, 761, 786, 922, 957, 1128-1130
    - zajišťovací 960
- Svatí 192, 934, 968, 986
- Svátost Nejsvětější 934, 960, 963
    - posledního pomazání 371
- Svědomí 440, 540, 949, 1055, 1088
- Svět 1033
    - dnešní 1083-1084
    - pravý 1083-1084
- Světlo 333
    - Nejsvětější Svátosti 963
    - oduší 341, 343
    - v prostoru 344
    - vnitřní 65, 85, 134, 343, 376, 857, 859, 978
- Svoboda 66, 137, 153
    - absolutní 945, 978, 993
- Sympatie při magnetickém léčení 301, 716
- Sympatikus 274
- Symptomy 742
- Sitony 289, 296, 330, 335-337
    - jako počátek života 55
- Šat při pokusech magnetických 235
- Šelma v člověku 1080
- Šok 126-129, 697
- Šťávy ovocné 279
    - životní 23
- Štěstí 481-483
    - cesta k němu 538-540
    - čem záleží 1088

- Tabes dorsalis 70
- Tajemství svěžesti 638, 786
  - zdraví 811
- Technika 1081
- Telekineze 290-291, 294, 494, 793, 888
- Telepatie 186, 23, 220, 222, 228, 265, 287, 294, 414-415, 515, 522, 883, 1018
  - a duševní choroby 568, 606
  - na spícího 607-609, 796
  - při posedlosti 930
  - u spiritistů 444, 446, 933
  - na umírajícího 371, 372
  - při uspávání 918
- Testování 93
- Těhotenství 67, 175, 777-780
- Tělíska zárodečná 13, 173-175
- Tělocvik 647
- Tělo lidské 13, 17, 68, 72, 328, 346, 347, 1057
  - fluidové 328, 341, 346-347
  - jeho trojí záření 333
  - nesmrtelné 345, 958, 959
  - společné 420, 508, 517, 584, 599, 716, 878-879, 921, 929-930
  - výměna 347
- Thyroxin 274
- Tomáš Akvinský 203
- Toho jsem už někde viděl 128, 830
- Touha 136
- Touha metafyzická 345, 987, 1057
  - po nesmrtelnosti 889
  - zbavit se těla 966
  - po vědění 1007
- Trans 2, 71, 197, 264, 287, 291, 443-444, 496, 914, 917, 940
- Trans fuze krve 52
- Transplantace 28
- Trauma 110, 228, 305
- Traumatizmus psychologický 147
- Tresty 582
- Trhnutí těla před usnutím 484, 487

- Trombóza 282
- Trudovitost 282
- Tuberkulóza 285, 464, 819, 837
- Tuk rybí 280, 283, 284
- Tumo 914
- Tvar 1030
- Tvoření 12, 148-149, 532
- Tvořivost duše 82, 317, 852
- Tvůrce 84-85
- Typ cyklothymní 554
- Typy lidí 619-624
- Účast na přirozenosti a blaženosti boží 979, 987, 991, 1059
  - na hmotě 1077
- Účel
  - knihy 1, 811
  - stvořeného hmotného světa 993-994
- Účelnost 1027
- Učenci 488
- Učení - význam 197, 198
- Umělec 149-152
- Umění 1023-1024
- Umírání 46, 198-202, 397
  - zjevení života 370-371, 990-992
- Únava 225, 243, 279, 486, 487
- Úpadek mravní 532
- Uran 332, 337, 339
- Urningové 812
- Uspání nemocného hypnotickým spánkem 322, 499-500, 918
- Úsudek 577-578
- Ústavy pro duševně choré 602
- Ústup
  - vědomého JÁ do vstupního podvědomí 495-498, 566-569, 694, 710, 714, 832-835, 929
  - duše ve spánku 825
- Uvědomění duševní 219
- Uvolnění těla i ducha 790-792
- Úzkost 808. 810
- Vagus 274, 613, 615

- Vajíčko ženské 13, 25, 768
- Vápník 278
- Vášně 130-131, 135-136, 138-139, 142, 145, 146, 152, 169, 807, 952, 1079
- Vášnivost 145-146
- Věci posvěcené a posedlost 928, 931
- Večeře 284
- Věčnost 85, 425
- Věda 87, 990, 1094-1096
- Vědění 575, 1021-1024
- Vědomé JÁ - ostrůvek 194-195
- Vědomí 2, 100, 106, 133, 838, 889
  - rozdvojené 652
  - spodní 688
  - vrchní 187, 735
- Vejce 18, 641
  - ptačí oplodněné 18
- Verne Jules 861
- Veselost 735, 743, 748, 760
- Vesmír 330-331
- Vibrace barev 464-465, 470-473, 476
- Vid 86, 853-854, 864
- Vidiny 826, 871-872
- Víra
  - živá 30, 31, 372, 786, 867, 868
  - a dědičnost 776-777, viz také Dědičnost 778, 779
  - při léčení 304, 323, 715
  - náboženská 522, 616
  - při pokusech 287, 420, 475, 866-867, 882
  - zlá, nebezpečná 430-441
- Virtuos klavírní 205
- Virus 35
- Vitalizmus 14
- Vitaminy 46, 268-286
- Vjemy 102-104, 114-115, 317
- Vliv matky na dítě 172-182, 776-779
- Vloh základna 68-70, 768-779
- Vlohy 64, 73-74, 173, 175-178

    - dané 173
    - zděděné 173, 768-781
- Vnímání 102, 105, 114-115, 169-170, 750
    - ve stavu podvědomém 347
    - ve stavu vědomém 347
- Vnitřní život duše 1004-1016
- Vnuknutí 184
- Voda
    - saje magnetizmus 240-242, 256, 272-273
    - svěcená 931
- Vodík 332
- Vředy 275
    - žaludeční 277
- Vůle 24, 29, 54, 71-73, 82. 85, 110-111, 131, 135, 137-139, 142-143, 145, 149-152, 159, 161, 165-166, 181, 253-254, 301, 502, 505-506, 749, 750, 752
    - co je 672
    - a démon 925-927
    - magnetizmus reguluje 235, 301-302, 304
    - omezenost 78
    - co ji zeslabuje 530, 574, 653
    - překážky 166
    - použití 212-215, 222, 234, 300-301, 304-305, 326, 358-359, 419, 421, 429-434, 481-483, 505-522, 790, 792-793
    - rozhodování 142, 1007
    - a rozum 672, 782-783. 952-953
    - síla a její moc 505-522
    - slabá 691, 693-694, 1007
    - ve spánku somnambulním 498
    - soustředění 481-482
    - svoboda 72-73, 135, 137, 150, 152, 710, 848-849, 926, 929, 1006
    - ve vstupním podvědomí 885
    - jak získat silnou vůli - výcvik 505-507, 523-535, 633-638, 653-654, 681-682, 737, 740
    - zdroj energie 762
    - zdroj štěstí 539-540
- Výchova 90, 111, 154-159, 295, 807, 1086
    - dobrá 437-440

    - a duševní choroby 578-581, 709-710, 876-877
    - ke genialitě 174, 436
    - média (subjekta) 116, 918, 919, 921
    - náboženská 412, 437-439
    - paměti z mládí 168
    - a převýchova 767, 947
    - a převýchova v hypnóze 947
    - rozmarná 172
    - rozumu a vůle 1007
    - ve spánku 608
    - jako umění 155, 166
    - význam a důležitost 437-440, 497, 770, 876
    - zanedbaná 147, 767
- Vychovatel 776
- Vychovatelství 155
- Vynálezy 861
- Vyrážka kožní 275
- Vyrovnanost duševní 539
- Výstraha 200
- Vyšetřování obviněného 393
- Výtažek posilující 273
- Vytrvalost 534
- Vývoj 1006-1008, 1030
- Výživa - viz Strava
- Vzdělání 92, 953
- Vznesení se osob 287, 914, 915
- Vzpomínání 103-108, 118-120
    - to jsem už někde viděl 128, 830
- Vztah duše k pozůstalým 992
    - duševna a tělesna 2
    - duše k činům v protonaci 971
    - k dílu Stvořitelovu 991
    - ke zlu 440
- Vztahy tajemné 988
- Wundt 586
- Zábaly 651, 734
- Zábrany 156
- Zácpa 50, 646, 685

    - odstranění 706, 734
- Zádumčivost - viz Melancholie
- Záchvaty hysterické 1129
    - nervové 245
- Zájem dítěte 159
- Základ - mravní 162-163, 165, 807
    - života 1037
- Zákon - boží a svědomí 949
    - mravní 197, 956, 1036, 1078, 1088
    - současnosti 104
    - přírody 83
    - o zachování hmoty 339, 343
- Záněty 280
    - kožní 280, 281, 283
    - středního ucha 280
- Zaopatření svátostmi 371-373
- Zápal - plic 19, 279, 322
    - ledvin 19
- Zárodek 12, 13, 14, 67, 160, 1006
- Záření - kosmické 334
    - radioaktivní 333, 340
    - rentgenové 335
    - vody 864
- Zásluhy 197
- Zatížení - viz Dědičnost
- Závity mozkové 91-92, 94
- Zážitky blaženosti metafyzické 138-139
- Zdraví 481-489, 532. 762. 767, 817, 819
    - a záření 464-465, 817-818, 820
- Zdroj - blaha a požitků 65-66, 937-946, 964-966, 990-994
    - blaha a schopností 160, 203, 530
    - života 75, 78
- Zelenina syrová, sušená, vařená 268-272
- Zjevení - pravá 934-935
    - zemřelého 362, 368, 443
- Zjevy - metapsychické
    - neobyčejné 927
    - rozdělení 443

    - záhrobní I
- Zkušenost 1094
- Zlo 973, 1033
- Zločinci 161, 947-949
- Zlozvyk pití a kouření 313-314
- Změkčilost 647
- Znamení od zemřelého 839-842
- Zneužití skrytých sil 24, 441, 813
- Zodpovědnost za činy 930
- Zoufalství 1090
- Zpěv 649
- Zpověď 412, 811
- Zuby 278
    - zkažené 53
- Zuřivost 575
- Zvířatům škodit 420, 478
- Zvíře 1057
    - délka života 367
    - a duše 1054
- Žádostivost dvojí v člověku 537
- Žalm devadesátý 870
- Žena 253-254
    - těhotná 282, 411, 412, 625, 768-781
- Žíly křečové 282
- Živočich 1053
- Život - co je 991
    - dar 980
    - délka 367
    - dnešní 1083-1085
    - dokonalý 979
    - duševní 938, 1010, 1015, 1096
    - hloubka 539-540
    - lidský 98, 951-953, 1021-1022
    - na Marsu 385-387
    - nadpřirozený 987
    - nový 347, 951-953
    - posmrtný 991-992
    - pravý 1083

    - prodloužení 98
    - program 742-743
    - v protonaci 961
    - radostný 735, 741-743
    - se smrtí mění 347
    - smyslový 130-153
    - volní 137
    - vyšší 1077
    - základ 1037
- Životospráva 44-50, 639-651, 668, 695, 735
    - zvrácená 1115
- Žlázy - endokrinní 24
    - zárodečné 274, 280
- Žlučník a nálady 648

autor: Břetislav Kafka
název: Nové základy experimentální psychologie
redakčně upravil: Jaroslav Hofman
jazyková korektura: Alena Dvořáčková, Ladislav Foret
Vydal: Václav Lukeš
nakladatelství: Poznání, Olomouc
rok vydání: 1999
vydání: 1. úplné autorem doplněné vydání (celkově 16.)
ISBN: 80-902739-0-4
verze: 2015.06.05
konverze: em